

Chư Nhân

- Thương Nguyệt -

CHU NHAN (THƯƠNG NGUYỆT)

Tác giả: Thương Nguyệt

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

[TIÊU THUYẾT HUYỀN HUYỄN] CHU NHAN (NGỌC CỐT DAO)

Tác giả: Thương Nguyệt

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, huyền huyễn, giá không lịch sử.

Tình trạng: Chính truyện 147 chương, 1 phiên ngoại (đã hoàn)

Giới thiệu nội dung: Chu Nhan là tiền truyện trong hệ liệt "Kính" của tác giả Thương Nguyệt, bắt đầu từ sự kiện Chu Nhan - quận chúa tộc Xích thuộc vương triều Không Tang đào hôn cùng khúc mắc tình cảm giữa nàng và sư phụ mình là Thời Ảnh thuộc Đại Thần cung trên đỉnh Nghi Sơn. Vận mệnh vương triều Không Tang cũng vì vậy mà thay đổi - bao gồm cả Tô Ma - tiểu giao nhân mà nàng thu dưỡng về sau thay đổi cả vận mệnh vương triều. Dưới những quyền mưu toan tính, tình cảm và số phận từng người nhỏ bé bị nắm trong tay, người có thể nghịch thiên cải mệnh kia, sẽ phải chịu đựng nỗi đau không cách nào tưởng tượng nổi. Đây là chuyến phiêu lưu của một thiếu nữ, cũng là một đoạn sử thi kỳ huyền mỹ lệ.

Truyện hiện đã được chuyển thể thành phim dưới tên "Ngọc Cốt Dao", với sự tham gia của Tiêu Chiến trong vai Thời Ảnh và Nhậm Mẫn trong vai Chu Nhan.

Giới thiệu tác giả Thương Nguyệt:

Thương Nguyệt (giản thể: 沧月; phồn thể: 滄月; bính âm: Cang Yue) tên thật là Vương Dương (王洋), sinh ngày 15 tháng 5 năm 1979 tại Chiết Giang, Trung Quốc là một trong những tác giả đại diện tiêu biểu của dòng tiểu thuyết tân võ hiệp tại Trung Quốc đại lục. Tên tuổi của cô được liệt vào nhóm "Thần Châu Tân ngũ hiệp", một trong năm đại diện

nổi bật của dòng kiếm hiệp Trung Quốc hiện nay (nhóm Thần Châu ngũ hiệp bao gồm: Kim Dung, Lương Vũ Sinh, Cổ Long, Ngọa Long Sinh và Ôn Thụy An.) Ngoài ra, cô còn được xem là nhân vật hăng hái đi đầu trong phong trào sáng tác truyện võ hiệp của phái nữ.

Thương Nguyệt bắt đầu đăng truyện trực tuyến lên mạng từ năm 2011. Ban đầu cô nổi tiếng với thể loại võ hiệp, sau là đến thể loại tiểu thuyết viễn tưởng huyền bí dài tập. Thương Nguyệt từng giành được giải nhất trong cuộc bình bầu tác phẩm Tân võ hiệp do tạp chí Đại hiệp và Danh thám tổ chức năm 2001 với tác phẩm "Huyết Vi". Tác phẩm của cô cũng được đăng dài kỳ trên nhiều tạp chí kiếm hiệp. Năm 2007, chỉ trong 10 ngày đầu tiên ra mắt, tác phẩm "Thất Dạ Tuyết" (trong Đỉnh Kiếm Các hệ liệt) của cô đã bán được hơn 80.000 bản, trở thành tiểu thuyết kiếm hiệp bán chạy nhất trong năm ở Trung Quốc.

Giới thiệu về hệ liệt Kính:

Hệ liệt Kính là bộ truyện hoành tráng dữ dội mà đậm thắm ôn nhu của nữ hiệp Thương Nguyệt. Tác phẩm có bối cảnh là cuộc chiến tranh giữa ba thế lực lớn: Đế quốc Thương Lưu cầm quyền của Băng tộc, tàn dư của cựu Vương triều Không Tang, cùng những giao nhân có nguồn gốc nơi biên cả tự do vô tận, vùng lên không cam chịu kiếp sống nô lệ.

Truyện không có một nhân vật chính xuyên suốt, mà mỗi nhân vật đều có một cái "tình" riêng, khiến cho họ không còn chỉ là cái xác vô hồn bị điều khiển bởi quyền lực và lợi ích. Chữ "tình" của Thương Nguyệt, chữ "tình" đặt giữa ân oán hận thù, giữa mưu mô toan tính, giữa cái chung với cái riêng, là chữ "tình" bi thương mà diễm lệ tuyệt trần.

Tìm hiểu chi tiết về hệ liệt Kính của tác giả Thương Nguyệt tại đây.

Trích dẫn:

Người tiên tri chết vì lời tiên đoán, đó là số phận.

Ta rất thích nàng, A Nhan... tuy rằng nàng vẫn luôn sợ ta.

Y phòng bị, lạnh lùng, đa nghi, tràn ngập địch ý với mọi người và không tin tưởng bất cứ ai.

Giữa hoang mạc tuyết ngợp trời này đột nhiên xuất hiện một nam tử khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tóc dài buộc bằng ngọc quan, giữa mái tóc có một đường mái tim hết sức rõ ràng. Mặt mày góc cạnh, hai con ngươi sắc lạnh, thân thái bình tĩnh, giống như trăng trong tuyết.

Chỉ cần con nguyện ý, con sẽ luôn làm được, cũng sẽ luôn đuổi kịp!

Luân hồi vĩnh viễn, hợp tan vô tình, ai có năng lực để nói đến đời đời kiếp kiếp?

Mà sau trăm năm, ngàn năm, khi bánh xe vận mệnh chuyển động, bãi bể nương dâu, cuộc đời biến thiên, khi chu nhan đã tàn, phân hồng hóa bụi, khi những ngôi sao mới tỏa sáng dưới vòm trời, gió giục mây vùn của thời đại mới, trên đời này còn có bao nhiêu người còn có thể nhớ tới hai người bọn họ?

Hay là, nhớ hay không nhớ, đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, trong cuộc đời này, lúc này đây, bọn họ đã từng tới, từng sống, từng chiến đấu, từng yêu nhau, cùng sinh cùng tử, cùng lòng cùng dạ, sánh vai bảo vệ thứ bọn họ muốn bảo vệ.

Thời Ảnh nhìn vào ánh mắt sáng ngời của nàng, kiên định mà nhẹ giọng trả lời:

“Phải! Đời đời kiếp kiếp!”

Mục lục:

[Chương 0: Hệ liệt Kính của tác giả Thương Nguyệt](#)

[Chương 01: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 02: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 03: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 04: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 05: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 06: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 07: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 08: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 09: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 10: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 11: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 12: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 13: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 14: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 15: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 16: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 17: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 18: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 19: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 20: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 21: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 22: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 23: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 24: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 25: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 26: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 27: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 28: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 29: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 30: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 31: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 32: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 33: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 34: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 35: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 36: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 37: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 38: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 39: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 40: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 41: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 42: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 43: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 44: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 45: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 46: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 47: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 48: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 49: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 50: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 51: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 52: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 53: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 54: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 55: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 56: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 57: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 58: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 59: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 60: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 61: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 62: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 63: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 64: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 65: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 66: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 67: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 68: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 69: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 70: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 71: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 72: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 73: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 74: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 75: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 76: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 77: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 78: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 79: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 80: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 81: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 82: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 83: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 84: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 85: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 86: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 87: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 88: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 89: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 90: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 91: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 92: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 93: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 94: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 95: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 96: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 97: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 98: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 99: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 100: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 101: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 102: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 103: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 104: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 105: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 106: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 107: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 108: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 109: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 110: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 111: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 112: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 113: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 114: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 115: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)
[Chương 116: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 117: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 118: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 119: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 120: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 121: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 122: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 123: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 124: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 125: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 126: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 127: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 128: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 129: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 130: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 131: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 132: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 133: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 134: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 135: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 136: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 137: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 138: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 139: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 140: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 141: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 142: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 143: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 144: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 145: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 146: - Chu Nhan \(Thương Nguyệt\)](#)

[Chương 147: - Chu Nhan \(Chương cuối\)](#)

-----oOo-----

Chương 0: Hệ liệt Kính của tác giả Thương Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

THÔNG TIN CHUNG:

Hệ liệt Kính là bộ truyện hoành tráng dữ dội mà đậm thắm ôn nhu của nữ hiệp Thương Nguyệt. Tác phẩm có bối cảnh là cuộc chiến tranh giữa ba thế lực lớn: Đế quốc Thương Lưu cầm quyền của Băng tộc, tàn dư của cựu Vương triều Không Tang, cùng những giao nhân có nguồn gốc nơi biên cả tự do vô tận, vùng lên không cam chịu kiếp sống nô lệ.

Vương triều Không Tang với Hoàng thái tử và Lục vương cầm đầu hi vọng có thể tìm lại ánh mặt trời cho mười vạn chúng dân, những người đang phải trốn tránh sâu dưới lòng Kính hồ. Thập Vu, mười trưởng lão lãnh đạo Băng tộc, đứng đằng sau là một vị Trí Giả đại nhân thần bí quyết không chịu để rơi vào cảnh bị trục xuất khỏi mảnh đất Vân Hoang lần nữa. Bọn họ quyết dùng tất cả cách thức tàn bạo nhất để giữ vững chủ quyền. Tô Ma, thiếu chủ của giao nhân tộc, thân thể điêu linh, trở về Vân Hoang sau một trăm năm phiêu bạt, bán mình cho quý dữ để sở hữu sức mạnh vô thượng nhằm đưa giống nòi thoát khỏi cảnh lầm than. Thế nhưng, mâu thuẫn nội tâm với môi tình xưa cũ, ràng buộc tâm lý với người em, con rồi kỳ dị Tô Nặc, liệu chàng có gánh nổi trách nhiệm nặng nề mà vĩ đại ấy...

Chiến tranh diễn ra với những trận đánh khùng khiếp. Đế quốc Thương Lưu có quân lực hùng mạnh, chiếm lợi thế rõ rệt nhờ những thiết bị cơ giới như Phong Chuẩn, Bì Dực Điều, Già Lô La. Vương triều Không Tang tôn sùng tín ngưỡng, phép thuật siêu cường, có đội ngũ minh linh bất tử, thêm vào đó là truyền nhân Kiếm Thánh lừng danh. Giao nhân

nhanh nhẹn linh hoạt, thể lực yếu nhưng quyết tâm giành tự do vượt qua tất cả, ngoài thủ lĩnh Tô Ma, người có thể xem như mạnh nhất Vân Hoang, họ còn đang trên đường giải phong ấn cho Long Thần, vị thần bảo hộ của họ...

Chiến tranh còn là nơi những mưu mô toan tính được sử dụng triệt để, ngay cả ân oán cá nhân, đấu tranh nội bộ cũng nhân dịp trỗi dậy.

Tuy nhiên, giữa chữ “lợi” vẫn luôn thấy một chữ “tình” xuyên suốt. Truyện không có một nhân vật chính đích thực, mỗi nhân vật đều có một chữ “tình” riêng, khiến cho họ không còn chỉ là cái xác vô hồn bị điều khiển bởi quyền lực và lợi ích.

Chữ “tình” của Thương Nguyệt, chữ “tình” đặt giữa ân oán hận thù, giữa mưu mô toan tính, giữa cái chung với cái riêng,... bi thương mà diễm lệ tuyệt trần, vẫn đang tiếp tục hấp dẫn người đọc sau từng trang sách...

SƠ LƯỢC ĐỊA LÝ, LỊCH SỬ VÂN HOANG:

Vùng đất Vân Hoang: Sách có viết rằng, ở trên cõi thế, nằm trong bốn biển, có vùng đất tiên, tên gọi Vân Hoang. Nhật nguyệt chiếu rọi, sao sáng dẫn đường, bốn mùa tiếp nối, Thái Tuế ban phúc, dòng dõi thần linh, kỳ vật dị hình. Đoản mệnh hay hưởng thọ, cũng chỉ thánh nhân qua được lối này.

Ngoại trừ một con đường hẹp (Thiên Khuyết Sơn Lộ) thông sang Trung Châu, vây bọc xung quanh Vân Hoang đều là biển cả.

Trong truyền thuyết:

Thời xa xưa nhất, Vân Hoang có loạn bảy nước, Băng Quốc xưng bá nô dịch lục quốc còn lại. Sau này Ma quân Thần hậu xuất thế, trục xuất Băng tộc ra vùng đại mạc rộng lớn phương Tây, thống nhất lục bộ, lập nên Vương triều Không Tang.

Người Không Tang có tín ngưỡng thần linh, tự nhận làm dòng dõi thần linh.

Ở thời điểm 7000 năm trước đây, Tinh Tôn đế và Bạch Vi hoàng hậu thống nhất Vân Hoang lục bộ, trục xuất triệt để Băng tộc, tiêu diệt Hải quốc, từ đó tiến vào thời thịnh trị. Trong 7000 năm có rất nhiều Vương triều tiếp nối, song đều thuộc quyền cai quản của người Không Tang. Cho đến 100 năm trước, Băng tộc quay trở lại lật đổ và diệt chủng người Không Tang từng thống trị Vân Hoang suốt hàng ngàn năm.

Đại lục có địa hình trũng ở giữa, vùng trung tâm, thấp nhất là một hồ nước khổng lồ tên là “Kính”. Bên trên hồ và dưới hồ là hai tòa thành (ý nghĩa của Song Thành) đối xứng với nhau qua mặt “kính” của hồ nước. Đó là Già Lam thành của thủ đô đế quốc Thương Lưu (trên) và Vô Sắc thành nơi những minh linh vong linh người Không Tang tạm thời trú ẩn (dưới). Vì khi kiến lập vương triều Không Tang đã sát sinh quá nhiều, Bạch Vi hoàng hậu sợ rằng sau này con cháu phải chịu “Đại Kiếp” nên mới tạo nên Vô Sắc thành, phải cần Lục vương hi sinh mới mở được phong ấn tòa thành này.

Muốn vào đại lục Vân Hoang bằng đường bộ từ Trung Châu, phải đi qua dãy núi Mộ Sĩ Tháp Cách, sau đó là đến Thiên Khuyết. Vượt qua Thiên Khuyết tới Trạch Quốc, nước biên giới phía Đông của đại lục Vân Hoang, nơi cư trú của nhiều người di dân Trung Châu sang.

Phía Tây là dãy núi Không Tịch, nơi những quỷ hồn không thể luân hồi tụ tập.

Sa Quốc phía Tây bao gồm 4 bộ lạc: Mạn Nhĩ Qua, Hoắc Đồ, Đạt Thản và Tát Kỳ. Trong đó, Hoắc Đồ bộ mạnh nhất, song 50 năm trước phản kháng đế quốc Thương Lưu mà bị tận diệt, giờ chỉ còn nhóm nhỏ lưu lạc khắp Vân Hoang.

Phương Bắc núi đồi nhấp nhô, có núi Cửu Nghi quanh năm mây phủ là nơi đặt lăng mộ của hoàng đế Không Tang các triều, linh lực cường đại khiến Băng tộc không dám mạo hiểm tiến vào. Trước núi Cửu Nghi là vực Thương Ngô, sâu vạn thước, nơi phong ấn Long Thần.

Phía Nam là vùng đồng bằng màu mỡ, giao thông thuận lợi, thương nghiệp phát đạt.

Ở nơi nước Kính hồ đổ ra biển có một tòa thành cực kỳ xa hoa mỹ lệ của thương nhân là Diệp thành.

Trên biển ngoài Hải quốc của người giao nhân xưa, còn có rất nhiều quốc gia, phong tục đa dạng, ví dụ: Bạch quốc, Bất Tử quốc, Nữ Tử quốc, Trọng Phu quốc,...

Chủng tộc:

1. Không Tang (Vô Sắc thành):

Chứa đựng quan tài của mười vạn dân Không Tang chạy nạn, họ không thể cử động nhưng tinh thần vẫn có thể chu du khắp tòa ảo thành. Một trăm người tổ hợp tạo thành một chiến sĩ minh linh cưỡi thiên mã có cánh. Lục vương là những chiến sĩ mạnh nhất nằm ngoài quy luật này.

Trừ Hoàng thái tử và Đại ti mệnh, tất cả (bao gồm những chiến sĩ minh linh) đều sợ ánh sáng, gặp sáng là thần hình tiêu diệt.

Trước đây, Không Tang là quốc gia phong kiến, dưới hoàng đế là Lục vương: Bạch, Thanh, Tử, Xích, Lam và Huyền. Trong đó hoàng hậu luôn luôn chỉ tuyển ra từ Bạch tộc (hậu duệ Bạch Vi hoàng hậu).

2. Băng tộc (Già Lam thành):

Là kẻ thống trị đại lục hiện thời, viễn cổ họ từng là cư dân Vân Hoang.

Truyền thuyết kể họ là hậu sinh của người vờ giao nhân, nên bị kinh rở, phải mưu sinh lang thang nơi bờ biển. Sau này họ được “Trí Giả” lãnh đạo, có sức mạnh quân sự, lật đổ Không Tang.

Băng tộc có tuổi thọ ngang người thường, song nhân vật cấp cao có thể thừa hưởng máu của người trước, luyện đan dược, trở thành bất lão, thậm chí bất tử.

3. Giao nhân (Hải quốc):

Xưa sống nơi biển cả, mình người đuôi cá, xinh đẹp hát hay, nước mắt biến thành châu báu, tính tình nhu hòa, có giao long là thần bảo hộ. Sau này Long Thần bị Tinh Tôn đế phong ấn, họ trở thành nô lệ. Đuôi bị giải phẫu để tạo thành chân đi lại. Mất sau khi chết bị lấy ra để làm Ngung Bích châu giá trị liên thành.

Giao nhân ban đầu không có giới tính, sau này nếu có tình cảm với nam nhân thì sẽ biến thành nữ nhân, có tình cảm với nữ nhân sẽ biến thành nam nhân.

Tim của giao nhân nằm ở chính giữa ngực, để bảo đảm sự cân bằng.

4. Dực tộc (Vân Phù thành):

Một dân tộc siêu cường huyền thoại, nghe nói tồn tại cùng thời với Ma quân Thần hậu của Không Tang.

3 vị nữ thần: Hi Phi (Thiên giới), Tuệ Già (Phàm giới), Mị A – Quỷ Cơ (Âm giới), nghe nói có liên quan với Dực tộc, họ là người quan sát Vân Hoang đại địa, nhưng theo thiên quy của Dực tộc, không được can thiệp vào hưng vong của hạ giới, không thì sẽ bị nghiêm trị.

5. Thần

Người đã tạo ra Vân Hoang (chi tiết xin đọc “Thần chi hữu thủ”)

DÒNG MÁU ĐẾ VƯƠNG VÀ THẬP VU:

Người Không Tang thống trị Vân Hoang 7000 năm lấy huyết thống làm chủ, thương truyền hậu duệ của Tinh Tôn để thừa kế sức mạnh vô thượng của “dòng máu đế vương” (đế vương chi huyết), để thống trị 6 nguồn sức mạnh của Lục Hợp.

Có 1 đôi nhân là: Hoàng Thiên và Hậu Thổ. Hoàng Thiên cấp cho hoàng đế, Hậu Thổ cấp cho hoàng hậu thuộc dòng Bạch tộc. Một là “Chinh”, một là “Hộ”.

Vì có sức mạnh của “dòng máu đế vương”, Hoàng thái tử không chết dù thân thể bị chia làm 6 phần:

- Cái đầu được Thái tử phi Bạch Anh cướp về.
- Trên đỉnh núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách phía Đông (tay phải).
- Tề đàn Băng tộc ở núi Không Tịch phía Tây (tay trái).
- Vương lăng Không Tang ở núi Cửu Nghi phía Bắc (chân phải).
- Phía Nam nơi Kính hồ đổ ra biển (chân trái).
- Phần còn lại nằm ở Già Lam Bạch Tháp.

* Già Lam Bạch Tháp là ngọn tháp cao 6 vạn 4 ngàn thước, do Tinh Tôn đế xây, tốn rất nhiều công sức, thậm chí sinh mạng, muốn cao hơn nữa, nhưng trời chỉ cho vậy.

Sau trận “Liệt Kính chi chiến”, 10 người quân công cao nhất được “Trí Giả” đại nhân phong làm Thập Vu.

Vu Hàm: Lão đại, trưởng lão thủ tọa, nguyên lão của nguyên lão, người duy nhất được đối thoại với “Trí Giả”, nhưng đam mê luyện dược, không màng chính sự. (Cũ)

Vu Lãng: Quốc vụ thượng thư, nắm chính quyền, chỉ kém Vu Hàm một chút. (Cũ)

Vu Bành: Đại tướng quân chiến công hiển hách, chấp chưởng quân quyền, là người đối đầu với Vu Lãng. (Cũ)

Vu Chân – Vân Chúc: Trước đây là Thánh nữ, cũng là chị cả của thiếu tướng Vân Hoán và Thánh nữ Vân Diễm, trầm ổn nội liễm. (Mới)

Vu Tạ: Đệ tử của Vu Túc, trưởng lão trẻ nhất, bị các nguyên lão bài xích, bất đắc chí, thường nghiên cứu lịch sử và thuật pháp ở thư viện. (Mới)

Vu La: Quản lý thương nghiệp, thường lui tới Diệp thành làm việc, máu thương gia đậm đặc, tham lam và có tâm kế. (Mới)

Vu Túc: Sư phụ của Vu Tạ, tuổi đã rất cao, không màng thế sự. (Cũ)

Vu Cô: Chủ trì Hội phụ nữ và là 1 bà già khó tính. (Cũ)

Vu Lễ: Chuyên ngoại giao, đi sứ các nước thuộc địa. (Cũ)

Vu Đê: Phụ trách sản xuất công nghiệp cho quân đội. (Mới)

MỤC LỤC HỆ LIỆT KÍNH

* **Tiền truyện :**

Nhân loại cô chấp vọng niệm mà sinh yêu hận, đây là ngụ phong đê, thần linh vô tư kiêm yêu, sau lưng cũng là đại đạo vô tình, đây là sáng thế thần. Nhân cùng thần khúc mắc, nhất định là đảo điên cả thế giới. Vân phù thiên thu, biển cả nương dâu, chứng kiến một cuộc tình đến chết không buông.

* **Chính truyện :**

1. **Song Thành:** Đó là một truyền thuyết diễm lệ mà thần kỳ. Na Sinh – cô gái người Miêu nhiệt tình rạn vỡ vì tránh né loạn thế, lặn lội đường xa tìm kiếm Vân Hoang – giấc mộng gia viên của mình. Nhưng mà Vân Hoang thật sự là đào nguyên tiên cảnh trong truyền thuyết sao? Mỗi một bước đi tiến vào Vân Hoang là một màn gió tanh mưa máu kinh tâm động phách.
2. **Phá Quân:** Sau khi trải qua một hồi gió tanh mưa máu, chùa Bạch Tháp diễm lệ vẫn cao ngất như mây. Nhưng mà tiếp theo, tầm mắt chuyển hướng về phía sa mạc mờ mịt, nhân vật chính trong câu chuyện cũng chuyển thành thiếu tướng trẻ tuổi Vân Hoán của đế quốc Thương Lưu. Để tìm về ngọc như bị thất lạc, Vân Hoán cùng con rối giao nhân của mình đi vào Sa quốc ở phương Bắc, suýt nữa bị Sa ma quỷ dị cắn nuốt...
3. **Long chiến:** Phá Quân là cái gì? Là là chòm sao chết chóc trong Sát Phá Lang, là giết chóc cùng hủy diệt. Người nhận mệnh này, cả đời phiêu bạt biến động, tứ cố vô thân. Nhưng mà, có phá mới có lập. Sau khi sụp đổ mới có trùng kiến. Theo cách nói này thì Phá Quân chính là khởi điểm của Vân Hoán. Mà sau Phá Quân, còn có Long chiến; sau Long chiến sau, lại càng có nhiều những động địa kinh thiên.
4. **Tích Thiên:** Đại lục Vân Hoang vừa mới bình yên không lâu thì phong vân lại nổi lên, quyết định vận mệnh của cả đại lục. Hải vương (Tô Ma) xuất phát từ Tinh Tôn để huyệt cùng

Bạch Vi hoàng hậu bám trên người Bạch Anh cùng đi vào Diệp thành, tiến vào Hải quốc quán – chợ nô lệ của Giao nhân. Ở Hải quốc quán, Tô Ma nhớ lại cảnh tượng hàng trăm năm trước, chính mình đã bị giam cầm đánh đập rồi mua bán trao tay. Vì thế Tô Ma giết chết kẻ buôn nô lệ, giải cứu những Giao nhân bị nhốt, hoàn toàn không để ý đến hậu quả kinh động Băng tộc cùng cảnh cáo của Bạch Vi.

5. Quy Khư: Mùa đông năm thứ chín mươi hai theo lịch Thương Lưu, thiên hạ rung chuyển. Bạch tháp băng, Phá Quân diêu, Hải hoàng quy, Đế vương huyết đều tái hiện nhân thế. Tướng tinh tập hợp, thần ma tụ lại; đặng giao khởi phương, quang bản cửu tiêu. Có người nói rằng: Từ thuở khai thiên tích địa tới nay, khó thấy dị hướng như vậy. Đêm hôm đó sau khi trải qua đủ chuyện cấp bách, sách sử Vân Hoang chỉ ghi lại ngắn gọn như vậy. Nhưng mà ngàn năm sau, đã không còn ai thật sự biết được cái đêm kinh tâm động phách, thay đổi toàn bộ vận mệnh đại lục đó diễn ra như thế nào. Đêm hôm đó rốt cuộc đã chôn vùi bao nhiêu bí mật không thể để người ta biết đến? Cũng chính một đêm như vậy, đại lục Vân Hoang tràn ngập phần nộ, sâu bi, ôn nhu, cùng thê thảm.
6. **Thần tịch:** Phá Quân Vân Hoán dùng linh hồn mình giao dịch với ma quỷ, xem người y yêu nhất rốt cuộc có trở về hay không? Hải hoàng Tô Ma đi trước Ai tháp tiến hành một thử nghi thức rợn người, tinh hồn huyết thệ giữa hắn cùng Hoàng thái tử phi Không Tang sẽ được tháo bỏ thế nào? Vân Hoang đã thành Tu La tràng, hết thầy đáp án đều chờ đợi ngày mười lăm tháng 10 năm thứ chín mươi ba theo lịch Thương Lưu...

-----oOo-----

Chương 01: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 01

Năm Chu Nhan bị ép gả đến đảo Dhaalu ở Susa(*) , thì cô mới có mười tám tuổi.

(Chú thích: () Susa là một thành phố cổ Proto-Elamite, Elam, Đế quốc Ba Tư thứ nhất, Parthian và Sasanid của Iran)*

Giờ Tý nửa đêm, khi yến tiệc thịnh soạn vừa kết thúc, tất cả mọi người ở trong lều trướng vàng son rộng lớn kẻ ngả người nghiêng trên mấy chiếc bàn con, đèn ngọc kim hồ đồ đầy đất. Một nhóm đặc phái đến ban hôn từ đế đô không chống đỡ nổi quý tộc Hoắc Đồ Bộ thay nhau đến chúc rượu, đã bị rót đến say mềm từ lâu, đến thủ vệ ngoài trướng cũng lằng lằng men say, nằm ngáy khò khò.

“Bên ngoài đều uống say bí tỉ rồi hả?”. Chu Nhan ngồi trong một lều trướng bằng vàng khác, nghe tiếng mời rượu bên ngoài dần thưa thớt đi, sau đó đứng lên, cởi bỏ bộ hi phục đỏ rực thêu vàng dát ngọc, vội vã thay một bộ quần áo ngắn gọn gàng khác, nói ngắn gọn một câu: “Ta phải đi đây!”.

“Quận chúa”. Thị nữ Ngọc Phi hơi lo lắng: “Hay là để Vân Man đi cùng người?”.

“Không cần, Vân Man còn phải trông chừng đại vụ sư của Hoắc Đồ Bộ bên kia, tự ta đi là được!”. Nàng mở ra cái tráp do phủ Xích Vương mang tới, lấy ra một thứ: Một cây ngọc tram dài một thước, tinh xảo đặc sắc, như lưu ly bảo thụ, toàn thân trắng như tuyết, chỉ có một chút màu son trên đỉnh, chập chờn lưu động ánh sáng như mây.

Sư phụ nói cây trâm này tên là “Ngọc Cốt” – có nguồn gốc từ đáy biển Bích Lạc nơi giao nhân cũng không bơi tới được, lớn lên giữa khe nứt quỷ thần, được địa hỏa tôi luyện, nước biển ngâm lâu, trải qua dày vò giữa băng và hỏa, một trăm năm mới dài được một tấc, là dị vật của Bạch Vi hoàng hậu thời thượng cổ, là một trong những pháp khí quý báu nhất trên thế gian.

Bạch Vi hoàng hậu? Đùa gì chứ? Thế chẳng phải đã bảy nghìn năm rồi sao? Những vị thần cung ở trên đỉnh Cửu Nghi này luôn thích dùng những lời nói thần thần bí bí này lừa gạt đám quý tộc của Không Tang.

Nhưng mà, lúc này nàng cầm khối ngọc trong tay, lại hơi có chút căng thẳng.

Từ khi sư phụ truyền cho nàng pháp khí này, nàng mới dùng nó thi pháp đúng một lần. Lần trước cùng lắm là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, lại còn khiến cho gà bay chó sủa, lần này có thể xem như đao thật thương cật rồi, cũng không biết... Nàng hít sâu một hơi, nắm Ngọc Cốt trong tay, dứt khoát đâm xuống tay trái của mình.

“Xoạt” một tiếng, giữa ngón tay trái của nàng tỏa ra một quang đỏ sẫm.

Giọt máu ngưng tụ trên đầu ngón tay trắng nõn, giống như một viên ngọc san hô lớn dần. Khoảnh khắc trước khi nàng ngã xuống, phảng phất như bị hút vào trong viên san hô khuấy động giữa cây trâm đó. Ngọc Cốt hút lấy máu, giọt máu màu son trong nháy mắt trở nên nồng đậm, như thoáng nở ra một đóa hoa.

Nàng vội vã thu hai tay về, yên lặng niệm chú thuật.

Giữa tiếng chúc tụng xa dần, đóa hoa kỳ diệu nở ra bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, rồi héo tàn, cuối cùng hóa thành năm cánh hoa, rơi xuống giữa giường gấm vóc mềm mại.

Trong khoảnh khắc hoa rơi xuống đất, giữa lớp gấm vóc trên giường xuất hiện một người giống Chu Nhan như đúc.

Thị nữ Ngọc Phi đứng ở bên cạnh hít phải một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa kêu thành tiếng: Đây là pháp thuật gì chứ? Mọi người trong vương phủ đều nói khi còn bé quận chúa Chu Nhan từng học pháp thuật ở đỉnh Cửu Nghi, thì ra là thật.

“Đừng sợ, đây chỉ là dùng máu của ta hóa thành một người trống rỗng mà thôi”. Nàng an ủi Ngọc Phi, đưa tay ra nhéo vào mặt của “Chu Nhan” kia, nơi tiếp xúc mềm mại mịn màng, là da thịt thật sự, xương thịt đồng đều, không khác gì so với người sống. Nhưng mà cái người bị nhéo kia lại không có chút biểu cảm nào, giống như một con rối mà thôi.

Chu Nhan nhặt Ngọc Cốt lên, chắm một cái lên mi tâm của “Chu Nhan” kia, đôi môi hơi mấp máy. Người rối hơi cúi đầu xuống, tựa như lắng nghe lời dặn của nàng.

“Pháp thuật này có thể kéo dài được mười hai canh giờ, phải tranh thủ”. Chu Nhan thi pháp xong, kiểm nghiệm thành quả của mình một cách tỉ mỉ, quay đầu căn dặn thị nữ thân cận: “Mau cho cô ấy mặc quần áo của ta, đội trang sức của ta, không được thiếu một lớp đồ nào từ trong ra ngoài, hiểu không?”.

Ngọc Phi nhìn người rối đờ đẫn kia, lòng hơi căng thẳng: “Quận chúa, người thật sự dự định...”.

“Bớt dài dòng đi! Không phải ta đã bàn bạc xong xuôi với các người trên đường đi rồi sao? Sao đến bây giờ ngươi lại sợ chứ? Ngươi thật sự muốn ở lại nơi đại mạc không có bao nhiêu sự sống này cả đời à?”. Tính cách Chu Nhan nóng nảy, nhất thời không nhịn được: “Sau khi mọi chuyện xong xuôi, ngươi lập tức xông ra hô cứu mạng, nhớ chưa?”.

Ngọc Phi sợ hãi gật đầu, nắm chặt vạt áo.

“Đừng sợ, mọi chuyện rất đơn giản, nhất định có thể thành công mà”. Chu Nhan an ủi nài nỉ một câu, lấy lại Ngọc Cốt, cài vào búi tóc, mặc thêm áo khoác rồi ra ngoài: “Lát nữa nghe tín hiệu của ta, cứ làm theo kế hoạch là được”.

Bên ngoài đất trời giá rét, gió lạnh thét gào cuốn tuyết bay lả tả, làm cho người đi đường không mở mắt ra nổi, nàng dùng mũ trùm đầu che đi diện mạo, vòng qua từng lều trại đốt lửa phập phùng, cẩn thận tránh né mấy người Tây Hoang uống say, hai tay luồn trong ống tay áo, niệm một chú quyết ẩn thân.

Cũng may Vân Man phía kia đã giữ chân được đại vu sư Hoắc Đồ Bộ, bằng không dựa vào pháp lực và nhãn lực của lão, nàng tự biết sẽ không thể đi lại dễ dàng như vậy.

Nàng cảm đầu bước đi giữa gió tuyết, một mạch đi xa khỏi doanh trướng. Không biết đã đi được bao xa, mãi cho đến khi bên tai cũng chẳng nghe được tiếng người rầm rì bên tai nữa thì mới kiệt sức dừng lại, dùng ngón tay cứng ngắc run run đưa lên gỡ mũ trùm đầu, phát hiện môi miệng đã bám đầy tuyết, gần như không thể nào thở được.

Ở đây đã là phạm vi xa nhất của Susa Dhaalu, đi thêm nữa thì chỉ còn đồng cỏ.

Nghe nói trận tuyết thứ hai từ khi vào đông này đã kéo dài hơn một tháng rồi, đủ chất dày hai thước, mùa đông lạnh như vậy, chỉ sợ gia súc được chăn thả bên ngoài cũng đã chết cồng hết rồi. Những người dân du mục này làm thế nào để sống sót đến đầu xuân đây?

Nơi này là ốc đảo sa mạc giàu có và đông đúc nhất trong bồn địa Aimia, nơi đóng đô của Hoắc Đồ Bộ, dê bò thành đàn, mật sữa chảy xuôi. Thế nhưng so với Thiên Cực Phong thành của Xích tộc thì vẫn cứ là một trời một vực, càng không thể soi với đế đô Già Lam thịnh vượng phồn hoa kia. Thảo nào khi nghe nói nàng phải gả đi xa đến tận Susa Dhaalu thì mẫu phi cùng phụ vương đều rơi lệ mất mấy ngày.

“A Nhan là đứa con duy nhất của ngài đó. Các lục bộ phiên vương kia có ai không chen nhau đưa con mình tới đế đô? Vì sao ngài lại nhất định phải gả A Nhan của ta tới cái nơi hoang vắng đó, gả cho đám người man di mọi rợ!”

“Cho dù gả cho man di mọi rợ, cũng còn tốt hơn là đi theo cái đám nô lệ giao nhân kia!”. Phụ vương cũng phản ứng lại, hung tợn trả lời: “Việc này bà không cần phải nói nhiều nữa, ta đã xin ngự chỉ từ đế đô rồi, nó mà không dám đi thì Xích tộc cứ chờ thiên quân thảo phạt đi!”

Mẫu phi không dám nói nữa, chỉ yên lặng ôm nàng rơi lệ, nghĩ tới “nô lệ Giao nhân” trong miệng phụ vương kia mà không khỏi thất thần ngay tức khắc, quên đi cuộc tranh luận xé trời chưa từng có này.

“Bằng không, hay là con chạy đi tìm sư phụ của con đi”. Đêm trước khi xuất giá, mẫu phi lặng lẽ kín đáo đưa cho nàng một cái túi gấm nặng chịch, bên trong đầy đó trang sức quý giá, mỗi một món trang sức đều đủ cho người thường sống hết đời: “Thời Ảnh đại nhân là đại thần quan trên đỉnh núi Cửu Nghi... khụ khụ, ngay cả đế đô Già Lam cũng phải kiêng nể ngài ấy mấy phần”.

Lòng nàng cảm động, miệng thì lại nói: “Bình thường sư phụ hay vân du bế quan, ai biết giờ đang ở chỗ nào chứ? Hơn nữa núi Cửu Nghi và nơi đây cách xa vạn dặm, nước xa sao cứu được lửa gần?”

“Con... không phải con đã theo ngài ấy học pháp thuật nhiều năm rồi sao? Không phải bay được lên trời, chui được xuống đất hay sao?” Mẫu phi ho khan: “Khụ khụ... Ta thay con cầm cự chỗ cha con, con lén đi mau đi!”. con lén đi mau đi!”

“Đi thì đi được, nhưng một mình con chạy thì có ích gì?”. Nàng lảm bảm một câu: “Con đi, thì Xích tộc phải làm sao bây giờ? Đế quân không phải vẫn cứ gây phiền phức cho phụ vương sao?”

Nhìn mẫu phi mặt ủ mày chau, nàng thoáng dừng lại, giọng nói hòa hoãn, an ủi ngược lại mẫu phi: “Không sao đâu, hòa thân thì hòa thân, sợ gì chứ? Tốt xấu gì cũng là gả cho bộ lạc Hoắc Đồ Bộ lớn mạnh nhất trong tứ đại Tây hoang, cũng không tính là mất mặt mà”.

“Nhưng con lại ngựa mất người ta còn gì”. Mẫu phi nhìn nàng, muốn nói lại thôi: “Không phải con thích... thích...”

“Mẫu phi muốn nói đến Uyên đúng không? Cũng đã hai năm không gặp rồi”. Nàng cười cười, ngón tay ý thức nhéo một cái xuống vạt áo, làm bộ

nếu không có gì xảy ra, nói: “Không sao đâu, dù sao người ta cũng ghét con, con cũng nghĩ thông rồi”. Dừng một chút, nàng lại thở dài, nhẹ giọng nói: “Thật ra không nghĩ thông thì cũng làm được gì đây? Bây giờ huynh ấy ở đâu giữa Vân Hoang con cũng chẳng biết”.

“Ôi... dù sao cũng là một giao nhân”. Mẫu phi thì thào, tiếp tục thở dài: “Quận chúa của vương tộc Không Tang, làm sao có thể ở bên đám giao nhân nô lệ chứ. Tuy rằng người kia... thật ra cũng vô cùng tốt”.

-----oOo-----

Chương 02: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 02

Nụ cười trên mặt Chu Nhan thoáng cứng lại, tựa như không ngờ rằng mẫu phi sẽ nói những lời như vậy.

Uyên. Tên này đã tồn tại trong vương phủ trên trăm năm, nhưng vẫn luôn là một điều kiêng kỵ, mỗi lần Xích Vương nhắc tới đều kèm theo tức giận cùng nhục mạ: Nếu như không phải giao nhân này đã có trên trăm năm vương mặc sâu xa với Xích tộc, đa từng lập đại công cho Xích Vương, trong tay còn có miễn tử đan thư mà Cao Tổ ban cho, thì phỏng chừng trong con thịnh nộ phụ vương đã cho người kéo huynh ấy ra ngoài tứ mã phanh thây từ lâu rồi.

“Tối thị nhân gian lưu bất trụ, chu nhan từ kính hoa từ thụ”(1)

(Chú thích: (1) Đây là một câu trong bài “Diệp luyến hoa” của Vương Quốc Duy, nghĩa là: Nhân gian khó giữ lại nhất, khuôn mặt người con gái sẽ theo quy luật của tự nhiên mà dần già đi, gương kia không thể lưu giữ được thanh xuân, cũng giống như đến mùa xuân thì cây cối đâm chồi nảy lộc, rồi đến mùa đông thì lại héo tàn)

Đêm trước khi rời khỏi Xích Vương phủ đã gửi thân hơn trăm năm, huynh ấy từng ngâm câu thơ này. Câu thơ này đương nhiên đã khiến cho nàng vốn không sợ trời không sợ đất nghe xong cũng phải run rẩy hồi lâu, trong lòng cứ trống rỗng.

“Giao nhân đến từ biển Bích Lạc này, có dung nhan mỹ lệ thiên thần ban cho... Thái dương chói mắt như vậy, nước xuân dịu dàng như vậy, có cô gái nào mà lại không thích chứ?”. Mẫu phi khẽ thở dài một cái, muốn nói lại thôi: “Đừng nói con, nhớ năm đó, thái phu nhân cũng...”.

“Ừa?”. Chu Nhan nhin không được hiểu kỳ: “Bà cô thế nào ạ?”.

Mẫu phi lặng thinh một lúc, lắc đầu, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Ôi, nếu không phải xảy ra chuyện này, vốn phụ vương con cũng định cho con và lục bộ quận chúa khác cũng nhau đến Đế đô tham dự tuyển phi đó... Với dung mạo của A Nhan nhà ta, chưa chắc đã thua kém quận chúa Tuyết Oanh của Bạch tộc, nói không chừng...”.

“Ây, đúng là trong mắt mẹ ruột hóa Tây thi mà... Tuyết Oanh đẹp hơn con nhiều mà!” Nàng không khách khí cắt đứt suy tưởng của mẫu thân, trực tiếp hắt thêm gáo nước lạnh: “Huống chi các đời Hoàng hậu và Thái tử phi của vương triều Không Tang đều được chọn ra từ Bạch tộc, nơi đó có chỗ nào cho con chứ? Hay là mẹ muốn con gái mẹ phải gả cho người ta làm thiếp à?”.

Mẫu phi nhíu mày một cái: “Lúc mẹ được gả cho cha con cũng đâu có phải làm chính thất đâu... có thể ở bên người mình thích là tốt lắm rồi, danh phận quan trọng đến thế cơ à?”.

Đương nhiên quan trọng chứ! Nếu không năm xưa mẹ cũng không đến nỗi bị cái lão vu bà kia bắt nạt mỗi ngày, mãi cho đến khi bà ta chết mẹ mới có thể xoay mình. Chu Nhan thầm nghĩ trong lòng, nhưng lại sợ mẫu phi đau lòng nên không dám nói ra miệng.

Mẫu phi nhìn biểu cảm quật cường của nàng, nhẹ nhàng thở dài: “Cũng phải, sao con chịu ở sau người ta chứ? Với cái tính nóng nảy không biết trời cao đất dày này của con, nếu đến đế đô Già Lam thật, nhất định lúc nào cũng có thể chuốc họa. Nói không chừng còn liên lụy cả tộc cũng nên...”. Nói đến đây, mẫu phi khẽ nở nụ cười, ho khan vài tiếng: “Cho nên... hự hự... không gả đi đế đô, cũng coi như trong họa có phúc đi”.

“Đừng nói như vậy mà mẹ!”. Nàng có chút ngượng ngùng: “Con gái mẹ rất hiếu đại thế đó!”.

“Vậy sao con còn đi tranh luận với phụ vương con?”. Mẫu phi ho khan, răn dạy nàng: “Khi đó... hự hự... khi đó nếu như con chịu cúi thấp đầu, nói mấy lời dễ nghe cho phụ vương bớt giận, thì cậu giao nhân kia cũng sẽ không phải chịu kết quả như vậy... Người ta cũng đã ở trong vương phủ này sống yên ổn trên trăm năm, cũng đâu có gây ra phiền toái gì, nếu như không phải bị con quậy trời khuấy đất làm âm làm ĩ thì làm sao đến nỗi...”.

“...” Nụ cười trên mặt Chu Nhan hoàn toàn biến mất, nàng lặng thinh.

Đúng vậy, nếu như lúc đó nàng chịu quỳ gối xuống cầu xin phụ vương, Uyên có thể sẽ không...

“A Nhan, con từ nhỏ đã bị dạy hư rồi...”. Mẫu phi nhìn nàng lắc đầu: “To gan, tay chân nhanh nhẹn, thông minh tháo vát, lại còn không chịu thua... Nếu như là một cậu bé, không biết cha con sẽ vui đến cỡ nào, nhưng con lại vẫn chỉ là một cô gái mà thôi”.

“Chẳng lẽ chuyện này cũng trách con nữa sao?”. Nàng hơi tức giận, nhảy dựng lên: “Rõ ràng là do phụ vương không sinh được con trai đấy chứ! Mẹ xem cha cưới nhiều cơ thiếp như vậy, mấy chục năm rồi cũng có sinh...”.

“Nói cái gì đó?”. Ngoài cửa truyền đến tiếng quát vang như sấm, Xích Vương bước nhanh vào.

Nàng sợ đến rụt cả cổ, nuốt những lời dở dang còn lại vào trong bụng.

“Mấy ngày nữa phải lấy chồng rồi, vẫn còn ở đây nói những câu láo lếu này!”. Xích Vương căm tức nhìn đứa con gái không lúc nào để mình bớt lo kia, giận đến hai hàng lông mày dày đậm dựng đứng, găm lên như sấm: “Không biết lớn nhỏ như vậy, mồm miệng không kiêng nể gì ai, chờ con đi Susa Dhaalu xem còn có ai có thể dựa vào nữa hay không”.

Thế là, nàng lại bị ấn vào trán, dạy dỗ một canh giờ đến thao thao bất tuyệt, vài lần muốn tranh luận, thấy mẫu phi ở bên cạnh nhìn bằng ánh mắt thương cảm thì đành chỉ có thể nhịn xuống. Thôi bỏ đi, dù sao tháng sau mình cũng đi lấy chồng rồi, lời mắng mỏ của phụ vương nghe thêm được bao nhiêu thì nghe bấy nhiêu đi. Hơn nữa phụ vương cũng chỉ mạnh miệng mà thôi, chứ nàng đi lấy chồng ở Susa Dhaalu xa xôi, người của Hoắc Đồ Bộ mà ức hiếp nàng, dám động đến một đầu ngón tay nàng, không phải phụ vương vẫn sẽ đem binh từ Thiên Cực Phong thành đánh giết thẳng đến đó sao?

Nàng, quận chúa Chu Nhan, là con gái duy nhất của Xích Vương. Nếu như tương lai phụ vương không cho nàng có thêm em trai em gái nào nữa, thì nàng sẽ là người kế thừa tước vị Xích Vương, chưởng quản toàn bộ Tây Bắc... cho nên lúc nàng đến tuổi cập kê, bốn bộ lạc ở Sa quốc mới tranh nhau chen chúc tới cầu thân, lễ vật của Phiên vương thể tử nhiều đến sập cửa luôn.

Phụ vương vốn chướng mắt những bộ lạc Tây Hoang này, muốn chọn con rể từ lục bộ vương tộc của Không Tang, nhưng không nghĩ nàng chọn tới chọn lui, cuối cùng là chỉ vừa mắt một tên giao nhân nô lệ, còn suýt nữa đòi bỏ trốn với người ta! Trong cơn nóng giận Xích Vương đã xin ý chỉ từ Già Lam đế đô, dứt khoát chọn chồng cho đứa con gái có lớn mà không có khôn này, đánh cho nàng xuất giá luôn.

Xích Vương chọn con rể, chính là tân vương Kha Nhĩ Khắc mới hai mươi tuổi của Hoắc Đồ Bộ.

Kha Nhĩ Khắc chỉ lớn hơn Chu Nhan hai tuổi, tính cách kiêu dũng, đam mê săn thú, nghe nói còn có thể tay không xé xác sói trắng trong sa mạc, sau khi lão Vương gia qua đời thì lên kế thừa vương vị, bảo vệ cửa Tây cõi Vân Hoang của Không Tang, được đế đô sách phong danh hào “Quảng Mạc Vương”. Mẹ đẻ của y là đại phi của lão Vương gia, trưởng công chúa của Tát Kỳ Bộ, tính cách nghiêm khắc, tâm cơ hơn người. Có người nói lần này Kha Nhĩ Khắc thuận lời đánh bại các anh em để trở thành tân vương, có thể nắm lấy cơ hội cầu thân với Xích Vương, cưới được nữ vương trữ tương lai của Xích tộc, mỗi một bước đi đều nhờ ít nhiều mưu kế của mẹ.

Có một mẹ chồng như thế, mình một thân một mình bị gả tới sa mạc, cuộc sống cũng không thể quá dễ dàng được.

Chu Nhan thở dài, lén vòng qua đại doanh trong tuyết, đi tới chuồng ngựa vắng vẻ.

Trong tứ đại bộ lạc của Tây Hoang, Hoắc Đồ Bộ nằm trong bồn địa Aimia có nhiều tuần mã nhất, trong chuồng ngựa đương nhiên cũng có đầy các loại ngựa quý. Nô bộc quản lý chuồng ngựa lúc nào đều đã ngả nghiêng trên bàn rượu, bởi vì lạnh lẽo, những con ngựa quý đáng giá vạn vạn kia được buộc tương đối chặt, chúng cúi đầu ngủ gật, hơi phát ra tiếng phì phì trong mũi, khí ẩm phun ra giữa đêm khuya nháy mắt ngưng thành khói trắng.

Bước chân của nàng rất nhẹ, đến nỗi ngựa cũng không mở mắt.

“Được rồi, ở nơi này đi. Lạnh như vậy, đông chết người ta mất”. Chu Nhan thì thầm nói, từ trong tay áo lấy ra một cái bình ngọc, cấn cái nút phía trên ra. Trong nháy mắt, có khói xám từ trong bình dâng lên, nháy mắt lại bị gió thổi tan vào giữa đêm. Tuần mã này đánh một tiếng phì phì trong mũi nhưng vẫn không tỉnh dậy, đuôi phe phẩy như ngủ rất sâu.

Như vậy là được rồi, lát nữa cũng sẽ không làm cho những con ngựa này làm náo loạn tình hình.

Lo ngựa xong, Chu Nhan trở lại mảnh đất trống, lấy chiếc trâm Ngọc Cốt trên đầu ra. Cây trâm vừa rời khỏi tóc, mái tóc dài đỏ sậm nhất thời chảy xuống như gấm vóc, bay phàn phật trong gió, giống như một lá cờ đẹp đẽ.

Nàng cúi người xuống, cấn Ngọc Cốt vào trong tuyết.

Hoang mạc mùa đông giá lạnh đến đáng sợ, mặt đất đi bị đông cứng như đá, lúc cây trâm cấn xuống thậm chí còn phát ra tiếng két như va phải sắt.

Hai tay nàng cấn Ngọc Cốt, cố hết sức vẽ một vòng tròn xiêu xiêu vẹo vẹo trên mặt đất, để chính mình đứng ở giữa.

“Ôi, luyện mấy trăm lần rồi, vẫn cứ không tròn được”. Nàng xem thành quả của mình, không nhìn được lắm bả một câu: “Su phụ thấy chắc lại mắng mình thôi”.

Chu Nhan thở dài, lấy cánh tay phải làm tâm điểm, bắt đầu tỉ mỉ khắc ra một đồ án phức tạp trên mặt đất, từng đường từng nét đều không dám có sai lệch.

Qua đúng một khắc đồng hồ, nàng mới vẽ hoàn chỉnh xong bức tranh phức tạp trên mặt đất.

“Được rồi, chắc không sai đâu”. Nàng kiểm tra kĩ lại lần cuối, ngón tay sắp cứng thành đá rồi, nàng thổi một hơi khí cho ấm lại, tay dùng một chút sức, “xoẹt” một tiếng, cấn thẳng Ngọc Cốt vào trung tâm phù chú, chỉ lộ ra một điểm đỏ sẫm ngoài đồng tuyết.

Sau đó nàng thu hai tay, bắt đầu đọc một đoạn chú ngữ.

Mục linh thuật, đây là chú thuật phức tạp nhất mà nàng từng học qua, cũng là lần đầu tiên sử dụng thực tế, khó tránh khỏi có chút căng thẳng. Nhưng mà càng căng thẳng thì càng dễ xảy ra sai sót, nàng vừa nhẩm ba bốn câu thì lập tức đã sai một chữ. Nàng khẽ “úi” một tiếng, trong lòng căng thẳng, chỉ đành đau khổ bắt đầu lại.

Lần này nàng không phân tâm, tuôn ra lời chúc tụng như nước, liên miên lưu loát.

Theo tiếng chú ngữ, thanh Ngọc Cốt cắm vào trong tuyết kia lại hút sức mạnh lớn từ lòng đất, tức kích thích chưa đến một thước đã nhanh chóng lớn vọt bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, chớp mắt đã phá tuyết chui ra, hóa thành một cây pháp trượng tinh xảo bằng ngọc, còn mặt đất được tưới phù chú dưới chân cũng bỗng nhiên phát ra ánh sáng hào quang.

Trong vòng tròn phát ra ánh sáng, mặt đất phủ đầy tuyết đọng bắt đầu phập phồng, tựa như dưới nền tuyết có vật gì thức tỉnh, đang bất an ngổ nguậy. Tuấn mã trong chuồng ngựa tựa như cảm nhận được khí tức bất thường, cũng bắt đầu xôn xao, nhưng đã bị pháp thuật vừa rồi của nàng vây khốn, nhất thời cũng không có cách nào chạy đi.

“Lên!”. Niệm xong chữ cuối cùng, Chu Nhan giơ tay ra cầm Ngọc Cốt, rút nó lên.

Chỉ nghe “rào” một tiếng, đại tuyết đầy đất tung bay tán loạn.

Dưới tuyết truyền đến một trận rít gào thật khê, đại địa thoáng chốc vỡ ra, có thứ gì đó bay vút lên.

Đó là cự thú chưa từng thấy trên thế gian, hét con này đến con khác bỏ nhào ra từ dưới nền đất, nhảy lên một cái, ngưng tụ thành hình trên không trung, trong nháy mắt rơi xuống đất. Những con thú lớn đó rơi xuống, vây quanh nàng, dữ tợn đến đáng sợ, nôn nóng muốn bỏ nhào tới, lại vừa sợ sệt cái gì, lùì ở ngoài vòng tròn đang phát ra ánh sáng.

Chu Nhan giơ Ngọc Cốt lên, vút một ngón tay chỉ xuống: “Quy xuống!”.

Cự thú này trong nháy mắt chấn động, tựa như bị một sức mạnh không thể kháng cự đè xuống, đầu gối trước quỳ trên nền đất.

Nàng giơ Ngọc Cốt lên, điềm nhẹ vào cái trán của những ma thú kia, máy móc niệm câu cuối cùng trong Mục Linh Thuật: “Toàn bộ sinh linh trong bát hoang lục hợp, nghe theo lời sai bảo của ta!”.

Cự thú sợ run rẩy cúi đầu nghe theo.

Nàng dùng Ngọc Cốt điềm vào cái trán của cự thú, thì thào nói nhỏ, giống như hạ lệnh gì. Khi nàng thu Ngọc Cốt lại thì giơ tay lên, một ngón tay chỉ vào lều trướng phía xa, quát khê: “Đi nào!”.

“Xoạt” một tiếng, gió tuyết điên cuồng, đàn thú bay nhào phi về phía kim trướng.

Chu Nhan nhìn nơi xa, thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng làm xong chuyện này rồi, phải trốn mau thôi. Nàng không dám ở lâu, nắm Ngọc Cốt trong lòng bàn tay, đến lúc mở ra thì đã biến thành cây ngọc trâm. Nàng cắm cây trâm vào trong búi tóc, kéo mũ trùm đầu lên, che mặt, chọn một con ngựa sư tử Dạ Chiếu Ngọc tốt nhất trong chuồng, chuẩn bị làm tọa kỵ để chạy trốn.

Từ nơi này bay nhanh về hướng Bắc hơn một trăm dặm, đi qua Tinh Tinh Hạp (2) là có thể đến được ngọn núi hoang. Trên núi có tế đàn của thần điện, đến được nơi đó rồi tính tiếp cũng không muộn.

(Chú thích: (2) Một địa danh thuộc Tân Cương, Trung Quốc)

Nhưng mà, khi nàng mới dắt ngựa, vừa quay người lại thì nghe được một âm thanh kỳ lạ giữa chuồng ngựa trống không, giống như có vật gì trong bóng tối nhẹ nhàng đi qua sau lưng, móng vuốt ma sát vào mặt đất.

Chu Nhan sợ hãi ngậy ra, dừng lại, chăm chú lắng nghe.

Ban đầu nàng cho rằng đó chỉ là sói đói giữa trời đông giá rét mới chui vào đại doanh thôi, nhưng khi lắng nghe kỹ thì lại tựa như tiếng kim thiết ma sát trên mặt đất. Vì phòng ngừa sự cố, nàng từ từ rút đoản đao từ sau lưng ra, đi tới phía phát ra âm thanh, dứt khoát đẩy một đồng cỏ khô ra.

Âm thanh kỳ quái lập tức im bật, một đôi mắt từ trong đêm tối lóe lên nhìn nàng.

“Ồ?”. Nàng nhíu mày một cái, nhận ra chỉ là một đứa bé.

Đứa bé rất nhỏ rất gầy, nhìn đáng vẻ chỉ khoảng sáu bảy tuổi, giống như một con cáo cát co ro, khả năng là đói cồn cào rồi, nên đôi ngươi trên khuôn mặt tái nhợt có vẻ to khác thường, đồng tử có màu ngọc bích, mặt mày dơ dáy, không nhìn ra là nam hay nữ.

Đứa bé nấp sau đồng rom nhìn nàng, giữa những đầu ngón tay ướt át đang cầm chặt lấy chiếc bánh Nang đã ỉu nước, trên tay hiện đầy vết da khô nứt nẻ.

-----oOo-----

Chương 03: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 03

Nàng hơi sững sốt: Đây rõ ràng là đồ ăn thừa trong buổi yến tiệc vừa rồi, không ngờ đứa bé này... nửa đêm lại lén lấy đồ ăn trong chậu nước rửa chén trong chuồng ngựa để ăn sao?

Tất cả những chuyện này vừa mới làm, đứa bé này đều nhìn thấy hết rồi ư? Thế thì phiền phức đây.

Nàng thở dài, cất thanh đoản đao đi, ngồi xỏm xuống.

“Đệ là con cái nhà ai? Vì sao không ăn đồ được phát?”. Nàng nhìn ánh mắt đen sẫm của đứa bé, mở miệng hỏi đầy vẻ khó hiểu... Hôm nay là ngày đại hi của Hoắc Đồ Bộ, tất cả nô bộc đều có thể đi lĩnh một suất thịt rượ, vì sao đứa bé này lại ở đây một mình chịu đói?

Nàng nói đầy vẻ dịu dàng thân thiết, nhưng ngón tay lại lặng lẽ giơ lên, muốn chụp một cái không chế mạch môn của đứa trẻ. Ai ngờ đứa bé lại cảnh giác cao độ, không cho nàng tiếp xúc mình, rụt lại phía sau nhanh như cắt, tránh được tay nàng.

Đứa bé khẽ động đậy, âm thanh kỳ quái ban nãy lại chọt vang lên.

Chu Nhan nhìn thoáng qua, mặt lập tức biến sắc, không ngờ trên hai chân đứa bé này lại khóa một cái xích sắt to đùng. Cùm sắt lạnh như băng khóa chặt hai chân đứa trẻ, nó rúc trong đồng rom nhìn nàng, cảnh giác lùi lại phía sau, sắt ma sát với mặt đất, tạo ra thứ âm thanh kỳ quái mà nàng nghe được ban nãy.

Đầu kia của xích sắt thông tới phòng củi đen kịt phía sau chuồng ngựa.

Giữa đêm lạnh nước có thể đóng thành băng này, đứa trẻ lại chỉ mặc bộ quần áo rách rưới tả tơi, chỗ tay chân lộ ra khỏi quần áo đều nứt nẻ, xung quanh mắt cá chân chẳng chịt vết máu, chỗ đóng vảy chỗ thối rữa. Đáng sợ hơn chính là, nàng phát hiện đứa bé vẫn bò đi, là bởi vì trên bụng hình như có một cái bướu thịt, hoàn toàn không có cách nào đứng thẳng.

Chẳng lẽ là con của tội nhân sao? Không thì sao lại đến nông nỗi thế thảm này?

Nàng vừa nghĩ, bất tri bất giác tiến lên phía trước một bước.

Mà đứa bé như dã thú đó cứ nhìn nàng chăm chăm đầy cảnh giác, kéo xích sắt nhanh chóng bò về phía sau, sổng chết không cho nàng tới gần, trong tay vẫn nắm chặt chiếc bánh vớt ra từ chậu nước rửa bát kia.

“Này! Không được đi!”. Khi đứa bé sắp bò đến trước cửa, Chu Nhan nhẹ nhàng đưa tay ra, nắm lấy gáy nó, nhấc nó lên giữa không trung. Đứa bé kia liều mạng giãy dụa, nhưng lại mang theo nỗi quật cường thỉnh thoảng kỳ quái – nhất định không chịu mở miệng.

“Còn muốn cắn ta?”. Tính khí nàng cũng không tốt, không nói không rằng dùng lực mạnh hơn, cạy tay đứa bé ra, hừ lạnh: “Nửa đêm canh ba, không ngoan ngoãn về phòng nằm ngủ, nằng nặc ở chỗ này làm gì? Không tha lỗi được”.

Nàng dữ chặt con thú nhỏ nóng nảy kia, rút Ngọc Cốt từ trên tóc ra.

“Ôi... ôi...”. Đột nhiên trong bóng tối truyền đến âm thanh mơ hồ, vội vàng căng thẳng.

Khoảnh khắc ấy, đứa bé chợt thốt lên: “Mẹ! Đừng lên tiếng!”.

Chu Nhan lấy làm kinh hãi, thì ra đứa bé này không phải người câm?

“Ai?”. Nàng nhíu mày một cái, biết ở đây còn có người thứ hai chứng kiến, lòng càng thêm buồn bực, bèn đứng dậy, đẩy cửa phòng củi ra.

Gian phòng rất nhỏ, bên trong tối thui, có mùi hôi thối khó gửi xộc thẳng vào mũi, giống như mùi thịt hỏng vậy.

Trong phòng củi đồ đạc chất lung tung, nàng nhất thời không nhìn thấy rõ, chân bị xích sắt mắc vào, lão đảo suýt ngã, “keng” một tiếng như đá phải vật gì.

Ngọc Cốt thông linh, trong chớp mắt tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng phía trước giúp nàng.

Trong khoảnh khắc ấy, nàng hơi run, nhin không được kêu thành tiếng.

Thứ nàng đá phải là một hũ rượu nung bằng gốm thô, cao đến ba thước hơn, chắc là thứ mà dân du mục ở đại mạc này dùng để cất giữ rượu mạnh. Bình rượu kia lăn lông lốc trên mặt đất, mãi cho đến lúc đập vào vách tường mới khó khăn ngừng lại.

Nhưng mà bình rượu gổm kia lại mọc ra một cái đầu phụ nữ.

Nữ nhân tóc tai bù rù ngã ngựa trong bóng tối, từ trong hũ rượu ló mắt ra nhìn nàng, hai mắt sâu hoắm, mặt mũi đầy máu tươi, biểu cảm dữ tợn như vậy, khiến cho người lớn gan như Chu Nhan cũng không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, lùi thẳng về phía sau.

Nữ quý! Phòng củi này không ngờ lại giam một nữ quý!

“Mẹ! Mẹ!”. Đứa bé kia lại bò qua, vừa hô vừa giơ hai tay gầy như que củi liều mạng muốn đỡ hũ rượu dậy. Nhưng mà đứa bé nhỏ tuổi yếu sức, không cách nào dựng thẳng hũ rượu nặng nề kia lên, mỗi lần cố gắng dựng thẳng nó lên được một nửa thì lại bị ngã nhào trở lại mặt đất.

Hũ rượu nằm trên mặt đất, lăn qua lăn lại không ngừng. Đầu người đàn bà từ trong hũ rượu chui ra, nhìn chăm chăm vào nàng, trong miệng phát ra tiếng ôi ôi, đầu lưỡi trong cổ họng cũng bị cát đến tận gốc.

Khoảnh khắc ấy, Chu Nhan rớt cuộc hiểu ra, thất thanh: “Người... người hũ?”.

Đúng vậy, người đàn bà kia không phải quý, mà là người sống bị chém hết tay chân bỏ vào hũ rượu.

Sao mà... sao mà lại còn có thể tồn tại thứ này? Nàng rét run cả người, nhất thời run rẩy tại chỗ. Đúng vậy, nàng không sợ bất luận cái gì yêu ma quỷ quái, nhưng nàng không biết phải đối mặt với người sống trong hình dạng thế này bằng cách nào.

Chuồng ngựa này, thật đúng là địa ngục nhân gian.

Từ khi Bắc Miện Đế lên ngôi cho tới nay, theo thỉnh cầu của Đại Ti Mệnh và Đại Thần Quan, đế đô Già Lam ban ý chỉ, phế trừ toàn bộ thập loại cực hình ở toàn cõi Vân Hoang, trong đó có bao gồm người hũ. Vì sao trong chuồng ngựa của Hoắc Đồ Bộ lại vẫn tồn tại một người như vậy?

Trong nhất thời nàng chưa hoàn hồn trở lại, kinh hoảng đến đờ ra.

Đứa bé kia dùng hết sức lực, rớt cuộc cũng nâng được hũ rượu dậy, lấy tay áo dơ dáy lau đi chỗ trán bị đập vào tường ban nãy của mẫu thân, đồng thời đưa tay nắm chiếc bánh kia đưa vào miệng của bà. Người đàn bà trong hũ kia đương nhiên là đói bụng đến còn cào ròi, nuốt ngay một hơi, thiếu chút nữa cắn cả tay con trai mình.

Chu Nhan kinh ngạc nhìn bà, cứ cảm thấy hơi quen mắt, bỗng nhiên thốt lên: “Bà... chẳng lẽ là Ngư cơ?”.

Người đàn bà trong hũ kia run một cái, gương mặt nhìn nàng, gương mặt đó không rõ máu thịt, giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt chém loạn xạ, tóc cũng đã bần đến không nhìn ra màu gì. Nhưng cặp mắt kia lại vẫn có màu xanh giống màu đá quý.

Khoảnh khắc kia, Chu Nhan sức hiểu ra.

Đúng vậy, là Ngư cơ! Là người phụ nữ mà lúc còn sống lão Vương gia của Hoắc Đồ Bộ sủng ái nhất.

Trong quá khứ xa xôi, khoảng chừng mười năm trước, nàng đã từng gặp bà.

Khi nàng còn bé, lão Vương gia Hoắc Đồ Bộ từng mang nữ tử này đến Thiên Cực Phong thành, bí mật thăm viếng phủ Xích Vương.

Nam nhân cứng cỏi như sắt thép buông xuống tôn nghiêm của vương giả đại mặc, cúi đầu, đau khổ cầu xin Xích Vương – người thống lĩnh Tây Hoang giúp đỡ đàn áp dị nghị trong bộ tộc, có thể thuận lợi nạp nữ tử Giao nhân này là trác phi.

“Một nữ nô giao nhân, lại từng sinh một đứa bé! Có thể làm thị thiếp đã là tốt lắm rồi, còn muốn làm trác phi?”

Phụ vương nhin không được cười lạnh, không chút khách khí quở trách ông ấy: “Ta nói là Cách Đạt lão huynh đệ, ông cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, chớ bị mỡ heo che mờ tim chứ...”.

Nhưng mà, lời vừa nói ra được phân nửa, giọng nói của phụ vương chợt dừng lại. Bởi vì lúc đó một trận gió lớn thổi qua lật chiếc khăn che mặt, làm lộ ra dung nhan cô gái vẫn cúi đầu ngồi yên lặng.

Khoảnh khắc ấy, đến nàng đang thập thò một bên nghe lén cũng không nhìn được “A” lên một tiếng.

Đẹp quá... quả thật giống như tiên nữ trong tranh vậy.

Nữ tử giao nhân có tóc màu xanh nước biển cúi đầu, đôi môi mỏng như cánh hoa khê mím, tựa như xấu hổ mà khê hạ mi, từ đầu đến cuối vẫn không nói một chữ. Nhưng mà đằng sau lớp khắc che mặt, đôi mắt màu ngọc bích dịu dàng như nước mùa xuân, vừa sáng sủa vừa an tĩnh, khiến tất cả ngôn ngữ đều như thất sắc.

Phụ vương nhất thời không nói, cuối cùng thở dài: “Ta thấy cũng thương xót, huống chi người có lòng”.

Nàng đã chẳng còn nhớ lão phụ vương cứng nhắc cổ hủ có ủng hộ cho chuyện tình này không, khi ấy cô bé tám tuổi như nàng chỉ biết kinh ngạc nhìn chăm chăm nữ tử Giao nhân tuyệt sắc kia, lòng chỉ nghĩ ông trời thật không công bằng, lại ban dung nhan đẹp nhất thiên hạ cho Giao nhân đến từ biển Bích Lạc, làm cho nữ tử trên mặt đất cũng phải thua xa.

Thừa dịp người lớn trong trường còn đang tranh cãi kịch liệt, nàng nhẹn không được len lén chạy tới, ghé đầu vào đôi gối cô gái kia, ngửa đầu từ phía dưới tấm khăn che mặt len lén nhìn nữ tử Giao nhân hồi lâu. Mà cô gái kia trông vô cùng ngượng ngùng dụi dụi mắt, chỉ lặng lẽ nhìn bé gái này không mở miệng.

Chu Nhan trời sinh tính tình hoạt bát, rốt cuộc thiếu kiên nhẫn mở miệng, giơ que kẹo trong lòng bàn tay ra, nhỏ giọng hỏi: “Một mình tở ở chỗ này cả nửa ngày rồi... có đói bụng không? Có muốn ăn kẹo không?”.

Nữ tử mỹ lệ tuyệt luân kia ngượng ngùng nở nụ cười, cúi đầu xuống, trên gương mặt hiện màu đỏ ửng: “Không đói bụng, cảm ơn muội”.

“A! Tở thật là đẹp quá!”. Tiểu cô nương tràn đầy vẻ ước ao: “Nếu muội xinh đẹp như vậy thì tốt quá!”.

“Muội cũng rất đẹp mà, cô bé!”. Nữ tử Giao nhân kia nở nụ cười, nhẹ nhàng trả lời, giọng nói mềm mại, như gió xuân thổi qua: “Chờ muội trưởng thành, nhất định còn đẹp hơn ta nhiều lắm”.

“Thật vậy sao?”. Bé con tin là thật, sờ sờ mặt mình: “Làm sao tở biết?”.

“Bởi vì muội là đứa trẻ ngoan!”. Nữ tử Giao nhân kia giơ tay lên sờ mái tóc mềm mại của đứa trẻ, ngón tay như bạch ngọc hơi trong suốt: “Tâm địa bé con hiền lành, trưởng thành cũng sẽ trở thành đại mỹ nhân. Đây là món quà mà trời cao bao cho đó”.

“Thật sao? Thế thì tốt quá!”. Nàng có lời hứa hẹn, nhẹn không được cười vui vẻ.

“Quận chúa! Người lại chạy đi đâu đấy?”. Bên ngoài màn trướng bỗng truyền đến tiếng gọi.

“Ôi chao! Muội phải về rồi! Nếu không Thành ma ma sẽ mắng muội!”. Nàng thè lưỡi, cười với nữ tử Giao nhân kia: “Áy, chờ muội trưởng

thành trở nên xinh đẹp sẽ lại tới tìm tở! Xem có đẹp như tở được không, đến lúc ấy chúng ta cùng so nha”.

Trong quá khứ của nàng, hồi ức về nữ tử này thật sự chỉ có ngấn ngủ như vậy. Nhưng mà, vẻ đẹp tuyệt diễm khác lạ như vậy, đã để lại dấu vết khó phai trong trí óc trẻ thơ của nàng, thật lâu vẫn không thể quên được. Không ngờ sau nhiều năm như vậy, nàng lại gặp lại cô gái ấy ở một nơi như thế này.

-----oOo-----

Chương 04: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 04

Tuổi thọ của Giao nhân gấp chục lần con người. Mười năm thời gian đủ để một đứa bé trở mã thành thiếu nữ, nhưng mà đối với sinh mệnh ngàn năm của Giao nhân mà nói, đó chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Nữ tử Giao nhân này trải qua nhiều biến cố, làm bạn với lão Vương gia đi hết quãng đường mười năm cuộc đời, vẫn cứ giữ nguyên dung mạo mới gặp thuở ban đầu.

Thế nhưng, dung mạo đến thời gian cũng không thể đoạt đi, thì hôm nay lại bị bàn tay con người phá hủy.

Nàng kinh ngạc nhìn hai mẹ con, lại nhìn đứa bé bị khóa lại bằng xích sắt, một lát sau mới thì thào: “Trời ạ... Dựa theo di mệnh của lão vương gia, bà, bà không phải đã tuần táng cùng ông ấy ba năm trước rồi sao? Tại sao vẫn còn ở chỗ này?”.

Ngư cơ mở miệng không có đầu lưỡi ra, liều mạng lắc đầu, có cả nước mắt chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, phát sinh ánh sáng nhu hòa giữa phòng củi tối tăm.

Chu Nhan không khỏi dờ ra.

Giao nhân trong truyền thuyết vốn sinh trưởng ở biển Bích Lạc, khi khóc nước mắt sẽ hóa thành châu, dẹt nước thành tơ. Nhưng từ nhỏ đến lớn nàng mới chỉ gặp qua một giao nhân là Uyên, huynh ấy thế nào cũng không chịu khóc một lần cho thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, cho nên đương nhiên nàng không biết thật giả. Lúc này nhìn nước mắt người đàn bà kia rơi hóa thành châu ngọc, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết phải nói gì.

“Ta hiểu rồi... nhất định là Tô Đát đại phi làm!”. Nàng nhíu mày, tức giận nói: “Là ả độc phụ chết tiệt kia bịa đặt ý chỉ, sau khi lão Vương gia chết đã biến bà thành thế này! Có đúng hay không?”.

Ngư cơ không thể nói chuyện, chỉ biết yên lặng rơi lệ.

Đại phi của Vương gia Hoắc Đồ Bộ nổi danh ghê gớm, ngay cả Chu Nhan – con gái duy nhất của Xích vương mượn uy thiên tử gả đến đây lòng còn có chút thấp thỏm, huống chi một nữ nô Giao nhân chỉ dựa vào một chút sủng ái nhất thời?

Chu Nhan thở dài, nhìn sang bé trai bên cạnh.

“Đây là con của bà sao? Ta chưa từng nghe sau năm mươi tuổi lão Vương gia còn sinh thêm đứa con trai nào... Ôi, hay nó là đứa con riêng mà bà đưa tới cùng?”. Chu Nhan tựa như hiểu ra điều gì đấy, kéo đứa trẻ kia lại, vén tóc mái rối bời của nó ra, nhìn sau vành tai của nó. Nhưng mà đứa bé kia liềm mạng giãy dụa, cắn mạnh một cái lên tay nàng.

“Ôi!”. Nàng bất ngờ không kịp đề phòng, trong cơn nóng giận đã trở tay đánh tới: “Nhóc con!”.

Đứa bé kia kéo xích sắt lão đảo ngã trên mặt đất, Ngư cơ trong hũ vội vàng kêu u u.

“Quả nhiên là một tiểu Giao nhân!”. Chu Nhan ấn đầu đứa bé, vén tóc của nó ra, thấy được hoa văn sau tai của nó, lờ mờ hiện hình hai vàng trắng liềm nhỏ. Đó là mang cá, ký hiệu đặc biệt thuộc về bộ tộc Giao nhân đến từ biển rộng. Đứa bé này, thật sự là con của chồng trước mà Ngư cơ mang tới đây?

“Phụ thân của nó là ai?”. Chu Nhan có chút ngạc nhiên: “Cũng là một giao nhân ư?”.

Ngư cơ không nói gì, biểu cảm có chút kỳ lạ, chỉ gất gao nhìn nàng, trong mắt lộ ra ý khẩn cầu.

“Bà muốn tôi dẫn nó theo sao?”. Chu Nhan nhìn người đàn bà tội nghiệp bị làm thành người hũ, lại nhìn sang đứa bé kia, lòng thoáng dao động. Sau khi lão Vương gia chết, trên dưới Hoắc Đồ Bộ đã bị đại phi thâm tóm, hai mẹ con gặp phải cảnh ngộ như vậy, mặc cho người khác làm nhục, muốn sống không được muốn chết không xong, giờ mới khẩn thiết cầu xin một người ngoài như nàng giúp đỡ hay sao.

Ngư cơ vội vàng gật đầu, lại nhìn xuống mặt đất, nước mắt chảy ròng ròng.

Nước mắt Giao nhân, từng giọt từng giọt hóa thành châu ngọc.

“Ê, nhóc tên là gì?”. Nàng thở dài, hỏi bé trai bị nàng ấn trên mặt đất: “Mấy tuổi rồi? Đến sáu mươi chưa? Nhóc có thể đi theo ta bao xa?”.

Đứa bé Giao nhân kia lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, “hừ” một tiếng đầy khinh miệt, không nói lời nào. Thứ địch ý và thù hận khắc cốt ghi xương này làm cho Chu Nhan vốn đang nổi lòng thương cảm không khỏi nhú mày.

“Không biết tốt xấu”. Nàng lẩm bẩm một câu: “Bây giờ tự ta còn khó cứu mình, thềm vào mà cứu người!”.

Nhưng mà, ở nơi này được một lúc, bên ngoài nổi lên một trận lao xao, giống như vô số người đang chìm trong men say giật mình chạy trốn, mỗi một căn lều trướng đều bị kinh động, một tiếng kêu cứu giữa gió tuyết xa xôi truyền đến...

“Người đâu... người đâu! Có ma cát!”.

“Quận chúa bị ma cát mang đi rồi! Cứu mạng! Cứu mạng!”.

Đó là tiếng của Ngọc Phi, the thé đầy sợ hãi, giống như một chiếc dây thép quăng ngang trời, thoáng chốc xuyên thấu phong tuyết, chói tai xuyên thủng màn đêm Tây Hoang, khiến Chu Nhan lập tức đứng lên.

Xem ra, nha đầu kia bị đám ma cát làm cho sợ hãi rồi. Kêu thê lương như vậy, hoàn toàn không giống như giả vờ. Rõ ràng mình đã nói với Ngọc Phi rồi, những cự thú này nghe theo lệnh của nàng, ngoại trừ Chu Nhan giả kia, sẽ không công kích những người khác trong lều, thế mà cô ấy sợ cái quỷ gì chứ.

Ngực Chu Nhan quỳnh lên, không để ý được chuyện bên này nữa, lần này nàng tới Susa Dhaalu lạ đất lạ người, thế đơn lực bạc, giữa chốn hỗn

loạn này có thể bảo vệ chính mình, thuận lợi thoát thân cũng đã không tệ rồi, đâu quản được hai mẹ con từ đâu chui ra này?

Nàng nhẹ nhàng nắm gáy đứa bé kia, Ngọc Cốt nháy mắt điểm vào giữa trán nó, một dòng ánh sáng như lưu huỳnh rót vào. Ngu cơ bên cạnh liều mạng há mồm kêu to, nhưng mà không có đầu lưỡi nên miệng cũng không phát ra được âm thanh nào, chỉ đành lắc đầu quây quây, gần như lẫn đờ hũ rượu lẫn nữa.

“Đừng sợ, tôi sẽ không giết con trai bà đâu”. Chu Nhan thở dài, đỡ bé trai yếu đuối trên mặt đất: “Đứa bé này đã thấy được chuyện không nên thấy, tôi phải dùng pháp thuật xóa đi ký ức đêm nay của nó. Về phần bà... dù sao bà cũng không nói được nên không thể báo lại, thôi bỏ qua đi”.

Vừa nói, nàng vừa rút đoản đao bên cạnh ra, đứng dậy: “Được rồi, về sau hai mẹ con bà tự nghĩ cách đi vậy... tôi phải xử lý chuyện của tôi đã”.

Nàng tiện tay ném thanh đoản đao cho đứa bé, xoay người ra khỏi cửa.

Tất cả mọi người đều đã chạy về hướng kim trướng, bên này càng vắng vẻ không ai để ý tới. Nàng nghe được tiếng Ngọc Phi hét chói tai trong gió tuyết, cùng với tiếng ma cát thét gào. Hai thứ âm thanh trộn lẫn vào nhau đó làm các dũng sĩ Hoắc Đồ Bộ giật mình tỉnh giấc. Một khi đại vu sư trong tộc ra tay, toàn bộ những con ma cát này chẳng mấy chốc sẽ bị tiêu diệt hết.

Không sao, chỉ cần qua nửa canh giờ, nàng có thể thuận lợi rời khỏi đây.

Đêm trước ngày đại hôn, quận chúa Chu Nhan bị ma cát trong tuyết tấn công, gặp phải tai họa bất ngờ, thi cốt không toàn vẹn. Sau khi tin tức này truyền tới đế đô, trên đời này sẽ không còn ai bắt nàng thành thân nữa rồi, thật tốt.

Chu Nhan lòng nóng như lửa đốt đi ra khỏi phòng củi, vội vàng rời khỏi. Nhưng mà vừa bước chân ra ngoài, thì không nhìn thấy con ngựa sư tử Dạ Chiếu Ngọc đâu nữa, thậm chí toàn bộ ngựa trong chuồng cũng không thấy đâu, trên mặt đất đầy dấu móng gỗ tán loạn, hiển nhiên là đã chạy đi bốn phía.

Cái gì? Nàng không khỏi thất kinh, mặt mày xám ngoét.

Ai làm? Con ngựa này rõ ràng đã bị nàng dùng pháp thuật giam chân rồi, sao lại có thể chạy mất?

Gió tuyết còn đang gào thét, nàng nghe được tiếng ma cát phía xa kêu thảm thiết, từng con từng con ngã gục... Xem ra người của Hoắc Đồ Bộ đã không chế được tình hình, rất nhanh sẽ đánh vào tới kim trướng. Lòng nàng đầy lo lắng, giơ hai tay lên trước ngực kết thành một dấu ấn, trong nháy mắt lại ấn thân vào trong tuyết.

Không thể chờ đợi nữa, cho dù không có ngựa, nàng cũng phải lập tức rời đi.

Tuyết đọng rất dày, gần như đến đầu gối, nàng ấn thân, lão đảo đi ra ngoài, muôn phi thăng lên không trung đi thật nhanh. Nhưng mà gió tuyết thật sự rất lớn, lại còn ngược gió, thổi nàng xiêu xiêu vẹo vẹo thì làm sao mà bay nổi chứ. Nàng giống như một con chim đàn độn, giùng giàng bay lên nhiều lần rồi lại bị thổi trở về, cuối cùng chán nản rơi xuống nền tuyết, chỉ có thể bước cao bước ngắn mà thất thủ rời khỏi Susa Dhaalu.

Nhưng mà cứ đi cứ đi, nàng đột nhiên đụng phải một người.

“Nè, không có mắt sao?”. Chu Nhan bị đụng phải đập mông ngã xuống đất, trong lòng giận dữ, thốt lên câu mắng người.

Nhưng lời này vừa nói ra miệng thì nàng lại lấy lại tinh thần, vội vàng bùm miệng lại, bây giờ nàng đang ấn thân mà, sao có thể để người khác thấy chứ? Vừa rồi chẳng phải là bại lộ sao?

“Tự mình dùng thuật ấn thân, còn trách người khác không có mắt?”. Một giọng nói lạnh lùng trả lời: “Lớn như vậy rồi sao vẫn còn như con nhặng thế?”.

“...” Nàng nghe được giọng nói, đột nhiên rùng mình.

Cái gì? Lẽ nào... là người?

Giữa đêm gió tuyết ở hoang mạc, một nam tử trẻ tuổi che dù đi tới, nhẹ nhàng đứng trước mặt nàng. Một bộ đồ trắng phiêu dạt trước gió, góc áo bào còn thêu hoa văn quen thuộc. Hoa tuyết tuôn rơi đầy cây dù thêu tường vi màu trắng, dưới ô là hai con mắt lạnh lùng, đang nhìn xuống nàng ngã ngồi chật vật trên nền tuyết, hơi nhíu mày.

“Sur... sư phụ?”. Nàng lấp bắp nhìn người nọ, nhất thời không tin được vào mắt mình.

Giữa hoang mạc trong đêm tuyết này đột nhiên xuất hiện nam tử hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, tóc dài dùng ngọc quan buộc lên, mép tóc

có một đường tim rõ ràng. Mặt mày trong sáng, đôi ngươi lạnh lùng, giống như thân tiên phiên nhiên trong tuyết.

Người này là Thời Ảnh – Đại thần quan của thần miếu Cửu Nghi.

Vị sư phụ xa tít chân trời kia, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây? Mình không nằm mơ chứ? Chu Nhan trợn mắt há mồm nhìn hấn, mãi cho đến khi người kia đưa tay, kéo nàng từ mặt đất đứng lên.

Tay người đó có hơi ấm và sức mạnh, không thể là ảo giác được.

“Sư... sư phụ?”. Nàng nhin không được lại lấp bắp hỏi một tiếng, không biết làm sao.

Thời Ảnh không để ý tới nàng, chỉ nghiêng đầu lắng nghe tiếng cự thú gào thét giữa phong tuyết xa xa, mỗi tiếng lại yếu dần. Giữa gió tuyết mờ hồ có tiếng chúc mừng, đột nhiên, một quầng sáng phá vỡ màn đêm, dần dần loang rộng.

“Đại vu sư của Hoắc Đồ Bộ quả nhiên lợi hại, mới có một khắc thời gian đã tiêu diệt được toàn bộ ma cát mà con triệu hồi rồi.”

Thời Ảnh thần nhiên nói: “Đi thôi, qua xem náo nhiệt chút”.

“Ồ?”. Nàng lại càng hoảng sợ, lui về phía sau một bước.

Dùng thứ tu vi này có thể dùng thuật ẩn thân che dấu được đám thú vệ, nhưng trước mắt Đại vu sư chỉ sợ một nháy là có thể bị nhìn xuyên thấu thôi.

“Sợ cái gì?”. Y nghiêng ô, che đỉnh đầu nàng, thần nhiên nói: “Có ta ở đây”.

Hơi thở sâu gấp giữa phong tuyết đột nhiên dừng lại, khí tức dưới ô ấm áp chan hòa, giống như sương sớm trong sơn cốc Cửu Nghi. Nàng tham lam thềm khát thứ ấm áp này, rồi lại hơi sợ hãi liếc mắt nhìn sư phụ: “Hay... hay cứ thừa dịp hỗn loạn mà chạy mau đi... vẫn... vẫn tốt hơn mà?”.

-----oOo-----

Chương 05: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 05

Từ nhỏ nàng đã rất sợ sự phụ, chỉ cần đứng trước mặt người là đến nói chuyện nàng cũng lắp bắp.

“Con cho rằng như vậy là có thể chạy thoát sao?”. Thời Ảnh nhìn nàng một cái, thần sắc lãnh đạm: “Cho dù đại vu không nhìn ra đám ma cát này là do con gọi tới, cho dù họ không nhìn ra cái thứ bị ăn tươi nuốt sống kia chỉ làm một thể thân... vậy mấy thứ này thì sao?”.

Y dừng giây lát, chỉ vào vạt chân chằng chặt trên mặt đất, trong đó có dấu móng vuốt của ma cát, cũng có dấu vó của tuấn mã, chông chéo đầy trên nền tuyết.

Chu Nhan hơi chột dạ, hỏi: “Mấy... mấy thứ này thì sao chứ?”.

Thời Ảnh nhíu mày, kiên nhẫn chỉ dạy đồ đệ: “Dấu chân đám ma cát này rõ ràng xuất phát từ xung quanh chuồng ngựa, nhưng chúng lại không chịu tấn công đám ngựa gần trong gang tấc, trái lại trực tiếp hướng về phía lều trướng của con? Mà đám ngựa này còn không hề hoảng sợ cứ đứng ngây ra đó? Con nghĩ người của Hoắc Đồ Bộ đều ngốc như con sao?”.

“...”. Chu Nhan sững sốt một lúc, nói không ra lời. Giây lát sau mới thì thào hỏi: “Đám... đám ngựa kia là do người thả ra sao?”.

“Đương nhiên, nếu không thả đi thì người sáng suốt vừa nhìn đã nhận ra ngay. Hơn nữa tọa kỵ của vương tộc đều được đánh dấu hết, con cứ trộm ngựa tung tăng khắp nơi, chẳng lẽ định chui đầu vào lưới chác?”. Thời Ảnh lắc đầu, nhìn nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Chỉ dựa vào kế hoạch lộ trăm chỗ hở như của con mà cũng tính đào hôn cơ à?”.

Bị nói phũ phàng, Chu Nhan không khỏi càng hoảng sợ, thốt lên:

“Làm... làm sao người biết con định đào hôn?”.

“Ồ”. Thời Ảnh lười trả lời nàng, chỉ nói: “Đi, đi cùng ta qua đó xem nào nhiệt”.

“...”. Nàng bị sự phụ trấn áp, bất đắc dĩ phải trở về, không nhịn được thì thào một tiếng: “Sự phụ, người... không phải người đang ở Đế Vương cốc bế quan tu luyện hay sao? Sao... bỗng nhiên lại chạy tới đây?”.

“Đến uống rượu mừng của con không được sao?”. Thời Ảnh thản nhiên nói.

“Sư phụ... người!”. Nàng biết y đang châm chọc, lòng rất buồn bực, dậm chân, không cãi lại được. Tức quá, ông thầy đến đây chỉ để nói mát ta sao?

Thời Ảnh không để ý tới nàng, chỉ đi một mạch về phía trước. Cũng không thấy người bước đi thế nào, cứ thế ngược gió tuyết bằng tốc độ nhanh như tên bắn. Chu Nhan thở đều lại, chưa gì đã tụt lại phía sau, bèn vội vã theo sát, rúc người vào dưới tán ô, nghiêng người dò xét sắc mặt sư phụ, lòng lo sợ bất an.

Thời Ảnh là đại thần quan của thần miếu Cửu Nghi, tuy rằng tuổi tác không lớn lắm, nhưng địa vị ở Không Tang lại cực kỳ cao, chỉ đứng sau Đại Ti Mệnh trên Bạch tháp Già Lam. Từ khi rời khỏi Cửu Nghi, nàng đã không gặp y năm năm rồi. Sư phụ nàng trời sinh tính tình cao ngạo lãnh đạm, hành tung trôi nổi bất định, trước nay như thần long thấy đầu không thấy đuôi, bây giờ tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Tây Hoang, thật khiến người ta khó hiểu.

Chẳng lẽ... sư phụ thật sự là đến uống rượu mừng?

Nhưng mà vừa nghĩ tới đây, trước mắt nàng lóe lên, một luồng hắc ảnh lao thẳng tới, lệ khí như đao cắt mặt.

Toi! Nàng không kịp nghĩ nhiều, mười ngón giao nhau, lập tức làm thành kết ấn. Nhưng mà thân thể nàng còn chưa kịp động, chỉ nghe một tiếng vang nặng nề, đã thấy một quang hỏa quang từ xa bắn vèo tới, “vút” một cái xuyên qua não vật kia. Thứ kia hét lớn một tiếng, quỳ thẳng tấp dưới hai chân, co quắp vài cái thì hết hơi.

Chu Nhan cúi đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt hơi thay đổi một chút: Đây rõ ràng là ma cát bị nàng điều khiển, trong miệng còn cắn nửa thân thể đầm đìa máu tươi, chính là tân nương giả kia.

Thời Ảnh cầm ô đứng ở đó, bất động thanh sắc.

“Thuật Huyền Ảnh Không Hoa ư? Là kiệt tác của con sao?”. Y nhìn tay áo đỏ thẫm thêu đuôi kim phụng ở trong miệng ma cát, lạnh nhạt mở miệng: “Đây là lụa cống phẩm của đế đô, chỉ ban cho lục bộ vương thất sử dụng, mũi thêu trên đó cũng xuất phát từ ngự tú phường, là lễ phục tân nương nàng mặc trong đêm hợp cẩn động phòng.

“Vâng”. Nàng liếc mắt một cái, đành phải thừa nhận.

Cả người “Chu Nhan” kia đã bị nuốt vào trong miệng ma cát, chỉ còn nửa cánh tay rũ bên ngoài. Răng nanh của ma vật đang ngấu nghiến nửa cánh tay tuyết nộn như ngó sen, mười ngón tay như hành lá mùa xuân nhuộm sơn móng tay, trong đó có một ngón còn đeo chiếc nhẫn bảo thạch của nàng.

“Người rồi này làm cũng khá đấy”. Thờì Ảnh khó khăn khen nàng một câu: “Đáng tiếc không nhìn thấy đầu”.

“Hự... chắc là bị ăn hết rồi?”. Chu Nhan tưởng tượng hình dạng mình máu me nhầy nhựa thì không khỏi rùng mình. Ngày hôm nay thật sự xui xẻo, chưa tính kế hoạch đào hôn bị loạn xì ngầu, lại còn phải nhìn cảnh tượng chết chóc đầy bi thảm của mình nữa, thật sự là điềm xấu.

“Đáng tiếc”. Thờì Ảnh lắc đầu: “Không nhìn thấy đầu, ta không thể biết được rốt cuộc con đã tính là học thành tài hay chưa”.

“...”. Nàng thực sự tức giận, nói thẳm: “Thì ra người đến dạy con học cơ đấy”.

Thầy trò hai người vừa mới nói vài câu thì đã có rất nhiều người chạy tới phía này, có cả tiếng hò hét. Đuốc sáng rực chiếu xung quanh, giống như một đoàn hỏa long gào thét bao vây xung quanh, bao vây con ma cát vừa chết.

Thấy đoàn người ào ạt như vậy, Chu Nhan theo bản năng muốn tránh đi, Thờì Ảnh lại lấy ô ẩn xuống, che khuất đầu hai người, nói: “Không sao, cứ đứng dưới ô là được. Bọn họ không nhìn thấy con”.

Nàng sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng trấn tĩnh lại, cũng phải, với tu vi của sư phụ, toàn cõi Vân Hoang cũng không ai địch nổi, nếu như người ra tay che chở cho mình, thì đại vụ sư của Hoắc Đồ Bộ kia chỉ là con tép thôi.

Hai người che dù đứng tại chỗ, nhìn đám người kia chạy như điên tới.

“Ồ chỗ này! Quận chúa người ở chỗ này!”. Cung tiễn thủ đi đầu tiên nhảy xuống ngựa, mừng như điên la lên, nhưng mà vừa đi tới chỉ nhìn qua thì thể trong hàm răng của con sa ma vừa chết thì giọng nói chột thấp hẳn xuống, run rẩy: “Quận chúa... quận chúa người...”.

“Nàng làm sao rồi?”. Tiếng vó ngựa xé gió lao tới, có người cao giọng hỏi.

Người đàn bà Tây Hoang ngoài bốn mươi tuổi theo ngay sau đi tới, dáng hình cao lớn, quần áo hoa lệ, cả người đeo đầy trang sức nặng chịch,

ngựa còn chưa dừng lại đã nắm roi từ trên lưng ngựa nhảy xuống, thân thủ còn nhanh nhẹn hơn cả đàn ông. Đó chính là đại phi của lão Vương gia Hoắc Đồ Bộ, người nắm quyền thực tế của bộ lạc hiện nay, mọi người thấy bà đều phải tránh lui sang một bên.

Chu Nhan biết rõ bà ta không thể nhìn thấy mình nhưng vẫn rụt cổ lại dưới ô theo bản năng.

“Bà này là mẹ chồng con à? Nhìn đúng là rất ghê gớm!”. Thôi Ảnh nhìn vị phu nhân Tây Hoang thân hình cao lớn kia, lại quay đầu nhìn nàng một lượt: “Chắc chắn con không đánh lại bà ta đâu”.

“Ồ kia!”. Chu Nhan cố sức xé vạt áo sư phụ, gần như muốn kéo rách y phục của y. Chuyện đã làm to đến mức này rồi, nàng thật sự không có tâm trạng ở đâu bày trò khôi hài đâu, nhưng mà cái tên đáng chết này thế nào cũng không chịu đi chứ.

Trời ạ, ngày xưa sao lại đi bái ổng làm sư phụ vậy trời?

“Thần ơi...”. Đại phi nhảy khỏi lưng ngựa, đi tới chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt nhất thời trắng bệch, nhưng mà dừng một lát, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, nghiêm khắc quát một tiếng: “Trước hết dừng cử động!”.

Dũng sĩ Hoắc Đồ Bộ vừa mới vòng xung quanh muốn lôi người từ trong miệng ma cát ra, nghe câu đó nhất thời chấn động, lui sang một bên.

Đại phi bước nhanh về phía trước, quỳ xuống trên mặt tuyết, cầm lấy cánh tay rủ xuống bên ngoài kia, thân thể chân động, hít sâu một hơi không lên tiếng.

Bà ngẩng đầu, dặn dò người bên cạnh: “Còn cứu được! Mau đi gọi đại vu sư đến đây!”.

“Quận... quận chúa sao rồi ạ? Hả, trời ơi! Đây là...”. Lúc này lại có người thở hồng hộc từ trên ngựa bò xuống đất, chính là sứ giả do đế đô Già Lam phái tới, thấy cảnh tượng trước mắt này, đến âm thanh cũng run lấy bầy. Đưa quận chúa Xích tộc đến Susa Dhaalu hòa thân vốn là một chuyện tốt đẹp, không ngờ cuối cùng lại có kết cục thế này. Thất trách như vậy, trở lại đế đô sẽ bị đế quân xử tử thôi?

Sứ giả cả kinh cuống cả lên, lại còn bị nhiễm lạnh tận xương, nhất thời ngất đi.

“Người đâu, mau đưa đại nhân về kim trướng nghỉ ngơi!”. Đại phi gặp loạn không sợ hãi, chỉ đạo tộc nhân Hoắc Đồ Bộ xung quanh đưa sứ giả

đế đô đang hôn mê rời đi, sau đó nhìn thoáng qua cánh tay rũ xuống bên ngoài kia, nói: “Quận chúa bị trọng thương, thiên kim ngọc thể không tiện hờ hênh trước người ngoài, các người lui hết ra ngoài mười trượng, kẻ nào tới gần chém ngay lập tức!”.

“Vâng!”. Chiên sĩ Hoắc Đồ Bộ nhất quán quân lệnh nghiêm ngặt, lập tức đồng loạt lui về phía sau.

Dưới đêm đen gió tuyết thét gào, với cự ly mười trượng, trên cơ bản đã ngăn cách toàn bộ tai nghe mắt nhìn xung quanh.

Chu Nhan ở một bên ẩn thân nhìn, không nhìn được thì thầm một tiếng: “Xí, vừa bắt mạch là biết chết toi rồi, cái lão vu bà này lại còn làm bộ làm tịch cái gì chứ? Chuyện không nói có, ắt có âm mưu!”.

“Lão vu bà?”. Thời Ảnh hơi nhíu mày: “Nói mẹ chồng mình như vậy có ổn không?”.

“Ai là mẹ chồng con chứ?”. Nàng hừ lạnh một tiếng, nhớ lại cảnh ngộ thảm thương của Ngư cơ trong chuồng ngựa, đáy lòng nhìn không được lại sinh chán ghét, hai hàng lông mày dựng thẳng: “Nếu như không phải sợ gây phiền toái cho phụ vương, bây giờ con thật sự hận không thể lập tức đi qua bóp chết lão vu bà đó!”.

Thời Ảnh không tiếp lời, nhìn nàng một cái đầy thâm ý rồi lại quay đầu đi.

Sau khi tất cả mọi người đều lui ra, một mình đại phi Hoắc Đồ Bộ quỳ trên mặt đất, đối mặt với con quái vật lớn đã chết, tự mình vén tay áo lên, tay không cạy mồm ma cát ra, kéo lấy thi thể không trọn vẹn bị nuốt chửng của cô con dâu, từ vai trở lên đã không rõ máu thịt, toàn bộ đầu đều đã không thấy.

“Quả nhiên không nhìn thấy mặt”. Thời Ảnh thì thào dưới ô: “Gặm đến lung tung beng rồi”.

“...”. Chu Nhan đứng ở một bên cau mày kéo y phục y, ý bảo đi nhanh lên thầy ơi. Con thật sự không chịu nổi cảnh tượng máu tanh này, nhìn nữa là ói ra đấy.

Mà giờ khắc này, lại có một người phi như bay đến, nhanh chóng tung người xuống ngựa.

“Ồ, đây là tân vương Kha Nhĩ Khắc, chồng con hả?”. Thời Ảnh bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ vào nam nhi đại mặc râu quai nón đầy mặt kia:

“Quả là một anh thanh niên hùng hực đó!”.

“Xấu!”. Chu Nhan bĩu môi, hừ một tiếng.

Chu Nhan là con gái duy nhất của Xích Vương, sinh ra và lớn lên trong vương phủ xa hoa phú quý, từ nhỏ chỉ ngưỡng một người có vẻ đẹp tuyệt thế là Uyên.

Đã có người nổi bật nhất trong tộc Giao nhân là tiêu chuẩn thẩm mỹ, sau khi lớn lên tiêu chuẩn của nàng chỉ có hơn chứ không có kém. Cho dù là sư phụ, ở trong mắt nàng cũng chỉ có thể xem là tuấn tú cao ngất khí chất tốt mà thôi, sao có thể vừa mắt đại hán Tây Hoang thô lỗ kia chứ.

Thời Ảnh “nông cạn” lắc đầu.

“Mẫu phi, quận chúa sao rồi?”. Người kia nhảy xuống khỏi lưng ngựa, vội vàng hỏi, vừa tới đã thấy một cái thi thể không đầu trên mặt đất thì cổ họng khẽ động, mùi máu tươi gay mũi xộc đến, nhất thời nhin không được mùi rượu đầy dạ dày trào ngược lên trên, quay người chống yên ngựa, phun “ọc” một tiếng. Có lẽ tân lang cũng nghe nói quận chúa Chu Nhan của Xích tộc là một mỹ nhân, lòng cũng hùng hực chờ mong, lại không ngờ rằng đêm nay chưa kịp vào kim trướng làm lễ hợp cẩn thì đã thấy tân nương trong bộ dáng như vậy.

Chồng mới cưới mới nhìn nàng một cái đã nôn thốc nôn tháo, Chu Nhan đứng ở một bên cũng cảm thấy mắt mặt quá đáng, hận không thể nhảy tới uồn nắn lại: Đừng có nhìn đồng thit bày bày đó nữa, đó là giả, là giả đó! Ta đây rất là xinh đẹp! Thừa xứng với người được chứ?

Tựa như hiểu được suy nghĩ của nàng, Thời Ảnh quay đầu nhìn nàng một cái: “Hối hận hả?”.

“Hối hận cái con khỉ ấy! Chỉ là không ngờ cái chết của mình lại khó coi như vậy thôi...”. Nàng nhin không được lại kéo tay áo của y, nói thầm: “Bây giờ chúng ta chạy được rồi chứ? Có gì hay ho đâu cơ chứ! Lẽ nào sư phụ còn muốn nhìn con nhập liệm hạ táng nữa hay sao?”.

“Chờ cái coi!”. Thời Ảnh vẫn không nhúc nhích: “Muốn chạy nhà mi tự chạy đi!”.

-----oOo-----

Chương 06: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 06

Nàng thật sự rất muốn chạy đi, nhưng vừa ngẩng đầu lên, thân thể đã bị khóa cứng.

Trong bão tuyết thét gào, có một lão nhân mặc hắc bào đi thẳng tới, tóc bạc da môi, nhưng trong mười ngón tay lại ôm một ngọn lửa đỏ, đó là Sách Lãng – đại vu sư của Hoắc Đồ Bộ, pháp sư nổi tiếng nhất của Tây Hoang. Người còn chưa tới, cảm giác sắc bén áp bức đã ập thẳng vào mặt.

Lúc đại vu sư đi qua thì dừng ở bên người nàng một chút, trong mắt lộ ra một tia nghi ngờ, lại nhìn về hướng nàng một cái.

Chu Nhan biết lợi hại, lập tức nín thở thu khí nắp ở bên người sư phụ, nắm lấy tay áo của y, không dám động đậy.

Chỉ cần nàng bước ra khỏi cái ô này, phỏng chừng sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

“Trưởng lão! Mau đến đây xem!”. May mà lúc này đại phi ôm lấy thi thể đầm đìa máu, thất thanh quay về phía lão hô to, quận chúa cô ấy, cô ấy bị ma sát cắn chết rồi! Ông mau đến xem đi, coi có cách nào không?

Đại vu sư đáp tiếng rồi quay đi, dời lực chú ý. Chu Nhan chợt cảm thấy sự áp bức trên người giảm đi một chút, không khỏi thở phào một hơi.

Ngay cả đầu cũng mát rồi, còn có biện pháp nào?

Nhưng mà Chu Nhan vừa nghĩ đến đây, lại thấy đại vu sư bước qua đó, cúi đầu xem xét thi thể không trọn vẹn, đưa ngón tay gầy gầy chút máu thịt, nói giọng khàn khàn: “Chỉ còn lại một chút này thôi ư? Hơi khó một chút, nhưng nếu như hiến tế thuyết thực cũng đủ, có thể miễn cưỡng thử một lần”.

Cái gì? Nàng thất kinh, quay đầu nhìn sư phụ.

Trên đời này lại có người có pháp thuật xoay chuyển sinh tử hay sao? Nói như thế tên đại vu sư này chẳng phải còn lợi hại hơn cả sư phụ nữa?

Nhưng Thời Ảnh cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn đại vu sư Hoắc Đồ Bộ, ngón tay nắm cán ô dường như hơi siết chặt.

Đại phi nghe được những lời này, lòng hơi ổn định lại, sắc mặt cũng lầy lại được vẻ bình tĩnh ngày thường, ngẩng đầu nói với nhi tử: “Kha Nhĩ Khắc, con lui xuống trước đi, phái người dùng bức trướng vây chỗ này lại, không cho phép ai tự tiện tới gần”. Dừng một chút, bà lại căn dặn: “Nếu như sứ giả của Đế đô hỏi tới, con cứ bảo đại vu sư đang cứu quận chúa, đang lúc sinh tử, không tiện bị người khác quấy rầy. Hiểu chưa?”.

“Vâng!”. Kha Nhĩ Khắc biết tình tình mẫu thân, không dám hỏi nhiều, lập tức lui xuống.

Rất nhanh trên bãi đất trống này chỉ còn lại bà và đại vu sư, cùng với hai cỗ thi thể trên nền tuyết.

Sức mạnh của đại vu sư quá cường đại, Chu Nhan bị ép tới núp dưới ô lòng vẫn khiếp đảm, thỉnh thoảng kéo tay áo sư phụ, trong mắt lộ đầy vẻ cầu xin. Nhưng mà Thời Ảnh vẫn chẳng để ý gì đến nàng, chỉ đứng nguyên dưới trời tuyết, lặng im ẩn thân quan sát.

“Phu nhân không muốn để cho Kha Nhĩ Khắc thấy đúng không?”. Đại vu sư thấp giọng ho khan, ngọn lửa trong lòng bàn tay chớp sáng bất định: “Cũng phải, bất kể ai tận mắt nhìn thấy vợ mình từ một xác chết sống lại, còn phải cùng cô ta chung sống trong một căn lều, lòng đều thấy khó chịu thôi”.

Vừa nói, đại vu sư vừa cúi xuống thi thể, đưa tay đặt lên cánh tay cụt kia, hơi nhắm mắt lại, đọc thầm một câu gì đó, đốm lửa trong lòng bàn tay đột nhiên sáng bừng.

Trong khoảnh khắc ấy, Chu Nhan đột nhiên cảm thấy ánh mắt sư phụ lóe sáng.

Bên kia nàng nghe được đại vu sư bỗng dung mở mắt, nói: “Lạ thật, vị quận chúa này... không giống như người sống!”.

Cái gì? Bị nhìn thấu rồi sao? Trong lòng Chu Nhan bỗng nhiên giật thót, thiếu điều từ dưới tán ô nhảy ra ngoài, lại nghe đại phi hỏi lại: “Cô ấy đương nhiên đã chết rồi, tại sao ông lại hỏi vậy?”.

“Không, ý của tôi là, trong máu thịt này không có chút sinh khí nào.” Đại vu sư nhíu chặt lông mày, nhìn gió gào thét xung quanh: “Hơn nữa,

người mới vừa chết, mà ngay cả ba hồn bảy vía cũng không có vết tích gì? Thật khó tin”.

“A!”. Trong khoảnh khắc này Chu Nhan buộc miệng thốt lên.

Đúng vậy, người rồi tuy có máu thịt, nhưng không có ba hồn bảy vía! Khác biệt này có thể lừa được người thường, làm sao qua mắt được đại vu sư pháp lực cao siêu? Chuyện quan trọng như vậy sao nàng có thể quên được chứ?

“Ai?”. Nàng vừa mở miệng một cái, đại vu sư Hoắc Đồ Bộ lập tức xoay người, mắt sáng như đuốc, lòng bàn tay vừa thu vừa phóng, một chùm lửa như mũi tên gào thét xé gió bay thẳng về phía nàng.

“Ôi!”. Nàng la thất thanh, luống cuống tay chân muốn chống lại, nhưng mà lời còn chưa ra khỏi miệng, trước mắt đã tối sầm lại.

Sư phụ đứng bên cạnh nàng lập tức ra tay, vừa bịt miệng nàng lại, đồng thời thả thấp cây dù, nghiêng cây dù trong tay xuống che mặt lại, nhẹ nhàng di chuyển.

Một đóa hoa tường vi màu trắng lạng lẽ nở rộ trong tuyết, trong nháy mắt dập tắt chùm lửa.

Cũng trong khoảnh khắc đó, nàng nhìn thấy ngón tay sư phụ nhẹ nhàng điểm một cái, ma cát đã chết nằm trên mặt đất kia bỗng nhiên chấn động toàn thân, tựa như bị nắm dây, mạnh mẽ từ dưới mặt đất nhảy vọt lên, gầm rú đánh về phía đại phi Hoắc Đồ Bộ.

“Cẩn thận!”. Đại vu sư lấy làm kinh hãi, vội vã nghiêng người cứu giúp.

Nhưng mà ma cát chết đi lại sống dậy kia hung hăng gấp nhiều lần, một đòn này chỉ làm chậm lại bước chân của nó, ngay sau đó lại bổ thẳng tới, đẩy đại phi té nhào xuống tuyết, lập tức muốn cắn đứt yết hầu của bà. Thân thủ đại phi cũng mau lẹ, rút phụt đoản đao ra, cắm thẳng vào tim ma cát. Thừa dịp nó khựng lại, đại vu sư cấp tốc niệm chú, phát tay gọi tới một chùm tia chớp, “xoẹt” một cái đánh nát bét cả đầu lẫn thân ma cát.

Răng nhọn của ma thú gần như đã găm vào yết hầu bà, nhưng người đàn bà thân thể cường tráng kia cũng không sợ hãi, chỉ thở hồn hển từ dưới đất bò dậy, vỗ vỗ tuyết trên người, nhưng mà, nhìn thấy ma cát đã hóa thành bột mịn, bà nhin không được biến sắc mặt, thốt lên một câu:

“Không xong!”.

Đòn vừa rồi gần như đã đánh nát hoàn toàn thi thể quận chúa Chu Nhan. Nếu như vừa rồi muốn khâu thi thể lại đã khá miễn cưỡng rồi, lúc này thì đã hoàn toàn không thể làm được. Máu thịt của người và ma cát đã trộn lẫn vào nhau.

Đại phi kinh ngạc đứng yên trong tuyết, sừng sốt một lát, bóc lên một nắm tóc dài ánh đỏ giữa đồng máu thịt mơ hồ, quay đầu nhìn đại vu sư: “Phải làm sao bây giờ?”.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Con ma cát này rõ ràng đã bị tôi giết chết?!” Đại vu sư bình tĩnh, nhìn qua đồng máu thịt, ánh mắt rực sáng, lại ngẩng đầu cảnh giác nhìn ra xung quanh, tựa như muốn ngửi thứ gì trong gió: “Là thứ gì khiến cho nó đột nhiên hồi quang phản chiếu như vậy?”.

Thời Ảnh bùm miệng Chu Nhan, hạ tháp chiếc dù xuống, cổ tay chậm rãi xoay tròn, cây tường vi trắng trên mặt dù chậm rãi sinh trưởng, trườn bò, quấn bọn họ vào trong, hòa cùng với tuyết lớn.

Gió tuyết thét gào, trên cánh đồng hoang vu không một bóng người.

“Lạ thật”. Đại vu sư đi xung quanh một vòng, không cảm giác được gì hết, lúc này mới thở phào một hơi, thì thào khó hiểu: “Chuyện vừa rồi, có chút khác thường”.

“Chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi!”. Đại phi nắm mớ tóc trong tay, lo nghĩ nhìn ông: “Chỉ còn lại mỗi chỗ này, còn có thể hay không? Bất luận thế nào cũng tuyệt đối không thể để quận chúa Chu Nhan cứ chết đi trong đêm nay như thế! Bằng không kế hoạch tiếp theo của chúng ta sẽ hỏng bét hết!”.

Kế hoạch tiếp theo? Kế hoạch gì? Chu Nhan nghi vấn đầy mình, lại nghe thấy đại vu sư ho vài tiếng, thu hồi ánh mắt, nhìn vào nắm tóc, mở miệng: “Vào kho mộ lấy ra mười hai cô gái, phải ngay lập tức, trước khi hừng đông!”.

Thời Ảnh nắm cán dù hơi chấn động một chút, đôi môi mỏng nhếch thành một đường.

“Được!”. Đại phi hít một hơi, lập tức đứng dậy.

Bọn họ muốn làm gì? Kho mộ gì chứ? Chu Nhan tò mò nhìn, lại không dám lên tiếng, chỉ nhanh như chớp quét mắt sang sư phụ. Nhưng sắc mặt Thời Ảnh cực kỳ nghiêm túc, lui về một bên, lặng lẳng nhìn đại phi đi về phía chuồng ngựa, con người sắc bén như dao nhọn.

Sư phụ như vậy, nàng gần như chưa từng nhìn thấy.

Đại phi vòng qua chuồng ngựa, đẩy cửa phòng củi kia ra. Khoảnh khắc ấy, Chu Nhan theo bản năng hít sâu một hơi khí lạnh, nhớ lại đôi mẹ con đáng sợ trong phòng củi. Nàng đã chặt đứt xiềng xích của đứa bé, không biết trong lúc hỗn loạn vừa rồi, đứa bé có tranh thủ cơ hội đưa mẹ nó chạy trốn hay không? Thế nhưng, gió tuyết lớn như vậy, một đứa bé gầy ốm ôm hũ rượu nặng nề di chuyển bằng cách nào chứ?

Trong lòng nàng có một tia lo sợ, thấp thỏm bất an.

“Hả?”. Đại phi vừa đi vào, lập tức thốt lên một tiếng hô khẽ, giọng nói chứa nỗi tức giận: “Chuyện gì vậy? Thằng nhãi và con tiện nhân kia đều không thấy nữa?”.

Chu Nhan không lên tiếng thở phào một hơi.

“Thế mà lại để bọn nó chạy mất! Con tiện nhân kia!”. Trong cơn cuồng nộ đại phi cầm roi quật lung tung tạt vật trong phòng, làm đồ vật rơi đổ loảng xoảng: “Chết tiệt! Tìm về cho ta! Ta muốn chém tay chân của thằng oắt con kia, làm thành người hũ luôn!”.

“Đừng quan tâm những chuyện ấy nữa! Lúc nào rồi chứ?”. Đại vu sư cau mày, ho khan trong gió tuyết, nắm một mớ tóc đỏ sậm: “Nếu đại phi muốn đến trước hừng đông che giấu được chuyện này, trả lại có sứ giả Đại đô một quân chúa Chu Nhan còn sống, thì lập tức lấy máu thịt từ trong kho mọt ra cho tôi!”.

Đại phi bỗng nhiên dừng tay, giống như đang cố ép cơn giận xuống.

“Được”. Nàng cắn răng, tinh táo nói: “Chờ chút”.

Bà đi lại trong phòng củi, không biết làm cái gì, chỉ nghe được một tiếng rầm, căn phòng đột nhiên khẽ chấn động, toàn bộ mặt đất vô thanh vô tức nứt ra.

Dưới mặt đất phòng củi một lối vào đen thui, tựa như một hầm rượu bí mật.

Mà ở dưới mặt đất, quả nhiên cũng là một hàng rượu thật chính tề.

Trên mỗi một hũ rượu, đều nhô ra một cái đầu người.

Trời đất, nhiều người hũ như vậy?

Chu Nhan giật mình nhìn cảnh tượng này, gần như lại muốn thốt lên. May mà Thời Ảnh vẫn bung miệng của nàng, không cho nàng cơ hội

kinh động đại vu sư lần nữa.

“Gần phụ nữ”. Đại vu sư nhỏ giọng: “Mười hai người!”.

“Được”. Đại phi lĩnh mệnh, từ trong hàng người hũ chọn ra mấy người trẻ, một người lại một người, từ trong kho mộ xách lên, xếp thành một hàng trên mặt tuyết: “Thoáng cái đã dùng hết mười hai người, sau này thật đúng là lại phải tốn không ít tiền mua lại từ Diệp Thành rồi, ông có biết hiện giờ một Giao nhân hạng kém cũng phải mất năm nghìn vàng rồi”.

“Muốn làm đại sự, chút tổn hao ấy có đáng kể gì?”. Đại vu sư vừa kiểm tra mấy người hũ lấy ra từ kho mộ vừa nói: “Tuổi thọ bộ tộc Giao nhân dài cả ngàn năm, linh lực càng mạnh, nếu đổi lại dùng máu thịt người bình thường hiến tế, thì phải lấy hơn trăm người mới đủ”.

“Thế thì không được”. Đại phi cau mày: “Nếu trong đại doanh bản kỳ đột nhiên thiếu nhiều người như vậy, nếu không che đậy kín kẽ thì nhất định sẽ gây ra rối loạn”.

“Cho nên chúng ta không cần tiếc vàng nữa đâu”. Đại vu sư lạnh lùng nói, ngón tay gõ giao nhân trong hũ: “Chỉ lấy cưới được quận chúa Chu Nhan, toàn bộ Tây Hoang sau này còn không phải của bà hết sao?”.

-----oOo-----

Chương 07: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 07

Từng ngón tay của lão gõ vào đỉnh đầu của những nữ Giao nhân bị chặt tứ chi bỏ trong hũ rượu, phát ra tiếng cộc cộc như gõ lên dưa hấu. Những Giao nhân này liều mạng giãy dụa, gào thét chói tai, thế nhưng trong miệng không có lưỡi nên không thể phát ra bất cứ âm thanh nào, giống như một màn kịch câm khiến người rợn tóc gáy.

Chu Nhan đứng ở một bên nhìn cảnh ấy, cảm thấy sợ hãi tận xương, tay siết chặt lấy ống tay áo của Thời Ảnh.

Không ngờ dưới lòng đất Susa Dhaalu lại cất giấu thứ đáng sợ như vậy. Nàng phải gả vào vương thất Hoắc Đồ Bộ này rõ ràng là địa ngục ác quỷ.

“Trời sẽ mau sáng, muốn làm quận chúa Chu Nhan sống dậy cần phải khẩn trương thôi”. Đại vu sư dùng pháp trượng vẽ ra lá bùa nguyên rửa trên mặt đất, xếp mười hai người hũ thành vòng tròn.

“Bắt đầu đi”. Đại vu sư nhỏ giọng bảo: “Máu thịt của mười hai Giao nhân chắc là đủ rồi”.

Lão bắt động niệm chú ngữ, nắm trong tay mớ tóc đỏ sẫm. Tiếng lầm nhảm kia vô cùng kỳ quái, không phải là ngôn ngữ thượng cổ của Không Tang, mà giống tiếng dã thú rít gào gầm rú hơn, khiến người nghe phải xao động bất an, vô cùng khó chịu.

Men theo âm thanh của lão, hai con người lão dần dần biến sắc, chuyển thành màu đỏ sẫm, giống như hai ngọn lửa vậy. Đại vu sư vừa niệm chú vừa nhìn vào lòng bàn tay liên tục thay đổi tư thế, đột nhiên nắm tóc trong tay lão bốc cháy hừng hực.

Đây... đây là pháp thuật kỳ quái gì vậy? Nàng ở núi Cửu Nghi nhiều năm như vậy, chưa từng nghe ai nói qua.

Chu Nhan vô cùng ngạc nhiên, nghiêng đầu dò hỏi sư phụ, nhưng Thời Ảnh chỉ tập trung tinh thần nhìn cảnh tượng này, vẻ mặt chăm chú, trong ánh mắt bập bùng lửa cháy, không hề nhúc nhích.

Đại vu sư thi triển pháp thuật giữa gió tuyết, ngọn lửa trong tay ngày một lớn hơn. Kết thúc một lượt chú thuật, lão nhặt một sợi tóc đang cháy lên, đi về phía trước, đọc chú ngữ, “xoẹt” một tiếng, sợi tóc trực tiếp cắm vào giữa đỉnh đầu nữ Giao nhân trong hũ kia.

Một sợi tóc nhỏ như vậy, lại giống như dây thép gai xuyên phá xương sọ. Ngũ quan của Giao nhân lập tức vặn vẹo, chứng tỏ đau đớn vô cùng, nhưng làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh.

“Dừng tay! Cái lão già điên này!”. Chu Nhan tức giận cực cùng, trong lúc nhất thời lại quên mất mình hoàn toàn không phải là đối thủ của lão, muốn xông ra bóp chết cái tên vu sư ma quái này. Nhưng mà bàn tay Thời Ảnh vẫn bịt chặt miệng nàng, không cho nàng nhúc nhích mảy may.

Y đứng nguyên ở đó, cầm cây dù, chỉ lạnh lùng nhìn thảm kịch này, không mảy may nhúc nhích.

Một sợi lại một sợi, những sợi tóc cháy bùng bùng cắm thẳng vào đỉnh đầu từng nữ Giao nhân, giống như từng ngọn lửa. Trong nháy mắt, dưới đêm phong tuyết này, giữa cánh đồng hoang vu đốt lên một đại trần hùng hực hỏa diễm.

Trong tuyết lớn, lửa lớn thiêu đốt, xếp thành một trận đèn, lấy tính mạng con người làm dầu thắp. Đại vu sư ngồi xếp bằng quỳ gối giữa trung tâm trận lửa, tách rời hai tay của mình, một bên chúc tụng, một bên dùng máu tươi thấm vào đỉnh đầu từng nữ Giao nhân trong hũ, sau đó mở rộng cánh tay, đưa cánh tay chảy máu của mình hướng lên trời đêm, nói ra chú ngữ sau cùng...

“Bàn tay hủy diệt toàn bộ quỷ ma... xin hãy cướp lấy máu thịt đi!”.

Thình ngải đáp lại nguyện vọng của nô bộc, mang người chết từ bóng tối trở về.

Trong khoảnh khắc giọt máu hòa vào lửa đỏ, mười hai người hũ cùng nhau há miệng ra, gào thét đau đớn tột cùng. Trong cơn thống khổ của họ, mười hai ngọn lửa đột nhiên cháy dữ dội, tựa như bị sức mạnh siêu nhiên hút lấy, tụ vào trung tâm đám lửa, xếp thành một cột lửa to lớn.

Cũng khoảnh khắc đó, nữ tử trong hũ bị hút sạch hết tinh khí thần, lập tức khô quắt héo mòn.

Trong cột lửa, có thứ gì đó mờ mờ ảo ảo đi ra.

“Ra rồi... ra rồi!”. Đại phi mừng rỡ không thôi.

Chu Nhan đứng dưới phong tuyết nhìn cảnh tượng này, gần như muốn ngất xỉu luôn. Đúng vậy, nàng thấy rõ, thứ dần dần di động bước ra khỏi cột lửa kia, không ngờ lại có hình người. Lúc nàng còn đang nhìn nó, người trong lửa kia cũng như nhìn lại nàng, lại còn nhìn nàng cười quỷ dị.

Thứ gì đây?

Nàng sợ run ngắc đầu, muốn hỏi Thời Ảnh bên cạnh, lại đột nhiên phát hiện tiếng gió khẽ thổi qua, bên cạnh đã không còn bóng người. Sư phụ? Sư...

Nàng ngắc đầu, suýt la thất thanh.

Phong tuyết gào thét điên cuồng, có thứ gì đó xẹt qua đỉnh đầu nàng, đó là một con phi điều màu trắng khổng lồ, trong nháy mắt dang rộng hai cánh, vọt xuống từ bầu trời đêm xông thẳng vào trong cột lửa.

“Á”. Chu Nhan rớt cuộc không nhận được kêu thành tiếng: “Chim... chim bốn mắt?!”.
Trùng Minh! Xa cách nhiều năm, nàng rớt cuộc được nhìn thấy con chim thần thượng cổ từng làm bạn với nàng hồi nhỏ này lần nữa. Con bạch điều khổng lồ này là vật thủ hộ ngàn năm của thần điện trên núi Cửu Nghi, là Ngự Hồn thủ của sư phụ. Lúc này nó lượn vòng từ cửa tiêu bay xuống, vậy sư phụ đâu? Sư phụ đâu mất rồi?

Đại phi la thất thanh: “Đó... đó là thứ gì vậy?”.

Thần điều gào thét bay xuống từ cửa tiêu, hai cánh sải rộng đến mười trượng, hai bên có hai con mắt màu đỏ thẫm, chăm chú nhìn pháp trận lửa đỏ mà đại vu sư đốt lên ở cả một vùng rộng lớn, một tiếng rít vang lên, chiếc cánh quét qua, làm xáo động gió tuyết, khiến mười hai người hũ lắc lư trên mặt đất, chiếc mỏ sắc nhọn lao tới, trực tiếp mổ về phía thân thể hình người vừa hình thành trong ngọn lửa.

Bị mổ một cái, ngọn lửa bỗng trở nên mờ nhạt.

“Đây... đây là Trùng Minh? Không thể nào!”. Đại vu sư quá sợ hãi, pháp trượng trong tay vung lên, một ngọn lửa bay vọt tới, lao thẳng về phía đôi mắt của thần thú, khiến nó hơi nghiêng đầu, thất thanh: “Lẽ nào... chẳng lẽ người của núi Cửu Nghi tới rồi?”.

“Nói đúng đó!”. Một giọng nói lạnh lùng vang lên giữa phong tuyết.

Không biết trên lưng chú chim màu trắng xuất hiện một bóng người từ lúc nào. Thời Ảnh mặc áo bào trắng của thần quan Cửu Nghi nhảy từ trên lưng Trùng Minh xuống, trường bào phật trong gió. Cổ tay vừa vung lên giữa không trung, “xoẹt” một cái hóa thành một thanh kiếm phát sáng.

“A!”. Chu Nhan la thất thanh, nhìn trường kiếm của Thời Ảnh vút giữa không trung đánh tới, trong nháy mắt xuyên qua thứ vừa thành hình trong ngọn lửa, sau đó thế kiếm giương lên, chém đóng lửa bay ra tứ phía.

“Bịch” một tiếng, thứ kia bay ra ngay trước mặt nàng.

Nàng mới nhìn một cái đã sợ đến thót tim.

Đó... đó rõ ràng là mình mà.

Đó... đó rõ ràng là mình mà.

Không phải một hình nộm vô hồn mà là một người sống sờ sờ đang giãy dụa. “Chu Nhan” từ trong đồng lửa xích lửa toàn thân, mang theo vẻ khổ sở khó chịu, ngực bị nhát kiếm chém ròi, có thể thấy rõ phũ tạng bên trong.

Máu tươi lập tức ào ra chảy đầy mặt đất.

Máu của “Chu Nhan” kia có màu đen.

“Cứu... mau cứu...”. Thứ đó không ngờ còn biết nói chuyện, giãy dụa khổ sở trên mặt đất, bò vội tới, vươn một tay ra với nàng, trong mắt đầy vẻ cầu xin.

“A a...” Nàng nhảy lùi về phía sau, nhìn qua sư phụ xin giúp đỡ.

Nhưng mà Thời Ảnh đã xoay người nhảy lên thân điều Trùng Minh, chiến đấu với đại vu sư kia, hai người di chuyển nhanh đến nỗi nàng cũng không thể nhìn thấy rõ. Gió tuyết thét gào, đại vu sư kia dựng hết cả tóc bạc, gầm gừ bằng thứ âm thanh kỳ quái, hết lần này đến lần khác dùng pháp trượng chống xuống mặt đất.

Lửa tắt vừa rồi lại bùng cháy lại, đỏ rực bập bùng, bị điều khiển đánh về phía Thời Ảnh.

Bạch y pháp phối giữa lửa lớn, xuyên qua xuyên lại nhanh như chớp khiến người nhìn cũng hoa cả mắt. Gió tuyết thét gào, xoay chuyển như lốc xoáy, biến mười mấy trượng xung quanh rơi vào tuyết cảnh người sống ta chết.

“Sư phụ, cẩn thận!”. Nhìn thấy bạch y sư phụ bị ngọn lửa nuốt lấy, Chu Nhan cuống lên, rút Ngọc Cốt trên mái tóc xuống rạch một đường, lần này nàng dùng đến mười hai phần công lực, “xoẹt” một tiếng, Ngọc Cốt hóa thành một đường sáng phá đôi phong tuyết đậm thẳng tới trung tâm trận đấu.

Băng tuyết và lửa đỏ đồng thời chấn động, cùng bị dập tắt.

Thần điều Trung Minh gáy dài một tiếng, hạ hai cánh xuống, đại tuyết khắp trời ngừng rơi.

“Sư phụ!”. Nàng vừa ra tay đã trúng đích, lòng mừng như điên: “Người không sao chứ ạ?”.

“Ta thì không sao...”. Một lát sau, giọng nói của Thời Ảnh mới truyền đến từ trong bóng tối, thoáng lộ vẻ mệt mỏi: “Nhưng con đánh Trùng Minh bị thương rồi”.

“Cái gì?”. Nàng lấy làm kinh hãi.

Đêm tối gần trôi qua, trong ánh lửa lò mờ, thần điêu to lớn chậm chậm đáp xuống mặt đất, lúc chạm đất thân sau còn nghiêng về một bên, cánh phải kéo sau người, bốn mắt chậm chậm nhìn sang, lạnh lùng hướng thẳng vào nàng. Trên cánh trắng bên phải còn cắm Ngọc Cốt của nàng.

“A?”. Chu Nhan ngây ra, nói không nên lời.

Thời Ảnh từ trên lưng chim nhảy xuống, trong tay cầm theo trường kiếm rỉ máu, trên người quả nhiên không bị thương, chỉ là sắc mặt lạnh lùng: “Đi xin lỗi Trùng Minh đi!”.

“Con không đi!”. Chu Nhan không dám tiến lên.

Nhưng mà Thời Ảnh không để ý tới câu trả lời của nàng, chuyển động cổ tay, thanh trường kiếm kia trở lại nguyên hình, thành một thẻ ngọc đường nét cổ xưa – đó là pháp khí của đại thần quan núi Cửu Nghi, thiên biến vạn hóa.

Thời Ảnh nắm thẻ ngọc, không nhìn nàng mà đi thẳng tới bên cạnh nàng, hướng về phía mặt đất bên kia. Nàng chỉ có thể run rẩy gõ chân trên mặt đất, giơ tay lên muốn xoa lông bạch điều, nhưng lại rút trở về: “Xin... xin lỗi! Ta thật sự không cố ý! Rõ ràng ta nhắm tới đại vu sư kia... ai biết được...”. Chu Nhan nhìn đồng bọn hồi nhỏ, biết thần điêu tính tình ngạo mạn, lấp bắp không dám tới gần: “Cánh... cánh của ngươi không sao chứ? Ta giúp ngươi băng bó nhé?”.

Thần điêu Trùng Minh lạnh lùng nhìn nàng, cảm hơi nghẹn lên, trong bốn con mắt đầy vẻ khinh thường, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, phun thứ đang ngậm trong miệng xuống mặt đất.

Lão đại vu sư kia đã bị cắn ngang người thành hai nửa.

“Bảo sao, thì ra ngươi ngậm người này trong miệng cơ?”. Nàng khẽ kêu lên, tìm được lý do mình lỡ tay, “Ngươi xem ngươi xem, ta không đánh nhầm nha! Rõ ràng là...”.

Mới nói được phân nửa, kinh phong đã kéo ào qua, đỉnh đầu nàng tối sầm, lập tức ngã úp mặt xuống đất. Trùng Minh không chút khách khí giương cánh, chỉ quét qua đã đánh cho Chu Nhan ngã sấp mặt, nó liếc nàng một cái, thông thả thu cánh, bước đi thông thả ưu nhã, bắt đầu mổ những vệt lửa còn sót lại, nuốt chửng những người hũ đã bị đốt thành tro bụi.

Trùng Minh là thần thú đứng đầu lục hợp, là thần điều chuyên ăn yêu tà quỷ quái, dẹp yên tai họa, loại trừ ma vật. Trăm ngàn năm qua vẫn ở trên núi Cửu Nghi, bảo vệ lăng mộ của nhiều đời đế vương Không Tang trong Đế vương cốc, là thú ngự hồn của đại thần quan trên thần miếu Cửu Nghi, lúc này cũng gánh trách nhiệm thanh lý hiện trường.

Chu Nhan nhếch nhác đứng lên, vừa muốn đi tìm bóng dáng sư phụ, lại nghe thấy từ xa truyền tới một âm thanh kinh thiên động địa, giống như thiên quân vạn mã đang tới gần.

-----oOo-----

Chương 08: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 08

Làm... làm sao vậy?

Nàng quay đầu, bỗng há to miệng: Thành linh từ đâu xuất hiện một đội quân ngay trên cánh đồng hoang vu rạng sáng.

Không biết từ lúc nào toàn bộ chiến sĩ Hoắc Đồ Bộ đã nhận được mệnh lệnh, đã nhanh chóng được triệu tập đến nơi này. Các chiến sĩ võ trang đầy đủ bao vây chặt lấy cánh đồng này không khác gì thùng sắt, người người đều tuốt kiếm khỏi vỏ, giương tên trên cung, dằng dằng sát khí. Người đứng đầu chính là mẹ chồng của nàng, Tô Đát đại phi, sắc mặt nàng tái mét, nắm cung tiễn trong tay.

“Không phải chứ?”. Chu Nhan thấy đại quân võ trang đầy đủ, thì ào... trời ạ, ngày hôm nay nàng chỉ muốn đào hôn mà thôi... Thế nào ngoảnh đi ngoảnh lại đã biến thành đánh giặc rồi? Kịch bản này cũng diễn biến quá nhanh đi.

“Tô Đát đại phi, hôm nay bà còn cái gì để nói nữa không?”. Thời Ảnh cầm thẻ ngọc trong tay, lạnh lùng nhìn thiên quân vạn mã trước mặt,

không hề lùi bước. Y chỉ vào “Chu Nhan” đang hấp hối trên mặt đất, rồi chỉ vào đại trận rục rủa vừa bị dập tắt cùng với đại vu sư đã chết kia, thần nhiên nói: “Bà cầu kết với đại vu sư, bí mật thi triển trận pháp bị nghiêm cấm, có ý đồ mưu hại quận chúa Chu Nhan! Bà tưởng như vậy có thể điều khiển Tây Hoang hay sao?”.

“Hở?”. Chu Nhan nghe được đờ người.

Cái gì mà “mưu hại quận chúa Chu Nhan”? Rõ ràng là nàng tự giết mình, tự chạy trốn, sao vào miệng sư phụ lại thành âm mưu của đại phi hết rồi? Lại... lại còn nàng ù ù cạc cạc bị cuốn vào chuyện gì đây?

Nàng theo bản năng đi về phía trước vài bước, muốn chạy tới để hỏi cho rõ ràng. Nhưng mà đại phi vừa liếc thấy nàng từ trong tuyết đi tới thì rùng cả mình, hốt hoảng muốn ngã khụy.

“Quận chúa Chu Nhan... còn... còn sống?”. Bà thì thào, khó hiểu nhìn người sống sờ sờ không chút thương tích, lại nhìn Chu Nhan hình người đang giãy dụa vụn vẹo trên mặt đất, nhất thời không thốt nên lời.

“Đây là âm mưu của các người đúng không? Toàn bộ mọi chuyện đều là kế hoạch của các người?”. Cuối cùng đại phi cũng nghĩ ra đầu dây mối nhợ, lấy lại tinh thần, chỉ vào Thời Ảnh gào thét điên cuồng: “Người của núi Cửu Nghi lại cầu kết với Xích tộc, đưa tay đến tận nơi này! Các người đã có kế hoạch dùng cuộc hôn nhân này đối phó với chúng ta từ đâu, đúng chứ? Chết tiệt!”.

Ồ! Ý gì chứ? Ta và sư phụ không phải một bọn đâu.

Nhưng mà, không đợi Chu Nhan mở miệng giải thích, sư phụ chỉ cười lạnh một tiếng: “Đừng tự suy diễn nữa, cho dù không có chuyện này, âm mưu các người ở Tây Hoang bí mật nuôi huyết thực, cung phụng Tà Thần sớm muộn gì cũng bị phát hiện thôi”.

Cái gì? Sao sư phụ biết bí mật người hũ dưới mặt đất phòng củi kia?

“Người đâu!”. Ánh mắt đại phi đã lạnh như sương, trong đó bao phủ một tầng sát khí, giơ tay lên: “Giết hết toàn bộ người ở đây cho ta! Không cho bất cứ ai rời khỏi Susa Dhaalu!”.

“Rào”, tiếng áo giáp vang động tản ra, bao vây người trên cánh đồng hoang vu lại.

“Mẹ?”. Thân vương Kha Nhĩ Khắc nhìn hết thấy những gì trước mắt, nhất thời chưa hoàn hồn lại, mấy năm nay mẫu thân và đại vu sư luôn rất thân nhau, hẳn biết chuyện này. Thế nhưng hẳn cho rằng mẫu thân chỉ là

muốn lôi kéo đại vu sư, mượn sức mạnh của ông ta để củng cố thế lực của mình trong bộ tộc mà thôi, không ngờ còn dính tới chuyện không thể tưởng tượng này.

Nếu như muốn giết chết đại thần quan của Cửu Nghi và quận chúa Xích tộc ở đây, chẳng phải là đại tội tạo phản hay sao?

“Kha Nhĩ Khắc, mẹ vẫn luôn không muốn con bị cuốn vào việc này, cho nên chưa từng nói với con”. Đại phi quay đầu nhìn con trai, ánh mắt nghiêm trọng: “Nhưng việc đã đến nước này, thì đã không cách nào buông tay nữa. Hôm nay nếu để bất cứ ai trong số họ chạy khỏi đây, thì Hoắc Đồ Bộ chúng ta sẽ tai họa ngập đầu”.

Đại phi lớn tiếng hạ lệnh: “Tất cả, giương cung! Bắn chết hai kẻ đó cho ta!”.

Tiếng cung giương lên rào rào, khiến Chu Nhan nghe thấy cũng rợn tóc gáy, nàng rất sợ sẽ lập tức bị vạn tiễn xuyên tâm bắn thành con nhím, theo bản năng đi lên phía trước một bước, kéo góc áo sư phụ.

“Không sao đâu”. Thời Ảnh bất động thanh sắc, chỉ đưa dù trong tay cho nàng: “Con cầm cái này, qua đứng bên cạnh Trùng Minh đợi ta”.

“Thế nhưng... người... người thì làm sao giờ?”. Nàng nhận lấy cây dù của sư phụ, biết đó là pháp khí của y, nhìn y tay trần đứng trong tuyết, đối mặt với cả ngàn dũng sĩ như hổ báo thì không khỏi hơi run, buộc miệng nói: “Chúng... chúng ta chạy mau đi!”.

“Chạy?”. Y cười lạnh một tiếng: “Cuộc đời này của ta, thà rằng chết chứ không lâm trận lùi bước!”.

“Bắn!”. Ngay lúc đang lôi lôi kéo kéo, đại phi gào to một tiếng.

Mưa tên gào thét bay đến, trong nháy mắt xẹt qua giữa cánh đồng hoang.

Chu Nhan kinh hô một tiếng, giương cái dù lên theo bản năng, muốn nhào tới giúp sư phụ. Nhưng Thời Ảnh trong nháy mắt khẽ chuyển động thân hình, trực tiếp đón lấy mưa tên bay tới!

“Sư phụ!”. Chu Nhan hô thất thanh.

Giữa sắc trời mờ sáng, chỉ nhìn thấy hoa tuyết tung bay khắp trời, còn y áo bào trắng bay lượn trong gió, phân phát như cờ... vô số mũi tên nhọn bắn tới trước mắt y, đan vào nhau giữa không trung thành trận tên khí thể kinh người, gào thét bay tới như bão tố. Thời Ảnh y phục đơn bạc,

ngheh đón vạn mũi tên, ngưng thần tụ khí, bỗng nhiên đưa tay ra, chụp lấy mũi tên đầu tiên bay tới.

Trong nháy mắt đó, tất cả mũi tên trong không trung dừng lại.

Ngón tay y vừa di động, đầu ngón tay hợp lại, đầu mũi tên “rắc” một tiếng gãy làm đôi.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mũi tên trong không trung đều ở giữa không trung gãy làm hai nửa.

Y buông ngón tay ra, ném đoạn tên đó xuống mặt tuyết.

Trong khoảnh khắc đó tất cả mũi tên đều trống rỗng rơi xuống mặt đất.

Trên chiến trường lặng thinh, thiên quân áp sát, nhưng tất cả mọi người đều sợ đến ngậy người... Đây... đây là pháp thuật gì chứ? Vị thần quan bạch y này có thể trong nháy mắt có thể dùng cách không chế một mũi tên để không chế ngàn vạn mũi tên, y chẳng qua chỉ là một người mà có thể địch lại cả nghìn người?

Đây... đây rốt cuộc là tà thuật đáng sợ gì?

Chỉ trong khoảnh khắc, Thời Ảnh đã xuất hiện trước mắt đại phi, nhìn người đàn bà tay cầm vũ khí kia, lạnh lùng mở miệng: “Tô Đát đại phi, bà có nhận tội và đền tội hay không?”

“Không nhận!”. Người đàn bà kia cũng vô cùng dũng mạnh, từ trong kinh hãi lấy lại tinh thần, một tiếng hét chói tai vang lên, từ bên yên ngựa rút phụt một lưỡi đao dài ra, đâm về phía Thời Ảnh.

Tuy bà là phụ nữ, nhưng cũng là dũng sĩ lừng lẫy Tây Hoang, một đao này có thể chém gió, tốc độ rút đao cực nhanh, chỉ trong nháy mắt có thể cắt tới yết hầu Thời Ảnh.

“Sur phụ!”. Khoảnh khắc đó Chu Nhan như vỡ tim, liều lĩnh lao tới. Không biết lấy đâu ra sức lực, trong nháy mắt đó nàng chạy trốn rất nhanh, cự ly hơn mười trượng như rút lại trong bước chân, tiếng kinh hô còn chưa dứt nàng đã vọt tới trước ngựa.

Tốc độ quý mị như vậy, làm cho đại phi trên ngựa cũng không thể tin được vào mắt mình. Quận chúa Xích tộc, đứa con dâu được nuông chiều từ tấm bé kia lại có thể chạy đến đây bằng tốc độ không thể tin nổi, tay không cầm đao bà chém tới.

Một đôi tay mềm mại yêu kiều, cầm chặt lấy lưỡi đao, máu tươi chảy theo rãnh đao đi xuống.

“Ngươi...”. Đại phi hít sâu một hơi khí lạnh, lập tức cắn răng, tiếp tục đâm trường đao về phía trước, muốn thuận thế cắt đứt bàn tay rồi xuyên thủng trái tim thiếu nữ này. Nhưng mà cánh tay bà vừa khẽ động, chợt toàn thân co quắp, nói không ra lời... bởi vì lúc này có một bàn tay từ phía sau đưa tới, bóp chặt yết hầu bà.

“Su... su phụ?”. Chu Nhan ngây ngẩn cả người, nhìn Thời Ảnh bỗng nhiên xuất hiện phía sau đại phi. Theo bản năng nàng lại quay đầu nhìn một cái. Nhưng mà Thời Ảnh phía sau nàng vẫn đứng yên ở đó không hề nhúc nhích, trường đao của đại phi đã cắt đứt yết hầu y, nhưng thứ quý dị chính là không hề có một giọt máu chảy ra.

“...”. Chu Nhan ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau, mới dùng ngón tay chảy máu của mình đẩy nhẹ vào Thời Ảnh sau lưng mình. Ngón tay nàng vừa chạm qua thân thể y thì lại không gặp bất cứ cản trở nào, giống như một tầng sương trống rỗng.

Khoảnh khắc ấy, nàng đã hiểu.

Đó là huyền ảnh phân thân! Vừa khoảnh khắc kia, su phụ đã thay hình đổi vị từ lâu.

“Tốc độ tiếp đao rất nhanh”. Thời Ảnh quay về phía đệ tử đang chờ ra mà mỉm cười, nụ cười kia đúng là dịu dàng hiếm thấy. Y vừa khống chế đại phi, lôi bà xuống ngựa, vừa quay về phía các chiến sĩ hô to: “Đại phi cấu kết yêu nhân, mưu hại lão vương gia, tội ác tày trời! Các người đều là dũng sĩ Hoắc Đồ Bộ, chẳng lẽ muốn theo người đàn bà ác độc này làm phản sao?”.

“Cái gì?”. Mọi người lập tức sợ hết hồn, ngay Kha Nhĩ Khắc cũng ghì cương ngựa.

Mưu hại lão Vương gia? Tin tức này quá kinh người, khiến trong quân đội gần như nổi sóng.

“Lão Vương gia suốt đời oai hùng, đại thọ năm mươi còn có thể ăn nguyên một con dê đầu đàn, uống cạn mười hũ rượu, làm sao có thể nói chết vì cảm lạnh là chết được luôn?”. Thời Ảnh giục ngựa, giờ đại phi bị chế ngự trong tay lên cao, giữ chặt yết hầu bà: “Chính là người đàn bà này! Bởi vì thất sủng lòng mang oán hận, bèn cấu kết với đại vu sư, gieo nguyên rủa ác độc lên người lão Vương gia! Nếu không tin các vị có thể nhìn thứ này...”.

Ngón tay y chỉ ra xa, tuyết lớn bay tứ tung, nóc hầm ngầm bỗng nhiên bị mở ra.

“Trời ơi...”. Trong nháy mắt đó, mọi người đều la thất thanh, tay nắm cung tiễn gần như buông xuống hết. Sau khi tám ván gỗ được rời đi, dưới tầng hầm lộ ra từng hàng người hũ, tất cả bên trong đều là những Giao nhân không có tứ chi, mặt đầm đìa máu.

Cảnh tượng thảm thương không nỡ nhìn, đã chấn động chiến sĩ trên đại mạc.

“Mẹ!”. Kha Nhĩ Khắc nhướn mày, vành mắt như muốn nứt ra, nhìn về phía đại phi, run giọng: “Tất... tất cả... đều là do mẹ và đại vu sư làm sao? Vì sao chứ?”.

Đại phi bị giữ chặt yết hầu không nói được câu nào, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, không hề có ý phủ nhận hay cầu xin. Kha Nhĩ Khắc biết rõ tính nết của mẫu thân, vừa nhìn thấy ánh mắt này cũng đã biết đáp án, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, chiến trường căng thẳng bỗng chốc chỉ còn những tiếng xôn xao.

“Mụ đàn bà ác độc này đẩy Hoắc Đồ Bộ vào tình cảnh như thế này”. Thời Ảnh lạnh lùng nói, giọng nói không cao, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều truyền đến bên tai chiến sĩ Hoắc Đồ Bộ một cách vô cùng rõ ràng: “Ta phụng mệnh đế quân tới đây, giết sạch đầu đảng tội ác,, trị tội tông phạm bị ép buộc nghe theo! Xích Vương đã mang binh đến đây, quân đội kỵ binh dũng mãnh của đế đô cũng sắp đến... các vị đây... chẳng lẽ còn muốn giúp vua Kiệt làm điều ác, đối kháng với thiên quân hay sao?”.

“...”. Trên cánh đồng hoang vu, ba nghìn áo giáp, trong lúc nhất thời lại vắng vẻ không một tiếng động.

Lòng Chu Nhan căng thẳng, dùng bàn tay chảy máu nhạt chiếc ô dưới đất lên, lặng lẽ đi về phía sư phụ, rất sợ những kỵ binh như hổ báo cáo chồn này đột nhiên nghe được hiệu lệnh mà thành linh đánh tới.

Nhưng mà, trong yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng “bịch”.

Một cây cung bị ném xuống từ trên lưng ngựa, rơi xuống mặt tuyết.

“Việc đã đến nước này cũng không có gì để nói cả”. Không ngờ Kha Nhĩ Khắc lại là người đầu tiên vứt bỏ cung tiễn, ném xuống mặt đất, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, quay đầu nói với các chiến sĩ sau lưng: “Tất cả đều là lỗi của mẫu thân ta, Hoắc Đồ Bộ không để chống là thiên quân của Đế đô, nếu không đại nạn diệt tộc chỉ trong nay mai thôi... tất cả mọi người buông đao tiễn xuống hết đi”.

“...”. Các chiến sĩ thấy tân vương làm như thế thì chần chừ một lát.

“Các người thật sự muốn ép Hoắc Đồ Bộ tạo phản sao? Mau giải giáp đầu hàng!”. Kha Nhĩ Khắc có chút nóng nảy, rất sợ trong nháy mắt không khống chế được cục diện, lớn tiếng hô to: “Ai làm người đó chịu, đây là tội do nhà ta phạm phải, không thể liên lụy cha mẹ vợ con các người, càng không thể liên lụy Hoắc Đồ Bộ bị diệt cửu tộc! Xin mọi người thành toàn!”.

Các chiến sĩ chần chừ chốc lát, rốt cuộc đều cởi vũ khí xuống, lần lượt ném vũ khí xuống mặt đất, rất nhanh trên mặt tuyết đã chông chát đao tên.

“Các vị Thiên phu trưởng, phân công nhau đưa mọi người về đại doanh đi!”. Kha Nhĩ Khắc phân phó, giọng nói nghiêm khắc, không giận tự uy: “Đều tự trở về vị trí cũ, không có lệnh của ta, không được tự ý xông ra!”.

-----oOo-----

Chương 09: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 09

Rất nhanh trên mặt tuyết đã chỉ còn lại vài người lẻ loi. Đại phi nhìn hết thấy nơi này, liều mạng há to miệng, nhưng không phát ra được âm thanh gì, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ cũng căm hận, hung tợn nhìn chằm chằm con trai của mình, giống như hận không thể bước lên dùng roi đánh cho thẳng con dễ dàng khuất phục của mình tỉnh ra.

“Thân vương Kha Nhĩ Khắc thâm minh đại nghĩa, thực sự khó có được”. Thời Ảnh không lên tiếng thở dài một hơi, quay về phía Kha Nhĩ Khắc gật đầu: “Ta biết người vẫn chưa bị cuốn vào việc này. Đợi mọi chuyện kết thúc, tự nhiên sẽ dâng tấu lên đế đô, gắng sức rửa tội cho ngài”.

“Rửa tội cái gì?”. Kha Nhĩ Khắc lắc đầu, lộ vẻ sàu thâm cười: “Mẫu thân ta làm ra những chuyện này ngay dưới mắt ta, ta thân là vua Hoắc Đồ Bộ mà lại không hề phát giác, còn mặt mũi nào tự giải vây cho chính mình?”.

Hắn đi về phía trước một bước, quỳ một gối về phía Thời Ảnh, nói: “Sự tình xin dừng ở đây, tại hạ thân là vua Hoắc Đồ Bộ, nguyện ý gánh chịu toàn bộ trách nhiệm. Chỉ cầu xin đại thần quan đừng làm liên lụy đến cả tộc ta, Kha Nhĩ Khắc chết cũng nhắm mắt...”.

Lời còn chưa dứt, hắn đã lật cổ tay, rút ra một cây chủy thủ, cắt thẳng về phía cổ mình.

Thân thể Thời Ảnh chấn động, ngón tay nâng lên, rồi lại cứng đờ.

“Dừng mà!”. Chu Nhan la thất thanh, vội vàng chạy thực mạng tới, nhưng không kịp ngăn cản nữa. Dao này của Kha Nhĩ Khắc quyết liệt tàn nhẫn, đao nhập khí tuyệt, đợi đến khi Chu Nhan chạy đến nơi thì đã đầu lìa khỏi cổ. Nàng đứng thẳng bất động ở trên mặt tuyết, nhìn người vón phải là phu quân của nàng tắt thở ngay dưới chân mình, nhất thời ngón tay cũng run rẩy cả lên.

Nàng cúi đầu nhìn Kha Nhĩ Khắc, lại ngẩng đầu nhìn Thời Ảnh, sắc mặt tái nhợt.

Thời Ảnh lặng lẽ nhìn cảnh tượng này, thần sắc bất động, cổ tay thêm lực, ném đại phi liên tục giã dựa xuống mặt đất, lạnh lùng mở miệng: “Hiện tại, bà đã thám thía đau khổ của những người bị bà hãm hại hay chưa? Thế gian này nhân quả tuần hoàn, vĩnh viễn đừng nghĩ chuyện chạy trốn”.

Đại phi giã dựa trên mặt đất, muốn đi đến cạnh thi thể con trai, nhưng làm thế nào cũng không nhúc nhích được. Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống trên khóa mắt người đàn bà cả đời dưng mãnh tàn nhẫn này, kết thanh băng giữa đại mạc phong tuyết.

Chu Nhan ở một bên nhìn, trong lòng bách vị tạp trần, thân thể hơi run.

“Nếu con trai bà đã dùng máu mình rửa sạch tội danh cho Hoắc Đồ Bộ, thì ta cũng đồng ý với hắn dừng mọi chuyện ở đây, sẽ không liên lụy thêm người nào nữa”. Thời Ảnh nói, từ trong tay áo bay ra một dải lụa trắng, lập tức trói chặt đại phi lại: “Chỉ đưa một mình bà đi Đế đô thăm vấn là đủ rồi”.

Mắt y nhìn xuống dưới hàm chông chát người hũ, trong mắt lộ ra một tia thờ dài, đột nhiên phẩy tay áo một cái, một luồng ánh sáng như tuyết

dựng lên giữa trời, giống như chực tia chớp sáng xẹt qua.

“Đừng mà!”. Chu Nhan kinh hãi la thất thanh.

Nhưng mà, đã muộn rồi. Chớp sáng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt quét một vòng qua kho mộ, đầu người giống như cây lúa bị chiếc liềm cắt qua, nhất loạt rơi từ hũ rượu xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Giao nhân trong hũ rượu đều chết hết.

Chu Nhan đứng ở nơi đó, nhìn đầu người rơi đầy đất, lại nhìn tân lang lia đầu bên cạnh, trong nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

“Vì... vì sao?”. Nàng nhìn Thời Ảnh, run giọng hỏi: “Tại sao phải giết bọn họ?”.

“Đã biến thành như vậy rồi, sống thêm một ngày là chịu thêm một ngày dần vặt, vì sao không để bọn họ chết cho sướng khoái?”.

Thời Ảnh cúi đầu nhìn nàng, khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ, con còn muốn ta cứu từng Giao nhân không tay không chân này sao?”.

“Chẳng lẽ không được sao?”. Nàng kinh ngạc: “Su phụ... người rõ ràng làm được mà?”.

“Không đáng. Nếu như nhà mi bị nhét trong hũ rượu, có lẽ ta sẽ suy tính một chút”. Thời Ảnh nhận lấy chiếc dù trong tay nàng, đi tới bên cạnh thi thể Kha Nhĩ Khắc, cúi đầu đưa mắt nhìn qua giấy lát, thở dài: “Đáng tiếc... đây đáng ra sẽ là một vị vua xuất sắc! Cái chết của hắn, là tổn thất của Không Tang!”.

Chu Nhan yên lặng nhìn, trong lòng cũng dâng lên nỗi khổ sở không nói nên lời.

Mới một ngày trước, nàng còn ở trong ngực phụ thân mà chán ghét cái tên mang tiếng phu quân này, nhưng sống chết cũng không ngờ rằng sẽ gặp hắn trong tình cảnh thế này, lại từ biệt hắn bằng cách thức này. Duyên phận giữa người với người ngắn ngủi mà mờ mịt, chớp mắt đã biến hóa khôn lường, giống như phù vân trên trời.

Thời Ảnh quay đầu nhìn nàng một cái, nói: “Ta đã nói với con rồi mà, phu quân con là một hảo hán đó. Con có gả cho hắn cũng không có thiệt đâu”.

“Su phụ...”. Chu Nhan nhìn y, giọng nói không nhịn được mà run rẩy, không nén được phần nộ trong nội tâm, thốt ra: “Vì sao người không cứu

huynh ấy? Người... người rõ ràng có khả năng cứu huynh ấy! Vì sao lại giương mắt nhìn huynh ấy tự sát?”.

Thời Ảnh rủ mi, giọng nói lãnh đạm: “Đúng vậy... khoảnh khắc vừa rồi, đúng là ta có thể cứu hấn, nhưng vì sao ta phải cứu hấn?”.

“Huynh ấy không đáng chết!”. Chu Nhan giận dữ, nhất thời bùng bùng khí thế, dám cả gan đầu võ mồm với sư phụ: “Chúng ta tu hành thuật pháp, không phải để giúp đỡ những người không đáng chết này sao?”.

Y giương mắt hững hờ nhìn nàng một cái, giọng nói bình tĩnh: “Không cần biết có đáng chết hay không, nhưng thời này khắc này mà nói, hấn chết đi sẽ tốt hơn đúng không? Nếu như hấn có thể sống tiếp để làm một vị vương xuất sắc, như vậy sống có giá trị; nếu như hấn có thể sống tiếp để làm phu quân của quận chúa Chu Nhan, cũng coi như sống có giá trị; thế nhưng hiện tại hấn không phải là cái gì nữa cả. Hấn đã không thể làm tiếp Hoắc Đồ Bộ vương, cũng không thể làm phu quân của con nữa. Ta cần gì phải tiêu hao linh lực đi cứu hấn chứ? Nếu như hấn sống tiếp, trái lại sẽ phiền phức thêm”.

“...”. Nàng nói không ra lời, kinh ngạc nhìn cặp mắt quen thuộc kia.

Một đôi mắt ưu nhã ung dung như vậy, lại lạnh lùng tàn nhẫn như vậy.

“Đừng nhìn ta như vậy, A Nhan, mỗi người đều có cân đo trong lòng mình”. Tựa như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, y nhìn thoáng qua nàng, hỏi lại: “Thật ra, tại sao lại cứ phải dựa vào ta cứu bọn họ? Vì sao con không tự đi cứu chứ?”.

“Con... con không kịp mà”. Nàng nổi giận thì ào, bỗng dâng lên một cơn uất hận, nhìn y chằm chằm: “Người biết rõ con không thể nào cứu kịp còn hỏi nữa?”.

“Làm sao biết được? Con đương nhiên kịp”. Thời Ảnh nở nụ cười nhạt: “Đến khoảnh khắc đại phi đâm nhát đao kia về phía ta, con còn có thể kịp mà”.

“...”. Chu Nhan đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, lúc đó nàng và đại phi cách xa nhau ít nhất mười trượng, nhát đao kia chọt xuống gần như vậy lại còn nhanh như gió. Nhưng ngay trong chớp mắt điện quang hỏa thạch đó nàng lại có thể kịp thời vọt tới, dùng tay không đón lấy nhát đao đang chém xuống. Chuyện như vậy, hôm nay hồi tưởng lại cũng chẳng khác nào giấc mơ.

Nàng cúi đầu, kinh ngạc nhìn vết đao sâu tới tận xương giữa bàn tay mình, nhất thời không nói nên lời. Đúng vậy, khoảnh khắc kia nếu như nàng thật sự tiến lên, nói không chừng còn có thể cứu được Kha Nhĩ Khắc?

Thế... thế nhưng... vì sao nàng không làm?

“Con đương nhiên có thể, A Nhan. Con có năng lực hơn so với bản thân con nghĩ”, Nhìn vết đao trong lòng bàn tay nàng, lời nói trước giờ vẫn một mực nghiêm nghị đột nhiên lộ ra ý khen ngợi hiếm thấy: “Cần có tự tin với bản thân mình. Nhớ kỹ: Chỉ cần con nguyện ý, lúc nào con cũng làm được, và lúc nào cũng có thể làm kịp”.

Sau bao nhiêu năm đột nhiên lại được khích lệ như vậy, Chu Nhan không khỏi bối rối, một lát sau mới hoang mang ngẩng đầu nhìn y: “Thật... thật chứ ạ?”.

“Ta đã lừa con bao giờ chưa?”. Thời Ảnh giơ ngón tay lên, quét qua vết thương sâu tới xương trên tay nàng, những chỗ chạm đến máu lập tức ngừng chảy: “Được rồi, mọi chuyện kết thúc ở đây, để ta đưa con về nhà...”.

“Về nhà?”. Nàng hơi sững sốt, theo bản năng lùi về phía sau.

“Đã quấy thành như vậy rồi cũng chẳng lấy được chồng nữa đâu, không về nhà thì còn định dạt đi đâu nữa?”. Y nhìn lại sắc mặt nàng, lại nói: “Yên tâm, ta tự mình đưa con về, nhất định không để con bị phụ vương đánh đòn đâu”.

Nhưng mà nàng vẫn rụt cổ vào, thì thào: “Không, con không về đâu”.

“Sao hả?”. Thời Ảnh khẽ nhíu mày.

“Về nhà rồi thì sao chứ? Cũng sẽ bị ông ấy đá khỏi cửa lấy chồng thôi”. Nàng bất mãn thì thầm, dừng một chút lại nói: “Không bằng con theo sư phụ lên Cửu Nghi nha! Đúng rồi... chỗ sư phụ không phải có cả nữ thần quan sao? Con thà rằng ở Cửu Nghi xuất gia cũng không muốn bị nhốt lại nữa đâu”.

“...”. Thời Ảnh bật cười, nhìn nàng một cái: “Theo ta về kim trưởng trước”.

“Ồ”. Chu Nhan không dám trái ý sư phụ, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo.

Chỉ qua có một đêm mà thôi mà Ngọc Phi và Vân Man gặp lại nàng giống như trải qua sinh ly tử biệt vậy, một phát nhảy bổ tới ôm nàng, gần như khóc ra thành tiếng: “Cảm tạ trời đất! Người đã bình an trở lại rồi... Chuyện tối hôm qua quật lớn như vậy, chúng tôi... chúng tôi đều cho rằng sẽ không thể gặp lại người nữa”.

Lòng Chu Nhan rất cảm động, lại cũng có chút ngượng ngùng cùng sốt ruột, bèn thuận miệng kiếm cớ xua các nàng đi ra ngoài, liếc mắt ngó sư phụ, lòng thấp thỏm sợ bị ăn mắng. Thờì Ảnh ở một bên án ký mở giấy viết thư ra, bắt đầu viết gì đó, lại quả nhiên không có buông tha cơ hội giáo huấn nàng, lạnh lùng nói: “Con xem, đến thị nữ cũng lo cho con thành như vậy rồi, con có nghĩ đến cha mẹ mình không hả”.

“...”. Lòng Chu Nhan giật thột, nghĩ lại cũng có chút sợ, nhưng mà vẫn mạnh miệng, “hừ” nhẹ một tiếng, nói thẳm: “Còn... còn không phải tại người sao? Bằng không con đã trốn thoát từ lâu rồi”.

“Nói vớ vẫn gì đấy?”. Thờì Ảnh rút cuộc ngừng đầu trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt nghiêm nghị: “Con là người thừa kế duy nhất của Xích tộc, lẽ nào chỉ vì một cuộc hôn nhân không vừa ý mà lại định giả chết bỏ trốn mất dạng?”.

“Một cuộc hôn nhân không vừa ý còn không đủ sao?”. Chu Nhan không nhin được nữa, giận dữ tranh luận: “Đổi lại cho sư phụ đi cưới một cô vợ mập như heo sư phụ có đồng ý không?”.

“...”. Thờì Ảnh trừng mắt nhìn nàng, không nói lời nào.

Chu Nhan bị sư phụ nhìn như vậy thì nhất thời chột dạ. Đúng rồi, dựa theo tính tình của sư phụ, chỉ cần nghĩ việc này nên làm thì bất luận là lấy lợn nái hay là cọp cái phỏng chừng cũng sẽ làm được. Có điều, đại thần quan Cửu Nghi cũng không thể lấy vợ, y cũng không phải lo đến cái chuyện này.

“Luôn luôn có phương pháp khác để giải quyết”. Thờì Ảnh cúi đầu lần nữa, viết thư bên cửa sổ, vẫn thản nhiên nói: “Con đã lớn rồi, đừng có gặp chuyện gì cũng chỉ biết bỏ trốn”.

“Vậy sư phụ bảo con phải làm sao bây giờ?”. Nàng giậm chân, nỏi đóa: “Phụ vương cứ khăng khăng không chịu nghe con, ý chỉ của Đế đô cũng xuống rồi... con không có bỏ chạy ở Thiên Cực Phong thành, con đến nơi này mới bỏ chạy là rất có trách nhiệm rồi nhé nhé nhé!”.

Thờì Ảnh ngẫm nghĩ, gật đầu: “Nói cũng phải”.

Y vũng vàng di chuyển cổ tay, viết chữ cuối cùng trên giấy viết thư, nhẹ nhàng nói một câu: “Thật ra nếu con không bằng lòng, có thể viết thư nói cho ta biết mà”.

Cái gì? Chu Nhan hơi sững sốt, nghĩ là mình nghe nhầm. Từ khi nàng xuống núi, sư phụ không còn để ý đến nàng nữa. Năm năm nay nàng viết rất nhiều thư cho y, y đến bây giờ cũng không hề trả lời một bức nào, cũng chưa từng đến thăm nàng một lần. Nàng còn cho rằng y đã bỏ mặc sống chết của nàng từ lâu, sau lúc này đột nhiên lại nói câu ấy?

“Nếu như con viết thư cho ta sớm một chút, thì đã không xảy ra chuyện này rồi”. Thời Ảnh thần nhiên nói, viết xong một chữ cuối cùng, cầm giấy viết thư lên đón gió hong khô.

“Thật á? Sao thầy không nói sớm hả thầy?”. Chu Nhan ngạc nhiên, nhin không được than thở một câu: “Sư phụ, không ngờ người tai mắt thôn thiên nha! Đại thần quan trong thần miếu Cửu Nghi có quyền lực lớn đến thế á?”.

-----oOo-----

Chương 10: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 10

Bảy ngàn năm trước, tổ tiên của người Không Tang là Tinh Tôn Đại đế đánh đuổi Băng tộc, hủy diệt Hải quốc, thống nhất Vân Hoang thành lập vương truyền Bì Lãng, thiết lập lăng mộ của mình và hoàng hậu Bạch Vi tại Đế Vương cốc ở núi Cửu Nghi, lại đồng thời tạo ra thần miếu. Từ đó về sau, các đời đế hậu Không Tang đều được an táng tại đây. Cách mỗi ba năm, đế quân sẽ suất lĩnh lục bộ vương thất đi đến thần miếu Cửu Nghi tiến hành thịnh đại tế tự điển lễ.

Thông thường, người bị đưa đến thần miếu Cửu Nghi làm thần quan quá nửa là con cháu dòng giống xuống dốc của lục bộ, bởi vì bọn họ không

thể kế thừa tước vị, cũng không được chia gia sản gì, chỉ còn một con đường duy nhất là lên thần miếu Cửu Nghi tu hành, cố gắng làm tốt phận sự, mong có được một thần chức, có thể còn có ngày nổi danh.

Nàng không biết sư phụ xuất thân từ bộ nào trong lục bộ, nhưng nếu đã được đưa đến Cửu Nghi, khẳng định cũng không thể là từ gia đình đặc thế nào. Hơn nữa, nói cho cùng, thứ mà thần quan trong thần miếu Cửu Nghi phụ trách cũng chỉ là tết tự tổ tiên, thủ hộ vong linh, đâu thể nhúng tay quyết định chuyện trọng đại của Vương thất?

Nhưng mà Thời Ảnh cũng không trả lời câu hỏi của nàng, bỗng nhiên ho khan vài tiếng, lấy trong lồng ngực ra chiếc khăn tay lau qua khóe miệng, trên khăn lụa trắng phau đột nhiên hiện ra vết đỏ.

“Sư... sư phụ!”. Chu Nhan lấy làm kinh hãi, sợ đến lấp bắp: “Người bị thương rồi ạ?”.

“Nội thương chút xíu mà thôi, không đáng ngại!”. Thời Ảnh cất khăn tay đi, thản nhiên nói.

Nàng ngậy ra nhìn y, thì thào không hiểu: “Người... người cũng có thể bị thương sao?”.

“Nhà mi nghĩ ta đây mang thân bất tử chắc?”. Y lãnh đạm nhìn nàng một cái: “Lấy một người địch vạn người, là chuyện dễ dàng lắm đấy?”.

Nàng nhất thời không dám trả lời, một lát sau mới hỏi: “Chiêu... chiêu ban nãy ấy, tên là gì nhỉ... vì sao người không dạy cho con?”.

“Không có tên”. Thời Ảnh thản nhiên: “Là ta vừa sáng tạo tại chỗ thôi”.

Chu Nhan lại nghẹn giây lát, thì thào: “Chiêu đó lợi hại quá, người dạy cho con có được không ạ?”.

“Không được”. Thời Ảnh không thèm nhìn đũa đệ tử này: “Tu chất nhà mi quá kém, tầm này còn chưa học nổi chiêu ấy. Nếu như cứng đầu muốn học sẽ không tránh khỏi phản phệ tự khiến mình bị thương, tuyệt đối không được”.

“Vậy á hả...”. Chu Nhan cúi đầu xuống, chán nản thở dài.

Đúng vậy, khi đó sư phụ tay không đón mũi tên, vạn quân lui tránh, nhìn thì cực kỳ uy phong, nhưng thật ra nàng cũng biết loại pháp thuật có sức mạnh lớn như vậy thì đồng thời cũng kèm theo phản phệ cực lớn, sợ rằng chỉ một chiêu cũng đã phải tiêu hao hơn phân nửa chân nguyên. Nhưng từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ lần gặp ác mộng trong rừng rậm kia ra, nàng từ

chưa thấy sự phụ bị thương, dần dần liền cảm giác thầy mình là kim cương bất hoại”.

Lá thư kia, Chu Nhan tiến tới, muốn nhìn xem y viết cái gì, nhưng y lại đúng lúc nhét lá thư vào. Nàng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, lại cũng không dám hỏi nhiều. Tính sư phụ xưa nay nghiêm khắc lạnh lùng, đối với lòng hiếu kỳ nhỏ nhỏ và tính cách chọc ngoáy lung tung của nàng, kiêu gì cũng đón đầu tạt cho một gáo nước lạnh thôi.

Thời Ảnh gấp lá thư thành một con hạc giấy, nhẹ nhàng thổi một hơi, hạc giấy liền sống dậy, mở hai cánh hướng ra ngoài kim trướng bay đi. Pháp thuật dùng hạc giấy truyền thư này là công phu nhập môn nên tàng trong pháp thuật, chính bản thân nàng cũng biết, chỉ có điều gấp không có nhẹ nhàng đẹp mắt như vậy, hạc của nàng không phải què chân thì là gãy cánh, bay cong vẹo, không cầm cự nổi mười dặm nữa.

Nhìn hạc giấy biến mất trong gió tuyết, Thời Ảnh trầm ngâm trong giây lát, bỗng nhiên mở miệng: “Nói đi, rốt cuộc nhà mi muốn lấy ông chồng thế nào?”.

Chu Nhan không ngờ đột nhiên y lại hỏi kiêu này, không khỏi sửng sốt một chút: “Dạ?”.

“Nói ra nghe coi”. Thời Ảnh chấp tay nhìn ra phong tuyết bên ngoài lều trướng, trên mặt không lộ biểu cảm gì, thản nhiên nói: “Để lần sau ta bảo Xích Vương lựa chọn cẩn thận, đỡ cho nhà mi cứ phải nghĩ kế lẩn qua lẩn lại”.

“Ôi chao, con thích...”. Nàng vốn định thốt lên thích một Giao nhân vừa tuấn mỹ vừa dịu dàng như Uyên, nhưng lời đến khóe miệng nàng lại chột ngậm miệng. Đúng vậy, tính cách sư phụ trước giờ luôn cứng nhắc cổ hủ, nếu như biết nàng bị một nô lệ Giao nhân làm cho thần hồn điên đảo, còn không mắng chết nàng sao? Hơn nữa phụ vương luôn dặn đi dặn lại không nên nói chuyện xấu trong nhà ra bên ngoài, bằng không sẽ chém đứt chân của nàng luôn.

“Con... con cảm thấy...”. Nghĩ tới đây, nàng lập tức thông minh đổi giọng che giấu, thuận tiện đổi thành nịnh hót luôn: “Như sư phụ thế này là tốt nhất luôn!”.

Đuôi mày Thời Ảnh khẽ động, quét ánh mắt sắc bén nhìn lại. Nàng lại càng hoảng sợ, liền vội vàng rút cái cổ lại, lẽ nào nịnh hót mà hót nhầm chỗ rồi sao?

“Chớ có nói nhảm”. Thời Ảnh lạnh lùng nói: “Thần quan không thể lấy vợ”.

“Con biết con biết...”. Nàng vội vã chữa cháy, bình tĩnh lại, mặt dày nói: “Ý của con là, con đã được chứng kiến phong thái tuyệt đỉnh như rồng giữa loài người đương thời có một không hai như sư phụ rồi, thì nam tử khắp trong thiên hạ còn có mấy người có thể lọt vào mắt con được nữa? Cho nên mới bị lỗ làng đó”.

Nịnh hót thế nàng đến chính nàng cũng sắp ói đến nơi rồi, nhưng sắc mặt Thời Ảnh quả nhiên hơi dần ra.

“Không thể dùng tiêu chuẩn như vậy bắt cha mi đi tìm được”. Một lúc lâu sau, sư phụ lại thở dài: “Bằng không cả đời này chắc cũng chẳng ai thèm lấy mi đâu”.

Cái gì? Có cần dát vàng lên mặt mình thế không? Còn nói đến hiển nhiên như thế? Nhu Nhan âm thầm nôn ra một ngụm máu, gắng gượng lắm mới nuốt được câu này xuống, lại nghe sư phụ nói tiếp: “Xích Vương chỉ có một mình con là con gái, sau con lúc nào cũng giống như đệ đệ ta, không lúc nào khiến người khác bớt lo?”.

Đệ đệ? Chu Nhan không khỏi có chút bất ngờ. Sư phụ từ nhỏ đã tu hành ở thần miếu, đi đâu cũng chỉ có một mình này, sao tự nhiên mọc đầu ra một đệ đệ? Chẳng lẽ y không phải là thiên sát cô tinh không cha không mẹ chui ra từ tảng đá hay sao chứ?

“Sư phụ có đệ đệ sao?”. Chu Nhan nhin không được hiểu kỳ, thốt lên: “Đệ đệ người làm nghề gì vậy?”.

Thời Ảnh không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt kia nhất thời làm lưng nàng rét run, nuốt hết lời còn lại xuống bụng. Nàng rất sợ chạm phải vẫy ngược của sư phụ, vội vã đổi trọng tâm câu chuyện: “VẬY... lần này người tới Tây Hoang, là đã biết trước âm mưu của đại phi rồi ư?”.

“Ừ”. Y thản nhiên trả lời.

“Là thông qua dự kiến trong thủy kính, hay thông qua bốc quẻ?”. Nàng có chút ngạc nhiên, quán lấy y thỉnh giáo: “Phải nhìn thế nào mới ra được ạ?”.

Thời Ảnh chỉ trả lời hai chữ: “Vọng khí!”.

“Ồ... Có phải bởi vì thi hành tà thuật nhất định phải tụ tập một số lượng lớn sinh linh, bọn họ giấy nhiều người hũ ở đây như vậy, oán khí tận trời, cho nên có thể cảm nhận được chỗ này không đúng lắm phải không ạ?”. Nàng có gắng giải thích ý của sư phụ, nhưng nghĩ mãi vẫn có chỗ không hiểu được: “Thế nhưng làm sao người biết con tính đào hôn? Chuyện này nửa đường con mới quyết định thôi ạ, cũng chỉ nói cho Ngọc Phi và Vân Man, đến mẫu phi cũng không biết, sư phụ làm thế nào mà lại biết được tài thế nhỉ? Cái này lẽ nào cũng có thể vọng khí?”.

“Không thể”. Y lạnh lùng mở miệng: “Trùng hợp thôi”.

“...”. Nàng thoáng cái ghen họng.

Thì ra không phải y muốn giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn nơi mới đến đây? Có khi năm năm nay y còn chẳng buồn nhớ đến nàng. Lại nghĩ tới lúc trước mẫu thân còn bảo nàng chạy tới núi Cửu Nghi nương tựa người này, trong lòng lại không khỏi dâng nên cơn đắng ngắt, mặt mũi ử rũ, đôi mắt cũng mờ đi.

Thời Ảnh nhìn sắc mặt nàng mệt mỏi, rút cuộc mới nói thêm mấy câu: “Gần đây ta đang điều tra một chuyện liên quan đến Giao nhân nên mới xuống núi”.

“Ồ, thì ra là vậy”. Nàng gật đầu, có thể để cho sư phụ phải ngoại lệ xuống núi, nhất định là chuyện lớn gì ghê lắm đây.

Thế nhưng nếu y đã không chịu nói rõ, nàng có hỏi cũng chẳng được gì. Chu Nhan suy nghĩ một lát, lại buồn bực hỏi: “Thế nhưng... vì sao chỉ có một mình sư phụ đến?”.

Thời Ảnh nhẫn nhịn giải đáp nghi vấn của nàng: “Trước khi chưa có chứng cứ, không tiện tự ý kinh động Đế đô, cho nên chỉ có thể một mình đến đây tìm hiểu qua tình hình. Đến điều tra nửa tháng cũng chưa được manh mối gì rõ ràng, may mà tới qua con đào hôn, chuyện đột ngột xảy ra, làm cho bọn họ loạn chân tay lộ ra kẽ hở”.

Chu Nhan thoáng cái ngơ ngẩn: “Người... người không phải nói phụng mệnh lệnh Đế đô tới đây sao? Còn nói đại quân sắp đến nơi rồi”.

Thời Ảnh lạnh nhạt nói: “Lúc đó mà không nói vậy thì trấn áp quân đội thế nào được?”.

“Nguy hiểm quá!”. Nàng nhin không được kêu lên, chỉ cảm thấy phía sau rét run: “Vạn nhất Kha Nhĩ Khắc lúc đó lỡ bước tạo phản, quân đội nhiều như vậy, hai chúng ta... chẳng phải bị bắn thành con nhím rồi sao?”.

“Đoán nhân tâm là chuyện khó hơn cả pháp thuật đây, Kha Nhĩ Khắc là người như thế nào, trong lòng ta biết rõ”. Y thần nhiên nói: “Con không có lòng tin với mình cũng được, chẳng lẽ cũng không có lòng tin với ta?”.

Nàng lập tức ngậm miệng, không dám nói gì thêm.

“Chuyện ở đây xử lý xong ta cũng phải đi rồi”. Thời Ảnh đứng lên, nói: “Ta vừa soạn một phong thư, nói cho phụ vương con tình hình bên này, tin rằng ông ấy sẽ nhanh chóng đến đón con trở về thôi”.

“Cái gì? Người... người bán đứng con?”. Nàng không ngờ rằng lá thư ban nãy lại viết chuyện này, nhất thời tức giận đến cứng họng: “Con đã nói rõ là không về rồi, người còn gọi phụ vương đến bắt con? Người đi bán đứng con!”.

Thời Ảnh nhíu mày: “Phụ vương con thống lĩnh Tây Hoang, trách nhiệm lớn lao, con đừng có thêm phiền phức cho ông ấy”.

“Dù gì con cũng không về”. Chu Nhan dậm chân, gần như phát khóc: “Chết cũng không về!”.

Lời còn chưa dứt, nàng đã vén mảnh kim trướng lên, xông ra bên ngoài. Đúng vậy, cho dù đào hôn không thành công, nàng cũng không muốn trở lại vương phủ trong Thiên Cực Phong thành. Trở về sẽ lại bị nhốt vào trong lồng tre bằng vàng, bị gả đi lần thứ hai, thứ ba, cho đến khi nào phụ vương hài lòng mới thôi.

Nếu chẳng nào cũng phải chạy đi, thì còn trở về làm gì chứ?

Nhưng mà vừa chạy ra ngoài không được mấy bước, người nàng bỗng nhiên căng cứng, có thứ gì đó giữ mắt cá chân nàng lại. Chu Nhan theo bản năng muốn rút Ngọc Cốt ra phản kháng, nhưng mà dưới chân bỗng nhiên chui ra một cái dây mây màu trắng, trôi gô nàng lại như con heo, kéo nàng “bịch bịch” trở về, ném nàng bay thẳng lên tằm thảm da dê trong lều, không thể nhúc nhích.

Giọng nói Thời Ảnh vô cùng nghiêm khắc: “Đừng có quậy phá nữa đi!”.

Nàng bị trói chặt kéo trở về, tuyết và đất đầy mặt lẫn cổ, trông nhếch nhác thảm hại, tức giận muốn bùng nổ, lại không ngừng giãy dụa, nhưng nàng càng giãy dụa chiếc dây thừng kia càng trói chặt, không khỏi thất thanh mắng to: “Chết tiệt, người... người lại dám trói ta? Ngay cha mẹ còn không dám trói ta? Người cái đồ mặt cá chết kia, mau thả ta ra ngoài! Nếu không ta...”.

Nhưng mà nàng mới nói được phân nửa, đột nhiên phanh kít lại.

“Còn dám kêu loạn, cẩn thận bị ăn hèo”. Thời Ảnh cúi đầu, lạnh lùng nhìn nàng, trong tay thỉnh linh xuất hiện một vật giống cây thước, chính là thẻ ngọc của y.

Khoảnh khắc ấy, Chu Nhan sợ đến hít phải một hơi khí lạnh, giọng nói cũng tắt nghẹn. Tấm thẻ ngọc là pháp khí biến ảo khôn lường của sư phụ, có lúc hóa thành dù, có lúc hóa thành kiếm... Thế nhưng lúc nó khôi phục nguyên thì cũng là ác mộng hồi nhỏ của nàng.

Bởi vì rất đơn giản, nàng sẽ bị ăn hèo.

Trong bốn năm ở trên núi Cửu Nghi, bởi vì lười nhác bướng bỉnh, nàng rất hay bị ăn đòn. Không đọc thuộc khẩu quyết, không vẽ đúng phù triện, đi chơi quên tu luyện, tu luyện sai tẩu hỏa nhập ma... Lỗi to lỗi nhỏ, chỉ cần bị y bắt được, nhẹ thì đánh lòng bàn tay, nặng thì đánh đòn, mỗi lần đều đau đến nàng kêu cha gọi mẹ đòi về, thế nhưng Thiên Cực Phong thành xa ngoài ngàn dặm, thật sự là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Thời gian đã lâu, hôm nay lại nhìn thấy thẻ ngọc này, nàng vẫn run rẩy theo phản xạ.

“Người.... người dám đánh ta? Ta cũng không còn là trẻ con tám tuổi nữa rồi!”. Nàng tức giận gân lên: “Ta đã mười tám tuổi rồi! Còn chết mất một trượng phu rồi đấy! Ta là quận chúa Xích tộc, nếu người đánh ta... ta, ta sẽ...”.

Y nhíu mày một cái, hỏi: “Sẽ thế nào?”.

-----oOo-----

Chương 11: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 11

Chút công phu bé mọn của nàng, có thể uy hiếp gì được y chứ?

Nhưng mà Chu Nhan tức giận, hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: “Người người dám đánh con, con sẽ kêu phi lễ! Con gọi hết người bên ngoài vào, có nhiều người như vậy ở đây, xem người còn dám đánh con trước mặt mọi người hay không?”.

Mặt Thời Ảnh dài ra như cái bom, thẻ ngọc dừng giữa không trung.

“Không tin người thử xem? Thả con ra, nếu không con sẽ kêu người tới đó!”. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy sư phụ do dự, lòng vui vẻ, không khỏi đáng vẻ càng kiêu ngạo hơn: “Người đâu! Phi...”.

Lời nàng còn chưa dứt, thẻ ngọc đã đáp thẳng xuống lưng nàng.

Nàng bị đau lập tức kêu to hơn, muốn gọi Ngọc Phi và Vân Man vào cứu mạng, nhưng lại phát hiện miệng bị thứ gì vô hình ngăn lại, mỗi chữ phun ra đều biến mất trên môi, biến thành lời nói mớ vô cùng khẽ. Nàng biết sư phụ đã hạ kết giới, lòng thâm kinh hãi, dốc hết sức lực giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc trên người, nhưng mà thế nào cũng không có tác dụng.

Thẻ ngọc liên tiếp hạ xuống, phát lực rất nặng, không chút dung tình. Nàng chỉ đau đến nhe răng trợn mắt, liều mạng giãy dụa, nhưng càng giãy dụa sợi dây càng chặt.

Đánh mắng như vậy, từ mười ba tuổi trở về vương phủ trở đi nàng đã không phải chịu nữa.

Nàng vốn còn muốn chống rắng chống trả, nhưng y đánh thực sự rất nặng, nàng đau đến lăn qua lăn lại trên đất, vừa xấu hổ vừa tức giận, dốc hết sức lực mắng y. Thằng cha đáng chết này lại còn thực sự đánh nàng? Nhớ khi đó mạng của y còn là do nàng cứu mà. Nếu biết trước y là kẻ vong ân phụ nghĩa như vậy, không bằng để thằng cha vô nhân tính này chết sớm chút có phải xong không.

Trong chớp mắt, thẻ ngọc bỗng nhiên dừng lại.

“Người nói cái gì?”. Thời Ảnh dường như nghe được tiếng mắng bị chặn ở cổ họng của nàng, nhìn nàng, lạnh lùng không nói lời nào, nhưng thần sắc lại vô cùng đáng sợ: “Vong ân phụ nghĩa? Vô nhân tính? Chết sớm một chút có phải xong không?”.

Cái gì? Y, y lại còn dùng độc tâm thuật với mình? Thừa dịp sư phụ vắng mặt trong giây lát, nàng rút cuộc hít sâu một hơi, dùng hết toàn lực phát ra

âm thanh, nhưng chỉ là tiếng run rẩy cầu xin: “Đừng... đừng đánh! Sư phụ, con biết sai rồi!”.

Đúng vậy, nàng vốn rất thông minh, biết rõ không đánh lại cũng không trốn thoát, không lập tức chịu thua còn có thể thế nào? Phải biết rằng sư phụ biết độc tâm thuật, nàng đến oán thăm một câu cũng không được, chỉ có thể lập tức nhận sai xin tha.

Y đáp lại một câu rồi thu tay, lạnh lùng nhìn nàng: “Sai ở đâu, con nói thử xem nào?”.

Chu Nhan tê liệt ngã xuống tám thảm bằng lông chồn trắng, cảm giác toàn bộ phía sau lưng nóng rát đau nhức, vừa xấu hổ vừa đau đớn, thật muốn nhảy dựng lên chỉ vào mặt y mắng to. Nhưng mà biết sư phụ thật sự nổi giận, hảo hán không chịu thiết trước mắt, chỉ có thể xoay mặt đi, miễn cưỡng nói một câu: “Con... con không đào hôn nữa đã được chưa?”.

“Chỉ vậy thôi à?”. Thời Ảnh cười lạnh một tiếng, không dễ dàng tha cho nàng.

“Thế còn muốn sao nữa?”. Nàng rút cuộc nhịn không được lòng đầy uất ức, bạo phát gần như quát âm lên: “Ta thứ nhất không vi phạm pháp lệnh, thứ hai không giết người phóng hỏa, thứ ba không phải quốc theo địch! Không... không phải ta chỉ muốn chạy trốn một cuộc hôn nhân thôi sao? Người đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, còn sai gì nữa chứ?”.

Đuôi lông mày y khẽ động đậy, thở dài, ngồi xổm xuống nhìn nàng, gõ thẻ ngọc vào trán nàng: “Còn bưng bưng khí thế như vậy? Được, để ta nói cho con nghe con sai ở chỗ nào.”

Giọng nói của y trầm thấp mà lạnh lùng, gằn từng chữ: “Thân là quận chúa Xích tộc, bình thường nhận sự cung phụng nuôi dưỡng, cảm y ngọc thực của con dân, hưởng hết phúc phận ở trên vạn người, lại không chút nào vương vấn nghĩa vụ của người vương thất, gặp phải việc không hợp tâm ý thì chạy trốn cho xong!”.

“Đó là cái sai thứ nhất!”.

Mỗi một câu nói ra, y lại dùng thẻ ngọc gõ vào lòng bàn tay nàng. Nàng đau đến muốn kêu lên, lại chỉ có thể cắn răng nuốt xuống, nước mắt rung rung trong khóe mắt, rất sợ còn khóc nháo sẽ bị đánh đau hơn.

“Không quan tâm nhiều loạn lớn gây ra ở Susa Dhaalu, người người tử thương vô số, lại chậm trễ viết thư báo cho người nhà, khiến cha mẹ ngày đêm lo lắng, thậm chí nghĩ rằng con đã chết. Dê con quỳ mẹ, quạ đen chăm cha, người thân là con gái vương thất, ngược lại vong ân phụ nghĩa!”.

“Đây là cái sai thứ hai”.

Cái thứ hai đánh quá nặng, nàng rớt cuộc khóc “oa” lên, nước mắt ào ào rơi xuống, chạm vào mu bàn tay y. Thời Ảnh cau mày, giọng nói lạnh lùng như ngâm qua nước đá, nói tiếp: “Lúc phạm sai lầm không chịu sửa đổi, không nghe giáo huấn, lại còn dám dọa dẫm sư tôn, nói lời chửi rủa! Đây là cái sai thứ ba! Hiện tại con đã biết sai ở chỗ nào chưa? Bị đánh như vậy, có phục hay không? Không được khóc!”.

Nàng sợ run người, gắng gượng không khóc, vội vàng nói: “Con biết sai rồi! Con phục! Con phục!”.

Thời Ảnh lại nhìn nàng, lạnh lùng: “Nói trôi chảy như vậy, chưa chắc đã thật lòng!”.

Chu Nhan gần như lại muốn khóc nữa, liều mạng lắc đầu: “Đồ nhi thật sự không dám... thật đấy! Con biết sai rồi, xin sư phụ hãy thả con ra!”.

Thời Ảnh buông thước ngọc xuống, nhìn nàng một cái, nói: “Vậy còn muốn nguyên rửa ta chết nữa hay không?”.

“Không... không dám ạ”. Nàng run giọng, tiếp tục lắc như trống bỏi, ban nãy chẳng qua là bị đánh đau quá nên buộc miệng nói lời không suy nghĩ mà thôi.

Y nhìn nàng, lòng lại mềm ra, thở dài: “Có điều, con thật sự đã cứu mạng ta. Nếu như không phải có con, ta đã chết ở vực sâu Thương Ngô rồi”.

Nàng không ngờ y sẽ nói những lời này, nhất thời gương mặt giàn dụa nước mắt lại đông cứng, hơi sừng sốt một chút.

Năm năm trước, lúc nàng kéo được sư phụ đã mất đi tri giác từ vực sâu Thương Ngô đi ra, nàng vừa hoảng hốt lại vừa sợ hãi, gương mặt cũng giàn dụa nước mắt thế này. Bé gái mười ba tuổi há miệng run rẩy công y, thất thểu băng qua rừng rậm, không ngừng vấp ngã, lại không ngừng bò lên.

Bọn họ lạc đường giữa khu rừng rậm rạp, y vẫn hôn mê bất tỉnh. Nàng mất một tháng mới đi được khỏi khu rừng rậm ác mộng đó, kéo y đang

hấp hối về đến thần miếu Cửu Nghi. Gian nan khổ sở trong đó một lời khó nói hết, mà nàng lúc ấy còn nhỏ như vậy, nhưng giữa ranh giới thập tử nhất sinh cũng chưa từng bỏ rơi y.

Sau đó, y mới tặng Ngọc Cốt cho nàng.

Khi đó, nàng vừa tròn mười ba tuổi, bắt đầu giai đoạn thay đổi từ bé gái thành thiếu nữ. Năm năm không gặp, nàng đã lớn thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, mà trong khoảnh khắc trường đao đâm thẳng xuống người mình, nha đầu này vẫn không suy nghĩ mà vọt tới như cũ, liềm lĩnh dùng tay không chặn lại lưỡi đao đang bổ thẳng xuống y.

Trong khoảnh khắc này, sức mạnh mà nàng bộc phát ra, gần như giống hệt với nhiều năm về trước.

Thời Ảnh thở dài, đỡ nàng dậy, nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của nàng, đột nhiên cảm thấy không đành lòng, đó là vấn đề của mình sao? Nhiều năm như vậy, y vẫn cô độc một mình, chưa từng học được cách ở chung với người khác, vô luận là đối với mình hay với người khác, y vẫn trước sau yêu cầu vô cùng hà khắc. Y có bao nhiêu vô tình vô lý, mới có thể khiến cho đệ tử đang yên đang lành rửa mình chết đi?

Thấy ánh mắt sư phụ hòa hoãn hẳn, Chu Nhan thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy có chút may mắn. Sư phụ nhẹ dạ hết giận rồi! Xem ra lần này sẽ không bị đánh tiếp nữa. Có điều món nợ này, nàng sẽ không bao giờ quên đâu!

“Đau không?”. Thời Ảnh thở dài hỏi.

“Không... không đau”. Nàng mắng thầm trong bụng, nhưng miệng lại không dám ho he nửa lời.

“Không nên không hiểu chuyện”. Mặt y giãn ra, nhưng giọng nói vẫn nghiêm khắc: “Con đã mười tám tuổi rồi, thân là quận chúa, đối nhân xử thế, lời nói việc làm, đều không thể chỉ lo cho chính mình được”.

“Vâng... vâng...”. Nàng liên tục gật đầu.

Dừng một chút, nàng cẩn thận hỏi: “Sư phụ có thể thả con ra không?”.

Ai kêu nàng tài nghệ không bằng người ta, bị người ta đánh, không cả dám nổi giận. Nàng thề từ hôm nay trở đi sẽ tích cực tu luyện, học giỏi pháp thuật, lần sau tuyệt đối không thể để mặc người ta giày xéo như vậy nữa.

Thời Ảnh nhìn nàng một cái, nàng vội vã bày ra vẻ dịu ngoan vô tội, nước mắt lưng tròng nhìn y: “Thực sự đau quá đi”.

Y trầm ngâm một chút, ngón tay khẽ động, dây thừng đang trói chặt nàng rơi xuống đất, nhưng mà ngay tiếp đó ngón tay y lại vẽ một vòng, tạo ra một luồng sáng bao quanh kim trướng.

“Á!”. Nàng thất thanh la lên, cõi lòng đầy thất vọng: Sư phụ cời bỏ trói buộc cho nàng, rồi lại lập tức bày ra một kết giới!

Thời Ảnh đứng lên, nói với nàng: “Cục diện bên này đã không chế được, ta đã bảo Giang Thần tướng quân trong Không Tịch đại doanh mang quân tinh nhuệ tới đây, tạm thời tiếp quản Susa Dhaalu, chuyện còn lại chờ Xích vương đến xử lý”. Y đi ra khỏi lều dặn dò người hầu vài câu, rồi lại quay vào trong: “Con ở chỗ này ngoan ngoãn đợi đi! Ngọc Phi và Vân Man có thể ra vào hầu hạ con, những người khác đều không được”.

Trong lòng nàng cả kinh, nhin không được hỏi: “A... người, người lại muốn đi rồi?”.

“Phải, đầu mối ta đang điều tra đã đứt ở chỗ này rồi, cần phải lập tức trở về, phía sau còn rất nhiều chuyện phải xử lý”. Y dọn dẹp qua loa hành lý tùy thân, cũng không buồn ngẩng đầu lên, nói: “Con cứ ở chỗ này đợi đi. Đợi khi phụ vương con đến đây, kết giới này tự nhiên sẽ được trừ bỏ”.

“Con... con nhớ sư phụ lắm”. Nàng liều mạng nhin con tức xuống, cười lấy lòng: “Đã năm năm rồi không được gặp sư phụ, sao có thể gặp một lần đã đi? Không bằng cho A Nhan đi theo sư phụ đi mà... vô luận chân trời góc bể, con đều đi theo sư phụ!”.

“...”. Y nhìn nàng một cái, dường như hơi do dự.

Vui ghê! Nàng mừng thầm trong bụng, nhanh trí để lộ ra vẻ đáng thương tội nghiệp, mặc kệ hết đi, cứ phải qua được cửa ải này đã. Bất luận thế nào, theo sư phụ ra ngoài làm một vòng vẫn tốt hơn là ở lại chờ phụ vương áp giải đi.

Nhưng mà Thời Ảnh chỉ trầm ngâm giây lát đã lắc đầu: “Không được, chuyện về sau rất nguy hiểm, không thể mang con theo được, con cứ nên quay về phủ Xích Vương trước đã. Chúng ta vẫn còn có thể gặp lại”.

Chu Nhan biết sư phụ nói một không hai, dài dòng nữa có khi lại phải ăn đòn, ngẫm nghĩ, chỉ có thể lo lắng hỏi một câu: “Người... người viết lá thư đó, không có nói với phụ vương con là đêm đó con chuẩn bị đào hôn đúng không?”.

Y lãnh đạm quét mắt nhìn nàng, đáp: “Không có”.

“Tốt quá! Con biết ngay sư phụ không phải người lảm miệng mà!”. Nàng thở phào một hơi, gần như muốn vỗ tay nhảy nhót, lại thấy y lấy từ trong lòng ngực ra một quyển sách, trịnh trọng đưa cho nàng: “Trong năm năm này, pháp thuật của con thật sự tiến bộ quá chậm, dựa vào thiên tư của con, không nên để thành ra như vậy... sau này đọc kỹ bút ký ta viết, có thể sẽ có đột phá.”

“Tạ ơn sư phụ!”. Nàng nhận lấy sách, trưng ra một bộ mặt tươi cười.

“Tu luyện tử tế, đừng có lười biếng nữa”. Sau cùng y vẫn để lại cho nàng một nhiệm vụ, gõ vào trán nàng, nghiêm nghị nói: “Đợi lần sau gặp mặt, ta sẽ kiểm tra bài vở của con đây”.

“Vâng... vâng...”. Nàng gật đầu như gà mổ thóc, trong lòng lại oán trách trăm nghìn lần.

Thời Ảnh nhìn nàng một cái, không biết nhớ ra cái gì, lại cầm quyển sách lại, xoẹt một cái xé trang cuối cùng ra, nói: “Bỏ đi, trang cuối cùng này còn không học thì tốt hơn”.

“Dạ”. Nàng vừa nghe có thể học ít đi, đương nhiên lòng đầy vui mừng, chẳng buồn hỏi nội dung bị xé đi là cái gì luôn.

“Con...”. Thời Ảnh nhìn nàng như vẫn có gì đó không yên lòng, cuối cùng lại chỉ có thể thở dài một tiếng rất khẽ, không nói gì nữa, mở ô ra, xoay người rời khỏi kim trướng, hoa tuyết rơi xuống mặt dù in hình cây tùng vi.

Thần điều Trùng Minh từ trên trời đáp xuống giữa cánh đồng tuyết.

-----oOo-----

Chương 12: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 12

Y cầm ô bước lên lưng thần điêu, đứng thẳng ngược gió giữa phong tuyết thét gào, bạch y phần phật, tuần mỹ cao xa như thần linh. Dân du mục trên đại mạc ào ào thốt lên những tiếng ca thán sợ hãi, đều quỳ xuống đất phủ phục lễ bái, như thấy thần tiên từ trên trời giáng lâm.

Nàng ở trong lều nhìn ra xa, đột nhiên cũng hoảng hốt.

Ký ức đột nhiên bị kéo trở về mười năm trước.

Nàng hồi tưởng lại, lần đầu tiên gặp được Thời Ảnh mình mới có tám tuổi.

Khi đó, nàng là quận chúa duy nhất của Xích tộc, lần đầu tiên rời khỏi Tây Hoang, theo phụ thân đến thần miếu Cửu Nghi. Trước đó nàng vừa trải qua một trận kiếp nạn sinh tử, may mắn thoát chết sau cơn sốt cao không ngừng, đại vu trong tộc nói phụ vương đã cầu xin thần linh cho nàng, sau khi khỏi bệnh, nàng phải theo người đi thần miếu Cửu Nghi cảm tạ thần linh phù hộ.

Nghe nói có thể ra ngoài chơi, đứa trẻ nhảy cẫng lên vui sướng, lại không nghĩ tới phải đi hơn một tháng mới tới được Cửu Nghi.

Thần miếu thờ phụng hai vị thần sáng thế cõi Vân Hoang sâm nghiêm to lớn, không có một móng nữ nhân, tất cả đều là các vị thần quan từ các nơi đến đây tu hành cùng với thị tòng của mình, mỗi người đều bộ mặt nghiêm trang nói năng thận trọng.

Sau hai ngày nàng đã cảm thấy chỗ này chán chết, thừa dịp phụ vương ngủ trưa thì một mình lén lang thang ở chân núi Cửu Nghi, nhìn huyễn ảnh trên bia Vãng Sinh, nhìn thác Hoàng Tuyên chảy ngược lên vực sâu Thương Ngô, bé con to gan lớn mật đã lén lén khu vực cấm là Đế Vương cốc ở sau thần miếu.

Sơn cốc thần bí an táng các đời đế hậu của Không Tang, dùng gạch làm bằng sắt xây một bức tường trước cửa cốc, cửa đúc bằng nước đồng, cảnh vệ trước cửa vô cùng trang nghiêm, không được đại thần quan chấp thuận thì không thể bước vào. Nàng không sợ trời không sợ đất len lén chạy tới, nhìn trái nhìn phải, chợt phát hiện một cánh cửa đang mở ra.

Cơ hội tốt trời ban! Đứa bé lập tức nhảy cẫng lên hoan hô, không chút nghĩ ngợi đã lách mình vào một cánh cửa đang mở hé, chạy thẳng về phía trước.

Trong Đế Vương cốc không có một bóng người, mộ đạo rộng bằng phẳng thông thẳng vào sâu trong sơn cốc, mỗi một nhánh dẫn tới một lăng mộ, niên đại đã lâu, từ bảy ngàn năm trước đến tận bây giờ. Bé con lá gan cực lớn, không hề sợ sệt những ngôi mộ đầy sơn cốc, chỉ là nhìn ngó mãi xung quanh, muốn tìm kiếm lăng mộ Không Tang thủy tổ Tinh Tôn đại đế trong truyền thuyết.

Đột nhiên, nàng nghe được một tiếng kêu to, ở sâu bên trong đế vương cốc không một bóng người, có một con bạch điều to lớn từ trong rừng rậm tung cánh bay lên, dưới ánh mặt trời, lông chim trắng noãn như tuyết đến chói mắt.

Thần điều! Đó là thần điều Trùng Minh trong truyền thuyết sao?

Đứa trẻ lớn gan nhất thời phát cuồng, hướng về phía trong Đế Vương cốc chạy như điên, hoàn toàn không nhận ra dọc theo con đường này bắt đầu dần dần xuất hiện dấu vết đánh nhau, có vũ khí rơi xuống bụi cỏ ở ven đường, chắc là mới trải qua một trận ẩu đả thảm thiết.

Nàng chạy nửa canh giờ, rốt cục cũng thở hồng hộc chạy tới vị trí con bạch điều kia. Còn chưa kịp tới gần con bạch điều thì nó đã đột ngột quay đầu lại, mở mắt hung hăng nhìn thẳng vào nàng. Con chim đẹp đẽ kia mỗi bên có hai con mắt đỏ tươi như máu, không khác gì yêu ma.

Trong miệng của nó còn ngậm một người, chỉ có nửa đoạn thân thể, nhũ nhại máu tươi.

“Ôi trời!”. Đứa bé giờ mới biết sợ, lùi về phía sau một bước, ngã nhào trên mặt đất.

Thần điều này sao lại đi ăn thịt người? Nó... nó là yêu ma sao?

Nàng sợ hãi kêu lên rồi quay người bỏ chạy. Nhưng mà con bạch điều kia lại hung hăng nhìn qua, phát ra một tiếng rít chói tai, tung cánh đuổi theo, bỏ thẳng về phía đứa trẻ liều lĩnh này, vươn cần cổ mổ xuống từ giữa không trung!

Nàng la thất thanh, ngay lập tức bay lên cưỡi mây đạp gió.

“Dừng tay!”. Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông ấy có người từ trên trời giáng xuống, phát tay cuốn nàng vào ống tay áo, tay kia giơ lên, dùng ngón tay chặn cái mỏ to sắc nhọn của thần điều Trùng Minh.

Con thần điều to lớn kia, thế mà trong nháy mắt lại cúi đầu.

Nàng hoảng hốt lấy lại tinh thần, núp ở trong lòng ngực của y, ngẩng đầu lên nhìn người vừa xuất hiện. Nếu không phải có người này, thì khả năng nàng đã bị con thần điều bốn mắt kia mổ làm hai nửa, nuốt vào bụng thành món điểm tâm rồi.

Đó là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt tuấn tú, mặc áo bào trắng, thắt lưng đeo ngọc bội, quần áo đơn giản, phát quan trường tụ, đúng là phong cách thượng cổ. Cả người nhìn trông cũng đăm đăm tao nhã, cứ như đi ra từ trong mộ cô vậy.

Nàng lại càng hoảng sợ, không khỏi thốt lên: “Huynh... huynh là người sống hay là người chết đấy?”.

Người thiếu niên kia không nói gì, chỉ cau mày nhìn đứa bé run lẩy bẩy trong lòng: “Người là ai? Vào đây bằng cách nào?”

Tay y là có hơi ấm, tim vẫn đập trong lòng ngực. Nàng thở dài một hơi, thì thào: “Muội... muội là Chu Nhan, cùng phụ vương tới nơi này tế bái thần miếu. Thấy cánh cửa kia mở ra, nên mới vào trong...”.

Thiếu niên kia nhìn nàng một cái, dừng ở gia huy trên góc áo, lạnh nhạt nói: “Thì ra người là người của Xích tộc”.

“Vâng! Huynh là ai? Sao lại ở chỗ này?”. Nàng gật đầu, nỗi sợ hãi trong lòng rút cuộc cũng vơi đi, nàng tò mò nhìn thiếu niên thanh tú bỗng nhiên xuất hiện ở trong thâm cốc này, mắt hơi sáng rực lên, bỗng nhiên giơ tay lên: “Ôi chao, chỗ này của huynh có một đường tóe nhọn nè!”

“...” Trước khi đầu ngón tay này chạm được vào trán thiếu niên, y buông lỏng tay, ném nàng xuống đất. Hài tử đau kêu một tiếng, rơi đến cái môn nở hoa, gần như muốn khóc lên.

Thiếu niên ném nàng xuống, phát tay áo đầy chú chim không lồ đang muốn sấp tới kiếm ăn lùi lại, thấp giọng: “Trùng Minh, đừng nhúc nhích, cô bé không phải một bọn với đám người lúc này, không thể ăn được!”.

Sau khi bị ngăn lại, bạch điều bốn mắt hậm hực ngồi chồm hồm trở lại, nhìn nàng chằm chằm. Khóe miệng sắc nhọn của nó còn đang chảy máu tươi, nửa thân người chết cũng đã bị nuốt xuống. Chu Nhan nhin không được thét lên một tiếng kinh hãi, trốn ra phía sau lưng thiếu niên. Xung quanh chỗ này rải rác binh khí đầy đất, cây cỏ cũng nhẽ nhạt máu tươi, tay chân đứt lìa văng khắp chốn, chứng tỏ vừa rồi có không ít người bị giết rồi.

“Đây... đây là có chuyện gì vậy?”. Đứa bé sợ hãi, lắp bắp hỏi.

“Không có gì”. Thiếu niên thản nhiên nói: “Vừa có thích khách lên vào sơn cốc, bị Trùng Minh đánh chết.”

“Thế á? Nó... nó biết ăn thịt người!”. Nàng từ phía sau y thò đầu ra, cẩn thận nhìn thoáng qua con kia chim to trắng tuyết: “Nó là yêu ma sao?”.

“Chỉ ăn thịt kẻ ác thôi”. Thiếu niên nhàn nhạt: “Đừng sợ.”

Thần điều Trùng Minh liếc đôi mắt khinh bỉ nhìn đứa bé, cổ họng phát ra tiếng kêu cục cục.

“Ồ, nó kêu thật giống như con khi lông vàng mà muội nuôi nha! Chim này là huynh nuôi hả?”. Đứa bé hồn nhiên vô tư, thoáng cái lá gan đã lớn lên, cứ sáp lại y như da trâu, sò sò cánh bạch điều: “Có thể cho ta nhỏ một cái lông chim không? Thật xinh đẹp, mang may y phục nhất định đẹp lắm luôn!”.

Thần điều Trùng Minh không đợi nàng tới gần đã vỗ cánh, làm một trận gió xoáy nổi lên cuộn cuộn hất nàng ngã dúm dụi.

Hôm nay hồi tưởng lại, có phải đây là lý do vì sao nó vẫn luôn không thích nàng không? Bởi vì từ khi vừa mới gặp nhau lần đầu, nàng đã có mưu ma chước quỷ muốn nhỏ lông của nó.

Người thiếu niên kia không có đáp lời nàng, lạnh lùng liếc mắt nhìn đứa bé tám tuổi, bỗng nhiên cau mày, mở miệng hỏi một câu: “Người là bé trai hay bé gái?”.

“Đương nhiên là bé gái! Lẽ nào trông muội không xinh sao?”. Nàng có chút bất mãn kêu lên, lại nhìn qua bạch điều, lôi kéo vạt áo của y: “Đại ca ca, cho muội một sợi lông chim may y phục đi! Có được hay không?”.

“Là bé gái?”. Người thiếu niên kia không để ý tới lời năn nỉ của nàng, thân thể bỗng nhiên chấn động, ánh mắt trở nên kỳ lạ: “Tại sao có thể như vậy... lẽ nào lời tiên đoán sắp thành sự thực rồi?”.

“Cái gì tiên đoán?”. Nàng hơi mờ mịt, vừa hỏi một câu lại rung mình phát hiện, ánh mắt thiếu niên đột nhiên trở nên vô cùng kỳ quái, cứ nhìn nàng chằm chằm, con ngươi tựa như đột nhiên biến thành màu đen hết! Ông tay áo y bất động, nhưng mà bàn tay trong tay áo lại lặng lẽ giơ lên không một tiếng động, hướng về phía đỉnh đầu của nàng chậm rãi đánh xuống.

Giữa ngón tay y, có quang mang sắc bén âm thầm lóe ra.

“Làm sao vậy? Đại ca ca, sao... sao huynh run rẩy ghê vậy?”. Đứa bé tám tuổi không biết nguy hiểm trước mắt, chỉ ngây thơ nhìn thiếu niên,

trái lại tràn đầy lo lắng: “Có phải huynh bị bệnh hay không? Một mình huynh ở chỗ này sao? Muội đi kêu thầy thuốc đến xem bệnh cho huynh có được hay không?”.

Bé gái thân thiết nhìn y, đồng tử trong suốt như làn nước mùa thu, phản chiếu mây trắng trên đỉnh cốc, lông lánh không thể nhìn thẳng. Thời khắc đó, tay của thiếu niên đã đè xuống đỉnh đầu của nàng, hơi run lên chỉ chốc lát, lại bỗng cụt hứng buông xuôi, rơi xuống mái tóc dài mềm mại của nàng, khẽ sờ một chút, thở dài một tiếng thật khẽ.

“Làm sao vậy? Vì sao huynh thở dài?”. Nàng lại khó hiểu, không biết vừa rồi mình đã dạo một vòng quanh Quý Môn quan, chỉ là oán giận: “Huynh tiếc sao? Con chim bốn mắt kia có nhiều lông như vậy, muội chỉ muốn một sợi thôi, lẽ nào cũng không được? Thật nhỏ mọn!”

“...”. Đôi mắt thiếu niên trở lại lạnh lùng như cũ, chỉ nhìn nàng một cái, bèn tiện tay xách đứa bé ồn ào này lên, nhỏ giọng tự nói: “Bỏ đi, chỉ là một đứa bé mà thôi, nói không chừng không giết cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu mà”.

“Cái gì?”. Nàng lại càng hoảng sợ: “Huynh... huynh muốn giết muội sao?”.

Người thiếu niên kia không thèm để ý tới nàng, chỉ cắp nàng lên, một lần nữa trở lại phía ngoài tường rào, đồng thời nghiêm nghị cảnh cáo nàng: “Nhớ kỹ, tuyệt đối bắt được nói cho người khác biết hôm nay người đã vào trong này, càng không thể nói cho người khác biết người đã từng gặp ta! Tự tiện xông vào cấm địa Đế Vương cốc, là phải mất đầu!”.

Đứa bé bị dọa, quả nhiên không dám chắc đến chuyện này với người khác, nhưng mà lại không nhịn được lòng hiếu kỳ, chỉ có thể vòng quanh từ phía xa, dò hỏi người bên cạnh: “Ây... Ngày hôm qua con chạy lên núi chơi, xa xa thấy trong sơn cốc có bóng người! Vì sao trong sơn cốc là nơi chỉ chôn người chết, lại có một người còn sống ạ?”.

Đứa bé tò mò trở lại hỏi thăm những thị tòng khác trong thần miếu, mới biết được thiếu niên ở trong thâm cốc tên là Thời Ảnh, là thiếu thần quan của thần miếu Cửu Nghi. Năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, cũng đã ở thần miếu Cửu Nghi tu hành mười hai năm rồi, linh lực cao tuyệt, thuật pháp thâm sâu, được xưng là thiên tài hiếm thấy của Vân Hoang suốt trăm năm qua. Bình thường y sống một mình trong thâm sơn, đồ chay áo vải, làm bạn với thần điều Trùng Minh, ngoại trừ đại thần quan thì không tiếp xúc với bất kỳ ai.

“Nhớ kỹ, tiểu cô nương nhìn từ xa là được, đừng có lại quấy rối y”. Thị tòng trong thần miếu xoa đầu đứa bé tám tuổi, căn dặn: “Thiếu thần quan không thích nói chuyện với người khác, đại thần quan cũng không cho phép y nói chuyện với bất kỳ ai, hễ ai nói chuyện với y đều sẽ gặp phải tai họa!”.

Nhưng mà, nàng trời sinh tính tình hiếu động tò mò, lại đâu chịu từ bỏ ý đồ?

Ngày thứ hai, Chu Nhan lại lén chạy tới tường vây một lần nữa, cánh cửa kia đã đóng lại, nàng bèn cố gắng bò qua.

Nhưng mà vừa leo lên một cái lại giống như bị điện giật, nàng “ôi” một tiếng rơi xuống mặt đất, đau đến cái hông muốn vỡ thành bốn mảnh. Chuyện gì xảy ra vậy? Nhất định là ca ca kia làm rồi? Huynh ấy là đề phòng mình, không cho mình chạy vào rút lông con chim bốn mắt kia đây mà?

Chu Nhan vội vàng nóng ruột đi tới đi lui vòng quanh tường vây, nhưng vẫn chẳng nghĩ ra cách nào. Cuối cùng, nàng chỉ có thể leo lên sườn dốc phía bên kia, nhìn xuống người trong sơn cốc kia, hô to gọi nhỏ, cầu xin đủ kiểu, muốn y cho mình vào trong cốc. Nhưng mà không chỉ thần điều Trùng Minh không để ý đến đứa bé này, đến cả người thiếu niên kia cũng không thèm đáp lại nàng câu nào, giống như đều là câm điếc bẩm sinh vậy.

Nàng hô nửa ngày, thấy chán chết, đành nhụt chí ngồi dưới tàng cây nhìn bọn họ.

Đế Vương cốc cực kỳ an tĩnh, vắng vẻ như chết, liếc nhìn vô số lăng mộ giữa cây cối um tùm, tựa như vĩnh viễn cũng không có khí tức của người sống.

Thiếu niên kia tu hành cực kỳ gian khổ, bất luận mưa to nắng gắt, mỗi ngày đều ngồi xếp bằng trên tảng đá màu trắng nhắm mắt hít thở, ăn gió uống sương. Ngồi rồi lại ngồi, có đôi khi y sẽ bay lên từ giữa bãi đất bằng phẳng, giang hai cánh tay, phi điều cũng lượn giữa không trung; có đôi khi y sẽ triệu hoán các loại động vật đến đây, kêu chúng nó xếp hàng nhảy múa, tiến lui có thứ tự; có đôi khi mở hai bàn tay, trong tay có thể nở ra một đóa hoa sen, sau đó sẽ hóa thành đám mây đủ màu.

Đứa bé nhìn đến trợn mắt há mồm, mê mẩn ngẩn ngơ.

Chương 13: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 13

“Dạy muội với!”. Rốt cuộc có một ngày, nàng nhìn không được đứng ở trên núi, quay về phía y kêu lên: “Cầu xin huynh đấy, đại ca ca! Dạy cho muội có được hay không?”.

Y không để ý tới nàng, như thể cái đứa bé đáng ghét này không hề tồn tại. Con gái duy nhất của Xích Vương không thể trêu vào, dù sao không tới vài ngày nữa, nàng cũng sẽ theo phụ thân trở lại đất phong thôi.

Ngày nào đó, trời mưa rất lớn, có sứ giả từ Đế đô đi tới Cửu Nghi. Chắc là mang đến một tin xấu, sắc mặt phụ vương nặng nề, tập trung tại thần điện cùng những người khác, họp hành mất một ngày một đêm, chỉ để lại đứa bé một mình. Được tự do một ngày, nàng bèn len lén chạy đến phía sau Đế Vương cốc.

Nhưng mà lần này, nàng không nhìn thấy y trên tảng đá màu trắng nữa.

Bé con không khỏi sửng sốt. Bình thường cho dù mưa to gió lớn, y cũng vẫn chuyên cần khổ luyện không vắng mặt, ngày hôm nay sao lại lười biếng rồi? Làm nàng mất công đội mưa chạy tới gặp y!

Nàng đứng trên đỉnh núi nhòm ngó hồi lâu, chẳng nhìn thấy cái gì hết, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu bụng dù rời khỏi.

Ngay trong khoảnh khắc xoay người, có cái gì ôm lấy vạt áo của nàng. Vừa nhìn sang, đứa bé lập tức bị dọa đến la hoảng lên, mưa trên đỉnh đầu đột nhiên biến mất, có bốn con mắt thật to từ vách núi mọc lên, bình tĩnh nhìn nàng, con ngươi huyết hồng, không hề chớp mắt.

“Ồi chao... Chim bốn mắt!”. Nàng thất thanh kêu lên sợ hãi, muốn chạy trốn.

Nhưng mà, mặc tiếng kêu sợ hãi, thần điêu Trùng Minh dùng mỏ lớn ngâm vạt áo tiểu cô nương, nhắc cả người nàng lên, giương cánh bay lên

không trung!

Nàng thét lên, liều mạng giãy dụa, thoáng chốc lại không bị thương chút nào rơi vào một chỗ.

Đó là một vách núi cách khối đá kia không xa, dưới vách núi có một hang đá lõm xuống, Trùng Minh thần điều ngậm nàng lên, nhẹ nhàng đặt nàng ở cửa động, sau đó nhìn nàng chăm chăm, quay vào phía bên trong hơi nghiêng đầu.

“Ồ?”. Nàng bèn vào trong nhìn thoáng qua: “Ồ trong đó có gì?”.

Thần điều dùng mỏ lớn đẩy tiểu cô nương một cái đi vào trong, phát ra âm thanh khe khẽ, dĩ nhiên là lộ ra ý cầu khẩn, trong mắt tràn đầy sầu lo.

Chu Nhan sững sốt một chút: “Người muốn ta đi vào ư? Vì sao thế?”.

Thần điều lại kêu một tiếng, bốn mắt không nhúc nhích nhìn nàng, bỗng nhiên quay đầu, mổ một cái lông chim trên người nhẹ nhàng để lên tay nàng, lại quay đầu nhìn bên trong hang đá.

“Hả?”. Nàng hiểu ra, “Đây là thù lao người trả cho ta hả?”.

Thần điều gạt đầu, tiếp tục khẩn trương nhìn bên trong, lại không dám đi vào.

“Rốt cuộc làm sao vậy?”. Chu Nhan người tuy nhỏ lá gan lại lớn, gãi đầu một cái, liền đi vào.

Lỗ hổng trong hang đá rất nhỏ, chỉ vừa một người ra vào, trên mặt đất rất bằng phẳng, hiển nhiên có người bình thường đi qua. Đường rất tối, nàng sờ soạng tường đá, lão đảo đi thật lâu mới đi tới tận cùng bên trong. Tận cùng bên trong rộng mở sáng rõ, có một phòng đá nho nhỏ, đốt đèn, sạch sẽ ngăn nắp, trên mặt đất trải đầy lá khô, một cái thảm cũ, một lò sưởi, rất giống nơi nghỉ chân của tăng lữ khổ hạnh ở hoang mạc mà nàng từng thấy qua.

Đây là chỗ đại ca ca ở sao? Chẳng phải là quá khổ cực rồi?

Nàng đi thẳng vào, rốt cục ở chỗ sâu trong hang đá thấy được người thiếu niên kia. Y ngồi ở trên một cái thạch đài, đối mặt với tường, hơi cúi đầu, hình như đang khoan chân hít thở, vẫn không nhúc nhích.

“Hả? Huynh ở nơi này sao?”. Nàng vô cùng kinh ngạc, lại thở phào nhẹ nhõm: “Sao hôm nay huynh không ra ngoài luyện công? Hình như chim bốn mắt nhà huynh rất lo lắng cho huynh đó... Này?”.

Y quay về phía tường đá, vẫn không nói gì.

Hay là đang ngủ nhỉ? Tiểu cô nương đi tới, đánh bạo đẩy y một cái.

“Đừng đụng vào ta!”. Đột nhiên, thiếu niên quát một tiếng chói tai. Nàng sợ đến run một cái, lùi về phía sau một bước, thiếu chút nữa đụng phải bức tường đá.

“Ai cho người vào?”. Thiếu niên không nhìn nàng, chỉ thấp giọng: “Cút ra ngoài!”.

Giọng điệu của y rất hung dữ, nhưng mà Chu Nhan lại nghe được âm thanh của y đang run, vai cũng run rẩy, tựa như đang đem hết toàn lực kiềm chế nỗi thông khổ to lớn gì đó. Nàng lại không khỏi lo lắng nhích qua, hỏi: “Huynh làm sao rồi... Ngã bệnh sao?”.

Đến khi lại gần, nàng không khỏi thất thanh: “Trời ạ... sao, sao huynh lại khóc?”

Vị ca ca có đường tóc nhọn kia ngòai đôi mắt với thạch bích, sắc mặt tái nhợt, khóe mắt lại có ngân lệ; tay đặt ở trên đầu gối run nhẹ nhẹ, nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay nhễ nhại máu tươi. Thạch bích ở trước mặt y, từng mảng từng mảng chằng chịt vết nắm đấm.

“Huynh!”. Tiểu cô nương sợ ngây người, đưa tay ra, lắp bắp hỏi: “Làm... Làm sao vậy?”.

“Cút!”. Có vẻ thiếu niên không khống chế được tâm tình nữa, gào thét muốn phát điên, trong khoảnh khắc nàng đụng tới y, một sức mạnh khổng lồ cuộn trào mãnh liệt chạy qua không khác gì cơn sóng lớn, thoáng cái vút tiểu cô nương lên cao, ném bịch ra ngoài ngã sõng soài.

Chu Nhan thậm chí không kịp thốt lên một tiếng kêu kinh hãi, đã bị đánh văng vào tường đá.

Chỉ trong chớp mắt, trước mắt tất cả đều hóa thành màu đen.

Đến lúc nàng tỉnh lại thì đã không biết qua bao lâu rồi. Đầu nàng rất đau, mắt rất mơ hồ, có người ôm nàng, gọi nàng, cuống quýt lo lắng, mỗi một lần nàng muốn ngủ thiếp đi y sẽ lay nàng, không ngừng đọc chú ngữ kỳ quái nào đó bên tai nàng, đưa tay đặt sau lưng nàng.

“Đừng ngủ...”. Nàng nghe được ca ca nói bên tai: “Tỉnh lại!”

Dần dần, nàng cảm giác thân thể nhẹ bẫng, trước mắt cũng sáng dần lên.

Cuối cùng, đứa bé cũng tỉnh lại, mở hai mắt ra. Đập vào mi mắt là bầu trời xanh biếc và mây trắng gần trong gang tấc, gió lớn tấp vào mặt, khoảnh khắc kia, nàng không khỏi vui sướng vạn phần hoan hô một

tiếng, vươn tay, muốn tóm lấy một đám mây: “Oa! Ta... Ta bay trên trời rồi sao?”.

“Đừng nhúc nhích.” Có người nói bên tai nàng, ngăn nàng lại.

Đứa bé giật mình quay đầu, mới phát hiện mình đang được người thiếu niên kia ôm vào trong ngực. Gió lớn phàn phật bên tai, y ngồi ở trên lưng thần điêu, ôm thật chặt thân thể nhỏ bé của nàng, vẫn dùng tay phải ấn vào vị trí sau lưng nàng, sắc mặt tái nhợt, trông hết sức mệt mỏi, toàn thân đều đang phát run.

Đúng vậy, đứa trẻ này, không biết vừa xảy ra chuyện đáng sợ đến nhường nào.

Xa xôi cách trở không tin tức vài chục năm, bỗng nhiên Đế đô truyền đến tin dữ, người thân duy nhất trên đời từ nay về sau âm dương cách trở. Mặc cho y khổ tu nhiều năm vẫn không cách nào xoa dịu hết tức giận và căm hận trong lòng, chỉ cảm thấy đáy lòng có ngọn lửa hừng hực bốc lên, muốn đốt trái tim mình thành tro tàn.

Một mình y vào trong sơn động, đuổi Trùng Minh ra ngoài, quay mặt vào tường ngồi một mình hết ba ngày ba đêm, nỗ lực diệt trừ tâm ma. Sơn cốc trống vắng, chỉ có người chết làm bạn, y không cách nào khống chế mà hô to, kêu khóc, đâm vào tường, thoả thích phát tiết nội tâm phần nộ và đau khổ, lại vẫn là không cách nào khống chế được nỗi căm hận trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, tiểu cô nương lại từ đâu xông ra, chui vào sơn động!

Nàng đi tới, cố gắng xoa dịu y. Nhưng mà trong cơn điên cuồng y đã mất đi ý thức, hoàn toàn không khống chế được chính mình, chỉ phẩy tay áo lên, đã hất bay đứa bé bay ra xa như người giấy, đến khi y lấy lại được ý thức muốn nhào tới bảo vệ nàng thì cũng đã quá muộn.

Y trợ mắt nhìn nàng bị đánh văng vào tường đá, giống như một con búp bê bị vỡ tan.

Tại sao có thể như vậy?! Trong khoảnh khắc ấy, thiếu niên đã ngồi trở nhiều ngày rốt cục hoảng hốt nhảy dựng lên, chạy vội về phía nàng, ôm đứa bé đang thoi thóp chạy ra khỏi hang đá, nhảy lên thần điêu Trùng Minh, liệng linh bay về phía Mộng Hoa Phong hướng Tây Bắc, hoàn toàn quên mất phần nộ cùng căm hận suốt nửa đã cắn nuốt linh hồn mình giây phút vừa rồi.

Suốt dọc con đường, y không ngừng đọc chú thuật, duy chỉ cho nàng một đường sinh cơ đang lung lay sắp đổ, gần như muốn phát điên lên. Cuối cùng trước khi mặt trời lặn, y cũng chạy được tới Mộng Hoa Phong, dùng Hoàn Dương thảo cứu được nàng.

Khi đưa bé ở trong lòng ngực y mở mắt ra lần nữa, y đã thở phào một hơi thật nhẹ nhõm, nước mắt không kiềm chế được lặng lẽ chảy từ trên gò má gầy gò xuống, cảm thấy thần trí gần như vỡ vụn

“Ồ? Đừng khóc, rốt... rốt cuộc là làm sao vậy?”. Chu Nhan giơ tay lên, dùng ngón tay nhỏ nhắn lau đi nước mắt trên khuôn mặt lạnh như băng của y, an ủi y bằng giọng nói trong veo: “Có ai bắt nạt huynh à? Không phải sợ... Phụ... phụ vương ta là Xích Vương, ông ấy rất lợi hại!”.

Y chậm rãi lắc đầu, nắm tay nàng, bỏ ra khỏi khuôn mặt mình. Nhưng mà, tiểu cô nương lại kiên nhẫn sờ bàn tay nhỏ nhắn của mình lên mặt y lần nữa. Cứ như vậy, rốt cuộc y cũng không phản kháng nữa, mặc cho đứa bé áp bàn tay nhỏ nhắn ấm áp lên trán mình.

“Òa”. Đứa bé chết đi sống lại vô tư nhìn y, nói bằng giọng điệu vô cùng vui vẻ: “Huynh có đường tóc nhọn... mẫu phi của muội cũng có!”.

“...” Thiều niên không nói gì, lặng lẽ nghiêng mặt đi.

“Mẫu phi nói người có đường tóc nhọn mới thật sự là mỹ nhân... Đáng tiếc muội không có. Đều do phụ vương cả! Ông ấy quá khó coi”. Tiểu cô nương tiếc rẻ sờ sờ trán của mình, lại nhìn y một chút, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy? Huynh run ghê quá... Có phải trời quá lạnh hanh không? Huynh nhanh quay lại mặt đây đi, mặc thêm một bộ y phục uống một bát canh ấm... Phải rồi, có người nấu canh cho huynh uống không? Mẹ huynh đâu rồi?”.

Nàng cứ nói luôn miệng, giơ tay lên sờ trán y, nghĩ là y sốt rồi.

“...” Thiều niên im lặng chỉ chốc lát, đột nhiên vai bắt đầu run rẩy kịch liệt, không cách nào kiềm chế mà nấc lên một tiếng khóc nức nở.

Y dùng sức ôm chặt đứa bé trước mắt, cúi người xuống thật sâu, vùi mặt vào áo nàng. Trong nháy mắt y bỗng nhiên mất đi không chế, nói cái gì đó không rõ, giống như hò hét, lại giống như trớ chú, một tiếng một tiếng giống như cắt vỡ.

“Làm sao vậy... Làm sao vậy?”. Nàng sợ hãi, cứ hỏi không ngừng: “Đại ca ca, huynh làm sao vậy?”.

Trên chín tầng trời, thần điều giương cánh, thiếu niên gục trong ngực nàng, lặng lẽ khóc không nói gì. Còn nàng hết hồn, cố gắng dùng ngón tay nhỏ lau đi nước mắt của y, nhưng làm thế nào cũng không thể giúp y thôi run rẩy.

Mặt của y lạnh lùng, nhưng nước mắt lại nóng rục.

Trong lòng thiếu niên cô độc xa cách thế giới này, lại chôn giấu thế giới như thế nào?

Đến khi hoàng hôn buông xuống, cũng là lúc y đưa nàng về thần miếu Cửu Nghi.

Y ôm đứa bé tiếp đất, thả nàng xuống cạnh một bức tường vôi khác, ngón tay giơ lên, ngừng một chút giữa mi tâm của nàng, giống như đang thi triển pháp thuật gì. Nàng nhìn thấy hàn quang xẹt qua trước mắt, theo bản năng lui về phía sau một bước, biểu cảm hoang mang: “Đại... đại ca ca, huynh muốn làm gì?”.

Ngón tay của thiếu niên dừng một chút, thản nhiên nói: “Ta muốn quên ta, quên tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay”.

“Không được!”. Nàng thoáng cái nhảy dựng lên: “Muội không muốn quên huynh!”.

-----oOo-----

Chương 14: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 14

Đứa bé trong lòng y ra sức giãy dụa, gắng sức né tránh ngón tay của y, thiếu niên vẻ mặt sợ hãi vốn có khả năng dễ dàng khống chế nhóc con này, nhưng chẳng biết tại sao vẫn ngừng tay, lặng lẽ thở dài một tiếng: “Không quên thì không quên vậy. Nói không chừng cũng là cái duyên.

Mặc dù sau này ta có thể thật sự sẽ chết vì muội, nhưng hôm nay cũng đã thiếu chút lỗ tay giết muội, cũng coi như huề đi”.

Bé con nghe xong không hiểu y nói gì cả, chỉ khó hiểu nhìn y.

“Nhớ kỹ, không được nói chuyện hôm nay cho bất cứ ai”. Cuối cùng, y chỉ nói với nàng một câu như vậy: “Nếu không thì không chỉ có muội, mà cả Xích tộc cũng bị vạ lây, có biết không?”.

“Dạ, muội đảm bảo không nói cho ai hết á”. Nàng giãy ra khỏi tay y, khẳng định chắc nịch, rồi lạ ngẩng đầu lên nhìn y, nóng lòng hỏi:

“Hôm... hôm nào huynh dạy muội pháp thuật có được không ạ?”.

“...”. Thiếu niên không biết nói sao, nhìn nàng thản nhiên đáp: “Để lần sau gặp rồi hãy tính”.

Dứt lời, y đi thẳng không quay đầu lại. Nàng lưu luyến nhìn theo bước chân y, kêu đại ca ca. Nhưng thiếu niên đã lấy lại vẻ dửng dưng lãnh đạm ngày thường, không còn chút vết tích bị thương nào trên đỉnh cửu thiên ban này, thật giống như chuyện vừa phát sinh chỉ là giấc mộng thôi.

Đúng vậy... chỉ là giấc mộng thôi.

Sư phụ đã từng khóc trong lòng nàng? Đây là chuyện chỉ có năm mộng mới có thể xảy ra.

Y nói lần sau gặp lại sẽ dạy nàng, thế nhưng từ hôm đó trở đi, nàng chẳng gặp lại người thiếu niên kia lần nào nữa. Bất luận là đến chỗ tảng đá màu trắng kia, hay là trong hang động lần đó, đều không tìm được dấu vết của y, ngay cả chim bốn mắt cũng không còn bóng dáng. Núi Cửu Nghi lớn như vậy, y thay đổi chỗ tu luyện, nàng làm cách nào có thể tìm ra?

Nhất định y đã trốn tránh không muốn gặp nàng rồi. Bị người ta nhìn thấy rơi nước mắt mà thôi, chẳng lẽ lại ngưng ngưng như vậy? Hay là nàng đáng ghét như vậy, y không muốn dạy nàng, nên mới dứt khoát tránh đi cho xong?

Thế cũng thôi đi, đằng này cả sợi lông mà chim bốn mắt cho nàng ngày đó nàng cũng quên cầm về, nếu y cứ nhất định không chịu xuất hiện, nàng biết tìm ai đòi nợ đây?

Thời gian thoáng chốc đã qua một tháng, đã tới ngày về, nhóm người Xích Vương rời khỏi thần miếu Cửu Nghi. Đứa bé chỉ có thể trông rỗng hạm hực đi theo cha về thuộc địa Tây Hoang.

Vừa về tới Phủ Xích Vương, nàng đã chạy đi tìm Uyên, nói cho hắn biết chuyện gặp thiếu niên kia trên Đế Vương cốc. Không thể nói cho người khác, nhưng Uyên thì có thể mà đúng không? Từ nhỏ tới lớn, không có bí mật nào của nàng mà hắn không biết cả.

Uyên nghe xong mỉm cười: “Có vẻ A Nhan rất thích đại ca ca kia, đúng không?”.

“Không thèm đâu, huynh ấy khó tính như vậy”. Nàng giậm chân, nói thêm: “Đã nói sẽ cho ta một sợi lông chim rồi, thế mà lại ngang nhiên quýt nợ, đáng ghét!”.

Uyên nhéo cái mũi nhăn nhó của nàng, cười dịu dàng: “Một sợi lông chim mà thôi, sao cứ đòi cho bằng được chứ?”.

“Nhưng muội muốn bay mà, bay như con bạch điều kia ấy! Nếu như không thể bay, gắn cái lông chim trên mình cũng được”. Nàng ôm cổ Uyên lảm bảm: “Giao nhân các huynh có thể đi tới đi lui dưới nước, người Không Tang chúng ta lại chẳng biết làm gì cả. Không biết bay, cũng chẳng biết bơi”.

“...”. Uyên ôm nàng, ánh mắt nhạt nhòa dần.

“Ai bảo chứ?”. Giọng nói của hắn trầm thấp như có điều suy nghĩ: “Người Không Tang các muội chinh phục lục hợp, ngay cả Hải Quốc cũng là lãnh thổ của bọn muội rồi”.

Sau khi về tới Thiên Cực Phong thành, cuộc sống ngày ngày trôi qua. Nàng tính tình trẻ con, hoạt bát mau quên, mỗi ngày đều ở cạnh Uyên, dần dần đã quên thiếu niên trong thần miếu Cửu Nghi kia.

Nhưng mà đến đầu xuân năm thứ hai, phủ Xích Vương lại bất ngờ nhận được một món lễ vật đến từ phương xa – đó là một quyển trục dùng tơ lụa bọc lại, trên dây buộc màu đỏ thẫm có ấn ký của thần miếu Cửu Nghi.

“Đây là cái gì?”. Xích Vương hết sức ngạc nhiên: “Đến từ núi Cửu Nghi à?”.

Hai người hầu bước lên cẩn thận mở ra, “roẹt” một tiếng, bên trong rơi ra hai sợi lông trắng không lông, phát sáng lấp lánh, giống như hai mảnh lụa thượng hạng, khiến mọi người đều hết hồn.

“Ồ... ối...”. Nàng giật mình há hốc miệng.

Ngay cả Xích Vương cũng bị món quà đến quá bất ngờ này làm cho sợ ngây người: “Đây là... bạch vũ thần điều?”.

Mỗi một giáp thần điều Trưng Minh lại thay lông một lần, những sợi lông này đều được cất cẩn thận ở thần miếu Cửu Nghi, chúng trắng nõn như tuyết, mềm mại như nhung, nước lửa không thể hủy diệt, có thể tiêu trừ tà độc, là trân phẩm chuyên dâng lên Đế đô. Những phiên vương khác trừ khi được hoàng thất ban tặng, cũng không thể có được thứ này.

“Đã thế lại còn do thiếu thần quan cho con?”. Xích Vương vội vàng nhìn xuống con dấu chu sa ở phần đề chữ, buồn bực nhìn con gái: “A Nhan, con chơi với thiếu thần quan lúc nào đấy? Con gặp qua ngài ấy chưa?”.

Nàng vừa định nói thì lại nhớ ra lời dặn dò của đại ca ca kia, bảo không cần biết thế nào cũng không được cho người ngoài biết chuyện xảy ra ngày ấy, nên đành phải lắc đầu quầy quậy: “Con... con chưa từng gặp huynh ấy bao giờ”.

“Chưa từng học là tốt rồi”. Xích Vương thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại khó hiểu: “Vậy tại sao ngài ấy bỗng nhiên tặng quà cho con?”.

“Đó... đó là bởi vì...”. Đầu nàng nhanh chóng nảy số, nói dối: “Đó là bởi vì con và Trưng Minh là bạn tốt đó”.

“Trưng Minh?”. Xích Vương khá sửng sốt: “Con kết bạn với một con chim?”.

“Vâng!”. Nàng gật đầu lia lịa, nhưng không biết tiếp tục giấu diếm thế nào, cũng may Xích Vương không hỏi nhiều, chỉ nhìn con gái đầy ản ý: “Thiếu thần quan vẫn luôn ản cư thâm sâu, lục bộ chư vương không ai có thể kết giao với y. Con cũng có bản lĩnh thật đấy...”.

Nhưng nàng lại chỉ lo nhảy nhót: “Mau mau, mau cắt ra may y phục cho con đi nào!”.

Phụ vương nhìn cô con gái hồn nhiên ngây thơ, ánh mắt không biết vì sao có hơi kỳ lạ, suy tư chốc lát, mới xoay người kêu quản gia đi gọi thợ may đến.

Đợi đến ngày may xong vũ y, nàng vui vẻ mặc vào, soi đi soi lại mình trong gương, bỗng nhiên nghiêm túc nói với phụ vương: “Phụ vương, con muốn đến thần miếu Cửu Nghi học pháp thuật! Con muốn bay lên trời!”.

Phụ vương trước giờ vẫn luôn nghiêm nghị lần này lại không hề phản đối, suy nghĩ một chút mới nói: “Mặc dù thần miếu Cửu Nghi vẫn có quy định không nhận con gái, nhưng dù sao con cũng chỉ là một đứa bé mà thôi... Ta thử đi xin đại thần quan xem có thể phá lệ một lần cho con làm đệ tử không chính thức, nên núi tu hành vài năm hay không”.

“Thật tốt quá!”. Nàng mừng quýnh hoan hô, mặc vũ y xoay tròn, giống như một chú chim bồ câu vui vẻ.

Mùa thu năm đó, khi lá cây núi Cửu Nghi đều đã ngả vàng, thì Chu Nhan chín tuổi đi theo phụ vương lên thần miếu lần nữa.

Lúc đi, nàng lưu luyến ôm cổ Uyên, hôn hắt một cái, lẩm bẩm: “Muội đi đây, chờ muội học bay được rồi sẽ quay về nhé”.

“Ừ”. Uyên mỉm cười: “A Nhan thông minh như vậy, nhất định sẽ học nhanh thôi”.

“Muội sẽ phải đi khá là lâu đó... chắc sẽ nhớ huynh lắm đây”. Giọng bé con có chút buồn phiền, ngón tay mơn trớn mái tóc dài màu xanh lam của Uyên, thì thầm: “Chỗ đó đến một người con gái còn không có, tất cả đều là thúc thúc bá bá lão gia gia, mỗi người đều lạnh lùng như băng nhân nhó khó chịu, không thú vị tí nào hết”.

Uyên vỗ vỗ đôi má phúng phính của nàng, mỉm cười nói: “Không sao hết, lúc A Nhan cười lên thì đến băng tuyết cũng sẽ tan chảy thôi”.

“Thế nhưng, muội vẫn không nỡ xa huynh mà”. Nàng nói thêm: “Lâu lắm muội sẽ không được nhìn thấy huynh!”.

“Nào, ta tặng cái này cho muội”. Uyên ngẫm nghĩ, đeo một thứ lên cổ của nàng, là một vòng ngọc trắng noãn, không biết làm bằng vật liệu gì mà vừa giống ngọc lại vừa giống lưu ly, bên trong có một đường đỏ lò mờ: “Đây là thượng cổ long huyết, thứ quý giá vô cùng, có thể tiêu trừ mọi chất độc trên đời... muội đeo nó vào giống như có ta bên cạnh vậy”.

Nàng giơ ngón cái sờ vòng ngọc kia, chuyển động vòng quanh, biết đó là bảo bối luôn theo Uyên từ trước đến nay, cười quên cả mếu máo: “Được! Muội nhất định sẽ đeo hằng ngày!”.

“Đừng để người khác nhìn thấy”. Hắt nhẹ giọng căn dặn: “Có biết không?”.

“Biết rồi”. Nàng nhanh nhẩu gạt đầu, bỏ vòng ngọc vào áo trong: “Muội đeo vào trong cùng nè, không cho ai thấy hết!”.

Thế nhưng, vì sao phải làm thế nhỉ? Khoảnh khắc ấy nàng chỉ là một đứa trẻ nên cũng không mảy may nghĩ gì.

Sâu trong thần miếu Cửu Nghi, nàng gặp lại thiếu niên kia lần nữa.

Lúc này y đã đổi tấm áo vải thay bằng bộ y phục trang trọng hoa lệ, áo bào trắng chấm đất, đai ngọc buộc tóc, trong tay cầm một chiếc thẻ ngọc,

lặng yên đứng phía sau đại thần quan, trông tuấn mỹ cao hoa giống một vị thần linh cao cao tại thượng, từ nơi cao trên đại điện nhìn nàng đi tới, khuôn mặt che khuất phía sau bảo đỉnh truyền quốc lượn lơ khói trắng, không nhìn ra vui buồn.

“Thời Ảnh, đây là quận chúa Chu Nhan – con gái của Xích Vương mà ta từng đề cập với con, năm nay chín tuổi, thành tâm muốn học pháp thuật”.

Đại thần quan nắm lấy tay đưa bé từ trong tay Xích Vương dắt tới trước mặt đệ tử: “Con cũng đã tròn mười tám tuổi, thể lực dự đoán đã biến mất, có thể ra khỏi cốc nhận đồ đệ rồi. Nếu con rảnh rỗi thì dạy nó nhé, cho cô bé làm đệ tử không chính thức là được”.

Nàng sợ sệt nhìn y, rất sợ y nói không muốn nhận mình. Nếu như y thật sự từ chối, nàng nhất định sẽ nhắc nhở y, rằng năm đó rõ ràng y đã đồng ý: “Đợi lần sau gặp lại sẽ dạy mọi pháp thuật”.

Nhưng mà, thiếu niên kia rũ mắt xuống, nhìn nàng giây lát, thản nhiên nói: “Con không phải người thầy tốt, nếu theo con học pháp thuật, sợ rằng cô bé sẽ rất cực khổ”.

“Mọi không sợ khổ cực!”. Nàng lập tức kêu lên: “Mọi có thể ở sơn động cùng huynh mà”.

Y dừng lại một lát, nói: “Cũng sẽ rất cô độc”.

“Không đâu không đâu”. Nàng lại tươi cười rạng rỡ, đi tới kéo tay y, gần như muốn dán vào người y: “Trong sơn cốc trước kia chỉ có người chết, một mình huynh được nhiên là lẻ loi rồi, nhưng từ giờ trở đi có mọi nha. Huynh sẽ không bao giờ cô độc nữa đâu”.

Tay y lạnh lẽo, nhưng mà trong tròng mắt thiếu niên, lần đầu tiên có hơi ấm.

Y nói: “Từ giờ trở đi phải nghe lời ta nói, không được nói dối ta”.

“Dạ!”. Nàng gật đầu như bô củi.

“Nếu như không nghe lời, sẽ bị ăn đòn đấy”. Cuối cùng thiếu niên cũng cầm tay cô bé lên, nói rõ ràng từng câu từng chữ với nàng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: “Đến lúc đó đừng có khóc lóc đấy”.

...

Chuyện xưa như khói, tan tịt tịt tan trước mắt nàng.

Nói ra thì, ngay từ lúc mới bắt đầu nàng đã phải hiểu rõ, làm sư phụ y có quyền đánh đệ tử không nghe lời. Hôm nay nàng ăn trận đòn này, hình như cũng không có cách nào oán giận!

-----oOo-----

Chương 15: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 15

Trong kim trướng, Chu Nhan nhìn thấy sư phụ mang theo thần điều Trùng Minh rời đi, trong lòng nhất thời bách vị tạp trần, sau lưng đau đến nóng rát, muốn đứng lên uống miếng nước, lại “ai da” một tiếng ngồi trở lại.

“Quận chúa, người không sao chứ?”. Ngọc Phi đi lên, vội vàng hỏi.

“Mau... mau đi lấy thuốc mỡ hoạt huyết tan bầm đến đây bôi cho ta”. Nàng bưng mông, lẩm bẩm mắng: “Chắc đánh sưng húp rồi, tên đáng chết... Ai, thế mà cũng xuống tay được chứ?”.

Ngọc Phi giật mình hỏi: “Người vừa rồi là ai ạ?”.

“Còn có thể là ai?”. Chu Nhan tức giận: “Sư phụ ta đây!”.

“Hả? Ngài... ngài ấy chính là đại thần quan ạ? Trước đây quận chúa lên Cửu Nghi học pháp thuật chính là ngài ấy dạy ư?”. Thị nữ ngạc nhiên ngờ hoặc, nhìn nam tử tuấn tú theo gió mà đi, đột nhiên “a” một tiếng, như thế hiểu ra cái gì: “Lẽ nào quận chúa là vì ngài ấy?”.

“Hả?”. Chu Nhan há to miệng, nhất thời ngạc nhiên.

Nhưng mà Ngọc Phi lại mang vẻ mặt hiểu thấu, nói như đúng rồi: “Nếu như là vì nam nhân như vậy, thì cũng là xứng đáng đấy ạ! Đúng là anh tuấn hơn thân vương Kha Nhĩ Khắc rất nhiều. Thế nhưng sao giờ ngài ấy lại đánh quận chúa rồi bỏ đi? Chẳng lẽ ngài ấy trở mặt, không thèm quận chúa nữa sao?”.

Lắm bầm đến đây, Ngọc Phi thoáng dừng lại, hơi thở dài: “Có điều thầy trò yêu nhau vốn đã là cấm kỵ...ôi...”.

“...” Chu Nhan vừa uống một ngụm nước, thiếu chút nữa phun sạch ra.

Đám nha đầu này, tuổi tác không chênh nòng mấy, nhưng sức tưởng tượng lại đến tầm hoang tưởng. Cơ mà... khoan đã! Bị cô ấy nói thành như vậy, giải thích chuyện mấy ngày hôm nay có vẻ cũng hợp tình hợp lý? Nếu như trong cơn cuồng nộ phụ vương có trách phạt nòng, nếu dùng cơ này trốn tội thì có thuận lợi thoát thân không nhỉ? Dù sao phụ vương cũng không dám đắc tội sư phụ...

Ôi phì phì, nghĩ cái gì thế? Vừa bị đánh còn chưa đủ sao?

Nàng uể oải trở mình trên chiếc đệm lông chồn, rên rỉ làm cho Ngọc Phi phải vội vàng chạy tới bôi thuốc trị thương. Ngọc Phi từ bên ngoài mang rượu thuốc và thuốc mỡ vào, cẩn thận vén áo của nàng lên, nhin không được thốt lên một tiếng. Da thịt trắng trẻo ngọc ngà và bờ eo thắt đáy lưng ong của quận chúa, từ chân tới lưng đều đỏ rực cả lên, sung to đến nửa ngón tay, mỗi vết đánh đều có thể thấy rõ ràng.

“Trái tim người kia cũng tàn nhẫn quá”. Ngọc Phi oán giận nói: “May mà quận chúa không cùng y bỏ trốn”.

Nói bậy. Với công lực của sư phụ, chỉ cần phẩy tay một cái là nàng cũng có thể đi châu ông vải luôn, nói chi đến bị thương ngoài da thế này? Nhưng mà nàng cũng lười giải thích, chỉ hất chân giục: “Bôi thuốc nhanh lên, lải nhà lải nhải nhiều như vậy làm gì chứ? Đừng có nhắc đến người này nữa nghe chưa?”.

“Vâng, vâng”. Ngọc Phi sợ quận chúa đau lòng, vội vã ngậm miệng.

Bôi xong thuốc trị thương, sau lưng nàng bỗng nhiên mát rượi, nàng không dám lập tức mặc y phục, chỉ có thể nằm yên đó chờ thuốc mỡ thấm hết. Trong lúc buồn chán, nghĩ tới phụ vương đang trên đường tới bắt nàng trở về, lòng lại càng buồn khổ, nhin không được quát to một tiếng, tóm lấy cái chén vàng trước mặt ném ra ngoài.

Nàng đã mười tám tuổi, đã trưởng thành lâu rồi, vì sao không thể lựa chọn cuộc sống mà chính mình mong muốn? Chỉ vì nàng là quận chúa Xích tộc, cho nên tự do của nàng, hôn nhân của nàng, hạnh phúc cả đời của nàng, cứ hi sinh công cốc như thế hay sao?

Nếu vậy so ra, nàng và những nô lệ Giao nhân kia có gì khác nhau cơ chứ?

Nằm mơ đi! Nàng đây không thềm khuất phục nhé!

Chén vàng kia vừa bay ra khỏi lều thì bỗng nhiên dừng lại, tựa như bị sức mạnh vô hình nào cản trở, “keng” một tiếng bắn vút trở về, suýt nữa đập vỡ mặt nàng, Chu Nhan lưng trần rúc trên chiếc giường nệm lông chồn, bị nước hắt đầy mặt, sừng sốt hồi lâu mới phản ứng kịp thì tức tối chửi um lên.

Phải rồi, chắc là sư phụ sợ nàng dùng các loại thuật pháp như hạc giấy truyền thư chẳng hạn để kêu viện binh tới giúp thoát thân, nên dứt khoát bày kết giới ở đây luôn, phạm bất luận thứ gì liên quan đến nàng đều sẽ bị nhốt lại bên trong, dù cho chỉ là một cái chén đã qua tay nàng.

“Tên đáng chết!”. Nàng tức giận nhặt chiếc chén kia lên, ném lại ra ngoài lần nữa. Lần này nàng dùng thuật phá không, nhưng mà vẫn “keng” một tiếng bị bắn trở về, lăn qua lăn lại trước mặt nàng. Nàng đấm tay xuống nệm, hận đến ngứa ngáy răng lợi: Chết tiệt, tưởng bày kết giới ở đây là có thể khiến ta thành cá mắc lưới ư? Cứ đợi đấy, ta nhất định sẽ trốn được ra ngoài!

Tròn một buổi chiều nàng ở nơi này làm chuyện nhàm chán, hành hạ cái chén trong tay, ném rồi lại nhặt, nhặt rồi lại ném. Dùng hết mọi mẹo khóc liên quan đến kết giới mà nàng biết, nhưng mà một chiếc chén vàng nho nhỏ, làm cách nào cũng không thể phá được kết giới vô hình do y tiện tay vẽ ra.

Đến cuối cùng, Ngọc Phi và Vân Man cũng sợ đến ngây người.

“Đáng thương quá... quận chúa đang làm gì vậy?”.

“Nhất định là bị đả kích quá lớn, đau lòng sắp phát điên rồi?”

“Ừ đấy... phu quân vừa cưới mắc phải trọng tội mưu nghịch, bị giết cả nhà, lang quan như ý vốn đã hẹn nhau bỏ trốn thì lại chẳng nói chẳng rằng bỏ rơi mình, còn đánh mình thành ra như vậy? Ôi, đôi lại là ta, ta cũng không sống nổi mà!”.

“Thương quá, sao Xích Vương còn chưa tới nhỉ? Ta thật lo lắng quận chúa sẽ tự sát đấy...”.

Hai người đứng bên ngoài hóng, xì xào nhỏ to.

“Nói cái gì đấy? Nói cái gì đấy? Câm miệng! Cút hết cho ta! Cút!”. Nàng gần như giận muốn phát điên, lớn tiếng ném chén vàng từ trong ra ngoài, khiến bọn họ sợ quá tránh trú tán loạn. Nhưng mà nghĩ lại, nàng lại sừng sốt. Lạ thật, vì sao nàng không ném nổi cái chén này ra ngoài, nhưng

Vân Man và Ngọc Phi lại có thể tự do ra vào? Lúc sư phụ bày kết giới này, đã cho phép hai thị nữa kia tự do ra vào hay sao?

Ông thầy mình nghĩ cũng chu đáo thật, sợ mình chết đói à?

Nàng bực tức lấy tay nện đất, thì tay bỗng nhiên chạm tới thì gì đó mềm mềm, cúi đầu nhìn lại thì phát hiện là quyển sách sư phụ cho nàng lúc trước.

Chu Nhan hơi sững sốt, cầm lên tiện tay lật vài trang.

Ngoài bìa không viết chữ, khi mở ra, trang thứ hai cũng trống không, chỉ thấy dưới góc phải có viết mấy chữ nhỏ, bên trong toàn là kí tự cổ của Không Tang, may mà nàng ở thần miếu Cửu Nghi theo sư phụ học bốn năm, từng học mô phỏng chữ khắc này nên mới miễn cưỡng đọc được.

Bút tích của Thời Ảnh thông thả tao nhã, đầu bút lông dứt khoát, nét bút hào hiệp, nhìn trông thâm đượm cảnh đẹp ý vui.

Chu Nhan nằm bò trong kim trướng, lật từng trang từng trang, phát hiện mỗi trang đều là pháp thuật tinh diệu mà thâm ảo, từ nhập môn trúc cơ cho đến trình độ thượng thừa, trích dẫn tinh hoa, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, những chỗ phức tạp còn có hình diễn giải, rõ ràng viết chuyên cho tình trạng tu luyện của nàng.

“Đứa bé ngồi tĩnh tọa trong sách vẽ đẹp đấy... Búi tóc chải thật là đẹp”. Nàng chống cằm, nhìn chăm chăm bức tranh dạy cách hít thở, không khỏi lẩm bảm một câu: “Hà? Đây là Ngọc Cốt? Trên đó hình như vẽ mình nè?”.

Nàng dùng ngón tay chọc chọc vào Ngọc Cốt trên tóc của đứa bé trong tranh, vô thức nhoẻn miệng cười: “Giống ghê ý!”.

Ghi chép tâm đắc của đại thần quan núi Cửu Nghi, đổi lại là bất cứ người tu luyện thuật pháp nào trong toàn cõi Vân Hoang cũng sẽ nguyện dùng cả đời sau đổi lại một trang giấy. Nhưng mà sau khi Chu Nhan học bay xong, ở nhà đã có năm năm không thể luyện tập pháp thuật, lúc này xem sách chỉ cảm thấy váng đầu, miễn cưỡng đọc vài trang đã ném sách sang một bên.

Từ Thiên Cực Phong thành đến Susa Dhaalu đường xá xa xôi, đại khái cần khoảng hai mươi ngày ra roi thúc ngựa. Có điều nếu phụ vương sốt ruột, dùng tới thuật rút địa, phỏng chừng dăm ba ngày là có thể đến nơi. Toàn cõi Vân Hoang, ngoại trừ đế quân mang dòng máu đế vương Không Tang ở kinh đô Già Lam ra, thì lục bộ vương tộc cũng có linh lực

bất đồng của chính mình, chỉ là không đến lúc bất đắc dĩ sẽ không mang ra sử dụng.

Một khi phụ vương đến đây, mình không tránh khỏi bị mắng một trận, sau đó sẽ lại bị áp giải đến vương phủ, bị canh giữ nghiêm ngặt, cho đến lần thứ hai bị gả ra ngoài.

Cuộc sống như vậy đến bao giờ mới là tận cùng?

Nàng hít sâu một hơi khí lạnh, bỗng nhiên ngồi dậy, mặc thêm y phục, nghiêm túc cầm quyển sổ tay kia lên, đặt ở trên đầu gối, nhìn kỹ từng trang từ đầu đến cuối.

Đúng vậy, nếu như nàng muốn sống cuộc sống thuộc về chính mình, thì nằm không ở chỗ này chửi đồng có ích gì? Kêu rách cổ cũng chẳng có ai tới cứu nàng... Nàng phải có được sức mạnh đủ lớn, lớn như sư phụ chẳng hạn, mới có thể giã ra khỏi mớ xiềng xích này.

Đến lúc đó, nàng mới có thể thật sự tự do tự tại.

Tròn một ngày đêm, quận chúa Chu Nhan không đi ra khỏi kim trướng.

Lúc Ngọc Phi và Vân Man đưa bữa tối vào, thấy quận chúa vẫn còn ngồi ở đó không nhúc nhích, nhìn quyển sách nhỏ hết sức chăm chú, thậm chí ngay cả tư thế cũng giống buổi trưa như đúc, bữa trưa trên bàn cũng chưa có động tới. Hai người lén liếc mắt nhìn nhau, thầm thấy ngạc nhiên.

Quận chúa là người từ nhỏ đã không chịu ngồi yên một chỗ, đã có bao giờ im lặng ngồi đọc sách như thế bao giờ? Không phải bị kích thích đến thay đổi cả tính cách đấy chứ?

Bọn họ không dám nói lời nào, vội vã nhẹ nhàng đặt bữa tối xuống, lui ra ngoài, nhưng vừa bước ra ngoài lều thì chỉ nghe thấy một tiếng gió bên tai, một cái bát bị ném ra, thiếu chút nữa đập trúng cái ót của Vân Man.

“Quận chúa, làm sao vậy?”. Hai nàng vội vã hỏi, nhưng vừa quay đầu lại, lại thấy Chu Nhan đang cầm sách vui vẻ ra mặt nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, miệng la hét: “Người xem! Bay ra rồi! Ta thành công rồi, ta thành công rồi! Bay ra rồi! Ha ha...”.

Vừa nói, nàng vừa xông ra ngoài, điên điên khùng khùng đến không kéo lại nổi. Nhưng mà vừa xông tới cửa thì nàng lại bị lão đảo một cái, giống như bị thứ gì đó đâm vào mặt ngã sòng xoài xuống đất.

“Quận chúa, quận chúa...”. Ngọc Phi và Vân Man không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vã chia ra hai bên đỡ nàng dậy. hỏi: “Quận chúa sao vậy? Người... người chảy máu rồi!”.

“...”. Chu Nhan không nói gì, chỉ đưa tay lau sạch máu mũi, nhìn chăm chăm vào cửa kim trướng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, bỗng nhiên giậm chân một cái: “Ta không tin ta thật sự không làm được! Đêm nay khỏi ngủ!”.

Đèn trong kim trướng, quả nhiên cả đêm không tắt.

Bọn họ nhìn quận chúa ở dưới đèn vùi đầu khổ cực, vẽ vẽ viết viết gì đó lên sách, khóc hết trận này đến trận khác, có lúc còn cao giọng ngâm tụng, ngồi lên huyết sáo dài, không tránh khỏi cả đầu mở sưng, chờ đợi lo lắng: Sao quận chúa lại thành như vậy? Nhất định là đau lòng đến sắp điên rồi!

Xin ông trời phù hộ để Xích Vương mau đến nơi này, nếu không sẽ xảy ra án mạng đó!

Đến đêm thứ ba, quận chúa vẫn không ăn không uống không ngủ không nghỉ, vẫn đọc quyển sách trong tay, sắc mặt cũng đã cực kém, thân hình lão đảo muốn ngã, đến người khác nói chuyện với nàng cũng không nghe thấy tiếng nữa.

Ngọc Phi và Vân Man đang nghĩ không biết có nên nhét cho nàng ăn chút gì không thì đã thấy Chu Nhan đột nhiên đứng dậy, hít sâu một hơi, giơ tay tạo kết ấn trước ngực, sau đó đưa ngón tay về phía cửa làm động tác vẽ tranh. Xoẹt một tiếng, chỉ thấy trong đêm tối bỗng lóe lên ánh sáng chói mắt, giống như chớp lửa va nhau.

Có vật gì đó giữa hư không âm âm vỡ vụn, toàn bộ căn lều đều rung lên.

Hai thị nữ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy cả người Chu Nhan nghiêng về phía trước, một ngụm máu phun lên trang sách.

“Quận chúa! Quận chúa!”. Ngọc Phi và Vân Man la thất thanh vội đỡ lấy nàng.

“Mau... mau... dìu ta đi ra ngoài, xem thử có phá được không!”. Nàng nằm trong lòng thị nữ, tay lại chỉ vào cửa, thều thào câu đó bằng giọng nói yếu ớt rồi nhanh chóng ngắt đi.

Chương 16: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 16

Chu Nhan không biết đêm đó mình có được đi ra ngoài thành công hay không, cũng không biết đã hôn mê bao lâu.

Chỉ biết lúc tỉnh lại đầu vô cùng đau nhức, mắt nhìn không rõ, thân thể không thể động đậy nổi, giống như tiêu hao quá nhiều linh lực, toàn thân bủn rủn kiệt sức.

Đánh thức nàng dậy là tiếng rống to của phụ vương...

“Tại sao vậy? Sao lại biến thành thế này? Rõ ràng đã dặn chúng bay phải chăm sóc nó cẩn thận, đồ vô dụng chúng bay, bán chúng bay đi Diệp Thành cho xong! Đồ phế vật!”.

Ngọc Phi và Vân Man sợ đến nép ở một bên khóc nức nở, Chu Nhan rất muốn động đậy lên tiếng giúp hai cô gái kia gánh trách nhiệm một chút, nhưng mà dùng hết sức lực cũng không động đậy nổi một ngón tay.

Chuyện gì xảy ra vậy... vì sao thân thể nàng lại suy yếu đến vậy?

“Bỏ đi bỏ đi, tính tình A Nhan ông cũng biết, Ngọc Phi và Vân Man đâu thể quản được nó”. Một giọng nói dịu dàng yếu đuối kèm tiếng ho khan vang lên khuyên nhủ: “Người không làm sao là tốt rồi”.

Ôi chao, cả mẫu phi cũng tới ư? Thật tốt quá đi mà, nàng vừa mừng vừa sợ, bỗng thấy an tâm hơn phân nửa. Tính khí phụ vương nóng nảy, tính nóng như lửa, chỉ riêng đối với mẫu phi thì tương đối dịu dàng một chút, nói chuyện cũng không dám to tiếng... Lúc này có mẫu phi làm chỗ dựa, khả năng nàng bị ăn đòn sẽ ít hơn nhiều.

“Nhóc con kia, ta đã biết nó sẽ không ngoan ngoãn thành thân đâu mà! Mặt mặt quá! Thật mát hết thể diện!”. Phụ vương vẫn giận không kiềm chế được, ở trong kim trướng gào lên như sấm: “Ngày xưa đã đòi cùng

tên nô lệ Giao nhân kia bỏ trốn, giờ mắt công tìm cho một người chồng tử tế mà nó vẫn muốn đào hôn? Tôi phải đánh chết cái đũa...”.

Sao phụ vương đã biết chuyện mình đào hôn nhanh như vậy? Rõ ràng sự phụ không mật báo, chẳng lẽ là... Ôi chết mất, nhất định là Ngọc Phi và Vân Man hai cái đũa nhát gan chết tiệt kia vừa dọa cái đã khai hết rồi!

Nàng nghe được tiếng gầm gừ của phụ vương bên tai, biết ông đã lao đến bên cạnh mình giơ tay định cho phát tát thì không khỏi sợ đến run rẩy cả người, nhưng lại không sao nhúc nhích nổi.

“Dừng tay! Không được đánh A Nhan!”. Giọng nói của mẫu phi cũng đột nhiên gần ngay bên tai, giọng nói vẫn dịu dàng trước nay đột nhiên trở nên lạnh lùng khác thường: “Ông cũng không thử nghĩ xem phu quân mà ông chọn cho A Nhan là cái loại gì? Hoắc Đồ Bộ rắp tâm hại người, thiếu chút nữa còn liên lụy đến chúng ta! May mà không thật sự thành thân, bằng không... khụ khụ, bằng không cuộc đời này của A Nhan chẳng phải bị ông hủy hoại rồi sao? Nếu A Nhan có mệnh hệ gì, tôi cũng không sống nổi!”.

“...”. Tiếng gầm gừ của phụ vương bỗng nhiên im bật, thật lâu sau mới thở hắt hên một hơi.

Thật tốt quá, quả nhiên một khi mẫu phi đã nổi giận thì phụ vương cũng phải sợ!

“Giờ nó lại muốn bỏ trốn với ai nữa? Nói!”. Phụ vương không cãi cộ với mẫu phi nữa, bỗng nhiên xoay người, trút cả người lửa giận sang nơi khác, hung hăng trừng mắt nhìn Ngọc Phi và Vân Man, giương roi trong tay lên: “Thằng chó nào cóc ghè đời ăn thịt thiên nga, lại dám dụ dỗ con gái tao! Không thành thật khai báo ra, tao cắt đứt gân chân gân tay chúng bây!”.

“Là... là...”. Ngọc Phi nhát gan, run rẩy mở miệng.

Này, chớ có nói hươu nói vượn đấy nhé! Ta đây chỉ đơn giản là không muốn lấy chồng nên cứ chạy trước mà thôi, làm gì có người bỏ trốn cùng! Kể cả ta muốn đi tìm Uyên, cũng phải đi tìm tung tích của huynh ấy cái đã!

Nàng sốt ruột lắm, nhưng không có cách nào mở miệng giải thích một câu.

“Vút” một tiếng, roi đập xuống mặt đất, Ngọc Phi sợ đến khóc hu hu, lập tức quỳ bò ra mặt đất hô to: “Vương gia tha mạng! Là... là đại thần quan núi Cửu Nghi! Thời Ảnh đại nhân ạ!”.

“Cái gì?”. Phụ vương bỗng nhiên ngậm ngẫn cả người: “Đại thần quan?”.

“Vâng”. Ngọc Phi run giọng nói: “Đêm ấy... đêm ấy quận chúa vốn định chạy trốn cùng ngài ấy, không biết vì sao lại gây ra nhiều nhiều loạn như vậy, hai người cãi nhau nên lại không đi được”.

“Cái gì?”. Phụ vương và mẫu thân cùng nhau thất thanh, kinh hãi vạn phần.

“Không đúng! Rõ ràng là đại thần quan tự mình viết thư, bảo ta tới đây đón A Nhan trở về. Làm sao ngài ấy có thể lừa A Nhan bỏ trốn chứ?”. Phụ vương dù sao cũng khá tỉnh táo, rất nhanh đã phản bác lời Ngọc Phi: “Hai người bọn họ là thầy trò, làm sao có thể...”.

Ngọc Phi rất sợ lại ăn roi, vội vàng nói: “Nô tỳ, nô tỳ chính tai nghe được quận chúa nói rằng bởi vì có đại thần quan, nên mới chướng mắt toàn bộ nam nhân trong thiên hạ, còn... còn cầu xin đại thần quan đưa cô ấy cùng đi! Nếu vương gia không tin có thể hỏi Vân Man ạ!”.

Vân Man ở một bên rùng mình, vội vàng gật đầu: “Thật đó ạ! Nô tỳ cũng nghe được như vậy!”.

Cái gì? Hai nhóc con này lại đi nghe lén lời đối thoại của bọn họ? Nhưng lại nghe câu được câu mất, Chu Nhan tức giận đến thiếu chút thổ huyết, dứt khoát bỏ qua nỗ lực tỉnh lại, cụt hứng nằm đờ ra... Đúng vậy, chuyện đã quậy thành cái nước này, dứt khoát giả chết là hay nhất, lúc này mà dám mở miệng có mà phụ vương quật chết nàng ngay.

Nhưng điều kỳ quái chính là trong khoảnh khắc ấy phụ vương và mẫu phi đều không ai nói gì thêm.

“Các người lui ra ngoài trước đi!”. Hồi lâu, mẫu phi mở miệng.

Trong kim trướng lập tức có tiếng ào ào, thị nữ người hầu đều rời khỏi, chỉ chốc lát sau cả lều yên tĩnh đến tiếng thở cũng có thể nghe thấy được.

“Thiếp nghĩ, năm đó vương gia đưa A Nhan đến núi Cửu Nghi, có phải đã thầm mang lòng riêng rồi không?”. Mẫu phi bỗng nhiên cất lời xa xôi, hỏi một câu kỳ quái: “Thật ra, họ cũng chỉ chên nhau chín tuổi”.

“Nói bậy!”. Xích Vương quát.

“Sao lại là nói bậy? Thiếp thấy lần này y đến Susa Dhaalu chính là vì A Nhan đấy!”. Mẫu phi ho khan, giọng nói lại chứa ý cười khó thấy: “Hơn nữa, vương qua cũng biết... Ngọc Cốt mà y tặng cho A Nhan kia, chính là di vật của hoàng hậu Bạch Vi... Vật này có thể tùy tiện tặng người khác sao?”.

“Bọn họ là thầy trò!”. Xích Vương lớn tiếng: “Đại thần quan không thể cưới vợ, bà nghĩ nhiều rồi đấy!”.

Nhưng mẫu phi vẫn nhỏ giọng biện bạch: “Đại thần quan không thể lấy vợ thì sao chứ? Ngài ấy vốn cũng không nên làm đại thần quan! Chỉ cần ngài ấy cởi bỏ áo bào trắng, trở về...”.

Xích Vương lớn tiếng cắt lời mẫu phi: “Chuyện này không thể nào, đừng có nghĩ nữa!”.

Kim trướng bỗng nhiên rơi vào yên lặng lần nữa, Chu Nhan không nhìn thấy biểu cảm trên mặt mẫu phi nên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy bầu không khí quý quái đè nén, khiến người ta không hít thở nổi.

Hồi lâu mẫu phi mới khẽ thở dài: “Bỏ đi, dù sao sau cùng ngài ấy cũng không đưa A Nhan đi... chuyện này còn chưa ồn ào ra bên ngoài, coi như chưa từng xảy ra đi. Nếu không... bằng không cũng không tốt cho Xích tộc chúng ta, có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm kia”.

“Thì đấy, tôi đã bảo chuyện này đừng có nghĩ bừa, là tội diệt tộc đấy”. Xích Vương trầm giọng: “Ngày đó ta đưa A Nhan đi núi Cửu Nghi chẳng qua là muốn cho nó học thêm chút bản lĩnh làm chỗ dựa cho bản thân mà thôi, không phải cho nó đi gây họa đâu”.

“Haiz...”. Mẫu phi thở dài một cái: “Đáng tiếc!”.

Dừng lại một chút, bà lại nói: “Trong vòng một năm, ông cũng đừng bắt A Nhan xuất giá nữa, đợi xem tình hình đi. Chúng ta chỉ có một đứa con gái này thôi, dù sao cũng phải tìm một người tốt cho nó, không thể nóng vội được”.

“...”. Xích Vương yên lặng, không nói lời nào, tựa hồ như thâm chấp nhận.

Nàng nằm ở nơi đó, trong lòng cũng vừa vui vừa sợ. Vui vì không ngờ chuyện này lại dễ hôm khác tính, không ai ghim sổ nữa, hơn nữa tạm thời sẽ không bị ép hôn lần nữa, đương nhiên cũng không cần phải gấp gáp chạy trốn, chính là tin tốt trời cho đó. Nói thật thì nếu phải rời bỏ phụ vương và mẫu phi, nàng cũng buồn lắm chứ.

Nhưng sợ, cũng chính là thái độ của cha mẹ. Thế nào mà phụ vương quát tháo cả thiên hạ lại hình như có vẻ sợ hãi sự phụ mình?

Rốt cuộc sự phụ có bản lĩnh lớn thế nào?

Nhưng mà lần này giả bộ bất tỉnh, thời gian lại dài đằng đẵng đến không ngờ.

Mãi cho đến khi bị đưa về phủ Xích Vương ở Thiên Cực Phong thành, Chu Nhan chưa từng đứng dậy được khỏi giường. Thân thể vẫn rất suy yếu, đến ngày thứ ba nàng mới có thể mở mắt ra được, miễn cưỡng nói một đôi lời, ngày thứ bảy mới có thể hơi động đậy ngón tay, nhưng không cách nào đứng lên được. Xích Vương mời hết danh y ở Thiên Cực Phong thành cũng không thấy con gái hồi phục, trong tình thế cấp bách, đành mời thần quan từ thần miếu cung phụng của Xích tộc tới.

“Không sao đâu. Gần đây tu vi thuật pháp của quận chúa đột nhiên tăng mạnh, tiến bộ quá nhanh dẫn đến trở ngại, có lẽ quận chúa đã thi triển thuật pháp quá mạnh nên trong lúc nhất thời linh lực khô kiệt thôi”. Thần quan của Xích tộc trầm ngâm hồi lâu, mới có thể kết luận bệnh tình, dùng một ít nội đan, cho dùng một tháng là được. Tuổi còn nhỏ mà có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy thì thật là hiếm thấy.

Đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nàng ngẩn ngơ sừng sốt một chút: Đột nhiên tăng mạnh? Không thể nào. Chỉ xem cuốn sách sư phụ cho mà thôi. Phải rồi, nàng tựa như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại: “Ngọc Phi đâu? Vân Man đâu? Các cô ấy đâu rồi? Đêm hôm đó hai cô ấy có dìu ta ra khỏi lều được không vậy?”

Phụ vương nhướn mày, lạnh lùng nói: “Ngọc Phi và Vân Man làm việc kém cỏi, ta đã cách chức hai người họ cho tới phòng giặt đồ làm việc cực nhọc một năm rồi”.

“Đừng mà!”. Nàng kêu lên: “Đều là con sai, không liên quan đến hai cô ấy mà”.

“Chỉ cho hai đứa nó chịu chút cực khổ mà thôi, để cho bài học nhớ đời, một thời gian nữa ta sẽ cho hai đứa nó về”. Phụ vương trấn an nàng qua loa một câu, giống như dỗ trẻ con vậy: “Đến lúc đó ta sẽ bảo hai đứa nó về hầu hạ con như cũ”.

“Đừng mà!”. Chu Nhan cũng trừng hai mắt, oán giận: “Hai con bé ăn cây táo rào cây sung, động một tí là bán đứng con, con đây không thèm gặp lại hai đứa nó nữa”.

“Được rồi, thế thì không bảo hai đứa nó trở về, phái đi xa xôi, được chưa”. Xích Vương đã đoán trước nàng sẽ nói câu này, không khỏi bật cười, lại bảo: “Có điều dìu ra khỏi lều lại là cái chuyện gì thế?”.

Chu Nhan gạt đầu một cái, ngờ vực nói: “Đêm hôm đó, hình như con phá được kết giới sư phụ để lại, có điều con cũng không thể xác nhận được, vì trước khi được dìu ra con đã hôn mê rồi ạ”.

“...”. Xích Vương im lặng không nói gì.

Thời Ảnh là thiên tài thuật pháp, hai mươi lăm tuổi đã trở thành đại thần quan của thần miếu Cửu Nghi, linh lực cao tuyệt, độc bộ Vân Hoang, tu vi gần bằng Đại Ti Mệnh trên đỉnh Bạch Tháp. Kết giới mà y bày ra làm sao con gái ông có thể phá bỏ được? Là do nó tiến bộ quá nhanh, hay do trước giờ mình vẫn đánh giá thấp A Nhan đây?

Ông ngẫm đi ngẫm lại, bỗng nhiên nói: “A Nhan có muốn đến Đé đô chơi không?”.

“Hả?”. Ánh mắt nàng sáng lên: “Đến Đé đô ạ? Thật á?”.

Xích Vương gạt đầu: “Đợi tháng ba, phụ vương sẽ đến Đé đô Già Lam yết kiến đế quân, con có muốn đi cùng không?”.

“Muốn muốn muốn!”. Nàng mừng rỡ ra mặt, không biết lấy sức từ đâu mà thoáng cái đã bật người từ trên giường ngồi dậy: “Đi Đé đô phải qua Diệp Thành nữa phải không ạ? Thật tốt quá... nhiều năm rồi con không có đến Diệp Thành, con muốn đi dạo chợ Đông chợ Tây, muốn đi Kính hồ ăn rau trên thuyền! Ôi chao, phụ vương ơi thật là thích quá!”.

Nàng ôm cổ Xích Vương, in một dấu hôn hoành tráng lên chòm râu rậm của Xích Vương.

“Không biết lớn nhỏ!”. Xích Vương cau mày, nhưng không hề nổi giận với con gái.

“Ôi đói quá!”. Nàng làu bàu, nhìn xung quanh: “Cơm chín chưa vậy? Con muốn ăn gà gô hầm nấm!”.

Sau khi ra ngoài, Xích Vương đứng lúc đối mặt với Vương phi bên hành lang. Phu thê hai người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, sóng vai đi trong hành lang vương phủ, mãi cho đến khi bốn bề yên lặng, Vương phi mới thở dài, hỏi: “Ông đã quyết định rồi?”.

-----oOo-----

Chương 17: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 17

Xích Vương gật đầu: “Ừ, ta muốn đưa nó đến Đê đô”.

Vương phi ho khan một tiếng: “Không... không phải ông vẫn không muốn nó bị cuốn vào chuyện này sao?”.

“Trước đây ta chỉ hi vọng A Nhan ở Tây Hoang có thể tìm được một lang quân như ý, bình an sống hết đời, rời xa vòng xoáy ở Đê đô kia”.

Xích Vương lắc đầu: “Nhưng xem ra hiện tại có lẽ A Nhan lợi hại hơn chúng ta nghĩ rất nhiều, chưa chắc nó đã thích hợp sống một cuộc đời bình thản như vậy”.

Nói đây đây, ông thở dài: “Bà xem, tôi cũng từng thử rồi. Như lần trước trực tiếp tống nó đi lấy chồng, nói chung không thành thì xem như đưa nó ra ngoài gặp người quen cũng tốt, nói không chừng ở đó nó có thể gặp được nhân duyên”.

Vương phi khẽ ho khan, cười nói: “Không ngờ rằng ông cố chấp cả đời như vậy lại có lúc nghĩ thông suốt thế này”.

“Đó cũng là vì Xích tộc thôi”. Xích Vương quay đầu đi, nhìn chim Tát Lãng bay lượn dưới ánh trăng, thở dài trầm thấp: “Trong lục bộ, chỉ có Xích tộc không ngừng suy vi, bây giờ Đê quân đổ bệnh, vương vị đã đến lúc phải thay rồi. Gặp thời cơ như vậy chúng ta cũng phải tranh thủ nắm bắt!”.

“Đó cũng là chuyện riêng của Bạch Vương và Thanh Vương thôi mà, liên quan gì đến chúng ta chứ?”. Vương phi thở dài, bỗng thì thào: “Có điều, nghe nói trưởng tử của Bạch Vương chưa có hôn phối, nói không chừng cũng có thể hợp với A Nhan...”.

Xích Vương cười ha ha: “Phụ nữ các nàng cũng chỉ nghĩ đến chuyện này mà thôi”.

“Đây là chung thân đại sự của A Nhan, làm sao có thể không lo lắng cơ chứ? Các đời hoàng hậu Không Tang đều tuyển chọn từ Bạch Tộc mà ra, A Nhan của chúng ta không có phúc khí này rồi, nhưng mà nếu làm Bạch Vương phi, thì cũng dư sức đấy”. Mẫu phi cũng nghiêm túc nói: “Lần này ông mang A Nhan đi Diệp Thành và Đế Đô, tiện thể quan sát thử các thanh niên tài giỏi đẹp trai trong lục bộ, không thể trễ nải mãi nữa...”.

Xích Vương nhỏ giọng: “Lần này đúng là ta có hẹn gặp Bạch Vương”.

“Thế thăm dò ý ông ta xem sao, nghe nói trưởng tử Bạch Phong Lâm của ông ấy trấn thủ Diệp Thành, diện mạo tài năng đều là sự lựa chọn tốt nhất, đã thế còn chưa lấy vợ”. Nói đến chuyện hôn nhân của con gái, biểu cảm của Vương phi không khác gì phụ mẫu bình thường, mắt sáng rực lên, đẩy chông một cái: “Ông đi hỏi dò một cái đi”.

“Chuyện như vậy ta đi hỏi thế nào được? Sao có thể chủ động dò hỏi chuyện cầu hôn cho con gái nhà mình?”. Xích Vương hơi lúng túng ho khan vài tiếng: “Hơn nữa vương thất lục bộ đề cập đến chuyện hôn nhân với trưởng tử Bạch Vương cũng không ít, ông ấy cũng vẫn chưa quyết định, có thể thế lực to lớn, nên ông ấy muốn chọn một thông gia có thể trợ lực tốt nhất cho mình thì sao? Nhà chúng ta thì chưa nói trước được...”.

“Ôi, sao ông xem nhẹ nhà mình thế”. Vương phi giận dỗi không vui: “A Nhan từ nhỏ đã có phúc, nói không chừng lời Đại Ti Mệnh nói là sự thật thì sao?”.

“...”. Sắc mặt Xích Vương hơi thay đổi một chút, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Thì ra bà vẫn nhớ câu nói của Đại Ti Mệnh năm đó?”.

“Đương nhiên nhớ chứ. Lời nói quan trọng như vậy, làm sao mà quên được? Mười lăm năm trước Đại Ti Mệnh cũng đã nói: A Nhan nhà chúng ta, tương lai còn vinh quang hơn cả hoàng hậu!”. Vương phi lặp lại từng chữ trong câu tiên đoán, ánh mắt lóe sáng: “Tôi nghĩ mệnh của nó tuyệt đối không kém hơn Tuyệt Oa đâu”.

“Lời tiên đoán của Đại Ti Mệnh cũng chưa chắc đã đúng”. Xích Vương ho khan vài tiếng, thần nhiên nói: “Ngày đó ông ấy chỉ nói một câu mà đã khiến Thời Ảnh còn nằm trong tã lót đã bị đưa lên núi Cửu Nghi, ta vẫn cứ nghi ngờ lắm”.

“Nghi ngờ cái gì?”. Vương phi có chút ngạc nhiên.

“Tôi nghi ngờ ông ta...”. Xích Vương chần chừ giây lát, lắc đầu: “Thôi không nói đâu”,

Xích Vương dừng lại giây lát, lại nói: “Thật ra, Đại Ti Mệnh năm ngoái còn ngang nhiên ở trên triều đường nói đại nạn diệt tộc của nước Không Tang đã tới, quốc vận còn lại không vượt quá một trăm năm. Lúc đó đã làm cho Đế quân giận sôi người!”.

“Đúng là không giữ mồm giữ miệng”. Vương phi không khỏi líu lưỡi.

Hiện tại chính là thời kỳ thịnh vượng nhất của vương triều Mộng Hoa trong hai trăm năm trở lại đây, bình định thất hải, yên ổn lục hợp, ngay Băng di cũng chạy xa, lời sấm truyền vong quốc nói ra kiểu đó thật khiến cho đất bằng dậy sóng, làm mọi người cả kinh đến rớt cẳng. Nếu như không phải Đế quân từ nhỏ coi Đại Ti Mệnh như thầy như bạn, cũng biết ông ấy một khi uống say sẽ không kiêng nể gì, thì trong cơn nóng giận đã cho người lộ ông ra ngoài chém rồi.

“Cho nên mới bảo, kể cả lời của Đại Ti Mệnh cũng chưa chắc đúng, có một số lời chỉ nghe cho vui thôi”. Xích Vương cười khỏ, lắc đầu: “Nếu như xem là thật cũng khác nào tự tìm phiền não”.

“Cũng phải”. Vương phi nhin không được che miệng lại, nhỏ giọng cười: “Nếu lời Đại Ti Mệnh linh nghiệm như vậy, sao lại không đoán ra mình sẽ uống say mà ngã khỏi Bạch Tháp Già Lam chứ? Tự nhiên bị què một chân!”.

“Ha ha ha ha...”. Xích Vương cất tiếng cười to.

“Tôi nói này, lần này ông gặp Bạch Vương, vẫn cứ hỏi dò chút đi”. Vương phi đẩy ông một cái, liếc mắt trừng chồng: “Vì chuyện lớn cả đời của A Nhan, cái bản mặt già nua của ông cũng có xá gì. Đi thử chút đi!”.

“Được, được”. Xích Vương cười khỏ: “Đợi ta gặp Bạch Vương hãy tính”.

Phu thê hai người ngồi trong đình viện vương phủ, nói chuyện phiếm dưới trăng.

“Hai người thị nữ hậu hạ A Nhan, ông xử lý ra sao rồi?”. Im lặng chốc lát, vương phi nhẹ giọng hỏi: “Khắp vương phủ không tìm thấy bóng, chẳng lẽ ông...”.

“Dừng hỏi”. Giọng Xích vương đột nhiên trở nên trầm thấp: “Hai đứa nó đã biết quá nhiều”.

“...”. Vương phí hít sâu một hơi khí lạnh, cũng nhỏ giọng: “Lỡ A Nhan lại hỏi tới thì làm thế nào?”.

“Không việc gì, nhóc con đó rất hay quên, đứng núi này trông núi nọ, thoáng cái đã quên sạch rồi. Hơn nữa không phải tháng sau ta sẽ đưa nó đi Đế đô sao?”. Xích vương ngẩng đầu, nhìn một tòa Bạch Tháp cao chót vót ở tận cùng góc trời, ánh mắt xa xôi: “Chuyến này đi rồi, sau này nó có thể trở về vương phủ hay không còn chưa nói trước được...”.

Dưới ánh trăng có một bóng trắng nhòa đứng lặng giữa đất trời.

Đó là trái tim của Vân Hoang, Bạch Tháp Gia Lam giữa trung tâm Kính Hồ.

Bảy ngàn năm trước, Tinh Tôn Đế – Đế vương vĩ đại nhất trong lịch sử Không Tang, nghe theo ý của Đại Ti Mệnh, xua ba mươi vạn dân chúng và mất bảy mươi năm, xây nên một tòa Bạch tháp thông thiên cao một vạn bốn ngàn thước giữa đế đô Già Lam, thiết kế thần miếu và tứ thần điện trên đó, từ đó về sau sống một mình trong đỉnh tháp, lặng lẽ chết đi, cả phần đời còn lại chưa từng đặt chân trở lại mặt đất.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, bao nhiêu anh hùng chết đi, bao nhiêu vương triều bị diệt vong, chỉ còn mình nó vẫn ở đó, lạnh lùng quan sát hết thảy giống như một vị thần lặng lẽ không lời.

Xích Vương nhìn về phía tòa Bạch Tháp, vươn tay ra xa: “Cơ duyên của A Nhan, nói không chừng, là ở chỗ này”.

Khi ngón tay Xích Vương chỉ tới tòa Bạch Tháp, nói ra câu đầy ẩn ý kia, phỏng chừng cũng thật không ngờ trên trên đỉnh tháp Già Lam, cũng có một âm thanh đồng thời nhắc đến ông.

“Hôm nay Xích Vương đã dâng tấu lên triều đình”.

Giọng nói kia hướng về một thủy kính, người nói là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, mặc áo choàng Ti Thiên Giám của Không Tang, nhìn trông tinh tường cẩn thận.

Đầu kia của thủy kính có một người mặc trường bào vương giả, chính là Thanh Vương ở Tử đài phía xa, lạnh lùng hỏi: “Là chuyện ở Susa Dhaalu sao?”.

Ti Thiên Giám khom người nói: “Vâng, tin tức của điện hạ thật nhanh”.

Thanh Vương ở đầu kia thủy kính cười lạnh một tiếng: “Theo ta được biết, là do Thời Ảnh bình định đúng không? Ôi, không ngờ lại để lão già Xích Vương dâng tấu trước tranh công”.

“Đại thần quan trước nay tính tình đăm đạc, chưa từng có lòng tranh công”. Ti Thiên Giám nói: “Xích Vương còn ở trong tấu chương nói tốt cho đại thần quan, hình như chuyên hết công lao sang cho ngài ấy, tự nhận tội lơ là quản lý Tây Hoang, nói ít ngày nữa sẽ tự mình đến Đế đô thỉnh tội”.

“Thỉnh tội?”. Thanh Vương nhướn lông mày, trong mắt xẹt qua tia giễu cợt: “Ông ta cũng thông minh đấy, chuyện này nếu không phải dập nhanh, chính ông ta cũng không thoát khỏi liên quan. Đứa con gái tên Chu Nhan của ông ta chẳng phải đã gả cho con trai của đại phi sao?”.

“Vâng, nghe nói thân vương Kha Nhĩ Khắc còn chưa nhập động phòng đã chết rồi.”

“Nói như vậy, con gái Xích Vương rốt cuộc thành góa phụ à?”. Thanh Vương sững sốt, nhin không được cười lạnh rất là khoái trá: “Bọn chúng xem đứa con gái này như bảo bối, ba năm trước đây ta thay cháu đi cầu thân còn bị đuổi về. Bây giờ thử xem lục bộ còn ai muốn nhặt cái thứ hàng đã xài này về hay không?”.

Ti Thiên Giám vâng dạ: “Thanh Vương nói phải”,

Thanh Vương nhíu mày, lại hỏi: “Có tin tức của Thời Ảnh hay không?”.

“Tạm thời không có”. Ti Thiên Giám nói: “Sau khi rời khỏi Susa Dhaal thì đã không còn tin tức gì của đại thần quan. Quét ánh mắt, nhìn qua thủy kính khắp cõi Vân Hoang như thế nào cũng không tìm được tung tích của y”.

“Thật vô dụng!”. Thanh Vương oán hận nói: “Đã dặn từ đầu phải trông chừng người này tử tế còn gì”.

“Vương gia cũng làm khó tại hạ quá. Đại thần quan linh lực cao siêu, chỉ bằng chút năng lực nhỏ nhoi của tại hạ sao có thể quản chế được ngài ấy?”. Ti Thiên Giám cười khổ lắc đầu: “Khắp toàn cõi Vân Hoang chắc cũng chỉ có mình Đại Ti Mệnh làm được thôi ạ”.

“Cũng là bởi vì thẳng nhãi đó bản lĩnh lớn, không ai làm gì được nó, bằng không nó có thể sống đến bây giờ à?”. Thanh Vương hung hăng nói: “Thật là diệt cỏ không diệt tận gốc, đợi đến mùa xuân cỏ lại mọc lên!”.

“...”. Ti Thiên Giám không dám trả lời.

Thanh Vương cũng cảm thấy mình có hơi lỗ miệng, chậm giọng lại, nói: “Hoàng Thái tử có khỏe không?”.

“Vẫn giống như trước đây vậy, luôn thích đi ra ngoài chơi, cả ngày không thấy ở đế đô”. Ti Thiên Giám lắc đầu thở dài: “Đế quân từ lâu đã nản lòng thoái chí lười quản thúc, mà Thanh phi lại luôn nuông chiều đứa con này, không phạt được cũng không mắng được. Chỉ có thể chờ sang năm chính thức sách lập thái tử phi, phỏng chừng còn có người quản thúc được ngài ấy”.

“Ôi, thằng nhóc này cứ mãi làm người không bớt lo được”. Thanh Vương oán giận nói: “Đã hai mươi một tuổi rồi, còn không lập phi đi! Đế quân tầm ấy tuổi đã sinh hoàng trưởng tử lâu rồi”.

Ti Thiên Giám cười xòa: “Thanh Vương cũng không cần quá sốt ruột, không phải quận chúa Tuyết Oanh vẫn còn nhỏ tuổi sao?”.

“Cũng mười tám rồi, không nhỏ”. Thanh Vương lắc đầu, lo lắng nói: “Chuyện này ngày nào không xử lý êm xuôi thì ngày đó ta còn chưa yên lòng. Dù sao Hoàng thái tử cũng không phải do hoàng hậu sinh ra, không phải con đích cũng không phải con trưởng, ở trong triều đình áp lực rất lớn, nếu như có thể sớm ngày lấy được quận chúa Tuyết Oanh, kết thông gia với Bạch tộc, thì nỗi lo của ta mới nhẹ đi. Nhưng hiện giờ Bạch Vương thái độ ba phải thế nào cũng được... Ôi, ta cũng chẳng biết ông ta có thật sự ủng hộ cuộc hôn nhân này không”.

“Thanh Vương không cần quá lo lắng, hoàng thái tử và quận chúa Tuyết Oanh đều còn trẻ khỏe, sớm muộn gì cũng gạo nấu thành cơm thôi...”.

Ti Thiên Giám bỗng nhiên nhỏ giọng, cười nói: “Tháng trước hoàng thái tử lên kéo quận chúa đi Diệp Thành chơi hai ngày hai đêm không về, cuối cùng quý phi mới nổi giận bảo Thanh Cương tướng quân phái kỵ binh điện tiền đi bắt trở về đó...”.

“Thằng bé này”. Thanh Vương lắc đầu cười: “Đối phó với nữ nhân lại có bản lĩnh phết”.

Ti Thiên Giám cười xòa: “Đương nhiên rồi ạ, là cháu ngoại của đại nhân mà”.

“Được rồi, người cũng nghỉ ngơi đi”. Tâm trạng Thanh Vương rốt cuộc cũng tốt lên, phát tay nói: “Đợi một thời gian nữa ta rảnh rồi, sẽ từ đất phong đến Đế đô bái phỏng Bạch Vương vậy”.

Chương 18: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 18

“Vâng”. Ti Thiên Giám đóng thủy kính lại, chớp mắt sau cả căn phòng đều chìm trong bóng tối.

Phải sang năm mới có thể sách lập thái tử phi à, bây giờ trong nơi trong triều đều đang bắt đầu hục hặc rồi? Ông lắc đầu thở dài, nhìn ra bên ngoài.

Trên đỉnh Bạch Tháp, gió đêm mênh mông cuộn cuộn, thổi cờ thần bay phấp phới, quảng trường trước thần miếu trống không, chỉ có cơ hành(*) chậm rãi di chuyển trên đài xem sao, nhốt toàn bộ tinh đầu trên trời vào trong đó.

(Chú thích: Dụng cụ xem thiên văn)

Đột nhiên, ánh mắt ông ta mở to. Chẳng biết từ lúc nào, ở cuối quảng trường bên ngoài không một bóng người đã xuất hiện một bóng dáng lạng lẽ không một tiếng động.

Nam tử trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện chấp tay đứng trên Bạch Tháp Già Lam, dưới trời sao, bạch y phân phát, đang nhìn xuyên qua cơ hành, tập trung xem sao trời biến ảo trên đỉnh đầu.

Là... là đại thần quan?

Ti Thiên Giám không khỏi cả kinh, nhưng chưa kịp đi ra ngoài đã thấy có thêm một người chống gậy khập khễnh leo lên đài xem sao, đứng ở phía sau đại thần quan, vỗ vỗ bờ vai của y. Đó là một ông già bảy mươi, râu tóc bạc trắng, đón gió tung bay, trong tay cầm một cái thước ngọc... chính là Đại Ti Mệnh ẩn cư đã lâu, nhiều ngày không lộ diện của Không Tang.

Hai người kia, vì sao đêm khuya đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Ti Thiên Giám vội vã tiến tới trước cửa sổ, cố gắng muốn nghe đối thoại của họ. Nhưng mà một già một trẻ chỉ đứng trên đỉnh Bạch Tháp Già Lam chấp tay đón gió, không nói với nhau một câu nào, lặng lẽ nhìn vật đổi sao dời trên đỉnh đầu.

Qua nửa canh giờ, rốt cuộc Đại Ti Mệnh mới lên tiếng: “Thế nào, cậu cũng nhìn thấy rồi chứ?”.

“Phải”. Thời Ảnh nhẹ giọng nói: “Thấy rồi”.

“Không Tang bị diệt, đại nạn phủ xuống... máu chảy thành sông”. Đại Ti Mệnh lấy thước ngọc trong tay chỉ vào chòm Quy Tà nhạt đến gần như không thể nhìn thấy: “Ngày diệt vong của Không Tang sắp đến rồi, vậy mà mấy người ở Đé đô vẫn còn mãi mê lục đục đầu đá lẫn nhau! Vương triều Mộng Hoa, vẫn còn đang nằm mộng đấy!”.

Cái gì? Đại Ti Mệnh lại uống say rồi? Trong lòng Ti Thiên Giám giật thột.

Hắn nhón chân lên, từ trước cửa sổ nhìn về phương hướng Đại Ti Mệnh chỉ, trên đó sao trời lấp lánh, chòm sao rõ ràng, sao có thể từ nơi đó nhìn ra được thứ gì? Đợi đến khi hắn không nhìn được lại thò đầu ra ngó lần nữa, thì trước mắt đã tối sầm, một đôi cánh khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng đảo qua, đánh trúng đầu thẳng cha rình mò nghe trộm này một phát hôn mê thẳng cẳng. Cái mỏ sắc nhọn mổ một cái, quắp cả người đi mất.

“Trùng Minh, không được ăn!”. Thời Ảnh khẽ nhíu mày, không quay đầu lại quát lớn: “Trả về chỗ cũ”.

Cánh chim thần điều chấn động, không cam lòng nhờ Ti Thiên Giám ngậm trong mỏ ra, ném trở lại cánh cửa sổ, phát ra tiếng cục cục kháng nghị.

Thời Ảnh một lần nữa liếc mắt nhìn về hướng sao trời, quay về phía Đại Ti Mệnh gật đầu: “Đúng vậy, tại hạ có thấy... tuy rằng lời tiên đoán của ngài khốc liệt, nhưng lại chuẩn xác không thể nghi ngờ”.

Đúng vậy, giữa khoảng trời đầy sao ấy, có một chòm Quy Tà dùng mắt thường không thể nhìn thấy được, giống như một lớp sương mù nhạt nhạt, lặng lẽ tràn ra, trong vòng năm mươi năm sẽ tiến đến vị trí của đế tinh bắc đẩu, đại biểu cho người chết sống lại, tà ma trở về bao phủ đại địa, toàn cõi Vân Hoang sẽ rơi vào loạn lạc chưa từng có.

“Đáng tiếc, ngoại trừ đại thần quan của thần miếu Cửu Nghi thì cả cõi Vân Hoang không còn một người thứ hai đồng ý với ta”. Đại Ti Mệnh

Không Tang lắc đầu nở nụ cười: “Ha ha... tất cả mọi người cho là ta cố ý nói chuyện giạt gân, tên nào tên ấy đều mù dờ cả”.

“Ngài không cần tính toán với những người trần mắt thịt này”. Thời Ảnh khom lưng thật sâu, nghiêm nghị: “Ngài dùng nửa cuộc đời tâm huyết suy tính ra kết quả này, phần còn lại cứ giao cho tôi đi”.

“Cậu? Cậu muốn làm gì? Cậu có thể làm gì?”. Đại Ti Mệnh nhìn thoáng qua hậu bối trước mặt, cười nhạt: “Lẽ nào cậu nghĩ mình có thể xoay chuyển quỹ đạo sao trời sao? Nực cười! Lực lượng luân hồi của tạo hóa, giống như bầu trời mênh mông, không có bất kỳ ai có thể chống lại!”.

Thời Ảnh hơi khom người một cái: “Làm hết sức mình, nghe thiên mệnh, như vậy mà thôi”.

“Có tự tin như thế à?”. Đại Ti Mệnh nở nụ cười thành tiếng, lắc đầu: “Như vậy, nói cho ta biết đi, cậu đi Susa Dhaalu chuyến này có tìm được người kia không?”.

Thời Ảnh im lặng giây lát, thờ dãi: “Không có!”.

Dừng lại một chút, y lại hỏi: “Tôi đã giết hết Giao nhân ở Susa Dhaalu rồi, nhưng luồng Quy Tà kia vẫn không có tan biến. Cho nên tôi chỉ có thể trở về Bạch Tháp Già Lam, thông qua cơ hành dự đoán vị trí nó hiện tại”.

“Cậu không tìm được nó đâu, bởi vì thiên mệnh đã định trước nó chắc chắn sẽ tồn tại và sống sót”. Đại Ti Mệnh lắc đầu, râu tóc tung bay trong gió: “Nó, là do trời cao phái xuống trừng phạt Không Tang, là người sẽ tiêu diệt lục bộ, mang đến đại nạn vong quốc. Cậu và ta đều không thể ngăn được”.

“Chỉ thiếu chút nữa là tôi có thể tìm được nó rồi”. Thần quan trả lời bình tĩnh: “Cách khoảng thời gian tiên đoán còn mấy chục năm... chung quy tôi cũng sẽ tìm được nó”.

Đại Ti Mệnh ngẩn ra, nhìn y, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cậu”. Lão giơ thẻ ngọc lên, vuốt vai Thời Ảnh: “Cậu không biết ở Đê Đô này, người người đều như chó điên cắn nhau vì lợi ích sao? Sao cậu phải chăm chú chăm mắt vào tương lai xa như vậy? Ai sẽ quan tâm chuyện xảy ra vào mấy chục năm sau chứ?”.

“Tôi”. Thời Ảnh không cười, chỉ lẳng lặng đáp: “Nếu như giống những người khác, chỉ yên tâm hưởng thụ vinh hoa nhất thời, vậy thì, thế gian cần những thần quan ti mệnh như chúng ta để làm cái gì chứ?”.

“...”. Nụ cười trên mặt Đại Ti Mệnh cứng lại, nhìn thanh niên trước mắt thật lâu, bỗng nhiên thở dài: “Hai mươi mấy năm trước, ta bảo Đế quân đưa cậu lên núi Cửu Nghi, xem ra đưa đúng rồi... Thời gian của ta không nhiều, chờ sau khi ta chết, Vân Hoang này cũng chỉ có cậu có thể tiếp nhận vị trí của ta”.

Thời Ảnh hơi khom người: “Không dám!”.

Đại Ti Mệnh nhíu mày: “Có cái gì không dám? Ta đã tiễn cử cậu cho Đế quân rồi”.

Thời Ảnh rủ mắt, nhìn đại địa xa xôi dưới chân, bỗng nhiên khe khẽ thở dài: “Đa tạ Đại Ti Mệnh ưu ái, không dám nói dối ngài, nếu như lần này đại sự có thể kết thúc tốt đẹp, tại hạ muốn buông bỏ tấm áo bào trắng trên người”.

“Cái gì?”. Đại Ti Mệnh sững sốt: “Cậu... cậu không định làm thần quan sao?”.

“Đúng vậy”. Thời Ảnh mỉm cười, giọng nói sâu xa.

Đại Ti Mệnh hơi đổi sắc mặt: “Cậu đã nói qua chuyện này với Đế quân chưa?”.

Thời Ảnh lắc đầu: “Chưa, giờ nói còn quá sớm”.

“Chưa chắc Đế quân đã đồng ý”. Thần sắc Đại Ti Mệnh trầm xuống, có chút lo lắng: “Ngài ấy đã đưa cậu lên núi Cửu Nghi từ khi cậu còn quá nhỏ, thật ra chỉ hi vọng cậu làm thần quan phụng dưỡng thần cả đời, không trở lại thế tục này nữa. Nếu như cậu muốn cởi bỏ một thân áo bào trắng này, chỉ sợ ông ấy sẽ nổi cơn thịnh nộ”.

“Ông ấy giận cái gì?”. Thời Ảnh nở nụ cười lạnh, trong giọng nói bỗng nhiên xuất hiện điệu mỉa mai tận xương, đó là biểu hiện nổi giận hiềm thấy: “Cho dù cởi bỏ một thân áo bào trắng, tôi cũng không trở về tranh đoạt Đế vị với đệ đệ đâu. Ông ta khỏi cần sợ làm gì”.

“...”. Đại Ti Mệnh nhất thời nghẹn họng.

“Hơn nữa, cuộc đời của tôi bây giờ, ông ta không thể kiểm soát được nữa”. Giọng nói của Thời Ảnh một lần nữa khắc chế lại bình thường, thản nhiên nói: “Một khi tôi đã muốn đi, không một ai ngăn được”.

Đại Ti Mệnh yên lặng giây lát, hỏi: “Vậy... khi cậu không làm đại thần quan nữa, thì tính làm cái gì?”.

“Chưa nghĩ ra”. Thời Ảnh thản nhiên nói: “Đợi đến khi nghĩ ra, phỏng chừng cũng là lúc đi rồi”.

Đại Ti Mệnh thấy y nói nghiêm túc như vậy thì không khỏi cứng rắn: “Một khi đã mặc tấm áo choàng trắng này lên người, thì không dễ dàng cởi bỏ như vậy. Muốn rời khỏi thần tọa, phá vỡ lời thề trọn đời cung phụng, cậu cũng biết sẽ phải trả cái giá thế nào! Cậu thật sự dự định đón nhận lời hỏa thiên hình, tan hết linh lực, bị phá hủy sức mạnh trọn đời khổ tu, trở lại làm người bình thường như cũ hay sao? Hồng trần thế tục này có đáng cho cậu phải trả giá như vậy không?”.

Giọng nói của lão sắc bén, gần như quát lớn, nhưng mà trên mặt thần quan trẻ tuổi lại không chút gợn sóng, cũng chẳng hề sợ hãi.

“Đại nhân, ông cũng biết tính tôi rồi đấy”. Thời Ảnh chỉ trả lời thản nhiên, giọng nói bình tĩnh: “Nếu một khi tôi đã quyết định phải đi một con đường, thì cho dù núi đao biển lửa, tan xương nát thịt cũng có sợ gì?”.

“...”. Đại Ti Mệnh không nói gì, nhìn y, ánh mắt thay đổi rất nhỏ, bỗng nhiên mở miệng: “Thời Ảnh, lẽ nào cậu động lòng phàm rồi sao?”.

Sắc mặt Thời Ảnh khẽ biến, không hề đáp lại.

“Quả nhiên là thế!”. Đại Ti Mệnh hít sâu một hơi khí lạnh, lại ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầy sao, khuôn mặt già nua dưới ánh sao lộ ra biểu cảm khó có thể hình dung: “Cậu thật giống mẫu thân của cậu... Ôi, uổng phí tâm huyết của ta muốn đưa cậu lên núi Cửu Nghi”.

Thời Ảnh có chút ngạc nhiên nhìn Đại Ti Mệnh, không biết phải nói thế nào.

Cậu biết mình vừa sinh ra đã bị Đế quân đưa lên núi Cửu Nghi xa xôi tu hành, là xuất phát từ lời khuyên của Đại Ti Mệnh. Nhưng nhiều năm trôi qua, y chẳng bao giờ hỏi qua ông lão vừa là thầy vừa là bạn này, rằng lời khuyên thay đổi cả vận mệnh y năm đó có phải là thật hay không.

“Thôi bỏ đi...”. Đại Ti Mệnh nhìn trời sao, hồi lâu thở dài: “Có điều, làm thần quan đích xác cũng không phải vận mệnh của cậu, không nên là như thế này”.

Thời Ảnh chấn động, bàn tay nắm chặt.

Vận mệnh của y? Toàn bộ người tu hành, không cần biết có sức mạnh cỡ nào, cho dù có thể nhìn xuyên kim cổ, nhưng cũng không thể nhìn thấy

số mệnh của chính mình. Mà trên cõi Vân Hoang này, người có tu vi cao hơn y, người duy nhất có khả năng nhìn thấy vận mệnh y, chỉ có Đại Ti Mệnh trên đỉnh Bạch Tháp này thôi.

Trong chớp mắt này, y rất muốn hỏi ông lão xem vận mệnh của y rốt cuộc là gì, nhưng mà sau cùng y vẫn im lặng.

“Thật ra, ta cũng giống như cậu, cũng muốn cứu trần quốc nạn này cho Không Tang”. Đại Ti Mệnh thở dài, giọng nói bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt xa xôi mà uể oải: “Thế nhưng ta quan sát tinh bàn, sợi dây số mệnh này thiên đầu vạn tự, dây dưa khó giải. Nếu ta động vào một sợi nào trong đó, có thể dẫn tới kết quả khôn lường. Đến lúc đó đối với Không Tang rốt cuộc là phúc hay là họa, thì chính ta cũng không thể nắm được...”.

Lão quay đầu nhìn Thời Ảnh: “Cậu muốn nhúng ta vào trong đó, cứu số mệnh của Không Tang, cũng biết lỡ như thất bại, thiên hạ đại loạn toàn bộ tinh bàn sẽ lật nhào đúng không?”.

“Tôi biết”. Thời Ảnh rử mi: “Nhưng vẫn còn tốt hơn là không làm gì cả”.

“Chỉ e không đơn giản như vậy”. Đại Ti Mệnh lắc đầu, không nói tiếp nữa: “Cậu nghĩ dễ dàng quá rồi”.

“Chúng ta không ngại dùng phương pháp của chính mình thử xem sao”. Thời Ảnh chấp tay nhìn vòm trời, thản nhiên nói: “Đỡ phí một thân tu vi, dù sao cũng phải giúp gì cho Không Tang chứ”.

“Ồ, cũng phải, lòng dạ cậu cao như vậy, sao dễ dàng bó tay chịu trôi chứ?”. Đại Ti Mệnh nở nụ cười, giọng nói nhàn nhạt, không biết là khen ngợi hay tiếc hận: “Cậu từ nhỏ đã là một đứa trẻ lòng mang thiên hạ”.

Trên đỉnh Bạch Tháp Già Lam, dưới vòm trời đầy sao, chỉ có hai người một già một trẻ sóng vai đứng trong gió, ngược nhìn tinh không, lặng im không nói, nổi lòng lại chất chứa như thủy triều trào dâng.

“Nếu đã đến đây rồi, thì nên đi gặp Đế quân một cái. Gần đây thân thể ông ấy không tốt”. Hồi lâu, Đại Ti Mệnh thở dài, nhỏ giọng: “Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng ta biết trong lòng ông ấy vẫn muốn gặp cậu. Cha con hai người đã hơn hai mươi năm không nói với nhau câu nào rồi”.

Chương 19: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 19

“Khởi cần”. Y quay đầu nhìn thần điện màu tím dưới chân Bạch Tháp, giọng nói bình tĩnh: “Thời điểm đưa ta vào thần miếu Cửu Nghi, trong lòng ông ấy nên rõ ràng: Từ nay về sau, đưa con này coi như không có. Mọi chuyện đến bây giờ, tất cả đều giống như ông ta mong muốn, cần gì phải vẽ rắn thêm chân chứ”.

Y đưa tay lên, thẻ ngọc trong tay hóa thành cây dù, thần điều Trùng Minh vỗ cánh bay lên.

Đại Ti Mệnh không giữ lại, chỉ hỏi: “Vừa nãy cậu nhìn thấy cái gì trong cơ hành?”.

“Phương hướng di động của Quy Tà”. Thời Ảnh quay đầu, nhìn về phía tòa thành không ngủ ở cạnh Kính Hồ. Đúng vậy, sức mạnh ảnh hưởng đến vận mệnh Không Tang lúc này đang hướng về Diệp Thành tụ lại, nếu như lần này tới kịp, nhất định có thể tìm ra nó.

“Ở Diệp Thành?”. Đại Ti Mệnh lắc đầu: “Nhưng mà, ngay cả nó là nam hay nữ cậu cũng không biết thì tìm thế nào? Chẳng lẽ cậu định giết sạch toàn bộ Giao nhân ở Diệp Thành hay sao?”.

Nhưng thần sắc Thời Ảnh lại không hề thay đổi, thần nhiên nói: “Nếu như cần thiết, cũng chưa chắc không được”.

“...”. Đại Ti Mệnh ngẩn ra, bỗng cười khỏ: “Đúng rồi. Ta thiếu chút đã quên cậu luôn không thích Giao nhân, thậm chí còn có thể nói là căm hận đúng không? Là vì chuyện mẫu thân cậu sao?”.

Ngón tay cầm cán dù hơi siết chặt, Thời Ảnh cúi đầu, dùng dù che khuất ánh mắt, giọng nói không chút gợn sóng: “Cáo từ. Đợi xử lý xong chuyện này tôi sẽ trở lại thần miếu Cửu Nghi, đến lúc đó phiền Đại Ti Mệnh báo cáo Đế quân hạ mình dời bước đến Cửu Nghi, bãi bỏ thần chức cho ta”.

“...”. Đại Ti Mệnh hơi trầm mặc, thở dài: “Cậu thật sự không muốn làm thần quan nữa à? Cũng được... haiz... cậu chuẩn bị chịu khổ đi”.

“Đa tạ đại nhân”. Thời Ảnh hơi khom người, giọng nói kính cẩn: “Là tại hạ phụ sự mong đợi của ông”.

“Cậu có nhân sinh của cậu, nào đâu do ta nhúng ta vào? Đi đi, đi tìm vận mệnh của cậu đi...”. Đại Ti Mệnh thở dài dùng thẻ ngọc khẽ vỗ một bên vai của y, chỉ vào đại địa dưới chân Bạch tháp: “Minh Thứ Phong nổi lên rồi, nó, chắc cũng ở cách đó không xa đâu”.

“Cần tuân giáo huấn”. Thần quan trẻ tuổi cúi đầu, ô tuyết trong tay khẽ chuyển.

Trong khoảnh khắc, gió nổi lên quanh đỉnh Bạch Tháp Già Lam. Giữa gió mạnh, bạch điều giương cánh bay vào không trung cao vạn trượng.

Sau khi hai người đều lần lượt rời đi, trên đỉnh bạch tháp Già Lam, có một người mở mắt.

Ti Thiên Giám vẫn giả bộ bất tỉnh lão đảo đứng lên, day day cái đầu đau nhức, cái bản “hừ” một tiếng. Chim bốn mắt chết tiệt kia thiếu chút nữa đã ăn hấn! Rõ ràng là một con ma vật, cũng không biết vì sao núi Cửu Nghi lại phải nuôi nó nữa.

Nhưng mà, nghĩ tới điều mình vừa nghe được, Ti Thiên Giám chẳng nghĩ thêm được gì nữa, lão đảo chạy vội về phòng, run rẩy mở thủy kính ra, hô hoán Thanh Vương đang ngủ bên trong.

“Cái gì?”. Vương giả ngoài vạn dặm chợt giật mình tỉnh giấc: “Thời Ảnh từ bỏ thần chức?”.

“Đúng vậy! Thuộc hạ chính tai nghe được”. Ti Thiên Giám run giọng, kể lại toàn bộ bí mật kinh thiên vừa nghe được: “Y... y có thái độ rất kiên quyết, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào cũng phải từ bỏ thần chức, trở về thế tục”.

“Thật sao?”. Thanh Vương sửng sốt, không khỏi rùng mình, ánh mắt chuyển thành hung ác độc địa.

Ti Thiên Giám suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Có điều ngài ấy cũng nói với Đại Ti Mệnh là không có ý tranh đoạt Đế vị”.

“Y nói không tranh mà nhà mi cũng tin à?”. Thanh Vương cười lạnh, lớn tiếng: “Y nỗ lực trả giá như vậy để cởi bỏ thần bào, không tiếc hủy hết linh thể, tự chặt tiền đồ, nếu như không phải vì địa vị chí tôn ở nhân

gian, thì là vì cái gì hả? Thằng nhóc đó lòng dạ khó dò lại nói thật với người khác chắc? Buồn cười!”.

Ti Thiên Giám ngẩn người cúi đầu: “Vâng, thuộc hạ kiến thức hạn hẹp quá”.

“Tức quá... tức quá...”. Thanh Vương thì thào, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cuối cùng nó vẫn cứ trở về”.

Thời gian đã trôi qua hơn hai mươi năm, chuyện ông ta lo nhất cuối cùng cũng đã xảy ra: Đối thủ cường đại ẩn cư thế ngoại nhiều năm cuối cùng vẫn cứ trở về!

Y là đích trường tử do Bạch Yên hoàng hậu sinh ra, vô luận từ huyết thống, năng lực hay là thế lực gia tộc phía sau, Thời Ảnh đều không ai sánh được, mạnh hơn Thời Vũ do Thanh phi sinh ra gấp trăm lần. Nếu như năm đó Đế quân không phải vì cái chết của ca cơ Thu Thủy mà giận chó đánh mèo trút giận lên y, thì hôm nay người kế thừa Vân Hoang lục hợp thống nhất đất nước tuyệt đối là người này.

Là đích trường tử bị mất lòng phụ thân, Thời Ảnh vừa sinh ra không được bao lâu đã bị đưa lên núi Cửu Nghi, hai mươi mấy năm không hề xuất hiện trước mắt vương thất và lục vương. Sau khi Bạch Yên hoàng hậu mất thì càng rời xa thế tục, khiêm tốn ít lời, cho nên lục bộ quý tộc dần dần quên mất sự tồn tại của y, bao gồm cả ông ta, chẳng phải cũng đã phớt lờ hay sao?

Thế nhưng ai mà ngờ tới, người từ nhỏ đã bị đuổi ra khỏi trung tâm quyền lực, đột nhiên một ngày không cam lòng chết dần nơi thần miếu thâm sơn vắng vẻ, một khi đã muốn trở lại Tử Thần Điện chấp chương quyền bính, thì sẽ làm dâng nên bao nhiêu sóng gió nữa đây?

“Ôi... nhỏ cỏ không nhỏ tận gốc, đợi đến mùa xuân cỏ lại mọc lên!”.

Thanh Vương xoa mi tâm, cảm thấy bồn chồn không yên: “Sớm biết như vậy, năm đó nên giết chết thằng nhóc đó trong vực sâu Thương Ngô luôn rồi”.

“Vương gia bớt giận!”. Ti Thiên Giám thấp giọng: “Năm đó chúng ta cũng đã tận sức... thật sự là cậu ta mạng lớn”.

“Hiện tại cũng vẫn còn kịp”. Thanh Vương thì thào, bỗng nhiên nói: “Hiện tại y đang ở Đé đô sao?”.

“Hình như nói muốn đi Diệp Thành, sau đó sẽ quay về Cửu Nghi ạ”. Ti Thiên Giám lắc đầu: “Phải rồi, cậu ta nói chuẩn bị cử hành nghi thức ở thần miếu Cửu Nghi, chính thức thoát ly thần chức”.

“Cái gì? Nhanh như vậy đã từ chức đại thần quan?”. Thanh Vương ánh mắt sắc bén cười nhạt: “Hừ, nói không làm là không làm luôn, muốn giết thẳng đến Đế đô chắc? Ta tuyệt đối sẽ không để cho thằng nhãi ấy thực hiện được ý định”.

“Vâng”. Ti Thiên Giám nhỏ giọng, cũng khá lo lắng: “Nếu như đại thần quan trở về thì cục diện này sẽ vô cùng phiền toái, huống chi gần đây thân thể Đế quân lại không tốt”.

“Đã đến thời khắc mấu chốt, sơ ý một chút thì khổ tâm của chúng ta sẽ hóa thành hư không mất”. Thanh Vương nhỏ giọng, giọng nói nghiêm túc: “Bảo Thanh phi trông chừng Đế quân và Đại Ti Mệnh cho chặt vào, một khi xảy ra biến cố thì lập tức nói cho ta biết. Thanh Cương con ta sẽ mang kỵ binh đến Diệp Thành bình định. Phục quốc quân cũng được, thái độ Bạch Vương ỡm ờ không rõ, người bảo nó phải nghìn lần cảnh giác thằng nhóc con khẩu phật tâm xà Bạch Phong Lân kia”.

Ti Thiên Giám lĩnh mệnh: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

“Còn nữa, nhanh chóng tìm Hoàng thái tử trở về cho ta”. Chuyện đã căng đến mức này rồi, còn ở bên ngoài chơi bời nữa!”. Thanh Vương giận dữ: “Nếu như không phải cháu ngoại của ta, loại không ra gì này ta thật sự không muốn phù trợ”.

“Dạ”. Ti Thiên Giám vội vàng nói: “Thanh phi đã phái người đi tìm rồi ạ, chắc là vẫn giống như trước đây, lén trốn ra ngoài chơi chục ngày nửa tháng là sẽ tự trở về thôi ạ”.

“Bây giờ không giống trước đây nữa”. Thanh Vương nói bằng giọng điệu hận sắt không thể rèn thành thép: “Tình hình Đế quân bệnh tình nguy kịch, sát khí tứ phía, đâu còn có thể cho phép nó chơi đùa khắp nơi”.

Ông ta đóng thủy kính lại, chỉ để lại một câu: “Phía đại thần quan thì để ta nghĩ cách”.

Sau khi màn nói chuyện trong thủy kính kết thúc, Thanh Vương ở trong vương phủ ngẩng đầu lên.

Nơi này là đất phong của Thanh tộc, thủ phủ Tử Đài của quận Cửu Nghi. Giữa đêm khuya, phủ Thanh Vương yên tĩnh lạ thường, bóng cây chập chờn ngoài cửa sổ, lẩn khuất vàng trắng lạnh treo trên đỉnh núi phương xa. Núi Cửu Nghi giống như một bóng cắt thủy mặc ánh giữa nền trời màu lam đậm, loáng thoáng có thể thấy được ngọn đèn dầu trên đỉnh núi Cửu Nghi.

Thanh Vương ở trong phủ đệ nhìn về thần miếu trên đỉnh Cửu Nghi ở phương xa, không biết nhớ ra cái gì, ánh mắt dần dần biến ảo, nhỏ giọng thở dài: “Nhóc con Thời Ảnh kia, thật sự muốn cởi áo bào trở về Đê đô sao? Nuôi hổ như họa mà”.

“Thanh Vương điện hạ hồi hận rồi sao?”. Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

“Ai?”. Thanh Vương bỗng nhiên quay đầu, thấy trong phòng chẳng biết đã xuất hiện bóng người từ lúc nào.

“Thủ vệ phủ Thanh vương quả thực nhàn hạ quá rồi... bản lĩnh của người Không Tang chỉ dừng lại ở đó thôi sao?”. Người kia mặc áo bào đen, đôi mắt màu xanh nhạt lập lòe trong bóng tối, trông không hề giống ngữ âm và dáng điệu của người Không Tang, nhỏ giọng cười cười: “Ta một mạch đi qua ba tòa đình viện, thế mà không có thị vệ nào phát hiện chứ”.

“Vu Lễ?”. Thanh Vương ngẩn ra, bỗng nhiên nhận ra người đến.

Người áo đen thần bí nửa đêm ghé thăm này chính là người Băng tộc ở Tây Hải, bộ tộc bảy ngàn năm trước bị Tinh Tôn Đền đuổi khỏi đại lục, vậy mà đã bị mật tiến vào Vân Hoang từ lúc nào rồi?

“Đã lâu không gặp”. Người kia kéo mũ trùm đầu của hắc bào xuống, lộ ra mái tóc vàng óng, hoàn toàn bất đồng với hình dáng người Không Tang, nói: “Kể từ lần hành động thất bại vào năm năm trước, chúng ta đã không gặp lại nhau rồi”.

Thanh Vương không trả lời, chỉ cảnh giác nhìn người đến, nhỏ giọng nói: “Vậy tại sao hôm nay ngươi lại đến nơi này? Đế quốc Thương Lưu muốn làm gì?”.

“Ta?”. Vu Lễ cười lấy trong lòng ra một vật nắm ở trong tay, là một chiếc lệnh bài, mặt trên có huy hiệu chim cánh vàng hai đầu, lấp lạng phát sáng dưới ánh trăng: “Ta theo lời nhờ cậy của Nguyên lão viện, đến giúp đỡ điện hạ”.

“Lệnh bài kim cánh vàng hai đầu?”. Thanh Vương biết đó là tượng trưng cho quyền lực tối cao của đế quốc Thương Lưu, mắt híp lại: “Từ lần hành động năm năm trước, ta và Nguyên lão viện đã rất lâu rồi không liên lạc lại”.

“Phải”. Giọng nói Vu Lễ bình tĩnh: “Nhưng hôm nay thế cục Không Tang đang biến hóa, lấy lực lượng cá nhân của điện hạ, chỉ sợ sẽ không cách nào khống chế cục diện, chẳng lẽ không mong muốn có người giúp đỡ một tay sao?”.

“Ai nói chứ?”. Thanh Vương cười lạnh: “Muội muội ta vẫn đang chủ trương hậu cung, Thờĩ Vũ vẫn là hoàng thái tử. Cả cái Vân Hoang này sắp là của Thanh tộc đến nơi rồi”.

“Đã như vậy thì sao điện hạ lại phải cảm thán nuôi hổ gây họa chứ?”. Vu Lễ thản nhiên nói: “Thờĩ Vũ còn có một ca ca không phải sao? Tinh thần y gần đây càng ngày càng sáng rồi, ở tận Tây Hải còn có thể nhìn thấy quang mang mà y tỏa ra. Ta là vì chuyện này mà đến đó”.

Nghe đối phương nhắc đến Thờĩ Ảnh, Thanh Vương bỗng nhiên yên lặng trở lại.

“Nếu các người có thể giúp ta thật, thì nhóc con đó đã chết từ năm năm trước rồi”. Hồi lâu, Thanh Vương thì thào lắ đầu: “Lúc nó vẫn còn là một thiếu thần quan, chúng ta đã từng liên thủ ở rừng rậm mộng yểm tiến hành phục kích. Nhưng các người phái Vu Bành ra, lại vẫn để cho nó chạy thoát”.

“Ai mà ngờ được nhãi con đó đi vào vực sâu Thương Ngô lại không chết chứ?”. Vu Lễ thấp giọng, lạnh lùng nói: “Khi đó chỉ cần thêm một lần thôi là tốt rồi... thế nhưng khi chúng ta muốn ra tay lần nữa, điện hạ người lại nói không cần”.

“Lần đó một kích không trúng, ta sợ lần thứ hai sẽ đánh rắ động cỏ, kinh động Bạch Vương”. Thanh Vương nhíu mày: “Huống chi trong khoảng thời gian nó rơi xuống vực sâu Thương Ngô mất tích, Đế quân đã nghe theo lời của muội muội ta, sách phong Thờĩ Vũ làm hoàng thái tử rồi, đại thể đã định, tính toán đã thành... hơn nữa tiểu tử này vẫn luôn tỏ ra bàng quan, cho nên lúc đó ta nổi lòng nhân từ, để lại cái mạng cho nó”.

“Hiện giờ hối hận rồi chứ?”. Vu Lễ nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Phải biết rằng tài năng của Thờĩ Ảnh vượt xa đứa cháu ngoại không ra gì kia của ông”.

Thanh Vương không phủ nhận lời bình luận chua ngoa này, chỉ thở dài một hơi: “Chuyện đến nước này, đế quốc Thương Lưu lại quan tâm phái người ngàn dặm xa xôi đến đây cười ta sao?”.

“Dĩ nhiên không phải”. Vu Lễ lập tức không cười nữa, nghiêm nghị nói: “Băng tộc đứng về phía điện hạ, mong muốn thấy ngài đoạt được thiên hạ này, chỉ xem điện hạ có muốn nói lại tình xưa nghĩa cũ hay không mà thôi”.

“...”. Thanh Vương hít sâu một hơi, im lặng chốc lát, không hề nguyện ý nhiều lời với tên sứ giả ngoại tộc này, chỉ nói: “Như vậy để ta suy nghĩ kỹ đã rồi sẽ trả lời sau”.

“Được”. Vu Lễ không miễn cưỡng thuyết phục ông nữa, thẳng thắn để lệnh bài chim cánh vàng hai đầu trong tay lại: “Ta sẽ ở chỗ cũ gần đầm Vân Mộng nghỉ ngơi ba tháng, chờ tin tức của điện hạ. Nếu điện hạ có quyết định, thì hãy cầm lệnh bài này đến báo cho ta biết”.

-----oOo-----

Chương 20: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 20

“Không tiễn”. Thanh Vương lạnh nhạt, không tỏ vẻ gì.

Đợi người đi lâu rồi, ông im lặng một hồi, tiện tay ném chiếc lệnh bài chim cánh vàng hai đầu vào ngăn kéo, không thèm nhìn lại nữa.

Nhưng tên người Băng tộc càn rỡ này không biết moi tin tức từ đâu lại biết rõ tình hình chính trị nội bộ của Không Tang như thế, lại có thể mượn chuyện này đến áp chế ông. Hôm nay mặc dù nói Thời Ảnh bên kia có hành động khác thường, nhưng Thanh tộc vẫn còn nắm quyền, có thể nào đi đồng ý yêu cầu kỳ quái kia của đối phương chứ?

Nhưng mà, khi Thanh Ngọc cho rằng mình là người đầu tiên biết được bí mật của Thời Ảnh, thì cũng không ngờ rằng Bạch Vương ở tận bên kia rất xa cũng biết được bí mật tương tự bằng một cách thức khác.

Mà người để lộ ra bí mật này lại chính là bản thân Đại Ti Mệnh.

“Cái gì? Thời Ảnh quyết định từ bỏ thần chức?”. Ở một bên thủy kính, Bạch Vương cũng không nén được chấn kinh: “Nó, nó muốn làm cái gì? Lẽ nào nó đã nghĩ thông suốt, muốn trở về Đê đô đoạt lại thứ thuộc về nó sao?”.

Bạch Vương là anh ruột của Bạch Yên hoàng hậu, tuy rằng trên danh nghĩa Bạch Vương là cậu của Thời Ảnh, nhưng Thời Ảnh từ nhỏ đã bị đưa đi thần miếu, hai người cũng không tiếp xúc với nhau nhiều, cho nên ông hoàn toàn không thể nắm được suy nghĩ sâu trong lòng thiếu niên cô độc ấy, lúc này đột nhiên biết chuyện thì khó nén nổi nỗi khiếp sợ.

“Không... khụ khụ, cậu ấy tâm trong như nước, không hề ham muốn hưởng thụ vật chất”. Đại Ti Mệnh ho khan trong thần miếu, đưa tay cầm lấy chén rượu, men say ngà ngà lắc đầu: “Tôi nghĩ cậu ấy làm vậy là vì chuyện khác...”.

Bạch Vương có chút ngạc nhiên: “Vì chuyện gì?”.

“Vì...”. Đại Ti Mệnh lắc đầu, muốn nói lại thôi: “Bỏ đi. Nói chung khiến cho người khác vô cùng bất ngờ”.

“Trên đời cũng có chuyện mà Đại Ti Mệnh ông không tính tới sao?”. Bạch Vương cười khổ một tiếng, trầm ngâm lắc đầu: “Giờ có nói cái gì cũng muộn rồi, ông cũng biết mà, tính cách Thời Ảnh giống mẹ nó như đúc”.

“...” Đại Ti Mệnh đột nhiên yên lặng, tay cầm chén rượu hơi run.

“Tôi cũng không mong cuộc đời của nó giống như A Yên, bị một người nhằm lẫn làm cho trẻ nãi”. Hồi lâu, ông lão mới ngửa đầu uống một hơi cạn rượu trong ly, thì thào: “Không, phải nói là, tôi phải dốc hết sức không để cuộc đời nó giống như A Yên được”.

Giọng điệu của ông cương quyết, sắc như dao.

“Đa tạ”. Tựa như biết mình chạm tới điều cấm kỵ không nên, Bạch Vương thở dài một cái: “Mặc dù tôi là cậu của nó, nhưng lại không thể hiểu nó bằng ông được. Năm nay ông vẫn coi nó như con, chăm sóc chu đáo, ngay cả pháp thuật cũng dốc lòng truyền thụ, tại hạ mang ơn ông sâu sắc”.

“Khụ... nên làm mà...”. Giọng nói của Đại Ti Mệnh già nua khô khốc, bỗng nhiên uống một hơi cạn sạch rượu trong tay, thì thào: “Nên làm mà...”.

“Thế nhưng, không cần biết Thời Ảnh là vì cái gì từ bỏ thần chức, một khi nó cởi bỏ ào bào trắng, phía Thanh Vương cũng sẽ không từ bỏ ý đồ đâu nhỉ?”. Bạch Vương thấp giọng, giọng nói thoáng gay gắt: “Ông cũng biết thủ đoạn của huynh muội bọn họ mà, năm đó chúng ta còn không thể cứu được A Yên, lúc này đây, vô luận thế nào cũng không thể để dám người Thanh Vương đạt được ý đồ nữa”.

“...”. Đại Ti Mệnh im lặng thật lâu, ngón tay khô gầy run rẩy kịch liệt.

“Tôi lại cứ nghĩ ông sẽ kết minh với Thanh Vương”. Đột nhiên, ông lão thấp giọng nói một câu: “Không phải ông định gả quận chúa Tuyết Oanh cho Thời Vũ hay sao?”.

“Đó là trước đây. Hiện tại Thời Ảnh đã muốn trở về rồi, không phải sao?”. Bạch Vương hơi ngừng lại, ánh mắt biến đổi, nhìn lãnh tụ tôn giáo đứng đầu Vân Hoang phía bên kia thủy kính: “Máu chốt là, Đại Ti Mệnh ngài thấy thế nào?”.

Đại Ti Mệnh lặng yên thở dài, ngẩng đầu nhìn vòm trời trên đỉnh tháp, ông suốt đời cô quạnh, rời xa đấu tranh chính trị, cống hiến sinh mệnh cho thần. Thế nhưng lúc này đây...

“Chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương Thời Ảnh”. Hồi lâu, ông rót cuộc cũng đặt ly rượu xuống, thấp giọng phun ra lời hứa chắc nịch: “Cũng sẽ không để bất luận kẻ nào tổn hại Vân Hoang”.

“Nói như vậy, chúng ta chính là đồng minh rồi?”. Ánh mắt Bạch Vương sáng quắc, lộ ra một tia nóng bỏng.

“Không, chúng ta không phải đồng minh”. Đại Ti Mệnh thì thào: “Các ông muốn tranh quyền đoạt lợi, tôi thì không có hứng thú”.

Bạch Vương có chút ngoài ý muốn: “Đại Ti Mệnh muốn thứ gì?”.

“Tôi mong muốn vận mệnh Không Tang lâu dài. Thế nhưng sức mạnh một người nhỏ bé, làm thế nào có thể đối kháng với trời chứ?”. Ông lão ngẩng đầu nhìn vòm trời đầy sao, hồi lâu chỉ lắc đầu, cúi đầu nói: “Thôi bỏ đi, thật ra tôi chỉ muốn hoàn thành lời hứa với A Yên, bảo vệ đứa bé này cho tốt mà thôi”.

“Vây ít nhất ở điểm này, chúng ta là đồng minh”. Bạch Vương nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp: “Chúng ta đều ủng hộ đích trưởng tử kế vị, không phải sao? Còn có thằng nhãi con nhà Thanh Vương kia chặn đường nữa”.

“Nhãi con đó không đáng nhắc tới, cái khó là hai huynh muội Thanh Vương”. Đại Ti Mệnh lắc đầu, uống một chén rượu: “Cần đối phó bọn họ, chỉ dựa vào một mình Bạch tộc sợ rằng không đủ, ông cần một người trợ giúp...”.

Bạch Vương nghiêm nghị: “Phải, tại hạ vẫn luôn mở rộng quan hệ, tận lực giành lấy sự ủng hộ của lục tộc”.

Đại Ti Mệnh bỗng hỏi: “Nghe nói trưởng tử nhà ông còn chưa lấy vợ?”.

Bạch Vương hơi sùng sốt một chút, không rõ vì sao đột nhiên Đại Ti Mệnh lại nhắc đến vấn đề này thì gật đầu: “Phải. Phong Lâm tiêu chuẩn cao, đã hai mươi mấy rồi còn chưa định chuyện hôn nhân. Tôi cũng không tiện ép nó”.

“Bạch Phong Lâm xem như là người nổi bật trong Bạch tộc rồi, không chỉ là trưởng tử của ông, là tổng đốc Diệp Thành, sau này còn kế thừa tước vị Bạch Vương”. Đại Ti Mệnh lắc đầu, nhìn Bạch Vương, ánh mắt như hiểu rõ: “Chuyện này quan trọng, cho nên ông cũng không chịu cho nó tùy tiện lấy vợ đúng không?”.

Bạch Vương không ngờ tới một người nhìn như cao nhân thế ngoại kia lại đột nhiên quan tâm đến mấy chuyện cưới xin thế tục này thì không khỏi ngẩn ra, nhưng trong lòng cũng biết Đại Ti Mệnh bỗng nhiên nhắc đến đương nhiên là có lý do, không khỏi nghiêm nghị ngồi ngay ngắn, kính cẩn hỏi: “Không biết Đại Ti Mệnh có cao kiến gì?”.

“Cao kiến thì không có”. Đại Ti Mệnh khẽ vuốt cằm, lộ ra nụ cười đầy ý vị: “Xích Vương sắp sửa vào kinh yết kiến, hơn nữa còn mang theo cô con gái duy nhất”. Ông nhìn Bạch Vương bên kia thủy kính, giọng nói sâu không thấy đáy: “Theo tôi thấy, nếu có thể kết thành cuộc hôn nhân này, sẽ giúp ích lớn cho ông”.

“Đây là tiên đoán của ngài à”. Bạch Vương ngẩn ra, có chút do dự: “Thế nhưng, không phải con gái duy nhất của Xích Vương vừa mất chồng hay sao? Cái này không lành lắm...”.

Đại Ti Mệnh không nói nữa, chỉ cười: “Vậy Bạch Vương tự ông quyết định đi”.

Bạch Vương không nói gì, ánh mắt ngẫm nghĩ hồi lâu, rốt cuộc gật đầu: “Nếu quả thật như Đại Ti Mệnh nói, thì tại hạ sẽ an bài xem. Dù sao trong lục bộ phiên vương, quan hệ của chúng tôi với Xích Vương cũng không tệ, tôi cũng đã tính đi gặp ông ấy lâu rồi”.

“Đi đi”. Đại Ti Mệnh lại rót một chén rượu, chúc người phía bên kia thủy kính: “Bất luận thế nào, ở một phương diện khác, chúng ta có chung mục đích, không phải sao? Tôi sẽ không hại ông đâu”.

Bạch Vương gật đầu, không nói gì nữa.

Bên này Đế đô mưa gió sắp nổi lên, tình hình rắc rối phức tạp, người ngoài lại hoàn toàn không hay biết gì.

Tháng ba, khi Minh Thứ Phong nổi lên, Chu Nhan đã đang trên đường đi đến Đế đô, gió màu xanh từ phương Nam mang đến hơi thở mùa xuân tươi mới, ướt át lành lạnh, cứ vờn quanh hai má nàng.

“Ôi, nơi này cả gió cũng thoải mái dễ chịu hơn Tây Hoang nữa”. Nàng ghé đầu vào cửa sổ xe, nhìn trước ngó sau, ngắm trọn đại địa xanh mơn mớn, có chút gấp gáp: “Ma ma à, Diệp Thành còn xa nữa không vậy?”.

“Không xa đâu, trước khi trời vào đêm sẽ tới thôi... tiểu tử tông ơi, mau xuống đây cho ta”. Thịnh ma ma lắm bằm, giơ tay kéo nàng từ trên cửa sổ xuống: “Không thấy dọc đường tất cả mọi người đều nhìn sao? Thiên kim phủ Xích Vương, quận chúa trong lục bộ, làm sao có thể tùy tiện thò đầu ra như thế chứ?”.

Chu Nhan thở dài, ngoan ngoãn trở vào bên trong xe ngựa, không có cãi thêm.

Bà lão đến từ Trung châu này đã làm ma ma bốn mươi mấy năm ở phủ Xích Vương, trước sau đã từng hầu hạ bốn đời Xích Vương rồi, ngay cả Chu Nhan cũng do bà một tay nuôi nấng, cho nên tuy rằng nàng từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, nhưng vẫn khá là kính nể vị ma ma này.

Sau khi Xích Vương điều Vân Man và Ngọc Phi đi, thì đã mời bà lão vốn đã mặc kệ sự đời này lại, để bà cùng Chu Nhan đến đế đô, dọc đường cai quản nàng cho kỹ.

Thịnh ma ma đã sắp sáu mươi rồi, vốn đang ở phủ Xích Vương yên ổn an dưỡng tuổi già, nếu không phải lo lắng cho nàng, thì Xích Vương cũng sẽ không liều mạng để một bà lão già yếu phải đường xa mệt nhọc đâu. Mặc dù Chu Nhan tính tình nhậy nhót suốt ngày, nhưng cũng không phải là không hiểu chuyện, dọc đường quả nhiên đã biết điều hơn rất nhiều.

“Nào, uống chút canh dê nào”. Thịnh ma ma đưa bữa điểm tâm lên: “Còn có chè mật hạnh nhân đấy”.

“Hự”. Nàng ngán muốn chết, cắn một viên ngậm trong miệng, mơ hồ không rõ: “Phụ vương... phụ vương ông ấy có phải đã đến Diệp Thành trước rồi hay không ạ?”.

“Có lẽ vậy”. Thịnh ma ma nói: “Vương gia bảo có chuyện quan trọng phải đi thương lượng với Bạch Vương trước”.

“Có... có chuyện gì quan trọng?”. Chu Nhan hơi lắp bắp bất mãn: “Lại tranh thủ đêm hôm khuya khoắt đi trước, bỏ lại mình ở chỗ này! Hừ... nếu như mình dùng pháp thuật, một lát là đuổi kịp cha ngay!”.

“Không được xằng bậy!”. Thịnh ma ma nhú mày: “Lần này vào kinh con phải nghiêm chỉnh dâng hoàng, đừng tùy tiện sử dụng pháp thuật... Thiên gia uy nghiêm, quy định nghiêm khắc, ngay cả lục bộ vương cũng không dám ở Đê đô tùy ý làm bậy, một đứa bé như con sẽ gặp rắc rối đấy”.

“Hừ”. Nàng nhin không được phản bác: “Con không phải đứa bé đâu! Con đã chết mất một ông chồng rồi đấy!”.

“Con...”.

Thịnh ma ma bị cái miệng luyên thoắng của nàng làm cho choáng váng, một lát vẫn chưa hồi hồn.

Xe ngựa chạy băng băng trên đường cái, ban đầu người đi đường cũng không nhiều. Nhưng mà đến khi qua sa mạc Gobi thì đường lại chật chội vô cùng, dọc đường rất nhiều đoàn ngựa thồ, chen chúc đi lên, hầu như chật ních cả đường, chở đầy hàng hóa, xe này tới xe khác linh kinh hòm xiểng.

“Ừa, náo nhiệt vậy?”. Chu Nhan nhin không được lại ngồi dậy, vạch màn nhìn ra ngoài, nhưng mà nhìn qua sắc mặt của Thịnh ma ma thì nàng lại thả mình trở lại, chỉ cẩn thận hé có một tí xiu, len lén ngồi trong xe ngó nhìn đoàn ngựa thồ.

Những đoàn xe này hiển nhiên là thương đội đến từ Tây Hoang, trên xe ngựa in huy chương của bốn bộ lạc lớn, có Tát Kỳ Bộ, có Mạn Nhĩ Qua Bộ, cũng có Đạt Thản Bộ và Hoắc Đồ Bộ. Những thương đội này đi từ các phương hướng đến, lúc này đều tập trung ở trên cùng một con đường, hướng về cùng một đích đến: Diệp Thành.

Diệp Thành là cửa ngõ ra biển của Kinh Hồ phía Nam, cũng là trung tâm thương mại của Vân Hoang. Không cần biết là thương nhân đến từ bản địa Vân Hoang hay thất hải Trung Châu, nếu muốn bán hàng được giá thì đều phải không ngại đường xa chạy đến nơi này buôn bán, trải quan

một mùa đông nghỉ ngơi, những thương đội Tây Hoang này đã dự trữ một số lượng lớn dê bò loan đao thiết khí, đi qua đại mạc xa xôi, rong ruổi đoàn ngựa thồ, đi tới Diệp Thành trao đổi muối, lá trà và vải vóc.

Đoàn xe của nàng cấm cò Xích Vương, lại có thám báo ở phía trước giúp ngựa mở đường, cho nên các thương đội dọc đường này đều ghìim cương lại, nhanh chóng dạt vào ven đường, kính cẩn nhường đường cho xe qua. Nhưng xe của nàng muốn đi nhanh thì cũng khó.

“Ôi, ma ma, người xem kia”. Chu Nhan ở sau màn thò đầu ra nhìn, vừa hiếu kỳ vừa hứng thú kêu lên: “Trời ạ! Ma ma xem! Cả một xe chở đầy chim ưng Tát Lãng!”.

Nàng chỉ vào một chiếc xe ngựa ở ven đường kéo bởi con ngựa trắng trên trán gắn sao vàng, trên xe có một cái lồng sắt to, bên trong có rất nhiều then gỗ to bằng cánh tay nhốt đầy những chú chim ưng trắng như tuyết, khoảng chừng phải trên trăm con. Mỗi một con đều bị người ta dùng vòng thiết khóa mở và móng vuốt lại, chỉ có đôi mắt là chuyển động nhanh như chớp, có vẻ tức giận nhưng không làm gì được.

Chu Nhan không khỏi kinh ngạc vô cùng: Bọn họ kiếm đâu ra nhiều chim ưng Tát Lãng như vậy chứ?

-----oOo-----

Chương 21: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 21

“Thu mua từ dân du mục, có người chuyên làm nghề này”. Thịnh ma ma giải thích cho nàng: “Nghe nói đế đô và Nghiệp Thành rất phổ biến trò đấu ưng, một con chim ưng Tát Lãng thu mua từ chỗ dân du mục có năm hào bạc thôi, được huấn luyện rồi đưa đến Diệp Thành có thể bán được một trăm lượng vàng đó. Cả xe đó đoán chừng giá trị hơn vạn rồi”.

“Ôi... người xem, đám chim ưng này thật đáng thương”. Chu Nhan thở dài: “Vốn đang tự do tự tại bay trên trời, nay lại bị nhốt bỏ vào lồng, mặc người ta mang đi chơi đùa”.

“Ôi dào, cái đầu nhỏ của con nghĩ nhiều quá rồi đấy”. Thịnh ma ma nở nụ cười: “Đám chim này ở đại mạc đầy ra, không bị người ta bắt được thì cũng ở đó bay tới bay lui bay mãi đến chết già thôi, chẳng có tích sự gì hết. Còn không bằng bị bắt đem bán, ít nhiều cũng cho dân du mục thêm ít đồng ra đồng vào đấy”.

“...”. Chu Nhan suy nghĩ một lúc, thấy lời này cũng có lý, không biết phản bác thế nào. Nhưng mà nhìn ánh mắt của đám ưng, trong lòng nàng vẫn thấy khó chịu, hậm hực ngoảnh đầu đi.

Xe ngựa băng băng chạy về phía trước, thám báo hô quát mở đường, thương đội dọc đường đều né tránh.

Cả xe phía trước đều là thảm treo tường, nhung sơn dương, thịt dê bò, đồ kim ngân và đồ sắt, trong đó thỉnh thoảng có một xe da, đều là da mèo rừng, cáo cát, chồn tía, chuột hương, thỏ tuyết quý hiếm, còn có nai sừng tấm và tuần lộc sống nữa, phải chạy đường dài, uể oải đi đến Diệp Thành, chờ đến nơi sẽ bị bán vào phủ quan lại quý tộc làm vật trang trí trong nhà họ nữa.

Chu Nhan thấy chán quá bèn buông mảnh xuống, dùng muôi bạc múc một chén chè dương canh(*) lên ăn.

(Chú thích: () một loại điểm tâm nấu bằng bột đậu đỏ, va-ni, đường cát)*

Nhưng mà vừa bung chén lên, xe ngựa đột nhiên khựng lại, dừng bánh không hề báo trước, bánh xe trên mặt đất vang lên tiếng kít chói tai. Tay nàng cầm chén chè, không kịp giữ lại, đầu bị đập vào chén, cảm thấy hoa mắt, trán đã dính nước chè lạnh lạnh.

“Quận chúa! Quận chúa!”. Thịnh ma ma vội vàng đỡ nàng dậy: “Người không sao chứ?”.

“Con... con...”. Chu Nhan giơ tay lau vài cái mới sạch chè dính ở mắt và trán, tóc còn dính một ít, trông nhếch nhác thảm hại. Thịnh ma ma bỏ khăn tay ra vội vàng lau cho nàng, luôn miệng dỗ dành nàng. Nhưng mà lửa giận trong lòng Chu Nhan đã dâng lên đỉnh đầu, hất phắt mảnh rèm ra, ném thìa bạc vào người phu xe phía trước, nổi giận quát: “Làm cái gì đấy hả? Đang đi bình thường sao bỗng nhiên dừng?”.

“Quận... quận chúa thứ lỗi?”. Bị thìa bạc đập trúng ót, phu xe vội vàng nhảy xuống quỳ trên đất: “Đằng trước bỗng nhiên gặp cản trở, tiểu nhân đành phải ghìm cương ạ”.

“Gặp cản trở gì?”. Chu Nhan nhìn sang xem xét, quả nhiên nhìn thấy giữa đường cái phía trước bày một đống đồ, nếu như không phải phu xe ghìm ngựa nhanh thì xe nàg đã bị tông trúng nó rồi, nàg không khỏi giận dữ: “Thám báo đâu? Không phải đã phái bọn họ đi phía trước mở đường sao?”.

Thám báo lúc này đã cưỡi ngựa quay trở về, quỳ xuống bẩm: “Quận chúa, phía trước có chiếc xe ngựa vì chở quá nhiều hàng, không kịp né tránh nên bị lật giữa đường. Bây giờ thuộc hạ lập tức bắt bọn họ dọn dẹp đồ đi”.

“Làm cái gì...”. Chu Nhan nhíu mày một cái, vừa muốn nổi giận thì lại đột nhiên chột dạ: Đoàn xe có người ta đang đi yên lành trên đường, nếu như không phải xe nàg vừa đi vừa la hét bắt người nhường đường thì làm sao có chuyện thế này xảy ra? Người ta lật xe đã xui xẻo lắm rồi, nếu như ăn mắg một trận nữa thì có vẻ cũng không tốt lắm?

Nghĩ như vậy, lửa giận trong lòng nàg tắt hẳn, Chu Nhan chán nản phát tay: “Thôi đi thôi đi. Người nói với họ, tổn thất lật xe chúng ta đền hết, bảo họ nhanh nhường đường đi”.

“Vâng”. Thám báo vội vàng nói: “Quận chúa nhân từ”.

Nàg trừng mắt, chui lại vào trong xe.

“Quận chúa, người cần gì phải tự mình chui ra quát tháo hạ nhân chứ?”. Thịnh ma ma lại vắt khăn mặt, nhích đến gần, cẩn thận lau sạch chẻ trên tóc và trán nàg, miệng vẫn trách mắg: “Người hô to gọi nhỏ như vậy, lại còn ra tay đánh người, nếu chẳng may bị những quận chúa phiến vương khác trong lục bộ thấy được, thì Xích tộc chúng ta chẳng phải thành trò cười rồi sao?”.

Trò cười thì trò cười, cũng chẳng làm rúng của ta một cọng lông. Hơn nữa liên quan gì đến bọn họ? Ta cũng không phải người trong tộc bọn họ, bọn họ quản được chắc? Nàg hừ một tiếng, nhưng không muốn tranh cãi với Thịnh ma ma nên nén nhịn.

Nhưng mà cứ chờ cứ chờ, xe ngựa của nàg vẫn không nhúc nhích.

“Làm sao vậy?”. Chu Nhan là người nóng tính, giờ cũng nhịn được nữa, thoáng cái nhảy dựng lên, một lần nữa thò đầu ra quát: “Sao vẫn còn

chưa đi? Phía trước cũng không phải vực sâu Thương Ngô, có khó đi như vậy sao?”.

Phu xe vội vàng nói: “Quận chúa bớt giận! Phía... phía trước còn chưa có đẹp xong!”.

“Chuyện gì vậy? Không phải đã nói chúng ta đến hết sao? Còn muốn thế nào nữa?”. Nàng khá tức giận, đẩy cửa xe ngựa nhảy xuống, vén tay áo dùng dùng đi lên phía trước: “Có tí đồ cũng dọn mãi không xong, định lừa ta chắc? Ta đây muốn xem thương đội các người to gan cỡ nào?”.

“Ồi! Quận chúa! Đừng đi ra ngoài!”. Thịnh ma ma ở phía sau gọi, nhưng mà động tác của nàng mau lẹ, đã nhảy xuống đất như một cơn gió từ lâu, đi đến chỗ lật xe phía trước.

Nhưng mà còn chưa tới nơi lật xe thì nàng lại nghe thấy một trận nhón nháo. Rất nhiều người vây quanh đồng hàng rơi đầy đất, chen chúc không chịu tản ra, trong đám người hình như còn có ai đang lớn tiếng chửi bậy cái gì đó, nghe cẩn thận lại thì hình như còn có tiếng roi chối tai xé trời.

Chuyện gì vậy? Lại còn có kẻ giữa đường đánh người? Trong lòng nàng càng thêm tức tối, giật lấy roi trong tay phu xe, thở phì phì gạt đoàn người phía trước ra, muốn nhìn xem sự tình thế nào.

“Mau lôi thằng nhãi con này đi! Đừng cản đường!”. Vừa đi đến nơi thì nàng đã nghe thấy tiếng người quát lớn: “Lề mề thêm lúc nữa, quận chúa mà nổi giận thì ai gánh nổi? Sau này còn muốn làm ăn ở Tây Hoang nữa hay không?”.

Đoàn người nổi lên một đợt xô xao, có hai người đàn ông cao lớn trông như bảo tiêu của đoàn xe xông ra, cùng cúi người như muốn lôi thứ gì đi, miệng không nhịn được chửi bậy: “Thằng ôn con, kêu mày đi mau! Lỡ tai diếc à? Còn ôm chặt cái lọ này làm gì?”.

Một người đàn ông trong số đó cầm cái lọ lên muốn đập xuống đất, nhưng mà trong nháy mắt bỗng lớn tiếng kêu thảm, bỗng nhiên lui lại một bước, máu như mũi tên phun ra khỏi bụng.

“Ồi?!”. Đám người bên cạnh kêu lên sợ hãi: “Giết... giết người!”.

Nhìn thấy đồng bọn bị chọc một dao, người đàn ông còn lại quát to một tiếng, rút trường đao bên hông ra vọt tới: “Thằng ranh con! Lại còn dám giết người! Ông mày muốn chặt mày ra tám miếng cho chó ăn!”.

Lưỡi dao sắt bén sáng loáng như tuyết chặt thẳng xuống, phản chiếu ánh sáng gai mắt.

Nhưng mà, lưỡi đao còn chưa chém đến dạ thịt thì đã “xoẹt” một tiếng có luồng sáng đen từ không trung lao tới quán lấy cánh tay gã, làm cho gã không nhích nổi một phân.

“Ai dám giết người giữa đường giữa chợ?”. Có tiếng quát lạnh lạnh: “Còn có vương pháp hay không?”.

Mọi người đồng loạt quay đầu, thấy một đầu roi nằm trong tay một thiếu nữ mặc đồ đỏ, kéo đến thẳng tắp. Thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi kia chống hông, vẻ mặt giận dữ, mày liễu dựng thẳng.

Lúc nhìn thấy huy chương vương tộc trên vạt áo của thiếu nữ kia, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, đồng loạt quỳ xuống: “Tham... tham kiến quận chúa đại nhân!”.

“Cút hết đi cho ta!”. Chu Nhan cười lạnh một tiếng, buông lỏng roi ra, cúi đầu nhìn xuống đất. Giữa đông hàng hóa rơi liêng xiêng kia, bị một đám người vây kín, chính là một đứa bé thoát nhìn chỉ mới có sáu bảy tuổi.

“Bẩm quận chúa, đều là do thằng nhóc này cản đường của người!”. Thám báo vội vã chạy qua, chỉ vào đứa trẻ kia lạnh lùng nói: “To gan lớn mật, lại còn dám dùng dao nhỏ đâm người khác!”.

“Đâm người?”. Chu Nhan nhíu mày một cái: “Đâm chết không?”.

Thám báo chạy lại nhìn qua, rồi lại trở về bẩm báo: “May mà sức thằng bé này yếu, vóc dáng cũng không cao, nhát dao kia chỉ đâm vào bụng dưới thôi”.

“Không chết? Vậy là tốt rồi. Cho người ta mười lượng vàng dưỡng thương đi”. Chu Nhan phát tay, thở dài một hơi: “Cũng do gã đó không ra gì, ai lại đi ra tay với một đứa bé chứ? Đáng đời!”.

Còn không phải do cô hạ lệnh mở đường sao? Thám báo nhất thời không đỡ nổi. Chu Nhan cúi đầu nhìn bé con kia, cười lạnh một tiếng: “Tuổi còn nhỏ, lại dám giết người, lá gan không nhỏ nhỉ?”.

Đứa bé kia ngồi dưới đất, gãy trơ cả xương, mặt mũi bần thỉu, không nhìn ra là nam hay nữ, tròng đôi mắt sáng quắc nhìn nàng không hề chớp mắt, trong tay còn nắm con dao nhỏ dính máu, giống như con thú nhỏ chống cự đến cùng. Chân bị xích sắt nặng nề trói buộc, liên tục có máu

chảy ra, bàn tay nhỏ xíu lại ôm chặt lấy một hũ rượu lớn bọc trong mớ vải rách mục, tựa như dùng hết sức lực để ôm nó lên nhưng không sao làm được.

“Hả?”. Trong nháy mắt đó Chu Nhan thốt lên: “Là nhóc hả?”.

Nghe được giọng nói ấy, đứa bé cũng nhìn về phía nàng, con người màu bích lóe lên tia gì đó, hình như cũng nhận ra nàng có hơi quen mắt, lại vẫn không nhớ ra nàng là ai, bèn hờ hững nghiêng người sang chỗ khác, tự mình đứng lên, cố hết sức kéo hũ rượu kia đến ven đường.

“Này! Nhóc...”. Chu Nhan sững sốt một chút, hiểu ra. Đúng vậy, ngày đó lúc chuẩn bị đi, nàng đã thuận tiện xóa bỏ kí ức của đứa bé này, thảo nào nó hoàn toàn không nhớ gì cả.

Tại sao mình lại đụng phải thằng nhóc này rồi? Đúng là âm hồn bất tán mà.

Nàng mắng thầm trong lòng một tiếng, chỉ thấy đứa bé kia lôi hũ rượu lết được một thước thì một tiếng “ầm” vang lên, hũ rượu trong lòng nó nhất thời tan thành trăm mảnh. Hũ rượu kia trong lúc xe lật đã rơi xuống, đập phải mặt đất, đã có vết rạn rồi, lúc này với dịch chuyển thì đã vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Trong khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều thốt lên, lui hết về phía sau một bước, mặt đầy vẻ sợ hãi. Bởi vì sau khi hũ rượu bị vỡ, bên trong lại lộ ra thân thể người.

Người không trọn vẹn, thương tích đầy mình, vết sẹo khắp nơi, nhìn thấy mà giật mình, gần như chỉ là một cục thịt nhúc nhích chứ không phải người sống. Cục thịt kia từ khi hũ rượu vỡ thì ngã nhào ra, lăn trên mặt đất không dừng lại được, kéo theo cả vải rách bên ngoài.

Cái gì? Chẳng lẽ là một hũ giầu xác?

Trời ạ? Nhìn thấy trong hũ rượu bị vỡ đột nhiên lăn ra một nữ nhân không có tay chân, chung quanh thương đội phát ra tiếng kinh hô, nhìn về phía chủ hàng: “Người hũ! Trên chiếc xe này lại có cả người hũ?”.

Chủ hàng kia nhìn thấy chuyện bị làm lớn rồi, không thể che giấu được nữa, vội vàng rón rén đi về bên cạnh ngựa của mình, đang muốn bay người lên ngựa thì người của thương đội khác gào lên, lập tức nhào tới kéo ông xuống ngựa: “Xuống đây! Giết người rồi còn dám chạy!”.

“Tôi không có! Tôi không có!”. Chủ hàng kêu oan thấu trời: “Không phải tôi làm đâu mà!”.

Mọi người quát giận: “Người hũ ở trên xe hàng của ông, ông còn cái gì để nói?”.

Chủ hàng liều mạng giải thích: “Trời đất chứng giám! Không phải tôi biến cô ấy thành người hũ đâu! Tôi đi phung phí của trời như thế làm gì chứ! Đó là một nữ Giao nhân mà!”.

“Nữ Giao nhân?”. Mọi người càng thêm không tin: “Tây Hoang sao lại có nữ Giao nhân?”.

Chu Nhan không để ý tới tranh cãi âm ỉ bên này, trong nháy mắt hũ rượu vỡ ra đó, nàng nghe thấy đứa bé kia hô một tiếng “mẹ”, lao vội ra ôm lấy cục thịt kia, nâng cái đầu mềm oặt của nữ nhân trong hũ rượu lên.

Khoảnh khắc kia, nhìn thấy người rõ ràng, Chu Nhan không khỏi hít phải một hơi khí lạnh.

Đúng vậy, trong chiếc bình đó quả nhiên là Ngư cơ! Là Ngư cơ bị giam trong hầm ngầm ở Susa Dhaalu kia. Cặp mẹ con này không ngờ còn không bị chết ở đại mạc giá rét, trái lại hơn hai tháng sau còn có thể đi được ngàn dặm, trần trọc lưu lạc cùng nhau tới nơi này.

Trong khoảnh khắc ấy, Chu Nhan cả kinh trong lòng, cảm thấy có chút hối hận. Đúng vậy, nếu như không phải nàng quát lớn mở đường, vội vàng vào thành như cháy nhà đến nơi thì xe ngựa sẽ không bị lật, người hũ cũng không bị rơi xuống đất, Ngư cơ nói không chừng cũng sẽ không biến thành như vậy.

Nàng khiếp sợ liếc nhìn đứa bé kia, mang theo nỗi chột dạ và tự trách.

Nhưng mà đứa bé Giao nhân kia căn bản không có nhìn nàng, chỉ ôm chặt lấy mẫu thân trong hũ rượu, dùng vải rách bọc lấy thân thể lộ ra ngoài của bà.

Phía bên kia, người của thương đội khác đã không chế chủ hàng, đè xuống đất. Mấy lão thương nhân đức cao vọng trọng vây bắt ông ta, quát lớn: “Người thật là lớn gan! Dám làm cả người hũ? Từ sau khi Bắc Miện đế tuyên chiếu thư, thì ở Vân Hoang, làm người hũ cũng là phạm pháp rồi, chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

“Không, chuyện không liên quan đến tôi đâu mà”. Chủ hàng kia sợ hãi đến tái mặt, lập tức quay về phía Chu Nhan quỳ xuống, đập đầu như giã tỏi: “Bẩm quận chúa, người... người hũ này và đứa nhỏ, là do tiểu nhân nhặt về từ bờ Xích Thủy! Đứa bé Giao nhân cũng một nữ Giao nhân trên

lung, tiểu nhân nhìn thấy hai người họ đáng thương, cứ bỏ ở đó phỏng chừng không quá hai ngày là chết, nên tiểu nhân mới tiện đường đưa theo thôi ạ...”.

-----oOo-----

Chương 22: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 22

Ông ta còn chưa dứt lời, người bên cạnh đã chửi lại: “Đừng có ba hoa chích chòe trước mặt quận chúa đi ông! Ông nói người hũ này là ông nhặt được sao? Nói điều sẽ bị trời cao cắt lưỡi đó”.

“Ông đi bừa mà có thể nhặt được một Giao nhân? Sông Xích Thủy chảy nước bằng vàng à? Coi mọi người là tên ngọc sao?”.

Đám thương nhân kia càng nói càng điên tiết, xắn tay nắm quyền, muốn xông tới đâm cho chủ hàng một trận nữa.

Nhưng lúc này Chu Nhan lại ngăn mọi người lại: “Ông ta nói không sai đâu, người hũ này đúng là không phải do ông ta làm, các người buông ông ta ra đi”.

“...”. Đám thương nhân hai mặt nhìn nhau, lại không dám chống lại lời quận chúa, chỉ có thể hậm hực buông tay ra.

Chủ hàng thở phào một hơi, dập đầu như bô tở: “Quận chúa anh minh! Tiểu... tiểu nhân nguyện dâng đôi mẹ con này cho quận chúa ạ!”.

Chu Nhan liếc mắt nhìn thương nhân kia, cười lạnh một tiếng: Nhặt được thì chắc đúng, nhưng cái gọi là dẫn theo đoạn đường? Tên kia rõ ràng là thấy hai mẹ con tốt xấu gì cũng là một Giao nhân, muốn lên chiếm là của riêng, đưa đến Diệp Thành bán đi đấy mà? Dù sao Giao nhân dầu chết thì thân thể vẫn có giá trị cao, huống chi còn có một tiểu Giao nhân còn sống nguyên nữa chứ?

“Cút ngay!”. Chu Nhan tức giận, đá gã thương nhân kia sang một bên, sau đó cúi người xuống, giúp đứa trẻ bé khối thịt trên mặt đất lên – cảm xúc ôm một người không có tay chân trong lòng vô cùng kỳ quặc, mềm oặt mà nặng nề, lúc nào cũng muốn rơi xuống, giống như loài cá nhà táng dưới biển sâu, không khác gì một khối thịt trên thớt cả.

Thảo nào người ta nói hồng nhan bạc mệnh, mỹ nhân tuyệt thế năm nào lại gặp phải kết cục thế này.

Viên mắt Chu Nhan đỏ au, chịu đựng rét buốt trong lòng bé Ngư cơ lên, cẩn thận bỏ lên một chiếc thảm lông dê. Đứa bé kia ở sát một bên, hỗ trợ nâng cột sống của mẫu thân, chầm chậm đỡ thân thể vô lực của bà xuống.

Sau đó nó nhanh chóng xé lấy một miếng vải che lấy thân thể lỏa lồ của bà.

“Nè, bà có khỏe không?”. Chu Nhan vén mái tóc dài bản thủ rối tung trên mặt đất, nhỏ giọng hỏi cái người không còn hình người kia. Người đàn bà miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy nàng thì ánh mắt đang lơ lơ bỗng sáng lên.

“Ô... ô...”. Ngư cơ cố sức hé miệng, nhìn qua nàng một chút, rồi lại quay đầu nhìn đứa con trai bên cạnh, ánh mắt lo lắng, hai con ngươi màu xanh ngấn nước, nhưng mà miệng bị cắt đi đầu lưỡi làm thế nào cũng không thể trả lời.

Khi thấy người hũ sờ sờ trước mắt, mọi người đều hít phải một hơi khí lạnh.

“Trời ơi! Trong hũ quả nhiên là Giao nhân, hơn nữa lại còn là nữ giới? Lúc này ta còn tưởng thằng cha kia chém gió chứ!”.

“Tại sao Tây Hoang lại có Giao nhân? Trong sa mạc có cá à? Lại còn bảo nhật được ở bờ Xích Thủy? Xích Thủy thì làm gì có gì ngoài bùn lầy đâu, sao lại có Giao nhân được chứ? Chắc chắn là thằng cha ấy nói điêu rồi”.

“Ta đoán, chắc là do nhà giàu quý nhân nào đó vứt bỏ rồi.”

“Giao nhân là thứ khó chiều thế nào chứ, không có nguồn nước dồi dào sạch sẽ thì không sống nổi đâu, cho dù bỏ trên vạn lượng vàng ra mua, vận chuyển về Tây Hoang cũng phải mất nhiều tiền mới nuôi được, bằng không thì không quá ba tháng cũng mất nước mà chết... Trừ phi là vương thất quý tộc, còn dân du mục bình thường nuôi thế nào được chứ?”.

“Có lý lắm! Người nói chuẩn!”.

“Thật là, rốt cuộc là ai làm chứ? Điên rồi sao? Giao nhân đang yên lành lại chặt tứ chi bỏ vào hũ rượu, mặt cũng rạch nát luôn! Nếu bắt đến Diệp Thành thì có thể bán được bao nhiêu tiền chứ?”.

“Ôi, nhìn bà ta có vẻ sắp tiêu rồi...”.

Giữa tiếng xì xào to nhỏ, đứa bé kia chỉ nắm chặt lấy tay mẫu thân, để cho ánh mắt rã rời của bà không nhắm lại lần nữa. Nhưng mà ánh mắt của Ngư cơ vẫn nhìn Chu Nhan, miệng yếu ớt muốn kêu cái gì, mái tóc màu xanh ngọc rồi bời rũ xuống, giống như rong rêu làm nổi bật khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Mẹ, mẹ...”.

Đám người xung quanh nhìn đứa bé này, lại nhỏ to nghị luận.

“Ồ, đứa bé này cũng là một Giao nhân đấy”.

“Tuổi quá nhỏ... trông chắc chỉ mới sáu mươi thôi? Còn chưa có phân hóa giới tính nữa.”

Nghe được lời này rất nhiều người bưng tỉnh: “Thảo nào tên kia bí quá hóa liều, một tiểu Giao nhân chưa biến thân, bắt đến Diệp Thành cũng có thể bán được hai nghìn lượng vàng... lợi nhuận còn cao hơn cả chuyên hàng này nữa”.

Nhưng mà, có thương nhân khác nhìn trên ngó dưới một phen lại lắc đầu: “Không đúng lắm, đứa bé này trông gầy gò bản thủi quá, phần bụng không đúng lắm, vì sao lại gò lên? Bị mọc nhọt sao? Nếu là người có bệnh, thì cũng không bán được giá cao đâu”.

“Bất luận thế nào thì vẫn có thể bán lấy tiền, ít nhất cũng có thể móc mắt ra làm ngọc Ngưng Bích mà! Kiểu gì cũng đáng giá hơn nghìn lượng vàng. Đổi là tôi, tôi cũng không kiếm nổi mà hết đấy.”

Xung quanh bàn luận rôm rả, vô số ánh mắt soi thẳng vào đôi mẹ con Giao nhân, nhìn từ trên xuống dưới như soi xét món hàng rồi tự mình đánh giá.

Dù sao những thương nhân đến từ Tây Hoang này không có cơ hội như các thương nhân vùng duyên hải phía Nam có thể đánh bắt mua bán Giao nhân, mà hai bên phía Đông và Tây Diệp Thành là nơi chuyên mua bán nô lệ Giao nhân, cũng khiến cho đa số bọn họ đều mong muốn

không kìm nổi, hôm nay hiểm hoi lắm mới gặp được thì phải xem cho đủ mới thôi.

Nhưng mà mặc cho xung quanh xoi mói thế nào, đứa bé chỉ nhìn mẹ nó.

Chu Nhan vẫn lấy tay đỡ tám lưng mềm oặt của Ngư cơ, người đàn bà này bị bỏ vào hũ rượu lâu quá rồi, cột sống đã gãy, mất đi sức nâng đỡ. Chu Nhan đỡ nàng, cảm nhận được sự lạnh lẽo đặc biệt của Giao nhân, miễn cưỡng truyền chút sinh cơ cho người sắp chết.

Rốt cuộc khí sắc của Ngư cơ cũng tốt lên một chút, nhìn nàng một cái mơ hồ, đôi môi tái nhợt giật giật, tựa như muốn nói cái gì, nhưng không sao phát ra được âm thanh.

“Bà yên tâm, mẹ đàn bà hại bà đã bị Đế đô bắt lại xử ngũ mã phanh thây rồi! Ngay cả con trai bà ta cũng chết trước mặt bà ta, ác quả ác báo mà!”. Chu Nhan nâng bả vai bà dậy, nhỏ giọng nói bên tai bà: “Bà tỉnh lại chút, tôi đưa bà đi Diệp Thành, tìm một đại phu xem bệnh cho bà được không?”.

Tin tức này khiến cho người sắp chết chấn động, ánh mắt của Ngư cơ bỗng nhiên mở to, nhìn chật vào Chu Nhan, mấp máy khóe miệng, miệng hơi cong lên, trong miệng trống không phát ra một tiếng cười.

“Mẹ!”. Đứa bé kêu xé ruột: “Mẹ!”.

Ngư cơ chậm rãi đảo mắt, nhìn qua đứa con trai, hình như muốn xoa đầu của nó, nhưng lại không có tay để làm.

Bà kêu “a a” rồi gắng gượng đưa đầu qua, dùng thứ duy nhất có thể động đây là gò má cọ vào má đứa con mình, lòng Chu Nhan đau xót suýt rơi lệ, vội vã ôm nàng sát về phía đứa trẻ.

Ngư cơ dùng hết sức, dán mặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, nhẹ nhàng hôn nó một cái.

“Mẹ! Mẹ!”. Trong khoảnh khắc, đứa bé quật cường rốt cuộc không nhịn được bật khóc, ôm lấy cổ mẫu thân: “Đừng bỏ lại con!”.

Ngư cơ cũng rơi nước mắt, thở dốc thật lâu, nhìn con mình rồi lại nhìn Chu Nhan, ánh mắt ảm đạm lóe lên vẻ khẩn cầu, khó khăn mở miệng.

“Bà yên tâm, cứ giao cho ta!”. Khoảnh khắc kia, hiểu được ý của bà, Chu Nhan cảm thấy dâng trào nhiệt huyết, xúc động nói: “Chỉ cần có ta ở đây, không ai dám bắt nạt con bà đâu”.

Ngư cơ cảm kích nhìn nàng, chậm chậm gật đầu, một chút, lại một chút, nước mắt trong suốt từ khóe mắt bà chảy dài trên khuôn mặt dơ dáy, ngưng kết thành hạt ngọc trên thảm. Thương nhân xung quanh phát ra tiếng kêu thảng thốt, xúm lấy theo bản năng.

“Giao châu! Đây là ngọc châu do nước mắt Giao nhân hóa thành!”.

“Trời ơi, lần đầu tiên tôi nhìn thấy đó!”.

“Bao nhiêu tiền một viên thế? Một lượng vàng à?”.

Giữa tiếng ồn ào bàn tán, nước mắt bà rớt cuộc ngừng rơi, Ngư cơ nhìn đứa bé lần cuối, đầu bỗng nhiên ngã xuống, rơi vào khuỷu tay của Chu Nhan. Trái tim trong lồng ngực từ từ yên tĩnh lại, không còn đập nữa.

Chu Nhan sững sốt trong giây lát, chán nản buông bà ra: “Bà ấy... bà ấy chết rồi?”.

“Cút đi!”. Đứa bé bỗng nhiên run mạnh, một tay đẩy nàng ra, đoạt lại thi thể mẫu thân, ôm siết lấy: “Cấm được động vào!”.

“Nhóc muốn làm gì?”. Chu Nhan ngạc nhiên: “Mẹ nhóc chết rồi!”.

Đứa bé không để ý nhiều đến nàng, toàn thân run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, im lặng buộc thi thể mẫu thân trong tâm thảm, cẩn thận ôm lấy, sau đó buộc một cái nút, nửa kéo nửa nhấc, muốn mang thi thể mẫu thân từng bước từng bước rời khỏi nơi này.

“Ê...”. Chủ hàng của tấm thảm kêu lên một tiếng, lại sợ hãi nhìn qua Chu Nhan, không dám lên tiếng nữa. Mỗi tấm thảm này đều có giá một lượng vàng đó, hơn nữa Giao nhân kia đã chết cũng không thể lãng phí đôi mắt được. Đôi mắt của Giao nhân là bảo bối đó, chỉ cần dùng dao bạc moi ra, giữ ở trong nước, tới Diệp Thành tìm thợ làm thành đôi ngọc Ngưng Bích, có thể bán được giá cao đấy, nói không chừng còn kiếm được nhiều hơn chuyển hàng này của gã.

Nhưng mà thấy quận chúa phủ Xích Vương ở bên cạnh, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Sao vậy? Nhóc muốn đi à?”. Chu Nhan hơi bất ngờ, cũng có chút tức giận, đuổi theo hỏi một tiếng: “Nhóc không nghe thấy mẹ nhóc trước khi chết đã nhờ ta chăm sóc cho nhóc sao? Bây giờ nhóc muốn đi đâu?”.

Đứa bé kia không thèm quay đầu, ngoảnh mặt làm ngơ đi về phía trước.

“Nhóc điếc à?”. Chu Nhan nhíu mày, lớn tiếng: “Nhóc con! Quay lại cho ta!”.

Đứa bé vẫn không dừng lại, cố nhịn khóc không kêu lấy một tiếng. Nó còn nhỏ tuổi, thân thể gầy yếu, kéo một người đi rất lâu, đôi tay đôi chân nhỏ run rẩy không ngừng, nửa đi nửa bò trên đường cái.

Thương nhân xung quanh hai mặt nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều tràn đầy nỗi tiếc rẻ.

Một Giao nhân yếu ớt như vậy, chỉ sợ không đi khỏi đây được bao xa đã chết giữa đường rồi. Mà cho dù đứa bé đó may mắn qua được, sống tới Diệp Thành, là một Giao nhân vô chủ không có bảo đảm cũng không được chủ nhân che chở, cũng sẽ bị coi như nô lệ trốn chạy mà bị bắt lại lần nữa, tiếp tục bán trao tay trên chợ. Nếu đấng nào cũng vậy thì không bằng ở đây trực tiếp bị người mang đi còn hơn.

Đi theo quận chúa Xích tặc, là chốn về tốt nhất của nô lệ.

Chu Nhan ở phía sau liên tiếp kêu vài tiếng, đứa bé này kéo thi thể mẫu thân, vẫn cứ nhích từng bước từng bước một về phía trước, trong lòng nàng cũng bắt đầu nổi giận, vụt chiếc roi trong tay, lớn tiếng: “Không ai được cản! Cho đứa bé đó đi!”.

Đám người ở đó lật đật tản ra, nhường cho đứa bé một con đường.

Khoảnh khắc kia, đứa bé rút cuộc cũng nhìn nàng một cái, đôi mắt đứa bé sâu không thấy đáy, như biển rộng bao la, nhưng không hề trong trẻo, tràn đầy lạnh lùng và căm thù, mang theo thù hận thấu xương.

-----oOo-----

Chương 23: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 23

“Ta thật muốn nhìn xem mi có thể đi được bao xa?”. Chu Nhan bị nhìn bằng ánh mắt như vậy, nhịn không được cười lạnh một tiếng, dùng roi

ngựa chỉ vào đứa bé kia: “Nhóc con, đừng có không biết điều! Cút cho ta, đến lúc đó nếu chết đói chết rét bị người đánh chết cũng phải có cốt khí một tí, chớ có trở về cầu xin ta!”.

Đứa bé hung hăng liếc nhìn nàng, nhưng không quay đầu lại mà cứ thế đi về phía trước.

Chu Nhan tức đến giậm chân, hận không thể dùng roi quất cho thẳng nhãi kia té trên mặt đất.

“Quận chúa, mau trở lại xe thôi!”. Phía sau truyền đến tiếng của Thịnh ma ma: “Đừng ganh hơn thua làm gì, chúng ta không thể lãng phí thời gian nữa, phải nhanh tới Diệp Thành thôi”.

Chu Nhan hầm hừ quay về, một bụng tức giận không biết trút đi đâu, đi ngang qua chỗ chủ hàng kia và những thương nhân khác đang đứng xúm xùm tranh nhau ngọc châu hóa thành từ nước mắt Giao nhân thì tiện tay quất một roi: “Còn dám nhặt? Người đâu, lòi về phủ Xích vương cho ta! Dám thu giữ Giao nhân vô chủ, lén buôn bán!”.

Chủ hàng kêu đau một tiếng, buông lỏng tay nhặt ngọc ra, luôn miệng cầu xin, nhưng cõi lòng Chu Nhan vẫn bùng bùng lửa giận trở vào trong xe ngựa. Mới vừa vào thùng xe, nàng đã thò đầu ra, gọi một thám báo tới: “Qua đây, bảo một người đi trông chừng thằng nhóc con kia cho ta! Đứng xa mà canh! Đến lúc nào thẳng ôn đó không chịu được nữa sắp chết rồi thì trở về báo cho ta biết!”.

“Vâng”. Thám báo lĩnh mệnh lui ra.

Chu Nhan cười lạnh một tiếng: “Hừ, ta đây muốn nhìn xem ôn con nhà mi có thể mạnh miệng đến cỡ nào? Có bản lĩnh, đến chết cũng đừng trở về tìm ta”.

Xưa ngựa lắc lư đi về phía trước, trong xe rất yên tĩnh, Chu Nhan dường như hơi đờ ra, chống má, hờ hững nhìn ra bên ngoài.

“Tôi nói này quận chúa...”. Thịnh ma ma thở dài, ở một bên không nhận được rôt cuộc mở miệng.

“Con biết con biết, lần này là con nhiều chuyện!”. Tựa như biết ma ma định nói cái gì, Chu Nhan nổi giận ùng ùng nói: “Con sẽ không quản mấy chuyện luyên thuyên ấy nữa! Trực tiếp kệ thẳng nhóc con bị xe nghiền chết mà bỏ đi!”.

“Thật ra...”. Thịnh ma ma muốn nói cái gì, cuối cùng thở dài: “Thật ra không thể trách quận chúa, cô từ nhỏ... ờm, từ nhỏ đã đối xử rất tốt...”.

với Giao nhân. Làm sao có thể thấy chết mà không cứu được?”.

Đôi xử rất tốt? Chu Nhan hơi sững sốt, biết ma ma định nói cái gì, mặt không khỏi nóng lên một chút... Đúng vậy, bà vú già này nhìn nàng lớn lên, đương nhiên biết chút cảm xúc trong lòng nàng rồi. Năm nàng mười sáu tuổi, lần đầu tiên nàng cảm nhận được thế nào là thương tâm muốn chết, cũng may là ma ma già này vẫn làm bạn ở bên cạnh nàng. Trong đôi mắt của bà, nàng mãi mãi là đứa bé, vui buồn mừng giận đều không giấu được.

“Ma ma”. Nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve ngọc trụy long huyết ở trên cổ, do dự hồi lâu, rốt cuộc mở miệng chủ động nhắc đến cái tên hồi lâu chưa nghe đến kia, lưỡng lự hỏi: “Mấy năm nay... bà, bà có nghe được tin tức gì của Uyên không?”.

Thịnh ma ma lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn nàng: “Quận chúa, người còn chưa từ bỏ ý định sao?”.

“Con muốn gặp lại huynh ấy một lần”. Chu Nhan chậm rãi cúi đầu: “Con nghĩ giữa chúng con vẫn còn duyên phận, không nên kết thúc như vậy... Đêm hôm đó không cần biết thế nào cũng không nên là lần cuối cùng giữa con và huynh ấy!”.

“...”. Rõ ràng Thịnh ma ma vô cùng bất ngờ, im lặng hồi lâu mới nói: “Quận chúa, người phải biết rằng, cái gọi là duyên phận, có nhiều lúc chỉ là không bỏ xuống được tự mình lừa mình dối người si tâm vọng tưởng mà thôi”.

Chu Nhan tái mặt, bỗng dậm chân một cái: “Thế nhưng người ta cứ muốn gặp lại huynh ấy một lần đấy”.

“Gặp lại một lần thì thế nào?”. Thịnh ma ma thở dài: “Ừm, quận chúa, người ta đã nói rất rõ rồi, cậu ấy cũng không thích người. Không phải người đuổi cậu ấy ra khỏi vương phủ sao? Bây giờ chẳng lẽ muốn đuổi theo, ép cậu ấy tới chân trời góc bể hay sao?”.

“Con...”. Chu Nhan thở dài, mệt mỏi cúi đầu xuống, thật ra nàng cũng không biết bây giờ gặp lại Uyên thì có thể làm gì, chỉ là nàng không cam lòng mà thôi.

Từ khi nàng còn nhỏ người kia đã trở thành người bạn của nàng, cùng nàng lớn lên, người ấy tuấn mỹ vô luân, dịu dàng thân thiết, cùng nàng trải qua vô số đêm ngày, kết quả thế mà lại không thuộc về nàng. Tình yêu say đắm ban đầu và khổ sở trần trọc về sau của nàng đều liên quan chặt chẽ đến hắn, làm sao có thể nói biến mất là biến mất được?

Chu Nhan chống má, ngo ngác xuất thần, Thịnh ma ma ở bên cạnh than thở, lại tiếp tục cãi nhai: “Người biết Giao nhân thế nào mà. Bọn họ không chỉ có tuổi thọ gấp mười lần con người, hơn nữa lúc sinh ra cũng không có giới tính”. Thịnh ma ma ho khan vài tiếng, tựa hồ là nói cho nàng nghe: “Đến khi thành niên, gặp người mình thích, lần đầu tiên động tâm, thì cơ thể mới xuất hiện phân hóa. Nếu như thích nữ nhân, họ sẽ trở thành nam tử. Hoặc là hai tiểu Giao nhân không có giới tính cùng hẹn ước, đi đến trước mặt Đại Tế Ti của Hải quốc tự mình lựa chọn, cùng nhau biến thân...”.

“Con biết”. Nàng hiểu ngụ ý của ma ma, nhẹ giọng thì thào, thở dài vài tiếng không thể nghe thấy: “Con biết hết...”.

Đúng vậy, vào lúc nàng gặp được Uyên, Giao nhân trong phủ Xích vương suốt hai trăm năm này đã là một nam tử tuần tú trưởng thành. Nhưng vậy huynh ấy đã gặp chuyện gì trong quá khứ? Thích nữ tử như thế nào? Sau đó cô ấy lại đi đâu? Còn huynh ấy, tại sao lại ẩn cư ở phủ Xích Vương chứ?

Những chuyện này đều là chuyện xảy ra vào trước khi nàng sinh ra, mãi mãi không thể đuổi kịp.

Theo truyền thuyết, Giao nhân chỉ được lựa chọn giới tính một lần duy nhất trong đời, cũng như bọn họ suốt đời chỉ có thể yêu một người vậy, một khi đã lựa chọn thì mãi mãi không thể thay đổi. Những chuyện này nàng không phải không biết. Thế nhưng thiếu nữ mười sáu tuổi mang mối tình đầu lại mạnh mẽ xông tới, cho rằng có thể khiêu chiến số phận. Bởi vì trước đây cuộc đời của nàng xuôi gió xuôi nước, hầu như không có thứ gì nàng không giành được.

Nhưng mà xông pha đến đâu rơi máu chảy, lại chỉ đổi lấy kết cục như vậy.

Thời gian đã qua hơn hai năm, cứ tưởng rằng khi nhớ lại lòng sẽ không còn đau như trước nữa. Thế nhưng vừa nghĩ tới cái đêm hỗn loạn kia, biểu cảm giật mình mà tức giận của Uyên, trong lòng lại lại đau nhói từng cơn, giống như bị người cho một cái bạt tai.

Thật ra, sau đêm đó, nàng nên chết tâm rồi.

Năm đó, nàng mười sáu tuổi, vừa trở mã thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, mắt ngọc mày ngài, hào quang rực rỡ, đẹp nức tiếng cõi Tây Hoang. Hầu như mỗi một quý tộc đều khen con gái duy nhất của Xích Vương xinh đẹp tuyệt trần, giống một đóa hoa biết đi.

“A Nhan là đóa hoa?”. Phụ vương nghe xong chỉ cười ha ha: “Hoa sấm sét à?”.

“Phụ vương!”. Nàng bị trêu ghẹo, khó khăn nhin lại kích động muốn vung một roi.

Nhưng mà từ năm kia trở đi, dường như cảm giác được đưa trẻ mình nhìn lớn lên đã bắt đầu biết yêu, Uyên bắt đầu cố gắng tránh mặt nàng mọi nơi mọi lúc. Hấn không cùng nàng đi học cưỡi ngựa, không cùng nàng đốt đuốc chơi đêm. Rất lâu, nàng cứ nhích tới, hấn lại né tránh, có khi nàng nhích tới gần quá, hấn còn bỏ đi khỏi vương phủ, mấy ngày liền không thấy tăm hơi.

Nếu là nữ tử bình thường, bị né tránh như vậy thì đã hiểu ra từ lâu, biết khó mà lui. Nhưng thiếu nữ mười sáu tuổi ngây thơ vô tri nhiệt tình hừng hực, đâu thể bị một chậu nước lạnh dập tắt lửa tình? Nàng không có kinh nghiệm nên không biết, tình cảm giống như nắm cát trong tay, càng nắm chặt thì càng chảy đi mất.

Đêm hôm đó, nàng nghĩ đủ mọi cách, rốt cuộc chặn được Uyên ở trong phòng.

“Không được đi! Ta, ta có lời này muốn nói với huynh!”. Thiếu nữ mười sáu tuổi sắp tỏ tình lần đầu tiên trong đời, tim đập như trống trận, căng thẳng mà ngượng ngùng, vừa ngốc nghếch lại nóng lòng: “Huỳnh... huỳnh...”.

“Có chuyện gì ngày mai hãy tính”. Hiển nhiên hấn nhìn rõ nàng có gì không đúng, thái độ lãnh đạm đẩy nàng ra muốn đi ra ngoài: “Giờ muộn quá rồi”.

Mắt thấy hấn lại muốn đi, trong lòng nàng quýnh lên, bèn lấy Ngọc Cốt trên đầu xuống.

Đó là pháp thuật nàng sử dụng lần đầu kể từ sau đi rời khỏi thần miếu Cửu Nghi.

Nàng dùng Ngọc Cốt làm bút vẽ, từng nét từng nét phác họa dung mạo của mình, giữa môi nhả ra chú ngữ rất nhỏ không thể nghe thấy.

Khi nét Ngọc Cốt quét qua lông mày khéo mắt, thì dung nhan thiếu nữ dưới ngọn đèn đột nhiên thay đổi, đó là Hoặ Tâm thuật. Dùng pháp thuật này, có thể biến mình thành hình dáng nữ nhân mà trong lòng đối phương khát khao nhất.

“Uyên!”. Trước khi hấn rời khỏi phòng, nàng đã hoàn tất pháp thuật, từ sau lưng gọi hấn một tiếng. Hấn cau mày, theo bản năng liếc nhìn nàng một cái, trong khoảnh khắc đó hấn bỗng nhiên chân động, ánh mắt thay đổi rõ rệt.

Thành công không? Khoảnh khắc này, tim nàng đập loạn lên.

“Là... là nàng?”. Ánh mắt của Uyên tràn đầy khiếp sợ và hoang mang, mang theo nhiệt tình chưa tình thấy. Ánh mắt này khiến cho tim nàng đập thình thình, nàng theo bản năng muốn tìm chiếc gương, soi thử hình dáng mình lúc này. Nàng muốn biết gương mặt khắc sâu trong tim Uyên ruột cuộc trông như thế nào?

“Sao lại là nàng?”. Trong khoảnh khắc nàng vừa định đi lấy cái gương thì hấn bỗng nhiên vươn tay bắt được nàng, thốt lên: “Là nàng... là nàng trở về đúng không? Không thể nào! Nàng... nàng làm sao còn có thể ở đây?”.

Trái tim Chu Nhan đập loạn xạ, hô hấp gấp rút, không dám mở miệng. Hơi thở của hấn ngay bên tai nàng, khoảnh khắc kia nổi lòng cực loạn, đầu óc trống rỗng, không biết phải làm sao.

Tu vi của nàng còn thấp, ảo thuật này chỉ có thể duy trì một canh giờ, mỗi phút mỗi giây đều vô cùng quý báu. Nhưng mà, Uyên lại dừng lại ở khoảng cách một bước chân mà nhìn nàng, vươn tay ra, lưỡng lự không dám đụng vào gò má nàng.

Làm sao vậy? Vì sao không động đậy? Nàng nín thở thu khí chờ đợi hồi lâu, nhưng hấn vẫn không cử động, đầu ngón tay dừng lại cách gò má nàng một phân, hơi run rẩy, hình như đang nghi ngờ điều gì đó.

Thiếu nữ mười sáu tuổi rất sợ thời gian trôi qua, bèn lấy hết dũng khí, bỗng nhiên nhón chân, ôm lấy cổ hấn, vụng về hung hấn hôn hấn một cái.

Da thịt Giao nhân lạnh lẽo, ngay cả môi cũng lạnh.

Nàng hôn hấn một cái, sau đó thì dừng lại, có chút luống cuống nhìn hấn, tựa như không biết phải làm sao nữa. Nàng từ nhỏ là người không sợ trời không sợ đất, lúc này lại căng thẳng đến độ tay chân đều run rẩy, sắc mặt như trái cây chín mọng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được.

Nhưng mà nụ hôn vụng về kia lại tựa như đốt cháy trái tim do dự lặng yên trong chớp mắt.

“Diệu Nghi!”. Uyên ôm lấy nàng, khẽ khàng: “Trời ơi... nàng đã về rồi?”.

Nụ hôn của hắn nóng rực, cuồng nhiệt khác hẳn với ôn nhu lãnh đạm ngày thường. Nàng “um” một tiếng, nhất thời cảm thấy đầu váng mắt hoa, cả người mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

Tay nhẹ buông, Ngọc Cốt từ trong tay nàng rơi xuống, “keng” một tiếng chạm tới nền đất.

Âm thanh kia cực nhỏ, lại kinh phá ảo cảnh nàng cẩn thận trải ra, tựa như một vết rách nhanh chóng tràn ra, phá vỡ thuật pháp đầu độc lòng người trong nháy mắt!

Khoảnh khắc ấy, đôi người nhiệt tình như lửa đôi diện đột nhiên thay đổi, tựa như có gió thổi qua, nhanh chóng thổi đi mây đen che đậy tâm linh. Uyên bỗng cũng đờ, nhìn nàng chăm chăm, lại nhìn thấy ngọc bội lộ ra trên cổ nàng, trong mắt lộ vẻ hoài nghi cùng kinh ngạc, lấy tay kéo nó ra, cầm ở trong tay nhìn đi nhìn lại. Tim của nàng đập thành thạch, nhớ khẩu quyết cố gắng duy trì, không để cho pháp thuật mất đi hiệu lực.

“Cô là ai?”. Uyên cau mày, đột nhiên hỏi.

“...”. Nàng không dám nói gì, chỉ vội vàng cúi đầu, pháp thuật này nàng tu luyện chưa tốt, chỉ có thể thay đổi dung mạo, chứ không thể đồng thời thay đổi giọng nói, cho nên nàng rất sợ mở miệng, chỉ e giọng nói không giống sẽ vạch trần diện mục của mình.

“Vì sao không nói gì?”. Ánh mắt Uyên càng thêm nghi hoặc: “Vì sao không dám nhìn ta?”.

Nàng căng thẳng đến không dám hít thở nữa, cứ im lặng cúi đầu như vậy. Hắn nhìn kỹ nàng, ánh mắt thay đổi: “Không đúng... thời gian không đúng! Khi Diệu Nghi còn sống, ta còn chưa lấy được cổ ngọc long huyết!”. Hắn nhìn dây chuyền trên cổ nàng, giọng nói hoang mang mà hỗn loạn: “Không đúng, nàng ấy cũng đã chết rồi... Chết từ rất nhiều năm về trước! Cô... cô rốt cuộc là ai?”.

“Ta...”. Nàng mở miệng, không biết nói gì.

-----oOo-----

Chương 24: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 24

Hắn lui về phía sau một bước, lưng tựa vào tường, hai mắt nhắm lại, tựa như đang giằng co mãnh liệt, biểu cảm cực kỳ phức tạp và khổ sở. Lòng Chu Nhan không khỏi thấp thỏm cực hạn. Ảo thuật này nếu như không thể hoàn toàn mê hoặc đối phương, thì có tạo thành tổn hại gì với họ hay không? Và có tổn hại gì cho mình hay không?

Nàng nhìn thấy cảnh Uyên giãy dụa, càng nghĩ càng sợ, không tự chủ được buông ngón tay đang niết pháp quyết ra.

“Xin... xin lỗi”. Nàng mở miệng, run giọng: “Ta...”.

Nhưng mà, không đợi nàng nói gì, thân thể hắn chấn động, chợt mở mắt, trở tay tát một cái vào mặt nàng! Khoảnh khắc kia, ánh mắt y chứa đựng sự ác độc hung hăng chưa từng thấy, sắc bén như đao không còn chút gì dịu dàng của ngày thường.

“Cô không phải Diệu Nghi!”. Hắn lớn tiếng: “Rốt cuộc cô là ai? Vì sao lại giả mạo nàng?”.

Hắn ra tay rất nặng, nàng ôm mặt, bị cái tát tai kia làm cho lão đảo dựa vào tường, kinh ngạc nhìn hắn, trong nháy mắt cảm thấy không nói nên lời. Chuyện, chuyện gì xảy ra chứ? Uyên vừa phá pháp thuật của mình, mạnh mẽ thoát khỏi ảo cảnh không chế của Hoặc Tâm thuật mà tỉnh táo lại. Hắn... hắn lấy đâu ra sức mạnh này?

Dù cho có là thuật sĩ có tu vi, cũng không thể thoát khỏi ảo thuật Cửu Nghi nhanh như vậy.

“Rốt cuộc cô là ai?”. Uyên nhìn nàng, con ngươi dần dần chuyển thành phần nộ, hắn bỗng tóm cổ nàng, đẩy nàng trên vách tường, lạnh lùng nói: “Thật to gan, dám giả mạo Diệu Nghi!”.

“Buông, buông tay”. Nàng vừa đau vừa sợ, nhất thời không nói nên lời: “Ta là...”.

Nàng sợ hết hồn, ảo thuật kia cũng không chống đỡ được nữa, bắt đầu nhanh chóng sụp đổ vỡ tan. Khoảnh khắc kia, tựa như mặt nạ bị vạch ra, khuôn mặt hư huyền vỡ vụn, bay lả tả như tro tàn trên mặt nàng.

Sau khi mặt nàng bong ra từng mảnh, còn dư lại chỉ là vẻ mặt thiếu nữ xấu hổ và giận dữ.

“A Nhan? Sao lại là muội?”. Uyên tỉnh táo lại liếc mắt đã nhận ra nàng, lui về phía sau một bước như điện giật, bình tĩnh nhìn nàng: “Muội điên rồi sao! Muội muốn làm gì? Có phải là... có phải có người sai muội làm vậy hay không? Là kẻ nào?”.

Nàng cứng đờ tại chỗ, trong chớp mắt toàn thân run rẩy.

Khoảnh khắc kia, mặc dù hắn chưa bao giờ nói thích nàng, nhưng trong nháy mắt nàng cũng đã biết đáp án: Bởi vì ở khoảnh khắc tỉnh táo lại nhìn thấy bóng dáng của nàng, trong mắt hắn chỉ có khiếp sợ, phần nộ cùng hoài nghi không thể che giấu.

Hắn, thậm chí còn cho rằng mình là do người khác sai khiến đến hãm hại hắn!

“Không ai sai khiến ta!”. Nàng giậm chân một cái, bỗng dưng khóc um lên: “Tự... tự ta tình nguyện đây”.

Uyên hít một hơi khí lạnh, không dám tin tưởng nhìn nàng, trong nhất thời sắc mặt tái nhợt.

“Muội... muội sao lại...”. Hắn nỗ lực phá vỡ cục diện bế tắc này, nhưng cũng có chút không biết làm sao cho phải, đúng vậy, đứa bé hồn nhiên vô tư trong trí nhớ của hắn đã trưởng thành rồi, trở mã thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều trước mắt, nụ hoa chờ nở, mỹ lệ mà mãnh liệt như hoa táo đỏ giữa đại mạc, có vài phần giống với Diệu Nghi năm đó.

Chỉ tiếc, thời gian giống như con sông không thể chảy ngược, thứ hắn đã đánh mất, mãi mãi không thể truy tìm trên mình người đến sau.

“Được rồi, đừng khóc”. Nhất thời hắn cũng tâm loạn như ma, chỉ nói: “Đừng khóc, vừa rồi ta làm muội đau à?”.

“Hu hu hu...”. Nàng không nhịn được, nhào tới trong ngực hắn khóc lóc thảm thương.

Nhưng mà nàng không biết, thiếp thân thị nữ của nàng rất sợ nàng gặp chuyện không may, từ lâu đã len lén chạy tới chỗ mẫu phi, nhanh chóng bẩm báo toàn bộ chuyện đêm nay. Khi phụ vương và mẫu phi bị kinh động chạy tới nơi, thì nàng đang ở trong lòng Uyên khóc đến run rẩy,

thậm chí quên cả sửa soạn lại quần áo trên người, trong lòng tràn đầy uất ức và phẫn nộ.

Thấy tình cảnh như thế, phụ vương gào um lên như sấm, mẫu phi ôm nàng thảm thiết kêu tên của nàng, hỏi nàng có bị cái tên Giao nhân này ăn hiếp hay không. Mà nàng một câu cũng không muốn nói, chỉ khóc đến đất trời xám xịt, trong lòng đầy xấu hổ, nhục nhã và phẫn nộ.

Uông phí nàng nhiều năm như vậy tư tâm ái mộ, không tiếc bỏ đi tôn nghiêm, tìm đủ mọi cách, thậm chí còn không từ thủ đoạn vận dụng hết thuật pháp đã học. Cuối cùng chỉ đổi lấy kết quả bẽ bàng như vậy!

Giữa tiếng gầm gừ của phụ vương, bọn thị vệ bắt đầu bắt Uyên lại, hắn không phản kháng, chỉ lặng lẽ từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc kim bài, đặt trước mặt mọi người. Đó là kim bài miễn tử mà Xích Vương đòi trước ban tặng cho hắn vào một trăm năm trước, chữ khắc trên đó ghi rõ người này lập được công lớn, phạm là con cháu đời sau của Xích tộc, vĩnh viễn không thể dụng hình trước người đời.

Nhưng mà phụ vương chỉ tức giận đến rít gào như sấm, đâu buồn nghĩ đến chuyện này, hét lớn: “Nô lệ thấp hèn, dám phi lễ nữ nhi của ta! Ta thèm quan tâm gì người có kim bài miễn tử, dùng cái rắm ấy! Người đâu, lập tức kéo hắn ra ngoài cho năm ngựa xé xác!”

“Dừng tay!” Khoảnh khắc kia, nàng chột đầy mẫu phi ra, kêu lên: “Nếu ai dám động vào huynh ấy, ta sẽ chết cho các người xem!”

Mọi người lập tức yên tĩnh lại, quay đầu nhìn nàng.

Nàng khóc nhếch nhác, mặt mũi đều là nước mắt, lại giương mặt lên, nhìn phụ vương, cả tiếng nói: “Không liên quan đến Uyên! Là... là con dụ dỗ huynh ấy! Thế nhưng thật bất hạnh, cũng... cũng không có thành công. Cho nên... cho nên thật ra các người không tổn thất gì, tự nhiên cũng không cần làm khó huynh ấy.”

Mớ ngôn từ này làm cho mọi người tại hiện trường đều sợ hết hồn, mãi đến khi Xích Vương đáp cho con gái một cái bạt tai vang dội, đánh nàng ngã xuống đất, hung hăng đạp cho một cước.

“Không biết xấu hổ!” Xích Vương nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đỏ như máu, “Câm miệng cho ta!”

“Con thích Uyên!” Đầu của nàng bị đánh đến lệch sang một bên, lại mạnh mẽ quay trở về, khóe môi có một tia máu, hung hăng trừng mắt với

phụ thân, “Con sẽ không câm miệng! Thế này có gì mà mắt mặt chứ? Nếu như cha thấy mắt mặt, thì con lập tức đi với huynh ấy là được chứ gì!”.

Xích Vương tức giận đến run người: “Mày dám đi ra ngoài một bước, tao cắt đứt chân của mày!”

“Cắt đứt chân của con thì con tự bò đi!” Nàng từ dưới đất đứng lên, tránh khỏi tay mẫu phi đi ra ngoài. Người hầu bên cạnh lại không dám can, cũng không dám thả, chỉ có thể nhìn nàng vô cùng ngượng ngịu.

Nhưng mà, vừa đi tới cửa, lại bị một tay kéo lại.

Uyên đứng ở nơi đó nhìn nàng, khẽ lắc đầu một cái: “Không nên làm chuyện điên rồ.”

Một khắc kia, nàng như thụ đòn nghiêm trọng, nước mắt thoáng cái lại cuộn trào mãnh liệt: “Huynh... huynh không cần muội sao?”

“Cám ơn muội thích ta như vậy, A Nhan. Thế nhưng ta không thích muội, cũng không cần muội đi cùng ta”. Uyên mở miệng giọng nói đã bình tĩnh như trước, “Muội còn quá nhỏ, duyên phận thuộc về muội còn chưa tới đâu... Cứ giữ lòng của muội cho tốt, để lại cho người yêu muội thật sự nha.”

Hắn đẩy bàn tay đang cầm ống tay áo hắn của nàng, cứ như vậy xoay người rời đi.

“Uyên!” Nàng hô to xé gan xé ruột, muốn xông ra, lại bị ma ma ôm chặt lấy.

Đêm hôm đó, Uyên bị đuổi khỏi phủ Xích Vương đã ở suốt trăm năm. Xích Vương không cho phép hắn mang bất cứ thứ gì đi, còn hạ lệnh cả đời cũng không cho phép hắn quay về Thiên Cực Phong thành một bước. Hắn không có phản kháng, chỉ im lặng suốt, để kim bài miễn tử lại, cô độc đi vào trong đêm tối.

Lúc đi, hắn nhìn thoáng qua nàng giây lát, nhưng không lên tiếng.

Đó là lần gặp nhau cuối cùng của bọn họ.

Sau đêm đó, nàng bệnh nặng một trận, nằm mơ màng hai tháng, không ăn không uống, cũng chẳng chịu nói lấy một câu.

Thịnh ma ma nghe tiếng chạy tới, cùng nàng vượt qua mùa hè đằng đằng đó, sau đó, hựu nhìn nàng hoạt bát khác thường trở lại giữa trời thu, một

lần nữa rửa mặt chải đầu ra khỏi cửa, uống rượu bằng bát lớn, ăn thịt cả miếng to, mỗi đêm nhảy múa trước lửa trại, ban ngày cùng bằng hữu đi du lịch săn thú. Khoảng thời gian đó, nàng gần như mỗi ngày đều rong chơi, đêm đêm cuồng hoan, làm cho toàn bộ Thiên Cực Phong thành đều náo nhiệt không gì sánh được.

Quay đủ một năm, Tây Hoang xâm xi nghị luận chuyện này, rốt cục phụ vương cũng không thể nhịn được nữa, đứng ra chọn chồng cho nàng, đến năm thứ hai thì vội vã gả nàng tới Susa Dhaal.

Tiếp đó thì chính là một trận biến cố kinh tâm động phách mấy tháng trước.

Trong đêm đó lúc đuổi Uyên đi, Vương phủ rất sợ chuyện bị gièm pha tiết lộ, nên những người biết chuyện đều bị Xích Vương bí mật xử lý xong xuôi, chỉ còn lại có vị ma tâm phúc đáng tin này. Từ đó về sau, toàn bộ Vương phủ từ trên xuống dưới, không còn một ai biết chuyện kia nữa.

Tựa như chuyện đêm hôm đó làm ảm làm ỉ tiêu hao hết toàn bộ ánh sáng và nhiệt huyết trong trái tim thiếu nữ mười sáu tuổi Chu Nhan, sau một khoảng thời gian trầm mặc thật lâu, từ đó về sau cũng biến mất cùng người kia không còn dấu vết.

Đó là mối tình đầu của nàng, lại trở thành một mớ hỗn độn bất kham như vậy.

Uyên... Lúc này rốt cuộc là ở nơi nào? Chu Nhan ngồi ở trong xe ngựa lắc lư, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay vuốt ve ngọc trụ trên cổ mà hẳn tặng cho nàng, nhìn đường đi càng ngày càng gần Diệp Thành, thở dài.

Trên khối ngọc mà Uyên cho nàng có một chỗ hồng nho nhỏ. Vết nứt đó là do trong cái đêm hỗn loạn đó nàng ngã xuống đất thì vô ý đập đầu nứt ra, không cách nào sửa được nữa, thứ vốn hoàn mỹ như vậy lại trở thành khiếm khuyết.

Hoàn – con.

Khuyết – hết.

Có thể lúc Uyên mới tặng cho nàng thứ này, lòng đã từng mong đợi nàng suốt đời sẽ mỹ mãn hạnh phúc. Nhưng đến khi nàng từ Cửu Nghi trở về nhà, cuối cùng hẳn vẫn rời đi quyết tuyệt như vậy.

Thoáng cái đã hai năm trôi qua, nàng mười tám tuổi, lấy chồng rồi thành góa phụ, nhân sinh thay đổi rất nhanh, từ Vân Hoang phiêu bạt đến nơi

khác, nhưng mãi mãi cũng không biết số phận mình sẽ dừng ở đâu. Mà Uyên vẫn mãi không tin tức, giống như hoàng hạc một đi không trở lại, biến mất giữa cuộc đời nàng.

Diệu Nghi... Diệu Nghi.

Cái tên mà hắn từng thốt lên đó, giống như một cây gai vẫn đâm sâu trong lòng nàng. Nếu như cuộc đời này còn có cơ hội gặp lại, nàng nhất định phải chính miệng hỏi hắn, nữ tử này, đến tột cùng là ai?

Trời vừa hoàng hôn, các nàng rốt cục đã tới dưới chân Diệp Thành.

Được coi là thủ đô thứ hai của đế đô Già Lam, Diệp Thành có vị trí địa lý cực kỳ quan trọng, ở cửa biển Kính Hồ, một bên là Kính Hồ, một bên là phía nam biển Bích Lạc, do Bạch Thị nơi xuất thân của các đời hoàng hậu Không Tang trông coi, là thành thị phồn hoa giàu có và đông đúc nhất cõi Vân Hoang từ trước đến nay.

Sắc trời đã tối. Từ đường cái nhìn qua bên này, thành thị có mấy nghìn năm lịch sử giống như chìm trong mây, nguy nga mà hoa lệ, xà tranh nóc khác, lầu các trùng điệp. Đêm xuống cả thành sáng rực đèn dầu, giống như bầu trời đầy sao, càng giống như một tòa thành trên trời đang di động.

“Đến rồi đến rồi!” Nàng cũng không nhận được mà hoan hô, nỗi niềm trong lòng vui đi hẳn.

Nhưng mà, thám báo phía trước lại giục ngựa quay về, quỳ một chân trên đất, bẩm báo một thông tin mất hứng: “Bẩm báo quận chúa, chúng ta tới muộn rồi, cửa thành đã đóng lúc vào đêm rồi ạ”.

-----oOo-----

Chương 25: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 25

“Đóng rồi á? Thật là, đều do mớ lộn xộn ban nãy làm chậm chân.” Chu Nhan nhíu mày một cái, dặn dò, “Người đi nói cho thủ vệ trên thành, chúng ta là người của phủ Xích Vương, từ đất phong triều kiến vào thành, có kim lệnh bài phiên vương làm chứng, các nơi trên đường đều thông hành không được trở ngại.”

“Thuộc hạ đã thông báo qua.” Thám báo có chút hơi khó nói, “Thế nhưng... Thế nhưng quan thủ thành nói Tổng đốc hạ lệnh nghiêm ngặt, Diệp Thành là cửa ngõ của Vân Hoang, hết giờ thì cửa thành phải đóng, cho dù là đế quân cũng không có ngoại lệ.”

“Ồ! Khẩu khí thật là lớn!” Chu Nhan bị chọc tức đến nở nụ cười, “Ta không tin nếu thật sự đổi thành Đế quân bị chặn ở ngoài thành, hấn cũng dám nói chuyện khí phách như thế! Ta muốn đi tranh luận với hấn.”

Nàng tính tình nóng nảy, nói đến đây thì vén màn, muốn nhảy xuống xe ngựa. Thịnh ma ma lại kéo lấy váy của nàng, nhỏ nhẹ khuyên bảo: “Ôi, bé con ngoan nào. Tổng đốc Diệp Thành hôm nay là Bạch Phong Lân của Bạch tộc, huynh trưởng của quận chúa Tuyết Oanh, hay là thôi đi.”

“Anh trai của Tuyết Oanh thì thế nào?” Chu Nhan không phục, “Con sợ ông chắc?”

“Ôi, thực là không hiểu chuyện.” Thịnh ma ma thở dài, chỉ ngón tay lên đầu thành, “Nếu như người cứ tùy tiện xông vào, náo loạn một trận long trời lở đất, chuyện này rất nhanh sẽ truyền khắp nơi trong lục bộ quý tộc... Phủ Xích Vương sẽ mất mặt lắm. Nếu cha người biết chuyện, nhất định sẽ mắng con một trận.”

“...” Chu Nhan hơi sừng sốt, nhớ tới bộ dạng phần nộ rít gào của phụ vương, nhất thời nổi cáu, “... Vậy tối nay làm sao bây giờ? Lẽ nào cứ ở trong xe ngựa cả đêm?”

“Thân là thiên hoàng quý nữ, có thể nào ngủ trên đường cùng các thương nhân kia?” Thịnh ma ma lắc đầu, “Xích Vương có một khu biệt viện ở ngoài thành này, không bằng đêm nay qua đó nghỉ, sáng mai thì vào thành.”

Chu Nhan không khỏi mở to hai mắt: “Nhà con còn có biệt viện ở chỗ này? Sao con không biết nhỉ?”

“Người từ nhỏ chỉ biết chơi, đâu quan tâm những chuyện vụn vặt này?” Thịnh ma ma nở nụ cười, “Lục bộ phiên vương Không Tang cùng toàn bộ lục hợp Vân Hoang, Xích Vương ở Diệp Thành và đế đô đương nhiên đều có hành cung biệt viện, có cái gì đáng ngạc nhiên chứ?”

“Oa” nàng không khỏi líu lưỡi, “Thì ra phụ vương con có tiền như vậy á!”

“Dù sao cũng là vương trong lục bộ. Có điều, luận về có tiền, thì trong các phiên vương Bạch Vương vẫn là giàu nhất.” Thịnh ma ma lắc đầu, nói chuyện phiếm liên miên, “Người ta là Bạch tộc nơi xuất thân của các đời Hoàng hậu, có dòng máu chảy trong mình để vương, chia đều thiên hạ, chẳng những có đất phong giàu có nhất, còn cai quản trung tâm thương mại Diệp Thành này đó.”

Chu Nhan không khỏi nhíu mày, có chút không hài lòng: “Ồ... Nói như vậy thì Xích tộc chúng ta chẳng quản Tây Hoang, chẳng phải tính là mảnh đất phong nghèo nhất Vân Hoang sao?”

Thịnh ma ma nở nụ cười ha hả thành tiếng, cũng không có phản bác gì.

“Thảo nào mỗi lần con gặp Tuyết Oanh, quần áo mũ nón đồ trang sức trên người cô ấy đều làm cho người chói mù con mắt. Vòng tay lớn như bắp chân dê, bảo thạch to như trứng bò câu... có lần còn cho con xem một viên Trú Nhan châu, nói một hạt châu này cũng đáng giá nửa tòa thành.” Chu Nhan tính cách tùy tiện, vốn không chú ý tới những khác biệt này, nhưng dù sao cũng là con gái, lúc này trong lòng cũng có chút khó chịu, thì thầm, “Thì ra phụ vương cô ấy có tiền như vậy?”

Thịnh ma ma cười sửa soạn lại y phục cho nàng, miệng an ủi: “Quận chúa đừng tức giận. Xích Vương chỉ có một mình người là con, quận chúa Tuyết Oanh thì có tới mười huynh đệ tỷ muội cơ.”

“Cũng phải”. Chu Nhan nhất thời lại vui vẻ, “Phụ vương con chỉ thương một mình con!”

Trong lúc hai người nói chuyện, đoàn người đã đi về phương hướng biệt viện, dừng ngựa nghỉ tạm.

Nói là biệt viện, nhưng cũng lớn đến kinh người, từ đại môn đi tới sảnh chính cũng mất một khắc thời gian. Chu Nhan nhìn lầu các trùng điệp bên trong, nô bộc và tỷ nữ nhiều như mây, bày biện xanh vàng rực rỡ thì không khỏi ngạc nhiên: “Sao mà... sao mà cái này biệt viện nhìn qua, trông lại đồ sộ hơn cả phủ Xích Vương ở Thiên Cực Phong thành nhỉ?”

“Dù sao Tây Hoang cũng lạnh khủng khiếp, không so được với nơi này”. Thịnh ma ma cười nói, “Quận chúa đừng vội nói tòa biệt viện này lớn, chờ thấy được hành cung của Xích Vương trong Diệp Thành, còn không biết sẽ giật mình cỡ nào đâu.”

“Sao phụ vương lại đặt mua nhiều bất động sản tại nơi xa xôi như vậy? Tiêu tiền lung tung như vậy, mẫu phi có biết không? Ông ấy có nuôi vợ bé ở đây không thể?”. Chu Nhan vô cùng kinh ngạc: “Hơn nữa tòa nhà lớn như vậy, bình thường có người ở không?”

“Những lúc Xích Vương lên kinh, thỉnh thoảng sẽ ở một vài ngày.”
Thịnh ma ma nói, “Bình thường lúc không ai ở, đại đường và lầu chính đều khóa lại, nô bộc cũng không cho được vào.”

Chu Nhan nhú mày: “Phòng lớn như vậy lại để trống à? Không bằng cho người ta thuê lấy tiền đi”.

“Như vậy sao được? Đúng là trẻ con có khác” Thịnh ma ma cười lắc đầu, “Xích Vương dù sao cũng là một trong lục bộ phiên vương, ở nơi tập hợp quyền quý như đế đô và Diệp Thành này sao có thể tụt phía sau người ta, quá mất mặt luôn.”

“Tiêu tiền chỉ để giữ mặt mũi à?”. Chu Nhan không đồng ý, nhưng vẫn đi theo bà lão vào trong.

Đoàn người các nàng đến vội vã không báo trước, tổng quản trong biệt viện không kịp trở tay, nơm nớp lo sợ đi lên chào một cái, nói không có chuẩn bị nguyên liệu tốt để nấu ăn, chợ Diệp Thành cũng đã đóng cửa, đêm nay chỉ có thể ăn tạm một bữa đơn giản, mong quận chúa thứ lỗi.

“Làm qua loa một bữa là được, nhanh chút!” Nàng có chút không nhịn được: “Không có thịt gà tre hầm nhung hươu cũng được, ta sắp chết đói rồi”.

Tổng quản vội vã lĩnh mệnh lui ra, không đến nửa canh giờ đã làm xong. Chu Nhan theo thị nữ đi về phía trước, thấy trong phòng sáng như ban ngày, trên chiếc bàn tử đàn có sáu cái đĩa, mười hai món thức ăn, trái cây và điểm tâm các màu, Chu Nhan nhìn thấy cũng lú lẫm. Cho dù ở phủ Xích Vương trong Thiên Cực Phong thành, trừ phi là ngày lễ ngày tết, thì bữa tối bình thường của nàng cũng tuyệt đối không được phong phú như vậy.

“Chỉ có một mình ta, làm nhiều như vậy, ăn hết thế nào được?” Nàng vừa cố gắng gấp đầy đồ ăn vào miệng, vừa lẩm bẩm với Thịnh ma ma, “Đừng lãng phí... lát nữa lấy chia cho mọi người nha!”

“Được.” Thịnh ma ma chỉ cười híp mắt nói, “Quận chúa ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn đấy.”

Thức ăn nhiều quá, mỗi thứ nàng nếm một lần, thì đã ăn tương đối no. Nhưng mà mùi vị món ăn thật sự tốt, rất nhiều món ở Tây Hoang nàng

chưa từng được thử, nàng nhịn không được, mỗi món lại ăn thêm một chút đến nỗi bụng no căng luôn.

“Quận chúa, buổi tối người ngủ bên phòng phía Tây này nha.” Thịnh ma ma đỡ nàng chậm rãi ra cửa, chỉ vào hậu viện bên trái nói, “Đó chính là căn phòng Vương gia để cho người đó, hết thảy trong phòng đều bố trí dựa theo khuê phòng của người ở phủ Xích Vương, người ngủ sẽ không sợ lạ giường đâu.”

“Được...” Nàng chổng thất lưng, ợ một cái, “Phụ vương cẩn thận quá đi mà.”

“Vương gia thương quận chúa lắm đó”. Thịnh ma ma mỉm cười, “Chỉ có một nữ nhi bảo bối thôi mà.”

Phòng bên lầu Tây này khá lớn, trang trí bên trong quả nhiên giống vương phủ khuê phòng như đúc, hơn nữa còn hoa mỹ tinh xảo hơn. Chu Nhan ngồi xe ngựa cả ngày, bữa tối lại ăn quá no, nhất thời cảm thấy mệt mỏi, rửa mặt qua loa, bảo thị nữ trải giường chuẩn bị ngủ.

Trong lúc chờ đi ngủ, nàng đi tới trước cửa sổ, nhìn thoáng qua cảnh sắc bên ngoài, thốt ra một tiếng cảm thán không kiềm chế được: “Trời ạ, đẹp quá!”

Từ trên lầu nhìn ra ngoài, trước mắt lại là một mảnh ánh sáng màu bạc nhìn không thấy tận cùng, giống như sông ngân chợt vắt qua trước mắt, đó là biển rộng mênh mông vô bờ. Vạn vật chìm giữa ánh sáng mênh mông, dập dờn xao động, ngủ say giữa một đêm không gió.

Sống ở Tây Hoang, Chu Nhan chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, trong lúc nhất thời chân động không nói nên lời.

“Đây là biển Bích Lạc, biển phía Nam ở trong thất hải, là cố quốc của Giao nhân.” Thịnh ma ma đi tới phía sau nàng, cười nói, “Quận chúa lần đầu tiên nhìn thấy hả? Có đẹp hay không?”

Nàng gật như bô củi, bật thốt lên: “Đẹp! Đẹp hơn cả Uyên nói”.

Nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, nàng chợt sững sốt một chút, thần sắc âm đạm đi. Đúng vậy, đây là cố quốc mà Uyên vẫn hoài niệm. Uyên, có phải đã trở về nơi đó hay không? Huynh ấy ở sa mạc khô khốc lâu như vậy, sau trăm năm, rốt cục lại giống như chú cá trở về biển rộng mênh mông, không tìm được nữa.

“Ngủ đi.” Nàng im lặng nhìn biển rộng một hồi, rốt cuộc cũng đóng cửa sổ lại.

Chăn đã bày xong, huân hương đã đốt, nàng đổi lại quần áo mềm mại làm từ tơ sòng, rút Ngọc Cốt trên đầu ra, chải tóc lại, rồi chuẩn bị đi ngủ. Thị nữ buông rèm che xuống cho nàng, im ắng lui ra ngoài, chỉ để lại Thịnh ma ma ở gian ngoài.

Chu Nhan đặt Ngọc Cốt trên gối, nhắm hai mắt lại.

Mệt mỏi cả ngày, vốn nên ngủ ngay khi đặt lưng xuống giường, nhưng mà không biết vì sao nàng lại lặn qua lộn lại một hồi lâu. Không biết là bởi vì ngày mai sẽ phải vào Diệp Thành phồn hoa nhất thiên hạ rồi, hay là bởi vì gần biển quá, nghe được tiếng sóng dạt dào, khiến nàng không nhìn được nhớ lại Uyên.

Nàng đã từng nghĩ tới trăm nghìn lần sẽ gặp lại Uyên ở nơi nào, sau cùng kết luận rằng hẳn huynh ấy đã về quốc gia của Giao nhân sâu trong biển Bích Lạc rồi, hoặc có lẽ sẽ ở Diệp Thành, nơi nhiều Giao nhân nhất.

Nàng muốn tìm đến hẳn, thế nhưng, trời lớn như vậy, biển rộng như vậy, làm sao có thể tìm được huynh ấy?

Chu Nhan vượt ngọc trụy trên cổ Uyên tặng, nghe được tiếng sóng, rớt cục từ từ thiếp đi.

Nhưng mà, khi nàng vừa nhắm mắt lại lơ mơ đi vào giấc ngủ thì bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, từ thang lầu chạy thẳng lên, đưa nàng từ trong cơn buồn ngủ giật mình tỉnh giấc.

“Ai đấy? !” Nàng không khỏi nổi cơn tức giận: “Nửa đêm nửa hôm!”

“Bẩm báo quận chúa!” Bên ngoài có tiếng người thở hồng hộc mở miệng, chính là tiếng của thám báo ban đêm kia, “Nhóc... nhóc Giao nhân mà người bảo thuộc hạ theo dõi kia...”.

“Hả? Nhóc con đó làm sao vậy?” Nàng chột cả kinh, thoáng cái hết sạch cơn buồn ngủ, lặn lông lốc nghiêng người ngồi dậy, “Thật chẳng lẽ đã chết giữa đường rồi sao?”

Phía ngoài thám báo lắc đầu, thở hổn hển: “Không... thằng nhóc đó chạy đến bến tàu rồi!”

“Hả? Nhóc con đi bến tàu?” Chu Nhan từ trên giường nhảy dựng lên, vừa dùng Ngọc Cốt vắn qua loa búi tóc vừa hỏi: “Chết tiết... Chẳng lẽ là muốn chạy trốn về biển sao? Các người có ngăn cản nó không? Ta đi xem với người!”

“Quận chúa, đã nửa đêm rồi, người còn muốn đi đâu?” Thịnh ma ma vội vã đi theo ra ngoài, “Nơi này là hoang giao dã ngoài, không có quan phủ

trông giữ, một mình người đi ra ngoài, lỡ đâu xảy ra chuyện gì...”

“Đừng lo lắng, con là người có bản lĩnh mà! Ai có thể làm gì được con chứ?”. Chu Nhan vội vã muốn vùng thoát khỏi bà, tiện thể nói, “Được rồi, con mang hết thị vệ trong phủ theo được chưa? Đi một lát sẽ trở lại...”

Nàng còn chưa dứt lời, đã trở mình nhảy lên một con tuần mã, giục ngựa xông ra ngoài.

“Mau! Mau đi theo!” Thịnh ma ma ngăn không được, liền ở phía sau sốt ruột thúc giục tất cả thị vệ, “Đuổi theo hết cho ta! Quận chủ mà sơ suất gì, các người đều mất đầu hết đấy!”

Ngoài biệt viện không xa chính là biển cả.

Biển nơi này rất bình tĩnh, hai bên có mạch núi đâm sâu vào biển, ôm vòng lấy, ngăn cách gió bão trên biển, là cảng nước sâu thiên nhiên hiếm thấy, tên là cảng Hội Long, hải cảng lớn nhất Diệp Thành. Có người nói sau khi Tinh Tôn đại đế tiêu diệt Hải quốc bảy ngàn năm trước, bắt được Hội Long thần, mang theo đại quân khai hoàn hồi triều, là lên bờ từ đây.

Lúc này, dưới đêm trăng, vô số thương thuyền đều dừng sát ở đây, cột buồm san sát giống như rừng rậm hơi phập phùng.

Thám báo mang nàng theo phi như bay, trực tiếp chạy thẳng tới hải cảng, dừng lại ở một chỗ, chỉ vào một bến tàu cách đó không xa, nói: “Đứa bé Giao nhân đó kéo thi thể mẫu thân thẳng tới nơi này, sau đó tìm một bến tàu hẻo lánh không người, đem thả bà ấy vào trong nước”.

“Cái này ta biết.” Chu Nhan có chút sốt ruột, “Giao nhân thủy táng, kể cả chết trên đất bằng, thân thể cũng phải trở về biển rộng. Thế nhóc con kia đâu?”

-----oOo-----

Chương 26: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 26

Thám báo hồi bẩm: “Bởi vì sợ đứa bé kia nhảy xuống biển bỏ trốn, nên thuộc hạ bảo lão thất ở lại trông chừng rồi tự mình phi ngựa trở về bẩm báo. Ngay phía ngoài cùng bến tàu bên kia, thuộc hạ lập tức dẫn quân chúa đi vào!”

Mặt đất bến tàu cao thấp không bằng phẳng, đã hoàn toàn không thích hợp cưỡi ngựa, Chu Nhan liền nắm roi ngựa nhảy xuống đất, đi bộ theo thám báo qua bên kia. Lúc này, phía sau thị vệ phủ Xích Vương đều đã chạy tới, cũng cùng bám theo sau.

Gió thổi trên biển mát mẻ, thổi tới mùi nhàn nhạt, là mùi chưa từng người thấy ở Tây Hoang. Chu Nhan đạp cầu tàu bằng gỗ bị nước biển ngâm đến mềm oạt đi về phía trước, bên tai là tiếng sóng, đỉnh đầu là tinh quang, nhất thời không khỏi có chút thất thần: Nếu Hải quốc không diệt vong, nhà của Giao nhân chắc đẹp lắm nhỉ...

Nhưng mà vừa nghĩ tới đây, thám báo bỗng dừng chân, thấp giọng: “Không đúng!”

“Làm sao vậy?” Chu Nhan ngẩn ra.

“Có nhiều tiếng bước chân quá... chỗ này.” Thám báo nhỏ giọng, chỉ vào bến tàu xa nhất, nơi đó là một ụ tàu, neo mấy con thuyền nhỏ đang sửa chữa, ở dưới đêm trăng trông lại càng mờ mịt: “Bên kia vốn nên chỉ có một mình lão Thất! Từ đâu tới người nhiều như vậy?”

Chu Nhan hít một hơi khí lạnh, cũng nghe được dị động bên kia bến tàu.

Đó là tiếng bước chân bộp bộp, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, tựa như con nai chạy qua ván gỗ, nghe qua có vẻ có năm sáu người đồng thời ở bên kia.

“Ai ở bên kia?”. Chu Nhan thiếu kiên nhẫn, hô to một tiếng chạy vội qua, đồng thời dặn thị vệ đi theo phía sau: “Ngăn cầu tàu lại cho ta! Bắt ba ba trong rọ, một con cũng không được bỏ qua!”

Bến tàu quay về phía biển rộng, cầu tàu đó là nơi duy nhất trở về lục địa. Bất kể là ai, chỉ cần bọn họ giữ được yếu đạo này, những người đó thế nào cũng trốn không thoát.

Nghe được âm thanh của nàng, những tiếng bước chân kia bỗng tản ra, giống như chạy trốn, thật nhanh lại gõ qua tấm ván gỗ. Nhưng mà, nghe âm thanh, thì có vẻ những người bị vãn ngăn ở cầu tàu không có ý trở về đất liền, mà là quay đầu trực tiếp chạy về phía biển rộng.

Không tốt, những người đó cùng đường, muốn nhảy xuống biển ư?

Lúc Chu Nhan đuổi kịp tới, thấy mấy cái bóng đen chạy vội dọc theo cầu tàu, tốc độ nhanh chóng, đến cầu tàu bỗng nhảy xuống, ở dưới ánh trăng vẽ ra một đường ngân tuyến, nhanh nhẹn rơi vào biển rộng! Thân hình nhẹ nên khi rơi xuống thì nước biển tự động tách ra hai bên, không văng đến một hạt sóng.

Tất cả thị vệ vẫn còn ở trên bờ chặn đường, lúc này không khỏi thấy ngây người. Ngay cả Chu Nhan cũng không khỏi sửng sốt, những người này, lẽ nào dự định từ biển quay về lục địa ư?

Nàng còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã nghe được thám báo kinh hô: “Lão Thát! Lão Thát!”

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người thám báo nằm ở ụ tàu, toàn thân đầy máu, ngực cắm một thanh đoản kiếm sắc nhọn, có vẻ vừa mới ẩu đả kịch liệt một trận, cuối cùng bị chúng đâm chết.

“Thuộc hạ vô dụng..... đứm bé kia...” Người hấp hối dùng chút hơi sót cuối cùng, chỉ vào đầu cùng sạn đạo: “... bị bọn họ, bị bọn họ cướp đi rồi...”

“Lấy nhiều đánh ít, không biết xấu hổ!” Chu Nhan tức giận đến giậm chân một cái, “Yên tâm, ta báo thù cho ngươi!”

Nàng không chút do dự hướng phía cầu tàu chạy như bay, ngực thiêu đốt một chùm lửa giận, mặc cho thám báo và thị vệ ở phía sau cả tiếng kinh hô cũng không quay đầu lại, trong nháy mắt kia, nàng đã bước một chân lên tấm ván gỗ cuối cùng ở cầu tàu, nhưng mà chân đáp xuống, lại vững vàng đạp ở mặt nước.

Đó là phù không thuật. Chu Nhan lướt sóng đuổi theo. Nhưng mà mấy người kia kỹ năng bơi vô cùng tốt, vừa nhảy xuống nước đã không thềm nổi lên hít lấy một hơi, cứ như vậy biến mất giữa biển rộng bàng bạc.

“Chạy trốn nơi đâu? Ra đây!” Nàng ở trên biển chạy một vòng, nhưng làm sao cũng không thấy bóng dáng chúng, trong lòng lên cơn điên, không kịp nghĩ gì nữa, từ trên đầu lấy cây Ngọc Cốt kia xuống, quăng vút ra giữa biển nước kia.

Ngọc Cốt giống như một con thoi bạc, nhanh như tia chớp đi xuyên qua sóng biển.

Nàng yên lặng đọc chú thuật, không chế nó rẽ qua mặt nước, tìm kiếm hình bóng đám người. Một lát sau bỗng nhiên chấn động, ngón tay nhanh chóng xẹt qua trước ngực, kết ấn, xa xa quay về phía mặt nước biển “xoẹt” một tiếng, một luồng bạch quang từ đáy biển bay vút lên!

Ngọc Cốt xuyên qua nước biển, nhảy khỏi mặt biển.

Nước biển trong nháy mắt tách ra, giống như bị lưỡi dao vô hình sắc bén nhất bỗ ra.

Khi mặt biển bị bỗ ra, nàng nhìn thấy đứa bé Giao nhân kia. Nó bị một người ôm lấy, người đó mặc đồ bằng da cá mập, đang đi vội dưới đáy nước. Ngọc Cốt giống như một mũi tên gào thét, xẹt qua nước, xuyên thẳng vào xương bả vai của người kia.

“Tìm được rồi!” Chu Nhan khẽ hô một tiếng, đập sóng đi, cúi người cướp lấy đứa bé kia bế lên.

Đứa bé Giao nhân kia đã mất đi tri giác, ở trong ngực nàng nhẹ như một chiếc lá rụng.

“Các người là ai?” Nàng lạnh lùng nói.

Những người đó không trả lời nàng, người cầm đầu bỗng hô lên một tiếng, mọi người nhất thời ở trong biển mau lẹ lật người, đập sóng biển nhảy lên, đánh về phía nàng.

Thân thủ như vậy, loài người không thể nào so kịp.

“Các người... Các người là Giao nhân?” Trong nháy mắt, Chu Nhan la thát thanh.

Dưới trăng lạnh, ánh mắt của những người đó đều có màu ngọc bích, tóc dài màu xanh lam tản ra trong gió, phiêu dật như mộng ảo. Nhưng mà, thân thủ của bọn họ lại mau lẹ độc địa, nhanh như thiểm điện, tràn đầy sức mạnh, hiển nhiên đã trải qua kinh nghiệm và huấn luyện, tuyệt nhiên không giống với thiên tính mềm yếu của bộ tộc Giao nhân.

Nàng khiếp sợ lùi ra sau, trong tay ôm hài tử, nên không thể rút vũ khí ra. Ngọc Cốt quét đất quanh co, xoay tròn quanh thân nàng, giống như một thanh kiếm có linh tính treo giữa trời.

Thị vệ trên bờ từ trên bến tàu tháo một con thuyền ra đi về phía bên này. Nhưng mà Giao nhân này đã nhảy ra, vây nàng vào giữa, từ các phương hướng công kích nàng, mỗi người trong tay đều cầm lưỡi dao sắc bén lấp lánh hàn quang phối hợp mượt mà, hiển nhiên điều không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“Quận chúa... Quận chúa!” Người đi theo hầu kinh hô, gọi sang bên này!

Nàng đạp sóng lui về phía sau, ôm đứa bé hôn mê trong lòng, ngón tay chắm một cái, sử dụng thiên nữ tán hoa thuật. Ngọc Cốt trên không trung trong nháy mắt chia ra làm năm, đánh về phía năm người kia!

Đó là lần đầu tiên trong đời nàng dùng một pháp đối chiến, nhưng mà khiếp sợ và phần nộ đã vượt qua lo lắng, không nghĩ được nhiều nữa, sư phụ đã từng dạy nàng dùng Ngọc Cốt hóa kiếm lấy một địch trăm thế nào, nhưng mà nàng chẳng bao giờ chăm chú tu tập, lúc này chỉ có thể vết sạch trí nhớ, nhưng vẫn cứ hờ trái hờ phải.

Sớm biết như vậy, đáng lẽ nàng lên xem kỹ quyển sách kia mới đúng.

“Khứ!” Nàng nói một tiếng, điều khiển Ngọc Cốt, năm đạo lưu quang trên không trung cấp tốc quay về, bỗng ép xuống, bức lui những Giao nhân này một bước, nàng nhân cơ hội ôm đứa bé lui về hướng thuyền nhỏ.

“Quận chúa, mau!” Người theo hầu trên thuyền quay về phía nàng vươn tay ra.

Nàng đạp sóng chạy gấp đi, mũi chân điềm xuống mặt biển sóng gợn lăn tăn, giống như một điệu múa màu đỏ, nhưng mà, khi nàng sắp tiếp cận chiếc thuyền kia thì ánh mắt bỗng cứng lại, nhìn chằm chằm mặt biển ngoài khơi, thân hình dừng lại, chột lui nhanh về sau.

“Quận chúa?” Thị vệ đi theo ngạc nhiên, “Làm sao vậy?”

Ngay khoảnh khắc kia, đáy nước đen kịt lớn dần, nước biển dưới thuyền nứt ra, “Rầm” một tiếng, có một Giao nhân từ đáy biển nhảy vọt lên, trong nháy mắt bắt được mắt cá nhân của nàng, kéo nàng xuống dưới đáy biển!

“Quận chúa... Quận chúa!” Thay đổi quá đột nhiên, mọi người la thất thanh.

Giọng nói chưa dứt, Chu Nhan đã biến mất khỏi mặt biển.

Nàng bị bắt xuống biển rộng, chìm nhanh xuống đáy biển, tay vẫn ôm chặt đứa bé trong lòng. Nếu như buông tay ra, đứa bé Giao nhân kia cũng đã bị cướp đi; nhưng không rảnh tay, nàng cũng không cách nào thi triển thuật pháp!

Giữa thời khắc do dự ngần ngừ như vậy, nàng bị bay nhanh vào đáy biển.

Ánh trăng trên đỉnh đầu biển mất rất nhanh, xung quanh trở nên mờ tối. Cái tay kia lạnh lẽo, giữ lấy huyết đạo trên chân nàng, nắm mắt cá chân tha nàng xuống dưới. Nàng không thể nhúc nhích, bởi vì tốc độ chìm xuống quá nhanh, vành tai đau nhức, nước biển lạnh như băng rót đầy thắt khiêu, khó chịu không gì sánh được.

Chuyện gì vậy... Lẽ nào mình cứ chết ù ù cạc cạc ở đây sao? Phụ vương... Mẫu phi... Sư phụ... Còn có những người này sẽ biết tối nay nàng sẽ táng thân đáy biển nữa?

Trong mơ hồ, nàng chìm xuống, sắc tóc ám hồng ở đáy biển tản ra như rong rêu. Nàng nhìn thấy bóng đen từ phía trên bơi lại, phía sau bóng đen này, còn có một đốm sáng nhàn nhạt.

Ngọc Cốt! Đó là Ngọc Cốt!

Trong chớp mắt này, nàng mấp máy miệng, muốn nói ra mấy âm tiết, nhưng mà từ trong miệng phun ra cũng chỉ có bọt khí. Tốc độ chìm xuống đang tăng nhanh, xung quanh đã không còn một tia sáng, nghe được chỉ có tiếng nước chảy, gào thét như yêu quỷ, đã không biết là đáy nước bao sâu.

“Đội trưởng, thế nào rồi? Có bắt được không ạ?” Có tiếng chào đón thấp giọng hỏi.

“Bắt được, đem hai người này trở về đại doanh hết đi! Tả Quyền Sứ đang chờ đây.”

“Dạ”.

Nàng nghe được tiếng hỏi đáp xung quanh, dốc hết sức lực, một tay ôm đứa bé, tay kia vươn lên trong nước biển, chụp về phía mấy đốm sáng trong nước. Xoẹt một tiếng như Lưu Tinh hội tụ, năm tia sáng chọt bắn nhanh về phía lòng bàn tay của nàng, một lần nữa ngưng tụ!

Chu Nhan cầm Ngọc Cốt, dụng hết toàn lực vung lên, xuyên thủng cánh tay nắm mắt cá chân nàng. Giao nhân kia phát sinh một tiếng thét kinh hãi, hiển nhiên đau không chịu nổi, lại vẫn không chịu buông chân nàng

ra, trái lại càng ra sức không chế nàng, kéo thẳng xuống đáy nước:
“Mau, chế trụ người nữ này!”

Bóng đen xung quanh tụ lại, rất nhiều cánh tay đưa qua bắt lấy nàng.

Ở đáy nước trong bóng tối, ưu thế của bộ tộc Giao nhân thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, loài người không thể nào so sánh được. Chu Nhan liều mạng giãy dụa, nắm Ngọc Cốt phản kháng, nhưng mà một tay ôm đứa bé, thân thể thiếu linh hoạt đi nhiều, rất nhanh thì có cánh tay bắt được bả vai của nàng, nhấn nàng xuống.

“Hả?” Đột nhiên, nàng cảm giác được Giao nhân kia hơi run một chút, buông lỏng tay ra như bị điện giật, kinh hô, “Người nữ này, vì sao lại mang theo...”

Nàng tranh thủ khoảnh khắc đó, bỗng xoay đầu Ngọc Cốt ra ngoài!

Chu Nhan hé môi, ôm đứa bé, dùng ý thức cuối cùng đọc chú thuật ra khỏi miệng. Ngọc Cốt chập chờn ở đáy nước trong bóng tối, phát ra ánh sáng chói mắt, trong nháy mắt chia ra thành sáu đường, bắn nhanh tới như mũi tên, xuyên qua sáu Giao nhân đang không chế nàng!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên ở đáy biển. Khoảnh khắc kia, nàng dùng hết khí lực sau cùng đá văng cánh tay nắm chân nàng ra. Nước biển chung quanh đã tràn đầy mùi máu, Ngọc Cốt sau chiêu đó cấp tốc ngưng tụ lại, hóa thành một tia chớp nhanh chóng về bên cạnh nàng.

-----oOo-----

Chương 27: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 27

“Mở!” Nàng một tay nắm lấy Ngọc Cốt, niệm động chú thuật, quẹt ngón tay, trong nháy mắt bỏ nước biển trước mặt ra một con đường, nổi thẳng lên mặt biển.

Thông lộ kia chỉ có thể duy trì chốc lát, nàng bắt chấp đau đớn, một tay ôm lấy đứa bé kia, vội vàng dốc hết sức lực lao lên mặt biển trên đầu.

Cuối cùng nàng cũng nhìn thấy thuyền của thị vệ, họ quay về phía nàng hô to: “Quận chúa... Quận chúa!”

Không chỉ một chiếc thuyền, phía còn có ít nhất mười chiếc, cấp tốc lái về phía nàng. Nàng nhìn qua, nửa đêm trên bờ còn xuất hiện đoàn người đông nghịt, cầm đuốc chiếu sáng toàn bộ bến tàu. Chuyện gì xảy ra? Đêm khuya như vậy, bến tàu ngoài thành tàu tại sao bỗng nhiên xuất hiện người nhiều như vậy?

Nàng không kịp nghĩ nhiều, dốc sức nổi lên mặt biển, cũng không còn sức nắm mép thuyền, cả người mềm nhũn trên nước, một tay nắm chặt Ngọc Cốt, tay còn lại ôm chặt đứa bé kia.

“Mau, mau kéo quận chúa lên!” Có người kinh hô, chính là Thịnh ma ma.

Chu Nhan được thị vệ kéo lên thuyền, cả người rã rời, không ngừng ho khan, hộc ra nước biển mặn sấp trong người. Nhưng mà, nàng lại không dám khinh thường, vẫn khẩn trương nhìn chăm chăm bóng đen ở dưới nước, băn khoăn không biết bao giờ nó sẽ bỗng nhiên nhảy ra khỏi mặt nước, mang nàng xuống một lần nữa!

Nhưng mà, khi lần lượt đủ con thuyền kéo đến xung quanh thì bóng đen dưới nước kia cũng đột nhiên biến mất.

“Quận chúa bị sợ hãi.” Nàng nghe được có người mở miệng, “Ngọc thể không việc gì chứ?”

Ai đây? Chu Nhan ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy một chiếc thuyền màu trắng không biết đã xuất hiện bên cạnh nàng từ lúc nào, đầu thuyền có một nam tử quý tộc đang đứng, khoảng chừng đã tuổi trưởng thành, mặt như quan ngọc, trên áo bào trắng thêu hình cây tường vi, người hơi cúi xuống, quan sát nàng đang nhếch nhác thảm hại.

Nàng theo bản năng kéo chặt vạt áo, ngạc nhiên nói: “Ngươi... Ngươi là ai?”

Người nọ mỉm cười: “Tại hạ Bạch Phong Lân Tổng đốc Diệp Thành.”

“Ồ! Là người?” Chu Nhan lại càng hoảng sợ, “Anh... anh trai Tuyệt Oanh?”

“Chính là tại hạ.” Bạch Phong Lân gật đầu.

Chu Nhan hít một hơi khí lạnh, theo bản năng chỉnh sửa lại một chút vạt áo ướt nhep, gỡ búi tóc đã rối tung, thoáng qua nghĩ tới khoảnh khắc này mình ở trong mắt hấn trông thảm hại thế nào, lại nghĩ rất nhanh lục bộ đều sẽ biết tới việc này, không tránh khỏi lại bị phụ vương mắng một trận, nhất thời lại nổi cơn tức, bất chấp giữ phong độ gì nữa, trực tiếp mắng: “Đều tại người!”

Bạch Phong Lân sừng sốt một chút: “Hả?”

Chu Nhan nhìn bộ dạng mình cả người ướt đẫm dáng vẻ chật vật, tức giận nói: “Nếu như không phải người chặn ta ở ngoài thành, làm sao xảy ra chuyện này giữa đêm hôm?”

“Quận chúa, người làm sao có thể nói như vậy? Thất lễ lắm!” Thịnh ma ma nói.

Một con thuyền khác đi tới, vội vàng hoà giải, “Tổng đốc đại nhân cứu người, còn không nói lời cảm tạ tử tế đi?”

“Hấn cứu con á?” Chu Nhan cười nhạt, giơ Ngọc Cốt trong tay lên, “Rõ ràng là con mở một đường máu chính cứu mình... Da mặt hấn dày thế nào, mới có thể vớ bừa thế này?”

Thịnh ma ma tức giận đến nỗi muốn quở trách nàng nữa, nhưng mà Bạch Phong Lân lại thần sắc bất động, mỉm cười nói: “Phải. Quận chúa pháp thuật cao cường, đích thật là dựa vào bản lĩnh của mình mà thoát ra khỏi hiểm nguy, tại hạ nào dám kể công? Để quận chúa chấn kinh, đích thật là tại hạ thất trách, ở chỗ này xin lỗi quận chúa vậy.”

“...” Hấn khách khí lễ độ như vậy, Chu Nhan trái lại kinh ngạc, không cách nào trút lửa giận ra được, chỉ có thể lằm bằm một câu, “Bỏ đi!”

Bạch Phong Lân phát tay, lệnh cho đội thuyền quay đầu lại, “Trên biển gió to, nhanh đi về, đừng để cho quận chúa bị phong hàn.”

Lúc này chính là tháng ba, xuân hàn se lạnh, Chu Nhan ướt đẫm toàn thân, thuyền vừa mở bị gió biển thổi qua, lập tức cóng đến lạnh run, theo bản năng giơ cánh tay ôm đứa bé Giao nhân kia vào trong ngực, dùng bả vai ngăn gió. Nàng thì vẫn ổn, nhưng đứa bé này vốn đã yếu đuối, sợ sẽ ngã bệnh thôi.

“Quận chúa lạnh không?” Bạch Phong Lân cời ngoại bào xuống đưa tới cho nàng, quay đầu dặn, “Đi chậm một chút.”

“Vâng.” Tốc độ thuyền chậm dần theo tiếng trả lời, gió cũng không lạnh thấu xương như cũ nữa.

Chu Nhan khoác y phục của hắn, lập tức thấy ấm hơn rất nhiều, thế là lại cảm thấy đối phương thuận mắt hơn. Thật ra nàng đã nghe Tuyết Oanh nói đến người ca ca này rất lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy. Vừa là đích trưởng tử của Bạch tộc vừa là Tổng đốc Diệp Thành, tương lai chắc chắn còn thừa kế vị trí Bạch Vương. Trước đây nàng loáng thoáng nghe người khác nói người này khẩu Phật tâm xà, cay nghiệt vô tình, mà giờ khắc này chính mắt nhìn thấy Bạch Phong Lân lại thấy khá là khách khí khiêm tốn, nho nhã lễ độ, chứng tỏ lời đồn đãi thường thường không thể tin.

So với Tuyết Oanh, người ca ca này của cô ấy thật đúng là khác nhau hoàn toàn.

“Ôi, người và Tuyết Oanh, hắn không phải là cùng một mẹ sinh ra đúng không?” Nàng nghĩ đến đây, không khỏi thốt ra, hỏi xong lại “ôi” một tiếng, bởi vì Thịnh ma ma ở dưới đang véo nàng một cái đau điếng.

“Không phải.” Bạch Phong Lân mỉm cười, “Mẫu thân ta là trắc phi.”

Chu Nhan hiểu ra mình lại giẫm phải một quả mìn, không khỏi âm thầm đập mình một cái. Quả nhiên nàng có thiên phú rước họa, vì sao mỗi lần quen một người, không quá ba câu là có thể đắc tội.

“Xin lỗi xin lỗi...” Nàng luôn miệng xin lỗi.

“Không có việc gì. Sao tối này quận chúa lại tới đây?” Bạch Phong Lân không hề tức giận, tao nhã như trước, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Đứa trẻ trong lòng quận chúa này lại là vị nào?”

“Hả, ừm... là ta giữa đường nhặt được đó.” Nàng dùng một ngón tay vén mái tóc rối bời của đứa trẻ, lại nhìn không được chọc một cái, oán hận nói, “Ta đã hứa với mẹ đứa bé này sẽ chăm sóc nó, nhưng đứa bé này cứ kháng kháng không nghe lời, một mình nửa đêm chạy trốn...”

Bạch Phong Lân nhìn đứa bé đang hôn mê trong lòng nàng, bỗng nói: “Đứa bé này cũng là một Giao nhân phải không?”

“Ừ?” Chu Nhan không khỏi sửng sốt một chút, “Người đã nhìn ra?”

“Đôi lại là trẻ con bình thường, ở dưới nước lâu như vậy đã không sống nổi, đâu còn có thể hô hấp bình ổn như thế.” Bạch Phong Lân dùng cây

quạt gõ gõ trong lòng bàn tay, gật đầu nói, “Thảo nào.”

“Thảo nào cái gì?” Chu Nhan càng kỳ quái.

Bạch Phong Lân nói: “Thảo nào phục quốc quân muốn mang đứa bé này đi.”

Nàng càng thêm ngạc nhiên: “Phục quốc quân? Đó là cái gì?”

“Là tổ chức mà nô lệ Giao nhân bí mật thành lập, muốn trùng kiến Hải quốc ở biển Bích Lạc, khôi phục tự do cho toàn bộ Giao nhân ở Vân Hoang.” Bạch Phong Lân nói, “Mấy năm nay bọn họ không ngừng đối kháng với Không Tang, cổ động nô lệ chạy trốn và tạo phản, ám sát chủ nô và quý tộc. Đế đô tiêu diệt nhiều lần, đều tro tàn lại cháy, gần nhất mấy năm này càng rầm rộ.”

“Ồ? Thảo nào những Giao nhân này thân thủ đều tốt như vậy, vừa nhìn cũng biết là có huấn luyện qua!” Chu Nhan không khỏi sửng sốt một chút, bật thốt lên, “Có điều, bọn họ ở biển Bích Lạc trùng kiến Hải quốc, không phải cũng vô cùng tốt hay sao? Cũng không chiếm đất của người Không Tang chúng ta, để cho bọn họ xây là được.”

Bạch Phong Lân không nói gì, chỉ nhanh chóng nhìn nàng một cái, ánh mắt hơi thay đổi.

“Thân là Xích tộc quận chúa, người không nên nói như vậy.” Giọng nói của hắn lãnh đạm dần, “Quận chúa trăm trò khen ngợi nghịch tặc, là muốn ủng hộ bọn họ đối kháng Đế đô, phát động phản loạn sao?”

“Hả...” Chu Nhan không nói nữa, bởi vì Thịnh ma ma đã véo bấp đùi dưới váy nàng, cố sức đến làm cho nàng suýt kêu la oai oái. Thịnh ma ma vội vã chen vào hoà giải, nói: “Tổng đốc đại nhân đừng để ý lời nói lung tung của quận chúa chúng ta, cô ấy từ nhỏ đã quen nói xàm rồi”.

Ai nói xàm chứ? Nàng tức giận trừng mắt liếc ma ma, lại nghe Bạch Phong Lân ở một bên nhẹ giọng cười, nói: “Không sao đâu, tại hạ cũng từng nghe xá muội nói qua, quận chúa nhìn thì ngây thơ rạng rỡ, nhưng bình thường nói toàn những chuyện kinh người.”

Cái gì? Tuyết Oanh cái đồ thôi tha mi, dám ở sau lưng nói xấu ta? Chu Nhan hầu như muốn nhảy dựng lên, lại bị Thịnh ma ma ấn chặt lại. Thịnh ma ma chuyển trọng tâm câu chuyện, cười hỏi: “Tổng đốc đại nhân đêm nay xuất hiện ở nơi này, còn an sắp xếp nhiều người như vậy, là bởi vì...”

“Thật không dám giấu, là bởi vì khoảng thời gian gần đây Diệp Thành không yên ổn” Bạch Phong Lâm thở dài, nói, “Liên tục có nô lệ Giao nhân biến mất và chạy trốn, còn có một thương nhân nuôi Giao nhân bị giết, chưa kịp đưa đến chợ nô lệ đầu xuân bán đấu giá nữa.”

Chu Nhan hiểu ra: “Cho nên người tới nơi này đợi phục quốc quân?”

“Phải.” Bạch Phong Lâm gật đầu, “Không nghĩ tới lại đụng phải quận chúa.”

Lúc này chiếc thuyền đã chậm rãi về đến bến tàu, bỏ neo ở bên bờ, Bạch Phong Lâm hơi chấp tay, nói: “Đã khuya lắm rồi, không bằng tại hạ phái người hộ tống quận chúa đi về nghỉ ngơi trước nhé.”

Chu Nhan hiểu kỳ: “Vậy người không quay về sao?”

“Tại hạ còn phải ở lại chỗ này, tiếp tục vây bắt phục quốc quân.” Bạch Phong Lâm nở nụ cười, dùng chiết phiến chỉ vào biển rộng, nơi đó đã có thật nhiều chiến thuyền lao ra biển như tên bắn, từng cái lưới lớn hắt về phía biển rộng, trong giọng nói của hắn hơi có chút đắc ý: “Ta đã sắp xếp người ổn thỏa ở đây rồi, khó khăn lắm bọn chúng mới ló đầu, há có thể bỏ dờ giữa chừng? Mấy tên vừa vây công quận chúa kia, không tên nào thoát được!”

“...” Chu Nhan im lặng một chút.

Tuy rằng những người này chỉ chốc lát trước còn muốn lấy mạng nàng, nhưng không biết vì sao, vừa nhìn thấy bọn họ gần rơi vào tuyệt cảnh, trong lòng nàng luôn cảm thấy không thoải mái lắm.

“Nếu như người bắt được bọn họ, sẽ xử lý những người đó như thế nào đây?” Nàng nhìn thoáng qua, nhìn không được hỏi, “Lại mang ra chợ bán làm nô lệ sao?”

“Làm gì có chuyện tốt như vậy? Quận chúa cho là Tổng đốc có thể kiêm nhiệm buôn lậu nô lệ sao?” Bạch Phong Lâm cười khổ một tiếng, lắc đầu, “Hơn nữa những chiến sĩ phục quốc quân này đều rất khó không chế, bị bắt rồi đều chết không mở miệng, Giao nhân thể chất lại yếu, hơn phân nửa không chịu nổi khảo vấn mà chết ở trong lao ngục. Thỉnh thoảng có mấy người không chết, cũng cơ bản đều là trọng thương tàn phế, đưa ra thị trường, sao có thể bán nổi?”

“Hả...” Chu Nhan không biết trong lòng là mùi vị gì, nói, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Hơn phân nửa sẽ bị thương nhân trả rẻ lấy đi, giá tiền chỉ bằng một phần mười nô lệ Giao nhân, vì chỉ còn lại đôi mắt có thể làm thành Ngung Bích châu.” Bạch Phong Lâm nói đến đây, nhìn nàng một cái, “Vì sao quận chúa quan tâm cái này?”

“...” Chu Nhan dừng một chút, chỉ nói, “Không có gì.”

Nàng nói tạm biệt, rồi theo ma ma trở về trên bờ, giục ngựa ở dưới ánh trăng trở lại, trước khi rời đi, nàng nhìn không được còn ngoái đầu nhìn lại.

Trên biển Bích Lạc trắng sắc như ngân, sóng biển bàng bạc. Chiến thuyền ở trên biển qua lại như thoi, trên thuyền cung đao san sát, từng cái lưới to lớn hướng về phía biển rộng. Tên Tổng đốc Diệp Thành ôn văn nhĩ nhĩ đứng ở dưới ánh trăng, chỉ huy đây hét thảy đầu vào đấy, đôi mắt hẹp dài lóe ánh sáng lạnh, phảng phất biến thành một kẻ giết người tàn ác.

Mặt biển bao la ấy, có thể nhuộm đỏ máu Giao nhân hay không?

-----oOo-----

Chương 28: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 28

Lúc trở lại biệt viện, Chu Nhan đã mệt mỏi không chịu nổi, hận không thể lập tức ngủ luôn. Nhưng mà sau khi vào đây biển, toàn thân cao thấp đều ướt đầm dề, tóc cũng ướt cả, phải chống đôi mắt buồn ngủ để thị nữ đốt nước nóng chuẩn bị thùng gỗ hương liệu, tắm rửa từ đầu đến chân.

Đến khi tắm xong khoác áo choàng tắm đi ra, dùng Ngọc Cốt búi tóc lần nữa, nàng nói với Thành ma ma: “Người cũng tắm cho tiểu tử kia đi, cả người bản thủ, cũng không biết bao lâu không tắm rồi.”

“Vâng.” Thịnh ma ma chỉ đạo thị nữ thay đổi nước nóng, bế đưa bé Giao nhân đang hôn mê lên, nhìn thoáng qua, nói, “Khuôn mặt tuy rằng bần, ngũ quan lại có vẻ khá là đoan chính.”

“Thì đó, dù sao cũng là con của Ngự cơ mà.” Chu Nhan ngồi ở trước gương chải đầu, “Cho dù không biết phụ thân nó là ai, nhưng chỉ dựa vào huyết thống của mẫu thân, cũng nên là một đứa bé tuyệt đẹp.”

“Nhóc con này bao nhiêu tuổi rồi? Gầy đến xương bọc da, chỉ sợ là chưa từng ăn được bữa cơm no nhỉ?” Thịnh ma ma vừa bắt đầu đã lẩm bẩm một câu, quan sát đứa bé hôn mê: “Tay chân nhỏ như cây lau ấy, bụng lại gồ lên, lẽ nào bên trong mọc nhọt à? Thực là đáng thương... Cũng không biết có thể sống bao lâu.”

Ma ma vừa nói vừa cởi bộ quần áo rách rưới của đứa bé ra, đột nhiên hu nhin không được “A” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Chu Nhan đang chải tóc, nhìn thoáng qua.

Thịnh ma ma nói: “Người xem, trên lưng đứa bé này!”

Chu Nhan để cái lược xuống nhìn qua, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, đứa bé kia thân thể nhỏ gầy, xương bọc da, gầy đến mỗi một cây xương sườn đều rõ ràng có thể thấy được, toàn thân vết thương chằng chịt. Nhưng mà, ở mảnh da thịt tái nhợt sau lưng lại hình thành có một vết đen to lớn, màn sương đen như ẩn như hiện, tràn ngập toàn bộ tấm lưng nhỏ.

“Đó là cái gì?” Chu Nhan thốt ra.

Thịnh ma ma sờ soạng một lượt, cau mày nói: “Hình như là nốt ruồi đen, làm sao lại có nốt ruồi lớn như vậy?”

Bà bế đứa bé lên, bỏ vào trong thùng gỗ cao cỡ nửa người, nói thầm: “Quận chúa, tiểu Giao nhân người nhật được này bệnh tật khắp người, phỏng chừng bắt đến Diệp Thành cũng không bán được giá cao đâu.”

“Người là nói con lượm hàng lỗ sao?” Chu Nhan trừng mắt nhìn ma ma, tức giận nói, “Yên tâm, phủ Xích Vương tuy rằng nghèo, cũng còn không có nghèo đến cỡ phải làm bọn buôn người. Con nuôi được!”

“Thế nào, quận chúa còn dự định mời đại phu tới xem bệnh cho đứa bé này phải không?” Thịnh ma ma nở nụ cười một tiếng, thả đứa bé vào trong nước. Nhưng mà, đứa bé hôn mê kia vừa chạm nước, đột nhiên lại giãy lên một cái, cau mày, phát ra tên rên rỉ khe khẽ.

Thịnh ma ma vui vẻ nói: “Ồ, hình như sắp tỉnh!”

“Cái gì?” Chu Nhan thoáng cái đứng lên, thốt ra, “Người cẩn thận một chút!”

Lời còn chưa dứt, một giây sau, Thịnh ma ma thoáng cái đã thả tay, phát ra một tiếng thét kinh hãi, trên cổ tay còn hằn một loạt dấu răng sâu.

Đứa bé kia trôi nổi ở trong thùng gỗ, mở mắt ra, dính sát thân thể nhỏ gầy trong vách thùng, hung tợn nhìn người trước mặt, giống như con thú nhỏ bị nhốt trong lồng, đề phòng dựng lên nanh vuốt toàn thân.

“Con đã bảo người cẩn thận một chút mà! Nhóc con này hung ác độc địa lắm.” Chu Nhan thoáng cái phát hỏa, phùng phùng đứng lên, tiến lên trực tiếp đẩy đứa bé cản người kia ra, lạnh lùng nói, “Vừa tỉnh lại đã cản người? Tối hôm qua liều sống liều chết cứu người về từ trong tay đám người đó, nhóc con này thật đúng là không thấy lòng tốt của người ta”.

Nàng tức giận ra tay khá nặng, đứa bé kia t không ránh khỏi, đầu bị đánh vào thùng gỗ, phát ra tiếng”cộc”, hiển nhiên rất đau, lại không nói tiếng nào đứng thẳng lên, gất gao trừng mắt nhìn nàng. Chu Nhan không nghĩ tới cú đẩy kia mạnh quá, lại có chút không đành lòng, sẽ không đánh cái thứ hai nữa, cũng trừng mắt nhìn lại đứa bé, nửa ngày mới hậm hừ nói: “Này, người tên là gì?”

Đứa bé kia nghiêng đầu qua chỗ khác không nhìn nàng, cũng không trả lời.

“Không nói? Được, vậy ta gọi ngươi là nhóc con vậy!” Nàng lơ đãng, lập tức tùy tiện cho đứa bé kia một cái tên, hỏi tiếp, “Nhóc con, năm nay bao nhiêu tuổi? Đến sáu mươi chưa?”

Đứa bé kia không để ý tới nàng, mắt điếc tai ngo.

“Vậy coi như ngươi là sáu mươi tuổi đi. Chưa dứt sữa hả.” Chu Nhan hừ lạnh một tiếng, “Được rồi, Thịnh ma ma, nhanh giúp nhóc con này tắm rửa cho xong đi, con muốn đi ngủ rồi!”

“Vâng.” Thịnh ma ma cầm một miếng xà bông thơm, nhưng mà không đợi nàng tới gần, nhóc con bỗng dựng lui về phía áu, trong mắt lộ ra tia hung ác, vung tay lên, thoáng cái đã hất nước nóng lên mặt Thịnh ma ma!

“Còn dám xằng bậy! Nghĩ ta không dạy được ngươi sao?” Chu Nhan lần này tức giận, bất chấp hết, vén tay áo lên, tóm lấy tóc đứa bé, hung hăng

ấn vào vách thùng, giơ tay lên, đưa bé kia cho rằng lại phải chịu đòn, theo bản năng cắn chặt khóe miệng, nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà cái tát này không có rơi xuống, phía sau bỗng truyền đến con ngựa ngáy bứt dứt.

Chu Nhan ấn tiểu ác ma này, thật nhanh dùng ngón tay vẽ một lá bùa ở trên lưng đứa bé, đầu ngón tay chấm một cái, lập tức giữ yên đứa bé đang liên tục giãy dụa kia!

Đứa bé bất động, nổi trong thùng gỗ, mắt hung hăng nhìn nàng.

“Làm sao vậy, nhóc con, muốn ăn ta à?” Chu Nhan dùng Phục Linh thuật khống chế tay chân đứa bé, thắng lợi gõ một cái lên cái đầu nhỏ của nó, khiêu khích nói một câu, sau đó quay đầu dặn dò, “Ma ma, giúp con tắm rửa sạch sẽ cho con thỏ nhỏ chết bầm này”.

“Vâng, quận chúa.” Thịnh ma ma lên tiếng, căn dặn người hầu bắt đầu đưa các loại xà bông khăn vải nước thơm quần áo qua, vén tay áo bắt đầu tắm rửa.

Tròn một canh giờ, đổi qua ba thùng nước mới có thể tắm sạch cho đứa bé bẩn thỉu này.

Đứa bé kia không thể nhúc nhích, ở trong nước vẫn ngửa mặt nhìn lão ma ma và mấy người hầu, thân thể nhỏ vẫn run rẩy, không biết là bởi vì xấu hổ, giận dữ hay là vì sợ hãi.

“Ôi chao! Bé con ngoan nào...” Thịnh ma ma lau sạch mặt đứa bé, nhin không được phát ra một tiếng cảm thán, “Quận chúa, người mau đến xem đi! Đảm bảo toàn bộ Vân Hoang này cũng không có đứa bé nào xinh xắn như vậy!”

Nhưng mà, không có tiếng trả lời.

Bà quay đầu nhìn lại, đã thấy ở trên giường Chu Nhan đã ngủ từ lâu, hơi thở đều đều, suối tóc đỏ sẫm chảy dài xuống, giống như một dải lụa mượt óng.

Thịnh ma ma thở dài, dùng vải nhung cẩn thận lau khô bọt nước trên mặt đứa bé, động tác dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Bé con à, con cũng đừng quật cường như vậy... Đừng xem quận chúa tính tình nóng nảy, nhưng lòng dạ rất tốt đó. Cô ấy đã hứa với mẹ con sẽ chăm sóc cho con, thì nhất định nói được làm được. Con là một Giao nhân tàn phế, có thể tìm được chủ nhân như vậy, toàn bộ nô lệ Vân Hoang đều ước ao cho con còn không kịp đó.”

Đứa bé trong nước bỗng dựng run một cái, ngược mắt lên, hung hăng nhìn lão ma ma.

Bỗng nhiên, bà lão nghe được một âm thanh rất nhỏ: “Ta không có chủ nhân.”

“Hả?” Thịnh ma ma sững sốt một chút, đứa bé như cầm điếu này bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, nhất thời không phản ứng kịp, “Con nói cái gì?”

“Ta không có chủ nhân.” Đứa bé kia nhìn bà, ánh mắt sắc bén, nói từng chữ, “Ta không phải nô lệ. Bà mới là nô lệ!”

“...” Thịnh ma ma hít một hơi khí lạnh, không biết nói cái gì cho phải, lại nghe được Chu Nhan bên kia trở mình, phát ra một tiếng cười lạnh: “Được, nhóc không phải nô lệ, nhóc là chủ nhân, được chưa? Ma ma, không cần hầu hạ cái tên chủ nhân này nữa, người trở lại ngủ đi, để con thỏ nhỏ chết bầm này ngâm nước đi!”

Thịnh ma ma có chút khó xử: “Mới tháng ba, nước này sẽ lạnh nhanh lắm...”

“Giao nhân còn sợ ngâm nước lạnh à?” Chu Nhan hừ một tiếng, trợn mắt với đứa bé kia: “Máu của bọn họ vốn là lạnh rồi! Người đi ngủ đi, nửa đêm rồi.”

Thịnh ma ma chần chừ một chút, lại liếc nhìn đứa bé trong thùng gỗ: “Vâng.”

Khi tất cả thị nữ đều lui xuống rồi, Chu Nhan thân nhiên trở mình, chống cằm, kê cao gối mà ngủ trên giường, nhìn đứa bé trong thùng gỗ, cười lạnh một tiếng: “Này, nhóc con, theo ta là phúc khí của người có biết hay không? Ta nhất định sẽ làm cho người tâm phục khẩu phục gọi một tiếng chủ nhân!”

Đứa bé kia cũng cười lạnh một tiếng, ngó mặt đi chỗ khác, thậm chí cũng không buồn nhìn nàng.

“Chờ coi!” Nàng oán hận nói.

Ngủ một giấc sâu tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, đến khi Chu Nhan mở mắt ánh nắng đã từ song cửa xuyên qua màn che chiếu vào.

Khí trời thật tốt... Ngày hôm nay nên vào thành nhi? Nàng ngáp một cái, lười biếng ngồi dậy, đột nhiên ánh mắt bất định.

Trong thùng gỗ đã trống không rồi.

Cái gì! Nhóc con kia, chẳng lẽ lại chạy thoát rồi? Một cái chớp mắt nàng nhảy dựng lên, lửa giận phùng phùng vọt tới. Nhưng mà vừa vọt tới cạnh thùng gỗ, liếc mắt nhìn sang, rồi lại không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đứa bé nhỏ gầy chìm ở đáy nước, ngủ rất yên ắng, không hề nhúc nhích.

Thân thể nho nhỏ cuộn tròn, tình trạng kiệt quệ, phần mang sau tai mở hết ra, hô hấp trong đáy nước. Mái tóc dài màu nước biển chập chờn di động theo nhịp thở, giống như rong rêu xinh đẹp. Khuôn mặt nhỏ nhắn đã rửa sạch trông rất xinh đẹp, cằm đầy, mũi cao, lông mi rất dài, môi phớt hồng, giống như một linh tinh ngủ sâu dưới đáy biển rộng.

Chu Nhan vốn có lửa giận ngút trời, nhưng nhìn một cái, lại không tức giận nổi.

Thật là một đứa bé xinh đẹp... Quả thực đẹp đến không từ nào tả nổi. Thảo nào những nhà quan cao quyền quý lại bỏ nhiều tiền mua một Giao nhân như vậy. Loại sinh vật này, đích thật là đẹp gấp trăm lần người Vân Hoang trên đất bằng.

Nàng nhin không được vươn tay, muốn sờ lông mi dài của đứa bé. Nhưng mà ngón tay vừa vào nước, người dưới nước đã bừng tỉnh, vừa nhìn thấy nàng ở bên cạnh, lập tức run mạnh một cái, liềm mạng lui về phía sau, nhưng vì bị dính chú thuật, thân thể làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Đầu ngón tay Chu Nhan dừng cách đứa bé một phân, nhìn ánh mắt ngọc bích trong veo sợ hãi mà chán ghét, không khỏi nhíu mày một cái: “Thế nào, ngươi rất ghét người khác sờ vào ngươi sao?”

Đứa bé kia cắn chặt môi, dính sát người vào thùng gỗ, chặt chẽ nhìn chăm chăm nàng.

“Quên đi.” Chu Nhan thu tay về, “Ai thèm sờ ngươi, nhóc con!”

Hài tử kia thở phào một hơi rất rõ, toàn thân đều thả lỏng xuống nước. Chu Nhan hận đi ra cửa, ngồi xuống phòng trang điểm bên ngoài, nói với Thịnh ma ma đang bung chậu vàng tới: “Người không cần phải nhúng ta, con đi giúp nhóc con thay quần áo, cũng không thể mang theo một tiểu Giao nhân trần truồng như nhộng vào Diệp Thành được.”

“Được.” Thịnh ma ma vội vã lui xuống, chỉ chốc lát đã cầm vài bộ quần áo nam tử tới, nói, “Trong lúc cấp thiết tìm không được bộ nào thích hợp, đây cũng là quần áo người lớn, chỉ có thể mặc tạm vậy.”

“Trẻ con mà thôi, cần gì quần áo nhiều lớp như vậy?” Chu Nhan tự nhiên rửa mặt chải đầu, vừa không nhìn được phát tay, “Lấy mấy cái áo choàng ra đây bó vào là được không phải sao?”

“Vâng.” Thịnh ma ma mở hòm ra, nhặt mấy tấm áo choàng tơ lụa bằng lông dê, đều là Chu Nhan lần này chọn mặc ở Đê đô, so sánh, cầm lấy một tấm áo màu trắng, hỏi: “Tấm này chứ?”.

-----oOo-----

Chương 29: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 29

“Đây là đồ ta đã dùng qua, làm sao có thể để cho người khác?” Chu Nhan lại nhíu mày, chỉ vào chiếc áo choàng màu đỏ mới tinh bên cạnh, “Thêu một bộ mới cho Nhóc Con được rồi!”

Thịnh ma ma cầm tấm áo choàng lên, so vào người đứa bé, không khỏi cười nói: “Mặc như thế, trông đúng là một bé con xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nha”.

Nhìn tấm áo choàng có màu sắc đẹp đẽ kia, đứa bé kia dính sát vai vào vách thùng, cắn răng, trong mắt lộ ra vẻ kháng cự, thân thể bất đắc dĩ không thể động đậy, cũng chỉ có thể mặc cho bà lão đi tới ôm lấy, dùng áo choàng mềm mại chình tưng chút một lên người mình.

Chu Nhan chải đầu xong xuôi thì Thịnh ma ma cũng đã mặc ổn thỏa quần áo cho đứa bé này.

“Kìa, quận chúa, người xem” Thịnh ma ma ôm đứa bé, lộn lại cho nàng xem, “Đẹp không?”

Chu Nhan tự cảm Ngọc Cốt vào đầu, thấy đứa bé trong lòng ma ma ở trong gương, trong lúc nhất thời trước mắt sáng ngời, thốt lên: “Ôi trời

oi... Nhóc con này rửa sạch lại đẹp như vậy? Trưởng thành chắc còn kinh diễm hơn! Lân này lợi to rồi!”

Đứa trẻ kia núp ở trong lòng bà lão, nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng và oán hận không phù hợp với lứa tuổi, tựa hồ là vô cùng phản kháng việc tùy tiện làm trang phục cho mình như vậy, lại không thể tránh được. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ánh lên trên lớp áo choàng màu đỏ, có một cảm giác mỹ lệ yêu mị kinh tâm động phách, có thể làm cho người vừa thấy đã bị hấp hồn.

Mặc dù là Uyên, hình như cũng không từng có đẹp đến ma mị như vậy đâu?

Thảo nào thương nhân trên đường cái kia muốn mạo hiểm phiêu lưu buôn lậu Giao nhân vô chủ này. Đứa bé như vậy, mặc dù trên thân thể có khiếm khuyết, chỉ cần đưa đến Diệp Thành, phẫu thuật chữa mụn nhọt trên bụng ra, xóa nốt ruồi đen trên lưng đi, không biết có thể đấu giá được giá trên trời nào nữa!

“Nhóc tên là gì?” Nàng nhin không được hỏi lần thứ hai.

Nhưng mà đứa bé kia bả lắc cái cằm nhọn một cái, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

“Nhóc Con! Không nghe lời cảnh thận ta bán người!” Chu Nhan tức giận đến lại vung tay đánh một cái, nhưng mà bàn tay rơi đến đầu của đứa bé cũng đã nhẹ như muối đốt. Dù sao, đứa bé xinh xắn như vậy, giống như ngọc lưu ly đẹp đẽ mà dễ vỡ, ai thực sự nhẫn tâm xuống tay chứ?

Vào Diệp Thành, đi tới hành cung Xích Vương, Chu Nhan lại phát hiện phụ vương không có ở nơi đó. Xe ngựa, bồi kiếm, ngoại bào của cha đều ở hành cung, nhưng mà người thì không thấy.

“Vương gia có việc gấp, đã đi trước một bước vào kinh”. Quản gia hành cung là một nam tử bốn mươi tuổi, giỏi giang trầm ổn rõ ràng là tâm phúc Xích Vương vẫn an bài ở Diệp Thành, cung kính nói, “Vương gia dặn quận chúa ở chỗ này chờ người mấy ngày, chờ xong việc người sẽ đến hành cung tìm quận chúa.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Nàng nhất thời bất mãn, không không chế được tính tình, “Đoạn đường này phụ vương cũng không để ý đến ta, thế nào đến Đế đô rồi cũng không mang ta theo?”

“Vương gia thuyết, chờ người xử lý chính sự xong xuôi, sẽ trở lại nói chuyện rõ ràng với quận chúa, đến lúc đó đến Đế đô một lần nữa cũng không muộn.”

Quản gia cười làm lạnh, giọng nói cực kỳ thoả đáng, “Vương gia căn dặn tại hạ chuẩn bị chút đồ ăn ngon cho quận chúa, đều đặt sẵn ở phòng của quận chúa rồi ạ. Nếu như quận chúa còn cần gì, ngày mai tôi có thể đưa người đi dạo ngoài chợ”.

“Thực á? Tốt quá!” Chu Nhan tinh thần hăng hái trở lại, quan sát quản gia thức thời này, “Ông tên là gì? Vì sao trước đây ta chưa thấy qua ông?”

“Tại hạ Thạch Phi, theo Xích Vương hai mươi mấy năm rồi, vẫn luôn ở Diệp Thành chuồng quản hành cung này, không đi qua Thiên Cực Phong thành yết kiến, cho nên quận chúa cũng chưa từng thấy qua tại hạ.” Quản gia nở nụ cười cười, “Quận chúa ở chỗ này có gì cần, đều có thể tới tìm tôi. Muốn đi nơi nào muốn ngắm cái gì, cứ việc nói là được ạ.”

“Ồ...” Nàng quan sát ông một lượt, nói, “Không cho người nói với phụ vương là ta lượm được một tiểu Giao nhân.”

“Vâng.” Quản gia gật đầu, cười nói, “Tại hạ không nói.”

“Mặt khác giúp ta thu xếp một viện tử ở chỗ khuất, để Thịnh ma ma mang theo nhóc con kia vào ở đó, trong khu nhà đó phải có một hồ nước lớn.” Chu Nhan dặn dò, “Được rồi, còn phải phái người trông chừng bên ngoài viện, nếu để cho nhóc con kia chạy mất, ta chỉ hỏi ông thôi!”

“Vâng.” Quản gia đồng ý, “Nhất định làm được.”

“Ừ... Giúp ta tìm một đại phu nữa, cần giỏi nhất Diệp Thành ấy!” Chu Nhan cau mày lo nghĩ, nói, “Nhóc con kia trong bụng có nhọt, phải tranh thủ chữa nhanh mới được.”

Quản gia nói: “Cần thấy thuốc trị bệnh cho Giao nhân đúng không ạ?”

Chu Nhan không khỏi có chút kinh ngạc: “Thầy thuốc trị bệnh cho Giao nhân? Chẳng lẽ không giống với thầy thuốc bình thường à?”

“Đương nhiên rồi ạ. Giao nhân sống ở trên biển và trên đất bằng thân thể cũng không giống nhau. Ví dụ như, bọn họ có thể dùng tai hô hấp, hơn nữa trái tim là ở chính giữa ngực.” Quản gia mỉm cười, “Thầy thuốc bình thường không xem được bệnh cho bọn họ. Tôi sẽ giúp quận chúa đi đến Đồ Long hộ tìm Thân Đồ đại phu nhé, trị sở trường của ông ấy là trị bệnh cho Giao nhân.”

“Đồ Long hộ? Đó là cái gì?” Chu Nhan nghe được sững sốt một chút, “Nói đùa sao, ngoại trừ con rồng bảy ngàn năm trước bị Tinh Tôn đại đế

trấn vào vực sâu Thương Ngô, Vân Hoang hôm nay đâu còn con rồng thật sự nào có thể giết?”

(Chú thích: Đồ long nghĩa là giết rồng)

“Dĩ nhiên không phải rồng thật, chỉ là tên gọi mà thôi. Chuyện này nói thì dài lắm”. Quản gia cười nói, “Hay là Quận chúa trở về nhà nghỉ ngơi trước, chờ ngày mai tôi tìm xong đại phu, sẽ trở lại bẩm báo với quận chúa.”

“Không được!” Nàng lại ngửa ngáy chân tay, “Chiều hôm nay ta chỉ muốn ra dạo thôi!”

“Gấp gáp như vậy ư?” Quản gia hơi khó xử, lại vẫn gật đầu một cái, nói, “Được, vậy tại hạ lập tức phân phó chuẩn bị xe ngựa.”

“Không cần đâu, chúng ta đổi một bộ quần áo, lén chạy ra ngoài xem một vòng sẽ trở lại!” Chu Nhan phát tay, cười hì hì, “Người ngựa rầm rộ làm gì chứ? Nhiều người theo thì chơi không thoải mái.”

“Vẫn phải phái thị vệ theo sát bảo vệ quận chúa”. Lúc này quản gia không có theo nàng, nói, “Gần đây không phải Diệp Thành vẫn luôn thái bình sao, luôn có phục quốc quân Giao nhân thường lui tới. Tuy rằng Tổng đốc đại nhân vừa giết một nhóm phản loạn, kê biên tài sản mấy cứ điểm ở Diệp Thành của bọn họ, nhưng đại doanh của họ ở Kinh Hồ vẫn còn, không thể không cẩn thận một chút.”

Phục quốc quân? Chu Nhan thoáng cái nhớ tới nhóm Giao nhân đêm qua, trong lòng không khỏi cũng “lộp bộp”. Đó là một đám Giao nhân không sợ chết, có tính công kích, hoàn toàn không giống với Giao nhân nhu nhược xinh đẹp bình thường.

Giao nhân như vậy, có phải bị biến dị hay không?

“Yên tâm, quận chúa, phục quốc quân chỉ cùng lắm mấy nghìn người mà thôi, chỉ có thể thỉnh thoảng tạo ra chút hỗn loạn ngoài đảo, hoàn toàn có năng lực dao động cơ nghiệp Không Tang chúng ta.” Quản gia thấy trên mặt nàng biến sắc, cho là nàng sợ, an ủi vài câu, “Hiện tại Tổng đốc quản lý Diệp Thành vẫn vô cùng an toàn. Có điều, để ngừa điều chẳng may, buổi chiều thuộc hạ vẫn phái mấy thị vệ âm thầm bảo vệ quận chúa nhé.”

“Được rồi.” Nàng thuận miệng lên tiếng.

Chu Nhan về tới gian phòng của mình, nghỉ ngơi qua loa, chuẩn bị buổi chiều ra ngoài dạo phố. Hành cung phủ Xích Vương ở Diệp Thành vô cùng đồ sộ hoa lệ, lớn hơn biệt viện ngoài thành gấp mấy lần, nàng đi từ tiền sảnh đến hậu hoa viên, thế mà đi liền một mạch nửa canh giờ.

Nhưng mà vừa đến hành lang, lại nghe được Thịnh ma ma ở bên trong nói với thị nữ: “Khoái! Nhanh đi gọi quận chúa tới xem...”

“Làm sao vậy?” Nàng rất ít khi nghe thấy giọng ma ma già có chứa đựng sự kinh hoàng như vậy, không khỏi vén màn đi vào, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trên giường là đứa bé Giao nhân nhỏ gầy, nhắm hai mắt, ngực phập phồng, không còn sự độc địa hung ác ngày thường, chỉ là vẫn không nhúc nhích. Thịnh ma ma chỉ cúi người vuốt ve cái trán nó, thấy nàng tiến đến, vội vàng nói: “Quận chúa, người đến xem, đứa bé này trên đường vào Diệp Thành có gì đó không đúng, hỏi nó lại không nói, mãi đến bây giờ, hình như đã bắt đầu nóng rần lên!”

“Nóng rần lên?” Chu Nhan lấy làm kinh hãi, đi qua sờ trán đứa bé, nhưng mà chỗ tay chạm vào mát mẻ, còn lạnh hơn tay mình nữa cơ mà.

“Đâu có nóng rần lên đâu?” Nàng có chút ngạc nhiên, “Nóng chỗ nào?”

“Ôi, quận chúa! Người đã quên rồi sao?” Thịnh ma ma thở dài, vuốt mái tóc mềm mại màu xanh biển của đứa bé, “Giao nhân không giống với người thường, máu của bọn họ không nóng như chúng ta, mà cùng một nhiệt độ với nước biển. Người sờ thử cái xem, hiện tại thân thể đứa bé này có phải nóng hơn nước biển không? Đó chính là bị bệnh đó!”

“Hả...”. Chu Nhan lại sờ sờ, lần này lấy làm kinh hãi.

Cũng phải, nhìn nhóc con ốm yếu nằm ở chỗ này, mặc cho người sờ tới sờ lui cũng không phản kháng chút nào, có thể nhìn ra ngay là bị bệnh thật rồi. Ngẫm lại từ Tây Hoang phong tuyết tới Diệp Thành này, bôn ba ngàn dặm, chịu nhiều đau khổ, đứa bé này có thể còn sống cũng đã là kỳ tích, sao có thể không đỡ bệnh chứ?

Nàng cũng có chút lo lắng, lập tức bảo quản gia đi mời đại phu tới.

Nhưng mà, phút chốc sau, quản gia trở lại nói: “Quận chúa, tại hạ đã phái người cưỡi ngựa đi mời. Nhưng bên Đồ Long hộ trả lời rằng Thân Đồ đại phu của bọn họ hôm nay sẽ phá thân cho vài Giao nhân, động dao kéo, sẽ bận đến tối, phỏng chừng không tới ngay được.”

“Nhu vậy sao được? Tên tiểu tử này đã nóng rần lên rồi!” Chu Nhan tính tình nóng nảy, “Cho thêm ít tiền không được sao?”

“Đồ Long hộ nói, Thân Đồ đại phu của bọn họ đã vào phòng đang bắt đầu động dao rồi, chuyện này không thể bỏ dở giữa chừng. Tính ông ấy nóng nảy, không ai dám đi vào kinh động ông ấy.” Quản gia cẩn thận trả lời, “Hay là... Chúng ta đổi đại phu khác xem bệnh được không ạ? Không được ông ấy nữa?”

“Sao lại phiền phức như vậy?” Chu Nhan giậm chân, “Ông ta không chịu đến khám bệnh tại nhà hả? Chiều nay ta không đi dạo phố nữa! Mang theo đứa bé này đến nơi ông ta khám đã được chưa? Nơi đó chắc không phải chỉ có một đại phu thôi đâu, thế thì không được, đến đó còn tốt hơn là cứ ở nhà chờ”

Nàng tính tình nóng nảy, lập tức cúi người, bế đứa bé trên giường lên.

Đứa trẻ bị bệnh kia đang mềm oặt nằm úp sấp trên vai nàng, không còn vẻ quật cường hung ác ngày thường nữa, khuôn mặt lạnh lạnh dán ở cổ nàng, thối ra từng hồi trên cổ, chắc là sốt đến hồ đồ rồi, lúc bị nàng ôm lấy thì mơ hồ hô một tiếng “mẹ”, chủ động dúi khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ nàng.

Chu Nhan sờ cái đầu nhỏ nhắn của đứa bé, mềm lòng đến rồi ren.

“Đi thôi” Nàng quay đầu nói với quản gia, “Chuẩn bị ngựa xe, đi tìm đại phu!”

Xe ngựa lại chở nàng ra khỏi hành cung Xích Vương, phi nhanh trên con đường lớn.

Diệp Thành là thành thị giàu có và phồn hoa nhất Vân Hoang, người ở dày đặc, thương mậu thịnh vượng, thương nhân đến từ các nơi ở Vân Hoang thậm chí Trung Châu và thất hải đều tụ tập ở đây, mang đến đủ tài phú. Dọc đường đi đường rộng san bằng, hai bên ca lâu tửu quán san sát, hàng hóa trong cửa hàng dọc phố rực rỡ muôn màu.

Nhưng mà Chu Nhan lại không có lòng dạ nhìn, một đường chỉ là thăm dò liên tục giục quản gia bên ngoài: “Còn bao lâu thì đến nơi?”

“Nhanh, nhanh thôi ạ! Sắp đến rồi”. Quản gia ngồi ở cạnh người đánh xe, chỉ về một phía nói với nàng: “Ngay đầu cùng chợ phía đông queo vào khu nhà trệt kia là đến nơi ạ”.

Xe ngựa bay nhanh, từ đường lớn băng vào hẻm nhỏ, quẹo trái quẹo phải, mặt đường bắt đầu xóc nảy liên tục, Chu Nhan ôm đứa bé ở trong xe lung lay lắc lư, không biết qua bao lâu, xe rốt cục ngừng lại. Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của quản gia và người khác, nàng vén rèm lên nhìn thoáng qua, phát hiện là quân sĩ võ trang đầy đủ.

“Trong xe thị quận chúa Chu Nhan phủ Xích Vương”. Quản gia ngắn gọn giải thích vài câu, đưa lệnh bài lên, “Một nô lệ Giao nhân mà quận chúa yêu thích nhất đang bệnh, nên vội vàng tới nơi này gặp Thân Đồ đại phu.”

Quân sĩ nhìn kỹ lệnh bài, lại từ phía bên cạnh xe nhìn và người bên trong, ghi chép vài nét bút trên mộc giản, lúc này mới đồng loạt thối lui, cho xe ngựa đi qua.

“Lạ thật, sao ở đây còn có quân đội?”. Chu Nhan có chút khó hiểu.

-----oOo-----

Chương 30: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 30

Từ trong xe nhìn ra ngoài, thôn này bên ngoài được vây bằng tường cao, bốn góc có các toà nhà hình tháp, chỉ có vừa một lối đi này có thể để người qua lại, nhìn qua trông giống một thành trì nho nhỏ phòng thủ sâm nghiêm.

“Nơi này là nơi ở của Đồ Long hộ, đương nhiên Đế đô sẽ phái quân đội hộ vệ.” Quản gia ngồi bên cạnh phu xe, thuận miệng nói, “Đặc biệt gần đây phục quốc quân hung hăng, nên bên này được bảo vệ chặt chẽ hơn rất nhiều.”

“Đồ Long hộ? Thân phận rất tôn quý sao?” Chu Nhan đã là nhiều lần nghe được tên này rồi, cũng không nhìn được lòng nghi vấn, “Rốt cuộc

bọn họ là làm cái gì?”

“Thì ra quận chúa chưa từng nghe nói qua.” Quản gia ngẩn ra, không khỏi cười nói, “Đồ Long hộ ấy à, chính là phong hiệu mà Đế đô ban cho những ngư dân làm nghề truyền thống này, người trong thôn không cần nộp thuế, cũng không cần đi nghĩa vụ, cứ vậy đã hơn một nghìn năm rồi... Nơi có Giao nhân trên cõi Vân Hoang, thì cũng có Đồ Long hộ.”

Hắn cười cười, lại nói: “Đương nhiên, thứ bọn họ tàn sát không phải long.”

Chu Nhan nghe thấy kỳ quái, không khỏi nghi vấn: “Không Đồ Long, vậy bọn họ đồ sát cái gì? Nếu là ngư dân, vì sao lại gọi là Đồ Long hộ? Tay nghề tổ truyền của họ là gì vậy?”

Quản gia nở nụ cười: “Nói thì dài, quận chúa nhìn thấy sẽ biết ạ...”

Đang nói chuyện, xe ngựa đã ngừng lại ở ven đường.

Chu Nhan vén rèm lên, thăm dò chung quanh: Đây là chợ gì chứ, rõ ràng là thôn nhỏ cạnh biển. Chỗ này nhìn đâu cũng thấy những ngôi nhà thấp bé xây bằng bùn đất, không có cái nhà nào quá ba tầng, cả con đường gồ ghề, không hề xôn xao náo nhiệt như Diệp Thành, yên tĩnh đến gần như không có tiếng nói, trên đường cũng không thấy một người.

Toàn bộ thôn xóm được xây dán vào ngoại thành Diệp Thành, một bên chính là tường thành. Nước biển từ chân tường bị dẫn vào mương máng, dày đặc thành vũng, còn quán lấy từng ngôi nhà, mang đến mùi biển nồng nặc, bố cục nhà nhà được bao bởi nước rất giống mười hai quận Đông Trạch, nhưng Đông Trạch là thiên nhiên thủy hệ, còn thôn này thì không biết tại sao lại phải thiết kế giống như vậy.

Nàng vén màn nhảy xuống, lại “xì” một cái đập phải một bãi nước bùn, không khỏi “a” liểu một tiếng.

“Quận chúa cẩn thận” Quản gia vội vã dìu nàng, liên tục giải thích, “Ở đây thật sự hơi quê mùa. Không bằng quận chúa cứ ngồi trong xe ngựa trước, chờ ở hạ đi vào mời Thân Đồ đại phu ra đây?”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, trong thôn vắng vẻ trống trải, đột nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, giống như là người sắp chết dùng hết toàn lực phát ra tiếng kêu, nghe được cũng rợn tóc gáy.

“Làm sao vậy?” Chu Nhan sợ đến nhảy dựng lên, “Bên trong làm gì vậy? Đang giết người à?”

“Quận chúa chớ hoảng sợ.” Quản gia vội vàng nói: “Không có chuyện gì. Người ở đây đều là lương dân.”

“Lương dân?” Nhưng mà lời còn chưa dứt, Chu Nhan lại ôm đứa bé lui về sau một bước, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nhìn chăm chăm trước mặt. Con đường hai bên vốn là một cái muông, dẫn nước biển từ ngoài thành vào, còn đưa vào từng căn nhà.

Mà giờ khắc này, nước trong muông chợt biến thành đỏ như máu!

Phía trước có một căn nhà tre thêm gạch màu xám, cống nước vây quanh, khoảnh khắc kia, nàng nhìn thấy lượng lớn máu loãng từ rãnh nước trong gian phòng chảy ra ngoài, kèm theo từng tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết bên trong. Như thế này, rõ ràng là đang giết người!

“Mở cửa mau!” Chu Nhan không kịp nghĩ gì, ôm đứa bé tiến lên tung cước đập bay cửa phòng, lớn tiếng hét ở chỗ này có kẻ giết người: “Dừng tay cho ta!”

Khoảnh khắc cửa mở ra, trong phòng xộc ra mùi máu tanh nồng nặc, ập vào mặt khiến nàng gần như bỏ nhào ngã sấp xuống. Vài người bên trong nghe tiếng quay đầu, kinh ngạc nhìn nàng, đầy tay đầy người đều là máu tươi.

Trong phòng không có cửa sổ, cực kỳ khép kín nặng nề, lại đốt lên ngọn nến to lớn khắp nơi, chiếu một mảnh sáng loáng, còn sáng hơn cả bên ngoài. Trong ánh sáng chói mắt, nàng nhìn thấy chiếc bàn ở giữa căn phòng, bên trên có một người máu me be bét, tay chân bị tách ra cố định ở bốn góc, cả người đều bị mổ ra, máu dường như thác nước chảy xuống xung quanh chiếc bàn, trên mặt đất nhuộm màu đỏ tươi.

Trên mặt đất có một cái máng, máu này chảy thẳng vào máng.

Đây, đây khác nào lò mổ chứ?

“Đây là nơi nào? !” Chu Nhan biến sắc mặt, giơ tay lên rút Ngọc Cốt trên đầu ra, hóa thành một luồng ánh sáng vờn quanh nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích, “Các người đang làm cái gì? !”

“Quận chúa, chớ khản trương!” Quản gia vội vào, kéo lại nàng đang vung nanh múa vuốt, vội vàng nói, “Bọn họ đang phá thân cho Giao nhân đó! Người đừng cản trở, nếu không khâu cầm máu nhanh, thì Giao nhân trên bàn sẽ chết đó!”

“Cái gì?” Chu Nhan nhìn những người đang bận rộn quanh bàn, không khỏi ngây ngẩn cả người, “Phá thân?”

Người bị mổ ra ở trên bàn đang kiệt lực giãy dụa như sắp chết rồi, nhưng mà những người xung quanh đã thật nhanh ấn tay chân của người đó lại, cầm một chén thuốc rót xuống, rồi lại có người nhanh chóng dùng nước rửa đi vết máu toàn thân Giao nhân, sau đó dùng một bàn chải đặc chế dính chất lỏng dính dớp, chà khắp người Giao nhân.

Đúng là không giống đang giết người, ngược lại hình như là đang cứu người.

Chu Nhan thấy có chút mê hoặc, thì thào: “Bọn họ... rốt cuộc là đang làm gì?”

“Bọn họ đang phá thân cho Giao nhân... chính là khiến cho những Giao nhân có đuôi cá, có thể sử dụng hai chân đứng thẳng đi lại giống loài người trên đất bằng.” Đại khái cũng là bị mùi máu tươi trong phòng phả đến không chịu nổi, quản gia lôi kéo nàng lùi đến cạnh cửa, thở hổn hển, nói, “Đây chính việc rất chi tiết và phức tạp, cũng hết sức mạo hiểm, người xem, bọn họ vừa chặt bỏ vây và đuôi Giao nhân, mở phần đuôi ra, cố định thành xương đùi.”

Chu Nhan nhìn Giao nhân xích lỏa bị cố định ở trên bàn, chỉ cảm thấy rùng mình.

Giao nhân trên bàn không rõ là nam hay nữ, toàn thân đều là máu, làn da trắng nõn như ngọc run nhè nhẹ, đang gấp rút hô hấp. Dưới bàn quả nhiên có một ít máu thịt bị vứt bỏ, không ngờ lại là một cái đuôi cá, hiện vẫn còn đang giật giật yếu ớt.

Tiếng hét thảm mà nàng vừa nghe được ban nãy, chính là khi Giao nhân này bị chặt đuôi cá đây?

Những người trong phòng chỉ nhìn thoáng qua lúc nàng xông vào, giờ đã bận rộn trở lại bàn làm việc. Có người rót thuốc, có người bôi thuốc, có người băng bó... Rất nhanh, cả người Giao nhân này đã bị bôi đầy thuốc mỡ, bọc trong tầng tầng lớp lớp băng gạc, miệng bị rót thuốc vào, hô hấp trở lại bình thường, rơi vào hôn mê sâu, không còn một âm thanh nào cả.

Tất cả diễn ra vô cùng nhanh, thành thạo như đã luyện qua trăm nghìn lần.

Chu Nhan còn chưa kịp lấy lại tinh thần, chỉ thấy lại có mấy người mang một cái sạp nhỏ đến, cẩn thận di chuyển Giao nhân sang một cái sân nhỏ khác. Vài người khác đều tự tản ra, cởi tạp dề trên người xuống, cho hai tay dính đầy máu vào trong ao, cẩn thận rửa sạch lớp vảy óng ánh bám trên tay.

“Thân Đồ đại nhân có ở đây không?” Quản gia thấy họ đã xong việc, lúc này mới che mũi từ ngoài cửa đi vào, lấy ra lệnh bài phủ Xích Vương, “Tại hạ là tổng quản phủ Xích Vương, có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Mấy người kia ngừng tay lại nhìn ông một cái, nét mặt không có biểu cảm gì như đeo lớp mặt nạ vậy. Chu Nhan nhíu mày, những người này đến ánh mắt cũng đờ đẫn, có vẻ đầu óc có chút không trọn vẹn, trí lực thấp hơn người thường. Mãi cho đến khi quản gia lặp lại lần thứ hai, một người trong đó mới nói: “Thân Đồ đại nhân đang ở bên trong.” Hắn chậm rãi co ba ngón tay lại, phát âm không rõ lắm: “Còn... Còn có ba con cần mổ! Còn... còn điều chế rất nhiều thuốc nữa!”

Một người khác nhìn bọn họ, lại nhìn Chu Nhan, nói: “Mới vừa rồi là cô đá cửa hả? Nếu lần phá thân này bị hỏng, các người... các người phải bồi thường tiền cho chủ hàng đây!”

“Đã biết”. Quản gia cau mày, “Nếu như Giao nhân kia chết, chúng ta sẽ đền tiền.”

“...” Khoảnh khắc kia, rốt cuộc Chu Nhan cũng hiểu ra. Nói là Đồ Long hộ, công việc của họ, chẳng lẽ là chuyên bắt Giao nhân từ biển ra, sửa lại thành nhân loại ư?

Nàng vẫn biết Giao nhân sống ở trên biển, có thể tự do tự tại tại ngao du như các loại cá khác nhưng mà trên thực tế Giao nhân mà nàng đã gặp qua đều có hai chân thon dài như người bình thường cả. Nhưng mà, quá trình chuyển hoá bên trong thế nào thì nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới... Không ngờ lại là một trận tàn sát máu tanh như vậy.

Nhìn đuôi cá trên mặt đất dần mất đi sức sống, lưng nàng lạnh lẽo, không khỏi hít sâu một hơi lạnh, theo bản năng ôm lấy đứa bé trong lòng, may mà con thỏ nhỏ chết bầm này vẫn hôn mê, bằng không thấy cảnh tượng như vậy, lòng nhất định sẽ lưu lại ám ảnh lớn?

Bên tai lại nghe quản gia lên giọng, lạnh lùng nói: “Quận chúa Phủ Xích Vương tự mình đến đây, các người không dám đi gọi Thân Đồ đại phu ra ư? Cần thận cúp ba tháng lương của các người đó!”

Nghe đến bị cúp lương, khuôn mặt đờ đẫn của mấy người kia đột nhiên hơi biến sắc một chút, lộ ra vẻ sợ hãi, vội vã lau sạch tay, lắp bắp nói: “Chờ, chờ, chút... Ta phải đi gọi ông ấy!”

Mấy người kia kéo cửa ra, đi vào phòng trong.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, Chu Nhan ôm đứa bé và quản gia đứng ở cửa, nhìn những người còn lại bắt đầu cọ rửa gian phòng, nước

biển chậm rãi chảy qua cái máng trên mặt đất, mang đi vết máu tuôn đầy của Giao nhân kia, huyết mạch đến từ biển rộng, cuối cùng lại quay về biển rộng.

“Thê thảm quá...” Nàng nhìn, cảm thấy giận dữ trong lòng, “Đây là việc mà con người có thể làm sao?”

“Quận chúa không nên xông vào” Quản gia thở dài, “Cảnh tượng này, ngoại trừ Đồ Long hộ ra, người ngoài nhìn sẽ chịu không nổi, quá máu me luôn.”

Chu Nhan không biết phải nói sao: “Nói như vậy, mỗi một Giao nhân có thể đi lại ở Vân Hoang đều phải trải qua việc đó hay sao?”

“Thật ra cũng là muốn tốt cho những Giao nhân này thôi”. Quản gia lại lơ đãng nói, “Nếu là không có chân, bọn họ ở Vân Hoang nửa năm cũng không sống nổi, kết cục sẽ càng thê thảm, Giao nhân vừa rồi cũng hơn một trăm tuổi rồi, chắc là Giao nhân hoang mới bắt được từ biển Bích Lạc. Tuổi hơi lớn, cho nên phẫu thuật cũng rủi ro, tám chín phần mười sẽ chết mất.”

Hắn quay đầu nhìn một chút Chu Nhan trong lòng đứa bé, nói: “Nhu tên tiểu tử này, chắc là Giao nhân nuôi trong nhà sinh ra ở Vân Hoang rồi, cha mẹ nó đều là nô lệ, cho nên vừa sinh ra đã phá thân cây chân rồi. Nhưng tuổi còn nhỏ, nên khổ sở chắc cũng ít hơn nhiều.”

Trong lúc hai người nói chuyện, đứa bé kia bỗng nhiên ở trong ngực nàng hơi run một chút.

Thế nào, tỉnh rồi à? Chu Nhan cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện đứa bé kia vẫn còn nhắm mắt. Khuôn mặt tái nhợt nhỏ gầy, lông mi nhỏ dài nhắm chặt khẽ run, nàng nhìn không được nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại của đứa bé, thở dài: “Nhóc Con đáng thương này, trước đây đã phải nếm bao nhiêu vị đắng đây...”

“Hôm nay cậu ấy gặp được chủ nhân tốt như quận chúa, cũng coi như khổ tận cam lai rồi”. Quản gia ngừng lại một chút, nói, “Ngày mai tại hạ sẽ đến phủ Tổng đốc, nhanh chóng làm giấy chứng nhận vật nuôi cho tiểu tử này. Giao nhân đi lại trên đường phố Diệp Thành nếu không có chủ sẽ bị quan phủ coi là Phục Quốc Quân mà bắt lại”.

“Tên Bạch Phong Lân khi quản nghiêm như vậy sao?” Nàng thuận miệng đáp lời, nhưng mà nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng lại thấy hít thở không thông, lại quay đề tài trở về, “Nói như vậy, cả làng này đều là Đồ Long hộ?”

Quản gia gật đầu: “Vâng. Tổng cộng có hơn ba trăm hộ.”

“Nhiều như vậy sao... Thật không biết phải nói sao” Chu Nhan hít sâu một hơi, “Nếu thế một năm không biết có bao nhiêu Giao nhân bị đưa tới nơi này rồi...”

“Có người nói lúc Hải quốc bị diệt vào bảy ngàn năm trước, tổng cộng có năm mươi vạn Giao nhân bị coi như nô lệ bắt làm tù binh trở về Vân Hoang.” Quản gia nói, “Những Giao nhân này bởi vì dung mạo mỹ lệ, giỏi ca múa, được rất nhiều đạt quan quý nhân yêu thích... Thế nhưng kéo theo một cái đuôi cá cũng không tiện lắm”.

Không tiện lắm? Chu Nhan cười lạnh một tiếng: Không tiện cho đám người đó tìm vui đúng không?

“Vì vậy, có một vị người giỏi tay nghề đã đưa ra phương pháp này, có thể cải tạo đuôi cá Giao nhân thành hai chân”. Tranh thủ lúc Thân Đồ đại phu còn chưa tới, quản gia giới thiệu, “Sau khi phẫu thuật hơn Giao nhân xong, cuối cùng cũng có một một Giao nhân còn sống, còn có thể đứng thẳng đi lại bằng hai chân. Ngay lúc đó Đế quân vui lắm, ban tặng người thợ này phong hiệu Đồ Long hộ, còn cho một mảnh đất ở Diệp Thành, để ông ta ở chỗ này thành lập xưởng, do Đế đô cung cấp bổng lộc, bắt đầu cải tạo số lượng lớn Giao nhân.”

Chu Nhan hít sâu một hơi, thì ra thôn này là thành lập trên biển máu!

“Nhưng nghề này vô cùng tỉ mỉ phức tạp, rất ít người học được, cũng chỉ có thể đời đời truyền thừa.” Quản gia nói, “Thân Đồ đại phu mà tại hạ nói kia là một trong số ít những người tài ba, đã làm nghề này năm mươi rồi, từng phẫu thuật hơn một nghìn Giao nhân. Có đôi khi chủ hàng vì để cho Giao nhân nô lệ có một đôi chân hoàn mỹ, trước đó còn nhét tiền cho Thân Đồ đại phu đó!”

-----oOo-----

Chương 31: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 31

Chu Nhan nghe rất khó chịu, ôm lấy đứa bé trong lòng, cau mày: “Thế ông dẫn ta tới đây làm gì? Nhóc Con này đã có chân rồi, không cần phải chịu mổ xẻ nữa đâu!”

“Quận chúa không biết đây thôi, để hiểu được cấu tạo thân thể Giao nhân phục vụ cho việc mổ xẻ, Đồ Long hộ cũng thường kiêm luôn đại phu, bằng không nhữn đại phu khác ở Không Tang có ai bình tĩnh xem bệnh cho Giao nhân chứ?”. Quản gia lắc đầu, ” Thân Đồ đại phu là thầy thuốc Giao nhân giỏi nhất, hễ có nô lệ Giao nhân trong Diệp Thành bị bệnh, chủ nhân sẽ đi mời ông ấy đến xem.”

“Ồ.” Chu Nhan chợt hiểu ra.

“Sao Thân Đồ đại phu còn chưa ra? Làm giá quá đi mà.” Quản gia cau mày nhận xét một câu, thấy nàng vẫn ôm đứa bé kia đứng đợi thì vươn tay ra, “Quận chúa, để tôi ôm bé con này cho”

“Không cần.” Chu Nhan lắc đầu, “Nhẹ mà.”

Đứa bé này chỉ có ở trong hôn mê mới có thể ngoan như vậy, mềm như vậy, hơi thở khẽ khàng, giống như một con mèo nhỏ thu móng vuốt và răng nhọn của mình lại, khiến người khác nhất thời luyến tiếc xót thương.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, đuôi lông mày của nàng nhướn nhẹ, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Quay về xe!” Nàng trao đứa trẻ vào lòng quản gia, lớn tiếng, “Lập tức đi gọi người đến! Bên trong xảy ra chuyện rồi!”

Quản gia còn chưa kịp hiểu ra đã thấy Chu Nhan lật cổ tay rút Ngọc Cốt tung “vút” một tiếng hóa thành một tia sét bay ra, âm âm đánh nát cánh cửa sâu trong gian phòng.

Cánh cửa kia đi thông tới hậu viện, ban nãy người của Đồ Long hộ đi mời Thân Đồ đại phu đã đi vào từ cánh cửa này, nhưng mà hiện vẫn không thấy quay về.

Lúc này, cửa âm âm đổ xuống, lộ ra tình hình bên trong.

Ở trong đó la liệt thi thể chồng lên nhau, im lặng không tiếng động, chỉ máu tươi vẫn chảy ồ ồ trên mặt đất, không phải máu của Giao nhân, mà là những người thuộc Đồ Long hộ nơi đây!

Đương cửa đổ rầm xuống, có mấy bóng đen chạy xẹt qua.

“Mau, mau trở lại cửa chính!” Quản gia trong nháy mắt đổi sắc mặt, xoay đầu giữ nàng lại, kéo về phía xe ngựa, “Quận chúa, đi mau! Ở đây nguy hiểm!”

“Đừng động vào ta.” Chu Nhan lại hất tay ông ta ra, quay về phía bên trong hét lớn, “Còn muốn chạy? Đứng lại!”

Nàng nhón mũi chân, Ngọc Cốt tỏa ra ánh sáng đuổi theo, nhanh như thiểm điện.

Lúc nàng đuổi tới hậu viện, những bóng đen này đã nhảy qua mái hiên, kẻ nào kẻ nấy thân thủ lưu loát, hành động nhanh nhẹn, hiển nhiên cũng đã được huấn luyện lâu dài. Tuy rằng những người đó đều che mặt, nhưng mà hai tròng mắt trạm bích, màu tóc xanh nước biển phần phật trong gió, vừa nhìn đã biết đó là Giao nhân.

“Đứng lại!” Chu Nhan hét lớn một tiếng, ngón tay vừa điểm, Ngọc Cốt hóa thành một luồng ánh sáng gào thét lao đi, muốn chặn đứng trước người bọn họ. Nhưng mà người kia chột lui về phía sau, tung một cước nhanh như sấm sét, chỉ nghe “xẹt” một tiếng, những Giao nhân này đồng loạt cầm kiếm nhảy xuống mái hiên.

Chu Nhan nhún chân, nhảy theo lên nóc nhà, một tay nắm Ngọc Cốt ở trong tay. Nhưng mà cúi người nhìn lại, toàn bộ trong thôn trống rỗng, bên dưới đã không còn một bóng người. Những Giao nhân này như không khí mất tích giữa không trung.

Chỉ có sương nước sau nhà hơi nhộn nhạo.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra: Các căn nhà trong thôn Đồ Long này bố trí kênh rạch chằng chịt xung quanh, vốn thiết kế để cho tiện cho việc bắt giết rửa sạch Giao nhân, lúc này trái lại trở thành đường tắt cho Giao nhân thoát thân, những Giao nhân này nhảy vào trong nước, lập tức thành vô tung vô ảnh, không thể tìm được. Nàng cúi người nhìn trên mặt nước sóng gợn mờ mịt, mãi cho đến khi nghe âm thanh truyền đến từ phía bên ngoài lần thứ hai thì mới bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

“Quận chúa! Quận chúa!” Người tới là quản gia, phía sau dẫn một đoàn quân sĩ. Quản gia sắc mặt trắng bệch chạy vào, liếc nhìn nàng mới thờ

phào nhẹ nhõm: “Quận chúa, người không có việc gì chứ? Cảm tạ trời đất!”

“Ta không sao.” Nàng nhảy xuống đất, kiểm tra chung quanh.

Mùi máu tươi trong sân còn nồng nặc hơn bên ngoài, khiến kẻ khác buồn nôn. Những người thuộc Đồ Long hộ này đều đã chết, hơn nữa tử trạng cực kỳ thâm trọng, sau khi bị một kiếm xuyên họng thì bị mổ phanh ngực bụng, lúc chết chắc cũng không kịp kêu một tiếng. Xem ra, đôi phương cũng ra tay tàn nhẫn, hiển nhiên đã quen làm chuyện ám sát này rồi.

“Lại là phục quốc quân!” Viên giáo úy thống lĩnh quân sĩ liếc nhìn tình huống bí hiểm ở hậu viện, thì thầm một tiếng, lập tức thổi kèn lệnh, bốn chòi gác đáp lại kèn lệnh trong nháy mắt, cờ xí chớp động, chỉ nghe trong nước bốn bề có cái gì bị thả xuống liên tục, giống như đang chặn thứ gì.

Nhưng mà, dưới nước bỗng truyền đến âm thanh chói tai, kim thiết giao nhau, một đường đi mãi.

“Đáng ghét! Chúng dám chém đứt cả hàng rào dưới nước? Đám dân đen giết mãi không chết này!” Giáo úy oán hận nhổ một bãi nước bọt, dừng một chút, thấy Chu Nhan ở bên cạnh, vội vã cười làm lạnh, “Làm quận chúa sợ hãi rồi! May mà quận chúa không có việc gì, bằng không tại hạ khó giữ cái đầu...”

“Không có việc gì” Chu Nhan ngẩn ra một lúc, chỉ nói, “Bình thường Phục Quốc Quân vẫn xông vào đây à?”

“Vâng. Khiến người ta đau đầu lắm.” Giáo úy thở dài, “Bọn họ rất hận thôn Đồ Long, bình thường xông vào giết chết người của chúng ta, mang đi nô lệ Giao nhân trong lồng tre này. Ôi, tiểu nhân cũng hoài nghi bọn họ có gian tế nằm vùng ở chỗ này, bằng không chúng ta canh phòng nghiêm mật như thế, sao bọn chúng còn có thể tới lui tự nhiên nhiều lần chứ?”

Nhưng Chu Nhan không có nghe nửa đoạn sau của hắn, bật thốt lên: “Thân Đồ đại phu cũng chết sao?”

“Hả? Thằng cha ấy á? Vậy cũng khó thoát kiếp nạn rồi.” Giáo úy thở dài, vừa nói, hắn vừa tìm kiếm trong đống thi thể, chợt kêu lên một tiếng: “Kỳ quái, Thân Đồ đại phu không ở chỗ này! Chẳng lẽ là...”

Hắn lập tức đứng thẳng người, phân phó: “Nhanh đi kiểm tra tầng hầm!”

“Vâng!” Quân sĩ lĩnh mệnh đi, không lâu sau đã chạy trở về, “Thân Đồ đại phu không có việc gì! Vừa... vừa lúc ông ấy ở trong tầng hầm pha chế thuốc, không hề biết bên ngoài xảy ra chuyện gì!”

“Thật tốt quá!” Giáo úy vỗ đùi một cái, “Thằng cha ấy đúng là lớn mệnh!”

Lúc Phục Quốc Quân lên vào ám sát, Thân Đồ đại phu vừa lúc ở tầng hầm pha thuốc, nên tránh được tai ương, nhưng mà khi lão Đồ Long hơn năm mươi tuổi nhìn thấy thi thể đồng loại đầy trên mặt đất thì cũng không khỏi biến sắc mặt, may mà giáo úy bên cạnh tay mắt lanh lẹ, kéo ông ta lại luôn.

“Nghịch chướng... là nghịch chướng!” Lão mở to đôi mắt mờ, đấm chân, thảm thiết nói, “Ta đã biết làm nghề này sớm muộn gì cũng gặp báo ứng!”

“Là tại hạ thất trách, lát nữa sẽ tự đi thỉnh tội với Tổng đốc đại nhân.” Sắc mặt Giáo úy cũng không tốt lắm, thấp giọng nói, “Được rồi, tử biệt khó qua... Chu Nhan quận chúa vẫn đang chờ ông xem bệnh đó!”

“Heo... Heo(*) gì cơ?” Thân Đồ đại phu vẫy tay, nước mắt ngấn dài, than thở, “Ông xem đi, người ở đây đều chết ngổ ngang rồi, tôi còn lòng dạ nào mà xem bệnh chứ”.

(Chú thích: Chữ “Chu” trong họ của Chu Nhan đồng âm với chữ “Tru” nghĩa là heo/lợn)

“...” Chu Nhan tức giận đến lông mày dựng thẳng, cố kiềm nén lại kích động muốn tiến lên đánh cho lão một trận. Nhưng nàng châm chước lão Đồ Long lớn tuổi, mắt hoa tai điếc, lại chột gập đả kích nên bỏ qua. Nhịn một chút, dù sao còn phải nhờ lão xem bệnh nữa!

“Lớn mật!” Quân gia lại nhìn không được, tiến lên một bước, quát bảo ngưng lại, “Quận chúa Chu Nhan của phủ Xích Vương ở đây, chỉ là một Đồ Long hộ, mà lại dám không coi ai vào mắt?”

Thân Đồ đại phu nghe tiếng quay đầu lại, mở to đôi mắt tèm nhem, nghi vấn: “Người là ai? Khẩu khí lớn quá đi?”

Tuy quân gia dày dặn kinh nghiệm sống, đến lúc này sắc mặt cũng nửa trắng nửa xanh.

“Được rồi được rồi.” Giáo úy biết cái lão Đồ long hộ này xấu tính, vội vã đi ra hoà giải, lôi kéo cánh tay của lão đi tới trước mặt Chu Nhan, “Đây, vị này mới là quận chúa Chu Nhan của phủ Xích Vương! Ông nghe thấy

không? Người ta là quận chúa, quý nhân đó! Giao nhân của cô ấy bị bệnh, nên tự mình chạy tới đây mời ông xem cho đó”.

“Ồ... Quý nhân?” Thân Đồ đại phu nhíu mày một cái, mũi rút vài cái, tiến tới, tấm tắc nói, “Đích thật là quý nha... rất quý! Là dùng long diên hương trên trăm lượng vàng một hộp hả? Đến người đứng đầu Đan Ngọc phường cũng không dùng nổi hương liệu tốt như vậy đâu nha...”

Lão hấp háy ánh mắt lơ mờ, vừa lẩm bẫm vừa đi tới, chớp mũi gần như đụng tới ngực Chu Nhan. Chu Nhan cũng không nhin được nữa, giận tím mặt, tóm cổ áo lão già này, giơ tay lên muốn tát cho lão một cái: “Lão già không đứng đắn! Muốn ăn đòn đấy hả?”

“Áy, đừng đừng!” Giáo úy lại càng hoảng sợ, vội vã đến xin tha, “Lão già này chính là như vậy. Tuổi đã cao, vừa thích rượu vừa mê gái! Ngày hôm nay cũng uống nhiều rồi... Tính tính lão rất quái gở, quận chúa người đừng chấp lão”

“Ta không tính toán với lão” Chu Nhan cười lạnh một tiếng, phân phó, “Quản gia, bắt lão mang về cho ta!”

“Vâng!” Quản gia mang thị vệ đuổi theo, nhưng mà chưa trực tiếp động thủ bắt người, ngược lại khách khí chấp tay nói với lão Đồ Long hộ kia, “Thân Đồ đại phu, xin mời.”

“Không đi!” Thấy đối phương cung kính như thế, Thân Đồ đại phu kia đúng là được ý, lắc đầu như trống bỏi, “Ông đây hôm nay tâm tình không tốt, không đi đâu hết!”

“Ông già mất nét này! Nề mặt ông mà ông không biết xấu hổ?” Chu Nhan tức giận lại muốn đi tới đánh lão, lại bị quản gia âm thầm kéo góc áo lại, len lén lắc đầu, nhỏ giọng thì thầm: “Quận chúa, lão già kia gian xảo lắm, tốt nhất là khách khí với lão một chút, nếu không kể cả có bắt lão đi lão cũng chưa chắc đã xem kỹ bệnh. Lỡ như lén đổi thuốc không ai biết, làm chết đứa bé kia thì...”

“Lão dám?!” Chu Nhan lấy làm kinh hãi, giận dữ.

“Lão có gì không dám... một lão già cô đơn không con không cái” Quản gia thấp giọng, chỉ vào ông già đầy mùi rượu kia, “Lão là người già nhất Đồ Long hộ, đến ca cơ Thu Thủy, Giao nhân mà Đế quân từng sủng ái nhất cũng là do đích thân lão phẫu thuật đó, ở Diệp Thành, ngay cả Tổng đốc đại nhân cũng phải kiêng nể lão ba phần?”

“Ca cơ Thu Thủy?” Chu Nhan lấy làm kinh hãi.

Giao nhân kia nghe nói là có dung nhan tuyệt thế và giọng hát trời cho, một mình chiếm hết sủng ái của hậu cung, không ai có thể so sánh, làm Bắc Miện Đế thần hồn điên đảo, thậm chí xây riêng cho nàng Vọng Hải lâu, để giải tỏa nỗi đau khi không thể về nhà của nàng.

Chỉ tiếc mỹ nhân tuyệt thế này vô cùng bạc mệnh, được sủng ái không quá năm sáu năm đã chết oan chết uổng. Sau khi nàng mất, Bắc Miện Đế vô cùng đau thương, thoái triều mấy tháng, cuối cùng muốn phong nàng làm hoàng hậu, còn muốn an táng Cửu Nghi Đế Vương cốt nơi chỉ có Không Tang Đế hậu mới có thể nhập táng. Việc này tự nhiên đưa tới ồn ào ầm ĩ khắp nơi, lục bộ phiên vương nhất tề lên lớp giảng bài ngăn cản, trong đó Bạch vương lại càng phần nộ, gần như làm cục diện chính trị Vân Hoang rung chuyển.

Lẽ nào mỹ nhân truyền kỳ ấy cũng là xuất thân đôi tay đầy máu này?

Nàng có chút khó xử: “... Nếu lão ta cứ không chịu chữa khỏi cho đứa bé này thì phải làm sao?”

“Không có việc gì, cứ để thuộc hạ xử lý.” Quản gia nói một câu với nàng, bèn đi tới chỗ Thân Đồ đại phu, nhỏ giọng nói mấy câu, nhất thời thấy Thân Đồ đại phu thay đổi sắc mặt, lập tức mặt mày rạng rỡ, không ngừng gật đầu: “Đi, đi! Ta lập tức đi theo ngươi!”

“Đi thôi.” Quản gia mỉm cười đi trở về, “Không thành vấn đề.”

“...” Chu Nhan líu lưỡi, “Ông giải quyết lão thế nào đây?”

Quản gia nở nụ cười một tiếng, lắc đầu: “Chuyện như vậy không nói với quận chúa vẫn hơn”.

“Nói đi nói đi!” Lòng hiếu kỳ của nàng dâng vọt lên, kéo lấy tay áo quản gia, “Rốt cuộc ông thu phục lão như thế nào đây, để ta mở mang tầm mắt đi mà.”

Quản gia có chút khó xử nhìn Thân Đồ đại phu đang vui vẻ phấn khởi tự giác lên xe ngựa, lại nhìn Chu Nhan, ho khan vài tiếng, thấp giọng nói: “Mới vừa rồi thuộc hạ hứa với lão chỉ cần xem bệnh cho Giao nhân của Quận chúa tử tế thì chi phí lão tiêu pha ở Tinh Hải Vân Đình tính hết cho phủ Xích Vương.”

Chương 32: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THUỜNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 32

Chu Nhan ngạc nhiên: “Tinh Hải Vân Đình? Đó là cái gì?”

“Không dám dỗi gạt quận chúa” Quản gia có chút lúng túng dừng một chút, nói, “Tinh Hải Vân Đình này, chính là... khụ khụ... lâu xanh kỹ viện nổi danh nhất Diệp Thành này.”

“Hả?” Chu Nhan nhất thời sửng sốt, khiến quản gia cho rằng quận chúa con gái da mặt mỏng, không muốn nghe đến những nơi thế này, thì lại thấy mắt nàng sáng lên, vỗ tay hoan hô: “Thật tốt quá, ta còn chưa đến thanh lâu bao giờ đâu! Ông dẫn ta cùng đi cùng nhé! Cũng tính luôn vào phủ Xích Vương, được chưa?”

“...” Quản gia thiếu chút nữa thổ huyết, “Như vậy sao được!”

“Được được! Cứ quyết định như vậy nha!” Lòng nàng tràn đầy vui mừng, thoáng cái nhảy lên xe ngựa, “Ta sẽ không nói cho phụ vương đâu! Sau này nhất định sẽ ở trước mặt cha nói tốt cho người vài câu!”

Ở trên xe ngựa, Thân Đồ đại phu kia ôm tiểu Giao nhân, bấm nhân trung nó. Cũng không biết lão dùng thủ pháp gì, đứa bé lại lên tiếng trả lời dần dần tỉnh lại trên đầu gối lão, mở mắt nhìn, lập tức co rụt lại về phía sau, trong ánh mắt tràn đầy chán ghét.

Đồ Long hộ hai tay dính đầy máu này, có phải trên người đều có thứ mùi bả sinh khiến Giao nhân nhượng bộ lui binh không? Nhưng mà, đứa bé kia bị Chu Nhan dùng thuật pháp khóa thân thể lại rồi, không cách nào nhúc nhích được.

Thân Đồ đại phu trên xe ngựa lắc lư chân mạch cho đứa bé, lạnh nhạt nói không sao, chỉ là không đủ ăn, thân thể quá hư yếu mà thôi, dọc đường đầu đường xó chợ, dẫn đến phong tà xâm lấn, uống liều thuốc cho đỡ mồ hôi làm sạch khí mạch là khỏi.

“Đơn giản như vậy?” Chu Nhan nhưng có chút không tin.

“Chỉ đơn giản như vậy! Tiểu nha đầu cuộn mi thì biết cái gì?” Thân Đồ đại phu mở to đôi mắt tinh quái, cười nhạt, “Tuy rằng Giao nhân hơi mảnh mai, nhưng thân thể cấu tạo giản đơn, không có mắc lăm thứ bệnh linh tinh như con người đâu. Giao nhân do ta chữa không một nghìn cũng đến tám trăm, làm sao mà không biết chứ?”

Chu Nhan rất ít khi bị người ta nói cho vào mặt như thế, trong lúc nhất thời có chút tức giận, nhưng xem tình hình đại phu này có thể là người duy nhất cứu được đứa bé nên chỉ nói: “Đợi đến hành cung thì xem kỹ lại một chút.”

Xe ngựa chạy như bay, không bao lâu liền đến hành cung Xích Vương, Thịnh ma ma đã đợi sẵn từ lâu, thấy bọn họ bình an trở về, lập tức vui mừng ra mặt đón đoàn người vào.

Đổi mặt với phủ đệ phiên vương huy hoàng tráng lệ, Thân Đồ đại phu ngang nhiên đi vào, không hề luống cuống, ngồi xuống thì uống liền năm sáu chén rượu, xé tờ giấy, vừa uống rượu vừa viết chữ, roẹt roẹt mấy cái thì xong phương thuốc, miệng chỉ nói: “Gói kỹ, gói kỹ! Uống ngày ba lần, bệnh gì cũng hết!”

Lão viết xong đơn thuốc, uống ực một cái hết rượu trong ly, phải ôm một cái đứng lên, kéo quần gia lại, gấp không thể chờ được: “Giờ có thể đi Quần Ngọc Phường chưa? Ông nói được phải làm được đó nha!”

“Chờ một chút! Ông là đại phu sao có thể qua loa như vậy?” Chu Nhan lại nhíu mày, nhìn qua đứa bé kia, “Nếu đã tới đây, tiện thể xem kỹ cho nhóc con này đi, sao bụng lại gồ cao như vậy, có phải có chút vấn đề hay không?”

Đứa bé kia bị khăn vải rộng thùng thình bọc lấy, vốn không nhìn ra dị dạng ở bụng, nhưng đến khi Chu Nhan kéo y phục ra, Thân Đồ đại phu không nhìn được ánh mắt lập tức thay đổi: “Cái gì?”

Lão cũng không nói muốn đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu nữa, lập tức ngồi xuống lần nữa, ôm đứa bé tới, tay cẩn thận xoa bóp rồi lại ấn, thần tình dần dần có chút nghiêm trọng, thì thầm một tiếng: “Kỳ lạ, bên trong không phải bị sung?”

“Hả? Không phải bị sung?” Chu Nhan bất an, “Chẳng lẽ là bụng nước sao?”

“Không phải.” Thân Đồ đại phu lấy tay đè bụng đứa bé xuống, ngón tay dò đến vị trí khí hải, hơi cố sức, nhưng mà đứa bé chỉ là nhíu mày một cái, lại cũng không có lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“Rất kỳ quái đó. . .” Thân Đồ đại phu lâm bầm một câu, “Ồ trong đó, hình như là một thai nhi?”

“Cái gì?” Chu Nhan sợ đến nhảy dựng lên, “Thai nhi?”

Mọi người cũng đều lấy làm kinh hãi, nhất tề nhìn chăm chú đứa bé kia, dáng dấp nhỏ gầy làn da tái nhợt, trông thế nào cũng chỉ giống trẻ con sáu bảy tuổi loài người, hơn nữa còn chưa phân hóa giới tính, làm sao lại có con đực?

“Ông nói đùa sao?” Chu Nhan cũng không nhịn được nữa, lên tiếng phá lên cười, ha ha chọc cho người cả phòng cũng theo đó cười không ngừng, “Đứa bé nhỏ như vậy, làm sao có thể mang thai chứ!”

“Ông đây cũng không hay nói giỡn!” Nghe được tiếng cười của bọn họ, Thân Đồ đại phu giận tím mặt, một tay tóm lấy đứa bé kia, để lên bàn, dùng cánh tay gầy trơ cả xương đè xuống cái bụng nhô ra, lớn tiếng, “Ồ bên trong này có một thai nhi! Hơn nữa, thì một thai chết! Không tin, đi lấy một con dao lại đây, ta lập tức là có thể phẫu thuật lấy nó ra! Nếu như bên trong không phải thai nhi, ông đây cắt đầu cho các ngươi! Nếu như phải thì ngươi cắt đầu của ngươi cho ông đây!”

Hắn hung hăng liếc mắt nhìn Chu Nhan: “Thế nào, có đánh cược với ông không?”

“. . .” Chu Nhan bị ông ta trút giận, nhất thời chưa kịp phản ứng lại, dựa theo tính tình của nàng, bị đả kích như thế đã sớm nhảy dựng lên. Mà giờ khắc này nhìn bé con gầy gò đầy mặt chán ghét nhưng không cách nào nhúc nhích, nàng đành cố nuốt giận.

Nàng hít một hơi, miễn cưỡng mở miệng: “. . . Vì sao bên trong lại có một thai nhi?”

“Làm sao ông đây biết được!” Thân Đồ đại phu oán hận nói, buông lỏng tay ra, nỗi chán ghét trong mắt đứa bé kia giảm đi một chút, liền mạng động đậy thân thể, muốn thoát khỏi lão. Chu Nhan nhìn thấy tội nghiệp, liền vươn tay ông đưa bé vào trong lòng ngực mình, nó khó khăn lắm mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cha mẹ của nhóc con này là ai? Ở nơi nào?” Thân Đồ đại phu ngồi xuống, Thịnh ma ma lại rót rượu cho lão, “Đi hỏi cha mẹ xem, biết đâu có thể hỏi ra cái gì”.

Chu Nhan lắc đầu: “Phụ mẫu đều không tìm được.”

“Vậy huynh đệ tử muội đâu?” Thân Đồ đại phu lại hỏi, “Có ai biết tình hình của nó không?”

Chu Nhan thở dài: “Tựa hồ cũng không có, là một cô nhi.”

“Vậy khó rồi. . .” Thân Đồ đại phu uống rượu xong, lau miệng, co một ngón tay lại, “Nếu để ta đoán, chỉ có một khả năng, nhưng cực kỳ bé nhỏ.”

“Cái gì?” Chu Nhan vấn.

“Thai nhi trong bụng đứa bé này, là có từ khi nó còn trong bụng mẹ.” Thân Đồ đại phu vươn tay, gọi đứa bé trong lòng nàng tới, lật qua lật lại nhìn kỹ càng, “Nói cách khác, là đệ đệ của nó.”

Chu Nhan ngây ngẩn cả người, bật thốt lên: “Cái gì? Đệ đệ?”

“Từng có chuyện thế này xảy ra rồi”. Thân Đồ đại phu lắc đầu, “Trước đây ta đã thấy qua một loại là mẫu thân mang thai song bào thai, nhưng thời gian thụ thai chất dinh dưỡng thiếu nghiêm trọng, chỉ đủ để một thai nhi trong bụng sống sót, đến thời gian sinh nở cuối cùng, một trong hai thai nhi biến mất. Nếu không ở trong cơ thể mẹ, cũng không được sinh ra”.

Chu Nhan thì thào: “Thế nó đi đâu?”

“Bị ăn mất tiêu rồi!” Thân Đồ đại phu ngập ngừng, “Thai nhi được sinh ra kia, để tranh giành chất dinh dưỡng hòng sống sót, nên đã nuốt chửng người anh em của mình ngay trong bụng mẹ!”

“Cái gì?” Chu Nhan giật mình, không dám tin tưởng nhìn đứa bé nhỏ gầy trong lòng mình kia.

Đứa bé kia nghe Thân Đồ đại phu chẩn đoán bệnh, thân thể hơi run, không nói một lời quay đầu, tựa như không muốn thấy bọn họ, trong ánh mắt đều là biểu tình chán ghét.

“Đương nhiên, trong việc này, chính bản thân đứa bé cũng không thể nhớ rõ.” Thân Đồ đại phu lắc đầu, “Khi đó nó còn là một thai nhi, thì làm gì có ký ức gì? Chuyện nó làm đều là trong vô thức cả thôi”.

Chu Nhan giơ cánh tay lên, ôm đứa bé nhỏ gầy đơn bạc vào trong ngực, sờ mái tóc mềm mại, chần chờ một chút, hỏi: “. . . Thai chết trong bụng đứa bé có thể lấy ra không?”

“Hả? Quận chúa muốn lấy nó ra?” Thân Đồ đại phu nghe được câu này, thoáng cái hăng hái trở lại, “Thật tốt quá! Bệnh này cực kỳ hiếm thấy,

được gặp coi như là số đỏ. Để ta để ta, động dao được chưa?”

“...” Lúc này Chu Nhan không nói gì, cúi đầu nhìn đứa bé kia.

Đứa bé cũng đang im lặng nhìn nàng, ánh mắt ngọc bích trong veo sâu không thấy đáy, bên trong có giầy dựa mơ hồ, giống như một con dã thú nhỏ bị rơi xuống giếng sâu vùng vẫy cách nào cũng không thoát được ra.

Nàng nhíu mày, lo âu hỏi: “Lấy ra có rủi ro có cao không?”

“Cao, đương nhiên cao! Còn khó hơn cả tạo chân cho Giao nhân nữa, đại khái chỉ có một phần mười cơ hội sống sót.” Thân Đồ đại phu lắc đầu, dựng lên ba ngón tay, “Không thêm gạt cô, ca bệnh lần trước, cuối cùng cả ba mẹ con đều chết hết, không giữ được ai cả”.

Trong lòng đứa bé run lên một cái, Chu Nhan cả kinh, lập tức từ chối: “Bỏ đi!”

“Thực sự không động dao nữa hả?” Thân Đồ đại phu có chút thất vọng, nhìn đứa bé này một chút, nhấn mạnh, “Thế nhưng, nếu để cho tử thai này tiếp tục ở trong thân thể, không lấy ra thì phỏng chừng đứa bé này sống không quá một trăm tuổi. . . Đến lúc đó thì ta đã chết lâu rồi, trên đời này chưa chắc còn có người có thể phẫu thuật cho cô, như vậy đứa bé này không cả có nổi một phần mười cơ hội sống sót.”

“...” Cánh tay Chu Nhan run lên một cái, cau mày nhìn đứa bé kia.

Đứa bé kia núp ở trong khuỷu tay nàng, gương mặt nhỏ gầy tái nhợt trầm mặc, không có vẻ đồng ý, lẽ nào đứa bé này nguyện cùng huynh đệ sanh đôi đã chết cùng nhau tồn tại, cho đến chết mới thôi?

“Vẫn là thôi đi.” Rốt cuộc nàng vẫn cắn răng, cự tuyệt đề nghị này.

“Tiếc quá. . . Thật là một đứa bé xinh đẹp vô cùng!” Thân Đồ đại phu lắc đầu, xoay qua xoay lại đứa bé kia giống như hàng mỹ nghệ tinh xảo nhất, miệng tấm tắc khen: “Ta làm Đồ Long hộ mấy chục năm, chưa từng thấy gương mặt như vậy. Nếu như không có khối nhô lên giữa bụng này, phỏng chừng có thể bán với giá trên trời đó? Kể cả ca cơ Thu Thủy năm đó, cũng không có được dung sắc như vậy!”

Đứa bé kia chán ghét tránh né ngón tay lão hăn, ánh mắt hung ác, gần như muốn đi cắn lão.

“Hả? Đây là ——” Trong lúc lão Đồ long hộ kia đang lật qua lật lại đứa bé thì động tác bỗng nhiên lại dừng lại.

Lão rướn tới, chóp mũi gần như dán trên lưng đứa bé, con người nhập nhoèn toát ra vẻ mê hoặc và ánh sáng khiếp sợ, cứ như vậy yên lặng nhìn sau lưng đứa bé.

Chu Nhan cảm thấy đứa bé trong lòng run rẩy và không vui, liền vội vàng lui về phía sau, giơ tay lên che làn da đứa bé lại, nói: “Trên lưng của đứa bé này còn có một nốt ruồi đen lớn.”

“Nốt ruồi đen? Không thể nào.” Thân Đồ đại phu cau mày, thì thào, lần thứ hai đưa ngón tay ra, muốn đụng vào lưng đứa bé, “Đây không giống như là nốt ruồi đen, mà là. . .”

“Đừng sờ lưng tung!” Chu Nhan vỗ hất cánh tay đang vươn tới, che đứa bé vào trong lòng, giống như con thú mẹ che chở đứa con thơ, “Ta cũng không cho ông trị chỗ này”.

“ . . .” Thân Đồ đại phu dừng tay, kinh ngạc nhìn chăm chăm hồi lâu, bỗng nhiên vỗ đùi, cúi đầu nói một câu, “Ôi, ông trời ơi! Chẳng lẽ là. . .”

“Làm sao vậy?” Quản gia thấy biểu tình lão bỗng nhiên biến đổi, nhìn không được cảnh giác.

“Không có việc gì, chỉ là nhớ ra có chuyện cần chuẩn bị, tôi phải đi trước đây!” Thân Đồ đại phu đứng lên, thiếu chút nữa va đổ khay trà, “Cáo từ cáo từ.”

Quản gia nhìn không được nhú mày một cái, hỏi: “Giờ ông muốn đi? Không đi Quần Ngọc Phường nữa sao?”

-----oOo-----

Chương 33: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 33

“Ồ, hôm khác. . . hôm khác đi!” Thân Đồ đại phu khoát tay, luôn miệng nói, “Yên tâm, khoản nợ này ta sẽ không quên! Lát nữa ta lại tới tìm

ông!”

Miệng còn đang nói, chân lão đã vội vã chạy ra ngoài, để lại người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

“Đứa bé này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. . .” Thịnh ma ma vốn cực kỳ yêu thích tiểu Giao nhân này, nhưng mà nghe Thân Đồ đại phu nói như vậy, trong lòng cũng hơi lẩn tẩn, nhìn từ trên xuống dưới, muốn đưa tay ra sờ bụng nhỏ nhô ra của nó, miệng nói, “Lẽ nào trong bụng có anh em ruột thật à?”

Thấy lão ma ma sờ mó, con người sâu không thấy đáy của đứa bé lóe lên tia sắc bén, giống như yêu ma, nhe răng hướng về phía bà, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp như tiểu thú.

“Áy!” Thịnh ma ma sợ đến rút tay về, lui về sau một bước, ngập ngừng nói, “Đứa. . . đứa bé này, thật sự có chút tà môn đó! Quận chúa, tôi khuyên người đừng giữ nó lại, dù sao Vương gia cũng sẽ không cho phép người nuôi Giao nhân ở bên cạnh nữa đâu.”

Chu Nhan cau mày: “Ta sẽ không vứt đứa bé này đi đâu!”

“Không đến mức vứt” Thịnh ma ma thở dài, nói, “Hay là tìm một chủ nhân mới cho đứa bé. Nghe nói Diệp Thành cũng có nhiều quý nhân nhân từ thích nuôi Giao nhân, ví dụ như Tử Cảnh gia ở thành Nam đó”.

“Như vậy sao được!” Chu Nhan lên giọng, “Đứa bé này có bộ dạng này, ai muốn nuôi chứ? Đứa bé dị dạng nhỏ xíu, sẽ không biết dệt lụa Giao tiêu, không đáng giá bao nhiêu tiền. Trừ phi bán rẻ đi, giết để lấy mắt làm Ngưng Bích châu! Lẽ nào người là muốn con đuổi con thỏ nhỏ chết bầm này ra ngoài chịu chết sao?”

Trong lòng đứa bé hơi run một chút, nhìn nàng một cái, không nói gì.

“Dĩ nhiên là không thể được.” Thịnh ma ma cau mày, bỗng nhiên nói, “Bằng không, cứ thả lại biển Bích Lạc cho xong!”

“. . .” Đề nghị này khiến Chu Nhan trầm mặc trong chốc lát, theo bản năng cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, hồi lâu mới nói, “Đêm qua con vừa mới giật được con thỏ nhỏ chết bầm này từ trong tay Phục Quốc Quân về, chẳng lẽ lại phải trả nó đi chứ?”

“Thả lại biển rộng, cũng là nơi về tốt nhất của đứa bé này mà!” Thịnh ma ma thấy thái độ quận chúa như thể có chút buông lỏng, vội vàng nói, ”

Giao nhân nào cũng đều muốn trở lại biển Bích Lạc, đứa bé này không phải cũng vậy sao?”

“Thế à?” Chu Nhan cúi đầu, hỏi đứa bé nhỏ gầy trong lòng.

Nhưng mà mặt mày đứa bé vẫn lạnh lùng, như thể hoàn toàn không thèm để ý chuyện lớn mọi người đang thảo luận liên quan đến mình, không hề khẩn trương hay bất an, cũng không có bất cứ chờ mong hay kích động nào, tựa như chuyện có trở về biển rộng hay không, có đi không chợ Đông thành Tây hay không, đều như nhau cả.

Chu Nhan cau mày nhìn đứa bé này, không ra thái độ gì, không khỏi thì thầm một tiếng: “Này, chẳng lẽ không chỉ bụng người có vấn đề, mà đầu óc cũng hỏng luôn sao?”

“...” Cuối cùng đứa bé kia cũng quay đầu, lạnh lùng nhìn nàng một cái.

“Mặc dù phóng sinh là chuyện tốt, nhưng nhóc con này ra đời ở trên đất bằng, lớn chững này có khi cũng chưa từng trở về biển rộng chân chính lần nào...” Chu Nhan nhìn nhóc con xù lông trong lòng mình, nói, “Đuôi cá bẩm sinh đã bị cắt mất rồi, mang thân thể như vậy quay về biển còn sống được hay không cũng chưa biết nữa”.

Thịnh ma ma cười khỏ: “Lẽ nào quận chúa còn muốn nuôi lớn đứa bé này rồi mới trả về?”

“Con nghĩ nuôi vài chục năm, thân thể nó trưởng thành cường tráng một chút, rồi quyết định phẫu thuật rồi thả về biển thì tốt hơn.” Nàng gật đầu, nghiêm túc nói, “Dù sao cũng phải bảo đảm nó bình an vô sự rồi mới thả nó để nó tự sinh tự diệt.”

“...” Thịnh ma ma nhất thời im lặng, nhịn không được than thở, cười khỏ nói, “Quận chúa, chẳng lẽ người dự định nuôi đứa bé này cả đời?”

Đúng vậy, đứa bé Giao nhân này vô cùng nhỏ, nhìn dáng dấp không quá sáu mươi tuổi, đợi đến ranh giới một trăm tuổi trưởng thành thì còn cần thêm ba bốn mươi năm ư? Nhưng đối với loài người trên đất bằng mà nói, khoảng thời gian đó gần như là cả đời người.

“Phủ Xích Vương cũng không thiếu chút tiền ấy, nuôi cả đời thì sao chứ?” Chu Nhan nâng đứa bé trong lòng dậy, đặt ở trước mắt mình, nhìn ngang ánh mắt ngọc bích trong veo kia, nghiêm túc nói rằng, “Này, ta đã hứa với mẹ người, thì nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt, yên tâm đi, có ta ở đây, không cần sợ gì hết!”

Đứa bé kia không nói gì, chỉ nhìn nàng, trong con ngươi sâu đậm in khuôn mặt của nàng, lại không biết là vui hay buồn.

Chu Nhan hơi nổi giận, hai tay nâng sườn nó, lắc lư đứa bé trầm mặc này: “Này, lẽ nào ngươi thực sự muốn quay về biển cả với những Giao nhân đó? Nếu quả như thật muốn trở về thì cứ nói một tiếng, ta lập tức đưa ngươi đến cảng Hội Long thả đi.”

Đứa bé kia nhìn nàng, rớt cục lắc đầu.

“Không muốn đi? Thật tốt quá!” Chu Nhan hoan hô một tiếng, “Vây ngươi ở tại chỗ này nhé!”

Nhưng mà, đứa bé kia nhìn nàng, lại kiên quyết lắc đầu.

“...” Nụ cười trên mặt Chu Nhan nhất thời biến mất, giận dữ nhìn đứa bé này, “Thế nào? Ngươi cũng không muốn theo ta? Đứa ngọc, bên ngoài đều là sài lang, trên đời này không có người đối tốt với ngươi hơn ta đâu!”

Đứa bé kia vẫn chậm rãi lắc đầu, đôi mắt ngọc bích trong veo lạnh lùng cường ngạnh.

“Này, ta rất ghét vẻ mặt này của ngươi!” Chu Nhan thì thầm một tiếng, cảm thấy lửa giận trong lòng bốc lên tận đầu, gắt gỏng, “Nhóc Con! Ngươi cho ngươi là ai? Muốn ở lại thì ở lại, muốn đi thì đi? Không có cửa đâu! Trước khi trị hết bệnh trên người ngươi, ta không cho ngươi đi đâu hết!”.

Một tay nàng bế đứa bé lên, rất gầy rất nhẹ, giống như ôm một con búp bê vải: “Thực là đứa bé không biết tốt xấu! Nếu như ta mặc kệ ngươi bỏ ngươi ở bên ngoài, ba ngày là ngươi tèo luôn, ngươi sẽ chết ngay đấy! Có biết hay không, Nhóc Con?”

Đứa bé lạnh lùng quay đầu đi như bình thường, không trả lời. Nhưng mà, khi Chu Nhan chán nản ôm lấy đứa bé, chuẩn bị trở về trong phòng, thì chợt nghe một tiếng cực nhỏ cực nhỏ truyền vào vàng tai, lướt qua giống như gió ngoài hành lang.

“Cái gì?” Nàng lấy làm kinh hãi, nhìn đứa bé chẳng bao giờ mở miệng nói câu nào kia, “Ngươi vừa nói gì à?”

“Tên ta không phải Nhóc Con.” Đứa bé kia ngẩng đầu, nhìn nàng bằng con ngươi ngọc bích trong veo, lại trầm mặc chỉ chốc lát, bỗng nhiên mở miệng, nhả ra bốn chữ rõ ràng:

“Ta tên Tô Ma.”

Chu Nhan sững sờ ở đó, một lát sau mới thốt lên một tiếng hoan hô, ôm lấy đứa bé, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Oa! Nhóc Con, người. . . người nói chuyện rồi?!”

“Ta tên Tô Ma mà.” Đứa bé kia nhú mày một cái, né tránh tay nàng, lập lại một lần nữa.

“Được rồi” Nàng thuận miệng đáp ứng, “Người tên là Tô Ma, ta biết rồi.”

“Ta bằng lòng phẫu thuật”. Đứa bé nhìn nàng, nói rõ từng chữ.

Nụ cười trên mặt Chu Nhan tắt ngấm: “Người nói cái gì?”

Đứa bé tên Tô Ma nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng âm trầm, chậm rãi nói: “Ta nguyện ý để đại phu kia phẫu thuật mổ bụng, lấy cái thứ kia ra khỏi bụng ta.”

“ . . .” Nàng hít một hơi, “Chuyện này rất nguy hiểm, tám chín phần mười sẽ chết!”

“Đó là chuyện của ta.” Giọng nói của Tô Ma hoàn toàn không giống một đứa bé, nó đặt bàn tay bé nhỏ lên bụng mình, “Lấy nó ra! Ta. . . Ta ghét nó, chưa bao giờ . . . nguyện cùng nó dùng chung một cái thân thể.”

Chu Nhan nhú mày nhìn đứa bé này chỉ chốc lát, nói: “Không được! Người quá nhỏ. Giao nhân trưởng thành mà trải qua chuyện này tám chín phần mười sẽ chết, huống chi người chỉ là đứa bé con? Phải biết rằng bây giờ ta là chủ nhân của người, vạn nhất người chết ta biết ăn nói với Ngư cơ thể nào?”

“Người không phải chủ nhân của ta” Tô Ma lạnh lùng ngắt lời, “Ta không có chủ nhân!”

“Ồ, còn nhỏ mà cao ngạo ghê! Cảm giác mình rất lợi hại đúng không?”

Nàng trào phúng nhắc đứa bé nhỏ gầy lắc lư trước mắt, “Nghe đây, vô luận người có thừa nhận hay không, hiện tại người chính là một nhóc con chưa làm nên việc gì, chịu sự bảo hộ của ta! Ta nói không được, thì chính là không được!”

“Buông ra!” Đứa bé kia tức giận trừng mắt nhìn nàng, “Ta thà rằng chết, cũng không cần tiếp tục sống như vậy!”

Giọng nói đứa bé băng lãnh mà cứng ngạnh, lúc nói đến chữ “chết”, âm tiết sắc bén như đao, khiến Chu Nhan hơi sững sờ, hít sâu một hơi.

Đứa bé này, không phải đang nói đùa.

Giọng nàng khoan thai lại, nói: “Nghe đây, Thân Đồ đại phu kia nói chỉ là lời một phía, đợi ta đi hỏi một số đại phu khác ở Không Tang xem có phương pháp nào giúp người...” Vừa nói, nàng vừa dùng đầu ngón tay chọt vào bụng đứa bé, nói: “... giúp người sinh đứa bé này ra an toàn chút.”

“Buông tay ra!” Đứa bé kia liều mạng muốn giãy khỏi tay của nàng, “Đừng đụng vào ta!”

Ta không phải là không muốn trị bệnh cho người, chỉ là muốn thay người tìm biện pháp tốt nhất mà thôi. Ta cũng không dám mang cái mạng nhỏ của người ra mạo hiểm.” Nàng thở dài, thấy đứa bé vẫn ra sức giãy dụa, không khỏi trong lòng tức giận, hừ lạnh một tiếng, “Có điều, người cũng an phận chút cho ta. Không được lộn xộn, bằng không...”

Nàng giơ tay lên, đe dọa: “Cũng đừng trách ta đánh cái mông người!”

“...” Đứa bé kia thoáng cái cứng đờ, nhìn chăm chăm nàng, sắc mặt tái mét, trong mắt hầu như muốn lộ ra biểu cảm rít gào, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt môi, im lặng trở lại.

“Thế nào, sợ rồi sao?” Chu Nhan thông thả buông lỏng tay ra, ném đứa bé này cho Thịnh ma ma bên cạnh, đắc ý đầy cõi lòng... Ấy, ám ức phải chịu từ sư phụ lúc trước, ngày hôm nay rốt cục có chỗ trú ra rồi, thì ra cảm giác có một mặc cho mình khi dễ lại tốt như vậy!

“Quản gia, nhớ kỹ ngày mai thay ta đi đến phủ Tổng đốc một chuyến, làm một cái đơn thư thân khế cho đứa bé này”. Nàng xoay người phân phó: “Tên nô lệ là Tô Ma, tên chủ nhân viết là ta, biết không?”

“Vâng.” Quản gia lĩnh mệnh.

Phía sau truyền đến thanh âm tức giận của đứa bé: “Ta không có chủ nhân!”

“Ha hả, này khả không phải do người.” Nàng cười hì hì nhìn Giao nhân bé nhỏ xù lông này, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười ranh mãnh, néo néo hai gò má đứa bé, “Lát nữa ta sẽ làm một cái vòng vàng khắc tên chủ nhân cho người đeo vào cổ... bảo đảm nô lệ Giao nhân khác đều ước ao được như người!”

Nhìn đứa bé khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ mà tái nhợt, ánh mắt gằn như muốn giết người, nàng lại nhịn không được thư sướng cười ha hả. Ai

nha, thật thú vị, có tên tiểu tử này, phỏng chừng trở lại Tây Hoang cũng sẽ không nhầm chán, chuyến này đi ra thật đúng là đáng giá.

Nàng cười cười, chợt nhớ tới cái gì, ánh mắt sau đó tối sầm lại.

Đúng vậy, chuyến này đi, thật ra không phải là vì đi Đế đô kiến giá, trái lại hơn phân nửa là để nửa đường rẽ ngang qua Diệp Thành. Từ khi xuất phát ở Thiên Cực Phong thành, trong lòng nàng đã ôm một nguyện vọng bí ẩn, thế nào một đường đi đến nơi đây lại cứ thế quên mất tiêu luôn?

Đúng vậy, nàng là vì Uyên mà đến.

Uyên. Cái tên đó giống như một đốm lửa lập lòe, bắt đầu từ mỗi tình ngây thơ thuở nhỏ, ở nội tâm của nàng vẫn luôn bập bùng yếu ớt, nóng rực đau xót, chẳng bao giờ bởi vì ly biệt mà tắt đi.

-----oOo-----

Chương 34: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 34

Nàng mười tám tuổi rồi, đã trải qua xuất giá, tang phu, rốt cục có thể thu được một ít tự do, đi tới nơi này tìm kiếm hãn. Diệp Thành hội tụ một nửa Giao nhân của cả vùng đất Vân Hoang, cũng là nơi bình thường Uyên hay nhắc tới, có người nói nã, đó hãn cũng là từ Diệp Thành đi tới phủ Xích Vương. Như vậy, nếu như hãn rời đi, rất có khả năng cũng sẽ về lại nơi này? Nàng từ Tây Hoang không ngại thiên lý đến nơi này, nếu như vận khí tốt, nói không chừng sẽ gặp được hãn.

Trước khi lên đường, nàng đã từng ở trước mặt thần tượng yên lặng cầu xin một nguyện vọng.

Nhưng đoạn đường này cho tới bây giờ, lại vẫn là không có bất luận hình bóng nào.

“Ma ma, ngày mai bắt đầu, con muốn đi dạo chung quanh Diệp Thành” Chu Nhan giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve vòng cổ đeo sát trên người kia, r giữa chân mày có ưu sầu nhàn nhạt bao phủ, “Ta muốn đi tìm một người... Nếu như Diệp Thành cũng tìm không được, ta đây thật là hết cách rồi.”

Thịnh ma ma ở một bên nhìn, cũng kìm lòng không đành thở dài.

Đúng vậy, bà biết trong lòng đứa bé này đang suy nghĩ cái gì.

Ba năm trước đây, khi bà nhìn thấy thiếu nữ quý tộc này lộ vẻ ưu sầu trên mặt, thì đã biết tiểu quận chúa chính tay mình nuôi lớn này không còn là đứa bé nữa, trong lòng nàng có tâm sự, không bao giờ có thể trở lại khoảng thời gian vô tư lự khi xưa.

Thế nhưng, quận chúa ơi... người có biết cái tên Giao nhân kia, rốt cuộc là hạng người gì không?

Người còn nhỏ, lớn giữa một khoảng trời cũng nhỏ, còn chưa thấy qua thế giới chân thật bên ngoài. Cho nên người cũng không rõ người mình yêu thích rốt cuộc là người chân thật giữa cuộc đời hay chỉ là huyền ảnh trong tưởng tượng.

Phủ Tổng đốc Diệp Thành.

Giờ trà trưa, trong đình viện u tĩnh chỉ có tiếng chim gọi mùa xuân, dưới hành lang gió nhẹ đưa hương hoa thơm mát, không có một bóng người, một con chim nhỏ trắng như tuyết đứng ở trên đài son cao, cúi thấp đầu buồn ngủ.

“Mấy chiến sĩ Phục Quốc Quân bắt trở về hôm trước đều đã bị khảo vấn trong ngục”. Bạch Phong Lân đóng lại nắp chén trà trong tay, thấp giọng nói với người đối diện, “Tất cả hình phạt đều đem ra hết, vậy mà họ không khai lấy nửa lời. Haiz, Phục Quốc Quân này, ai nấy đều cứ như không phải mang thân xác thịt ấy.”

Đối diện không có một bóng người, chỉ có một bức rèm che nặng nề buông xuống.

Phía sau màn liêm, loáng thoáng có một cái bóng lẳng lẳng ngời thẳng.

“Họ cũng kiên cường thật.” Người sau màn thản nhiên nói.

Bạch Phong Lân thở dài, nói: “Những Giao nhân này, đoán chừng là lúc phá thân tách chân đã chết qua một lần, chịu hết mọi nỗi khổ của thường

nhân, cho nên trái lại không sợ chết? Tra tấn một ngày một đêm rồi, tra tấn đến tàn phế, đầu lưỡi đều cắn đứt, lại không khai lấy một câu.”

“Cho dù đầu lưỡi bị chặt đứt, cũng không cho phép bọn họ không khai.” Người sau màn hơi cười nhạt, “Đợi lát nữa đưa tên Giao nhân cầm đầu đến chỗ ta, ta tự nhiên có biện pháp khiến hắn mở miệng.”

“Vâng.” Bạch Phong Lâm biết sự lợi hại của đối phương, “Tôi sẽ an bài ngay.”

“Thủ lĩnh Phục Quốc Quân là ai?” Người sau màn thấp giọng, gắng từng chữ, “Không tiếc giá nào, nhất định phải tìm ra hắn!”

“...” Bạch Phong Lâm rất ít khi nghe được trong giọng nói bình thản không gợn sóng của người kia lại có sự dứt khoát như vậy, không khỏi hơi hít sâu một hơi, cười nói, “Ảnh huynh là thế ngoại cao nhân, sao lại để bụng đến Phục Quốc Quân như vậy? Coi như là vận khí của tại hạ vậy, gần đây bọn họ phá rối, khiến Diệp Thành gà chó không yên.”

“Đâu chỉ có Diệp Thành”. Người phía sau rèm thấp giọng, ngữ âm băng lãnh, “Lửa cháy lan ra đồng cỏ, nếu không sớm dập tắt, tương lai toàn bộ Vân Hoang sẽ bị thiêu rụi luôn!”

“Toàn bộ Vân Hoang?” Bạch Phong Lâm ngạc nhiên dừng lại một chút, không cho là đúng, lại không tiện phản bác ý kiến đối phương, chỉ có thể cười nói, “Phục Quốc Quân thành lập nhiều năm như vậy, những Giao nhân này qua lặn qua lặn lại cũng không thấy có thể làm nên trò trống gì. Ảnh huynh quá lo lắng rồi chăng?”

Người phía sau rèm thản nhiên nói: “Thế nhân ánh mắt thiên cận.”

“...” Bị cười nhạo, trong đôi mắt hẹp dài của Bạch Phong Lâm có ánh sáng lạnh lóe lên, lại đè xuống lửa giận, cười nói, “Nói cũng phải. Tại hạ cũng lắm chỉ là tục nhân giữa cát bụi hồng trần, kiến thức sao có thể so với đại thần quan chức?”

“Biết là tốt rồi.” Người phía sau rèm không thềm nói nửa lời khách khí, gật đầu.

Bạch Phong Lâm biết người này xưa nay tính cách lãnh ngạo, mèo khen mèo dài đuôi, hoàn toàn không hiểu nguyên tắc xã giao, nói ra tự nhiên là không để ý tới cảm thụ của người khác, tay nắm chiết phiến hơi siết chặt, khó khăn lắm mới nhịn xuống cơn tức này, cười nói: “Hai ngày trước ta dựa theo phân phó, lấy toàn bộ danh sách nô lệ của Giao nhân ở Diệp Thành đến rồi, không biết ảnh huynh đã xem qua chưa? Nếu có chỗ nào cần tới tại hạ, mời cứ mở miệng.”

“Đã xem xong rồi”. Người sau màn thản nhiên nói, ngón tay khẽ nâng. Một đạo lực lượng vô hình lập tức nhắc màn cuộn lên, một tập sách như núi nhỏ dời khỏi vị trí, thật chính tề dừng ở trước mặt Tổng đốc Diệp Thành “Người lấy về đi!”

Màn cuộn lên, ánh tà dương chiều xuân chiếu lên gương mặt đoan chính lạnh lùng.

Đại thần quan núi Cửu Nghi mặc áo bào màu trắng, ngồi ở sau rèm, mặt mày tuấn mỹ, ngưng định lãnh túc, giống như điêu khắc.

Trên chiếc giá hoàng kim chìa ra có một vật thể trắng như tuyết đầu lại, chính là phi điều bốn mắt có màu đỏ thắm, bên cạnh thân có một chiếc dù, trên dù khắc hoa văn hoa tường vi trườn bò nở rộ, hô ứng với hoa văn tường vi ở trên trang phục của Tổng đốc Diệp Thành.

Đó là ký hiệu của Bạch tộc.

Bạch vương hiện tại, cha của Bạch Phong Lâm, và Bạch Yên hoàng hậu đã qua đời, mẹ của Thời Ảnh, chính là huynh muội cùng cha cùng mẹ.

Lại nói tiếp, một phần tư máu chảy trên người hai người bọn họ là giống nhau, vốn chính là thân thích. Thế nhưng, vì sao mỗi lần gặp đại thần quan núi Cửu Nghi này, Bạch Phong Lâm đều nghĩ đối phương xa không thể với tới?

Hắn biết vị biểu huynh kinh tài tuyệt đỉnh này vốn nên là hoàng thái tử Không Tang, quân lâm Vân Hoang đế vương. Thế nhưng bởi vì duyên có mẫu thân không được Bắc Miện đế yêu thích, sanh ra được không lâu sau thì bị trục xuất khỏi đế đô Già Lam, đưa đến thần miếu làm thần quan.

Mà hoàng tử Thời Vũ do Thanh phi sinh ra lại thay thế vị trí của y.

“Đích trưởng tử do Bạch thị hoàng hậu chúng ta sinh ra, lại cứ thế bị phế truất đuổi đi? Đáng trách... Đáng trách quá!” Có một lần, Bạch vương uống say, lầm bầm quay về phía nhi tử nói ra lời trong lòng, “Phong Lâm, con phải gần gũi biểu huynh hơn một chút... Biết không? Nó, nó mới thật sự là đế vương! Thằng nhãi con Thanh tộc là cái thá gì! Sớm muộn gì chúng ta...”

Hắn kính cẩn lĩnh mệnh: “Vâng, phụ vương.”

Đúng vậy. Thời Ảnh là đích trưởng tử của Đế quân, mặc dù không được sắc lập làm hoàng thái tử, nhưng hiện tại lại là đại thần quan của thần

miếu Cửu Nghi, tương lai sẽ còn kế thừa vị trí Đại Ti Mệnh, trở thành nhân vật dưới một người trên vạn người ở Không Tang. Đối với một vị biểu huynh như vậy, mình không thể lơ là được.

Cho nên, khi người vốn phải ở thần miếu Cửu Nghi làm đại thần quan kia bỗng nhiên bí mật đi tới Diệp Thành, đưa ra một loạt yêu cầu kỳ quái, hẳn cũng nghe theo toàn bộ, cũng không có nửa câu hỏi thừa. Huống chi, đại thần quan còn chủ động đưa ra yêu cầu giúp mình đối phó Phục Quốc Quân hung mãnh trong thành, càng vừa vặn ý muốn trong lòng hẳn.

“Tư liệu người đưa rất đầy đủ, có tên toàn bộ nô lệ Giao nhân được mua bán trong vòng ba trăm năm qua ở Diệp Thành.” Thời Ảnh thần nhiên nói, “Chỉ tiếc ta xem đi xem lại hai lần cũng không có thu hoạch gì. Tổng cộng hai mươi bảy vạn ba nghìn sáu trăm chín mươi một tên nô lệ Giao nhân trong danh sách, không ai là người ta muốn tìm.”

“...” Bạch Phong Lâm không nghĩ tới trong vòng hai ngày ngắn ngủi y cư nhiên xem xong số lượng tư liệu lớn như vậy, không khỏi hít một hơi lãnh khí, năng lực và trí nhớ kinh người như vậy vượt xa người bình thường, lẽ nào cũng là dựa vào tu hành thuật pháp mà có được?

Hắn sững sốt một chút, không nhịn được nói: “Ngài chắc chắn Giao nhân mà ngài muốn tìm hiện đang ở Diệp Thành ư?”

“Phải.” Thời Ảnh chỉ trả lời một chữ nhàn nhạt.

Lời y nói, không người nào dám nghi vấn.

Bạch Phong Lâm cau mày, nhìn núi tư liệu, nói: “Không có khả năng đâu... Diệp Thành không có người nào dám lén nuôi nô lệ Giao nhân! Ngài đã xem qua danh sách Giao nhân ở bên Đồ Long hộ chưa? Chỗ đó còn có một số mới bắt được từ biển lên, chưa có phá thân, là Giao nhân chưa được bán đấu giá”.

“Xem rồi.” Thời Ảnh lạnh lùng nói, “Cũng không có.”

Bạch Phong Lâm cau mày: “Tên Giao nhân kia là gì?”

“Không biết.” Thời Ảnh trả lời bình tĩnh, nhàn nhạt: “Không biết tên, cũng không biết họ, càng không biết tuổi tác và chỗ ở cụ thể.”

Bạch Phong Lâm ngạc nhiên, thế này thì làm sao tìm được? Ngay cả tên tuổi cũng không biết nữa?

“Nhưng điều ta biết là: Ban đầu hẳn từng ở Diệp Thành, sau đó đi Tây Hoang, gần đây nhất xuất hiện, là ở Susa Dhaalu.” Thời Ảnh thần nhiên

nói, “Mà bây giờ, hấn cũng đã về tới Diệp Thành, nơi hấn sinh ra.”

“...” Bạch Phong Lâm nhin không được hỏi, “Những điều này từ đâu biết được?”

“Xem sao. Hấn không giống với chúng sinh nhỏ bé, người này có thể ảnh hưởng tới cả thời đại, cho nên số mệnh của hấn, đã được viết ở trên sao.” Thời Ảnh nhìn hồ sơ tư liệu chồng chất như núi, trong giọng nói lần đầu tiên lộ ra kính ý, “Khi ta nhận thấy được phiến Quy Tà từ biển Bích Lạc bay lên cao, thì đã toàn tâm toàn ý truy đuổi nó tròn ba năm rồi. Đáng tiếc, mỗi một lần ta đều bỏ lỡ nó...”

Người mà ngay cả đại thần quan cũng vô pháp truy đuổi kịp, chẳng phải là một huyền ảnh hay sao?

Bạch Phong Lâm nhìn hồ sơ, chậm rãi hiểu rõ ra: “Ngài xem xong toàn bộ tư liệu rồi, phát hiện tất cả Giao nhân trên danh sách đều không phù hợp với quỹ tích mà ngài nói?”

“Phải.” Thời Ảnh nhàn nhạt, “Nó không ở trên này.”

“Như vậy có thể ở nơi nào? Toàn bộ danh sách Giao nhân Diệp Thành đều ở đây cả rồi!” Bạch Phong Lâm trầm tư suy nghĩ, bỗng vỗ chiết phiến, kinh hô lên, “Lẽ nào... nó, chính là ở trong Phục Quốc Quân? !”

Đúng vậy, dựa theo tình huống hiện nay, nếu như ở Diệp Thành, rồi lại không ở danh sách nô lệ, vậy chỉ có Giao nhân trong Phục Quốc Quân thôi!

Thời Ảnh gật đầu: “Khả năng này lớn nhất.”

“Khó trách ngài phải giúp ta bắt Phục Quốc Quân! Thì ra là đang truy tra người kia?” Bạch Phong Lâm bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Được, ta lập tức đi phân phó bọn họ, đem mấy người Phục Quốc Quân bị bắt đều giao lại cho ngài xử lý.”

“Mau chút.” Thời Ảnh không nói cái gì nữa, ngón tay khẽ động, cuộn cuộn hạ màn xuống, một lần nữa che lại gương mặt mình trong bóng tối.

Ý tứ như vậy, chính là nói chuyện kết thúc, người đi được rồi

Tổng đốc Diệp Thành cũng thức thời đứng lên, xin cáo lui. Nhưng mà, vừa đi mấy bước, phảng phất tựa như nhớ tới cái gì, bỗng quay đầu lại, cười nói: “Phải rồi, mấy ngày trước đây ở ngoài Diệp Thành, ta đã ra gặp được Chu Nhan quận chúa của Xích tộc, thì ra cô ấy cũng theo Xích Vương tới đây.”

“Ồ?” Thờì Ánh từ chối cho ý kiến, “Thế à?”

-----oOo-----

Chương 35: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 35

Bạch Phong Lân cười nói: “Vị Chu Nhan quận chúa kia, nghe nói từng là đồ đệ của Ánh huynh?”

“Phải.” Thờì Ánh thản nhiên nói, như không muốn nhiều thêm nửa lời.

“Danh sư xuất cao đồ. Thảo nào thân thủ tốt như vậy. Bị một đám Giao nhân Phục Quốc Quân kéo vào đáy biển vây công, lại còn có thể bổi đôi mặt biển chạy thoát thân!” Bạch Phong Lân khen một tiếng, làm như trừ trừ một phen, lại nói, “Nghe nói.... Cô ấy vừa mất chồng ư?”

“Phải.” Thờì Ánh tiếp tục lạnh nhạt nói, giọng nói lại dần mất kiên nhẫn.

“Đáng tiếc...” Bạch Phong Lân thở dài, “Nếu không phải nàng vừa lấy chồng thì chồng đã chết, là một điềm xấu, thì ta rất muốn xin phụ vương đến phủ Xích Vương cầu thân đó.”

“...” Ánh mắt sau rèm lập tức sắc bén, như có tia sét xẹt qua.

“Con gái duy nhất của Xích Vương, người đẹp, lại có bản lĩnh. Nếu có thể lấy được, nhất định có thể thêm không ít trợ lực.” Bạch Phong Lân nhin không được lắm bầm, “Chỉ tiếc lại cứ là một quả phụ mất chồng, ta là người thừa kế Bạch vương, nếu lại lấy nàng về làm chính thức, thì không tránh khỏi làm trò cười cho thiên hạ...”

Mới nói được phân nửa, hô hấp của hắn bỗng nhiên dừng lại.

Không khí bỗng nhiên ngưng kết, phảng phất có một cái tay vô hình từ giữa không trung phủ xuống, bóp cổ họng của hắn, nhắc Tông đốc Diệp Thành lên giữa không trung, hai chân rời mặt đất!

Hắn nhất thời không thờ nổi, liều mạng giãy dụa, một câu cũng nói không nói nên lời.

“Im miệng.” Bóng đen phía sau màn cách không nâng hai ngón tay lên, hơi khép lại, bóp chặt người ở bên ngoài màn. Đôi mắt sáng như tuyết như điện, lạnh lùng nhìn Diệp Thành Tông đốc bị xách giữa không trung giãy dụa, một lát sau mới giọng nói dửng dưng lạnh lạnh tận xương mở miệng, “Đồ đệ của ta, đâu đến phiên các người như người bàn tán?”

Hai ngón tay chọt buông ra, người kia rơi thẳng xuống đất, ôm yết hầu thở dốc, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng mà, đến khi Bạch Phong Lâm ngẩng đầu lên, cái bóng phía sau rèm đã tiêu thất. Hắn chật vật từ dưới đất đứng lên, không dám ở lại, lao đảo rời khỏi cái đình viện này, ngực kinh hãi không gì sánh được.

Đại thần quan hỉ nộ vô thương này, trong lòng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Người này bình thường bất động thanh sắc, thế mà vừa nhắc tới con bé kia thì lật mặt không hề báo trước, thật sự làm kẻ khác khó hiểu. Chẳng lẽ là... Bạch Phong Lâm luôn luôn là một người khôn khéo thấy rõ tình đời, suy nghĩ chỉ chốc lát, ngực bỗng nhiên giật thót một cái, sắc mặt biến hóa mấy lần.

“Đưa toàn bộ mấy người Phục Quốc Quân bắt được mấy ngày hôm trước đến hậu viện!” Hắn vừa nghĩ, vừa đi ra ngoài, phân phó thuộc hạ, “Sau khi đưa vào thì lập tức rời khỏi, không ai được nấn ná ở đó, sau khi ra ngoài cũng không được nói chuyện này cho ai biết, rõ chưa?”

“Vâng!” Thuộc hạ lĩnh mệnh lui ra.

Sau khi bốn phía không còn ai, Bạch Phong Lâm ngồi trên ghế ở sảnh, giơ tay lên, lòng vẫn còn sợ hãi vuốt yết hầu, một cái chớp mắt vừa rồi, hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra, cả người đã bị nâng lên cách mặt đất rồi, một sức mạnh không cách nào kháng cự khóa chặt cổ họng của hắn, đoạt đi hô hấp của hắn.

Mặc dù chỉ là chuyện trong nháy mắt, cũng khiến kẻ khác khắc cốt铭心.

Cảm giác người là dao thót ta là thịt cá như vậy, khiến Tông đốc Diệp Thành sau khi định thần lại có cảm giác phần nộ và sỉ nhục đến cực điểm. Hắn là một đứa con của vợ kế, phải mở đường máu mới có được địa vị hôm nay, hắn chưa bao giờ là một người dễ sống, đây càng lần đầu tiên bị nhục nhã như vậy!

Bạch Phong Lân nhìn vào sâu trong viện, trong mắt bỗng nhiên lộ ra một loại ngoan ý.

Người này bỗng nhiên đi tới Diệp Thành, sai hấn làm những chuyện không giải thích được, rốt cuộc là vì cái gì? Vốn là nể mặt y là bà con cùng tộc, năng lực cao siêu, lại có thể giúp mình đối phó Phục Quốc Quân mới hứa tương trợ, mà hiện tại xem ra, đúng là thỉnh thần thì dễ, tổng thần thì khó.

Đường đường Tổng đốc Diệp Thành, há có thể bị người như vậy đùa bỡn trong lòng bàn tay?

Ngón tay của hấn chậm rãi nắm chặt, trong mắt mơ hồ lộ ra sát khí.

“Tổng đốc đại nhân” Hấn đang xuất thân, thì bên ngoài lại truyền đến tiếng người hầu bẩm báo, “Có người cầm danh thiếp, ở bên ngoài cầu kiến đại nhân.”

“Không gặp!” Bạch Phong Lân đang không vui, lớn tiếng từ chối.

“Thế nhưng...” Người này tên là Phúc Toàn, là tâm phúc của Bạch Phong Lân, lại luôn biết nhìn sắc mặt dò ý tứ, biết chủ nhân lúc này tâm tình không tốt, lại cũng không dám lui ra, chỉ là cẩn thận nói, “Người đó cầm danh thiếp Xích Vương, nói là quản gia của Xích Vương phủ, phụng lệnh quận chủ Chu Nhan đến đây.”

“Phủ Xích Vương?” Bạch Phong Lân sững sốt một chút, bình tĩnh lại, “Chu Nhan quận chúa?”

Trong chớp mắt, trước mắt hấn lại hiện ra bóng dáng thiếu nữ quý tộc dưới trăng, giật mình, thần sắc không khỏi hòa hoãn lại: “Chuyện gì?”

Phúc Toàn nói: “Ông ấy nói là quận chúa mới thu nhận một tiểu Giao nhân, muốn đến làm đơn thư thân khế.”

“Ồ, thì ra là chuyện này.” Bạch Phong Lân nhớ lại đứa bé Giao nhân thiếu chút nữa bị Phục Quốc Quân bắt đi kia, “Nhóc con đó không chết hả? Mạng lớn thật đấy... Được, người dẫn bọn họ đi làm đơn thư thân khế đi!”

“Dạ.” Phúc Toàn gật đầu, vừa mới chuẩn bị lui xuống, Bạch Phong Lân lại chần chờ một chút, bỗng nhiên nói: “Chờ một chút, quản gia của Xích Vương phủ nơi nào? Ta tự mình đi gặp ông ta một cái.”

“Hả?” Phúc Toàn hơi sững sốt, “Ồ... ở dưới hành lang ạ.”

“Còn không mời đến đây?” Bạch Phong Lâm cau mày, quát mắng, “Dặn mọi người hầu hạ tử tế. Lát nữa xong việc, ta còn muốn tự mình tiễn khách quý quay về phủ Xích Vương nữa!”

“...” Phúc Toàn theo hẩn nhiều năm, trong lúc nhất thời cũng không khỏi hoang mang khó hiểu.

“Vị quản gia này là người đắc lực nhất trước mặt Xích Vương, nhiều năm qua vẫn sống ở Diệp Thành và Đê đô, xử lý chuyện trong ngoài của Xích tộc”. Bạch Phong Lâm gõ gõ chiếc quạt trong lòng bàn tay, đi thẳng ra ngoài đón, nói khẽ với bên người tâm phúc, “Tương lai nếu muốn kết thân với Xích tộc, thì không thể không sẵn đón người này”.

“Hơ? Kết... kết thân?” Phúc Toàn lấy làm kinh hãi, thốt lên, “Đại nhân ngài muốn kết hôn với quận chúa Chu Nhan? Nàng... Nàng ấy vừa mới mất chồng đó!”. Dừng một chút, Phúc Toàn tự biết nói lỡ, lại vội vàng nói: “Có điều quận chúa đích thật là trẻ đẹp, cho dù ai thấy cũng động tâm!”

“Vốn dĩ không muốn, chỉ có điều...” Bạch Phong Lâm cười lạnh một tiếng, vô tình hay cố ý nhìn vào sâu trong đình viện, “Ta chỉ muốn có người biết rằng: Cô gái này ta thích cưới là cưới, chẳng có gì là si tâm vọng tưởng sắc!”

“Dạ, dạ.” Phúc Toàn đáp lại, cẩn thận nhắc nhở một câu, “Có điều, lấy chính thất là chuyện lớn... còn cần Vương gia làm chủ nữa ạ.”

“Yên tâm, ta tự nhiên sẽ viết thư xin chỉ thị phụ vương.” Bạch Phong Lâm hừ một tiếng, “Vô luận như thế nào nàng ta cũng là con gái độc nhất của Xích Vương, nói không chừng còn có thể tiếp nhận vị trí Xích Vương tương lai, đám hỏi của hai tộc, coi như là môn đăng hộ đối. Ban đầu phụ vương có thể cảm giác hơi không thích hợp, nhưng nếu ta kiên trì, tự nhiên cũng sẽ thay ta cần thân thôi. Mà Xích Vương, ừm...” Nói đến đây, hẩn nở nụ cười một tiếng: “Xích Vương, đoán chừng là cầu còn không được đó? Vốn là con gái mất chồng, tái giá cũng chỉ có số làm vợ lẽ thôi!”

“Cũng đúng” Phúc Toàn vội vàng gật đầu, “Được đại nhân coi trọng, là phúc của cô ta!”

Hai người vừa nói không lâu thì đi đến gian ngoài, thấy quản gia của Xích Vương phủ đang ở phía dưới, Bạch Phong Lâm kết thúc câu chuyện về mặt mỉm cười đi lên nghênh đón, lôi tay kéo chân hàn huyền vài câu,

dọn chỗ dâng trà, trò chuyện một hồi, lại tự mình dẫn ông ta đi làm đơn thư thân khế.

Quản gia của Xích Vương phủ thấy đối phương nhiệt tình như vậy, lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng mà nghe được hẳn nói mười câu thì tám câu không rời Chu Nhan quận chúa, dù sao cũng là người thạo đời, nhất thời hiểu vài phần, ngôn ngữ cũng biến thành cẩn thận. Trưởng tử Bạch vương, Tổng đốc Diệp Thành thân phận tôn quý, tuổi tác và diện mạo cũng tương đương, hẳn có ý với quận chúa, tự nhiên là chuyện tốt, cũng không biết ý Xích Vương như thế nào, ông ta chỉ là một thuộc hạ sao có thể tỏ thái độ đơn giản được?

Có Tổng đốc tự mình đi cùng, nguyên vốn cần nửa tháng mới có thể làm xong đơn thư thân khế biến thành đợi một tý thì xong, đến khi quản gia lấy được nô lệ thân khế, Bạch Phong Lâm liền bảo Phúc Toàn xuống phía dưới chuẩn bị xe ngựa, muốn tự mình đưa bọn họ quay về phủ Xích Vương. Quản gia thụ sủng nhược kinh từ chối vài lần không xong, trong lòng biết Tổng đốc là có ý thân cận, liền không phản đối nữa.

Nhưng mà, không đợi Bạch Phong Lâm đứng dậy xuất môn, Phúc Toàn từ ngoài cửa trở về, tiến tới ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ giọng bẩm báo mấy câu gì, Tổng đốc Diệp Thành sắc mặt biến đổi, bật thốt lên: “Cái gì?”

Phúc Toàn nhìn quản gia, có chút khó xử. Quản gia phủ Xích Vương cũng là người thông minh thức thời, nhìn tình hình trước mắt, biết là ngoại nhân ở đây có điều bất tiện, lập tức đứng dậy cáo từ.

“Tại hạ có việc đột xuất, không có cách nào phân thân ra được, xin hãy tha lỗi thay tại hạ ân cần thăm hỏi quận chúa”. Bạch Phong Lâm cũng không giữ lại nữa, chỉ phân phó thủ hạ đưa lên một hộp ngọc mỡ dê, “Một chút lễ mọn, xin quận chúa hãy nhận cho, chờ lúc nào rảnh rỗi, tại hạ sẽ đến phủ bái phỏng.”

Quản gia hành lễ thật sâu: “Xin đợi đại giá Tổng đốc.”

Chờ cấp bậc lễ nghĩa chu toàn xong tiễn quản gia phủ Xích Vương khỏi cửa, Bạch Phong Lâm cho người hầu lui hết, nụ cười trên mặt đọng lại, trở nên nóng ruột không giấu được: “Chuyện gì xảy ra? Tuyệt Oanh lại dám chạy nữa à?”

Phúc Toàn không dám nhìn sắc mặt Tổng đốc, thấp giọng nói: “Vâng.”

Bạch Phong Lâm tức giận đến sắc mặt trắng bệch: “Lại đi cùng Hoàng thái tử?”

“Vâng.” Người hầu thân tín không dám ngắt đầu, thấp giọng nói, “Đại nhân chớ vội, bên phía Đê đô đã xuất động người ngựa, tìm dọc theo ngư đạo đáy hồ rồi, ngày mai sẽ đến Diệp Thành.”

“Trò mèo gì vậy, lại lên cơn rồi!” Bạch Phong Lân đứng phắt dậy, tức giận đến quăng đồ chén trà trong tay, “Lần trước hai người đó chạy khỏi Đê đô lên đến Diệp Thành chơi, quậy đến toàn thành trên dưới long trời lở đất, mất bao nhiêu sức mới đuổi được hai người đó về, hiện tại không quá hai ngày lại chạy đến? Vẫn chưa chơi xong à!”

“...” Phúc Toàn không dám nói lời nào, câm như hến.

“Nha đầu Tuyết Oanh kia, trước đây ngoan ngoãn dịu dàng không bước ra khỏi cổng lớn nửa bước, đâu phải loại người chơi bởi quậy phá như vậy... Nhất định là bị tiểu tử Thời Vũ kia làm hư rồi!” Bạch Phong Lân cắn răng, “Còn chưa cưới gả đã hết lần này tới lần khác mang Tuyết Oanh ra khỏi cung, nghĩ là vui lắm sao? Hoàng thất mặt mũi đều bị vứt sạch! Thật không hổ là con trai của Thanh phi.”

“Tổng đốc đại nhân. . .” Phúc Toàn đổi sắc mặt.

Bạch Phong Lân biết mình nói lỡ, liền lập tức im miệng, trầm mặc chỉ chốc lát, nói: “Lập tức phái người bảo vệ các cửa ra vào Diệp Thành, đặc biệt phương hướng Già Lam Đê đô đáy hồ ngư đạo, nghiêm mật kiểm tra người đi đường qua lại, một khi phát hiện Tuyết Oanh và hoàng thái tử, lập tức vừa giữ chân lại, vừa bí mật về báo cho ta!”

“Dạ!” Phúc Toàn lĩnh mệnh.

“Ta lập tức viết một phong thư, người cho khoái mã tức tốc đưa tới chỗ phụ vương!” Bạch Phong Lân dùng gối quạt vào lan can, cắn răng, “Vô pháp vô thiên! Phải để phụ vương tóm cổ nha đầu Tuyết Oanh kia về Bạch Vương phủ mới được. Trước đại điển sách phi sang năm, không cho nó đến Đê đô nữa!”

“Dạ.” Phúc Toàn nơm nớp lo sợ gật đầu.

Bạch Phong Lân vội vã viết thư. Hắn luôn luôn là người khôn khéo giỏi giang sành sỏi, mặc dù trong lòng phiền não cùng phẫn nộ, nhưng viết thư cũng khiêm tốn tao nhã, không có chút vẻ tức giận nào. Phải, vô luận Tuyết Oanh hồ đồ thế nào đi nữa, nàng cũng là con gái của vợ cả Bạch Vương, tương lai là Thái Tử phi, hắn thân là con vợ kế, sao có thể đắc tội?

Hắn đề con tức viết xong tín, đọc kỹ lại một lượt, lại thêm vài dòng ở cuối, nhắc đến mối lái giữa mình và Xích tộc, rồi niêm phong thư lại,

giao cho người hầu tâm phúc n. Nhưng mà càng nghĩ càng bực mình lo lắng, phát tay áo lên, phân phó: “Chuân bị kiệu! Đi ra ngoài giải sàu!”

Phúc Toàn theo hẩn nhiều năm, biết Tổng đốc đại nhân một khi tâm tình không tốt sẽ muốn đến nơi cũ tiêu khiển, lập tức nói: “Tiểu nhân lập tức thông báo phía bên Tinh Hải Vân Đình, để cho Hoa Lạc phu nhân chuẩn bị một phòng thanh tịnh trang nhã chờ đại nhân!”

“Bảo bà ấy tự mình đi chọn mấy người hiểu chuyện đến đó!” Bạch Phong Lân có chút phiền táo nói, “Mấy cô ả lần trước, chân tay vụng về, thực làm người ta mất hứng”.

-----oOo-----

Chương 36: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯƠNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 36

“Dạ!” Phúc Toàn trả lời, chân chờ một chút, nói, “Có điều, đại nhân... Ngày mai sẽ là đợt đấu giá đầu tiên trong mùa xuân năm nay ở hai chợ, không phải ngài còn phải đi chủ trì đại cục sao?”

“Biết rồi”. Bạch Phong Lân giơ ngón tay lên nhéo nhéo mi tâm, “Nói với Hoa Lạc phu nhân, đêm nay ta không ngủ lại. Lần trước bán đấu giá bị Phục Quốc Quân quấy rối, lần này không thể để xảy ra sự cố nữa.”

“Dạ.” Phúc Toàn gật đầu, nhớ ra cái gì đó, lại cẩn thận mở miệng, “Tinh Hải Vân Đình lúc trước có nhìn trúng mấy tiểu Giao nhân mới tới, đều là tuyệt sắc, ngày mai Hoa Lạc phu nhân muốn đi mua về, lại sợ quá nhiều người nhìn trúng, làm cho giá bị nâng lên”.

“Đã biết đã biết... Nữ nhân kia, thực sự là rất tinh khôn.” Bạch Phong Lân không nhin được phát tay, “Bà ta nhìn trúng những đứa nào, viết tên lại cho ta, ngày mai ta kêu thương hội giữ mấy nô lệ đó lại, không công khai bán đấu giá là được!”

“Da.”

Khi Tổng đốc Diệp Thành đến trước sảnh chính chào hỏi khách khứa, trò chuyện kết giao, thì mùi máu tươi đã tràn ngập sâu trong đình viện kia của phủ Tổng đốc. Kèm theo những tiếng vang chói tai của sắt thép, cứ lần lượt không ngớt, nhóm Giao nhân huyết nhục mơ hồ bị đưa đến, đặt trên mặt đất ở sâu trong đình viện thần bí kia.

“Ngày hôm trước ở cảng bắt được tổng cộng năm Phục Quốc Quân, tuân theo phân phó của Tổng đốc, đều đưa tới cho ngài rồi ạ.” Ngục tốt không dám nói thừa một câu với người sau mình, “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Đình viện yên tĩnh không còn một cái. Giao nhân trọng thương đã mất đi tri giác, nằm không động đậy, chỉ có máu liên tục chảy ra, nhiễm đỏ mặt đất.

Chỉ chốc lát, mảnh không gió tự động, hướng về phía trước cuộn cuộn nổi lên.

Người phía sau rèm xuất hiện ở trong đình viện, chiến sĩ Phục Quốc Quân hấp hối trên mặt đất, trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý, giơ ngón tay lên, hơi điểm nhẹ. Chỉ nghe “vụt” một tiếng, tựa như có một cánh tay vô hình, làm cho một Giao nhân hôn mê trên mặt đất bỗng nhiên bay lên không trung, dòi đến trước mặt y.

Thời Ảnh chỉ nhìn thoáng qua, đã biết xương cốt toàn thân Giao nhân này đã vỡ nát hết, gần như chết rồi, trừ phi tiếp thêm cho họ chút sinh khí, bằng không sẽ không hồi phục được bất cứ điều gì. Nhưng tiêu hao nhiều sinh lực như vậy để hồi hồn cho một Giao nhân, tự nhiên là chuyện không đáng giá.

Ngón tay y vung lên, thả người nọ trở về bên ngoài đình viện, lập tức lại nhận một người đến.

Tình hình Giao nhân kia khá hơn một chút, còn hơi có hô hấp, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đầu lưỡi bị cắn đứt, một tay cũng đứt ngang vai, như thể toàn thân máu đều đã chảy hết. Thời Ảnh nâng tay phải lên, ngũ chỉ hư long, lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một phù chú màu tím nhạt, roẹt qua chế trụ đỉnh đầu Giao nhân kia, thấp giọng nói: “Tĩnh lại!”

Như một kỳ tích, chiến sĩ Phục Quốc Quân gần như đã chết kia lại tỉnh dậy trong tay y.

“Tên gọi là gì?” Thời Ảnh nhàn nhạt mở miệng, trực tiếp đọc nội tâm của hắn.

“Thanh... Thanh Xuyên.” Ánh sáng màu tím đi vào não, Giao nhân kia suy yếu giật giật, ánh mắt tán loạn, như thể có một loại ma lực đã khống chế suy nghĩ của hắn. Chiến sĩ chịu khảo vấn tàn khốc cũng không từng mở miệng, tuy rằng đã cắn đứt đầu lưỡi, lại đang hỏi gì đáp nấy trước mắt Đại thần quan núi Cửu Nghi.

Thời Ảnh mặt không biểu tình, tiếp tục hỏi: “Người có chức gì trong Phục Quốc Quân?”

“...” Giờ khắc này, Giao nhân kia dừng lại một chút, mãi đến khi năm ngón tay Thời Ảnh hơi bóp lại, mới sợ run đưa ra cây trả lời, “Đội phó... đội thứ ba... Kính Hồ đại doanh”.

Chỉ là một tên đội phó? Thời Ảnh hơi nhíu mày: “Thủ lĩnh của các người là ai?”

“Là... là Chỉ đại nhân.” Chiến sĩ Giao nhân ở trong tay của y hơi giãy dụa, cuối cùng vẫn nói ra đáp án y muốn biết, “Chỉ Uyên đại nhân, tả quyền sứ, chấp chương Kính Hồ đại doanh”.

Chỉ Uyên? Chính là tên của kẻ đứng đầu Phục Quốc Quân?

Thời Ảnh khẽ gật đầu: “Trước đây hắn từng đi qua Tây Hoang đúng không?”

“Đúng... Đúng vậy.” Chiến sĩ Giao nhân kia gật đầu, “Chỉ Uyên đại nhân... ngài ấy... đã từng ở lại Tây Hoang...”

Thời Ảnh chấn động, trong ánh mắt xẹt qua một tia sáng: “Gần đây hắn có đi qua Susa Dhaalu không?”

“Đi... Đi qua.” Chiến sĩ Giao nhân kia yếu ớt thì thào, “Vừa... Vừa đi qua...”

Xem ra chính là người này rồi? Đại thần quan không lên tiếng hít một hơi, ngón tay hơi chụm lại: “Lúc này, hắn có ở Diệp Thành không?”

“Ngài ấy...” Chiến sĩ Giao nhân kia bị y điều khiển, hỏi gì đáp nấy, “Ở Diệp Thành.”

Ngực Thời Ảnh bỗng nhiên chấn động, ánh mắt sáng rực, tiếp tục hỏi một vấn đề cuối cùng: “Hắn ở đâu trong Diệp Thành?”

“Ồ...” Chiến sĩ kia Giao nhân kia mở miệng, muốn nói cái gì, nhưng mà không biết nhìn thấy gì, ánh mắt bỗng thay đổi, sắc mặt hoảng hốt lập tức tái nhợt, dường như chợt từ ác mộng giật mình tỉnh giấc, hô to một

tiếng, dĩ nhiên ngoảnh đầu mạnh sang ngang, tránh khỏi bàn tay phải của Thời Ảnh đang không chế mình!

Chỉ nghe một tiếng té kêu nhẹ, gió dường như len từ cửa sổ, có ánh sáng trắng yếu ớt chợt lóe lên, chiến sĩ kia bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thảm, rơi bịch xuống mặt đất, không động đậy nữa. Máu tươi từ miệng hắn phun ra như suối, trực tiếp mất mạng.

“Ai?” Thời Ảnh lập tức đổi sắc mặt, nhìn sang.

Dưới tán hải đường rủ xuống ngoài đình viện, chẳng biết lúc nào đã có một người đang đứng. Người kia có vẻ chiến sĩ Giao nhân đều có màu tóc màu xanh nước biển và con ngươi ngọc bích trong veo, thân hình thon dài, khuôn mặt ôn nhu, mi dài mắt phượng, trong nháy mắt khiến cho hoa cỏ xung quanh đều thất sắc, trong tay nắm một thanh kiếm kỳ lạ, kiếm quang chảy trôi, ánh mắt sáng mà lạnh, lạnh tựa sắt thép.

Vừa rồi, chính là Giao nhân này, có thể ở ra tay bất ngờ không kịp đề phòng đúng vào thời khắc mấu chốt nhất, thẳng thừng giết chết đồng bạn đã rơi vào tay giặc.

“Kiếm quang?!” Khoảnh khắc kia, Thời Ảnh cúi đầu bật thốt lên một tiếng kinh hô, trên mặt lướt qua biểu cảm khiếp sợ. Kiếm quang dùng kiếm khí lấy tánh mạng người thế kia, không ngờ lại gặp phải ở trên tay một Giao nhân?!

Y bật thốt lên: “Ngươi là môn hạ Kiếm Thánh?”

“À...” Giao nhân kia không trả lời. Kiếm quang trong tay hắn chỉ xuống mặt đất, trên mặt đất còn có các chiến sĩ Giao nhân đang nằm, mỗi người đều bị một kiếm cắt đứt yết hầu, đứt khoát, không hề đau khổ.

Thời Ảnh không khỏi hơi động dung: Người này một mình xông vào phủ Tổng đốc, chấp nhận mạo hiểm, chỉ là vì giết đồng bọn diệt khẩu? Tính cách tộc giao nhân hiền lành ba phải, thật hiếm thấy nhân vật quyết liệt như vậy.

“Không, ngươi không thể là môn hạ Kiếm Thánh. Thứ ngươi dùng không phải kiếm quang.” Thời Ảnh khẽ nhíu mày, ngắm đối phương, trăm ngàn năm qua, là điện phủ tối cao của võ đạo Vân Hoang, đệ tử môn hạ của Kiếm Thánh đại bộ phận phải là con dân Không Tang, thỉnh thoảng cũng có người Trung Châu, nhưng không thể là Giao nhân được. Hiện nay hai vị Phi Hoa và Lưu Mộng cũng vừa kế thừa xưng hào Kiếm

Thánh, đều chưa chính thức bắt đầu thu nhận đệ tử, càng không thể thu nhận Giao nhân này.

Y không khỏi lạnh lùng nói: “Người học kiếm thuật này từ đâu?”

Giao nhân kia không nói gì, kiếm quang trong tay dựng đứng, hạ xuống trước mặt!

“Không biết tự lượng sức mình.” Thời Ảnh cau mày, lập tức miết ngón tay, hướng vào kiếm võng. Ngón tay lập tức ngưng kết thành một chùm sáng, giống như một thanh kiếm khổng lồ khác, gào thét đánh xuống hư không, phá vỡ đường kiếm đang xông tới, chỉ nghe một tiếng rầm rầm nứt toác, toàn bộ đình viện đều hơi dao động.

Trăm nghìn luồng sáng giữa không trung lập tức biến mất, giống như là bị đánh tan, sau đó, lại lập tức ngưng tụ, hóa thành chín luồng phong mang từ trên trời giáng xuống!

Ánh mắt Thời Ảnh ngưng định lại, không lên tiếng hít một hơi, cấp tốc lui về phía sau, hai tay giơ lên, kết ấn ở ngực, lập tức phóng ra một chú thuật mang tên Vấn Thiên Hà Thọ! Thứ Giao nhân này đánh tới chính là kiếm thuật thâm sâu nhất của Kiếm Thánh mang tên “Cửu Vấn”.

Giao nhân này, quả nhiên không đơn giản!

Chỉ nghe một tiếng ầm ầm vang lên, kiếm quang từ trên trời đâm xuống, lại đánh lên lá chắn vô hình.

Toàn thân Thời Ảnh phần phật lay động, giống bị gió dữ thổi qua trước mặt, không khỏi tâm trạng âm thầm khiếp sợ: Một kích này của hắn đã dùng tới tám chín thành lực lượng, nhưng mà chỉ đầu ngang với một đạo kiếm quang. Giao nhân này chính là địch thủ hiểm gặp của y ở Vân Hoang.

Vừa khi kiếm quang biến mất, người trước mặt cũng đã tiêu thất.

Trong không khí còn sót lại kiếm ý, kích động lạnh đến thấu xương, phong mang bức người, luận khí thế thì không hề thua kém Kiếm Thánh trong truyền thuyết. Trên mặt đất có vết máu lẻ tẻ, không biết là trên người kia rời xuống, hay là từ các thi thể chiến sĩ Giao nhân trên mặt đất này.

Thời Ảnh nhìn đình viện trống rỗng, không khỏi hơi đổi sắc mặt.

Bởi sống ở trên biển, trời sinh thể chất không mạnh, sau lại bị bỏ đời thân thể, tính cách ôn hòa của bộ tộc Giao nhân được giữ vô cùng tốt, sức mạnh đều bị tước bỏ, thể chất thiên về nhu nhược. Nhưng mà, Giao nhân trước mắt đã đột phá những hạn chế này, luyện được kiếm thuật đỉnh cao như vậy.

Giao nhân này là ai? Muốn đột phá cực hạn của bộ tộc, phải có sự kiên trì trong huyết mạch. Chẳng lẽ, đây chính là “nó” mà y vẫn đang tìm?

Y nhíu mày nhanh chóng nghĩ, lại giơ ngón tay lên nhìn qua, vừa rồi cũng không phải y không thể ngăn cản người kia, nhưng lại cố ý để hắn rời khỏi, chỉ âm thầm gieo một phù chú truy tung trên người của đối phương.

“Trùng Minh.” Y nghiêng đầu, gọi một tiếng.

Chỉ nghe “phạch” một tiếng, chú chim màu trắng đang đậu trên giá trong thư phòng ngủ gà ngủ gật bỗng bừng tỉnh, giương cánh bay lên, khi mới ra khỏi phòng thì vẫn chỉ bằng chú vẹt, mà lúc đáp xuống đình viện đã thoáng cái trở thành kích thước của một pho tượng tuyết khổng lồ.

Thời Ảnh chỉ lên bầu trời: “Đi, giúp ta tìm tung tích Giao nhân kia!”

Thần điều Trùng Minh vòng vo chuyển mắt nhập nhèm buồn ngủ, bất mãn cộc một tiếng, hai cánh rung lên, gào thét bay lên bầu trời, thân thể thoáng cái mở rộng, trở thành một chú chim khổng lồ có bốn mắt màu đỏ, đôi mắt bóng mượt, lấy phủ Tổng đốc làm trung tâm, đuổi theo tung tích trên mặt đất.

Bốn mắt của Trùng Minh trên có thể ngưỡng vọng cửu thiên, dưới có thể nhìn thấu hoàng tuyền, dưới sự truy đuổi của nó, không có bất cứ vật gì trong lục hợp có thể giấu mình.

Đại thần quan núi Cửu Nghi cúi đầu, nhìn thi thể đầy đất bên chân, ánh mắt dần dần thay đổi.

Đúng vậy, dựa theo số tử vi biểu hiện, bảy mươi năm sau, Không Tang sẽ có đại nạn diệt quốc, nhưng mà, mặc dù y dốc hết khả năng, vẫn không thể thấy được rõ hơn những gì sẽ xảy ra, chỉ có thể nhìn thấy một kia Quy Tà từ biển Bích Lạc dâng lên, chậm rãi hướng về phía đế đô Già Lam.

Thế duy nhất y có thể biết trước chính là, hết thảy nguyên nhân, đều liên quan đến Giao nhân trong Diệp Thành này. Giao nhân kia sẽ vạch ra tấm màn loạn thế của Vân Hoang, đẩy Không Tang vào vực sâu vạn trượng!

Bạch Tháp sập, lục vương ngã xuống, Hoàng Thiên phong ấn, Đế vương huyết đoạn, ngàn vạn con dân Không Tang trở thành oan hồn... Chỉ cần y dừng ở phiến Quy Tà, thì sẽ có thể thấy những huyền ảnh của vài chục năm sau này lần lượt hiện lên trên bầu trời, giống như trời xanh đang loan báo tương lai lạnh lùng cho những người quan sát tinh tượng như y.

Đại nạn diệt tộc như vậy, đã được khắc ở trên sao, treo trên đỉnh đầu mỗi một người Vân Hoang, dường như không thể chặn lại bánh xe số phận. Nhưng mà, không ai thấy, không ai tin.

Chỉ có hắn và Đại Ti Mệnh hai người thanh tỉnh.

Thanh tỉnh, nhìn ngày diệt vong chậm rãi đến gần.

-----oOo-----

Chương 37: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 37

Y thân là đích trưởng tử của đế quân Không Tang, trên người chảy huyết nhục đế vương do Tinh Tôn đế từ thời viễn cổ truyền lại, mặc dù rời xa triều đình, ở sâu trong thâm cốc thần miếu, lại cũng không thể mất nhắm tai ngơ, chỉ lo hưởng thụ vinh hoa phồn thịnh giống như mọi người, mặt kệ hồng thủy ngập trời đang ập đến.

Y đã mất mấy năm đuổi theo quỹ tích của phiến Quy Tà, từ Cửu Nghi đến Tây Hoang, lại từ Susa Dhaalu về tới Diệp Thành, đến hôm nay, rốt cục từng bước từng bước đến gần huyền ảnh mờ mịt kia.

“Thực sự không được, vậy thì giết sạch Giao nhân ở Diệp Thành đi.”
Hồi lâu, một câu nói trầm thấp mà lạnh lẽo bật ra từ trong khóe miệng y, đông lại thành băng giữa trời đầu xuân se lạnh.

“Nếu như Không Tang và Hải quốc, chỉ có một bên được sống.”

Sau khi tổng cô quản gia đi làm đơn thư thân khế cho nô lệ mới, Chu Nhan nằm ngả vào giường chán muốn chết, cầm một miếng mút đường trêu chọc bé con đối diện.

“Tô Ma, qua đây! Cho nhóc ăn kẹo nè!”

Nàng cầm trong tay một cái đĩa mút đường, nhưng mà đứa bé trên giường lại chẳng thèm nhìn nàng, chỉ ngả vào chiếc ghế lưng dài, ngắm nhìn cửa sổ bằng một biểu cảm không phù hợp với tuổi tác, ánh mắt tối tăm, cau mày, trên khuôn mặt nhỏ bày ra vẻ không còn gì luyến tiếc.

“Làm sao vậy?” Chu Nhan tức giận, “Nhóc cũng không phải chim, còn muốn bay ra ngoài sao?”

Đứa bé kia không nói lời nào, cũng không nhìn nàng, chỉ nhìn bầu trời.

“Áy, đừng có bày ra bộ mặt khó người đó chứ? Ta cũng không phải nhốt người không cho người đi.” Nàng thở dài, sờ sờ đầu đứa bé, ôn tồn nói, “Tuổi nhóc còn quá nhỏ, thân thể lại ốm yếu, hiện tại mà cho nhóc ra ngoài chỉ sợ sẽ ngổm sớm thôi. Ta phải tìm thầy thuốc giỏi trị hết bệnh trên người nhóc mới có thể yên tâm cho nhóc đi, bằng không làm sao xứng đáng với sự phó thác của mẹ người trước khi mất chứ?”

Đứa bé kia vẫn xuất thần nhìn bầu trời, không thèm nhìn nàng.

“Áy, nhóc con này! Có nghe ta nói không đấy?” Chu Nhan lại lên con, vỗ bốp một cái đầu của nó, “Còn như vậy, cẩn thận ta thực sự làm cho nhóc cái vòng sắt trên cổ đấy!”

Đầu đứa bé kia bị vỗ lệch đi một chút, chột đưa ngón tay chỉ lên bầu trời, dùng giọng nói trong veo nói một chữ: “Chim.”

Chu Nhan sửng sốt một chút, nhìn theo tay đứa bé ra ngoài.

Hành cung phủ Xích Vương lầu các cao vót, sân rộng giữa trời, mở ra một mảnh trời quang trong vắt. Dưới ánh trời chiều, có thể thoáng thấy một con chim trắng khổng lồ ở trên không trung đang bay lượn, bốn con mắt màu đỏ thắm long lánh như bảo thạch giữa trời chiều, nhìn xuống đại địa không chớp mắt.

“Chim... chim bốn mắt?!” Nàng chấn động toàn thân, la thất thanh, “Trời ạ!”

Chu Nhan nhảy dựng lên như bị đâm, trở tay đóng rầm cửa sổ lại, lại kéo màn roạt một cái, như vậy còn chưa đủ, suy nghĩ một lát, nàng lại chạy

tới đóng cửa chính lại, kéo màn xuống, nhanh chóng vẽ một phù chú phức tạp ở phía trên.

Tô Ma ngồi trên ghế, nhìn nàng nhảy qua nhảy lại trong phòng, tắt tả ngược xuôi, trong mắt rớt cục lộ ra vẻ hiếu kỳ, nhin không được mở miệng: “Ngươi... rất sợ con chim kia?”

Nghe thấy giọng nói trong treo ấy, Chu Nhan không khỏi sùng sốt một chút, đã lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nhóc con kia chủ động mở miệng hỏi chuyện nàng.

“Ta mà thèm sợ con chim đó...” Nàng vẽ xong phù chú, cả phòng bỗng nhiên lóe sáng lên, Chu Nhan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Con chim bốn mắt kia là thú ngự hồn của sư phụ ta... Nếu nó tới, sư phụ ta nhất định cũng tới quanh đây rồi! Ta không thể bị nó thấy được!”

“Ngươi sợ sư phụ ngươi?” Đứa bé nhìn nàng khó hiểu, “Ngươi làm chuyện xấu à?”

“Ồ...” Chu Nhan có chút ngượng ngùng nói, “Cứ coi là vậy đi.”

“Ồ, ra thế...” Đứa bé kia nhìn nàng, trong mắt bỗng nhiên lộ ra vẻ mỉa mai, lại nói, “Sư phụ ngươi nhất định rất lợi hại.”

Chu Nhan trừng mắt: “Đương nhiên rồi.”

Dừng một chút, nàng chán nản nói: “Sư phụ lợi hại lắm... Ta gặp được người thì da đầu tê dại tay chân nhũn ra, nói chuyện cũng còn lấp bắp nữa, nếu như trả lời sai còn bị ăn đòn nữa! Ấy, lần trước chẳng nói chẳng rằng đề ta xuống đánh cho một trận như tử, đến bây giờ cái mông còn đau nè!

“...” Đứa bé nhìn nàng, không khỏi mỉm cười, “Đánh đòn?”

“Ê này, ai chẳng có lúc bị ăn đòn chứ?” Chu Nhan hừ một tiếng, nghĩ thật mất mặt, lập tức lấy lại khí thế, “Nhóc con, không được cười ta! Bằng không ta đánh ngươi!”

Đứa bé trên ghế quay đầu đi, khoe miệng hơi cong lên.

Chu Nhan đóng chặt cửa sổ, đốt hết nến trong phòng lên, lại phát hiện còn một lúc lâu nữa mới đến giờ cơm tối, chán muốn chết, bèn lấy một cái hộp từ ngăn kéo ra, đó là một chiếc hộp bát bảo trạm khắc tinh tế, bên trong đầy các loại kẹo đủ màu, là loại hàng đắt ở chợ Diệp Thành, hiển nhiên là đứa bé con nhà dân gian chưa từng nhìn thấy.

Nàng cầm một chiếc kẹo hạnh nhân mật ong bọc giấy mỏng màu đỏ lên, tiếp tục đưa hộp đến trước mắt đứa bé hỏi như lấy lòng: “Này, ăn một cái đi?”

Đứa bé ngẫm nghĩ, cuối cùng vươn ngón tay nhỏ ra, cầm một chiếc kẹo mút quả lên.

“Kẹo mút làm ở quận Thần Mộc? Thì ra nhóc thích cái này?” Nàng cười híp mắt nhìn đứa bé cầm kẹo, lại có chút bận tâm, “Cái này có ngọt quá không? Giao nhân các người có sâu răng không?”

“...” Đứa bé nhìn nàng một cái, bóc lớp vỏ đỏ ra, cắn vào viên kẹo, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu nhấm nháp, hàm răng vừa nhỏ vừa trắng, giống như vỏ sò sắp hàng trên bờ cát vậy.

Nhưng mà, đứa bé ăn kẹo mút quả xong lại nhìn giấy gói kẹo trong tay, đó là một tờ giấy bạc rất mỏng, mặt trên in hoa văn gợn nước lấp lánh như sao, thật là tinh xảo. giấy tuyết quang của quận Bắc Việt. Đứa bé dùng bàn tay nhỏ bé cẩn thận vuốt ve mẫu giấy gói kẹo rồi cẩn thận nắm trong lòng bàn tay.

“Ồ, thì ra ngươi thích tờ này giấy gói kẹo này?” Chu Nhan ở trước mặt đứa bé, vươn tay, nhặt hết kẹo mút trong hộp ra, tổng cộng có bảy tám viên. Nàng bóc từng viên ra, thả hết vào miệng nhai, sau đó đưa toàn bộ giấy gói kẹo cho Tô Ma, vừa nhai vừa nói: “Này... cho nhóc hết!”

“...” Đứa bé kia ngạc nhiên nhìn nàng, bỗng nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Nàng tức phòng mang trợn má nói, “Đánh cho phát!”

“Ăn nhiều như vậy, ngươi là heo sao?” Nàng nghe được đứa bé kia nói, “Sẽ sâu răng đó...”

Đứa bé kia cách cái hộp kẹo, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ chật vật của nàng, bỗng nhiên nở nụ cười. Bộ dáng tươi cười sáng sủa đó giống như vô số sao trời lóe lên trên màn đêm, khiến người nhìn nhất thời quên hết muộn phiền. Chu Nhan vốn đã muốn cáu, đã chìm trong nụ cười đó mà trở lại bình thường, chỉ cố gắng nuốt hết một miệng đầy kẹo, quả nhiên cảm thấy ngọt ngấy, bèn đi lên rót một chén trà, uống sạch một hơi ngược lên trời.

Nhưng mà, khi nàng quay đầu lại thì đã thấy Tô Ma mở từng cái giấy gói kẹo ra, tựa lưng vào ghế ngồi, quay về phía giá đèn, dán ở trước mắt mình.

“Nhóc đang làm gì đấy?” Nàng có chút ngạc nhiên tiến tới.

“Nhìn biển.” Tô Ma nhẹ giọng nói, đặt giấy gói kẹo thật mỏng ở trước mắt.

Cả căn phòng xán lạn dưới ngọn đèn dầu đều xuyên thấu qua lớp giấy kia lọt vào đồng tử trong veo của đứa bé. Tô Ma nhìn rất chuyên chú, như thể lập tức sẽ bước đến một thế giới kỳ diệu.

“Nhìn biển à?” Chu Nhan tò mò, nhịn không được cũng cầm một tờ giấy gói kẹo lên, đặt trước mắt mình.

“Nhìn thấy không?” Tô Ma ở một bên hỏi.

“Nhìn thấy nhìn thấy!” Chu Nhan mở mắt ra, trong nháy mắt kinh hỉ đến kêu lên, “Thực sự đấy... Quả thực giống hết biển rộng! Thật thần kỳ!”

Ngọn đèn xuyên thấu qua lớp giấy bạc mỏng, sáng ngát một mảnh, từng vòng gợn nước trải ra trước mắt như một mảnh biển rộng mênh mông, mà trên biển, không ngờ còn có vô số sao trời lấp lánh.

“Đúng vậy mẹ dạy cho ta đó.” Đứa bé đặt giấy gói kẹo ở trước mắt, quay về phía ánh sáng thì thào, “Có một lần ta hỏi mẹ biển rộng trông như thế nào, mẹ đã bóc một viên kẹo cho ta, nói làm như vậy là có thể nhìn thấy biển rộng.”

“...” Chu Nhan bỗng nhiên động dung, nhất thời nói không ra lời.

Ngư cơ khi còn sống, chung quy cũng phiêu dạt bất lực như những nô lệ Giao nhân khác, mang theo một đứa bé, trần trọc ở bên cạnh một chủ nhân. Máy chục năm cuối đời nàng quả thực là bi kịch, là một Giao nhân, ở trong sa mạc làm sao lại không nhưng nhớ biển rộng khôn nguôi?

Mà đứa bé này, lại có tuổi thơ cô độc tịch mịch đến thế nào?

“Phụ thân của nhóc là ai?” Nàng nhịn không được thở dài, “Ông ấy mặc kệ nhóc rồi à?”

Tô Ma trầm mặc thật lâu, giữa lúc nàng đã nghĩ rằng đứa bé này sẽ không trả lời, thì nó đã mở miệng, dùng giọng nói khẽ khàng nói: “Ta không có cha.”

“Hả?” Chu Nhan ngạc nhiên.

Mắt đứa bé đã bị giấy gói kẹo che lấp, không nhìn thấy ánh mắt, nó nhỏ giọng nói: “Mẹ ta nói, vào ngày trăng tròn, mẹ nuốt phải một viên minh châu trôi dưới đáy biển, rồi... rồi sinh ra ta”.

“Sao mà thế được? Bà ấy gạt người rồi?” Chu Nhan nhìn không được bật cười, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng thì đã hối hận. Ngươi cơ hồng nhan bạc mệnh, suốt đời trần trọc qua tay bao người chủ nhân, có thể ngay chính bà cũng không biết đứa bé này là cùng nam nhân nào sinh ra chẳng? Cho nên mới bịa một câu chuyện lừa gạt đứa bé này?

“Nói bậy, mẹ ta sẽ không gạt ta đâu!” Giọng nói của Tô Ma quả nhiên cao vút lên, mang theo địch ý, “Người... Người không tin thì thôi!”

“Ta tin, ta tin.” Nàng hít một hơi, vội vã dỗ dành đứa bé bên cạnh, vất hết óc bịa tiếp câu chuyện này, “Ta nghe sư phụ nói, Trung Châu thượng cổ có nữ nhân nuốt một quả trứng yến thì mang thai, thậm chí còn có người phụ nữ bởi vì bước qua dấu chân khổng lồ trên mặt đất thì sinh ra đứa bé, cho nên mẹ ngươi nuốt minh châu dưới biển mà sinh ra người, đại khái cũng là thật đó.”

Nàng vội vội vàng vàng giải thích hồi lâu, biểu thị không chút nghi ngờ câu chuyện kỳ quặc này, lúc này Tô Ma mới chậm rãi thả lỏng bàn tay đang nắm chặt, thấp giọng nói: “Mẹ đương nhiên không có gạt ta.”

“Nói như vậy, nhóc không có phụ thân, cũng không có nhà để về?” Nàng dừng ở mảnh biển biển ảo trước mắt, thở dài, giơ tay lên ôm đứa bé kia vào trong lòng, “Nào.”

“Ừ.” Đứa bé không được tự nhiên giẫy người ra.

“Cái tên Tô Ma này, chính là Nguyệt thần của Thiên Trúc cổ trong truyền thuyết đó... Nghe nói người có khuôn mặt đẹp tuyệt thế, còn cưới hai mươi mấy bà vợ, số mệnh tốt vô cùng.” Chu Nhan nhớ tới điển tịch các nơi mà sư phụ từng dạy cho nàng, cười nói, “Mẹ nhóc đặt cho nhóc tên này, nhất định là vô cùng yêu nhóc đấy”.

-----oOo-----

Chương 38: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THUỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 38

Tô Ma hừ một tiếng: “Nhiều vợ như vậy thì có cái gì tốt?”

“Thế nhóc muốn mấy vợ?” Nàng không nhịn cười được một tiếng, “Một là đủ rồi à?”

Đứa bé nghiêng đầu sang chỗ khác không nói lời nào, một lát mới bảo:

“Một cũng không. Nữ nhân phiền phức muốn chết.”

“Ha ha ha. . .” Chu Nhan nhịn không được bật cười, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, “Cũng phải, chờ nhóc trưởng thành rồi, phỏng chừng còn đẹp hơn tất cả nữ nhân trên đời, thì còn để ý ai nữa chứ?”

Tô Ma bực tức hất tay nàng ra: “Chớ lộn xộn!”

Chu Nhan néo thêm vài cái mới buông lỏng tay ra, nói: “Chờ bệnh trên người nhóc được trị hết rồi, nếu như nhóc vẫn muốn đi, ta sẽ đưa nhóc quay về biển rộng.” Nàng vuốt ve mái tóc màu xanh nước biển của đứa bé, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai nó nói: “Trước lúc đó thì đừng chạy lung tung, biết không? Một đứa bé như nhóc, thật sự là khiến kẻ khác quan tâm lắm đấy. . .”

Mặt Tô Ma vẫn bị giấy gói kẹo che lấp, không nhìn ra biểu cảm, hồi lâu mới “Ừ” một tiếng, nói: “Vậy người cũng đừng có đeo vòng cổ bằng vàng cho ta!”

Chu Nhan cười khanh khách: “Nhóc vẫn tưởng thật à? Ta nói giỡn dọa nhóc thôi, cái cổ nhóc nhỏ như vậy, sao mà chịu được sức nặng của vòng vàng chứ, còn không bị gãy luôn sao?”

Tô Ma bỏ giấy gói kẹo xuống, nhìn nàng bằng ánh mắt sắc bén, bán tín bán nghi “hừ” một tiếng, sắc mặt lập tức lại trầm xuống. Chu Nhan biết đứa bé này lại tức giận rồi, bèn cầm một chiếc giấy gói kẹo trên bàn, cười híp mắt nói: “Nào, xem ta làm ảo thuật cho nhóc xem, có được hay không?”

Đôi mắt Tô Ma giật giật, rốt cục lại nhìn lại.

Nàng bày tờ giấy mỏng lên bàn, sau đó gấp góc, ấn cho bằng, ngón tay nhẹ nhàng miết qua, nhanh chóng gấp thành một con hạc giấy.

Đứa bé hừ lạnh một tiếng: “Ta cũng biết.”

“Hả?” Chu Nhan trợn mắt, “Cái này mà nhóc cũng biết á?”

Nàng cầm hạc giấy lên, đặt ở bên mép, nhẹ nhàng thổi một cái, con kia hạc giấy khẽ nhúc nhích, giã cánh ra, chậm rãi đứng lên trong lòng bàn tay nàng, vỗ cánh tung bay, bắt đầu xoay tròn vòng quanh ngọn đèn dầu.

“Oa. . .” Tô Ma nhìn đến ngây dại, bật thốt lên.

Con kia hạc giấy dạo vòng quanh ngọn đèn dầu, rồi lại bay vòng vèo, xẹt qua trán Tô Ma, vỗ cánh vào lông mi của nó.

“Oa!” Tô Ma kim lòng không đặng vui mừng kêu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy nỗi ngạc nhiên, đôi ngời ngọc bích trong veo tràn đầy vẻ thích thú, đứa bé trong khoảnh khắc này mới đúng là hình dạng thiếu niên vốn có.

Chu Nhan nhìn nó hài lòng như vậy, bèn lần lượt gấp hết giấy gói kẹo thành hạc giấy, thổi từng con một. Trong căn phòng lập tức có đầy hạc giấy bay qua bay lại, giống như được gió đẩy bay lượn tung tăng.

Tô Ma đưa tay ra, để một con hạc giấy đậu ở đầu ngón tay, lông mi dài rủ xuống nhìn giây lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn nàng bằng biểu cảm ngưỡng mộ và vui thích, run giọng mở miệng: “Cô. . . cô lợi hại thật đó!”

“Đương nhiên rồi!” Trong lòng nàng đắc ý, “Có muốn học hay không?” Đứa bé kia ngẩn ra: “Cô. . . muốn nhận ta làm đồ đệ ư?”

“Thế nào, nhóc không muốn hả?” Nàng nhìn đứa bé này, phát hiện khóe miệng của nó run nhè nhẹ, biểu cảm có chút cổ quái, thuận miệng nói, “Nếu nhóc không bằng lòng bái sư cũng không sao, cứ gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta vẫn sẽ dạy cho nhóc!”

Tô Ma cúi đầu xuống, trầm mặc chốc lát, bờ vai nho nhỏ bỗng rung lên.

“Này, làm sao vậy? Làm sao vậy?” Chu Nhan đã hoàn toàn không thể dự đoán được phản ứng kỳ quặc của đứa bé, vội vã ôm lấy bờ vai đơn bạc của nó, luôn miệng dỗ dành, “Không muốn thì thôi! Ta không thu nhóc làm đồ đệ cũng được. . . Ấy, ngời khóc cái gì thế?”

Đứa bé cúi thấp đầu, dùng sức cắn khóe môi, thân thể run nhè nhẹ, như thể ở kiệt lực áp chế tâm tình đang cuộn trào mãnh liệt nào đó. Nhưng mà nước mắt vẫn cứ tuôn trào, lặng lẽ chảy xuống gò má gầy, không cách nào ngăn được.

Chu Nhan lần đầu tiên thấy đứa bé quật cường này khóc, lòng hốt hoảng, mặc dù nàng không sợ trời không sợ đất, lại bó tay trước tình huống này, chỉ biết ôm lấy đứa bé luôn miệng nói: “Làm sao rồi? Không học thì thôi? Đừng khóc nữa. . . Thịnh ma ma hội sẽ nghĩ là ta đánh nhóc đó! Đừng khóc mà!”

Nàng cố gắng lay vai đứa bé. Đại khái cũng cảm thấy lay thế không ổn, đứa bé cố sức nắm tay, hít sâu một hơi, rốt cục cố gắng kìm nén nước mắt, nhưng thân thể vẫn không ngừng run. Khi cậu mở tay ra, lòng bàn tay phải đã có bốn dấu đỏ tươi.

“Được rồi được rồi, muốn khóc thì khóc đi.” Nàng không khỏi có chút thương tiếc, thở dài, “Ấy, nhóc nhìn một chút, chờ ta lấy một cái khay hứng. . . nước mắt của nhóc, nước mắt Giao nhân có thể hóa thành trân châu, hiếm khi nhóc chịu khóc một lần, cũng không thể lãng phí vô ích

được!”

Thế là nàng đi lấy một cái khay bằng vàng đến thật, đặt ở dưới cổ đứa bé, nói: “Được rồi, khóc một trận đi!”

“Gom chút trần châu có thể bán lấy tiền nè.”

Tô Ma giương mắt nhìn nàng, đờ giây lát, chột nhoeo miệng cười “khì”.

“Ồ?” Chu Nhan thật sự là bị đứa bé này làm cho hoang mang rồi, “Làm sao vậy?”

“...” Tô Ma lắc đầu, cúi đầu xuống, không nói lời nào.

“Không khóc nữa thì tốt.” Nàng thở phào nhẹ nhõm, thì thầm, “Nói thật ta đau đầu nhất là thấy trẻ con khóc đó. . .”

“Ta từ nhỏ chỉ có một mình.” Đột nhiên, nàng nghe được đứa bé đang trầm mặc trung nhẹ nhàng nói.

“Hả?” Chu Nhan sững sốt một chút.

“Từ khi ta sinh ra, đã lớn lên trong lồng ở chợ Tây.” Tô Ma nhẹ giọng nói, giọng điệu có chút lạnh lùng: “Giống như đám chó mèo kia, bị giam ở trong lồng sắt, hai bên đặt một bát nước, một bát cơm.”

Lòng của nàng trĩu nặng, không biết trả lời thế nào.

“Chỉ là, mãi cho đến khi đám chó mèo kia bị bán đi rồi... ta vẫn không bán được.” Đứa bé nói lí nhí, cúi đầu xuống, “Trên người của ta có bệnh dị dạng, tính tình cũng rất tệ. Bọn họ nói, Giao nhân lớn quá chậm, đặc nuôi tới một trăm tuổi mới bán được giá tốt. Trước lúc đó thì phải tốn rất nhiều tiền, chủ hàng phải đợi tới kiếp sau mới kiếm được tiền mất. Có một lần, ông ấy thực sự không còn kiên nhẫn nữa, thiếu chút nữa muốn giết ta, móc mắt ta ra làm Ngung Bích châu”.

“Mẹ nhóc đâu?” Nàng nhin không được hỏi, “Bà ấy không che chở cho nhóc sao?”

“Mẹ dễ bán, đã bị bán đi từ lâu rồi, không ở bên cạnh ta.” Tô Ma lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Ta bị giam trong lồng sắt đến sau mười tuổi thì mẹ ta mới tới chợ Tây tìm thấy ta, khi đó mẹ đã theo lão vương gia của Hoắc Đồ Bộ, rất được cưng chiều, nên đã chuộc ta ra”.

Chu Nhan sững sốt một chút: “Ồ? Nói như vậy, chẳng phải nhóc bảy mươi tuổi rồi sao?”

“Bảy mươi hai tuổi.” Đứa bé nghiêm túc sửa lời nàng, tương đương với tám tuổi của loài người các cô.”

“Thật á? Tám tuổi? Lớn như vậy sao!” Nàng đầy kinh ngạc nhìn đứa bé một lượt: “Không giống lắm. . . Trong nhóc cũng lắm chỉ giống sáu tuổi thôi chứ?”

“Rõ ràng ta sắp tám mươi rồi!” Tô Ma không vui, bực tức nói.

Tương ứng với tuổi thọ gấp chục lần người thường, tâm trí lần tuổi dậy

thì của bộ tộc Giao nhân cũng chậm hơn loài người chục lần. Đứa bé trước mắt này đã sống đến tuổi bảy mươi, tuy rằng trải qua nhiều sóng gió, trải nghiệm phong phú, nhưng nói tới nói lui vẫn giống như một đứa trẻ loài người mà thôi.

“Được rồi. Tám mươi thì tám mươi.” Nàng thỏa hiệp, sờ đầu đứa bé, nói thầm, “Đáng thương quá, nhất định là từ nhỏ đã không được ăn uống đầy đủ, cho nên nhìn vừa gầy vừa thấp, chẳng khác gì chú mèo con, sau này theo ta, phải uống sữa bò ăn thịt dê mỗi ngày cho thân thể cao lớn hơn, biết chưa?”.

“Ta không uống sữa bò ăn thịt dê!” Đứa bé lại nghiêng đầu qua, giận dữ.

“Hả, vậy Giao nhân ăn cái gì? Cá? Tôm? Rong rêu?” Chu Nhan mê muội, vuốt mái tóc mềm mại của đứa bé, tỏ vẻ đồng ý vô hạn: “Nói chung mặc kệ nhóc thích ăn cái gì, cứ theo chị đây, sau này sẽ không lo đói bụng! Chỉ việc ăn no thôi!”.

Tô Ma không nói gì, cũng không hất tay của nàng ra, cứ tựa ở trong ngực nàng như vậy, lặng lẽ nhìn những chú hạc giấy màu bạc xoay tròn quanh ngọn đèn dầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt lạnh lùng, tràn đầy đề phòng và căm hận đã thả lỏng đi nhiều, trong ánh mắt có thêm nét dịu dàng yên tĩnh.

“Ta từ nhỏ vẫn chỉ có một mình.” Đứa bé mờ mịt thì thào, ngón tay nhỏ nhỏ cầm của nàng ông tay áo, hơi run, “Không biết bạn bè là như thế nào... cũng không biết thầy trò là phải thế nào.”

Hắn dừng một chút, nói rất khẽ: “Ta... Ta rất sợ phải tạo quan hệ với người khác.”

“...” Lòng Chu Nhan bỗng nhiên chấn động, nhưng lại cảm thấy nổi cháy bỏng vô hình.

“Dì Như nói, người Không Tang sẽ không bao giờ thật lòng đối tốt với chúng ta, các người nuôi Giao nhân, giống như nuôi chó nuôi mèo mà thôi, lúc vui thì sờ suông, chán rồi sẽ vứt đi, sao có thể làm bạn với chúng ta được chứ?” Đứa bé mờ mịt nhìn ngọn đèn, miệng nhẹ nhàng nói một câu, “Sớm muộn rồi sẽ có một ngày, cô sẽ không cần ta nữa.”

“Dì Như là ai?” Chu Nhan nhíu mày, “Đừng nghe bà ấy nói bậy!”

“Bà ấy là người đối tốt với ta nhất ngoài mẹ của ta.” Tô Ma nhẹ giọng nói, “Lúc ta ở chợ tây, liên tục đổ bệnh, vẫn luôn là dì ấy chăm sóc ta... mãi cho đến khi bị người ta bán đi.”

“Lời bà ấy nói chưa chắc đã là khuôn vàng thước ngọc đâu nhé!” Chu Nhan có chút nóng nảy, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói, “Này, nói cho nhóc biết một bí mật nha! Nhóc có biết không? Người ta yêu cũng là một Giao nhân nè!”

Đứa bé kia lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn nàng: “Thực sao?”

“Đúng vậy! Thật đó.” Nàng thở dài, lần đầu tiên kéo chiếc vòng cổ từ trong yếm ra ngoài, chỉ có đứa bé xem, “Nhóc nhìn đi, đây chính là thứ huynh ấy cho ta. Ta thực sự rất thích huynh ấy đó... Từ nhỏ đã thích rồi! Ôi, tiếc là huynh ấy lại không thích ta. . .”.

Tô Ma nhìn cái vòng bị mẻ một góc kia, ánh mắt như thể sáng lên: “Đây là cái gì?”

“Huynh ấy nói là cổ ngọc long huyết, rất quý giá đó.” Chu Nhan trả lời. Đứa bé vươn ngón tay nhỏ nhỏ, cẩn thận chạm một cái vào vòng ngọc cổ kia, trong nháy mắt biểu cảm của Tô Ma biến hóa vi diệu, bỗng nhiên “a” lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Nàng lấy làm kinh hãi, bèn vội vàng hỏi.

“Không. . . Không biết”. Thân thể đứa bé thoáng dao động, “Vừa rồi ta có cảm giác phía sau bỗng nhiên nóng rát... rất đau.”

-----oOo-----

Chương 39: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 39

“Không thể nào?” Chu Nhan vội vã vén quần áo đứa bé nhìn một chút, “Có sao đâu!”

Đứa bé lấy lại bình tĩnh, nói thêm: “Kỳ lạ, lại không sao rồi.”

“Áy, vật này đừng nên sờ lung tung thì tốt hơn.” Chu Nhan liền vội vàng cắt cái vòng cổ kia đi, “Uyên từng dặn ta, thứ này không thể để cho người khác thấy được!”

Nàng nâng má, nhìn hạc giấy bay quanh đèn dầu, mờ mịt nói: “Đáng tiếc tuy rằng huynh ấy tặng ta một cái vòng, nhưng lại không thích ta... Có lẽ trong lòng huynh ấy đã có người khác rồi? Ta nói này, Giao nhân các người, có phải trong lòng có nữ tử mình thích thì mới sẽ biến thành nam nhân đúng không?”

Đứa bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Có

nghe dì Như nói qua, hình như phải đấy.” Dừng một chút, nó lại nói: “Thế nhưng bản thân ta chưa có thay đổi, cho nên ta cũng không biết có thật hay không.”

“Áy, chờ người trưởng thành rồi, nhất định sẽ là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đấy!” Chu Nhan nhìn đứa bé tuần tú vô luân trước mắt, không nhịn được cười một tiếng, “Nhóc muốn trở thành nam hay nữ? Nếu như nhóc biến thành nữ, phỏng chừng còn có thể đẹp hơn cả ca cơ Thu Thủy trong truyền thuyết đó? Ta chờ mong lắm luôn”. “Ta không thèm biến thành con gái đâu!” Tô Ma nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên phản kháng.

Chu Nhan sững sốt một chút: “Vì sao? Người không thích con gái à?” Đứa bé lắc đầu, trong đôi mắt trong veo màu ngọc bích xẹt qua một tia lạnh lẽo, nhỏ giọng nói: “Ta... Ta không muốn sống cuộc sống như mẹ ta.”

Lòng Chu Nhan trầm xuống, nhớ tới Ngư cơ bi thảm suốt đời, biết đứa bé này lòng của lý chỉ sợ từ lâu tràn đầy bóng ma, âm thầm thở dài, đem đề tài dẫn theo lái đi: “Áy, biến đổi thanh nam hay thành nữ, chuyện này cũng không phải chính nhóc có thể quyết định được. Có điều nhóc còn nhỏ như vậy, đợi được lúc biến thân còn vài chục năm nữa cơ. Ta chưa chắc có thể sống mà thấy được...”

“Không đâu!” Tô Ma bỗng nhiên khẩn trương, lắc đầu, “Cô... Cô sẽ sống rất lâu. Còn lâu hơn so với ta”.

Nàng nhìn không được “xì” một tiếng nở nụ cười: Đứa bé này xem ra không có kinh nghiệm nói chuyện với người khác, mãi mới nói được một câu dễ nghe mà còn ngại ngùng như vậy.

“Áy, nói chung, ta sẽ không bỏ rơi nhóc đâu.” Chu Nhan thở dài, dùng ngón tay nâng chiếc cằm nhỏ của đứa bé, nghiêm túc nhìn nó, đưa ra lời hứa, “Ta sẽ luôn chiếu cố nhóc, che chở cho nhóc, ở lại bên cạnh nhóc cho đến ngày chính nhóc muốn bỏ chạy mới thôi, lừa nhóc ta là con cún!”

Đứa bé giương mắt lên, nhìn nàng như dò xét, trong ánh mắt tất cả đều là ngờ vực và do dự.

Nàng đưa tay ra ngón tay, lắc lư về phía nó: “Ngoéo tay?”

Đứa bé nhìn một chút nàng, khe khẽ hừ một tiếng, kiêu ngạo nghiêng đầu qua chỗ khác, không nói lời nào. Nhưng mà một lúc lâu sau, nó lại im lặng đi tay đến, giờ ngón tay út lên ngoắc lấy ngón út của nàng.

Ngón tay nho nhỏ đưa ra, giống như một lời đồng ý nho nhỏ.

“Gọi ta là chị đi.” Lòng Chu Nhan dâng lên tình cảm ấm áp, cười nói, “Ta vẫn luôn chỉ có một mình, không có em trai em gái, cũng cô đơn lắm.”

“Không thềm”. Đứa bé kia nghiêng đầu, hừ một tiếng, “Ta đã bảy mươi một tuổi rồi, cô mới mười chín.”

“Nhóc con xấu xa.” Chu Nhan cười mắng một tiếng, cẩn thận đẩy cửa sổ ra, nhìn ra phía ngoài, thở dài một hơi.

“Chim đã bay đi rồi à?” Đứa bé rất nhạy cảm.

“Ừ.” Chu Nhan thoáng cái đẩy cửa sổ ra thật to, “Rốt cục cũng chịu bay đi rồi! Thật tốt quá!”

Ngay khoảnh khắc đó, gió ngoài cửa sổ thổi ùa vào, hạc giấy đang bay quanh ngọn đèn dầu bên trong bỗng nhiên tung cánh bay ra ngoài.

“Ồi chào!” Đứa bé nhin không được bật thốt lên, vươn tay muốn bắt lại. Nhưng mà sao kịp chứ? Một trận gió thổi qua, những sinh linh nhỏ bé màu bạc cứ như vậy bay theo hướng ngón tay nó chỉ đi mất hút.

Tô Ma đứng ở nơi đó, một tay còn ngoắc ngón tay nàng, buồn vô cớ.

“Không sao không sao, lát nữa ta sẽ gấp mấy con nữa cho đệ! Có lẽ, đệ học phép thuật ta dạy, nửa ngày sau là có thể tự mình gấp được mấy con rồi.” Nàng vội vã dỗ dành đứa bé đang buồn thiu này, nắm bàn tay nhỏ bé của nó, “Chúng ta đi ăn cơm tối đi... Thịnh ma ma nhất định đang giục rồi đó!”

Nàng nắm tay Tô Ma đi ra ngoài, cười nói: “Ngày mai ta sẽ đưa đệ ra ngoài chơi, có được hay không?”

“Đi chơi đâu cơ?” Đứa bé ngẩng đầu, đôi sáng trong veo.

“Tỉnh Hải Vân Đình, thanh lâu lớn nhất náo nhiệt nhất Diệp Thành”

Nàng cười híp mắt, khoe mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, hưng phấn không thôi, “Áy, có người nói đó cũng là nơi xa hoa nhất Vân Hoang đó, ta vẫn muốn đi xem từ lâu rồi”.

“... Ta không đi.” Nhưng mà biểu cảm của đứa bé chợt thay đổi, dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn cô gái hứng thú tràn ra mặt vì sắp được đi dạo lầu xanh này, bỗng nhiên hất tay nàng đi, lạnh lùng nói, “Muốn đi tự cô đi!”

“Làm sao vậy?” Nàng nhìn đứa bé hờ chút là giận dỗi này, liên tục dỗ dành, “Người ta nói chỗ đó người đẹp nhiều như mây, chốn tiêu tiền thiên đường của nhân gian đó, ngọc trong vàng son, ăn ngon chơi thật tốn một đồng tiền, đệ không muốn đi mở mang tầm mắt sao?”

“Không muốn!” Đứa bé chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, buông lỏng tay ra ôm lấy đầu ngón tay nàng, tự nhiên đi về phía trước, không thềm để ý đến nàng nữa.

“Không đi thì thôi, còn phải nịnh nhóc chặc?” Chu Nhan nhú, tức giận đánh vào ót đứa bé: “Nhóc con bé tí tèo, chẳng biết cái gì, chỉ biết trở mặt thì nhanh hơn lật sách nữa!”

Tô Ma bỗng vung tay đánh văng tay nàng ra, hung hăng trừng mắt với

nàng. Nó ra tay rất nặng, ánh mắt kia đột nhiên biến thành ánh mắt của con thú nhỏ bị nhốt trong lồng, tràn ngập đề phòng, lạnh lẽo, ngờ vực, tràn đầy thù địch và không tin tưởng bất cứ ai.

Chu Nhan sững sốt một chút, không biết lại động vào nỗi đau nào của nó, chỉ có thể hậm hực.

Bạch điều Trùng Minh lượn lờ bay lượn vài vòng trên bầu trời Diệp Thành, cuối cùng nhanh nhẹn đáp xuống, biến thành một chú chim nhỏ cỡ con vẹt ở trong đình viện, một lần nữa đáp trên vai thần quan.

“Trùng Minh, tìm được chưa?” Thời Ảnh hỏi qua, “Hang ổ của Giao nhân ở nơi nào?”

Thần điều ngạo nghễ gật đầu, ghé vào lỗ tai y cục cục vài tiếng.

“Đi vào đó cơ à?” Đại thần quan hơi nhíu mày, có chút do dự cúi đầu, nhìn đôi dày tơ tằm trắng nõn dưới chân, thấp giọng, “Cái chỗ bản thiêu như vậy”.

Thần điều nhún vai, bốn mắt đảo quanh, toát ra chút ý cười.

“Hay là đi một chuyến đi!” Thời Ảnh rũ mắt, “Dù sao sự tình trọng đại.”

Nhưng mà, khi y vừa buông mình, gần lúc rời đi, bỗng nhiên như thể cảm giác được cái gì, bỗng dừng chân dưới hành lang, nhìn lại giữa bầu trời đêm trong trẻo lạnh lùng, dưới trăng tròn treo cao, ánh len đèn đuốc khắp thành. Ở trong gió, như thể có đom đóm đang chuyển động.

Khí trời tháng ba, sao lại có đom đóm chứ?

Thời Ảnh phát ồng tay áo một cái, vài đóm sáng bị cuốn tới, trật tự nằm trong lòng bàn tay y. Y cúi đầu nhìn thoáng qua, bỗng ngẩn người.

Đó là một con hạc giấy, gấp bằng giấy gói kẹo rất mỏng, còn tỏa ra mùi mát hoa quả. Hạc giấy được gấp bằng pháp thuật của Cửu Nghi, chỉ là gấp rất vội vàng, nếp gấp không trật tự, cánh xiêu xiêu vẹo vẹo, cổ thô xấu ngheo sang một bên, giống như con hạc què chân gãy cổ, vô cùng thô thảm.

Y chỉ nhìn thoáng qua, trong mắt bỗng nhiên hiện ra một nụ cười thần nhiên. Nụ cười hiếm hoi xuất hiện trên khuôn mặt suốt bao năm vắng lặng như giếng cổ, không khác nào long trời lở đất, khiến cho thần điều Trùng Minh cũng phải kinh ngạc đến nhảy lùi sang một bên, lông chim run rẩy, phát ra tiếng “cục cục”.

“Nhóc con kia, quả nhiên đã ở Diệp Thành rồi ...” Y nhẹ giọng nói, cầm con hạc giấy kia lên, “Trình độ gấp hạc giấy thô thảm thế này, trừ con bé ra còn có thể là ai chứ?”

Thần điều đảo mắt vòng quanh, cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng, cục cục một tiếng, dùng móng vuốt gãi gãi vai Thời Ảnh, như thể gấp không thể chờ. Nhưng mà thần quan chỉ lắc đầu, không hề động dung: “Gấp cái gì? Chờ ngày mai xử lý xong việc chính thì chúng ta đi tìm nó sau.”

Thần điều bất mãn thì thềm một tiếng, cúi đầu xuống.

“Làm sao vậy?” Thời Ảnh nhìn chú chim trắng như tuyết, có chút khó hiểu, “Ngươi không phải rất ghét nhóc con tối ngày đòi nhổ lông ngươi kia sao?”

Trùng Minh thần điều chuyển động bỗng con mắt màu đỏ thắm nhanh như chớp, liếc mắt trừng thần quan, sau đó nhìn trắng lạnh treo trên bầu trời đình viện, cúi đầu cục cục. Không biết nó nói cái gì, đuôi lông mày Thời Ảnh khẽ động, bỗng nhiên vung tay một cái, nặng nề hất bay nó khỏi vai!

Thần điều bất ngờ không kịp đề phòng, bị hất bay trúng lan can, chật vật nhếch nhác.

Thời Ảnh nhìn nó, lạnh lùng nói: “Còn nói bậy, ta sẽ cắt sách cái đuôi của ngươi!”

Đại khái là chưa từng nghe phải giọng nói nghiêm nghị như thế, thần điều Trùng Minh run run một chút, cụt hứng rũ đầu xuống, không nói một lời bay trở về cái giá bằng vàng, núp đầu vào giữa hai cánh, yên lặng nói thềm lại câu nói vừa rồi.

“Giữ mặt mũi làm gì cho khổ thân, xem ngươi có thể nhìn đến lúc nào?”

Rạng sáng ngày hôm sau, Chu Nhan không kịp chờ đợi đứng lên rửa mặt chải đầu, cải trang thành một chàng công tử bột, giấu diếm Thịnh ma ma, chuẩn bị len lén đi Tinh Hải Vân Đình nhìn cho đã mắt. Quân gia biết quận chúa tính tình quyết đoán, mình ngăn không nổi, bèn thẳng thắn biết thời biết thế, cùng theo nàng ra ngoài.

Hai người ngồi trên chiếc xe ngựa không có phù hiệu của phủ Xích Vương đi vào Quân Ngọc Phường, dẫn theo mười hai người thị vệ, mỗi người đều mặc thường phục, hành sự đơn giản, bảo vệ hai bên.

Nhưng mà, đến khi bước vào Tinh Hải Vân Đình, Chu Nhan đã biết vì sao ngày hôm qua Tô Ma bỗng nhiên nổi cáu, không thềm nói câu nào với nàng nữa. Thanh lâu lớn nhất cõi Vân Hoang này quả nhiên xa hoa chưa từng thấy, vàng ngọc khắp nơi, oanh ca yến hát, cầm tú giảng khắp, bày biện tinh mỹ, trang trí xa hoa lãng phí, cực kỳ kinh người, cho dù quận chúa phủ Xích Vương đã quen với lầu son gác ngọc cũng không khỏi lú lười.

Mà giữa những lầu các này, toàn bộ mỹ nhân tiên tử yêu điệu đều là Giao nhân.

Người nào cũng đẹp đẽ, phong thái vô song, người nâng chén, kẻ múa ca, người dựa vào lan can, kẻ xúm ba tùm năm, nhẹ giọng cười đùa, đúng là đã trải quan dạy dỗ chuyên nghiệp, đi đứng lả lướt, cử chỉ tiêu hồn, làm cho ai nấy vừa nhìn đã đắm chìm trong đó.

Chuyên môn của Tinh Hải Vân Đình này, lẽ nào là buôn bán Giao nhân?

Chu Nhan ngạc nhiên không thôi, nghỉ chân nhìn lại thật kỹ, chỉ thấy những Giao nhân này đang độ tuổi đẹp nhất, phần lớn là nữ tử, thỉnh thoảng cũng có Giao nhân nam tử hoặc không nhìn ra giới tính, đều có khuôn mặt cực đẹp, thân thể thướt tha.

Những Giao nhân đeo đầy trang sức châu ngọc này, đều ở trong một đình viện khổng lồ. Bốn phía đình viện đều là lầu các bảy tầng, có hành lang vờn quanh. Những vị khách bên ngoài được đưa lên lầu, dọc theo hành lang liên tục ngoảnh lại, nhiều lần nhìn xuống mỹ nhân bên dưới, cứ đi thẳng lên, đến tầng thứ bảy rồi, nếu nhìn trúng ai sẽ chỉ cho quy nô bên cạnh xem.

-----oOo-----

Chương 40: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 40

Quy nô thì sẽ ngầm hiểu, chạy một mạch xuống phía dưới gọi mỹ nhân dưới đình viện lên, hầu hạ khách nhân.

Tinh Hải Vân Đình là thanh lâu số một của Vân Hoang, khách hàng tự nhiên cũng sang quý phi phàm. Không cần biết khách nhân coi trọng người nào, cũng phải bỏ ba mươi lượng vàng ra mới có thể gặp mặt. Thấy mặt rồi, cũng cũng lắm chỉ được hầu rượu hầu trà hát một khúc ca mà thôi, còn tay cũng không được sờ vào. Nếu muốn một lần đêm xuân, thì sẽ phải bỏ trên trăm lượng vàng mới được.

Chu Nhan được quy nô dẫn đường, đi qua từng tầng một, từ góc nhìn không giống nhau quan sát toàn bộ hơn trăm mỹ nhân bên dưới, càng xem càng ngạc nhiên, không khỏi thốt lên: “Sao mà, tất cả bọn họ đều là Giao nhân vậy?”

“Đương nhiên rồi! Chỗ này là Tinh Hải Vân Đình mà”. Quy nô dẫn đường cho nàng nghe vậy, không khỏi nở nụ cười, “Đã được gọi tên này, tự nhiên bên trong tất cả đều là Giao nhân rồi, công tử nhất định là lần đầu tiên tới Diệp Thành phải không?”

“Khu khu.” Chu Nhan lúng túng sờ sờ ria mép trên môi, làm bộ gật đầu, “Chê cười rồi.”

Đề lần này đi chơi được tận hứng, nàng đã dùng pháp thuật tạm thời thay đổi hình dạng của mình. Thời khắc này trông nàng chỉ như một cậu ấm mới ngoài hai mươi, ăn mặc loè loẹt, trang sức quý giá, trên tay phải đeo một chiếc nhẫn ban chỉ bằng ngọc bích, đây là trước lúc đi nàng lén lấy trong phòng phụ vương ra, xong việc phải lập tức trả lại, nếu như bị phụ vương phát hiện nàng ăn trộm trang phục và đồ đạc của cha đi ra dạo thanh lâu, còn không đánh gãy chân nàng ư?

“Vây công tử đến nơi này là đúng rồi!” Quy nô cười hì hì khoe, “Đến Diệp Thành mà không đến Tinh Hải Vân Đình thì coi như chưa đi rồi, Giao nhân nơi này đều là mỹ nhân tuyệt sắc số một Vân Hoang, cho dù là trong hậu cung Đế đô Già Lam cũng không tìm ra người đẹp hơn đâu.”

“Khiếp vậy sao?” Chu Nhan tính tình thẳng thắn, nhất thời hiếu kỳ, nhìn không được tích cực hỏi, “Giao nhân như ca cơ Thu Thủy, các người ở đây cũng có à?”

“Cái này á...” Quy nô thoáng cái bị nàng vặn hỏi thì có chút xấu hổ, “Thu Thủy ca cơ cũng chỉ là mỹ nhân trong truyền thuyết, luận về nhan sắc thật sự, chắc gì đã hơn những người ở nơi này của chúng ta chứ!”

“Thế à?” Nàng trời sinh tính đơn thuần, thế mà lại tin là thật, “Nếu thế các cô nương này chẳng phải rất không may sao? Rõ ràng có thể đến Đế đô làm diên đảo Đế vương, thế mà lại phải đắm chìm vào phong trần?”

“Ha ha... Đây cũng không tính là xui xẻo gì.” Quy nô có chút lúng túng nở nụ cười, vội vã đổi đề tài, “Ca cơ Thu thủy tuy rằng nhất thời được cung chiều trong hậu cung, nhưng cuối cùng chẳng phải cũng có kết cục rất thảm sao? Không dung bị hạ độc chết, có người nói ngay cả mắt cũng bị móc đi luôn! Đâu có tiêu dao được như chúng ta ở nơi này chứ?”

“Thật à?” Đây là lần đầu tiên Chu Nhan nghe thấy chuyện này, không khỏi líu lười, “Bị ai hạ độc chết?”

“Có có thể là ai chứ? Bạch hoàng hậu đó!” Quy nô nói chuyện thâm cung mà thuộc lầu như chuyện hàng xóm sát vách nhà mình, “Bắc Miện đế tề thiên trở về phát hiện phi tử mình cung chiều đã chết rồi, dưới con nóng giận đã thiếu chút nữa phế đi hoàng hậu, nếu không phải Lục vương nhất tề ngăn cản... Ôi, lúc đó thiên hạ âm ỉ cả, công tử không biết à?”

“Không biết thật luôn.” Chu Nhan lắc đầu.

Mười lăm năm trước nàng mới có ba bốn tuổi mà thôi, làm sao biết được cơ chứ?

Mắt thấy hai người bọn họ chém gió càng ngày càng xa, quản gia bên

cạnh ho khan một tiếng, đi ra nói câu dàn xếp: “Công tử nhà chúng tôi là từ Trung Châu đến Vân Hoang bán hàng, lần này chở một xe Dao thảo, đã bán cháy hàng ở chợ Đông rồi, dự định ở Diệp Thành nán nã thêm mấy ngày, vui đùa một phen cho vui vẻ, công tử chúng ta không thiếu tiền, chỉ muốn thấy mỹ nhân tuyệt sắc thật sự thôi.”

Quản gia nói xong lời này, nhất thời quy nô vui vẻ ra mặt. Một xe Dao thảo! Vị công tử này chẳng lẽ là người của Mộ Dung thế gia? Đây chính là đại kim chủ ở Diệp Thành rồi!

“Công tử có nhìn trúng người đẹp nào không?” Quy nô lập tức đổi giọng, nịnh bợ nói, “Nếu công tử thấy đám dưới sảnh đều chướng mắt, thì chúng tôi còn có hàng tốt hơn đó!”

“Còn có cả tốt hơn ư?”. Chu Nhan nhìn hoa cả mắt, không khỏi vô cùng kinh ngạc, “Ở nơi nào?”

“Đương nhiên rồi”. Quy nô cười nói, “Giao nhân nơi này đều để cho khách lạ bên ngoài xem thôi, chỉ là mặt hàng thông thường thôi. Mỹ nhân thật sự đều giấu ở trong lầu đó, đâu thể tùy tiện xuất đầu lộ diện?”

“Nói cũng phải, ngọc quý ở thâm sơn.” Chu Nhan nhìn kỹ Giao nhân trong đình viện, tất cả đều là khuôn mặt xa lạ, không khỏi thở dài: Ở đây mặc dù lanơi có nhiều Giao nhân nhất Diệp Thành, nhưng Uyên đâu thể tới nơi này chứ? Tới nơi này hỏi thăm tung tích Uyên, chỉ e tính toán của mình công cốc rồi.

Nhưng mà nếu đã tới, nàng cũng đâu kiếm chế được lòng hiếu kỳ, thuận miệng nói: “Tốt lắm, người cho ta xem thế nào là mỹ nhân tuyệt sắc thật sự đi!”

Nàng liếc mắt nhìn quản gia, quản gia bèn ném một lượng vàng ra cho quy nô.

Quy nô thấy tiền, vui vẻ ra mặt, nhỏ giọng: “Nói về mỹ nhân tuyệt thế, người đứng đầu Tinh Hải Vân Đình, đương nhiên là Như Ý! Đêm qua Tổng đốc đại nhân tới đây, thì đã gọi nàng đến hầu hạ đó”.

“Tổng đốc đại nhân?” Chu Nhan lấy làm kinh hãi, “Bạch Phong Lâm sao?”

“Suýt...” Quy nô vội vã ý bảo nàng nhỏ giọng, nói khẽ, “Tổng đốc đại nhân là khách quen của nơi này, nhưng mỗi lần tới đều mặt thường phục thôi, không thích lộ diện.”

“Ờ” Chu Nhan cười lạnh một tiếng, “Tên kia nhìn thì đoan chính mà bản chất không ra gì, lại còn là khách quen cơ đấy?”

Ngực quản gia giật thột một cái, nhớ lại Tổng đốc Diệp Thành rất có ý kết thân với Xích Vương, lúc này lại bị quận chúa biết được bình thường hấn hay vào thanh lâu, chỉ sợ mối hôn sự này sẽ hỏng bét thôi, vội vã ngắt lời, hỏi: “Hoa khôi Như Ý kia, làm thế nào gặp được?”

“Lạc phu nhân, quản lý của Tinh Hải Vân Đình Hoa sáng sớm phải đi ra hai chợ rồi, muốn mua về mấy Giao nhân non tơ nhìn trúng từ trước” Quy nô cười nói, “Như ý là hoa khôi đầu bảng ở đây, không có lời dặn của phu nhân nàng sẽ không gặp khách đâu.”

Chu Nhan không khỏi có chút nổi giận, nói thâm: “Thế nào, làm giá ghê nhỉ?”

Quy nô cười làm lành: “Như Ý xinh đẹp, lại mạnh vì gạo, bạo vì tiền, mọi việc đều thuận lợi, ngay cả Tổng đốc Diệp Thành cũng là thượng khách của nàng, ở Tinh Hải Vân Đình, kể cả là phu nhân Hoa Lạc cũng phải khách khí với nàng ba phần đó.”

“Ta đây thật muốn gặp một lần đó.” Chu Nhan không khỏi tò mò, “Cho cái giá đi!”

“Chuyện này...” Quy nô lộ ra biểu cảm khổ sở.

Quản gia sành sỏi, lập tức không lên tiếng lấy ra một túi tiền, đặt ở trong lòng bàn tay quy nô, nặng chình chịch có khi phải đến mấy chục miếng vàng, quy nô nhận lấy cười nói: “Công tử đi theo tôi.”

Chu Nhan theo hẩn rẽ đi, dọc theo đường đi nhìn đình viện to lớn bên dưới, vô số Giao nhân đi lại dưới bóng cây, bơi lội ở trong hồ, trước mắt oanh yến nhộn nhàng, đẹp không sao tả xiết, quả thực như thiên đường của nhân gian. Nhưng mà nàng ở bên cạnh nhìn, lòng lại nghĩ có chút khó chịu.

“Thế mà toàn là Giao nhân? Thảo nào tên tiểu tử kia vừa nghe ta muốn tới Tinh Hải Vân Đình thì lập tức lật mặt.” Nàng thì thảo, quay đầu hỏi quy nô, “Khách nhân đến nơi này của các người, chủ yếu là những ai?” “Phần lớn đều là phú hào quyền quý của Không Tang, cũng có một phần là phú thương tới từ Trung Châu.” Quy nô cười trả lời, “Nếu khách muốn Hoa Lạc phu nhân dẫn tới chỗ ngồi, ngoại trừ vung tiền như rác, còn phải có thân phận tôn quý nữa”.

Chu Nhan nhin không được cười lạnh một tiếng: “Thế nào? Đạo thanh lâu cũng phải xem huyết thống à? Thảo nào Tổng đốc đại nhân cũng được coi là thượng khách nơi này, hẩn đúng là danh môn vọng tộc đấy!” Quản gia ở một bên nghe, không khỏi cau mày, có chút hối hận không có ngăn cản quận chúa tới nơi này. Nghe ngữ khí, cái nhìn của quận chúa đối với Bạch Phong Lân đã tụt giảm thâm trầm, cho dù hẩn thực sự đề phủ Xích Vương cầu hôn, cửa này hơn phân nửa cũng thất bại thôi. Nếu Xích Vương biết chuyện, không biết là vui hay giận?

Dọc theo đường đi Chu Nhan nhìn những Giao nhân, nhin không được thở dài: “Những Giao nhân này thật thảm...”

Bảy ngàn năm trước tinh tôn đại đế chỉ huy vào biển, giam cầm Long thần, diệt Hải quốc, bắt rất nhiều tù binh Giao nhân về đại địa Vân

Hoang.

Từ đó về sau, bộ tộc vốn đã quen sinh sống ở biển Bích Lạc này đã trở thành tù binh nô lệ của người Không Tang, đời đời làm nô làm điom, trọn đời không được tự do.

“Được làm vua thua làm giặc, đơn giản vậy thôi.” Một bên quản gia lại lơ đãng, “Ngày đó nếu người Không Tang chúng ta chiến bại, lục bộ cũng đều trở thành nô lệ của Hải quốc mà?”

“Nói bậy!” Chu Nhan nghe cái loại lý do này, nhất thời hai hàng lông mày dựng thẳng, nhin không được cả tiếng phản bác, “Giao nhân ngay cả chân cũng không có, đòi xưng bá lục địa làm gì? Kể cả là hai tộc có thù hận, một thời thành bại, hôm nay cũng đã đi qua mấy nghìn năm rồi, liên quan gì đến những Giao nhân bây giờ?”

Quản gia không ngờ tới quận chúa bỗng nhiên tức giận, vội vàng nói: “Phải, phải.”

Quy nô cũng không đồng ý ở một bên cười nói: “Nếu người trong thiên hạ ai cũng nhân hậu như công tử đây, thì Tinh Hải Vân Đình chúng tôi thật là phải đóng cửa rồi...”

“Đóng cửa cũng tốt chứ sao”. Nàng hừ một tiếng, “Vốn là một nơi làm bậy mà thôi.”

Quy nô không dám phản bác, chỉ đành khúm núm đáp lời, một mạch dẫn bọn họ tới một gian nhà thất, lầu các trùng điệp, hành lang gấp khúc quanh co, không biết đã đi bao xa rồi. Nơi này cách đình viện kia quá xa, đến đây đã không nghe thấy đủ mọi tạp âm huyền ảo bên ngoài nữa.

Chu Nhan nhìn quanh căn phòng nhỏ này một chút, phát hiện nơi này bố trí nhẹ nhàng như động tuyết, bày biện thanh lịch hơn bên ngoài rất nhiều. Nhưng bàn ghế đều là loại quý giá, được chế thành từ gỗ trầm hương của biển Bích Lạc, quả thực giá trị liên thành, có thể so sánh với vương cung.

Giản dị mới biết hoa rất đẹp. Nữ tử có giá trị cao nhất thanh lâu này, vốn là một đóa mẫu đơn tươi đẹp cực kỳ, lúc này ngược lại còn đi giả dạng thanh cao như sương tuyết làm cái gì chứ?

“Hoa khô đâu?” Nàng có chút không chịu nổi, trực tiếp hỏi.

Quy nô pha cho nàng một ly trà, cười nói: “Công tử chớ vội, lúc này mới vừa chính ngọ... Hoa khô vừa mới ngủ dậy, chắc đang ở trang điếm đó.”

“Chiều chuộng như vậy?” Chu Nhan bắt đầu nổi cáu, “Còn phải đợi bao lâu nữa mới có thể gặp khách?”

“Hết cách rồi, khách bên ngoài muốn gặp Như Ý quá nhiều, hoa khô đáp ứng không xuể, bèn lập ra một quy củ, ngoại trừ Hoa Lạc phụ nhân sắp xếp, thì một ngày nàng chỉ gặp một vị khách mà thôi, sẽ trả tiền

riêng.” Nói đến đây, hắn thấp giọng, dựng thẳng một ngón tay lên, “Một nghìn lượng vàng, lén trả cho nàng, không tính vào sổ sách của Tinh Hải Vân Đình.”

“Mắc như vậy?” Chu Nhan lấy làm kinh hãi, nhin không được thốt ra, “Ngủ với cô ta mấy đêm, chẳng phải có thể mua một Giao nhân mới luôn sao?”

Quy nô thấy nàng ngại đất, nhin không được hơi biến sắc mặt, miệng lại cười nói: “Công tử nói như vậy có chút ngoài nghề rồi? Như Ý là hoa khôi Diệp Thành, mỹ nhân hàng đầu đó, mấy cô nương non tơ mới được Đồ Long hộ phá thân, máu thịt còn lẫn lộn làm sao mà sánh được? Nếu công tử ngại đất...”

“Ai ngại đất?” Chu Nhan sững sốt một chút, vội vã cười lạnh một tiếng, “Thế nhưng dù sao cũng phải để người ta nhìn một cái chứ? Ngàn vàng đổi một nụ cười, ai biết có đáng giá nhiều như vậy hay không?”

Quy nô đại khái cũng nhìn quen phản ứng này của khách, cả cười một tiếng, nói: “Phải phải... Công tử nói có đạo lý, mời đi bên này.”

“Thế nào?” Chu Nhan bị hắn dẫn tới một gian phòng bên.

Quy nô kéo giấy mỏng đang che khung cửa sổ ra, giơ tay lên nói: “Mời nhìn.”

Chu Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi sững sốt một chút. Tầng dưới bên ngoài có một cái đình viện. Rất nhỏ, cùng lắm ba trượng vuông thôi, bên trong chỉ có một mảng trắng đơn thuần, tựa như tuyết phủ. Tập rung nhìn lại, mới biết màu sắc đó đến từ hoa văn mà cây chổi trúc nhẹ nhàng quét bọt nước trên lớp cát mịn trải đầy sân.

Trong mảnh trắng thuần đó, chỉ có một màu đỏ duy nhất, là một cây san hô đỏ cao tới sáu thước.

Chắc cây tinh xảo đặc sắc, nghiêng nhẹ một bên, tinh mỹ tuyệt luân. San hô cao như vậy, có khi phải ba trăm năm mới lớn, được vớt lên từ vạn trượng dưới biển sâu, thế mà quanh thân không hề có một chút va chạm xước xát, là hàng loại một, ngay cả phủ Xích Vương cũng chưa từng có. Chỉ một cây san hô đỏ này cũng phải có giá mười vạn lượng vàng!

-----oOo-----

Chương 41: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 41

Dưới gốc san hô, trên sóng tuyết, có trải một tấm thảm da chồn tuyết, trên đó có một người đẹp tuyệt trần tuổi mới tầm mười tám vừa mới trang điểm xong, mặc chiếc váy trắng thêu hoa văn như ý nhạt màu, mái tóc dài màu xanh lam uốn lượn, như thể chìm cả người vào giữa biển xanh.

Hoa khôi Như Ý của Tinh Hải Vân Đình ngồi một mình dưới tàng cây san hô, xa xa có bốn thị nữ chia nhau ngồi bốn góc đình viện, kẻ đánh đàn, người thổi sênh, kẻ pha trà, người đốt hương, mỗi người đều có dung mạo xuất chúng, là những mỹ nhân hơn hẳn những cô gái ngoài sảnh. Nhưng mà bốn mỹ nhân này đến trước mặt hoa khôi, lại đều trở nên nhạt nhòa, như hạt ngọc nhỏ bé gặp trăng sao.

Có vẻ đã nghe được tiếng cửa sổ bên này mở ra, mỹ nhân dưới tàng cây hơi chuyển động cần cổ, đảo con mắt long lanh, ngẩng đầu nhìn về nhã thất bên này cười như có như không.

Bị nàng nhìn từ xa như vậy, lòng Chu Nhan bỗng giật thót.

Đó là ánh mắt gì đây... Sóng mắt dịu dàng, chuyển động câu hồn. Dù bản thân nàng là nữ nhân, thấy ánh nhìn như thế, tim cũng phải đập rộn ràng, giống như bị nhiếp hồn không thể rời đường nhìn được.

Hoa khôi mà người ta vẫn nói kia, chẳng lẽ có phép mị hồn nào nhỉ?

“Công tử cảm thấy thế nào?” Quy nô cẩn thận nhìn biểu cảm trên mặt nàng, không nhìn được cười, “Có đáng giá một nghìn lượng vàng hay không?”

“...” Chu Nhan hít một hơi, bình tĩnh lại, “Một nghìn thì một nghìn!”

Nàng vừa dứt lời, quản gia đã lấy ngay ra một tấm ngân phiếu một nghìn lượng vàng, đưa tới tay quy nô: “Xuống dưới nói Như Ý tiếp khách đi!”

Nhưng mà quy nô thu tiền xong, lại chỉ xoay người vào nhã thất lấy một ngọn đèn, thông thả đưa ra ngoài cửa sổ, treo ngay dưới mái hiên, cười nói: “Không cần xuống lầu, hoa khôi thấy công tử cho người đốt đèn lên, thì sẽ tự đi lên gặp khách”.

Quả nhiên, thấy đèn sa được đốt lên, hoa khôi dưới tàng san hô cười thản nhiên, đôi mắt đẹp nhìn về phía bên này cửa sổ, đỡ vai nha hoàn chậm chậm đứng lên.

Thế nhưng vừa đứng lên, cửa sổ đình viện đối diện cũng mở ra, đưa một chuỗi đèn lồng ra ngoài, treo ngay dưới mái hiên phòng. Như Ý bèn đứng lại, nhìn về phía đối diện, khóe miệng cười càng rõ ràng hơn, bỗng

hơi khom lưng chào một cái, lạnh lạnh nói với phía bên kia: “Đa tạ ngài thương yêu”.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Chu Nhan đứng ở sau cửa sổ, không khỏi kinh ngạc vô cùng.

Sắc mặt quy nô có chút xấu hổ, tươi cười nói: “Ui, công tử... xem ra hôm nay không khéo rồi, đối diện cũng có một vị đại gia muốn chọn Như Ý đó.”

“Cái gì?” Chu Nhan không khỏi nóng nảy, “Nhưng mà ta đốt đèn trước mà!”

“Phải phải. Là công tử đeo đèn trước.” Quy nô rất sợ nằng lại nổi cáu, vội vã cười làm lành nói, “Nhưng vị đại gia đối diện kia, ra giá hai nghìn lượng vàng.”

“Cái gì?” Nàng ngạc nhiên nhìn phía ngoài cửa sổ khứ, “Báo giá lúc nào vậy?”

“Mời công tử xem đèn bên kia.” Quy nô khép nép vươn hai đầu ngón tay ra, chỉ cho nàng xem, “Cậu xem, đối phương treo một chuỗi hai ngọn đèn lồng, ý là nói sẽ ra giá gấp đôi. Công tử, hôm nay thực sự là không khéo, không bằng ngày mai trở lại nhé?”

“Gấp đôi thì có gì giỏi chứ?” Chu Nhan ngùn ngụt lửa giận, moi từ trong người ra một viên ngọc to bằng ngón tay cái, ném cho quy nô, “Cái này đủ ta tiêu ba ngày ba đêm chưa?”

Đó là một viên ngọc thạch, đường kính tầm một tấc, quang hoa xán lạn, vừa rơi vào lòng bàn tay đã mang đến xúc cảm lạnh lạnh, quy nô ở Tinh Hải Vân Đình nhiều năm, cũng xem là kiến thức rộng rãi, trong lúc nhất thời không khỏi bật thốt lên kinh ngạc: “Ngọc chiếu dạ?”

Bảo bối này, chí ít giá trị ba nghìn lượng vàng.

“Ôi chao, công tử xuất thủ quả nhiên lạnh ghê!” Trên mặt quy nô hiện rõ nụ cười, vội vã cầm hạt châu đi xuống lầu bảo người giám định qua, rồi lại vội vàng trở về, đẩy cửa sổ ra, treo thêm một hàng hai ngọn đèn lồng dưới chiếc đèn lồng ban nãy.

Như Ý vừa mới định rời khỏi đình viện, nghe tiếng cửa sổ bên này, không khỏi đứng lại nhìn sang lần nữa. Trong lúc nhất thời, trên mặt hoa khôi của cũng có chút hơi kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới hôm nay sẽ có hai vị khách đồng thời đấu giá.

Khuôn mặt quản gia kinh ngạc, nhin không được nhỏ giọng nói:

“Quận... công tử, người lấy ngọc chiếu dạ ở đâu thế?”

“Mấy thứ thế này ta đây”. Chu Nhan cười một tiếng, vô cùng đắc ý,

“Năm đó ta theo sư phụ tu hành, lên núi xuống biển, có kỳ trân dị bảo nào chưa từng nhìn thấy chứ? Trong tay có một viên ngọc chiếu dạ có gì đáng ngạc nhiên?”

Quản gia cười khở: “Làm khó thuộc hạ còn cố tình chuẩn bị nhiều ngân phiếu ra ngoài. Xem ra là không cần dùng đến rồi.”

Nhưng mà vừa nói đến đây, lại nghe một thanh âm vang lên ở phía đối diện, cánh cửa ban nãy lại được đẩy ra lần nữa.

“Không thể nào?” Chu Nhan và quản gia đều đổi sắc mặt, nhất tề bật thốt lên.

Cửa sổ bên kia quả nhiên lại đưa đèn lồng ra, một hàng dài thật chỉnh tề, cũng không biết rốt cuộc có mấy cái, chen chúc hướng xuống đất.

Trong đình viện truyền ra một tiếng kinh hô. Quy nô cũng ngây ngẩn cả người, thốt lên: “Chủ nhân vạn kim!”

Tinh Hải Vân Đình tuy là thanh lâu xa hoa nhất Diệp Thành, nhưng vị khách tung ra một lúc một vạn lượng vàng cũng là hiếm có, một năm cũng khó nhìn thấy mấy lần, lúc này nhìn thấy một chuỗi đèn lồng đỏ treo chen chúc, hấn quên bếng Chu Nhan còn ở bên cạnh, vui sướng không nhin được bật cười: “Trời ạ! Không ngờ hôm nay lại xuất hiện chủ nhân vạn kim”.

“Làm sao vậy?” Chu Nhan không hiểu mô tê gì, vội tóm lấy quy nô, “Rốt cuộc thằng cha ấy ra giá bao nhiêu?”

“Để tiểu nhân đi hỏi xem...” Quy nô ra đi hỏi một vòng trở về, trên mặt cũng có vẻ không biết nói sao: “Nghe nói bên kia lấy ra tận một túi Bích Thủy châu, có ít nhất hơn mười viên! Ôi, thật đúng là đã lâu không được thấy vị khách nào hào sảng như vậy... Ngày hôm nay Như Ý kiếm lớn rồi, ha ha...”.

Nhưng mà vừa bật cười xong, quy nô lại biết không ổn, bèn vội vàng gật đầu khom người cười làm lành: “Công tử, xem ra hôm nay thật không khéo... Hay là ngày mai cậu trở lại nha?”.

“Ai muốn ngày mai trở lại!” Chu Nhan nổi giận đùng đùng, quay người tóm lấy quản gia, lạnh lùng nói, “Mau, lấy hết tiền ra đây cho ta!”

Quản gia thấy quận chúa thật sự nổi giận, không ngừng lục lợi lôi hết ngân phiếu trong người ra. Chu Nhan không thèm nhìn xem bao nhiêu mà chộp luôn, ném thẳng vào người quy nô: “Mau, đốt hết đèn lên cho ta!”

Quy nô sờ xấp ngân phiếu dày, không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Có đủ không?” Chu Nhan quát to.

“Đủ... đủ rồi!” Quy nô gật đầu như già tởi, nhưng mặt lại lộ vẻ khở sở, “Nhưng mà dựa theo quy củ, ra đến vạn kim nghĩa là chót giá cuối rồi, công tử có bỏ nhiều hơn nữa cũng vô dụng”.

“Cái gì?” Chu Nhan không khỏi giận tím mặt, nghiến răng nghiến lợi, “Chót cái con khỉ, ta bỏ nhiều tiền hơn thằng cha đó, hoa khôi phải là của ta chứ! Nhanh đi đốt đèn cho ta! Còn lè mề ta điễm thiên đấng nhà

ngươi!”

“Quy củ chính là quy củ, không phá được đâu ạ.” Quy nô cầm một xấp ngân phiếu, rơi vào thế khó xử.

Chu Nhan càng nghĩ càng tức giận, vỗ bàn một cái, đứng lên: “Người đối diện là ai? Có bệnh à? Sao mà đúng lúc như vậy, ta ra ba nghìn thì hẳn ra một vạn? Chắc không phải các ngươi cố tình bày trò, thuê một kẻ lừa gạt đẩy giá ảo, làm thật một tên công tử tiêu tiền như rác hay sao?”

“Công tử, ngài nói như vậy thật là phải oan uổng quá!” Quy nô đẩy cửa sổ ra, cẩn thận chỉ vào cửa sổ đối diện, nhỏ giọng nói, “Tiểu nhân vừa phải người đi hỏi thăm rồi, có người nói người trong phòng đối diện là quý khách từ Đê đô đến, tuổi trẻ anh tuấn, có lai lịch lớn, cũng nói hôm nay không gặp hoa khôi không về!”

“Khách quý từ Đê đô?” Chu Nhan sửng sốt.

Khách nhân đến từ Đê đô, tuổi trẻ anh tuấn, lai lịch bất phàm. Nghe nói Hoàng thái tử Thời Vũ tính tình không tốt, bình thường hay lén trốn khỏi Đê đô Giả Lam đến Diệp Thành chơi, uống rượu đánh bạc không từ bất cứ việc xấu nào, chẳng lẽ ngày hôm nay...

“Đúng ạ, chính là một đại nhân vật, khí phái cũng không phàm đâu.”

Quy nô thấy nàng dao động, vội vã nhỏ giọng thêm mắm thêm muối, “Vạn nhất đắc tội, chỉ sợ sẽ có hậu hoạn. Huông chi hoa khôi mỗi ngày đều ở đây mà, không bằng hôm nào công tử lại...”

“Ai thèm hôm nào!” Chu Nhan cũng nổi giận, cũng không kịp suy đoán đối phương là ai, bỗng nhiên giậm chân một cái, kéo cửa ra đi tới phía đối diện.

“Công tử... Công tử!” Quy nô kinh hãi, vội vã đuổi theo, “Ngài muốn đi đâu? Không được!”

“Có cái gì không được!” Nàng ôm cơn giận ùng ùng, đi về phía trước không quay đầu lại, miệng cười nhạt, “Ta thật muốn xem, là thằng cha nào to gan lớn mật, lại dám giành với ta?!”

Quản gia thấy tình hình không ổn, biết quận chúa lên cơn điên ai cũng không ngăn được, lòng thầm kêu khổ, bèn lấy một cái áo tiến ra từ trong tay áo, “véo” một tiếng phi ra ngoài cửa sổ, triệu tập thị vệ mặc thường phục của phủ Xích Vương đến đây cứu giá, lại vội vội vàng vàng quay đầu đuổi theo.

Thật là mệt chết... Trúng tà gì đây, hôm nay bà cô này không gây ra một trận long trời lở đất thì nhất định không bỏ qua đâu!

Bên này Chu Nhan đã xông thẳng qua, quy nô không ngăn được, một mạch đuổi theo, trông thấy nàng chỉ cách cánh cửa gian nhã thất kia mấy bước, không khỏi gấp muốn chết, thất thanh nói: “Công tử, ngươi thực sự không thể qua đó! Phía trước có...”

“Phía trước có cái gì?” Chu Nhan cười nhạt, không hề ngừng chân. Lời còn chưa dứt, bóng đen phía trước khẽ động, không biết từ chỗ nào bỗng của hai người thân hình vạm vỡ ngăn ở trước mặt Chu Nhan, đảo cổ tay một cái lấy ra một thanh đoản đao.

“Bảo tiêu Tinh Hải Vân Đình?” Chu Nhan sững sốt, cười lạnh một tiếng, vẫn trực tiếp xông thẳng lên phía trước, hoàn toàn không để hai ánh đao sáng loáng như tuyết vào trong mắt.

“Đứng lại cho ta!” Hai người vạm vỡ nhìn thấy kẻ kia không biết sống chết vẫn còn muốn xông vào trong, mắt lộ hung quang, nhất thời cũng không khách khí chút nào quơ đao bổ xuống!

“Công tử!” Quy nô và quản gia cùng kêu lên.

Nhưng mà, lúc hai thanh đao sắp chém tới cánh tay Chu Nhan thì Chu Nhan giơ ngón tay lên, xẹt qua giữa hư không, làm một động tác đơn giản nhất, tay chân hai người kia bỗng nhiên ngừng cử động, cứ cứng đờ yên lặng ở đó, toàn thân cao thấp chỉ mỗi tròng mắt là còn chuyển động nhanh như chớp.

“Hừ.” Nàng cười lạnh một tiếng, đưa ngón tay ra đâm chọc trước mặt hai người kia, chỉ nghe “bịch bịch” hai tiếng, hai người đàn ông vạm vỡ hét lên rồi ngã gục, trơ mắt nhìn Chu Nhan xông qua người bọn họ, nghênh ngang mà đi.

Gian nhà thất đối diện đã ở ngay trước mắt, nàng nổi giận ùng ùng đi vào trong, một cước đá văng một cánh cửa cuối cùng, hét lớn: “Thằng cha nào không biết tốt xấu, lại dám tranh hoa khôi với ta? Lăn ra đây!”. Nhưng mà nàng vừa dứt lời, chỉ trong nháy mắt, khí thế trong giọng nói của nàng bỗng nhiên yếu xuống, bật thốt lên “ơ” một tiếng, giống như nhìn thấy một chuyện không tưởng tượng nổi.

Sau tiếng đó, không còn âm thanh nào nữa.

“Làm sao vậy?” Quản gia thất kinh, không kịp nghĩ gì nữa, vội vàng hất tay quy nô ra, xông thẳng tới gian phòng đối diện, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Nhưng mà, cửa vừa mở ra, đã thấy Chu Nhan vẫn đứng trơ ở đó, biểu cảm trên mặt thật quái dị, giống như là thấy ma vậy, nhìn chằm chằm về phía trước.

Chương 42: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 42

“Quận... Công tử! Người không sao chứ?” Quản gia vội vàng hỏi.

Chu Nhan chấn động, giống như bị lời gọi này làm cho sự tỉnh, nhưng nàng không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên phát đi, rồi lại vội vàng đưa ngón tay lên môi, làm động tác ý bảo chớ có lên tiếng.

Một khắc ấy, rốt cục quản gia cũng thấy được khách nhân ở sau cửa sổ đối diện kia.

Vị khách tung ra vạn kim kia ngồi quay lưng về phía bọn họ, không nói gì. Bóng lưng nhìn qua trông có vẻ còn trẻ, cùng lắm chỉ mới đôi mươi, mặc dù chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, lại giống như lời quy nô nói, khí độ sùng sững như núi non, lạnh thấu xương bức người. Tuy rằng bị người phá cửa xông vào, người đó cũng không quay đầu lại, ngón tay cầm chén rượu bằng sứ men xanh vẫn băng hơi khẽ động, phát ra tiếng nứt rất nhỏ. Quản gia căng thẳng trong lòng, vội vàng kéo Chu Nhan, tránh cho nàng trong cơn nóng giận lại muốn gây ra họa gì. Nhưng mà thiếu nữ vừa nổi giận ùng ùng kia lại chỉ nhìn thẳng về phía trước, cứng họng, môi giật giật, giống như cố gắng nuốt lại một tiếng kinh hô.

“Thật ngại quá, quấy nhiễu các hạ rồi! Xin lỗi xin lỗi!” Quản gia rất sợ đối phương phát tác, vội vã nhận lỗi, sau đó lôi kéo Chu Nhan, thấp giọng nói, “Bà cô ơi, đi nhanh đi... Coi như tôi van xin cô.”

Chu Nhan ở đây tựa như đã lấy lại tinh thần, bỗng nhiên lui về sau một bước, cũng không lên tiếng, chỉ là dùng sức đẩy tay ông ta ra, lập tức xoay người, chạy giống như bay luôn. Quản gia bị hành động không đầu không đuôi này của nàng làm cho hồ đồ, cũng vội vàng cun cút chạy theo.

Hai người chạy thực mạng một mạch ra ngoài hành lang, thấy người ở bên trong không có quay đầu cũng không đuổi theo, lúc này Chu Nhan mới thở nhẹ nhõm một hơi dài, giơ tay lên, xoa xoa trán, chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà trán nàng đã đầm đìa mồ hôi.

“Sao vậy ạ?” Quản gia buồn bực, “Quận chúa, người không sao chứ?”

“Không có việc gì không có việc gì... đi nhanh đi!” Sắc mặt nàng hơi trắng bệch, vội vã đi ra ngoài.

Nàng vừa xay người, bóng đen bên ngoài khẽ động, cửa sổ mở ra, một nhóm người nhảy vào không một tiếng động, vừa nhìn thấy quản gia thì nhất tề quỳ gối: “Tổng quản đại nhân!”

“Sao giờ mới đến!” Quản gia quát khẽ, “Không sao rồi, đi thôi!”

Bọn họ lại đi trở về được mấy bước thì đụng phải quy nô đang hấp tấp chạy đến. Nhìn thấy ầu đả sắp tới đã hóa hư không, quy nô cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đuổi ngay theo sau, tươi cười hơn hờ: “Áy, công tử cứ đi như vậy sao? Khó có được một lần đến đây, Tinh Hải Vân Đình nhiều mỹ nhân như vậy, có muốn ngắm nhìn không ạ?”

Chu Nhan bước thấp bước cao đi ra từ hành lang gấp khúc, dọc đường căn bản không để ý tới lời lải nhải của quy nô, sắc mặt tái mét, không biết đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên, nàng chợt đứng lại, bỗng nhiên giậm chân một cái.

“Không, không ổn... nhất định là người đã nhìn thấy ta rồi!” Chu Nhan tỏ ra sợ hãi, như thể trời sắp sập rồi, lảm bảm nói, “Giờ thì toi rồi! Làm sao bây giờ?”

“Sao vậy ạ?” Quản gia ngạc nhiên không giải thích được, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Chu Nhan không để ý tới hấn, đi tới đi lui như con rùa không đầu, bỗng xoay người, từ trong lòng ngực lấy một xấp ngân phiếu ra, ném hết vào tay quy nô: “Cầm lấy!”

Quy nô lấy làm kinh hãi: “Ồ... Đây là?”

“Toàn bộ chi phí của vị công tử trong phòng kia đều tính cho ta hết đi!”

Chu Nhan vội vội vàng vàng nói, vét sạch ngân phiếu ra, “Y muốn cái gì, các người đều phải phục vụ hết! Phải phục vụ cho chu đáo, để y tận hứng mà về. Có biết hay không?”

“Hả?” Quản gia và quy nô đều há hốc mồm.

Mới tích tắc trước, nàng còn nổi giận đùng đùng xông vào phòng người ta, tất cả mọi người còn nghĩ rằng Tinh Hải Vân Đình chuẩn bị xảy ra trận đầu đả long trời lở đất vì tranh giành hoa khôi rồi, thế nào thoáng cái tình huống chuyển tiếp đột ngột, nàng lại quay ra ăn nói nhỏ nhẹ, còn vung tiền cho tình địch ăn chơi, hào sảng không thèm nhìn số?

“Công tử không nói đùa chứ?” Quy nô cầm tiền, vẻ mặt khó tin.

“Ai thèm đùa giỡn với ngươi!” Nàng cắn răng, nhỏ giọng quát, “Còn không mau đi?”

“Dạ... dạ!” Quy nô được tiền, cũng không thắc mắc gì nữa, vội vã mặt mày hơn hờ xoay người, muốn nhanh như chớp chạy đi. Đêm nay hoa khôi về tay ai cũng chẳng sao, đã có người muốn tiếp tục rải tiền, làm sao có thể cự tuyệt chứ?

Nhưng mà hấn vừa quay người lại, đã đụng phải một người.

Người kia cũng không biết là từ nơi nào chui ra, tự nhiên đứng phía sau lưng hắn không một tiếng động. Quy nô vừa định kinh ngạc thốt lên, thì tay của người kia đã khẽ cử động, quy nô lập tức giống như bị đóng băng không thể cử động, lập tức mất đi tri giác.

“Ê! Người định làm gì...” Quán gia đứng một bên vừa muốn mở miệng hỏi cái gì, đã bị người nọ dùng một ngón tay khác điểm một cái, lập tức cũng bị cách không hóa đá.

Chu Nhan nhìn người đi tới, nhin không được lùi về phía sau một bước, sắc mặt tái nhợt.

“Thế nào, muốn trả tiền cho ta?” Người kia nhìn nàng, mở miệng, “Hào phóng như vậy à?”

Giọng nói của y lãnh đạm, không nghe ra hi nộ. Nhưng mà vừa vào tai, chân Chu Nhan đã mềm nhũn ra, thiếu chút nữa thì bổ nhào ngã sấp xuống, lúng ta lúng túng nói: “Sư phụ... quả, quả nhiên là người!”

Đúng vậy, vừa rồi, khi nàng nhảy vào căn nhà thất ở phòng đối diện, vén rèm lên, thì trông thấy sư phụ của mình!

Thời Ảnh – đại thần quan của núi Cửu Nghi, thế mà lại ở Tinh Hải Vân Đình tranh hoa khôi với nàng!

Như sấm dội đầu, lúc đó nàng sợ ngây người, gần như không tin con mắt của mình.

Trong trí nhớ của nàng, sư phụ là người thanh tâm quả dục, giống như là tuyết trắng trên đỉnh núi cao, tựa như đã vứt bỏ thất tình lục dục, sao có thể ra vào chốn ăn chơi như nam nhân phàm tục? Thực đúng là người không thể xem bề ngoài đâu... Chẳng lẽ đàn ông trên đời đúng là cá mè một lứa cả?

Khi đó, thừa dịp sư phụ còn đưa lưng về phía nàng, nàng đã cố nhin khỏi thốt lên, rút lui ra khỏi gian phòng, không cần suy nghĩ co giò bỏ chạy.

Nhưng mà không chạy nổi vài bước, nàng lập tức hiểu ra: Với tu vi của mình, tuyệt đối không có khả năng chạy trốn mà sư phụ khôn gbiets!

Cho nên, nàng đã nảy ra ý tưởng trả tiền thay y.

Thay vì chờ tương lai bị sư phụ dạy dỗ, không bằng tranh thủ cơ hội có lấy lòng người một phen, nói không chừng sư phụ tâm tình tốt lên, sẽ bỏ qua cho nàng coi như không có chuyện này.

Nhưng mà, lúc này thấy ánh mắt Thời Ảnh lạnh lùng quét tới, toàn thân nàng nhất thời bị dọa toát mồ hôi lạnh. Ở chung nhiều năm như vậy, nàng đương nhiên biết ánh mắt này là y tức giận đến cỡ nào. Lúc này đây, chỉ sợ là nịnh hót không đúng chỗ, tuyệt đối không chỉ đơn giản là ăn đòn không thôi đâu!

“Người vừa đấu giá với ta lại là con?” Thời Ảnh nhìn nàng, giọng nói hi nộ khó lường, “Con muốn gặp hoa khôi làm cái gì? Con và cô ta có liên

quan gì, tại sao lại chạy đến chỗ này?”

“Con... con không cố ý! Con... con chỉ là tới nơi này xem náo nhiệt mà thôi!” Nàng sợ đến lắp bắp, ngay cả lời cũng không ra thứ tự nữa, “Có... Có cho con một trăm lá gan, cũng tuyệt đối không dám tranh giành người phụ nữ mà sư phụ đã nhìn trúng...”

“...” Thời Ảnh cau chặt hai hàng lông mày, “Người nói cái gì?”

Một khắc kia, đáy mắt y càng ngưng đọng cơn tức giận, dường như sấm sét xẹt qua.

Chu Nhan sợ đến chân cũng nhũn ra, thấy sư phụ trầm ngâm chưa nổi giận, vội vã nói một hơi, đại ý là biểu thị nàng hoàn toàn hiểu được mặc dù sư phụ là đại thần quan, nhưng vẫn là người sống sờ sờ, lên tới nơi này gặp hoa khôi cũng không có gì đáng trách. Thần miếu Cửu Nghi giới luật nghiêm minh, nàng tuyệt đối sẽ giữ kín như bưng, dám tiết lộ một chữ thì thiên lôi đáng trúng!

Nàng nói năng lộn xộn thề độc, chỉ hận không nghĩ ra lời nguyên rủa độc địa hơn, nhưng mà Thời Ảnh nghe xong, sắc mặt lại càng ngày không tốt, bỗng nhiên đưa tay nắm lấy cằm nàng, quát chói tai: “Câm miệng cho ta!”

Chu Nhan đang thao thao bất tuyệt bỗng nhiên im bật, sợ đến bỗng nhiên run lên một cái, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

“Con đang nói bậy bạ cái gì thế hả?” Hấn nắm cằm nàng, cau mày nhìn nàng.

“Thật... Thật đó! Con không biết gì hết, không biết cái gì hết!” Chu Nhan bị ánh nhìn như vậy làm cho run lấy bầy, vội vã chỉ vào hai người bị hóa đá hai bên, “Đợi lát nữa con sẽ dùng pháp thuật xóa bỏ ký ức của hai người bọn họ, tuyệt đối sẽ không tiết lộ phong thanh! Sẽ, sẽ không ai biết người tới thanh lâu tìm hoa khôi đâu mà!”

Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy cằm mình đau điếng, bỗng nhiên nói không ra lời.

“Câm miệng!” Nghe nàng nói xằng bậy, tức giận trong mắt Thời Ảnh rớt cuộc lan ra khắp nơi, nhỏ giọng quát chói tai, “Con nghĩ đi đâu thế hả? Ta tới nơi này là để làm chính sự!”

“Hả... dạ... ?” Nàng đau đến không nói nên lời, chỉ có thể há to mồm, gật đầu lung tung, sư phụ trong cơn giận dữ không khống chế được lực, muốn bóp cằm nàng đến vỡ luôn rồi.

Quái đản. Đến thanh lâu, giành hoa khôi, chẳng lẽ còn có thể vì mục đích khác? Lẽ nào sư phụ muốn nói mình tới tìm hoa khôi ngâm thơ gảy đàn uống trà ngắm trăng sao? Nàng tốt xấu gì cũng xem như là một người phụ nữ đã từng lấy chồng còn đang thủ tiết, còn xem nàng là đứa trẻ con không bằng?

Chu Nhan không dám nói, cũng không nói ra lời, đau đến nỗi chỉ có thể liều mạng gật đầu nói phải.

Nhưng mà nàng đã quên sư phụ có thuật đọc tâm, lúc này mặc dù nàng không nói lời nào, nỗi oán thâm này hiển nhiên cũng có thể bị y nghe thấy. Tức giận trong mắt Thời Ảnh lập tức càng sâu, lạnh lùng nói: “Đừng có suy nghĩ bậy bạ! Hoàn toàn không có chuyện gì! Con cho ta...”

Y đưa tay lên, Chu Nhan sợ đến run rẩy, nhắm hai mắt lại.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, cửa sổ sau lưng bỗng nhiên có tiếng động truyền đến. Chu Nhan hé mắt liếc nhìn, thấy dưới đình viện có một Giao nhân vội vã tiến đến, cúi người nói câu gì đó vào tai hoa khôi. Hoa khôi lập tức đứng lên, nhìn thoáng qua căn phòng trên lầu, biểu hiện trên mặt đột nhiên có chút dị dạng.

“Không ổn!” Thời Ảnh bật thốt lên, sắc mặt lập tức biến đổi, “Cô ta phát hiện rồi?”

Y không để ý tới gì nữa, lập tức thả Chu Nhan, nhảy xuống đình viện. Chu Nhan thoát khỏi cơn khống chế hít thở không thông vừa rồi, thở phào một hơi nhẹ nhõm, xoa cái vai đau nhức, hai tay nắm lại khóp cằm bị trặc, “cách” một tiếng trở lại vị trí cũ. Nàng giơ ngón tay lên, nhanh chóng xóa bỏ ký ức của hai người bên cạnh, giải thuật cảm thân, sau đó kéo quản gia bỏ chạy.

Một loạt động tác nhanh như gió, thật giống như có sói đói đuổi theo phía sau. Đúng vậy, giờ khắc này, nàng thậm chí nghĩ chạy, nhất định phải chạy! Bằng không, nàng hoàn toàn không biết phải ở lại đối mặt với sư phụ như thế nào.

Nàng lôi kéo quản gia chạy trốn, từ đình viện nhỏ chạy mãi đến bên ngoài đình viện lớn, dọc theo đường đi chạy vội qua từng gian nhà thất. Xung quanh đều là oanh yến hát ca, dạ khách và kỹ nữ quần lấy nhau, khắp nơi đều là mờ ám và dục vọng.

Tiểu quận chúa phủ Xích Vương cầm đầu chạy trốn khỏi chốn ăn chơi này, muốn thoát ra khỏi bầu không khí dơ bẩn ngợp ngụa, ra ngoài kia hít một hơi không khí tươi mát trong lành.

Nàng chạy thật nhanh, tim đập rộn lên, trong đầu cũng trống rỗng.

Giữa khoảng trống rỗng, dần dần có một chút mảnh nhỏ vỡ vụn hiện lên, giống như cuộn tranh bị chôn vùi giữa tàn tro qua thời gian xa xôi, dần dần trải ra không một tiếng động.

Chương 43: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 43

Người cổ độc khổ tu trong Đế vương cốc kia.

Thiếu niên cười trên lưng thần điêu, gục trong lòng nàng khóc không thành tiếng kia.

Thiếu thần quan ở sâu trong thần điện, khuôn mặt khuất sau lư hương dày kia.

...

Mười năm qua, khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn lần lượt hiện lên trong đầu nàng, rồi lại dần dần mờ đi. Nhưng mà làm thế nào cũng không thể khớp vào làm một với cảnh tượng nàng vừa nhìn thấy trước mắt.

Sư phụ... sư phụ mà cũng đến nơi như thế này? Sao... sao sư phụ lại là người như vậy? Hay là mỗi người trên thế gian này, ai cũng có muôn vàn khuôn mặt, khuôn mặt lúc trước nàng thấy chỉ là một trong số đó mà thôi?

Chu Nhan dừng chân, thở dài, cảm thấy trong lòng có nỗi đau khôn nguôi, giống như có thứ quý báu gì đó đang thành linh nổ lớn, không kịp cứu vớt, chỉ để lại mảnh vụn đầy đất. Từ nhỏ đến lớn, tính cách nàng thẳng thắn, là một cô gái hào sảng dứt khoát, dám yêu dám hận, cầm được thì buông được. Nhưng mà lòng nàng lúc này cũng không được tự nhiên, nặng nề như có thứ gì đè nặng.

Ôi... hôm nay mình phát điên gì chứ, không dung đến chỗ này xem nào nhiệt làm gì? Nếu như không biết, nếu như không phát hiện, chắc chắn sẽ không có thời khắc phiền muộn và rầu rĩ thế này? Từ nay về sau, mỗi lần gặp lại, nàng biết đối mặt thế nào với sư phụ đây...

Quản gia còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị nàng kéo xuống tầng một.

“Quận chúa... có, có chuyện gì vậy?” Hiên nhiên trong trí nhớ của ông xuất hiện một khoảng trống rỗng, sau khi quản gia bình tĩnh lại, có chút buồn bực dừng bước, hỏi: “Vừa rồi có chuyện gì vậy? Người không sao chứ”.

“Bỏ đi, nói thì ông cũng không hiểu”. Chu Nhan thở dài, phát tay:

“Chúng ta nên đi nhanh thôi... ôi, ngày hôm nay thật sự không may, biết

thể không thềm tới đây xem náo nhiệt nữa! Nhìn thứ không nên nhìn, nhất định sẽ bị chọc mù mắt! Phì phì phì!”.

Nàng vừa làu bàu vừa đi theo hành lang gấp khúc xuống dưới, dáng đi có chút hốt hoảng. Quản gia không khỏi thâm cảm thấy kỳ lạ. Vị quận chúa không sợ trời không sợ đất nàng, hình như... đang chạy trốn như bay khỏi nơi này thì phải?

Lẽ nào, nơi này có người khiến nàng sợ hãi hay sao?

Vừa đến chính ngõ, Tinh Hải Vân Đình cũng đã vô cùng náo nhiệt, đông như trẩy hội, người chật như mây, khắp nơi đều là cảnh tượng vui múa hát ca, ôm chầu gheo thúy. Chu Nhan rất sốt ruột muốn chạy, bước chân rất nhanh, mắt nhìn thẳng xuyên qua bày ong bướm.

“Đi mau đi mau...”. Nàng đi nhanh ra ngoài như bị cháy mông, cầm tay áo quản gia, dọc đường đụng đến mấy người, bước thấp bước cao xuyên qua đại đường, còn không có ý định đi ra bằng cửa chính, trực tiếp đi đường cửa ngách luôn.

Nhưng mà vừa muốn đi ra cửa ngách, nàng bỗng dừng khựng lại, bật thốt lên một chữ “ơ”.

Một bên cửa hông, chính là sân phục vụ của Tinh Hải Vân Đình.

Giờ chính ngõ ở đây rất ít người, trong sân phơi đầy quần áo, khăn tay, áo ngực của mỹ nữ, đủ màu rực rỡ dưới ánh mặt trời, mùi hương ngào ngạt, đẹp không sao tả xiết. Nhưng mà ở phía sau chỗ quần áo đủ màu này, lại có một bóng người thoáng qua, nhạt nhòa như khói.

Bóng người vọt qua giống như bàn ủi làm đau nhói ánh mắt nàng. Sắc mặt Chu Nhan lập tức trắng bệch, thân thể hơi chao đảo một cái, gần như không tin vào con mắt của mình: “Uyên?!”.

“Quận chúa, làm sao vậy?” Quản gia thấy nàng tỏ ra hốt hoảng như vậy thì buột miệng hỏi một câu? Nhưng mà Chu Nhan lấy tay đẩy ông ra, chạy vội qua đó.

“Uyên!”. Nàng thất thanh hô hoán: “Là huynh sao?”.

Nàng chạy vội về phía trước, vọt vào hậu viện. Quần áo chằng chịt bị nàng lấy tay hất ra, khắp nơi đều là tiếng giá phơi bị đổ. Nàng chạy rất gấp, gần như liều lĩnh, nhưng mà đến khi vọt vào tới sân sau thì chỉ chớp mắt đã không thấy bóng người.

“Uyên! Uyên!”. Nàng đứng ở nơi đó, cả tiếng hô hoán, giữa sân nhỏ vắng tanh đi tới đi lui, gấp đến độ phát khóc: “Ta biết huynh ở nơi này mà!”.

Đúng vậy! Trong khoảnh khắc vừa rồi, rõ ràng nàng nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của Uyên.

Đó là người nàng mong nhớ ngày đêm, cho dù chỉ nhìn thoáng qua, cũng sẽ không thể nhận sai được.

“Quận chúa?”. Quản gia đuổi theo, không kiềm được hỏi: “Người làm sao vậy?”.

Nàng không rảnh trả lời ông ta, chỉ đứng ở trong phòng, nhắm vội hai mắt lại, hai tay kết ấn, giải phóng linh năng từ ngũ uẩn lục thức, tìm về hơi thở của người kia... Đó là thuật định ảnh, có thể cảm giác được tất cả những gì vừa tồn tại trong phạm vi xung quanh một canh giờ.

Sau một lát, nàng bỗng nhiên mở mắt, bỗng giơ ngón tay lên, chỉ vào một chỗ: “Ở chỗ này! Ở chỗ giếng trời nhỏ này! Giữa một cái giá trúc không phơi quần áo. Trúc tía một đầu dựng vào tường, một đầu khác vất lên tường. Mới vừa rồi bị nàng va chạm lung tung, tất cả các giá phơi khác đều đổ hết xuống đất, chỉ có cái giá trúc này là vẫn đứng vững bất động.

Chu Nhan nhẹ nhàng giữ lấy cây gậy trúc kia, ấn xuống một cái, nghe được một tiếng nặng nề, mặt đất trước mặt bỗng nhiên lún xuống, xuất hiện một cửa vào tối om. Quản gia đứng cạnh sợ ngây người. Trong hậu viện Tinh Hải Vân Đình này, lại có một cơ quan tinh xảo như vậy.

“Quận chúa, đi nhanh thôi”. Quản gia biết có gì không đúng, vội vàng kéo nàng đi.

Nhưng mà, Chu Nhan lại không chịu đi, nhìn cửa vào không biết dẫn đến nơi nào, cả tiếng hô: “Uyên! Ra đây cho muội! Huynh không ra, muội sẽ tới tìm huynh đó!”.

Nàng còn chưa dứt lời đã nhảy xuống không chút do dự.

“Quận chúa!”. Quản gia la thất thanh, vươn tay muốn kéo nàng. Nhưng mà tay áo Chu Nhan cuộn lại, gió mạnh ập tới đẩy quản gia trở lại. Chỉ trong chớp mắt, bóng dáng nàng đã biến mất dưới lòng đất tối om, mặt đất dật một lần nữa hợp lại, trở lại hình dáng như lúc ban đầu.

Quản gia đứng trên nền đất hỗn độn màu vàng xanh trắng đỏ, không khỏi kinh sợ hết hồn. Tinh Hải Vân Đình này rốt cuộc là nơi nào, lại bố trí cả cơ quan mật thất? Quận chúa đi vào cái bẫy này, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, ông ta có chặt đầu cũng không thể ăn nói với vương gia được.

Quản gia xoay người chạy vội ra bên ngoài, vội vã đi gọi người đến.

Phía dưới lối vào bí mật kia không có bậc thang, chỉ có một hang động đi thẳng xuống. Trong khoảnh khắc bước vào, Chu Nhan té nhào xuống, rơi vào một không gian bí mật.

Ngay khi chạm tới mặt đất, nàng lập tức tung ra một chú thuật, nâng thân thể lên, lại cấp tốc tạo một cái chắn phòng hộ quanh thân mình, sau đó vội vàng kết ấn hai tay, dấu thân mình đi. Lần này nàng dùng một lúc ba chú thuật, chỉ dùng khoảng thời gian rất ngắn, có thể nói như nước chảy mây trôi.

Nếu sư phụ nhìn thấy, sẽ phải khen mình một câu “có tiếng bộ” chắc

luôn?

Nhưng mà vừa nghĩ đến chuyện này, nàng bỗng nhiên rùng mình một cái.

Toi rồi, lần này phá hỏng chuyện tốt của sư phụ, người nổi giận to như vậy, hình như trước đây mình chưa từng thấy qua luôn.

Không biết trên cuốn sách chép tay của sư phụ có môn công phu mình đồng da sắt hay không, nếu có đúng là phải rèn luyện tử tế mới được.

Nàng vừa chán nản nói thầm vừa cảnh giác quan sát xung quanh.

Trước mắt là lối đi dài, rất nhiều gian phòng nối tiếp hai bên, giống như mê cung vậy, phóng mắt không nhìn thấy tận cùng. Trên mỗi cánh cửa đều viết những ký hiệu kỳ quái, không phải văn tự của Không Tang, nàng không đọc được ra. Bên tai nàng có tiếng nước chảy loáng thoáng, quanh quẩn khắp nơi, không ngờ trong mê cung này lại có hệ thống nước ngầm.

Chu Nhan không khỏi líu lưỡi: Quy mô của mê cung ngầm này đồ sộ như vậy, không hề thua kém so với bộ phận trên mặt đất của Tinh Hải Vân Đình. Đây rốt cuộc là gì? Là hắc điểm sao? Hay chơi tà thuật gì chứ? Phải rồi, có khi nơi này là các gian phòng “đặc sắc” thiết kế cho những vị khách đặc biệt cũng nên?

Trong những gian phòng này rốt cuộc có cái gì nhỉ?

Nhưng mà nàng vừa tò mò đặt tay lên cửa phòng, ngó dáo dác muốn đẩy ra, thì phía sau bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến. Nàng cả kinh, vội vàng né tránh đi, chỉ nghe tiếng gió thổi qua tai, chỉ cách nhau có chút xíu thôi là nàng đã đụng phải hai gã áo đen rồi.

Nguy hiểm thật! Nàng âm thầm hít sâu một hơi, hai người kia không hề biết trước mặt có một người dùng thuật ẩn thân đang đứng, bước nhanh qua đầu khác của lối đi, xẹt qua mặt nàng về hướng nàng vừa nhảy xuống, đi vòng quanh kiểm tra tỉ mỉ, nhíu mày.

“Lạ thật, cửa hầm vẫn đang đóng, dọc đường cũng không thấy ai xông vào”. Có một người nói: “Nhưng rõ ràng ta nghe thấy bộ phận then chốt của cửa bị khởi động, có tiếng thứ gì rơi xuống mà nhỉ?”.

Một người khác nói: “Ngươi lên trên mặt đất xem có gì bất thường không?”.

“Được, ta đi hỏi Như Ý xem sao”. Người kia nói: “Ngươi chia ra nói ra mọi người, gia tăng cảnh giới. Hôm nay tả quyền sứ ở chỗ này, không thể khinh thường”.

“Được”. Người kia nhanh chóng đi làm việc.

Chu Nhan nghe thấy hai người nói chuyện, lòng không khỏi lo lắng, trong lòng biết chỉ cần đối phương vừa lên mặt đất thì chuyện ở sân sau ban này sẽ bị điều tra ra. Thời gian đã không còn nhiều, phải mau chóng

tìm ra tung tích của Uyên. Nàng không kịp nghĩ gì nữa, xông thẳng vào bên trong.

Thông đạo này quanh co gấp khúc, nàng dùng Định Ảnh Mộc truy vết, nhanh chóng đi qua một cái phòng, dò tìm tung tích của Uyên. Dọc đường nàng phát hiện ở đây canh phòng cẩn mật, từng góc đều có người mặc đồ đen đứng gác, đương nhiên không cùng nhóm với mấy gã bảo kê vừa đụng phải trên lầu, khả năng là dũng mãnh hơn nhiều, thân thủ cũng tốt hơn. Hơn nữa điều kỳ lạ là những người này không ngờ đều là Giao nhân.

Dùng Giao nhân làm thị vệ? Tinh Hải Vân Đình này rốt cuộc có bao nhiêu thần bí? Mặc dù Chu Nhan hiểu kỳ lắm, nhưng lại không có thời gian tìm hiểu lâu hơn. Thời gian kéo dài Định Ảnh Mộc không lâu, nàng phải tìm ra người cần tìm trước khi chuyện trên mặt đất bị phát hiện. Nàng men theo khí tức Uyên để lại, chạy nhanh về phía trước, giống như một chú chó săn chạy như bay trên thảo nguyên, đuổi bắt con mồi. Nàng không chút do dự vòng vèo mấy vòng, hít sâu một hơi, trong lòng đập thình thịch, đi theo hơi thở Uyên để lại trên mặt đất, cuối cùng dừng hẳn ở chỗ này.

Nhưng mà, trước mắt không có cửa.

Nàng đuổi theo huyệt ảnh ban nãy, lần sờ tay vịn lan can ở một bên, co ngón tay lại gõ vào cánh hoa sen điêu khắc trên tay vịn, sau đó, đóa hoa đang nụ bỗng nở xòe ra, bên trong cánh hoa điêu khắc nở rộ, có một hạt sen bằng vàng ròng.

Chu Nhan ngắt lấy hạt sen kia, ấn vào một chỗ lõm xuống trên vách tường. Giống như kỳ tích, mỗi một hạt sen đặt vào trong dấu lõm đều tập hợp lại trên vách tường đầy hoa văn. Trong khoảnh khắc đó, trên tường trôi ra một cánh cửa không chút tiếng động.

Nàng kinh hỉ vạn phần, đẩy roẹt cửa ra, giải trừ thuật ẩn thân của mình, hô to: “Uyên!”.

Trong khoảnh khắc đẩy cửa ra, nàng nhìn thấy một bóng lưng màu xanh xám. Chu Nhan không nhịn được nội tâm kích động, bật thốt lên hô: “Uyên!”. Nàng vừa hô vừa đưa tay lau mặt mình một cái thật nhanh, xóa đi khuôn mặt nguy trang, lộ ra dung nhan xinh đẹp.

“Muội là A Nhan đây!”. Nàng hô to về phía bóng người trong phòng: “Muội tới tìm huynh rồi này!”.

Nhưng mà, thấy sự xuất hiện của nàng, người trong phòng cũng cả kinh run tay một cái, bỗng nhiên xoay người lại, một âm thanh vang lên, có thứ gì rơi xuống đất.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Chu Nhan cũng lui về phía sau một bước,

thất thanh: “Sao... sao lại là ông?”.

-----oOo-----

Chương 44: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 44

Người trong mặt thất mà nàng xiết bao vất vả mới đuổi tới nơi kia đâu phải là Uyên? Tóc hoa râm, da lỏng lẻo, mắt nhăn nheo, hai tay khô gầy... Đây, rõ ràng là lão già Thân Đồ đại phu háo sắc mê rượu, tuổi một đồng mà vẫn thích ra vào lầu xanh của Đồ Long Hộ kia mà.

Thân Đồ đại phu cũng khiếp sợ nhìn về phía nàng, mắt lão mở to như chuông đồng, như thể không tin nổi một nơi bí mật như thế mà vẫn có người xông vào được, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hoảng hốt bất định. Hai người đột nhiên đùng mặt đều như sét đánh ngang tai. Chu Nhan dường như không tin nổi vào mắt mình, qua một lúc lâu mới lúng túng hỏi một câu: “Vì... vì sao ông lại ở chỗ này? Uyên đâu? Uyên đâu rồi?”. “Vì sao ta không thể ở chỗ này?”. Thân Đồ đại phu trấn định trở lại trước, quan sát trên dưới nàng một chút, đột nhiên biến sắc: “Ta nhận ra cô rồi! Cô không phải là cái gì quận... quận chúa heo hay sao? Cô tới nơi này làm gì?”.

“...”. Chu Nhan bị hỏi ngược lại, ngượng ngùng không nói ra lời, chỉ có thể dùng cách hỏi ngược lại để lướt qua vấn đề này: “Thế ông tới làm gì? Ông có thể tới đây, vì sao tôi không thể tới đây?”.

“Ta á? Đương nhiên ta đến dạo thanh lâu gặp mỹ nhân rồi! Lẽ nào cô cũng thế à?”. Thân Đồ đại phu quan sát biểu cảm lúng túng của nàng thì vỗ đùi ra vẻ hiểu rồi, cười to: “Ha ha... không phải chứ? Ta biết có vài vị phu nhân bốn năm mươi tuổi như lang như hổ của Không Tang thích đến nơi này tìm thú vui, không ngờ quận chúa cô tuổi còn trẻ mà cũng... ha ha ha!”.

“Phi!”. Da mặt nàng nhất thời nóng bừng, phỉ một câu: “Nói bậy nói bạ!”.

“Không sao đâu, chuyện này ở Đê đô và Diệp Thành đều là bí mật nửa vời, có gì lạ chứ?”. Thân Đồ đại phu bày ra vẻ mặt tìm ra tri kỷ, hướng về phía nàng, cười ha ha nói: “Tinh Hải Vân Đình này có nuôi cả Giao nhân nam nữa đấy, vốn cũng không phải đều chuẩn bị cho các lão gia thích nam phong đâu”.

“Câm miệng!” Sắc mặt Chu Nhan phỉếm đỏ, chỉ hận không thể tát vỡ mồm cái lão già mặt nét này. Nàng không để ý tới lão, quay đầu nhìn xung quanh phòng, lại không nhìn thấy ai khác, không khỏi có chút ngây dại. Chuyện gì vậy chứ? Rõ ràng Uyên đã đến nơi này, đi vào phòng này! Sao giờ lại không thấy đâu?

Nàng giơ tay lên, vừa muốn dùng Định Ảnh Thuật thì lại bị người kéo lại.

“Áy, nếu quận chúa đã tới nơi này rồi thì chi bằng giúp ta thanh toán tiền nơi này đi!”. Thân Đồ đại phu trơ mặt ra giữ tay áo nàng cười khi khi: “Chẳng phải ở phủ Xích Vương cô đã từng hứa sau này toàn bộ chi phí ta tiêu một tháng ở Tinh Hải Vân Đình đều do cô bao tất hay sao? Quý nhân không thể nói lời không giữ lời nha!”.

“...”. Chu Nhan sờ tay vào túi, mới nhờ toàn bộ tiền mang theo đều đã đưa hết cho quy nô, trên người bây giờ làm gì có tiền? Nàng chỉ có thể tức giận hất tay lão ra: “Lát nữa ta đưa!”.

“Áy! Như vậy sao được? Ít nhiều cũng phải cho vài đồng chứ”. Thân Đồ đại phu vẫn cứ bám lấy không tha, chợt bắt đầu lớn mật lấy tay mò ống tay áo nàng, thay đổi thành bộ mặt vô lại.

“Lần sao sẽ cho ông!”. Chu Nhan đau đầu: “Mau buông ra!”.

Nhưng mà lão già vô lại kia làm thế nào cũng không chịu buông tha kim chủ vừa tóm được, nét cười trong mắt biến mất, bỗng nhiên lộ ra một ánh nhìn lạnh như băng, thở dài một hơi: “Tiểu quận chúa phủ Xích Vương, cô thật không nên xông tới nơi này”.

Khoảnh khắc đó, Chu Nhan đã biết trong lòng có gì đó không đúng, bỗng nhiên lui về phía sau một bước, lật cổ tay, Ngọc Cốt biến thành một thanh kiếm sắc.

“Ông muốn làm gì?”. Nàng quát chói tai, đâm kiếm tới: “Dám ám toán ta, thẳng già háo sắc này, ta xiên chết ông!”.

Thân Đồ đại phu thấy nàng bỗng nhiên rút kiếm, không khỏi bật thốt lên “ò” một tiếng, hiển nhiên không ngờ rằng một thiên kim tiểu thư cảm y ngọc thực lại có bản lĩnh giết người này, nhất thời không kịp né tránh, chỉ nghe “vút” một tiếng, lưỡi kiếm đã ở trên yết hầu.

“Dừng tay!”. Ngay trong khoảnh khắc đó, một mặt tường đột nhiên di

chuyển không tiếng động, có người từ trong bức tường đi ra, lớn tiếng quát nàng dừng lại: “A Nhan, dừng tay!”.

Người kia khoác một bộ áo dài, mái tóc dài màu xanh làm còn đọng nước, sắc mặt không tốt mấy, tay đỡ sườn phải, động tác như thể có chút không tiện... Tuy rằng nhìn qua có chút ốm yếu vô lực, dung mạo lại anh tuấn vô luân, ôn nhu trầm tĩnh, giống như một vầng trăng sáng im lặng giữa trời đêm.

Khoảnh khắc đó, Chu Nhan ngây dại, chốc lát sau mới thất thanh kêu: “Uyên! Thì ra huynh ở đây?”.

Thân Đồ đại phu lại biến sắc, đồng thời thất thanh: “Sao... sao ngươi lại ra đây? Ta vừa bôi thuốc cho ngươi, giờ ngươi nhất định phải nằm xuống nghỉ ngơi”.

“Uyên!” Chu Nhan không kiêng dè gì nữa, vọt nhanh tới, “Rốt cuộc muội cùng tìm được huynh rồi!”

Lúc này hắn không né tránh, mặc cho nàng ôm lấy mình, khoe môi vẽ nên một nụ cười khổ.

“Uyên!” Rốt cuộc Chu Nhan cũng bắt được hắn, kích động đến toàn thân run rẩy. Đúng vậy, đó là Uyên! Là Uyên mà nàng vẫn mong nhớ ngày đêm, trần trọc tìm kiếm! Trải qua hơi hai năm trời, rốt cuộc nàng cũng tìm được hắn!

Hắn cũng có chút cảm khái nhìn nàng, thở dài nói: “Đã lâu không gặp, muội lại trưởng thành hơn rất nhiều rồi.”

Ngữ khí của hắn hơi lạnh, mang theo một tia thương cảm và một chút vui mừng, có chút không giống với giọng nói dịu dàng vĩnh viễn trong trí nhớ kia.

“Huynh... Vì sao huynh lại ở chỗ này?” Chu Nhan mừng như điên nhìn hắn, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề... Tại sao Uyên lại ở chỗ này, tại sao lại ở cùng với loại người như Thân Đồ đại phu? Nơi này là mật thất thanh lâu, lẽ nào huynh ấy đến để... Nàng nghĩ thật nhanh, trái tim trùng xuống, như rơi vào hầm băng.

Khóe miệng Uyên khẽ động, dừng giây lát, chỉ nói: “Chuyện rất dài.”

Thấy biểu cảm hắn muốn nói lại thôi, lòng Chu Nhan càng nặng nề, nhìn không được hỏi: “Lẽ nào... Huynh cũng giống như những Giao nhân trên lầu, bị mua tới nơi này sao?”

“...” Hắn nhìn nàng, khẽ nhíu mày, “Muội nói cái gì chứ?”

“Ôi, đừng sợ... Không có chuyện gì.” Trong lòng nàng hỗn loạn một mảnh, lại chống một hơi thở, không để lộ ra thần sắc hốt hoảng, xúc động nói, “Yên tâm, muội có tiền! Muội sẽ chuộc thân cho huynh!”

“Cái gì?” Uyên sững sốt một chút, còn chưa phục hồi tinh thần lại.

“Áy, muội nói này, giá trị của huynh cao hơn cả hoa khôi à? Bằng không

vì sao huynh lại ở chỗ bí ẩn như vậy?”

Chu Nhan nói, muốn cố gắng làm cho trọng tâm câu chuyện thoải mái một chút, nhưng mà thân thể nàng chợt lung lay, con ngươi hiện ra một tia tử sắc quý dị, kim lòng không đặng thì thào: “Lạ thật, vì... vì sao bỗng nhiên chóng mặt thế nhỉ?”

Lời còn chưa dứt, nàng lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Uyên tay mắt lạnh lẽo vòng tay ôm lấy nàng, thở dài, quay đầu về phía Thân Đồ đại phu nói: “Còn không mau giải độc cho muội ấy?”

Lão nhân ho khan một tiếng, có vẻ không tình nguyện lắm, nói thềm: “Cô gái này là quận chúa phủ Xích Vương đấy! Là tiểu thư quý tộc Không Tang! Lỡ như cô ta tiết lộ chuyện của chúng ta ra ngoài...”

“Muội ấy sẽ không đâu.” Ánh mắt Uyên nhàn nhạt, không phản bác, “Mau giải độc!”

Thân Đồ đại phu như thể có chút sợ hãi hấn, bĩu môi, vẻ mặt đau khổ móc từ trong lòng ngực ra một chiếc hộp, mở ra một hộp thuốc mỡ lục sắc, tỏa ra mùi thuốc tươi mát. Lão dùng muôi bạc múc một chút thuốc từ bên trong ra, đặt ở trên lửa đun nóng.

“Thuốc này quý lắm”. Lão vừa làm vừa lầm bầm, “Hết hương Đề Hồ bên trong thì phải...”

“Không thiếu tiền của ông đâu.” Uyên cau mày, “Mau cứu muội ấy tỉnh lại đi!”

Thân Đồ đại phu đốt nóng thuốc mỡ, nhỏ một giọt gì đó vào bên trong, chỉ nghe “xèo” một tiếng, một luồng khói kỳ lạ bay lên trời, xông thẳng vào chóp mũi Chu Nhan.

“Hắt xì!” Thiếu nữ đang hôn mê bỗng nhiên khịt khịt mũi, thân thể run lên, tỉnh lại.

“Uyên!” Nàng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đụng vào hấn, tóm chặt lấy hấn không muốn buông ra nữa, “Trời ơi... Huynh không đi? Thật tốt quá! Muội thật sợ một khi không nhìn thấy, huynh lại đi mất tiêu”.

Uyên chỉ nở nụ cười, không nói lời nào, sờ tóc của nàng.

Từ sau khi rời khỏi phủ Xích Vương ở Thiên Cực Phong thành, bọn họ đã nhiều năm không gặp. Không giống như Giao nhân, thời gian của loài người trôi qua rất nhanh, trong mấy năm nàng giống như dương liễu bên hồ, đảo mắt đã từ một con nhóc trở mã thành một thiếu nữ yêu kiều duyên dáng, cuộc đời cũng thay đổi rất nhanh, nghe nói không lâu về trước đã lấy chồng, rồi lại chợt thành quả phụ. Thế nhưng, tuy rằng trải qua nhiều chuyện như vậy, tính nết của nàng vẫn giống như đứa bé, vẫn cứ bông bột thích gì làm nấy như vậy.

“Được rồi, đừng quấy nữa”. Hấn nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, “Thân Đồ

đại phu còn đang nhìn đấy.”

“Hả? Cái thằng già đó?” Chu Nhan lập tức đổi sắc mặt, hung hăng trừng mắt với Thân Đồ đại phu một cái, lại nhìn Uyên, chần chừ nói, “Hắn không bắt nạt huynh chứ? Huynh... huynh... trời ạ!” Nàng dừng một chút, quan sát hắn mặc áo rách quần manh, bỗng nhiên viên mắt đỏ au, bật thốt lên: “Đều là muội không tốt!”

Uyên nhíu mày một cái: “Làm sao vậy?”

“Nếu như không phải do muội, làm sao huynh lại bị đuổi khỏi phủ Xích Vương khứ?” Nàng càng nghĩ càng khổ sở, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, “Nếu... nếu như huynh vẫn yên lành ở vương phủ, sao đến nông nỗi lưu lạc như bây giờ? Có phải người nào lòng dạ hiểm độc bán huynh vào cái nơi bẩn thỉu này không? Muội... muội sẽ không tha cho hắn!”

“Áy, ta nói này, các người ôn chuyện xong chưa?” Hai người bọn họ nói liên miên cần nhả chốc lát, Thân Đồ đại phu ở một bên có vẻ không nhìn được, ho khan một tiếng, kéo vạt áo Uyên, “Hôm nay ta mạo hiểm tới nơi này, là có chính sự muốn thương lượng với Chỉ đại nhân đấy!”.

Lòng Chu Nhan đang khổ sở, thấy người này lại còn dám không biết tốt xấu địa vào ngắt lời bọn họ, nàng lập tức nổi giận, nhảy dựng lên: “Cút ngay, ông cái thằng cha háo sắc này! Không cho chạm vào Uyên!”

Ngọc Cốt từ đầu ngón tay nàng bay vút ra, giống như một tia sét.

“Dừng tay!” Uyên la thất thanh, lao vút lên, nhanh như chớp bắn ngón tay, vút ra một luồng sáng giữa điện quang thạch hỏa. Chỉ nghe “roẹt” một tiếng, Ngọc Cốt bay xẹt qua trán Thân Đồ đại phu, quét một vết máu sâu, máu vẩy đầy mặt.

Thân Đồ đại phu sợ đến mặt mày trắng bệch, quên cả nhai luôn. Còn Chu Nhan nhìn Uyên liếc mình bảo vệ Thân Đồ đại phu, cũng không khỏi ngậy ngậy cả người. Nàng vốn không có ý định thực sự đòi mạng lão già háo sắc kia, chích định hù lão một phen thôi, ai ngờ lại dẫn tới Uyên động thủ.

“Uyên! Thân... thân thủ của huynh, vì sao bỗng nhiên tốt như vậy?”

Nàng lẩm bẩm nói không thể hiểu nổi, ánh mắt xa lạ nhìn hắn, “Huynh có thể ngăn cản Ngọc Cốt của muội? Người ở cõi Vân Hoang có bản lĩnh này cũng không nhiều”.

Uyên không trả lời, chỉ hơi ho khan, sắc mặt càng tái nhợt, tự mình đỡ Thân Đồ đại phu lên, nói với nàng: “Muội cũng nên đi đi.”

Cái gì? Vừa mời gặp đã muốn đuổi nàng đi sao? Hơn nữa, huynh lại còn che chở cái lão già háo sắc kia như vậy! Chu Nhan nhìn chật hắn, như thể người trước mắt này bỗng nhiên trở nên xa lạ, nàng bỗng lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Sai rồi... Sai rồi! Nếu thân thủ của huynh tốt như vậy, càng không thể nào bị ép bán tới nơi này!”

“Haiz, nhóc con này, nói cái gì đó?” Uyên thở dài, đỡ Thân Đồ đại phu về ngồi xuống bên giường thấp, “Ai nói ta bị ép bán tới đây?”

“Cái gì? Huynh không phải là bị ép sao?” Chu Nhan ngạc nhiên, bỗng nhảy dựng lên, “Không thể nào! Lẽ... Lẽ nào huynh tự nguyện?”

“...” Uyên nhìn nàng bó tay, “Ai nói ta bị bán tới đây?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Nàng giận không kềm được, nắm lấy Thân Đồ đại phu bên cạnh, đối chất với lão, “Chẳng phải chính mồm cái lão già háo sắc này nói sao!”

-----oOo-----

Chương 45: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 45

Thân Đồ đại phu bị nàng tóm cổ áo xốc lên, gần như không thở nổi, gương mặt nhảm nhí như hoa cúc, lắc đầu quày quảy: “Không... Không phải! Thật không phải mà!”

“Đừng chối nữa!” Chu Nhan giận dữ, “Vừa rồi ông còn kêu tôi trả tiền cho ông chơi trai mà?”

“Ôi dào, bà cô nhỏ của ta à... Ta nào dám chơi Chỉ đại nhân chứ?” Thân Đồ đại phu vội vàng xoa tay, hồng hộc giải thích, “Vừa rồi... Vừa rồi, khụ, khụ, lão phu trẻ người non dạ, muốn cô thả lỏng cảnh giác để dễ bề hạ thủ nên mới tùy tiện nói chơi thôi?!”

“Thật sao?” Chu Nhan ngây ngẩn cả người, buông lỏng tay ra, Thân Đồ đại phu rơi xuống sàn nhà, không ngừng thở dốc. Nhưng mà lần này Uyên cũng không ra tay cứu nữa, chỉ ở một bên lạnh lùng nhìn ông ta, ánh mắt như thể cũng có vẻ không vui: “Ban nãy ông nói bậy cái gì đấy?”

“Hi hi...” Thân Đồ đại phu cũng có chút xấu hổ, “Thuận miệng nói chơi, nhóc con này còn tưởng thật”.

“Ăn nói bừa bãi ít thôi.” Uyên ngẩng đầu, nhìn Chu Nhan, nghiêm mặt

nói, “A Nhan, Thân Đồ đại phu tới nơi này, chỉ để giúp ta trị thương mà thôi.”

“Cái gì?” Nàng hơi sững sốt, “Huynh... Huynh bị thương á?”

Uyên không nói gì, chỉ là lặng lẽ vén áo ra, trong chớp mắt đó, nàng thấy rõ sườn phải của hắn được quấn một lớp băng, bởi vì vừa sử dụng động tác võ công để đánh chệch Ngọc Cốt nên có vết máu còn đang từ từ thấm ra.

“Trời ạ...” Nàng la thất thanh.

“Hôm qua ta bị người gây thương tích, vết thương rất là quý dị, vẫn không cách nào cầm máu được.” Giọng nói của Uyên rất bình tĩnh, “Cho nên chỉ có thể mạo hiểm gọi Thân Đồ đại phu tới.”

Chu Nhan nhìn vết thương của hắn, hơi nhíu mày, những vết thương kia nhỏ xíu dày đặc, giống như bị làn gió băng châm thổi qua, sáng thấy tận xương, thật là quý dị, kỳ lạ hơn nữa là, xung quanh vết thương kia còn có một màu sáng tím nhàn nhạt.

Đây không phải vết thương do đao kiếm để lại, mà giống như do pháp thuật gây ra? Là... thuật truy tung sao? Nàng thấy có chút quen mắt.

Nhưng mà vừa muốn nhìn kỹ lại, Uyên lại một lần nữa đẩy vạt áo lại:

“Thế nên mọi người đừng cần chuộc thân cho ta. Ta không sao.”

“...” Chu Nhan sững sốt một chút, thật ngượng ngùng.

Đúng vậy, Uyên làm sao có thể đến thanh lâu bán mình chứ? Huynh ấy luôn luôn giữ mình trong sạch, lại có chủ kiến, dù thế nào cũng sẽ không lưu lạc đến tận đây đâu? Nàng thường ngày cũng xem như nhanh trí, nhưng lúc này gặp được người thương nhớ nhiều năm, lại không tự chủ được trở nên vụng về, đầu óc không minh mẫn nữa, khiến người ta chê cười rồi.

“Uyên...” Nàng muốn ghé lại kéo hắn, nhưng mà Uyên lại lui về phía sau một bước, đẩy tay ra nàng không chút dấu vết, thái độ dửng dưng lại khác chế: “Mọi người cần phải trở về, thực đấy.”

Hai năm không gặp, khó khăn lắm mới tìm được người kia, thế nào chưa nói vài câu lại muốn đuổi nàng đi rồi? Lòng Chu Nhan có chút thất vọng mơ hồ, nhưng mà cũng thấy lo lắng nhiều hơn, truy hỏi: “Tại sao huynh lại bị thương? Là ai làm huynh bị thương? Vì... vì sao huynh lại trốn ở chỗ này?”

Hắn trầm mặc, không trả lời, như thể hoàn chưa nghĩ ra phải trả lời nàng thế nào.

“Sao vậy, Uyên? Vì sao huynh không nói lời nào? Huynh có chuyện gì gạt ta sao?” Chu Nhan lại lo lắng, nhìn hắn không hiểu, chỉ là hai năm không gặp, người ở bên cạnh nàng từ nhỏ tới lớn, không ngờ lại xuất hiện nhiều điều lạ lẫm đến vậy, hoàn toàn khác với Uyên dửng dưng ở phủ

Xích Vương trước kia.

Dừng lại chốc lát, rút cục Uyên cũng mở miệng, hỏi ngược lại nàng: “Vì sao muội lại tới nơi này? Phụ vương muội có biết muội một mình đến đây không?”

Chu Nhan ngượng ngừng đi góc áo, cúi đầu lí nhí: “Phụ vương muốn vào kinh yết kiến Đế quân... Muội một mình buồn chán quá, vốn có chí là muốn đến thanh lâu lớn nhất Diệp Thành coi náo nhiệt... Huynh cũng biết, ờm, trước giờ muội đâu có đến những nơi thế này! Hi hi... Đến mở mang tầm mắt đó mà!”

“...” Uyên nhất thời im lặng, dở khóc dở cười.

Lời như vậy, thật đúng là chỉ có nha đầu kia mới nói được với lý lẽ thẳng thắn hào hùng như vậy, rốt cuộc nàng có biết là đã vô tình chọc phải bao nhiêu phiền phức hay không? Tùy tiện xông vào nơi cơ mật như vậy, nếu như không phải vừa vận dụng phải mình, chỉ dựa vào lòng hiếu kỳ này, có chín cái mạng cũng không đủ mất.

Nhưng mà, nghe được lời của nàng, Thân Đồ đại phu lại nhin không được vồ đuôi, lộ ra biểu cảm tìm được tri kỷ: “Quận chúa cô tới nơi này đi dạo một vòng, có nhìn trúng ai không? Mỹ nam tử trong Tinh Hải Vân Đình rất nhiều, không bằng ta đề cử cho cô mấy người nhé?”

Sắc mặt Chu Nhan nhất thời ửng hồng, đảo mắt trắng lờm lờm một cái, nói thảm: “Ta chỉ là muốn đến xem hoa khôi Như Ý trong truyền thuyết mà thôi, ai dè...”

Nói đến đây, nàng dừng một chút, sắc mặt không được tốt lắm.

“Ai dè thế nào? Bị người ta cướp mất à?” Thân Đồ đại phu nhin không được cười ha ha, “Cô nhóc Như Ý kia chính là một đại hồng nhân đó! Cô không hẹn trước thì khó gặp cô nhóc đó lắm, có tiền cũng không ích gì. Ấy, không bằng bảo Chỉ đại nhân đứng ra, nói không chừng còn có thể cho cô được như ý nguyện đó.”

“Thật không?” Tim Chu Nhan giật thột, bỗng nhú mày, nhìn Uyên, có chút cảnh giác hỏi, “Cái cô Như Ý kia, có quan hệ gì với huynh đấy?”

“Quan hệ thế nào? Ấy, cô không biết sao?” Thân Đồ đại phu nở nụ cười, “Cô gái nhỏ Như Ý tâm cao khí ngạo này, ở trên đời này chỉ nghe một mình ngài ấy thôi”.

“...” Sắc mặt Chu Nhan thoáng cái không tốt, quay ngoắt sang nhìn Uyên, “Thật à?”

Nhưng mà, Uyên lại không để ý đến nàng, chỉ nghiêng đầu sang một bên, như thể có chút thất thần, hoàn toàn không nghe được bọn họ đang nói cái gì. Khi Chu Nhan vừa sắp hết kiên nhẫn, bắt đầu nhéo vạt áo hấn truy hỏi, Uyên bỗng nhiên đưa ngón tay dựng thẳng lên, ý bảo mọi người chớ có lên tiếng.

Thân Đồ đại phu sừng sốt một chút: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Uyên thấp giọng: “Ta... hình như nghe được Như Ý đang kêu cứu!”

“Kêu cứu?” Chu Nhan tỉ mỉ nghe xong một chút, không nghe được cái gì, liền đỡ dành hẳn, “Không có việc gì, huynh đừng lo lắng, hôm nay Như Ý được sự phụ muội bao rồi”.

“Sự phụ muội?” Nghe được câu này, Uyên bỗng nhiên đổi sắc mặt, lập tức đứng lên, “Muội nói đại thần quan Thời Ảnh của thần miếu Cửu Nghi? Y... Y tới đây rồi?!”

“Đúng vậy.” Chu Nhan tự biết nói lỡ, vội vã làm một động tác chó có lên tiếng, “Huynh tuyệt đối từng nói ra đấy nhé!”

“Không ổn!” Sắc mặt Uyên chợt trở nên tái nhợt, quay đầu lại nhìn thật nhanh qua Thân Đồ đại phu, một tay kéo lão nhân lên: “Sự tình sai rồi... Ông đi mau đi!”

Uyên giơ tay lên nhấn một cái chốt, chỉ nghe “âm” một tiếng, tường phía trong sụp đổ, một đạo cửa ngầm xuất hiện trong tích tắc. Đó là một miệng giếng rộng ba thước vuông, nghiêng nghiêng hướng xuống nền đất không biết dẫn đi đâu, giống như một con mắt đen thui.

“Đi mau”. Uyên không nói lời gì đẩy ông ta về phía cửa động kia, “Nơi này có nguy hiểm!”

“Cứ đi thế à?” Thân Đồ đại phu ngạc nhiên, “Vết thương trên người ngươi còn chưa...”

“Không còn thời gian nói những chuyện này nữa rồi!” Uyên đẩy Thân Đồ đại phu vào cửa động kia, quát khế, “Đi mau! Trở lại thôn Đồ Long trốn đi... Nếu không phải ta tự mình tới tìm ông, ông tuyệt đối không được chủ quan đi ra ngoài!”

Thân Đồ đại phu bị ù ù cạc cạc đẩy vào cửa động, thân thể đã trượt tìen vào, chỉ lộ ra cái đầu ở bên ngoài, lại vất cánh tay ở cửa động, có chút lưu luyến oán giận: “Khó khăn lắm mới đến được Tinh Hải Vân Đình một chuyến, ta cũng chưa có chơi được người đẹp nào đây”.

“Lần sau hãy nói! Đừng lảm lời liểu”. Giữa lúc gấp gáp, Uyên cũng mất đi tính tình kiên nhẫn ngày thường, mạnh tay nhấn đầu ông ta vào trong, “Đi mau!”

Thân Đồ đại phu kêu đau một tiếng, bị hẳn đẩy tọt vào trong.

Nhưng mà, ngay kia vừa trượt xuống, ông ta lại một lần nữa kéo Uyên lại, nhỏ giọng nói một câu vào lỗ tai hẳn: “Chuyện mà ban nãy ta nói với ngươi, phải tranh thủ đi xác định lại... Đứa bé Giao nhân kia không giống bình thường, chỉ e chính là “người” mà các ngươi vẫn tìm kiếm nhiều năm”.

Uyên gật đầu: “Ta sẽ lập tức bẩm báo các trưởng lão.”

“Nhắc tới cũng khéo” Thân Đồ đại phu nhìn thoáng qua Chu Nhan đầy

thâm ý, bỗng thấp giọng nói bên tai Uyên, “Đứa bé mà ta nói đến, chính là ở trong phủ nhà cô ta đó.”

“Cái gì?” Uyên lập tức nhìn về phía Chu Nhan.

“Làm... Làm sao vậy?” Chu Nhan lại càng hoảng sợ, phát hiện ánh mắt hắn khác thường. Uyên không nói gì nữa, chỉ quay đầu lại nói với Thân Đồ đại phu: “Đa tạ đã báo cho ta biết... Ông đi nhanh đi.”

Thân Đồ đại phu nở nụ cười ha hả một tiếng, buông lỏng tay ra: “Không cần cảm tạ ta, lần tới nhớ cho ta chơi ở Tinh Hải Vân Đình mấy hôm là được... Tìm cho ta mấy mỹ nhân vào nhé... Nếu là Như Ý thì càng hân hạnh!”

Lời còn chưa dứt, người của lão đã trượt xuống bóng tối, không nhìn thấy nữa.

Chu Nhan không giải thích được chuyện vừa rồi, mãi cho đến khi Uyên đóng cánh cửa bí mật kia lại, quay đầu nhìn nàng một cái thật sâu. Ánh mắt kia thật lạ lẫm với nàng, nàng có chút kinh ngạc, lại có chút lo lắng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Dừng một chút, nàng lại nói: “Các người... Lẽ nào đang trốn sự phụ ta?”

Uyên như thể đang nghĩ nhanh xem nên giải thích với nàng như thế nào, nhưng mà, cuối cùng hắn chỉ nói một câu đơn giản: “Phải. Đại thần quan Thời Ảnh của núi Cửu Nghi chính là kẻ địch của Phục Quốc Quân chúng ta.”

“Phục Quốc Quân các người?” Chu Nhan thất kinh, lui về sau một bước, bình tĩnh nhìn Uyên, “Huynh... Huynh lẽ nào cũng là Phục Quốc Quân?”

“Đúng.” Uyên trả lời nàng ngắn gọn, nhanh chóng đi vào nội thất, thay lại một bộ trường sam, sau đó từ trong hộp lấy ra một thanh kiếm, thanh kiếm kia màu đen, trên kiếm có một kẽ nhỏ, kéo dài như một vết nứt.

Uyên vươn tay, nhẹ nhàng búng một cái trên mũi kiếm, thanh kiếm đáp lại ra một tiếng réo rất ngậm nga. Hắn cầm kiếm trong tay, cúi đầu tập trung nhìn, mặt mày toát ra thứ sát khí rét lạnh thấu xương.

Chu Nhan trước giờ chưa từng thấy qua Uyên như vậy, không khỏi ngây ngẩn cả người, một lát mới lúng ta lúng túng nói: “Thế... Thế nhưng sự phụ ta chỉ là một thần quan, cũng không tính là địch nhân của các người chứ?”

“Thế nào lại không phải?” Uyên cười lạnh một tiếng, “Mấy tháng trước ở Susa Dhaalu, y đã ra tay giết nhiều Giao nhân như vậy!”

Chu Nhan sững sốt một chút, bật thốt lên: “Làm... Làm sao huynh biết chuyện ở Susa Dhaalu?”

“Ta vừa đến nơi đó, nhật xác cho người cùng tộc.” Uyên thản nhiên nói, “Ta thấy những thi thể này là bị pháp thuật giết trong nháy mắt, đó là bản

lĩnh của đại thần quan đúng không? Phất tay một cái bao người mất mạng, dứt khoát thật.”

“...” Chu Nhan nói không ra lời, muốn biện bạch vài câu thay sư phụ, lại cảm thấy thiếu thốn ngôn từ. Đúng vậy, sư phụ trước nay vẫn rất lạnh lùng với Giao nhân, không hề có lòng thương xót, ở trong mắt Uyên xem ra chính là một người tội ác tày trời đi?

“Mấy ngày hôm trước ta đã giao thủ với y ở phủ Tổng đốc, là một đối thủ vô cùng lợi hại.” Uyên quay đầu lại, nói với nàng một câu ngắn gọn, “Bây giờ muội định làm như thế nào?”

Nàng chấn động, phục hồi tinh thần lại: “Làm... làm thế nào là làm thế nào?”

Uyên hỏi cực kỳ giản đơn trực tiếp: “Muội giúp phụ muội, hay là giúp Phục Quốc Quân?”

“Tại sao lại hỏi cái này?” Đầu óc Chu Nhan rối tung, nhất thời lùi bước, run giọng nói, “Rõ ràng... rõ ràng hai người còn không biết nhau đúng không? Lẽ nào sắp đánh nhau đến nơi rồi?”

-----oOo-----

Chương 46: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 46

“Đương nhiên.” Uyên cười lạnh một tiếng, “Bằng không muội cho là y tới nơi này làm gì?”

“...” Nàng căng thẳng trong lòng, không nói nên lời.

Uyên liếc nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng, sắc mặt lại thoáng dần ra, thờ dãi không tiếng động, nói: “Giữa ta và sư phụ muội, muội cứ không nhúng tay là hay nhất.” Hắn dừng một chút, nhìn nàng, ánh mắt trở lại vẻ dụi dàng ngày trước, nhỏ giọng nói: “Bỏ đi, hay là muội cứ ở lại đây trước đi. Ra ngoài lúc này cũng chỉ thêm phiền mà thôi.”

Nói đến đây, hắn liền bỏ lại nàng, trực tiếp đi ra ngoài.

“Này!” Chu Nhan nóng nảy, kéo hẳn lại, “Huynh muốn đi đâu?”

“Ta muốn lên trên tìm Như Ý.” Uyên trả lời, trong mắt có một tia lo nghĩ, “Sư phụ muội đã có thể tìm tới nơi này, như vậy hai chúng ta đều đã bại lộ thân phận...”

Chu Nhan sững sờ một chút: “Hoa khôi kia, cũng là Phục Quốc Quân ư?”

Hắn gạt đầu: “Như Ý chính là người của Phục Quốc Quân, phụ trách lên vào nội bộ quý tộc Không Tang thu thập tin tình báo, đồng thời cũng chuẩn bị quân lương cho Phục Quốc Quân chúng ta”.

Nghe vậy nàng không khỏi giật mình: Một người đẹp yêu điệu biếng nhác, một nụ cười dối được ngàn vàng kia, thế mà lại là Phục Quốc Quân? Trong quân đội Giao nhân này đúng là loại người nào cũng có... Thảo nào nàng lại thu phí riêng, hoàn thu đất như vậy! Chẳng lẽ là để gom góp phí dụng cho Giao nhân Phục Quốc Quân ư?

Nhưng mà liếc nhìn Uyên lại muốn đi, Chu Nhan lấy lại tinh thần, nhanh tay kéo hẳn lại: “Đừng đi! Sư phụ ta hận nhất Giao nhân đó, huynh cứ đi tới như vậy nhất định là chịu chết! Huống... Huống chi chắc gì người đã biết hoa khôi kia là Phục Quốc Quân, nói, nói không chừng... sư phụ chỉ đơn giản là tới đây tìm vui thôi mà?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng của nàng cũng dần dần thấp xuống.

Đúng vậy, ngay chính nàng cũng không tin, sư phụ lại bỗng nhiên biến thành một người đàn ông trắng hoa ra vào kỹ viện tìm vui. Xác suất để một người khổ tu thanh tâm quả dục như sư phụ bỗng nhiên tới nơi này tầm hoa vấn liễu, gần như còn khó hơn tìm rắn trên đầu ông sư nữa.

“Muội không hiểu gì về sư phụ của mình sao?” Uyên đẩy tay nàng ra, nói, “A Nhan, muội không cần khó xử. Cứ đợi ở chỗ này, đừng có đi ra. Chờ ta và sư phụ muội chấm dứt chuyện này, muội chỉ cần quay về phủ Xích Vương, đừng hỏi gì hết là được”.

“Ê! Đừng đi!” Nàng nóng nảy, kéo lấy ống tay áo của hắn, nói bằng giọng điệu trẻ con, “Muội van xin huynh mà, đừng có đi! Đừng có lo những chuyện kia nữa... Uyên, huynh mà đi muội sẽ giận đó!”

Nhưng mà, Uyên không cung chiêu làm theo ý nàng như lúc nàng còn nhỏ nữa, chỉ bất động thanh sắc ngăn tay nàng, thái độ kiên quyết mà lãnh đạm, tuyệt nhiên không giống như ngày xưa: “Không, ta phải đi”. Hắn vừa nói, vừa định kéo cửa đi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc đó, Chu Nhan không khỏi sững sờ: Trong nháy mắt đầu ngón tay Uyên chạm tới cửa, có một luồng ánh sáng kỳ lạ giống như nước chảy, bay vụt qua chốt cửa bằng đồng cổ! Loại ánh sáng này vô cùng quý dị, giống như là...

“Cẩn thận!” Chu Nhan bỗng nhiên bật thốt lên kinh hô.

Nhưng mà trong khoảnh khắc đó, đầu ngón tay của hắn đã cách chốt cửa này có một tấc, nàng lại cách hắn đến một trượng, đã không kịp tiến lên ngăn cản. Nàng kinh hô, Ngọc Cốt giống như thiểm điện bay vút đến, đổ ra một đạo ngân quang, “Roẹt” một tiếng bay qua khoảng không giữa đầu ngón tay hắn và cánh cửa, tách hai bên ra.

Cũng trong nháy mắt, Chu Nhan dốc hết sức bỏ nhào tới, một tay ôm lấy Uyên, lui về phía sau, hô to: “Cẩn thận! Đó là lưỡi đao gió! Mau tránh ra!”

Chỉ trong khoảnh khắc đó, bạch quang âm âm đại thịnh, chói đến loá mắt!

Một luồng ánh sáng bén nhọn, ngưng tụ thành kiếm, cách môn chảy vào bên trong, xuyên qua lớp tường dày. Đến mức, vô luận là tường gạch hay là cửa đồng, đều lập tức trở thành bột mịn, bạch quang sắc bén đi vào, trực tiếp hướng về phía Uyên, quét thẳng tới bằng khí thế tán loạn của Thần Ma.

Nếu như không phải nàng vừa lùi hắn lại, trong nháy mắt vừa rồi cũng sẽ bị xuyên thấu!

Chu Nhan lâm nhâm chú thuật, ngón tay ở giữa hư không vôi vàng vẽ một vòng tròn. Ngọc Cốt hô ứng, nhanh chóng xoay tròn giữa không trung, hóa thành một chùm sáng, giống như cái ô ngăn luồng sáng sắc bén như lưỡi kiếm đang tiến vào.

Bạch quang đánh vào tấm chắn màu vàng, phát ra tiếng nổ âm âm.

Trong nháy mắt đó, Chu Nhan chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đau nhức, hoàn toàn không đứng vững được, lão đảo lui về phía sau một trượng, giữa lực công kích mạnh mẽ, nàng ôm Uyên cùng nhau lăn trên mặt đất. Khoảnh khắc kia, nàng đồng thời cũng hiểu được tập kích đáng sợ vừa rồi đến từ đâu, không khỏi bật thốt lên tiếng kinh hô sợ hãi:

“Su... Su phụ!”

Ở ngoài cửa, có một dáng hình bạch y giống như cánh chim nhanh nhẹn phủ xuống, ống tay áo không gió tự động, phàn phật bay lượn, người kia chỉ một kích đã đánh xuyên toàn bộ lá chắn, lạnh lùng đứng ở nơi đó, một tay nhận lấy Ngọc Cốt của nàng, tay kia lại kéo nữ tử đang hấp hối, cúi đầu nhìn hai người bọn họ đang ngã nhào trên đất.

Ánh mắt lãnh định mà lạnh thấu xương chột phủ xuống như băng tuyết ngàn năm.

Đại thần quan núi Cửu Nghi xuất hiện ở tầng hầm bí mật của Tinh Hải Vân Đình, y hơi cúi đầu, nhìn thoáng qua Chu Nhan nằm dưới đất, lông mày khẽ nhăn lại, như thể cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy đệ tử của mình lần nữa.

“Là con?” Đại thần quan buông lỏng tay ra, cây Ngọc Cốt kia bay vút trở

lại trên đầu nàng.

“Su... Su phụ?” Chu Nhan biết đã tránh thoát một kiếp, không khỏi xụi lơ ở trên mặt đất, lắp bắp nói, “Người... người tới đây làm gì?”

Thời Ảnh không trả lời, vòng đường nhìn qua nàng, lạnh lùng dừng lại ở Uyên sau lưng. Loại ánh mắt này, khiến Chu Nhan sợ đến run rẩy, lập tức lộn một cái đứng lên, chắn trước mặt Uyên. Đúng vậy, nếu như su phụ dùng ánh mắt cũng có thể phát động thuật pháp, thì hiện tại nhất định Uyên đã bị giết rồi!

“Mới vừa rồi là con chặn công kích của ta?” Thời Ảnh rút cục đã mở miệng, quan sát Chu Nhan, giọng nói không giận không vui, không gọn sóng không sợ hãi, “Con học xong “Lá chắn kiên cố” rồi?”

“Vừa... Vừa học được ạ!” Chu Nhan khiếp sợ gật đầu, nói một câu như khoe khoang, lại vội vã biện bạch, “Có điều, con... con cũng không biết su phụ đã tới! Nếu như con biết...”

Thời Ảnh cười lạnh một tiếng: “Thì không ngăn được à?”

Nàng quần bách, nhút nhát gật đầu.

Đúng vậy, nếu như biết người phát động công kích ngoài cửa chính là su phụ, nàng chỉ sợ tim và mật đều rút hết, làm sao có thể lập tức niệm ngay chú thuật phức tạp rắc rối như vậy trong nốt nhạc được, mà chỉ cần chậm chút thôi, luồng ánh sáng kia sẽ nghiền Uyên và nàng ra thành bột mịn.

“Rất tốt, vậy mà có thể thi triển “Lá chắn kiên cố” bằng tốc độ này!”

Ngữ điệu của Thời Ảnh thản nhiên, không nghe ra hi vọng, “Công kích vừa rồi, ta dùng tới tám phần mười sức lực, khắp cõi Vân Hoang này cũng không có nhiều người có thể tiếp được. Máy tháng nay con tiến bộ rất nhanh, thật sự là ngoài dự liệu của ta.”

Y rõ ràng nói lời khen ngợi, nhưng mà ánh mắt lại lạnh lùng như đao phong, xẹt qua nam tử sau lưng Chu Nhan kia: “Con liều mạng như vậy, là vì che chở người này?”

Chu Nhan không dám nói sáo, chỉ có thể thành thật gật đầu.

Thời Ảnh lặng lẽ liếc nhìn Uyên, không cho ý kiến, chỉ quay đầu thản nhiên nói với Chu Nhan: “Xem ra ta nói không sai, con có tiềm lực phi phạm, bất cứ chuyện gì, chỉ cần con thực sự muốn, con đều có thể làm được, cho dù là đối kháng ta.”

“Đệ tử... Đệ tử nào dám đối kháng su phụ đâu!” Chu Nhan run rẩy giữa lời khen ngợi hiểm thấy, khổ sở nói, “Con... con chỉ là không muốn chết mà thôi.”

Nàng vừa nói, vừa theo bản năng đi lên phía trước một bước, chắn trước mặt Uyên. Không biết vì sao, nàng có một loại ảo giác, nghĩ chỉ cần mình không chặt chẽ chặn ở chính giữa, thì chỉ trong nháy mắt su phụ sẽ đột nhiên hạ sát thủ, lấy đi tính mệnh của Uyên! Thật là kỳ quái... Vì sao

sư phụ trước nay vẫn luôn không tỏ vui giận khi nhìn thấy Uyên thì trong mắt lại lộ ra sát ý đáng sợ như vậy?

“Đây là Uyên mà trước đây con từng nhắc tới?” Thời Ảnh hỏi một câu, lại liếc mắt quan sát Uyên, “Hắn lại là một Giao nhân?”

“Phải... Phải.” Chu Nhan sợ run.

Đường nhìn của Thời Ảnh quét qua người nam tử Giao nhân tuấn mỹ vô song, giọng nói lạnh lùng: “Trước đây con nói hắn đã ở phủ Xích Vương rất nhiều năm, từ nhỏ làm bạn cùng con lớn lên, ta còn tưởng rằng đó chỉ là một nô bộc già sống ở phủ nhiều năm mà thôi”.

“Không... Không sai đâu, huynh ấy... huynh ấy đã sống hơn hai trăm năm rồi! Sống ở trong vương phủ rất lâu, nhìn con lớn lên đó!” Chu Nhan lắp bắp nói, người vẫn chần ở phía trước, cố gắng giấu Uyên đi, cổ tay âm thầm tăng lực, đẩy cánh tay của hắn một cái, ý bảo hắn nhanh chạy trốn vào mật đạo kia. Nhưng mà Uyên lại hoàn toàn không cảm kích, trái lại đẩy tay nàng ra, lao về phía trước một bước, quay về phía Thời Ảnh lạnh lùng nói: “Buông Như Ý ra!”

Như Ý? Đường nhìn của Chu Nhan rời đi, liếc mắt một cái thì kim lòng khôngặng bật thốt lên tiếng hô khẽ. Trong chớp mắt này, tay Thời Ảnh như thể buông ra theo bản năng, ném nữ tử mang tới xuống mặt đất.

Chỉ là chốc lát ngắn ngủi không gặp, hoa khôi phong hoa tuyết đại kia đã hoàn toàn thay đổi. Đầu rơi lá tả châu ngọc, mái tóc mất trật tự, cả người nằm gục trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hơi thở hấp hối. Nàng bị người lôi qua thông đạo thật dài, để lại vết máu đỏ thẫm dọc theo đường đi.

“Như Ý!”. Trong nháy mắt đó, sắc mặt Uyên cũng trở nên tái nhợt, trong đồng tử trong veo màu ngọc bích có lửa giận thiêu đốt. Nếu không phải Chu Nhan gắt gao kéo hắn lại, khả năng hắn sẽ lập tức xông tới.

Nhưng mà, lòng của Chu Nhan, cũng bỗng nhiên trầm xuống.

Đúng vậy, nàng nhìn thấu Uyên quan tâm hoa khôi này như thế nào, cũng nhìn ra sư phụ ở đã hạ ít nhất bốn năm pháp thuật khác nhau trên người nữ nhân này, trong đó có hai loại là nhiếp hồn đoạt xá, còn ba loại kia là hình phạt huyết nhục, sử dụng xen kẽ, vô cùng tàn khốc, cho dù người thép cũng không chịu nổi. Giờ phút này một mỹ nữ có vẻ ngoài tuyệt sắc hoàn hảo như vậy, mà xương cốt máu thịt trong thân thể đã đập nát từ lâu.

Tuyệt đại mỹ nhân như vậy, sao người có thể hạ thủ được!

Chu Nhan không dám tin giương mắt, kinh ngạc nhìn sư phụ mình. Nếu như nói mới vừa rồi nàng cho rằng sư phụ đến thanh lâu tâm hoan là bởi vì chuyện này vượt quá tưởng tượng của nàng; thì tương tự hiện tại, nàng cũng không cách nào tưởng tượng được sư phụ lại có thể ra tay tàn khốc đến vậy.

“Nữ nhân này rất kiên cường, ngay cả nhiếp hồn thuật cũng có thể vượt qua, thật khiến kẻ khác kính nể.” Thời Ảnh đứng ở nơi đó, bạch y hiện lên ở hành lang tối tăm, tựa như đang tỏa ra quang hoa nhàn nhạt, trông mắt đen nhánh lạnh lùng mà sáng rõ, mặt mày không có chút tình cảm nào, sắc bén như một thanh kiếm.

Y nhìn về phía Uyên, mà Uyên cũng đang nhìn y.

Trong chớp mắt, Chu Nhan gần như có ảo giác đao kiếm giao nhau.

“Rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi.” Thời Ảnh chậm rãi nói, mỗi chữ mỗi câu, trong bình tĩnh chứa đựng một loại bén nhọn, “Quả nhiên, Tinh Hải Vân Đình là cứ điểm của các ngươi, còn hoa khôi kia là nội ứng của các ngươi.”

Y dừng một chút, lại nói: “Người hôm qua xông vào phủ Tổng đốc Diệp Thành giao thủ với ta, cũng là ngươi phải không?”

Uyên cũng không phủ nhận, chỉ thản nhiên nói: “Phải ”

“Thật không nghĩ đến, trong Giao nhân còn có cao thủ như vậy.” Giọng nói Thời Ảnh bình tĩnh, “Có thể tới phủ Tổng đốc như chỗ không người, giết người diệt khẩu ngay trước mặt ta rồi lại nhanh chóng thoát thân, bản lĩnh bậc này, thật khiến kẻ khác sợ hãi, không hổ là Chi Uyên, tả quyền sứ đứng đầu Phục Quốc quân của Hải quốc”.

“Cái gì?” Chu Nhan la thất thanh, quay đầu nhìn Uyên.

Nhưng mà, Uyên chỉ nhàn nhạt nghe, không có chút vẻ phủ nhận nào.

Nàng không khỏi ngạc nhiên: Thì ra... Huynh ấy tên là Chi Uyên? Nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nghe được tên đầy đủ của hắn.

-----oOo-----

Chương 47: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 47

Uyên không nói gì, chỉ giơ tay lên, chậm rãi nắm chặt kiếm trong tay.

Khoảnh khắc kia, nam tử vẫn luôn ân cần giản dị bỗng nhiên tràn đầy khí thế sắc nhọn, trong nháy mắt cả người giống như kiếm ra khỏi vỏ!

“Ồ, thì ra ngươi thật sự không phải môn hạ Kiếm Thánh?” Hiên nhiên đây là lần đầu tiên nhìn thấy kiếm của Uyên một cách tường tận, trong mắt Thời Ảnh xẹt qua một tia hiểu rõ, “Thứ ngươi dùng có phải Thực Thể kiếm? Là bởi vì chưa đạt tới cảnh giới dĩ khí ngự kiếm của môn hạ Kiếm Thánh? Hay là...”

Lời còn chưa dứt, kiếm khí như sấm sét đã bay đến trước mặt.

“Ngươi thử nhìn sẽ biết thôi!” Uyên nhỏ giọng cười nhạt, chợt xuất kiếm!

Chu Nhan giật mình ở một bên, có vẻ chân tay luống cuống, bọn họ... bọn họ thực sự đánh nhau rồi! Hai người quan trọng nhất đời nàng, lại đánh nhau ngay trước mắt nàng.

“Đừng... Đừng đánh!” Nhất thời nàng không biết phải làm sao, liên tục kêu lên, “Có chuyện gì không thể nói chuyện tử tế hay sao? Đừng đánh! Mau ngừng tay!”

Nhưng mà, căn bản không có người nào để ý đến lời can ngăn của nàng. Đây chính là một cuộc ẩu đả người chết ta sống, khi kiếm của Uyên ra khỏi vỏ, đồ vật bị kiếm phong đánh trúng lung lay đổ vỡ. Theo đường kiếm càng lúc càng nhanh, tiếng gió thổi len lỏi qua vết nứt trên thân kiếm của hắn, một luồng âm thanh nghẹn ngào biến ảo, càng ngày càng nhanh, đến cuối cùng không khác nào tiếng quỷ than.

Sấm sét màu đen uồn lượn trong căn phòng nhỏ hẹp và trên hành lang, linh hoạt thay đổi, bay đi muôn lối, nhưng mà, bất luận hắn công kích như vũ bão thế nào, cũng chỉ khiến Thời Ảnh lui lại mấy bước, từ trong phòng ra ngoài hành lang mà thôi.

Sắc mặt Thời Ảnh bất động, chỉ là nâng hai tay dưới áo bào trắng lên.

Chỉ là một động tác thật đơn giản, lại làm cho Chu Nhan sợ hãi tột độ: Đã lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy sư phụ dùng hai tay kết ấn!

Đứng ở sâu trong lối đi tối tăm, Thời Ảnh biểu cảm nghiêm túc và tập trung, hai mắt hơi nhìn xuống hai tay mình, căn bản không nhìn đường kiếm của đối phương. Nhưng mà, mỗi một lần đầu ngón tay y xẹt qua, đều đối ứng với phương hướng xuất kiếm của Uyên! Trong nháy mắt, trong hư không có bức tường vô hình được dựng lên, chặn kiếm phong đen kịt lại ngay tại những thời khắc chỉ mảnh treo chuông.

Thời Ảnh làm tư thế đan mười ngón tay trước ngực, nhanh chóng không một tiếng động, mỗi một động tác đều đại diện cho một chú thuật cực kỳ tinh vi: Hoặc thủ hoặc công, hoặc xa hoặc gần, sơ khả phi mã, kín không kẽ hở.

Chu Nhan ở một bên hoàn toàn không chen miệng vào được, chỉ biết trợn mắt há hốc miệng. Mỗi một chú thuật này, đều yêu cầu thuật sư bình thường phải tu luyện tử hai mươi năm trở lên mới có chút công lực, vậy mà sư phụ lại chỉ cần động động một ngón tay là được sao? Trên đời này lại còn có người mạnh cỡ thần linh này tồn tại?

Nàng tập trung tinh thần thấy đầu ngón tay sư phụ tuôn ra hết chú thuật này đến chú thuật khác mà lòng có chút xuất thần.

Nhưng mà, động tác trên ngón tay sư phụ bỗng nhiên dừng giây lát, nhìn thoáng qua, tung ra một tia sét xẹt qua giữa lối đi.

“Chết tiệt!” Thời Ảnh quát khê một câu, “Cô ta chạy rồi?”

Ai? Chu Nhan ngạc nhiên quét mắt theo đường nhìn của sư phụ, thấy trong phòng đã trống rỗng. Hoa khôi Như Ý của Tinh Hải Vân Đình kia, chẳng biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng!

Trong chớp mắt này, nàng đã hiểu ra, Uyên rõ ràng biết trên người mình có thương tích, nhưng vẫn cố chấp xông lên, đối đầu cường địch, thì ra chỉ là để tìm cơ hội cho hoa khôi kia thoát thân! Huynh... vì cô gái xinh đẹp kia, thậm chí ngay cả mạng của mình cũng không cần sao?

Khoảnh khắc ấy, lòng của nàng bỗng nhiên vừa chua vừa đắng, như đè cục sắt.

Tựa như là sợ Thời Ảnh lập tức truy kích hoa khôi, ánh mắt Uyên biến đổi, cổ tay bỗng nhiên trầm xuống, kiếm phong kích động trong phòng đột nhiên biến mất.

Nghìn vạn bóng kiếm quy nhất, lập tức tụ tập giữa không trung!

Uyên tung người nhảy lên, đâm một kiếm ra. Nhất kiếm kia ngưng tụ toàn lực, ngược lại không còn chút tiếng gió thổi nào, giống như một thanh kiếm vừa nặng vừa dày, vô thanh vô tức bổ không trung ra. Sức mạnh và sức ép của nhất kiếm ấy khiến cho Chu Nhan đứng một bên cũng cảm thấy ngực hít thở không thông, không tự chủ được mà lùi liền ba bước.

“Hay cho một chiêu “Thương sinh tội gì”!”. Con người Thời Ảnh co chặt lại, cười nhạt, “Môn hạ Kiếm Thánh, phân quang hóa ảnh, cửu ca cửu vấn... Người học từ đâu ra? Hai vị Kiếm Thánh Phi Hoa và Lưu Mộng là gì của ngươi?”

Vừa nói, ngón tay y đã đưa lên, vút qua tiếp kiếm, nhưng mà Uyên căn bản không trả lời câu hỏi của y, lập tức lại xuất liền ba chiêu kiếm, kiếm khí bức người, không chừa lối thoát.

“Muốn bức lui ta, cùng đào tẩu với đồng bọn sao? Nằm mơ!” Lập tức, y giương giọng cười nhạt, chọt thả bàn tay giao nhau trước ngực ra, mở cánh tay ra hai bên, thân thể xoay tròn thật nhanh, pháp bào rộng lớn phần phật bay lượn, sau đó, hai tay y lại lập tức hợp lại.

Ngón trỏ đưa về phía ngón trỏ, giao giau giữa thái dương.

Tư thế này sao lại quen thuộc như thế, hình như mình đã nhìn thấy ở trang cuối cuốn sách chép tay rồi. Khoảnh khắc kia, đầu óc nàng sáng ngời: Không xong! Đây, đây chẳng lẽ là... Thiên Tru?!

Chu Nhan chấn động toàn thân, không kịp nghĩ ngợi gì nữa, trong tích tắc bay cả người tới.

“Mau tránh ra!” Nàng kéo y phục Uyên, dùng hết sức lực kéo hẳn về phía sau. “Roẹt” một tiếng, quần áo nát tươm, Uyên lao đảo lùi về phía sau một bước. Còn nàng thừa dịp lôi kéo mà đổi vị trí, chắn trước mặt của hẳn!

Trong chớp mắt, một luồng sáng màu tím nhạt đã ngưng kết ở đầu ngón tay Thời Ảnh.

Ở dưới Thiên Tru, không còn hài cốt!

“Sư phụ!” Chu Nhan cả kinh hô, “Đừng... đừng mà!”

Trong sát na, nàng nhớ lại trên mấy trang cuối cùng của bản chép tay ghi lại một loại pháp thuật phòng ngự cường đại nhất: Thiên Thụ – thuật phòng ngự hệ mộc được thực thi bằng cách triệu hoán toàn bộ cây cối sâu trong đại địa, dùng thân làm vật dẫn, chỉ cần chân đạp mặt đất, là có thể hấp thu lực lượng vô tận.

Thuật pháp cao thâm như vậy, trong khoảng thời gian mấy tháng này nàng chưa kịp học tới. Nhưng lúc này đối mặt với “Thiên Tru” mà sư phụ thi triển ra, cũng chỉ có Thiên Thụ mới có thể miễn cưỡng đối kháng được!

Nàng bất chấp hết thảy, chỉ cố lục lợi trí nhớ, ngón tay nhanh chóng vẽ ra từng đạo phù chú phòng ngự, bất chấp nguy hiểm to lớn mà cố gắng làm thử, hoàn toàn không để ý tới lỡ như thi pháp thất bại sẽ có kết quả đáng sợ thế nào.

Trong tầng hầm của Tinh Hải Vân Đình, giữa căn phòng không thấy ánh mặt trời, từng cái cây một chui từ dưới đất lên, cao dần giữa không trung, nhanh chóng đan xen vào nhau bao bọc lấy nàng vào giữa. Ngàn cây nở hoa, vạn suối tranh chảy, cảm giác sức mạnh cương đại sắc bén hô ứng lục hợp, thiên địa đồng lòng vô cùng vô tận này, lần đầu tiên làm cho nàng – người thao túng sức mạnh này – cũng cảm thấy có chút kính nể. Trời ạ... nếu biết sớm rằng mấy tờ cuối cùng trong bản chép tay kia lại lợi hại như vậy, nàng sẽ không ăn không uống tranh thủ học cho bằng được nó! Hôm nay nước đến chân mới nhảy, sao mà làm tốt đây?

Ngay lúc nàng đang luống cuống tay chân, ngón tay Thời Ảnh hợp lại, sức mạnh Thiên Tru lập tức hoàn tất tập kết ngay giữa ngón tay y!

Nhưng mà Chu Nhan bên này dù sao cũng là lần đầu tiên thi triển, mới lạ lại hoảng loạn, tay run không ngừng, tốc độ kém sư phụ rất xa, không

đội phù chú hoàn thành, Thiên Thu thành lớp, một đạo quang đã như sấm đánh tới!

Thôi xong! Thiên Tru đánh xuống, hài cốt không còn!

Thiên Thu của nàng, chỉ thiếu một khắc là có thể hoàn thành, lại cứ không kịp!

Một chớp mắt này, nàng sợ đến bưng kín mặt, tuyệt vọng hô to: “Su phụ!”

“Lui ra!” Cũng ngay lúc ấy, khi nàng sắp không cách nào chống đỡ, Uyên vốn đã bị nàng kéo về phía sau bỗng nhiên quát to một tiếng, nhảy ra, chắn phía trước nàng! Uyên gắng sức đẩy nàng ra, đón sấm sét đánh tới, rút kiếm xông lên!

“Uyên!” Nàng mở mắt, la thất thanh.

Nhưng mà, khoảnh khắc nàng mở mắt ra, chỉ cảm thấy trong bóng tối có sấm sét cuộn cuộn rót xuống đỉnh đầu, mang theo khí thế giết thần diệt ma; mà Uyên một người một kiếm vẫn lao nhanh đến, dùng lưỡi kiếm đen nghênh đón ánh sáng màu tím nhạt, bất chấp tất cả, không sợ hãi chút nào!

Nàng cả tiếng kinh hô, tim mật đều vỡ vụn, liêu lĩnh xông tới.

Thấy nàng bỗng nhiên nhảy ra ngăn trở, thần sắc Thời Ảnh hơi thay đổi một chút, nhưng mà cổ tay vẫn nhanh chóng chém tới như cũ, không dung tình chút nào!

“Không!” Nàng tê tâm liệt phế hô to, “Đừng mà!”

Thiên Tru từ trên trời giáng xuống, kiếm đen chém vào quang mang đến trước, âm âm như hai luồng sấm sét va nhau! Ánh sáng bắn ra bốn phía, giống như lửa đỏ lập tức nuốt hết toàn bộ không gian. Giữa tiếng nổ, cả người nàng bị rung chấn đến bay ra sau, nặng nề đập vào trên vách tường, phun ra ngụm máu, trước mắt lập tức đen kịt một mảnh.

Đó là khoảng mù tạm thời sau khi “Thiên Tru” xuất hiện.

“Uyên... Uyên!” Nàng rớt xuống mặt đất, đau đến gân cốt toàn thân đều giống như nứt vỡ, giùng giàng bò qua mặt đất, thất thanh hô to, toàn thân run rẩy vì sợ hãi và phẫn nộ: Su phụ... Su phụ người, lại giết Uyên ngay trước mắt nàng? Hơn nữa, su phụ vì giết cho được Uyên mà không tiếc giết luôn cả mình?

Sao... sao lại vậy? Vì sao bỗng nhiên tất cả mọi người đều thay đổi vậy!

Nàng giùng giàng bò qua, hô to tên Uyên. Nhưng mà, trong bóng đêm lục lọi một lượt gian phòng, mặt đất rỗng tuếch, ngoại trừ vết máu đầy tay, nàng không chạm được vào cái gì. Uyên... Uyên đâu rồi?

Sức mạnh Thiên Tru cực đại, nếu như bắn trúng chính diện, tất nhiên hài cốt không còn.

“Uyên... Uyên!” Tuy rằng biết rõ vô vọng, nàng vẫn tuyệt vọng hô to,

ngũ tạng đau đớn, kéo thân thể trên mặt đất giùng giàng bò quanh, lục lọi mặt đất trống rỗng, “Uyên! Huỳnh đang ở đâu? Trả lời muội đi!”

Đột nhiên, một cái chân đạp lên bả vai của nàng.

“Đừng uông phí khí lực.” Trên đỉnh đầu có tiếng nói truyền tới, rất thản nhiên, “Con bị trọng thương, càng động đậy nhiều thì phủ tạng tổn hại càng sâu”.

Nàng sửng sốt một chút, kêu lên “Sư phụ?!”

Đó là tiếng của sư phụ! Sư phụ... Người bình yên vô sự? Nói như vậy, Uyên thực sự đã... Trong lúc nhất thời nàng hít phải một hơi lạnh khí, đau đến toàn thân run rẩy, trước mắt trống rỗng. Nhưng mà, khi người kia cúi người, cố gắng ôm nàng từ dưới đất dậy, Chu Nhan lấy lại tinh thần, cảm thấy phần nộ bùng bùng như lửa cháy.

“Cút đi!” Nàng đẩy y ra, trở tay tung ra một chú thuật. Nhưng mà tốc độ của Thời Ảnh nhanh hơn nàng rất nhiều, đầu ngón tay của nàng vừa khẽ động, y đã bắt lấy cổ tay nàng, kéo cả người nàng từ dưới đất lên.

“Chớ lộn xộn”. Y lạnh lùng nói, “Bằng không sẽ bị đòn đấy.”

“Buông ta ra... Buông ta ra!” Chu Nhan bình thường nghe được chữ “đòn” thì sợ đến phát run, lúc này lại hoàn toàn không sợ hãi.

Hận đến cực độ, máu nóng đầy đầu, nàng liều mạng giãy dụa, dưới tình thế cấp bách cố sức rút cánh tay về, cũng kéo tay y lại, hung tợn cắn một cái!

“...”. Người bất thành linh bị tập kích chấn động mạnh một cái, nhưng không có rút tay ra.

-----oOo-----

Chương 48: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 48

Thời Ảnh cúi đầu, nhìn nàng như con thú nhỏ đang phát điên, đã không

còn giãy dụa, nhưng cũng không nói gì. Sức mạnh của nàng không nhỏ, răng nanh bén nhọn, thoáng cái đã gần cắn rách cổ tay y.

Y chỉ lặng thinh đứng ở nơi đó, mặc cho nàng phát tiết nội tâm phần nộ. Nhưng mà cắn xé chẳng bao lâu, nàng chợt bất động. Con thú nhỏ đang giận dữ kia như thể rơi vào tình trạng kiệt sức, chờ người ra, rúc vào cổ tay y, đột nhiên khóc ré lên. Nàng khóc nức nở, không biết nói cái gì, giữa răng môi còn vương máu thịt của y.

“Khốn nạn! Người... Người giết Uyên rồi!” Nàng vừa khóc lớn, vừa liều mạng đánh y, gào khóc, “Chết tiết người lại đi giết Uyên!”

Đúng vậy... Su phụ giết Uyên ngay trước mặt nàng! Nàng... Nàng nên vì Uyên báo thù ư? Nhưng làm sao mà báo thù được? Lẽ nào đi giết su phụ? Chắc chắn không giết được rồi... Có điều cho dù không giết được cũng phải liều mạng! Cho dù là bị giết cũng tốt!

Nàng tâm loạn như ma, thân thể lại bỗng nhiên nhẹ đi một chút, bị người ta lôi gáy xách lên. Thời Ảnh không nói gì, giờ bàn tay chảy máu lên nhẹ nhàng ấn vào hai mắt nàng, ngón tay của y vẫn trầm ổn hữu lực như cũ, lại hơi lạnh lẽo, lập tức có một luồng sức mạnh rót vào. Trước mắt Chu Nhan sáng ngời, đột nhiên lấy lại thị giác.

Khi nàng mở mắt ra, su phụ đang đứng ở đối diện mình, vẫn cao lãnh đạm mạc không thích nói chuyện không thể tới gần như ngày thường, nhưng mà sắc mặt có chút tái nhợt, môi đỏ khác thường, giống như vừa thổ huyết. Nhưng nàng bất chấp những điều này, chỉ nhìn thoáng qua chung quanh: “Uyên đâu? Người... Người giết Uyên rồi?”

“Phải thì như thế nào?” Y chỉ lạnh lùng nói.

“...” Lòng Chu Nhan lạnh lẽo, một tia hi vọng sau cùng cũng mất, giống như có tảng đá nặng đè vào lòng, rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng, nàng nhất thời đau đến run rẩy, đầu óc trống rỗng, không nói nên lời, thoáng cái cụt hứng ngồi bệt trên đất.

Thời Ảnh cúi đầu, nhìn biểu cảm trên mặt nàng lúc này, dường như là chán chừ một chút, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Con, thích tên Giao nhân kia?”

Giọng nói của y có chút ngữ điệu gì đó hiếm thấy, như thể mang theo một tia không thể tin được. Nhưng mà, Chu Nhan đang chìm sâu trong cuồng nộ và bi thương lại hoàn toàn không nghe được, toàn thân run rẩy vì giận dữ, cắn răng lớn tiếng nói: “Phải! Ta đương nhiên thích Uyên! Từ nhỏ đã thích rồi! Người, người dám giết mất Uyên mà ta thích nhất! Khốn nạn thật... Ta hận người chết đi được!”

Lời của nàng thốt ra, giống như một thanh kiếm chém qua đỉnh đầu, cắt ngang không khí. Ánh mắt người đối diện chợt thay đổi, thân thể nghiêng đi, bỗng nhiên lui về sau một bước.

“Con... Con thật sự thích tên Giao nhân kia? Thế nhưng trước đây rõ ràng con từng nói muốn cưới...” Thời Ảnh theo bản năng bật thốt lên nửa câu nói, rồi chợt dừng lại, cắn chặt một chữ cuối cùng giữa môi răng, không nói tiếp nữa, sắc mặt trở nên tái nhợt, khẽ khàng nói, “Con đang nói dối sao?”

“Nói lời vô nghĩa, đương nhiên phải lừa gạt người rồi! Không... không phải người biết thuật đọc tâm sao?” Nàng hỏn hển buột miệng hô to, đẩy y ra, kêu khóc, “Ta từ nhỏ đã thích Uyên rồi! Đến... đến ngày hôm nay ta mới tìm được huynh ấy, vì sao người lại giết chết huynh ấy? Khốn nạn... Ta, ta hận người chết đi được!”

Trước đây, vô luận nàng liềm mạng giấy dựa phản kháng thế nào, đều căn bản không đụng được một đầu ngón tay của y, nhưng mà không biết sao, lần này nàng lại đẩy được. Thời Ảnh như thể có chút xuất thần, trong lúc nhất thời không có né tránh, cứ như vậy bị nàng đẩy mạnh ra, lão đảo lui về phía sau vài bước, phía sau lưng đụng mạnh phải hàng lang.

Mặt của y thoáng cái rơi vào bóng tối một lần nữa, không nhìn ra biểu cảm gì.

“Con muốn báo thù cho hấn sao?” Trầm mặc giây lát, người trong bóng tối đột nhiên hỏi.

Chu Nhan sửng sốt: “Báo thù?”

Vấn đề này khiến cho nàng đang đầu óc trống rỗng không biết phải trả lời như thế nào. Nhưng mà dừng một chút, thấy máu tươi đầy đất, nhớ tới cảnh tượng hỗn loạn ban nãy, lòng Chu Nhan như đao cắt, đột nhiên khóc thành tiếng, giậm chân một cái, cả tiếng quát: “Phải! Ta... Ta nên báo thù cho Uyên! Ta... Ta muốn giết người! Đồ khốn nạn!”

“...” Người trong bóng tối như thể run một cái, trong mắt lập tức xẹt qua một tia lạnh.

“Giết ta?” Y hỏi, giọng nói lạnh lùng, “Báo thù cho hấn?”

Chu Nhan nhin không được sợ run cả người. Thời Ảnh đứng ở trong bóng tối, nhìn đệ tử duy nhất của mình đầy thâm ý, con người của y đen sâu không thấy đáy, giống như đêm trường vĩnh viễn. Nhưng mà, giữa biển đen sâu hoắm đó lại mơ hồ ẩn chứa ánh sáng vàng ngọc, giống như tia sét, khiến kẻ khác sợ hãi.

“Phải!” Trong lòng nàng giận dữ, cả tiếng trả lời.

“Chỉ bằng con?” Bỗng nhiên, Thời Ảnh cười lạnh một tiếng, từ trong bóng tối đi tới không một tiếng động, “Bây giờ ta trở tay là có thể lấy tính mệnh của con, tin hay không?”

Y còn chưa dứt lời đã xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Nàng chưa từng thấy biểu cảm này trên mặt y bao giờ. Khoảnh khắc kia, Chu Nhan cảm thấy sợ nổi da gà, theo bản năng lui về phía sau một

bước. Nhưng sau lưng lại giống như xuất hiện một bức tường trong suốt chặn bước, khiến nàng không thể nhúc nhích được nữa.

“Muốn giết ta?” Thời Ảnh lạnh lùng nói, đầu ngón tay ngưng kết ánh sáng màu tím, trực tiếp hướng về chỗ hiể của nàng, “Chờ kiếp sau đi!”

“Su... Su phụ?” Chu Nhan trọng thương kinh ngạc nhìn y, nhất thời không ngờ được mà muốn tránh né, có lẽ sự ỷ lại và tin tưởng từ trước đến nay, khiến cho nàng lúc này tuy rằng trở mặt, ngoài miệng la hét muốn đánh muốn giết, lại căn bản không nghĩ tới sau đó lại thật sự sẽ ra tay nặng như vậy.

Ngón trỏ y như điện đâm tới, một luồng ánh sáng tím như đao nhọn cắm thẳng vào giữa trán nàng.

“Su... Su phụ?!” Nàng không dám tin tưởng la lên thất thanh, không kịp lùi lại một bước, thoáng cái đã bay thẳng ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, lập tức mất đi tri giác.

Mọi thứ lại trở về yên tĩnh, trong bóng tối, ngay cả tiếng gió cũng có thể nghe thấy.

Đại thần quan núi Cửu Nghi đứng ở nơi sâu nhất trong hang động này, một tay ôm đệ tử hôn mê, một tay diễm trún giữa trán nàng, rút linh lực vào, ép tan máu bầm ở đầu. Chỉ nghe “phụt” một tiếng, Chu Nhan trong hôn mê nôn ra một ngụm máu, khí tức khai thông trở lại, khí sắc u ám ban nãy cũng đã rút đi.

Bị Thiên Tru làm tổn thương tâm mạch, cho dù chỉ bị ảnh hưởng nhẹ, cũng nhất định phải tĩnh tâm dưỡng khí, nhanh chóng trị liệu. Mà nhóc con này, lại còn chẳng thêm bận tâm như tức phát điên vậy, muốn động thủ với y.

Thời Ảnh cúi đầu, nhìn vết máu hỗn độn đầy đất, giữa trán bỗng nhiên phủ một tầng cô đơn nhàn nhạt. Tiểu công chúa Xích tộc nằm trong lòng y, khóe môi rướm máu, nhìn về mặt hốt hoảng lúc nãy của nàng, chắc không thể nào tin được mình lại thật sự xuống tay với nó đúng không? Biểu cảm ấy giống hệt như lúc bị y đánh bay khi xông vào hang đá sáu năm tám tuổi.

Nhóc con này... Phải chịu thêm bao nhiêu giáo huấn nữa, mới có thể thông minh hơn một chút chứ?

Thời Ảnh cúi đầu nhìn nàng chốc lát, đột nhiên khe khẽ thở dài, dùng áo bào rộng lớn nhẹ nhàng lau đi vết máu và nước mắt lẫn lộn trên mặt nàng. Trên mặt của nàng vẫn còn sót lại biểu cảm ban nãy, bi thương, kinh ngạc, sợ hãi và không thể tưởng tượng...

Hơi thở rất khẽ, giống như một con thú nhỏ bị thương.

Ngón tay thon dài của y xẹt qua gò má nàng, giúp nàng lau sạch huyết lệ đầy mặt.

“Hả? Thích người thế nào á? Con thấy người như sư phụ thế này là tốt nhất luôn!”

“Con đã được chứng kiến phong thái tuyệt đỉnh như rồng giữa loài người đương thời có một không hai của sư phụ rồi, thì nam tử khắp trong thiên hạ còn có mấy người có thể lọt vào mắt con được nữa chứ?”.

Trong bóng tối, mấy câu nói ấy lại vang lên bên tai, trong trẻo róc rắt, giống như hạt châu rơi xuống mâm ngọc. Mỗi một câu đều làm cho y khẽ run rẩy, giống hệt lần đầu tiên nghe thấy những lời này, chỉ có thần mới biết, ngay lúc đó y đã vận dụng sức lực khắc chế lớn cỡ nào mới có gắng đè ép ngọn sóng đang dâng lên trong lòng.

Những lời này, nàng nói rất dễ dàng. Có lẽ là bởi vì tuổi còn nhỏ, hồn nhiên vô tư, nói xong thì cũng quên luôn, lại hoàn toàn không biết nói mấy câu nói ấy đã khơi dậy bao nhiêu sóng gió trong lòng người nghe được.

Trên đỉnh Bạch Tháp Già Lam, y tiết lộ với Đại Ti Mệnh ý định cởi bỏ áo bào, từ chức đại thần quan. Nhưng mà thời khắc kia, chỉ có sao sáng soi trên đỉnh đầu, mới biết được nguyên nhân thật sự y nói những câu này: Đúng vậy, y đã từng nghĩ tới chuyện vì mấy câu nói của nàng mà buông bỏ quãng đời khổ tu nhiều năm nơi thâm sơn cùng cốc, một lần nữa bước vào này hồng trần thế tục cuộn cuộn này.

Thế nhưng, những lời y đã từng tin là thật, đến cuối cùng, lại là giả!

Người nàng yêu thật sự, yêu đến quên mình, lại là một Giao nhân.

Nói lời vô nghĩa, đương nhiên phải lừa gạt người rồi! Không... không phải người biết thuật đọc tâm sao?”

“Ta từ nhỏ đã thích Uyên rồi! Đến... đến ngày hôm nay ta mới tìm được huynh ấy, vì sao người lại giết chết huynh ấy? Khốn nạn... Ta, ta hận người chết đi được!”

“Ta buồn báo thù cho huynh ấy! Ta muốn giết người!”

Nàng đẩy y ra, khóc lóc mắng y.

Thần sắc tức giận như vậy, gần như chưa từng xuất hiện ở nàng, một người trước giờ cứ thấy y là tim đập chân run nói năng loạn xạ. Khoảnh khắc kia, y có thể cảm nhận được rõ ràng sức mạnh cuộn trào mãnh liệt trong tim nàng, cũng biết rõ tính chân thực trong câu nói này: Nàng thật sự thích Giao nhân kia, thậm chí có thể vì hắn mà không màng sinh tử. Khoảnh khắc kia, y chỉ cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy, tràn đầy cõi lòng nổi ngổn ngang không biết nên khóc hay nên cười.

Buồn cười biết bao... Nhiều năm khổ tu giúp y quan sát thiên hạ, nhìn rõ lòng người thật giả, vì sao lại không nghe ra những lời nàng nói khi xưa chỉ là mấy câu nịnh nọt mà thôi?

Nói cho cùng, là y tự lừa gạt chính mình, đâu liên quan đến nàng.

Trong bóng tối, đại thần quan núi Cửu Nghi yên lặng cúi người, mở ống tay áo rộng, bọc lấy thân thể yếu kiều của nàng, huy chương tường vi trên áo chiếu lên khuôn mặt hôn mê của cô gái, sạch sẽ yên bình như vậy, giống một đứa bé vô tội.

Y nhớ tới, rất lâu trước đây, y cũng đã từng ôm nàng như vậy, trên lưng thần điêu xẹt qua cửu thiên. Đứa bé bị y gây thương tích kia nằm ngoan trong ngực y, hơi thở yếu ớt nặng nề ngủ say.

Thế nhưng... Vì sao đến ngày hôm nay, giữa bọn họ lại đi tới bước này? Thời Ảnh đứng ở trong bóng tối, ôm lấy Chu Nhan từ dưới đất lên, ôm nàng vào pháp bào rộng lớn, cúi đầu nhìn nàng, trầm mặc đứng yên hồi lâu, trong đầu ngổn ngang ký ức.

Y thậm chí chưa kịp nói cho nàng biết, thật ra y cũng không có giết tên Giao nhân mà nàng yêu kia. Bởi vì rất sợ làm lỡ thương tổn tới nàng, chớp mắt cuối cùng, y mạnh mẽ rút Thiên Tru về, để cho sức mạnh khổng lồ phản kích vào thân, lập tức trọng thương tới nôn ra máu, chỉ có thể mặc cho Tả quyền sứ Phục Quốc Quân nhân cơ hội thoát thân.

Mà nàng, vừa mở mắt, đã la hét muốn giết y báo thù cho Giao nhân kia! Nàng nói muốn giết y, nàng nói hận y muốn chết... Lúc nàng nói những lời này, mắt bùng bùng lửa giận, cuồng nộ mà không chút do dự. Đứa bé mà y nhìn lớn lên, đứa bé dường như mãi mãi dựa dẫm và ngưỡng vọng mình, thế nào bỗng nhiên lại biến thành như vậy chứ? Y tự cho là thấy rõ nhân tâm, thế mà từ đầu đến cuối vẫn đọc nhầm ý nàng?

Y ở bóng tối không biết đứng lặng lẽ bao lâu, trong lòng băng hỏa chất chồng. Suy nghĩ đến tột độ, thân thể hơi chấn động một chút, lại một ngụm máu phun từ miệng ra ngoài, làm loang lổ cả bạch y.

“Bỏ đi...” Hồi lâu, một câu than nhẹ thốt lên từ trong bóng tối, tịch liêu vô hạn.

Bỏ đi. Chuyện cho tới bây giờ, làm thế nào được nữa? Đương nhiên nàng không sai, chỉ có mình sai mà thôi. Y đã từng lập lời thề sẽ phụng dưỡng thần linh suốt đời, thế nhưng kết quả cuối cùng vẫn động lòng trần, ngay lúc trong lòng y nổi lên ý niệm không nên ấy, thì phải biết sắp phải trả giá lớn rồi.

-----oOo-----

Chương 49: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 49

Nói không chừng, đây chính là sự trừng phạt ư?

“Tạm biệt.” Y nhẹ nhàng giơ ngón tay dính máu lên nhẹ nhàng điểm vào mi tâm của nàng, muốn tiêu trừ khoảng ký ức ở Tinh Hải Vân Đình này. Nếu Chi Uyên đã không chết, chỉ cần xóa hết khoảng ký ức này đi, như vậy, giữa bọn họ sẽ có thể khôi phục lại như trước chẳng? Đối kháng kịch liệt như vậy, tuyên chiến tê tâm liệt phế như vậy, đều sẽ không còn tồn tại nữa; còn chút mát mát sâu nhất trong nội tâm y cũng theo đó mà lắng xuống, vĩnh viễn không người biết đến.

Nếu như thời gian có thể chảy ngược càng nhiều, y thật sự muốn xóa toàn bộ ký ức đi. Nếu như vậy, y sẽ chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời nàng, nàng cũng chưa từng làm bạn với y, đối với cả hai bên mà nói, có lẽ đều sẽ có cuộc đời tốt đẹp hơn.

Nhưng mà, khi ngón tay dừng ở giữa chân mày thiếu nữ, nhìn lại phần nộ sót lại trên mặt nàng, Thời Ảnh khẽ cau mày không biết lại nghĩ tới điều gì, chợt dừng lại.

“Muội không muốn quên huynh!”

Khuôn mặt cô bé kia đột nhiên hiện lên trong trí nhớ, hoảng hốt không thôi, nước mắt lưng tròng, liềm mạng giãy dụa né tránh ngón tay của y. Cuối cùng, y vẫn bỏ tay xuống, thờ dài một cái.

Có lẽ, như vậy cũng tốt? Những ngày tháng còn lại, cứ để nàng hận ta đi.

Đến khi Chu Nhan tỉnh lại, không biết đã qua bao lâu.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu hắt đến chói mắt, trước mắt có vô số điểm sáng màu bạc nhảy múa, nàng theo bản năng nhắm mắt lại, phát ra một tiếng rên rỉ, ở trong chăn lật người một chút, chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, giống như bị sốt cao, vô cùng khó chịu, không khỏi theo bản năng nói mớ lung tung.

“Tỉnh dậy đi” Trong cơn hoảng hốt có một đôi tay nhỏ bé đặt trên trán nàng, lạnh lẽo mà mềm mại, “Tỉnh dậy đi!”

Nàng mơ hồ lên tiếng, cảm giác mí mắt nặng tựa nghìn cân, thần trí chỉ

tỉnh táo được trong chớp mắt, thoáng hoảng hốt rồi lại rơi vào trầm mê. “Đừng ngủ mất!” Giọng nói kia có chút nóng nảy, có bàn tay nhỏ ra sức lay nàng, “Mở mắt ra! Mau mở mắt!”

Ai? Là ai đang nói chuyện thế?

“Đừng ồn...” Nàng nói thềm, vô thức giơ tay lên đẩy cái tay nhỏ bé kia ra. Nhưng mà cái tay kia lại mau chóng tránh đi, ngay trước khi nàng rơi vào hôn mê sâu, bỗng nhiên đánh cho nàng một cái thật mạnh.

“Ai?!” Bởi vì đau nhức, Chu Nhan thành linh bật lên, mắt còn chưa mở đã chớp tay bắt người kia lại, “Dám đánh ta?!”

Người nọ bị lôi cổ lại, gần như ngã sấp vào trong ngực nàng, thân thể rất nhẹ, nhỏ gầy vượt quá tưởng tượng.

“Là đệ?” Nàng sửng sốt một chút, buông tay ra, “Tô Ma?”

Khuôn mặt đứa bé Giao nhân kia đầy vẻ không cam lòng, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, giống như một con báo tức giận. Chu Nhan ngẩn ra, theo bản năng lại nhìn xung quanh một chút, phát hiện mình đã về tới hành cung phủ Xích Vương. Bên ngoài mặt trăng nghiêng nghiêng về Tây, hẳn là đang lúc nửa đêm, bốn bề yên tĩnh.

Đứa bé kia đứng ở trước giường, vẫn nhỏ gầy đơn bạc như vậy, chỉ có đôi mắt trong veo màu ngọc bích là biến thành đỏ đậm, bên trong tràn đầy tơ máu, uể oải khó chịu. Giữa đêm khuya như vậy, ngay cả thị vệ người hầu cũng đã ngủ say ở bên ngoài, chỉ có đứa bé Giao nhân này vẫn canh giữ ở bên cạnh nàng.

Trong lòng nàng ám áp lại hốt hoảng buông cổ tay nhỏ nhắn của nó ra:

“Tiểu tử kia, đệ... vì sao còn chưa đi ngủ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng gần như bị chính mình dọa sợ, tiếng nói của nàng nát vụn, trầm thấp khàn khàn như bị thiêu cháy giữa liệt hỏa, gần như không nghe ra tiếng.

“Ai dám ngủ chứ?” Đứa bé kia nhìn nàng một cái, thì thào: “Cô vẫn chưa chịu tỉnh lại, ta... ta lo lắng cô sẽ chết bất cứ lúc nào”.

Chu Nhan cảm giác được cổ tay đứa bé có chút run rẩy, không khỏi hồ thẹn, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không chết đâu... chỉ là ngủ quên mà thôi.”

“Nói bậy! Cô... cô đã hôn mê nửa tháng rồi!” Tô Ma thốt lên, âm thanh có chút run, “Toàn bộ hành cung đều loạn nháo nhào! Quản gia... Quản gia cũng đã phái người đi tìm Xích Vương trở về, chỉ sợ cô có cái gì không hay xảy ra thì không biết phải ăn nói sao... Mấy người Không Tang này đều đã chuẩn bị hậu sự cho cô rồi, cô còn không biết sao?”.

“Cái gì?” Chu Nhan lại càng hoảng sợ, “Ta... Ta đã bất tỉnh nửa tháng?”

Tô Ma gật đầu một cái, cắn môi không nói lời nào, trong hai mắt tràn đầy tơ máu.

“Ồ, cũng đúng” Nàng suy nghĩ lại một chút, nhất thời cũng không có bao

nhieu kinh ngạc, “Ta đã trúng một chiêu ‘Thiên Tru’, có thể sống được cũng không tệ rồi, bất tỉnh nửa tháng cũng không tính là gì cả.”

“Ồ Tinh Hải Vân Đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô lại biến thành như vậy?” Đứa bé không hiểu hỏi, dừng một chút, bỗng nhiên có chút hổ thẹn nói, “Nếu như... Nếu như ngày đó ta đi chung với cô thì tốt rồi.”

Ngày đó đã xảy ra chuyện gì? Nghe câu hỏi này, Chu Nhan ngẩn ra, trong lòng bỗng nhiên đau xót, nước mắt tựa như vòng ngọc bị đứt nối nhau lăn xuống, đau đến tê tâm liệt phế. Tất cả mọi chuyện xảy ra ở Tinh Hải Vân Đình đột nhiên lại hiện lên trong đầu: Trong bóng tối, hai người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng gặp nhau lại đối đầu, rút kiếm giết nhau.

Khi Thiên Tru ập tới, Uyên che chở nàng ở phía sau, bản thân hài cốt không còn!

Khoảnh khắc kia, ký ức sống lại rồi. Tất cả mọi thứ chợt tuôn trào trong óc, dường như nổ tung vậy. Nàng nhắm hai mắt lại, vai run rẩy kịch liệt, giơ tay lên bưng kín mặt, toàn thân giống một chiếc lá khô trong gió, nhin lại nhin, vẫn nhin không được khóc rống lên.

“Người...” Tô Ma nhìn nàng, như thể ngây ngẩn cả người.

Trong khoảng thời gian ở chung, Không Tang thiếu nữ quý tộc này vẫn luôn là một người rộng rãi tùy tính, tinh thần phấn chấn bông bột, như thể chưa bao giờ biết ưu sầu là gì. Vậy mà giờ khắc này lại đột nhiên khóc rống lên đến xé gan xé ruột. Đứa bé Giao nhân đứng ở nơi đó, không biết phải làm sao, cánh tay nhỏ nhai vài lần giơ lên, lại thả trở lại. “Quận chúa đã tỉnh rồi!” Tiếng khóc của nàng quá lớn, lập tức kinh động đến người ở gian ngoài. Thịnh ma ma tỉnh lại đầu tiên, kinh hãi vạn phần, lập tức ở ngoài cửa có vô số người chạy đi báo tin, rất nhiều tiếng bước chân từ bên ngoài ập đến, mọi người đều vây lấy nàng.

“Mạch tượng của quận chúa đã bình thường rồi!” Đại phu vui vẻ nói, “Chắc là bình an vô sự rồi!”

“Quận chúa, người thấy thế nào?” Trong đám người truyền đến tiếng của Thịnh ma ma, bà chen đến trước mặt nàng, ôm nàng vào lòng xoa xoa, “Ôi chao, tiểu tử tông của tôi ơi... Dọa cho ma ma rút hết hồn rồi!”

Nàng bị ôm đến xương cốt cả người sắp rã ra, miễn cưỡng ngừng khóc khóc, ngẩng đầu nhìn những người vây kín trong phòng, vô thức lau đi nước mắt dàn dụa, nhưng mà lúc thả ra, ngón tay nàng lại đầy vết máu! Chuyện gì xảy ra vậy? Nàng lại càng hoảng sợ, quay đầu nhìn tấm gương ở giường đối diện, không khỏi ngây ngẩn cả người: Nàng ở trong gương trông không khác gì con ma. Đầu bù tóc rối, đôi môi tái nhợt, trên mặt không có một tia huyết sắc, hai tròng mắt hãm sâu, quả thực mới trở

về từ quý môn quan vậy, càng kinh khủng hơn là nàng bị người ta vẽ đầy vết máu ở mi tâm, huyết Thái Dương, giữa trán và nhân trung thành hình chữ thập. Vừa nhìn qua, nàng đã sợ đến nhảy dựng lên.

“Đây... đây là chuyện gì vậy?” Chu Nhan ngạc nhiên kinh hô, tiện tay cầm khăn tay lau mặt, “Tô Ma, nhất định là nhóc con nhà người làm đúng không?”

“Không phải ta!” Một âm thanh nhỏ bé từ giữa đám người truyền đến, kháng nghị. Lúc đoàn người chạy vào thì nhóc con Giao nhân kia đã lặng lẽ đi về phía sau họ.

“Không phải nhóc thì là ai?” Nàng ngoắc tay bảo nó đến, nhìn một vòng người chung quanh, “Bọn họ chắc cũng không ai làm cái chuyện buồn chán này đâu.”

“Là Thời Ảnh đại nhân.” Đột nhiên, có người chen vào nói.

Cái gì? Nghe được cái tên này, Chu Nhan bỗng nhiên chân động, giống như một bả đao đâm vào ngực, sắc mặt trắng bệch.

Người nói là quản gia, đang đứng ở đầu giường kính cẩn khom người, bầm báo với nàng: “Ngày đó khi thuộc hạ dẫn người tìm được quận chúa, thì quận chúa đã hôn mê bất tỉnh rồi, đại thần quan ôm quận chúa từ dưới nền đất lên, nói quận chúa bị thương không nhẹ, ba hồn bảy vía bị rung động, trừ phi tự mình thức tỉnh, bằng không nghìn vạn lần không thể lau đi phù chú bằng mà chính ngài ấy vẽ nên này, để tránh thần hồn bị hao tổn.”

“Phù chú?” Nàng sửng sốt một chút, một lần nữa nhìn gương, quan sát tỉ mỉ hoa văn đỏ thắm trên mặt mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ: Đúng vậy, đây chính là một đạo Nhiếp Tâm chú! Hơn nữa, thứ dùng để vẽ không phải chu sa, mà là... Nàng cau mày, dùng đầu ngón tay chấm một vệt đỏ, ném ở bên môi, bỗng nhiên la thất thanh: Máu?

Nàng nhất thời ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, chưa tỉnh táo lại.

Sư phụ từng nói qua, giữa thiên địa này, vạn vật tương sinh tương khắc. Sáu loại sức mạnh trong lục hợp gồm: Kim mộc thủy hỏa thổ phong, đều có thể mượn dùng, duy chỉ có huyết chú là cấm chú, bình thường không được sử dụng, bởi vì sức mạnh của huyết chú không phải tới từ lục hợp trong thiên địa, mà là đến từ người, là dựa vào hấp thu sinh mệnh con người mà ra, là cấm kỵ của thần miếu Cửu Nghi.

Nàng từ nhỏ đi theo sư phụ, cũng chỉ thấy y triển khai huyết chú một lần vào năm năm trước lúc rơi xuống vực sâu Thương Ngô, mà giờ khắc này, sư phụ... Sư phụ lại dùng máu của chính mình trấn hồn cho nàng? Chu Nhan không khỏi run một cái, bật thốt lên: “Người... người đâu rồi?”

Quản gia thở dài, tiếc nuối nói: “Sau khi đại thần quan đưa quận chúa trở

về, ngay cả cửa lớn phủ Xích Vương cũng không vào, quay đầu rời đi luôn, cũng không biết có chuyện gì gấp như vậy.”

Nàng không nói gì, lòng chất chứa nỗi trần trọc phức tạp, nghĩ mà thoáng đau.

“Nhìn qua thì có vẻ đại thần quan bị thương.” Quản gia có chút lo lắng nói, “Chỉ nói ngắn gọn mấy câu, đã ho ra máu mấy lần.”

“Cái gì? Người bị thương?” Chu Nhan lấy làm kinh hãi, kìm lòng không đặng bật thốt lên. Nhưng mà dừng một chút, lại căng khóe miệng lại, một lát mới hỏi: “Người... người nói cái gì?”

“Đại thần quan nói lời rất kỳ lạ.” Quản gia nhíu mày, như thể có chút chần chừ có nên thuật lại cho nàng nghe hay không, “Ngài muốn tôi chờ quận chúa tỉnh lại thì nói lại cho quận chúa.”

“Nói cái gì?” Chu Nhan nhìn hấn áp a áp ứng, có chút không nhịn được.

“Đại thần quan nói...” Quản gia chần chừ một chút, cuối cùng vẫn thấp giọng, thuật lại nguyên văn, “Bảo người dưỡng thương tử tế, học chút bản lãnh, ngài ấy nói thuyết sẽ chờ quận chúa đến giết ngài ấy!”

“Đợi ta đến giết y?!” Nàng bỗng nhiên run lên, chỉ cảm thấy có một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào ngực, đau đến toàn thân đều run rẩy.

Đúng vậy! Uyên đã chết, chết ở trong tay sư phụ! Người này, hai tay dính đầy máu, lại vẫn dám nói ra câu, đợi nàng quay lại báo thù! Đây là khiêu khích sao?

Nàng chỉ cảm thấy trong đầu rối tung, ngực lạnh lẽo, giận không kiềm chế được/.

“Quận chúa, quận chúa! Con làm sao vậy?” Thịnh ma ma thấy sắc mặt của nàng lại trở nên trắng bệch, liền vội vàng tiến lên đỡ quản gia ra vội vàng hỏi, “Lại không thoải mái sao? Có cần tôi gọi đại phu đến xem không?”

“Ta không sao.” Nàng chỉ là lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Các người đều đi ra ngoài đi.”

“Quận chúa. . .” Thịnh ma ma có chút không yên lòng, “Có muốn uống chút gì không không? Đã chuẩn bị sẵn ở phòng bếp rồi...”.

-----oOo-----

Chương 50: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 50

Đi ra ngoài! Cút hết ra ngoài cho ta!” Nàng bỗng nhiên kêu lên như bị tâm thần, “Chớ có làm phiền ta!”

Tuy rằng quận chúa nóng tính, nhưng trước nay vẫn luôn rất khách khí với hạ nhân, chưa bao giờ phát quá lớn như vậy, Thịnh ma ma hít phải một hơi lạnh khí, vội vã đứng lên, quét ánh mắt về phía quản gia, quản gia liền vội vàng phát tay, cùng hạ nhân đồng loạt lui ra ngoài.

Trong phòng rớt cục an tĩnh trở lại, an tĩnh giống như một phần mộ.

Chu Nhan ngồi một mình ở sau rèm, không hề nhúc nhích. Cúi đầu nghĩ đi nghĩ lại chuyện này, tâm loạn xì ngầu, vừa thương vừa giận, đột nhiên hét to một tiếng, trở tay cầm gối lên, đập thẳng vào cái gương!

Gương đồng bị gối đập trúng vỡ choang, âm thanh chói tai vang vọng giữa căn phòng trống. Nàng lên tiếng khóc lớn, đúng vậy, sư phụ lại buông lời, nói chờ nàng tới giết mình! Được, vậy người chờ cho ta! Ta nhất định sẽ tới!

Chu Nhan đổ nhào xuống giường, cũng không biết đã khóc bao lâu, rớt cục cũng cảm thấy nỗi buồn phiền trong lòng vơi đi một chút, lúc này mới ngẩng đầu, quơ tay lau chùi máu trên mặt, cắn răng, đúng vậy, báo thù! Nhất định phải báo thù! Ngón tay nàng theo bản năng lần mò dưới gối, lấy ra một quyển sách mỏng, run rẩy mở ra.

Mở đầu là nét chữ quen thuộc, “Viết cho Chu Nhan “.

Nét chữ tao nhã như cây kim đâm vào mắt, khiến nàng rung mình một cái. Chu Nhan chịu đựng nỗi đau đớn trong lòng, mở thật nhanh đến mấy chương cuối cùng, ngón tay dừng ở trên tờ “Thiên Thụ”. Đúng vậy, chính là chú thuật này! Nếu như khi đó nàng học cái này tử tế, Uyên cũng đã không phải chết!

Nàng dừng ở trang ấy, nhìn đi nhìn lại, ngón tay bắt chước các động tác vẽ trên sách, diễn luyện lại thuật pháp thâm ảo kia, càng vẽ càng nhanh, nếu như không phải là vì nàng vẫn đang ngồi trên giường, vẫn chưa đặt chân xuống đất, không cách nào thật sự hấp thu sức mình, thì chắc hẳn lúc này toàn bộ hành cung phủ Xích Vương đã biến thành một cánh rừng rồi.

Nhưng mà cứ học cứ học, ngón tay của nàng bỗng nhiên khựng lại giữa không trung, một giọt nước mắt lớn lăn xuống gò má.

Đúng vậy... chuyện đã tới nước này, còn có tác dụng gì nữa đâu? Uyên

đã chết, cho dù nàng học Thiên Thụ xong rồi, cũng không thể nào làm người chết sống lại, bây giờ học cái này có ích lợi gì? Đáng nhẽ phải học... Phải rồi! Trong cuốn sách này, có thuật khởi tử hồi sinh hay không?

Nàng giật mình, vội vàng lật sách lại một lần.

Ngón tay run rẩy lật qua từng tờ, cuối cùng dừng ở trang cuối của bản chép tay. Nơi này, đáng lý sẽ phải ghi chép pháp thuật thâm thúy cao siêu cường đại nhất, đến khi mở ra, trên đó lại chỉ có bốn chữ: Tinh hồn huyết thể.

Ngực Chu Nhan run lên, lau đi nước mắt, mở to hai mắt.

Kề tiếp, sư phụ ghi chép cặn kẽ ý nghĩa sâu xa của pháp thuật này: Mỗi người trên cõi đời này, hồn phách đều đối ứng với sao trời. Mà thuật này pháp, chính là dùng sao trời để liên kết, dùng máu để hiến tế, đi qua chú thuật cấm kỵ, kéo sinh mệnh của người thụ hưởng vào.

Sức mạnh của chú thuật này cao siêu như vậy, chỉ cần đối phương mới chết chưa lâu, hồn phách chưa tan biến hết, thậm chí đốt sáng ngôi sao, nghịch chuyển sinh tử! Nhưng tương ứng với đó, thì cũng phải trả giá cực cao: Người thi thuật phải hiến tế một nửa sinh mệnh của mình, để kéo dài sinh mệnh của đối phương.

Phía dưới có chú thích cực nhỏ, nói rõ phép thuật này là thuật pháp cao nhất của Cửu Nghi, nếu không phải là thần quan đã tu hành đến cảnh giới cao sâu không thể nắm giữ, một khi đã thi hành, thì có thể “Nghịch sinh tử, thịt bạch cốt”, chính là “Làm trái đạo trời nặng nề”, “Triển khai pháp thuật này, như nắm bó đuốc ngược gió, tắt gặp họa cháy tay”, “Nếu không rơi vào tuyệt cảnh, thì không được dùng”.

Nàng lướt qua những lời cảnh cáo đó, trực tiếp nhìn xuống, những dòng chữ kinh hồn khiếp vía ấy cũng chẳng thể ngăn được niềm vui tràn ngập nỗi lòng nàng: Thật tốt quá! Chỉ cần nàng học được pháp thuật này, chẳng phải là có thể dùng mạng của mình đánh đổi, đưa Uyên từ Hoàng tuyền bị nạn về hay sao?

Chu Nhan mừng như điên, nhanh chóng lật qua trang này, lập tức giật mình lần nữa.

Tờ cuối cùng này, đã bị xé mất rồi!

Khoảnh khắc kia, nàng nhớ lại cảnh tượng trong trướng vàng ở Susa Dhaalu, y lấy lại cuốn sách xé đi trang cuối cùng. Đúng vậy, y dốc sức truyền thụ hết mọi thứ cho nàng, lại lấy lại Tinh hồn huyết thể. Lẽ nào y đã sớm tiên đoán được sẽ có ngày hôm nay? Tại sao y phải dự liệu về ngày hôm nay?

Chu Nhan kinh ngạc nhìn bản chép tay hồi lâu, bỗng nhiên kêu lên một tiếng phiền muộn, một tay cầm quyển sách kia ném ra ngoài. Đúng vậy,

vô tích sự! Chẳng được cái tích sự gì! Trên đời này, đã không còn cách gì có thể cứu Uyên trở về nữa rồi!

Đột nhiên, nàng nghe được ngoài cửa sổ có tiếng tuôn rơi nhẹ nhàng, giống như chú mèo đi đêm.

“Ai?” Nàng nổi nóng, cầm cái bình hoa lên, “Lăn ra đây!”

Cửa sổ bị đẩy ra, một cặp mắt sáng ngời từ trong bóng tối nhìn lại: “Ta.”

“Tại sao lại tới đây?” Chu Nhan tức giận thả bình hoa về chỗ cũ, trừng mắt với đứa bé ngoài cửa sổ, giọng nói cáu kỉnh, “Không phải ta đã nói đừng có ai làm phiền ta sao?”

Tô Ma không nói gì, chỉ nhẹ nhàng tung người qua bệ cửa sổ, nhảy vào trong phòng không một tiếng động, giao quyển sách nhỏ kia cho nàng: “Đừng ném lung tung chứ.”

Nhưng mà Chu Nhan vừa nhìn thấy chữ viết quen thuộc trên bìa, lòng lại tràn đầy phẫn nộ cũng phẫn bức, với tay lấy quyển sách kia ném thẳng xuống đất: “Vứt đi!”

Đứa bé kia nhìn đáng vẻ như phát điên của nàng, chỉ đổi tay, đẩy một cái hộp đến trước mặt nàng.

“Cái gì?” Chu Nhan tập trung nhìn vào, chính là cái hộp Bát Bảo quen thuộc kia. Nhưng mà, bên trong lại không chỉ có kẹo, mà còn có các loại điểm tâm đẹp mắt khác, để đầy trong hộp, rực rỡ muôn màu, mùi hương nức mũi. Tô Ma đẩy hộp đến trước mặt nàng, gương mặt nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Ăn đi.”

“Đã nói chớ làm phiền ta, không nghe thấy sao?” Chu Nhan hất tay, nổi giận quát, “Nhóc con đáng ghét, cút ngay!”

Một tiếng loảng xoảng vang lên, chiếc hộp đưa tới trước mắt kia chợt bị lập úp, những chiếc kẹo đủ màu bay ra như thiên nữ tán hoa, rơi đầy xuống đất. Tô Ma bỗng nhiên run lên một cái, giống như bị người ta đâm cho một đao, lui về sau một bước, yên lặng mím môi, nhìn nàng một cái. Cái nhìn kia làm Chu Nhan chợt cả kinh, bình tĩnh lại, đúng rồi, đứa bé này nhảy cảm, dễ giận như mèo, chỉ cần một ánh mắt một lời nói sai là cũng có thể bị nói giận cho nửa ngày.

“Áy...” Nàng mở miệng, định nói cái gì. Nhưng mà Tô Ma không nhìn nàng, lặng lẽ cúi xuống, nhặt từng cái kẹo lên thả lại vào trong hộp, mím góc môi thật chặt, không nói câu nào.

“Này, nhóc con, nhóc lấy ở đâu ra nhiều kẹo như vậy?” Chu Nhan nói chậm lại, tìm lời để nói, “Có phải Thịnh ma ma lấy cho nhóc hay không?”

Đứa bé kia không trả lời nàng, chỉ cúi người xuống, cẩn thận tỉ mỉ thổi đi bụi bám trên kẹo, thả hết vào hộp xong xuôi thì đứng dậy, xoay người rời đi, không thềm nói một câu nào với nàng.

“Này!” Chu Nhan nóng nảy, nhảy dựng lên kéo nó lại, “Ta đang nói chuyện với nhóc đó!”

Nhưng Tô Ma chỉ nhìn nàng một cái, quay đầu đi ra ngoài.

“Này! Không được đi!” Nàng nổi giận, bắt đứa bé gầy yếu lại, kéo mạnh về, “Nhóc con, ta đang nói chuyện với nhóc đó, giận đời cái gì hả?”

“Ta không muốn nói chuyện với cô.” Tô Ma lạnh lùng nói, cố sức đẩy tay nàng ra, “Phiền muốn chết, cút ngay!”

Không ngờ rằng lời tự mình nói ra đã bị trả lại cho mình nhanh như vậy, Chu Nhan không khỏi nghẹn họng giây lát. Mắt thấy đứa bé kia đi ra bên ngoài, nàng vội vã đi lên phía trước một bước, muốn kéo nó trở về.

Nhưng mà nàng mới trọng thương hôn mê nửa tháng, lấy đâu ra khí lực?

Nàng vừa bước được một bước, thì chỉ cảm thấy hai chân bủn rủn như ngâm trong giấm, nhất thời lão đảo một chút, té nhào xuống đất.

Đứa bé kia chạy ra đến ngoài cửa, nhìn thấy dáng vẻ chật vật của nàng thì dừng lại.

“Đau quá!” Chu Nhan vội vàng ôm gối lẩm bảm, “Đau muốn chết! Mau tới đỡ ta đi!”

“...” Tô Ma dừng lại một chút, xoay người nhìn nàng một cái, ánh mắt giống như một con thú nhỏ bị thương nhìn con người, chần chừ không biết có nên tới gần hay không.

Thấy sắc mặt đứa bé, Chu Nhan vội vã dỗ nó: “Đừng nóng giận... Mới vừa rồi là ta sai rồi. Nhóc tiểu nhân không chấp đại nhân nha, đừng để ta té chết ở chỗ này, có được hay không?”

Tô Ma ngừng trong giây lát, cuối cùng vẫn xoay người trở lại, vươn cánh tay thật nhỏ, cố sức đỡ nàng từ dưới đất lên, mặt không thay đổi đưa nàng về giường, xoay người rời đi.

“Ấy!” Chu Nhan vội vã kéo đứa bé này lại, ôn tồn nói, “Vừa rồi tâm tình ta không tốt, nổi giận bừa bãi với nhóc, xin lỗi, nhóc tha thứ cho ta nhé.”

Tô Ma chỉ lạnh lùng liếc nàng nhìn nàng, hỏi: “Vì sao tâm tình không tốt?”

“Bởi vì... Bởi vì...” Chu Nhan nói một câu, dừng lại một lát, âm thanh hơi run rẩy, “Nhóc biết không, người mà ta thích nhất kia, huynh ấy đã chết rồi!”

“Người cô nó có phải là Giao nhân kia không?” Đứa bé kia rất cục xoay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt biến ảo, có chút giật mình hỏi, “Hắn... Hắn đã chết rồi?”

“Đúng vậy.” Chu Nhan cắn răng gật đầu, rớt cục khóc lên.

Lúc này đây nàng không có làm bộ, mà là khóc thật, đau đến tận xương cốt, nhất thời không sao dừng lại được. Tô Ma kinh ngạc nhìn nàng khóc, trên mặt lộ ra biểu cảm không biết làm sao, tựa như có chút kinh

ngạc, lại có chút sợ hãi, cánh tay khẽ động, sờ sờ bả vai của nàng, rồi lại buông ra.

Đứa bé như thể cũng không biết nói cái gì cho phải, hồi lâu mới mở miệng, giọng nói nhỏ nhẹ: “Người thích nhất đã chết? Vậy chắc là khó chịu lắm nhỉ... giống như... giống như mẹ ta chết vậy, sẽ làm người ta nghĩ... mặc dù cõi đời này lớn như vậy, sau này lại chỉ có thể sống tiếp một mình.”

Câu nói kia đã cắm thẳng vào tim phổi của nàng, khoảnh khắc ấy, Chu Nhan cũng không nhịn được nữa, cất tiếng khóc òa lên.

Đứa bé nhìn nàng, rớt cuộc cũng chần chừ vươn bàn tay nhỏ bé, sờ mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói: “Được rồi... Đừng khóc nữa.” Dừng một chút, nhìn nàng vẫn khóc thương tâm, bèn lấy ra một viên kẹo mút từ trong hộp ra cho nàng, lột giấy gói kẹo đưa đến: “Ăn đi.”

Nàng cầm kẹo trong tay, khóc đến không thở được, đứa bé đưa khăn tay lên, cẩn thận lau đi máu và nước mắt trên mặt nàng, sự đề phòng và ngờ vực không còn thấy trong đáy mắt, miệng nhẹ nhàng nói từng chữ:

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa. Cô là người lớn đó... Sao còn có thể khóc thành như vậy chứ?”

Chu Nhan không quan tâm, chỉ biết khóc lớn, khóc liên nửa canh giờ.

Mãi cho đến khi nàng không còn sức mà khóc nữa, đứa bé kia mới để khăn tay xuống, cúi người đẩy hộp Bát Bảo quét sơn tới: “Ăn một chút gì đi, bằng không cô hết cả sức mà khóc rồi”.

Chu Nhan nức nở, nuốt viên kẹo kia, một hơi ăn đến hơn mười viên.

“Chậm một chút... Chậm một chút.” Tô Ma vỗ lưng của nàng, thấp giọng khuyên, lại nhặt từ dưới đất lên cuốn sách nhỏ kia, đặt ở trước mặt nàng, “Đừng ném lung tung, thứ này vứt đi bị người khác nhặt được thì phiền lắm.”

Chu Nhan lau nước mắt, nhìn nó một cái: “Nhóc xem qua rồi?”

Tô Ma không phủ nhận, chỉ gật đầu.

“Đọc hiểu không?” Nàng hỏi.

Đứa bé gật đầu, suy nghĩ một chút, lại lắc đầu.

“Trên đó là văn tự thời thượng cổ của Không Tang, có lẽ nhóc xem không hiểu. lát nữa ta phiên dịch lại cho nhóc nghe.” Chu Nhan thở dài, âm thanh bởi vì khóc lóc hồi lâu mà có chút khàn khàn, “Đợi sau khi học xong những thứ này, thiên hạ sau này cũng không ai dám bắt nạt nhóc nữa!”

Chương 51: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 51

“Thật vậy á?” Tô Ma vui vẻ, nhưng mà ánh mắt lập tức lại tối sầm, chân chừ hỏi, “Ta là Giao nhân... Học thứ của các cô, sư phụ cô sẽ đồng ý sao?”

Nàng sững sốt một chút, vừa nghĩ tới sư phụ, lòng lại có một trận lửa giận xông lên, bật thốt lên: “Ta mặc kệ! Tên chết tiệt đó đã giết Uyên, ta và y không đội trời chung! Y không còn là sư phụ của ta nữa!”

Tô Ma sững sốt một chút, bỗng nhiên hiểu ra: “Người cô thích, chẳng lẽ là bị sư phụ của cô giết chết?”

Chu Nhan gật đầu, ánh mắt tối tăm dần, cố sức cắn môi mới nuốt được nước mắt xuống, thỉnh thoảng giãy dụa, nói giọng khàn khàn: “Ta... Ta sẽ báo thù cho huynh ấy!” Lúc nói đến một chữ cuối cùng, giọng nàng đã đầy nước mắt, hung tợn nói: “Ta nhất định sẽ báo thù cho huynh ấy!”

“...” Đứa bé kia nhìn nàng, bỗng nhiên giơ cánh tay nhỏ lên, nhẹ nhàng ôm nàng một cái.

Lần bị thương này khiến nàng phải nghỉ ngơi trên giường một tháng.

Trong một tháng không bước chân ra khỏi nhà này, Chu Nhan cảm thấy mình giống như con chim bị nhốt trong lồng, vô cùng chán nản phiền muộn, thỉnh thoảng vừa thoáng lấy lại được tinh thần, thì chỉ cần nghĩ tới sự tuyệt tình của sư phụ và cái chết của Uyên, tâm tình lại lập tức rơi xuống đáy vực. Tâm tình không tốt, tính tình cũng trở lại cục cằn, đến Thịnh ma ma còn bị nàng mắng trước mặt mọi người một lần, dần dần, bọn cũng không dám lén phéng đến trước mặt nàng nữa.

Chỉ có Tô Ma là vẫn đến phòng làm bạn với nàng mỗi ngày.

Phần lớn thời gian, đứa bé này không nói lời nào, chỉ yên lặng ngồi cạnh nàng. Nàng lên tinh thần, dịch văn tự cổ xưa khó hiểu thành văn tự

Không Tang ngày thường, lại kiên nhẫn giảng giải cho đứa bé này nghe, đồng thời tự mình cũng ôn tập lại một lần. Cứ như vậy, trong một tháng ngắn ngủi, nàng đã học được hết pháp thuật trong sách. Mặc dù có một số chỗ vẫn chưa hiểu hết, nhưng đại khái cũng nắm được cơ bản.

Nhưng khi lật đến trang cuối, nàng lại cứ có cảm giác trống rỗng.

Đúng vậy, thiếu trang cuối này thì học cái gì cũng vô dụng.

Đứa bé lặng lẽ ít nói này làm bạn với nàng qua những ngày tháng sống không bằng chết. Rất hiển nhiên, nó từ nhỏ tính cách quái gở, cuộc đời này chưa bao giờ có mối liên hệ quá sâu với bất kỳ ai, không am hiểu ngôn từ, cũng không biết phải an ủi nàng như thế nào, mỗi ngày chỉ lặng thinh làm bên ở bên cạnh nàng, cúi đầu nghiêm túc lật xem bài vở trong tay.

Rốt cục có một ngày, lật tới trang cuối cùng, nó không nhìn được chỉ vào trang bị xé, tò mò hỏi nàng: “Phía trên này... viết cái gì vậy?”

“Tinh hồn huyết thể.” Chu Nhan nhìn trang bị thiếu, khẽ khàng giải thích, “Huyết chú cấm kỵ cao nhất, có thể nghịch sinh tử, thịt bạch cốt, chuyển dời sao, thế nhưng sư phụ đã xé rồi...” Nói đến đây nàng lại tức giận, cắn răng, “Nhất định y biết sẽ có ngày hôm nay, mới cố ý làm như thế! Thực sự là tên cáo già!”

Đứa bé kia không nói gì, chỉ nhìn lời diễn giải của Tinh Hồn Huyết Thể, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Mặc dù cô học được Tinh Hồn Huyết Thể, cũng không cứu được thích người kia đâu!” Đứa bé ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Pháp thuật này chỉ có tác dụng với người Không Tang thôi? Giao nhân không có hồn, làm sao có thể dựa vào pháp thuật này để phục sinh?”

“...” Trong chớp mắt này, Chu Nhan ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, Giao nhân không giống với người trên đất bằng, không có ba hồn bảy vía. Bọn họ đến từ biển rộng, sau khi chết cũng không đến Hoàng tuyền chuyển kiếp, chỉ hóa thành mây sạch sẽ, lên tới bầu trời, sau đó sẽ trở thành nước mưa trở lại biển rộng, tiến vào giấc ngủ vĩnh hằng. Nếu đã không có hồn phách, Tinh Hồn Huyết Thể sao có thể có tác dụng với họ?

Đây là đạo lý đơn giản nhất, nàng vốn nên vừa nghĩ đã phải hiểu ra. Thế nhưng, trong lúc lòng đau đớn thương tâm, nàng lại không nghĩ thông chuyện này.

Trong chớp mắt, nàng chỉ cảm thấy ngực tuôn ra tuyệt vọng vô tận, cả người nhất thời mệt mỏi kiệt sức.

“Đúng vậy... đệ nói không sai. Vô luận như thế nào, ta cũng không cứu được Uyên!” Giọng nói của nàng run rẩy, dừng một chút, lẩm bẫm nói, “Cho nên... Cho nên, ta cũng chỉ có thể tìm sư phụ báo thù thôi sao?”

Lúc nói ra câu này, trong lòng nàng chợt thất lại, gần như họng đã bật ra tiếng khóc.

Đứa bé kia ở một bên lẳng lặng nhìn nàng, lông mày nhíu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có thần sắc lo lắng.

“Sư phụ cô rất lợi hại, cô không đánh lại được y” Nó nói: “Cô dạy cho

ta, ta đánh giúp cô.”

Trong chớp mắt, trong lòng Chu Nhan chấn động, cũng không nhận được nữa mà tuôn trào nước mắt.

Từ sau khi bị thương ở Tinh Hải Vân Đình, Chu Nhan nằm ở trong phủ Xích Vương hơn một tháng mới dần dần khôi phục nguyên khí. Đến khi nàng ăn uống được, khôi phục được chút ít khí sắc, trên dưới phủ Xích Vương đều hân hoan chúc mừng.

Nàng trọng thương mới khỏi, bình thường chỉ bàn luận pháp thuật với Tô Ma ở trong phòng, không thì tán gẫu, mãi cho đến đầu tháng năm mới xuống đất đi lại, lần đầu tiên ra ngoài đình viện.

Bên ngoài ánh mặt trời tươi đẹp, mây trắng cao xa, làm người nằm trên giường đã lâu không khỏi mừng rỡ.

“Ồ... Sen đã ra búp rồi kia? Nhanh như vậy?” Chu Nhan đã lâu mới hít thở chút không khí thanh tân, lại thấy được hoa trong hồ, không khỏi có chút giật mình cảm thán. Quay đầu lại, nàng phát hiện một vườn đào mi ở góc tường cũng vừa lúc nở rục rở, hiện ra dấu hiệu tàn héo. Khoảnh khắc ấy, nàng bỗng nhớ lại câu kia thơ kia.

“Tối thị nhân gian lưu bất trụ, chu nhan từ kính hoa từ thụ”(1)

Nhớ lại, thời gian một năm này, hình như qua thật là nhanh... Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, thế sự thay đổi, biến loạn chợt tới, cuộc đời vẫn thuật lợi của nàng thay đổi rất nhanh, trong vòng nửa năm đã trải qua vô số chuyện mà trước giờ chẳng bao giờ nghĩ tới. Hiện tại đứng trong làn gió xuân ấm áp của Diệp Thành, hồi tưởng lại hình ảnh lúc mới bị gả qua Susa Dhaalu ngày đó, sự phụ che dù trong đêm tuyết đi về phía nàng, lại chợt giống như chuyện của kiếp trước, xa xôi như vậy, thoáng như mộng ảo.

Đúng vậy, sự phụ y... y giết Uyên rồi!

Nàng đã từng ỷ lại vào y như vậy, tin tưởng y, thế mà, hấn lại không chút lưu tình phá hủy tất cả của nàng.

Chu Nhan bệnh nặng mới khỏi, kinh ngạc nhìn mảnh đình viện trống không giữa trời xuân, lòng hốt hoảng, trống rỗng, cảm giác tất cả giống như là giả, tựa như là làm một giấc mộng.

Đúng vậy... Thật hy vọng đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại chẳng có chuyện gì hết, vậy cũng tốt. Thế nhưng, sự thật lại cứ tàn khốc như vậy, tất cả lại đều là thật! Uyên đã chết... Nàng cần báo thù cho Uyên!

Chu Nhan nghĩ đến đây, lòng dâng lên đầy huyết khí, lập tức đổi sắc mặt. Đúng vậy, nếu nàng đã phải báo thù cho Uyên, thì không thể không làm gì hết mà ngồi chờ chết. Bản lĩnh của nàng bây giờ không ra gì, sự phụ một tay đã có thể bóp chết nàng, nếu như không nắm chặt thời gian ngày đêm tu luyện, thì cả đời này cũng đừng mong báo thù.

Nàng đuổi hết Thịnh ma ma và tất cả thị nữ đi, một mình đi tới chỗ hành lang gấp khúc ít người biết đến nhất trong đình viện, đứng lại, quan sát hoàn cảnh chung quanh một chút. Nơi này là một khúc rẽ hành lang, xung quanh cây cối xanh biếc, không có ai cả, an tĩnh mà hẻo lánh, rất thích hợp để tu luyện.

Chu Nhan mới vừa đi tới thạch đài, hai tay hợp lại, đột nhiên nghĩ phía sau có ánh mắt đang nhìn.

“Ai?” Nàng chợt xoay người lại, thấy được đứa bé Giao nhân đang nấp sau giả sơn.

Tô Ma không rời đi cũng những người khác, mà vẫn theo nàng đến nơi này, nhìn nàng từ xa.

“Làm sao vậy?” Nàng nhìn không được nhú mày một cái, “Nhóc sợ ta có chuyện gì à? Yên tâm, ta còn muốn báo thù cho Uyên, hiện tại phải tu luyện thật tốt, cũng không nghĩ quản trong lòng đâu.”

“...” Đứa bé kia lặng thinh, không chịu trả lời.

Chu Nhan lo nghĩ, vẫy tay, ý bảo đứa bé kia tiến đến: “Nè, không phải nhóc muốn học pháp thuật sao? Nhìn xem ta tu luyện thế nào đã, thế nào?”

“Ở chỗ này á?” Tô Ma sừng sốt một chút, mắt sáng lên.

“Ừ. Nhóc ra ngồi góc hành lang kia, để tránh cho mình bị thương.” Chu Nhan chỉ vào băng ghế dài cách đó không xa, bảo Tô Ma ra xa một chút, sau đó lui vào trong sân, đứng vững ở trung tâm. Đứa bé kia ngoan ngoãn ngồi xuống ở phía xa, lặng im nhìn nàng, trong đôi mắt trong veo màu ngọc bích xuất hiện một tia hiếu kỳ hiếm thấy.

Trời cao khí sáng, Chu Nhan đắm chìm trong ánh mặt trời nghiêng nghiêng, hơi nhắm hai mắt lại, hợp hai tay vào giữa khoảng chân mày. Trong nháy mắt đó, một con mắt khác trong lòng nàng lập tức mở ra, ngưng mắt nhìn trời và đất.

Nàng chậm rãi di chuyển hai tay về phía trước, mười ngón hơi giật giật. Đột nhiên, hoa đò mi rơi đầy đất khẽ động đậy, có một đóa từ dưới đất bay lên, sắp hàng thành một đường, phập phình bay đến lòng bàn tay nàng!

“Ôi?” Đứa bé Giao nhân kia ngồi ở dưới hành lang, ánh mắt sáng lên.

“Nhìn đi!” Chu Nhan giơ tay lên, nhẹ nhàng thổi một cái vào lòng bàn tay, chỉ nghe “rào” một tiếng, những đóa hoa tàn úa này đột nhiên giống như bị gió xuân thổi bay, lập tức trở về đài hoa, nhẹ nhàng nở rộ!

“Ôi!” Tô Ma cũng không nhìn được nữa, bật thốt lên kinh ngạc.

“Đây chỉ là công phu nhập môn cơ bản nhất.” Chu Nhan vỗ tay một cái, giải thích với đứa bé, “Việc nâng cao linh lực cá nhân, đương nhiên là cần thiết. Thế nhưng đời người cùng lắm trăm năm, cho dù sinh ra đã bắt

đầu tu luyện, thì cũng có thể gặt hái được bao nhiêu sức mạnh chứ? Cho nên, quan trọng nhất là phải khống chế được linh lực vạn vật trong lục hợp ngũ hành, để mình sử dụng. Biết không?”

“Ừ.” Đứa bé kia cái hiểu cái không gật đầu, bỗng nhiên mở miệng, “Thế nhưng... Giao nhân chúng ta cũng không chỉ trăm năm tuổi, chúng ta có thể sống một ngàn năm mà!”

“...” Chu Nhan bị nó nói làm cho nghẹn họng, nhin không được liếc mắt trắng với nó, “Được rồi, ta là nói người Không Tang! Ta dạy cho nhóc chính là pháp thuật Không Tang đã được chưa?”

Tô Ma cố gắng hiểu lời của nàng, lại hỏi: “Ngũ hành lục hợp? Đó là cái gì?”

“Kim mộc thủy hỏa thổ chính là ngũ hành, thêm phương hướng thiên địa là lục hợp. Ở giữa chúng, có sức mạnh vô cùng vô tận đang lưu chuyển. Con người chỉ cần có thể mượn dùng đến một phần vạn, cũng đã kinh khủng lắm rồi!” Chu Nhan cố gắng muốn nói sao cho dễ hiểu, nhưng mà đương nhiên cũng không kiên trì được như sư phụ năm xưa, hai tay vỗ vào nhau, nói, “Hoa rơi đã tính là gì, ta sẽ cho nhóc xem món lợi hại hơn!”

Nàng vừa lật cổ tay, mười ngón nhanh chóng kết ấn, lòng bàn tay hướng về phía trước. Chẳng mấy chốc sau, giữa mảnh trời quang đãng trên đỉnh đầu, đột nhiên xuất hiện một đám mây!

Đám mây này không biết là từ chỗ nào chui ra, cứ thế bay một mình đến, uốn lượn một đường, có vẻ không tình nguyện, giống như là bị một sợi dây vô hình kéo đến, dừng ở bầu trời trên đình viện, nhiều lần giãy dụa vạn vẹo, cuối cùng vẫn là run rẩy không thể động đậy.

“Hả? Mây này... Là cô kéo tới sao?” Tô Ma nhin không được nhẹ giọng kinh hô.

“Bắt một đám mây gần nhất ở biển Bích Lạc đến đây!” Nàng nói đầy vẻ đắc ý, hơi thở có chút hỏn hển, hiển nhiên pháp thuật này khá hao tổn linh lực của nàng, “Nhóc xem, làm cho hoa rơi trở lại cảnh, chỉ là chuyện trong vòng một trượng vuông thôi. Còn người tu hành có sức mạnh càng lớn, thì phạm vi khống chế sẽ càng lớn đó”.

“Phạm vi lớn nhất có thể lớn thế nào?” Trong mắt đứa bé có tia sáng, ngạc nhiên vô cùng, “Có... có lớn cỡ toàn bộ Vân Hoang hay không?”

Chu Nhan suy nghĩ một chút, gật đầu: “Có.”

“Hả...” Đứa bé kim lòng không đặng phát ra một tiếng sợ hãi, “Lợi hại như vậy á?!”

-0-

Chú thích: (1) Đây là một câu trong bài “Diệp luyện hoa” của Vương Quốc Duy, nghĩa là: Nhân gian khó giữ lại nhất, khuôn mặt người con

gái sẽ theo quy luật của tự nhiên mà dần già đi, gương kia không thể lưu giữ được thanh xuân, cũng giống như đến mùa xuân thì cây cối đâm chồi nảy lộc, rồi đến mùa đông thì lại héo tàn.

-----oOo-----

Chương 52: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 52

“Khi nhóc tu luyện tới cảnh giới cao nhất, ngũ hành tương sinh, lục hợp tương ứng, thì có thể mượn tất cả lực lượng trong thiên hạ này cho mình sử dụng!” Nàng hơi lên giọng, giơ tay lên, chỉ vào một đám mây trên trời, “Nhóc là Giao nhân, trời có sức mạnh thao túng nước, chỉ cần nhóc tu luyện thành thực, thì không chỉ có thể hô phong hoán vũ, thậm chí còn có thể khống chế toàn bộ thất hải cho nhóc sử dụng”.

Tô Ma “ồ” một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ ngạc nhiên và mong ước.

Nàng yên lặng niệm động chú thuật, giữa hai tay ngưng tụ sức mạnh, nhanh chóng biến đổi tư thế tay. Trên trời quang vạn lý, một đám mây nho nhỏ bị nàng điều khiển, biến hóa theo tay nàng, ở trên trời thay đổi ra đủ loại hình dạng; lúc thì là tuần mã, lúc thì là lạc đà, khi lại thành cánh buồm... giống như một nắm bông bị bóp nặn vậy.

“A...” Đứa bé Giao nhân ở dưới hành lang nhìn đến trợn mắt há mồm, nói không ra lời.

“Xem này, gà gô!” Cuối cùng, Chu Nhan xoa nắn đám mây thành hình con gà gô nàng mới ăn xong, không khỏi đắc ý giơ ngón tay lên bầu trời, “Thế nào? Ta nặn giống không?”

Khóe miệng Tô Ma khẽ động, làm như nhin cười, hừ một tiếng: “Đây rõ ràng... đây rõ ràng là một con ngỗng béo.”

“Nói bậy!” Chu Nhan đang định nói gì, bỗng nhiên đỉnh đầu tối sầm lại. Đám mây trên đầu chịu đủ vằn vò rột cuộc không chịu nổi nữa, đột nhiên

tối sầm. Mây đen vần vũ, trong mây có cơn mưa như trút ầm ầm đổ xuống, mưa rơi rất lớn, quả thực giống như bị đổ ập một xô nước vào đầu vậy!

Chu Nhan đứng ở giữa đình, căn bản không kịp né tránh, đã bị vần thành ướn sung.

“Ha ha ha ha!” Nàng bị ướn sũng dưới mưa, lại nghe được Tô Ma ở hành lang cất tiếng cười to.

“Cười cái gì!” Nàng vốn muốn phát hỏa, nhưng mà vừa quay đầu đột nhiên ngẩng cả người, bao nhiêu lâu nay, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nghe được đứa bé này cất tiếng cười to mà? Đứa bé Giao nhân tối tăm quái gở không biết phải chịu bao nhiêu dằn vặt trước đây, trong ánh mắt luôn chứa đựng sự đề phòng và căm thù vô hình, lúc nào cũng xù lông nhím khắp người. Thế mà nụ cười này lại giống như mây phá mặt trời, ánh sáng rực rỡ không gì sánh được, khiến người nhìn bị hớp hồn theo.

Chu Nhan nhìn vậy, tức giận bỏ đi.

“Không có lương tâm, không phải vì dạy nhà mi nên ta mới bị vậy sao?”

Nàng thì thầm một tiếng, lau nước mưa đầy đầu, đợi đến khi lấy lại tinh thần ngẩng đầu lên, đám mây đen vừa vần vũ gào thét như trời sập ban nãy đã trôi đi đâu mất.

“Cho cô nè.” Tô Ma nháy xuống, đưa chiếc khăn mặt ra. Trong đôi mắt của đứa bé lóe lên tia sáng, tựa như có người đang đốt một ngọn đèn trong lòng ngực nó, nó ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói trở nên kích động: “Những thừa này, cô... cô... cô thực sự định dạy hết cho ta sao? Ta thực sự có thể học không chế thất hải hay sao?”

“Gọi một tiếng tử tử” Nàng búng mũi tiểu Giao nhân kia, “Gọi rồi ta sẽ dạy cho nhóc.”

Tô Ma có chút mất hứng: “Ta đã bảy mươi hai tuổi rồi, rõ ràng già hơn cô.”

“Không muốn thì thôi.” Chu Nhan hừ một tiếng, “Ta đi đây.”

Khi nàng nghiêng đầu sang chỗ khác làm bộ muốn rời đi, đứa bé kia khoe miệng giật giật, nhưng không có phát ra tiếng, như thể có lực lượng vô hình ở trong lòng hấn xếp đặt một lao lung, tương vật gì vậy cấp chặt chẽ đóng đi vào, không cách nào thả ra.

“Áy, thực sự không chịu hả?” Nàng làm bộ đi tới cuối hành lang gấp khúc, nhìn thấy nó bất động, lại nhẹ nhàng trở về, tức giận trừng mắt một cái, “Nhóc con xấu tính”.

Tô Ma đứng ở nơi đó, môi hơi giật, tựa như là định kêu một tiếng tử tử, âm thanh lại không thể nào phát ra được. Chu Nhan thở dài một hơi,

cũng không tiện làm khó nó nữa, bèn chặc trán của nó, nói: “Được rồi được rồi, dậy nhóc đó! Hôm nay ta sẽ cho nhóc xem tất cả pháp thuật một lần, cho nhóc hiểu sơ qua một chút. Sau đó ngày mai sẽ lựa chọn thứ nhóc cảm thấy hứng thú nhất để nhập môn, có được hay không?”

“Được!” Tô Ma gật đầu lia lịa, hai mắt tỏa sáng.

Chu Nhan lấy khăn tay xoa mặt, quay về đình viện lần nữa, bắt đầu diễn luyện theo thuật pháp vừa học được trong bản chép tay của sư phụ, từ hạc giấy truyền thư, viên quang kiến ảnh đơn giản nhất, đến thủy kính, hoặc tâm hơi khó một chút, đến định ảnh, kim thang, lạc nhật tiễn càng khó hơn nữa... Từng bước từng bước thi triển ra hết.

Mấy ngày nay công lực của nàng thực sự tăng tiến đột ngột, có lẽ là do ký ức không kịp cứu Uyên khiến nàng khắc cốt minh tâm, lúc này đây, nhiều chú thuật phức tạp như vậy, thế mà nàng không nhớ lầm bất cứ chỗ nào, vẽ phù chú thật nhanh, lập tức diễn luyện hết từ đầu tới đuôi! Đến cuối cùng, là đến thuật phòng ngự thâm thúy nhất: Thiên Thụ.

Khi nàng kết ấn hoàn tất, một tay ấn xuống mặt đất, ngay lập tức có rất nhiều cây từ dưới đất chui lên, đình viện nhỏ thoáng cái đã thành một cánh rừng!

Tô Ma ở một bên yên lặng nhìn hết thấy mọi chuyện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu cảm mê mẩn lóa mắt, đưa bé Giao nhân đến từ biển sâu này như thể lần đầu tiên cảm nhận được lực lượng mãnh liệt dâng trào trong thiên địa, đều bị chấn nhiếp bởi thuật pháp này, hồi lâu không nói. “Thế nào, ta lợi hại không?” Nàng xoa xoa mồ hôi đầy thái dương, vô cùng đắc ý hỏi.

“Ừ” Tô Ma nhìn nàng, gật đầu lia lịa, trong mắt lộ ra kính nể tự đáy lòng.

“Đến đây, ta dạy cho nhóc.” Nàng biểu diễn một lượt toàn bộ thuật pháp cũng cảm thấy mệt vô cùng, bèn kéo cậu qua, mở quyển chép tay của sư phụ ra cho nàng, mở ra, “Chúng ta bắt đầu từ ngũ hành sinh khắc cơ bản nhất...”

Tô Ma vô cùng lắng nghe, cẩn thận học tập, thậm chí lấy bút ra viết chính tả lại bằng chữ Không Tang một lần nữa, tiện thể đọc thuộc lòng luôn.

Nhưng mà, điều kỳ quái chính là, đưa bé này nhìn thông minh không gì sánh được, nhưng lúc học phép thuật lại chậm chạp vô cùng, mặc cho nàng kiên nhẫn giảng dạy lại nhiều lượt, thế mà nó không nhớ được cái gì, mãi nửa ngày cũng không thuộc được bảy chữ đơn giản nhất.

Hình như Tô Ma cũng có chút ngoài ý muốn, đến cuối cùng chỉ mờ mịt nhìn quyển chép tay, con người ngọc bích trong veo cũng trống rỗng.

“Không có việc gì, lúc bắt đầu học thì luôn chậm một chút mà.” Chu

Nhan cố kềm chế sự mất bình tĩnh, nói với đứa bé kia, “Chúng ta đi ăn cơm chiều đi... Ngày mai trở lại tiếp tục!”

Nhưng mà, đến ngày thứ hai, ngày thứ ba, không cần biết dạy thế nào, Tô Ma vẫn không thể nhớ nổi khẩu quyết đơn giản nhất.

“Này! Nhóc rốt cuộc có đang nghe hay không thế?” Chu Nhan tính cách vội vàng nóng nảy, rốt cục không nhịn được, đánh cho nó một cái vào ót, “Những thứ đơn giản như vậy, chỉ bảy chữ thôi, ngay cả vẹt đều học xong rồi, làm sao nhóc có thể không nhớ được?” Đứa bé không hất tay nàng ra, mặc cho nàng đánh, cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên nói: “Thế nhưng, ta... Ta không tài nào nhớ được! Chứ ở trên này... Hình như đều đang động đậy.”

“Cái gì?” Chu Nhan sững sốt một chút.

“Không biết vì sao... Ta không tài nào nhớ được!” Tô Ma cúi đầu nhìn trang thứ nhất của bản chép tay, trong mắt toát ra một loại cảm giác thất bại, thì thào, “Những chữ kia, ta liếc mắt nhìn sang thì trông rất rõ ràng, nhưng khi vào trong đầu, lại lập tức biến thành trống rỗng. Thật giống như... Thật giống như có vật gì chặn lại ấy.”

“...” Chu Nhan càng nghe càng cau mày, không khỏi cốc vào trán của nó, tức giận mắng, “Làm sao có thể? Mới có bảy chữ mà thôi! Có phải tại Giao nhân các người dậy thì chậm, nên khi bé đều đặc biệt ngu xuẩn không thể?”

Tô Ma bỗng nhiên run lên một cái, ngẩng đầu trừng nàng liếc mắt.

Chu Nhan hơi sững sốt, theo bản năng ngậm miệng lại. Đứa bé này khoảng chừng bởi lúc nhỏ gặp phải quá nhiều dẫn vật không phải người nào cũng chịu nổi, tâm lý mỏng manh vô cùng, chỉ cần một câu nói là có thể làm ánh mắt của nó từ trong suốt trở lại âm u. Thực là sói con không nuôi nổi...

“Áy, bỏ đi, ta sợ nhóc rồi!” Nàng thì thầm một tiếng, “Nhóc tự luyện đi nha.”

Nàng bỏ đứa bé lại, tự mình vào đình viện. Thị nữ nơm nớp lo sợ theo sát phía sau nàng, không dám đến gần quá sợ tiểu tổ tông này đột nhiên lại giở mặt cáu kỉnh.

Bên ngoài truyền đến một trận ồn ào huyên náo, giống như quản gia đang nghênh đón khách khứa gì.

“Ai vậy?” Nàng thuận miệng hỏi.

Thịnh ma ma ở một bên cười nói: “Chắc là Tổng đốc đại nhân lại phái người tới vấn an.”

“Bạch Phong Lân?” Chu Nhan ngẩn ra, “Hắn tới làm gì?”

“Trong khoảng thời gian quận chúa hôn mê, Tổng đốc đại nhân đã đích thân đến vài chuyến! Mỗi lần đều tặng rất nhiều dược liệu thuốc bổ quý

báu... Ôi chao, quận chúa có sống đến một trăm năm cũng không dùng được nhiều như vậy đâu!” Thịnh ma ma nở nụ cười, mặt nhăn thành một đóa hoa cúc, “Mấy ngày gần đây chắc là thế cục bên ngoài khẩn trương, bận bịu quá, cho nên mới không tự mình đến thăm, nhưng mỗi ngày vẫn phái người đến tặng đồ.”

“Sao bỗng nhiên thẳng cha ấy lại nịnh bợ như vậy?” Trong lòng nàng lăn tăn một chút, thấy có chút khó chịu, nói thầm, “Vô sự lại xum xoe, không phải kẻ gian cũng là phường trộm cắp!”

Thịnh ma ma cười híp mắt nhìn tiểu công chúa Xích tộc trở mã thành một đóa hoa: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Quận chúa là cô gái xinh đẹp như vậy, đương nhiên mỗi người đàn ông đều muốn xum xoe...”

“Hừ, ta ở Diệp Thành xảy ra chuyện bị thương, nhất định là hấn lo lắng ta sẽ quay đầu tố cáo hấn trước mặt phụ vương, cho nên mới tìm mọi cách lấy lòng mà thôi.” Chu Nhan cũng nghĩ rất đơn giản, hừ lạnh một tiếng, chợt nhớ tới một chuyện, không khỏi quay đầu hỏi, “Phải rồi, phụ vương ta đâu? Ta bị bệnh lâu như vậy, sao ông ấy chưa từng đến thăm ta?”

“Vương gia ông ấy...” Thịnh ma ma sừng sốt một chút.

“Phụ vương ta làm sao vậy?” Tuy là Chu Nhan tùy tiện, tâm tư cũng tinh tế, trong nháy mắt lập tức thấy có cái gì sai sai, trừng hai mắt trừng Thịnh ma ma, “Rốt cuộc ông ấy làm sao vậy? Vì sao vừa đến Diệp Thành đã bỏ lại ta ở đây, lâu như vậy không có tới thăm ta?”

Thịnh ma ma ho khan một tiếng, nói: “Thật ra vương gia đã tới rồi.”

“Hả?” Nàng không khỏi lấy làm kinh hãi, “Lúc nào?”

“Chính là ngày thứ ba sau khi quận chúa bị thương trở về.” Thịnh ma ma nói, “Khi đó đại thần quan đưa quận chúa về, đồng thời cũng báo cho Vương gia ở Đé đô về rồi.”

“Thật sao?” Chu Nhan nhất thời có chút không phản ứng kịp, “... Phụ vương đâu?”

“Vương gia canh giữ ở trước giường bệnh một ngày đêm, thấy thân thể quận chúa không còn nguy cấp nữa thì vội vã đứng dậy rời đi.” Thịnh ma ma có chút lúng túng nói, “Nói là ở Đé đô còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể ở chỗ này lâu được”.

“Cái gì?” Nàng có chút ngây ngẩn cả người, thoáng cái nói không ra lời. Mặc dù Phụ vương tính nóng như lửa, nhưng từ nhỏ cũng yêu thương nàng không gì sánh được. Có một lần nàng ngã xuống, chỉ cùng lắm là trật chân thôi, ông đã gấp đến độ hai ngày ăn không ngon, lần này nàng bị trọng thương, phụ vương lại không đợi nàng tỉnh lại đã đi rồi? Rốt cuộc chuyện lớn trời sập thế nào, mới có thể làm cho ông ấy không chờ

nổi nữa chứ?

Lòng Chu Nhan bất an, bần khoản nửa ngày cũng không nghĩ ra dấu vết gì, không khỏi dần dần nôn nóng.

“Rốt cuộc có chuyện gì gấp thế!” Nàng giậm chân một cái, cũng không nhìn được nữa, quay đầu liền xông ra ngoài, trực tiếp tìm được quản gia, chộp ông ta kéo lại, “Nói mau! Vì sao phụ vương ta lại tới Đế đô! Rốt cuộc bên kia đã xảy ra chuyện gì?”

Vì sao ông ấy vội vàng như vậy?

“Này...” Quản gia đang đếm một đồng quà cáp mà phủ Tổng đốc đại nhân đưa tới, thoáng cái bị néo lên, không khỏi đổi sắc mặt, “Quận chúa, cái này thuộc hạ cũng không biết đâu!”

“Nói bậy!” Chu Nhan cũng không để lừa gạt như vậy, quát um lên, “Ông là tâm phúc của phụ vương, cho dù phụ vương không nói với ai, chẳng lẽ còn không nói vài câu với ông sao? Nói mau! Ông ấy đi Đế đô làm cái gì?”

-----oOo-----

Chương 53: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 53

“Này...” Về mặt quản gia khó xử, “Vương gia dặn dò qua, việc này không ai được nói! Kể cả quận chúa giết thuộc hạ, thuộc hạ cũng là không dám đâu.”

Nghe được những lời hào hung đó, Chu Nhan tức giận đến giơ tay lên, muốn cho người này ném chút đòn. Thịnh ma ma bên cạnh vội vã kinh hô tiến lên giật lại, luôn miệng nói: “Tiểu tử tông của ta ơi... Thân thể người vừa khỏi, giờ lại muốn làm gì? Mau buông ra mau buông ra...” Chu Nhan liếc mắt nhìn quản gia, cười lạnh một tiếng, lại thực sự để tay xuống. Khi tất cả mọi người thở dài một hơi, nàng đột nhiên vươn tay,

điểm trúng trán quản gia nhanh như chớp.

Đầu ngón tay của nàng có một chút ánh sáng, chĩa vào giữa trán quản gia không hề phòng bị.

Đó là thuật đọc tâm, chỉ là trong nháy mắt, nàng liền xâm nhập vào nội tâm của người miệng kín như bưng này, trực tiếp lấy toàn bộ bí mật ra ngoài.

“Quận chúa!” Thịnh ma ma không biết chuyện gì xảy ra, vội vã nhào tới tách hai người ra, nàng chặt tay của nàng, “Người đang làm cái gì đấy? Trời... Người, người làm quản gia ngắt mất thôi!”

Nhưng mà một khoảnh khắc Chu Nhan cũng thấy rõ tất cả, lập tức lùi lại hai bước: “Cái gì?!”

Khi ngón tay của nàng tách ra, quản gia ở đối diện lập tức ngã xuống, mặt như tờ giấy. Nhưng mà Chu Nhan hoàn toàn không buồn lo lắng những chuyện này, chỉ đứng ngăn người ở chỗ đó. Đột nhiên giậm chân một cái, quay đầu đi vào.

“Quận chúa... Quận chúa!” Thịnh ma ma đỡ quản gia dậy, cố sức ấn huyết nhân trung giúp ông tỉnh dậy. Bên kia lại thấy Chu Nhan chạy ào vào phòng, tùy tiện gói một ít hành lý, rồi vội vã đi ra ngoài, không khỏi lấy làm kinh hãi, vội vã chạy tới, luôn miệng kêu khổ: “Bà cô trẻ của ta ơi! Người lại muốn làm gì?”

“Đi Đé đô!” Chu Nhan cắn răng.

Thịnh ma ma bối rối: “Đi Đé đô? Làm gì chứ?”

“Đi ngăn cản lão khốn phụ vương! Ta mà không đi, ông ta... ông ta sẽ bán ta đi đó!” Nàng oán hận nói, gần như khóc ra thành tiếng. Đúng vậy, ban nãy, nàng từ trong đầu quản gia trực tiếp nghe được lời nói của phụ vương, từng câu từng chữ, như thấy tận mắt.

“Nếu A Nhan đã không đáng ngại nữa, trước hết ta sẽ quay về Đé đô, Bạch vương còn đang chờ ta! Chuyện bên kia khẩn cấp, không thể nào nán lại nữa. Người thay ta chăm sóc A Nhan thật kỹ, đừng để xảy ra sự cố gì nữa.”

“Vương gia mật hội Bạch vương, chẳng lẽ là muốn lưỡng tộc kết minh?”

“Không sai, Bạch vương đề xuất đám hỏi, ta phải vội vàng qua gặp mặt ông ấy. Cuộc hôn nhân này mà thành công, không chỉ tộc của ta lấy lại được danh vọng, mà A Nhan cũng sẽ lấy được một hôn phu tốt, ta cũng yên lòng.”

Nàng chỉ nghe một lần, tim phổi đã nguội lạnh.

Cái gì? Phu quân trước của nàng mới chết chưa mấy tháng, phụ vương lại muốn lập mưu gả nàng đi! Ông ấy... ông ấy coi con gái ruột là cái giống gì chứ?

Chu Nhan tức giận đến run rẩy cả người, dắt ngựa đi ra ngoài.

Đúng vậy, nàng phải đi ngăn cản phụ vương làm chuyện ngu xuẩn ấy! Nếu như ông ấy cố ý gả nàng đi, nàng sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông ấy! Sau đó lưu lạc chân trời, không bao giờ quay về vương phủ nữa! Nhưng mà, nàng vừa muốn tung người lên ngựa, đã thấy có một đứa bé nhỏ gầy theo sau, sừng sốt một chút, cau mày không nhịn được nói: “Tô Ma, làm gì vậy? Tốt nhất là nhóc cứ yên ổn ở đây đợi ta! Chớ có đi cùng.”

Đứa bé kia lại lắc đầu, giữ dây cương của nàng lại, ánh mắt cố chấp: “Ta với cô cùng đi.”

“Ấy, nhóc đi theo xem náo nhiệt gì chứ! Đừng làm loạn thêm” Tâm tình Chu Nhan không tốt, hơi bắt đầu nôn nóng, bèn dùng roi ngựa đẩy tay nó ra, miệng nói, “Ta chỉ tính ra ngoài bàn chút chuyện khẩn mà thôi! Nhóc không thể nghe lời một chút sao?”

Không! Đứa bé kia cũng quật cường vô cùng, thế nào cũng không chịu buông tay. Nhìn kỹ lại, ở sâu trong mắt nó có cát dấu nỗi sợ hãi thật sâu và ngờ vực vô căn cứ, nhưng mà, quận chúa Xích tộc sốt ruột phải đi cũng không để ý tới, chỉ tức giận: “Buông tay! Nếu không buông tay ra ta quật nhóc đấy nhé!”

Thế nhưng Tô Ma vẫn kéo chặt cương ngựa của nàng, dù thế nào cũng không chịu thả ra.

“Ta thực sự đánh nhóc nhé!” Nàng bị chọc tức, roi ngựa trong tay vung lên thật cao, quật cho nó một cái, cái đánh cũng không nặng, chỉ định dọa đứa bé cứ quẩn lầy nàng không tha này mà thôi, nhưng mà khoảnh khắc kia Tô Ma lập tức run lên một cái, ánh mắt bỗng thay đổi.

“Cô đánh ta?” Đứa bé kia có chút không dám tin tưởng nhìn vết roi trên mu bàn tay, lại ngẩng đầu nhìn nàng một cái. Chu Nhan bị ánh mắt của nó đâm vào người, mà đang nổi nóng lại không chịu tỏ ra yếu kém, cả giận nói: “Ai kêu ngươi không chịu thả? Muốn ăn đòn à!”

“...” Tô Ma bỗng buông tay ra, lui về sau một bước, nhìn nàng chằm chằm.

“Ôi trời, tiểu tử tông của ta, các người làm loạn cái gì đấy?” Thịnh ma ma tranh thủ khoảng thời gian này đuổi tới kịp, ngăn trước đầu ngựa, trưng ra gương mặt già nua luôn miệng nói, “Mau xuống ngựa đi! Đừng làm rộn, hôm nay khắp nơi bên ngoài đều giới nghiêm rồi, người còn muốn đi đâu?”

“Giới nghiêm?” Chu Nhan sừng sốt một chút, “Vì sao?”

“Còn không phải là bởi vì chuyện xảy ra ở Tinh Hải Vân Đình ngày hôm trước sao? Thật không ngờ, chỗ đó lại là cứ điểm của Phục Quốc Quân, chứa chấp nhiều nghịch tặc như vậy!” Thịnh ma ma vỗ đùi, lộ ra biểu cảm không dám tin tưởng, “Hôm nay Tổng đốc đại nhân phái người kê

biên tài sản Tinh Hải Vân Đình, phong tỏa toàn thành, đang lùng bắt du đảng Phục Quốc Quân ở từng nhà một đó!”

“...” Nàng nghe được cả kinh, không khỏi bật thốt lên, “Thực sao?”

“Đương nhiên là sự thực!” Thịnh ma ma kéo dây cương lại, tận tình khuyên bảo khuyên cáo, “Bên ngoài hôm nay đang giới nghiêm, không có thủ lệnh Tổng đốc đại nhân tự tay viết, ai cũng không được ra khỏi thành, làm sao cô có thể đi ra ngoài chứ?”

Chu Nhan sững sốt một chút, trên mặt thần sắc ngưng trọng.

Uyên vốn là Tả quyền sứ Phục Quốc Quân, nay cũng đã bị sự phụ giết rồi. Nói như vậy, Giao nhân hiện nay đang trong thời gian như rắn mất đầu, Bạch Phong Lâm tranh thủ cơ hội này điều động quân đội toàn thành lùng bắt, chỉ sợ tình thế càng thêm nghiêm trọng. Nàng nghĩ đến đây, lòng nặng chịch, tràn đầy sầu lo.

Đúng vậy, nàng vẫn phải xuất môn một chuyến, thuận tiện điều tra tình huống bên ngoài một chút.

Chu Nhan không nói hai lời đẩy tay Thịnh ma ma ra, nói: “Bất luận như thế nào, ta vẫn phải đi xem sao!”

“Ôi, tiểu tử tông của tôi ơi!” Thịnh ma ma luôn miệng kêu khổ, “Người đây là muốn mạng của tôi rồi!”

“Yên tâm, ta sẽ đi Tổng đốc phủ trước hỏi xin thủ lệnh ra khỏi thành của Bạch Phong Lâm, sẽ không xằng bậy đâu.” Chu Nhan dừng một chút, an ủi ma ma một câu, vừa chỉ Tô M một bên a, “Các người ở trong phủ, thay ta coi chừng nhóc con này là được.”

“Không! Ta không ở đây một mình đâu...” Đứa bé kia lại kêu lên, nhìn xung quanh một chút, trong giọng nói có chút sợ hãi, “Ở đây... Ở đây tất cả đều là người Không Tang!”

“Yên tâm, bọn họ sẽ không ngược đãi nhóc. Ta chỉ ra ngoài làm một chuyện, xong rồi sẽ lập tức quay lại.” Nàng suy nghĩ một chút, lấy bản chép tay từ trong lòng ngực ra, ném vào trong lòng Tô Ma, “Này, toàn bộ cuốn sách đều được ta dịch thành chữ Không Tang rồi, chắc là nhóc học được. Có cái gì không biết thì lúc ta trở về lại hỏi, nhớ kỹ không đọc cho người khác xem.”

Nhưng mà Tô Ma chỉ là đứng ở nơi đó, nhìn nàng, không nói lời nào.

Đứa bé nhỏ gầy quái gở này, biểu cảm trong mắt lại bình thường như người lớn đã trải quan thế sự xoay vần.

Trên đường vẫn giống như ngày thường, náo nhiệt phồn hoa, cũng không thấy nhiều dị thường lắm. Quét mắt nhìn cũng không thấy trong đám người có một móng Giao nhân nào. Chu Nhan giục ngựa chạy gấp ở trên đường cái, mỗi một xóm ngõ đều thấy có lính canh trông giữ, ở vị trí của mình kiểm tra người qua đường, còn có nhiều quân lính đang gõ cửa

từng nhà, đúng là không bỏ sót hộ nào.

Dựa vào lệnh bài phủ Xích Vương, nàng dọc đường thuận lợi đi qua rất nhiều trạm kiểm soát, lòng tràn đầy lo lắng chạy về phía phủ Tổng đốc. Nhưng mà, ở trước một ngã ba, khước mắt nàng thoáng nhìn thấy cái gì, bỗng nhiên ghìm ngựa lại, ngẩng đầu nhìn về phía tường.

Nơi đó dán một tấm vé bố cáo, mặt trên vẽ một số hình người, là lệnh truy nã.

Trước mặt vẽ một khuôn mặt rất quen thuộc. Phía dưới viết: ” Chỉ Uyên, Tả quyền sứ Phục Quốc Quân. Phần thưởng cho người bắt được là ba nghìn lượng vàng, phần thưởng cho người đánh chết là hai nghìn lượng vàng, phần thưởng cho người tố cáo là một nghìn lượng vàng.”

“Cái gì?” Chu Nhan lấy làm kinh hãi, nhin không được quay đầu hỏi binh sĩ bên cạnh, “Tả... Tả quyền sứ này, không phải chết rồi sao? Thế nào còn phát lệnh truy nã nữa?”

“Đâu có, rõ ràng còn sống mà!” Binh sĩ lắc đầu, “Nếu như chết thật rồi, Diệp Thành đâu có bị hấn quậy đến long trời lở đất?”

“Cái gì?” Chu Nhan chân động toàn thân, một tay tóm lấy người lính kia, “Thực sự còn sống á?”

“Đương... đương nhiên là thật rồi!” Binh sĩ lại càng hoảng sợ.

“...” Nàng chỉ cảm thấy hai tay run run, trước mắt trắng bệch, không nói hai lời, thả tên binh sĩ sắp không thở nổi kia ra, một tay xé tờ lệnh truy nã trên tường xuống, giục ngựa chạy như điên về phía phủ Tổng đốc. Uyên... Uyên còn sống! Lẽ nào, lẽ nào huynh ấy còn sống dưới Thiên Tru của sư phụ?

Làm sao có thể! Dưới Thiên Tru của sư phụ, chẳng bao giờ có người nào còn sống!

“Quận... Quận chúa?” Đúng lúc Phúc Toàn – tâm phúc của Bạch Phong Lân ở cửa đang làm nhiệm vụ, liếc mắt nhận ra nàng, cả kinh thất thanh, vội vã đi lên nghênh đón, “Sao người lại tới đây? Tiểu nhân còn vừa tới quý phủ tặng thuốc mà! Không phải nói quận chúa người còn đang ốm sao? Thế nào hiện tại đã...”

“Bạch Phong Lân có ở đây không?” Chu Nhan nhảy xuống ngựa, ném roi cho gã canh cửa, trực tiếp xông vào trong.

“Quận chúa dừng chân... Quận chúa dừng chân!” Mãi đến khi nàng gần như xông vào nhà trong, Phúc Toàn mới khó khăn lắm ngăn cản nàng, tươi cười nói, “Tổng đốc đại nhân không ở đây, sáng sớm đã đi ra ngoài rồi.”

“Làm sao lại không ở đây!” Nàng ngẩn ra, không khỏi giậm chân, “Đi đâu rồi?”

“Tinh Hải Vân Đình xảy ra chuyện lớn như vậy, Tổng đốc mấy ngày nay

đều bận rộn bao vây tiêu trừ Phục Quốc Quân, rất ít khi ở trong phủ đệ” Phúc Toàn biết cô quận chúa này tính tình nóng nảy, bởi vậy nói chuyện cũng khép nép hơn bình thường, “Ngày hôm nay để đô phái kỵ binh dũng mãnh tới giúp bình định Diệp thành, sáng sớm Tổng đốc đã đi nghênh đón Thanh Cương tướng quân rồi.”

“Được rồi, ta hỏi người cũng được” Chu Nhan cũng không nói nhiều, ném tờ lệnh truy nã tới ngực hắn, “Trên đó nói thật sao?”

“Cái... Cái gì?” Phúc Toàn sửng sốt một chút, mở tờ lệnh truy nã ra nhìn, cõi lòng nghi ngờ lắm bầm nói, “Không sai. Người phía trên này, đích thật là kẻ đứng đầu quân phản nghịch!”

“Ta không phải nói cái này!” Nàng cau mày, “Người trong lệnh truy nã này, hiện tại còn sống không...?”

Phúc Toàn nhất thời không hiểu tại sao nàng lại muốn hỏi như vậy, vừa liếc nhìn lệnh truy nã, gật đầu, miệng cười làm lạnh: “Tự nhiên là còn sống. Thủ lĩnh nghịch đảng này ba ngày trước còn mang người đột nhập vào nhà lao Diệp Thành, sát thương trên trăm người, cướp đi mười mấy tù binh Phục Quốc Quân...”

“Thật sao?” Chu Nhan bật thốt lên, chỉ cảm thấy thân thể thoáng lung lay.

“Đương nhiên là thật. Vì sao người lại hỏi cái này?” Phúc Toàn vô cùng kinh ngạc, nhìn sắc mặt của nàng, “Chẳng lẽ quận chúa biết tung tích của tên phản tặc này sao?”

Nàng không trả lời, chỉ là chậm rãi lần sờ thấy một cái ghế, ngồi xuống, thở dài một hơi.

Trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười ngơ ngẩn.

“Quận... Quận chúa?” Phúc Toàn ngây ngẩn cả người. Nàng cười cái gì chứ?

-----oOo-----

Chương 54: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 54

“Ha ha ha...” Nàng ngửa đầu nở nụ cười, cảm thấy thoáng cái đã sáng tỏ thông suốt, thân thanh khí爽, gánh nặng đè ép nhiều ngày nặng trĩu trong ngực lập tức biến mất, cười đến vui sướng không gì sánh được, “Còn sống... Còn sống! Thật tốt quá! Lại còn sống!”

“...” Phúc Toàn không biết nói cái gì, đầu đầy sương mờ nhìn thiên kim Xích Vương ngồi ở đằng kia, vừa lẩm nhẩm, vừa cười như một đóa ngọc.

“Thật tốt quá! Uyên... Uyên huynh ấy còn sống!”

Cách một chiếc rèm rất sâu, có người ở nội đường đang lẳng lẳng nghe tiếng cười của nàng.

“Cục cục.” Con chim trắng bên cạnh khẽ kêu một tiếng, gương mặt nhìn sắc mặt y, có chút vẻ lo lắng sợ hãi. Nhưng mà Thời Ảnh ngồi ở sâu trong phủ Tổng đốc Diệp Thành nghe nghe tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc quen thuộc, sắc mặt lại trầm tĩnh như nước, không có chút gợn sóng nào.

Nàng cười vui vẻ đến như vậy, vui vẻ giống như một chuỗi chuông bạc vang lên ở góc nhà, hướng thẳng đến trời cao, khiến người nghe cũng cảm thấy trong lòng sáng khoái, chứng tỏ trong hơi một tháng này, nàng cũng đã phải chịu đựng không ít dằn vặt và dày vò đây.

Cho nên giờ khắc áp lực được cởi bỏ, mới có thể vui cười như vậy.

Thì ra, trong lòng của nàng, thật so coi trọng Giao nhân kia hơn bất cứ thứ gì.

“Có điều... Vì sao sư phụ lại phải gạt ta? Còn nói chờ ta tìm người báo thù?” Cười vang một trận, Chu Nhan mới nghĩ tới vấn đề này, thì thềm một tiếng, có chút không giải thích được, “Nếu như Uyên không chết, sớm muộn gì ta cũng sẽ biết mà! Tại sao người lại cố ý nói như vậy?” Ở phía sau rèm, Thời Ảnh hơi cúi đầu, nhìn thẻ ngọc trong tay, không lộ vẻ gì. Trùng Minh gương bốn con mắt nhìn y một cái, lại bày dáng vẻ hiểu rõ.

“Bỏ đi... Sư phụ luôn luôn mặt lạnh, lại ít nói, đoán chừng là lười giải thích với ta những chuyện này đi?” Bên ngoài Chu Nhan lại thì thềm một tiếng, “Để Uyên chạy, đại khái người cũng cảm thấy mất mặt, cho nên không chịu nói đây? Thực sự là chết cũng giữ mặt mũi nhé!”

Trùng Minh cục cục một tiếng, gương bốn con mắt nhìn người bên cạnh một chút, dùng mỏ đẩy tay y ra, người xem người xem, người ta đều cười thành cái gì rồi? Ý nghĩ trong lòng nếu còn không nói ra, với cái tính cầu thả của nha đầu chết tiệt kia, phỏng chừng kiếp sau cũng không

hiểu nổi tâm ý của người đâu?

Nhưng mà tay áo Thời Ảnh phát một cái, đẩy con thần điều lăm điều sang một bên, mặt lạnh không nói lời nào.

Bên ngoài, Chu Nhan đang nói mấy câu, không suy nghĩ cẩn thận xem chuyện gì đã xảy ra, lại cảm thấy may mắn, vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm: “Thật tốt quá! Nếu Uyên không chết, ta cũng sẽ không cần tìm sư phụ báo thù! Ấy, nói lời thật lòng, ta vừa nghĩ đến chuyện đánh nhau với sư phụ thì chân đã nhũn ra rồi”.

“Hả?” Phúc Toàn ở một bên nghe nàng cười khi khi, đầy đầu hơi sương. Phía sau rèm, Trùng Minh nghe được lắc đầu, trong mắt lộ đầy vẻ trào phúng.

“Vôn là nghĩ, cho dù ta đánh không lại, bị sư phụ giết cũng tốt thôi.”

Chu Nhan lắc đầu, thở dài, “Hiện tại hình như cũng không cần chết nữa.” Câu cuối cùng của nàng nhẹ vô cùng, người phía sau rèm bỗng nhiên chấn động.

“Hả? Quận chúa còn có một sư phụ?” Phúc Toàn nghe chuyện không đầu không đuôi, chỉ có thể cười làm lành, miễn cưỡng nói tiếp trọng tâm câu chuyện, “Nhất định là một nhân vật rất giỏi ha?”

“Đương nhiên.” Chu Nhan nở nụ cười, tự hào đầy cõi lòng, “Sư phụ ta chính là người lợi hại nhất cái Vân Hoang này đây!”

Ở phía sau rèm, ngón tay Thời Ảnh chậm rãi gõ trên thẻ ngọc, vẫn không nói gì.

“Ấy” Chu Nhan ở bên ngoài lại thở dài, không biết nhớ ra cái gì, lo lắng, “Có điều đợi lần sau gặp lại, người nhất định lại muốn đánh ta, rắc rối ta gây ra cũng lớn lắm!”.

Đúng vậy, ai kêu ngày đó nàng đầu óc mê muội, còn la hét kêu báo thù cho Uyên, muốn giết sư phụ? Phải rồi, còn nữa, câu nịnh hót bừa bãi lúc trước cũng bị người biết rồi! Trời ạ... Lúc đó không nghĩ, hiện ở nhớ lại, khi đó biểu cảm của sư phụ đáng sợ cỡ nào!”.

Nàng kinh ngạc nghĩ lại, không khỏi rùng mình.

Bỏ đi, nếu sư phụ không có giết Uyên, thì không có chuyện gì nữa. Dù sao nàng cũng không cần tìm y báo thù, cũng không cần người chết ta sống... Cùng lắm ăn mấy trận đòn, nhõng nhẽo nịnh nọt, phỏng chừng sư phụ cũng sẽ giống như trước đây tha lỗi cho mình.

Lòng nàng tràn đầy sung sướng đứng lên, đưa tay cầm lệnh truy nã ề nói với Phúc Toàn: “Ấy, không sao rồi! Phải rồi, đợi Bạch Phong Lân trở về, người nói với hắn, ta muốn đi Đế đô một chuyến, muốn hỏi xin hắn thủ lệnh ra khỏi thành, lát nữa người kêu hắn chuẩn bị cho xong đi, ngày mai ta trở lại lấy.”

Nàng nói đến gọn gàng dứt khoát, chỉ coi thống lĩnh Tổng đốc Diệp

Thành là một người thường cho nàng hô tới quát lui.

“Quận chúa phải ra khỏi thành ă?” Phúc Toàn vô cùng kinh ngạc, nhưng không dám chất vấn, chỉ có thể luôn miệng đồng ý, “Được, chờ Tổng đốc đại nhân trở về, thuộc hạ nhất định bẩm báo!”

“Ừ, cảm ơn nhé.” Chu Nhan tâm tình tốt, cười híp mắt xoay người.

Nàng xoay người, chuẩn bị rời đi, bên ngoài dương quang cuối xuân xuyên thấu qua rèm cửa sổ, nhàn nhạt chiếu rọi ở trên người nàng, khiến thiếu nữ này giống như đi trong mây tía, xinh đẹp vô ngần.

Nhìn thấy nàng muốn đi, trong phòng, Trùng Minh dùng mỏ đẩy cánh tay Thời Ảnh một cái, bốn con mắt chuyển động nhanh như chớp, gấp đến độ trong miệng đều sắp bật ra tiếng người rời. Nhưng mà thần quan mặc áo bào trắng ngồi ở chỗ tối, trong tay nắm chặt thẻ ngọc, cúi đầu nhìn lòng bàn tay, vẫn như cũ không nói một lời.

Con gái Xích Vương tâm tình thật tốt, nhảy tung tăng đi ra ngoài. Nhưng mà, mới vừa đi tới bên bậc thang, bỗng nhiên cảm giác phía sau có một đạo kinh phong kéo tới!

“Ai?” Nàng lấy làm kinh hãi, không kịp quay đầu, không chút nghĩ ngợi giơ tay lên, kết ngay một cái ấn, mấy ngày nay thuật pháp của nàng đột nhiên tăng mạnh, phát tay một cái đã dựng thành “Lá chắn kiên cố”, có vật gì vừa xẹt qua đụng phải kết giới vô hình, lập tức phát ra một tiếng vang nặng nề, té xuống đất, toàn bộ kết giới đều rung lên.

“Ồ?” Nàng tập trung nhìn vào, không khỏi la thất thanh, “Chim... chim bốn mắt?”

Quả nhiên, có bốn con mắt màu máu đỏ cách kết giới trong suốt trùng mắt nhìn nàng, chuyển động nhanh như chớp, phần nộ mà hung ác. Mới nháy mắt vừa rồi, Trùng Minh hóa thành con chim nhỏ cỡ người tuyệt muốn đi tới ngậm vạt áo của nàng, kết quả lại đụng đầu vào kết giới, gần như bị đụng đến vẹo cả mỏ rời.

“Xin... Xin lỗi!” Chu Nhan vội vã phát tay giải tán kết giới, ôm nó vào trong lòng, giơ ngón tay lên, chỉnh lại cái mỏ bị lệch của Trùng Minh về như cũ, “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Thần điều tức giận mổ vào mu bàn tay nàng một cái, nàng đau đến nhin không được kêu một tiếng.

“Ai biết ngươi lại ở chỗ này chứ? Còn không nói tiếng nào đã bắt đầu cắn ta! Ta đây là ngộ thương ngươi thôi!” Chu Nhan giận dữ nói thảm, phảng phất bỗng nhớ ra cái gì đó, rồi đột nhiên đổi sắc mặt, thốt lên, “Úi! Nếu ngươi đã ở chỗ này, như vậy đến, sư phụ người... chẳng phải người cũng...”

Nói được phân nửa, nàng không nói được gì nữa, há to miệng kinh ngạc nhìn vào gian phòng.

Phía sau cửa lớn, sâu sau rèm che, một nam tử trẻ tuổi ngồi im trong bóng tối, đang im lặng nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, gò má vắng vẻ như giếng cổ, không có một tia biểu cảm.

Sư... Sư phụ!

Trong một cái chớp mắt, nàng chỉ cảm thấy chân tay mềm nhũn, gần như muốn quỳ xuống ngay tại chỗ.

Nếu như không phải Trùng Minh kéo chặt lấy vạt áo của nàng, Chu Nhan gần như muốn bỏ chạy theo bản năng rồi, mà sau thời khắc kinh hãi ban đầu, đầu óc của nàng khôi phục lại chút tri giác, ở trên mặt vẽ ra một nụ cười nịnh nọt, ho khan một tiếng, nhích từng tí một qua, muốn nghĩ lời cầu xin tha thứ cho thật hay ho vào.

Đúng vậy, nếu đã gây họa, chọc giận sư phụ rồi, cũng không thể rúc đầu trốn cả đời được? Nếu sớm muộn cũng phải qua cửa ải này, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay gặp được, không bằng kiên trì qua cầu xin tha thứ đi.

Cứ với thái độ của sư phụ đối với mình trước kia, thì cứ ăn no một trận đòn, phỏng chừng cũng tốt rồi.

“Ồ... Vị này là...” Là tâm phúc, Phúc Toàn đương nhiên cũng biết gần đây Tổng đốc đại nhân tiếp đãi một vị quý khách trong viện sâu, nhưng mà thân phận đối phương thần bí, Tổng đốc đại nhân cũng không cho tới tới đi vào, nên lúc này cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng dấp vị khách quý này, không khỏi có chút luống cuống, không biết có nên ngăn cản quận chúa hay không.

Nhưng mà, bên này Chu Nhan vừa trưng bộ mặt tươi cười đi vào trong phòng, không đợi nàng cất được tiếng nào, Thời Ảnh đã đứng khởi sập, cũng không thấy nhấc chân, trong nháy mắt đã đến trước mặt nàng.

“Sư, sư phụ...” Chu Nhan theo bản năng hít một hơi lạnh, lui về sau một bước, nhưng mà phía sau lại như dựa vào một bức tường vô hình, không thể lùi lại được nữa, nàng chỉ cảm thấy lưng lạnh lẽo: Người... người muốn làm gì? Lặng thinh trừng mắt nhìn nàng như vậy, không phải muốn đánh mình chứ?

Nàng sợ đến ngực giật thột, sắc mặt trắng bệch, nhích đến bên cạnh Phúc Toàn một chút như muốn xin giúp đỡ. Nhưng mà kỳ lạ chính là trong khoảnh khắc, vị gia tộc gần trong gang tấc kia bỗng nhiên biến mất khỏi tầm nhìn của nàng.

Chu Nhan hít sâu một hơi lạnh, biết sư phụ đã bày thiên la địa võng, ngăn cách hết thảy chung quanh, chỉ có thể bắt đắc dĩ thu hồi đường nhìn, cắn răng một cái, bỗng nhiên cúi đầu, quỳ sụp xuống đất, dùng thái độ chấp nhận ăn đòn nhận tội cúi đầu cả tiếng xin xỏ: “Sư... Sư phụ tha mạng! Đồ nhi biết sai rồi!”

Nói dứt lời, nàng ngừng thở đợi trả lời, ngược tính toán nếu như sư phụ hỏi nàng “sai ở chỗ nào”, thì trả lời ngay: “Động thủ với sư tôn, nói năng lỗ mãng, tội đáng chết vạn lần!”

Nhưng mà bên tai im phăng phắc, không hề có âm thanh gì.

Nàng nghĩ sư phụ còn đang tức giận, lưng lạnh lẽo, không dám ngẩng đầu, vội vã cúi đầu cả tiếng hô lần thứ hai: “Đồ nhi biết sai rồi! Cầu... Cầu xin sư phụ tha thứ! Muốn mắng muốn đánh, tuyệt không oán giận!” Nhưng mà, lời nói ra rồi, xung quanh lại hoàn toàn yên tĩnh. Thời Ảnh vẫn không trả lời.

Tim Chu Nhan đập loạn xạ, cảm giác mồ hôi lạnh tuôn ra toàn thân, thấm ướt cả quần trong. Nàng cúi đầu miên man suy nghĩ, lại thấy bóng trắng nơi khóe mắt khẽ động, lòng đang vui vẻ, nghĩ sư phụ định đưa tay kéo nàng đứng dậy. Nhưng mà ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện là Trùng Minh bay lên, dùng mỏ kéo lấy váy của nàng dốc sức kéo nàng đứng lên. Thàn điều bốn mắt nhìn nàng, trong đồng tử màu đỏ như máu tràn đầy lo lắng.

Làm sao vậy? Nó muốn bảo mình đừng làm như vậy sao? Tại sao... tại sao sư phụ không nói lời nào? Vì để cho sư phụ bớt giận, nàng vừa bước lên đã hành đại lễ như thế, phải biết rằng sau khi rời khỏi núi Cửu Nghi, nàng gần như không hề quỳ trước mặt bất kỳ ai nữa, cho dù là lúc phụ vương cuồng nộ muốn đánh gãy chân của nàng, nàng cũng tuyệt không khuất phục. Lúc này nàng làm đã hi sinh lớn như vậy, gần như vứt bỏ hết thể diện và khí thế rồi, chẳng lẽ y còn không chịu tha thứ cho nàng sao? Chu Nhan cẩn thận ngẩng đầu, lại đối mặt với một đôi mắt lặng thinh. Thời Ảnh đứng ở bên cạnh, lại vẫn là không nói gì, cũng không có hỏi “sai ở chỗ nào” như nàng đã đoán, chỉ cứ lặng yên nhìn nàng bằng ánh mắt sắc bén mà xa lạ, khiến lòng Chu Nhan lạnh lẽo, có một loại sợ hãi không giải thích được.

Nguy rồi! Sư phụ... Sư phụ lần này, xem ra thực sự tức giận lắm rồi? Tiếng cục cục của Trùng Minh dần chuyển thành lo lắng, cố sức kéo nàng, muốn nàng đứng lên. Nhưng mà Thời Ảnh khẽ cau mày, ống tay áo phất một cái, lập tức quét con chim thần thích xía vào chuyện người khác này lặn qua một bên, sau đó đến gần một bước, quay về phía nàng vươn tay ra, rút cục mở miệng nói ra ba chữ: “Trả lại cho ta.”

Chu Nhan theo bản năng run run một cái, lắp bắp hỏi: “Trả... Trả cho người cái gì?”

“Ngọc Cốt.” Giọng nói của Thời Ảnh lạnh lùng mà bình tĩnh.

“Đừng mà!” Chu Nhan lập tức cả kinh, rụt lại, bật thốt lên, “Rõ ràng... rõ ràng là người đã tặng cho con! Người... người tặng cho con năm mười ba tuổi ấy! Sao còn có thể đòi về?” □

-----oOo-----

Chương 55: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 55

Thời Ảnh lạnh lùng nói: “Không cần về, chẳng lẽ còn cho người giữ lại nó tới giết ta sao?”

“Sur... Sur phụ!” Nàng run lên, trong giây lát hiểu ra lãnh ý trong mắt y, sau lưng lập tức đổ đầy mồ hôi lạnh, lấp bắp, “Làm sao... Làm sao đồ nhi dám?”

“A, người trước nay không sợ trời không sợ đất, có cái gì không dám?”

Thời Ảnh cười lạnh một tiếng, giọng nói bình tĩnh, nhìn thoáng qua lệnh truy nã nàng cầm trong tay, đột nhiên nói, “Nếu như hôm nay người không thấy được vật này, lúc này nhìn thấy ta có phải sẽ nhảy lên báo thù cho hãn hay không?”

Giọng nói của y rất nhạt, lại bình tĩnh như nước sâu, làm cho lòng người phát lạnh.

Chu Nhan sững sốt, nhưng lại không lời chống đỡ, đúng vậy, nếu như Uyên thật sự đã chết rồi, nói không chừng lúc này nàng vừa nhìn thấy sư phụ đã lửa giận hừng hừng xông lên liều mạng với y! Thế nhưng cảm tạ trời đất, không phải mọi chuyện đều không có xảy ra sao? Vì sao sư phụ cứ xoắn mãi vấn đề này không tha chứ?

Nguy rồi, lúc này nàng nên xin tha khiếu gì, y mới bằng lòng buông tha cho nàng đây?!

Nàng trung vẻ mặt cầu xin, ủ rũ: “Ngày... ngày đó con thuận miệng nói lung tung thôi mà! Người chó coi là thật.”

“Khi sư diệt tổ, những lời như vậy cũng có thể thuận miệng nói lung tung?” Thời Ảnh bất động thanh sắc, giọng nói vẫn bình tĩnh mà sắc bén như cũ, không có chút dấu hiệu buông lỏng nào, “Khi đó con thật sự

muốn giết ta, đúng không?”

“Đồ nhi tuổi còn nhỏ, ăn nói lung tung, người là đại nhân chớ chấp tiêu nhân mà, tuyệt đối đừng để trong lòng.” Chu Nhan lấp bắp mở miệng, cố gắng bày ra bộ mặt tươi cười, “Con nào dám động thủ với người đâu... Với ba cái công phu mèo cào của con, còn không lập tức bị sư phụ đánh cho bẹp dí sao?”

“Thế à?” Y nhìn nàng một cái, như thể lập tức thấy rõ những đổi thay gần đây của nàng, thờ ơ nói, “Không cần quá mức khiêm tốn. Người tiến bộ rất nhanh, với năng lực bây giờ, nếu động thủ với ta chí ít cũng có thể chống đỡ trong một khắc thời gian... Nếu như nắm giữ Ngọc Cốt thật sự, thậm chí có thể đấu với ta một trận. Chỉ tiếc...”

Ngón tay y khẽ động, Chu Nhan bỗng thấy trên đầu khẽ động, Ngọc Cốt “vút” một cái từ đầu nàng nhảy ra, bay về phía lòng bàn tay Thời Ảnh! “Sư phụ!” Nàng hô lên một tiếng, liêu lĩnh nhào tới, bắt lại Ngọc Cốt, “Đừng mà!”

May quá, nàng vung tay còn bắt được đuôi Ngọc Cốt. Cây trâm kia hơi nhún nhảy trong lòng bàn tay nàng, tựa như bị một sợi dây vô hình nắm giữa, cố gắng muốn tránh thoát. Nàng dốc hết sức lực nắm chặt Ngọc Cốt, chống lại sức mạnh đang kéo nó đi, nhất thời không cách nào mở miệng nói lời cầu xin nữa.

Nhưng mà, trận kéo co ngắn ngủi này, cuối cùng vẫn thất bại.

Khi sức lực trong người nàng đã cạn kiệt, “vút” một tiếng, Ngọc Cốt như mũi tên từ trong bàn tay nàng bay đi, về tới tay Thời Ảnh, trên mũi châm trong suốt sáng tỏ còn rướm một vết máu đỏ sẫm, đó là vết tích cắt từ bàn tay nàng.

Một tia máu thấm vào Ngọc Cốt, trong nháy mắt biến mất không vết tích.

Thời Ảnh cúi đầu nhìn cây trâm trong tay, ánh mắt phức tạp, yên lặng không nói gì. Thì ra, chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy.

Lúc nàng đi, y đã tặng nàng cây trâm này, vén mái tóc dài lên cho nàng. Con người của nàng phản chiếu trong suốt trong gương đồng, vẻ mặt lại ngây thơ, hoàn toàn không hiểu gì mấy về món quà quý giá này.

Cây trâm này truyền lưu từ thời viễn cổ, bắt đầu từ hoàng hậu Bạch Vi, rồi cứ truyền dần lại qua các đời hoàng hậu Không Tang. Sâu khi mẫu thân qua đời, phụ vương cầm đi thân giới hậu thổ trong tay bà, cũng tước đoạt thân phận của bà, nhưng mà cây trâm này lại được giữ lại. Đó là di vật duy nhất mẫu thân để lại cho y.

Y đã từng trình trọng giao lại nó cho thiếu nữ kia, đồng thời thứ mà y ký gửi, chính là vật trân quý nhất trong lòng. Thế nhưng cách nhiều năm như vậy, vật đổi sao dời, đến cuối cùng, lại phát hiện thì ra tất cả chẳng

qua chỉ là mình nhất sương tình nguyện! Buồn cười biết bao, ngu xuẩn cỡ nào...

Y không nói gì, chỉ thu hồi cây trâm này, để yên lặng ở trong lòng bàn tay, tựa như muốn nắm chặt cõi lòng đã tự lúc nào vỡ vụn thành nhiều mảnh.

“Sur phụ!” Chu Nhan lão đảo ngã nhào xuống đất, thấy vẻ mặt của y như thế, cõi lòng không tự chủ được mà buồn thiu, đúng vậy, sự thình lạng này, thậm chí còn dọa người hơn tức giận!

Y nhìn nàng một cái, khẽ nhúc nhích chân, muốn rời khỏi. Chuyện đó làm Chu Nhan rùng mình, quên cả đứng lên, cứ thế té nhào qua, bò trên đất bắt chéo áo của y lại, thất thanh nói: “Sur phụ! Người... người sẽ không vứt bỏ con như vậy chứ?”

Hình như y cũng bị những lời này làm cho run lên một chút, cúi đầu nhìn nàng, nàng rất thông minh, không cần y mở miệng, thì đã đoán được lúc này y đã hạ quyết tâm.

“Là con không tốt! Tất cả đều là lỗi của con!” Không nghe được y phủ nhận câu nào, trong lòng Chu Nhan còn sợ hơn, giọng nói cũng run rẩy, “Nếu người tức giận, thì cứ đánh cho đồ nhi một trận là được, con tuyệt đối sẽ không kêu đau tiếng nào! Nhưng... nhưng tuyệt đối đừng bỏ rơi con mà!”

Thời Ảnh vẫn không nói gì, chỉ lui về phía sau một bước. Chu Nhan túm chặt lấy vạt áo của y, thế nào cũng không chịu buông tay, thậm chí cả người cũng bị y lôi về phía trước một bước.

“Buông tay.” Rốt cuộc y cũng mở miệng, giọng nói lạnh lùng, “Lôi lôi kéo kéo, còn ra thể thống gì nữa!”

“Không! Không buông!” Nàng bị kéo đi, nằm trên mặt đất tóm chặt y phục của y, tóc tai bù xù, nhếch nhác thảm hại, nhưng nhất định không chịu buông tay, “Sur phụ không tha thứ, thì con sẽ không buông tay! Cho dù... cho dù đánh chết con, con cũng không đứng dậy! Dù sao... dù sao sur phụ cũng không cần con nữa, con sống còn có ý nghĩa gì chứ!”

Ban đầu nàng chỉ định chơi trò ăn vạ, nhưng nói xong lời cuối cùng thật sự động lòng, giọng nói nghẹn ngào, viền mắt đỏ hoe. Thời Ảnh thấy dáng vẻ chật vật này của nàng, ánh mắt thoáng có chút dao động, giọng nói vẫn lãnh đạm như trước: “Khóc cái gì? Ta cũng không có loại đồ đệ khi sư diệt tổ này. Đứng lên cho ta!”

Chu Nhan luôn luôn hiểu rõ tính tình sur phụ, biết trong lòng y buông lỏng, vội vã vừa đứng lên, vừa cười làm lạnh: “Sur phụ nói chi vậy? Một ngày là thầy suốt đời là cha, có cho đồ nhi mười lá gan, con cũng không dám khi sư diệt tổ đâu mà!”

“Một ngày là thầy suốt đời là cha?” Thời Ảnh hơi chấn động một chút,

ánh mắt bỗng nhiên trở lại lạnh lẽo mà nghiêm khắc.

Trong lòng nàng giật thột, không biết lời này có chỗ nào không đúng, đầu óc nghĩ thật nhanh, vừa muốn nói gì, đã thấy sư phụ phát vạt áo, bạch quang trước mắt lóe lên, “roẹt” một tiếng, tay nàng đã nhẹ đi một chút, cả người té ngã trên mặt đất, ngã đến miệng gặm đất luôn.

Nàng xiêu vẹo ngẩng đầu, thấy sư phụ cầm Ngọc Cốt trong tay, chỗ Ngọc Cốt cắt qua, thì vạt áo đã rách! Chu Nhan nắm nửa miếng vạt áo, không khỏi đàn thối ra, bật thốt lên: “Sư phụ... Người, người làm gì chứ? Chẳng lẽ muốn cắt áo đoạn tình với con sao?”

Dừng một chút, nàng vội vã bày ra gương mặt tươi cười: “Chắc chắn là sư phụ không bỏ được, phải không?”

“Hi hả ít thôi!” Thời Ảnh nhìn nàng, giọng nói nghiêm khắc hiem thấy, mang theo sương giá, gằn rõ mỗi chữ mỗi câu, “Bây giờ ngươi dám cười nói hi hả với ta, chẳng qua chỉ là vì ta không thật sự giết tên Giao nhân kia mà thôi, đừng có cười quá sớm. Ngươi cho là chuyện này cứ tính như vậy sao? Nói cho ngươi biết, cái tên Giao nhân kia, ta nhất định sẽ giết!”

“Sư phụ!” Chu Nhan hít một hơi lạnh, bỗng nhiên nhảy dựng lên, “Người nói thật sao?”

“Ta từng nói đùa bao giờ chưa?” Thời Ảnh nhìn đệ tử sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nói, “Mấy ngày nay ta yêu cầu Tổng đốc Diệp Thành phong thành tìm người, chính là để tìm hắn. Toàn bộ Phục Quốc Quân bị vây ở thành Nam, dựa vào nơi hiểm yếu để chống cự, đã trụ không được mấy ngày rồi.”

“Cái gì? Bạch Phong Lân phong thành, thì ra... thì ra là do người chỉ điểm?” Chu Nhan càng nghe lòng càng trĩu nặng, nhin không được giậm chân một cái, thất thanh nói, “Sư phụ, người, người sao cứ phải giết Uyên chứ? Hai người không quen nhau mà, rốt cuộc có thù oán gì phải báo chứ?”

“...” Thời Ảnh ngừng một chút, lạnh lùng trả lời, “Chỉ Uyên là kẻ đứng đầu Phục Quốc Quân, về công về tư, đều phải giết!”

“Thế nhưng, sư phụ người cùng lắm chỉ là một thần quan mà thôi! Người xuất gia không phải là không hỏi quốc sự sao?” Chu Nhan quýnh lên đã quên mất nói chuyện phải uyển chuyển, gằn như bật thốt ra, “Đây là chuyện của Đế quân lục vương và kiêu kỵ binh, có liên quan gì đến người chứ!”

Thời Ảnh nhìn đệ tử đang thở gấp, khóe miệng bỗng nhiên nổi lên ý cười nhạt, hỏi: “Thế nào, ngươi muốn biết nguyên nhân như vậy? Nếu như ta có nguyên nhân chính đáng, ngươi sẽ không ý kiến gì nữa đúng không?”

“Ồ...” Chu Nhan chần chờ một chút, lập tức gật đầu, “Phải!”

“Tốt lắm, ta sẽ nói cho ngươi biết, cho ngươi tâm phục khẩu phục.” Thời

Ảnh nhìn nàng, co một ngón tay lại, gằn từng câu từng chữ, “Thứ nhất, ta thân là đích trưởng tử của Bắc Miện Đế, trên người chảy dòng máu Đế vương, tất cả mọi chuyện ở cõi Vân Hoang, đương nhiên đều liên quan đến ta!”

Chu Nhan thất kinh, giống như bị sét đánh, lắp bắp: “Cái gì? Người... Người là nhi tử của Đế quân?!”

Không để ý đến nỗi kinh ngạc của nàng, Thời Ảnh tiếp tục từ tốn nói: “Thứ hai, lý do ta nhằm vào Phục Quốc Quân, là bởi vì ta và Đại Ti Mệnh đều tiên đoán được Không Tang không lâu sau sẽ có đại nạn ập đến, mà tai họa diệt vong toàn bộ Không Tang, sẽ là do bộ tộc Giao nhân mang đến!”

“Cái... Cái gì?” Chu Nhan gằn như đã nói không ra lời, “Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật.” Thời Ảnh nhìn sâu vào đệ tử đang trợn mắt há mồm, vẫn gọn sóng không sợ hãi như trước, nhàn nhạt hỏi, “Hiện tại, ngươi thấy ta đã có đầy đủ lý do giết kẻ kia chứ?”

Chu Nhan sững sờ ở đó, hồi lâu không nói gì.

“Thật... Thật vậy chẳng?” Qua hồi lâu, nàng rớt cục mới cố hết sức học ra một câu nói, “Người... Người là hoàng tử? Giao nhân sẽ làm chúng ta vong quốc? Có thể nào... có thể nào sai rồi không?”

Thời Ảnh nhíu mày một cái: “Ngươi là nói vấn đề thứ nhất, hay là vấn đề thứ hai?”

“Cả hai luôn! Đúng rồi! Nói như vậy, mẹ ngươi... Mẹ ngươi chẳng phải là Bạch Yên hoàng hậu sao?” Nàng nhảy dựng lên như bị đập vào cái đuôi mèo, sờ vào tóc, thất thanh nói, “Tại sao người phải gạt ta? Thì ra là thế! Thảo nào...” Nàng sờ soạng lên khoảng không trên đỉnh đầu, lấy lại tinh thần, chỉ vào Ngọc Cốt trong lòng bàn tay y, run giọng: “Khó trách người lại có vật này!”

“Ta chưa bao giờ có ý định gạt ngươi” Thời Ảnh cau mày, nắm chặt cây trầm kia, “Ta nghĩ lúc ngươi thấy Ngọc Cốt phải biết ngay rồi, thì ra sự ngu dốt của ngươi lại vượt quá tưởng tượng của ta.”

“...” Chu Nhan bị nghẹn họng đến không nói nên lời.

Cây trầm trong suốt sáng tỏ, giống như miếng ngọc lưu ly băng tuyết, đó là di vật của Bạch Vi hoàng hậu từ thời viễn cổ, cho tới bây giờ chỉ truyền thừa duy nhất trong vương thất Đế đô. Nếu như sư phụ không phải dòng dõi dòng chính của Đế vương, thì tại sao lại có vật trân quý như thế? Vấn đề đơn giản như vậy, vậy mà nàng cầu thả đến nỗi không hề nghĩ tới! Chắc phụ vương đã sớm biết rồi? Cho nên mới hết sức kính nể sư phụ như vậy.

Thế nhưng những người lớn này, vì sao vẫn luôn gạt mình?

“... Vấn đề thứ hai thì sao?” Nàng vội vàng hỏi, “Giao nhân sẽ diệt

Không Tang? Không thể nào!”

Thời Ảnh nhíu mày, giọng nói nghiêm trọng: “Người nghĩ ta sẽ nhìn lầm à?”

“...” Sư phụ nói vô cùng nghiêm túc, Chu Nhan nhất thời không dám trả lời, nhưng mà rất nhanh lại ý thức được nếu như cam chịu điểm này, thì chẳng khác nào thừa chấp nhận sư phụ có thể giết chết Uyên, nên lại lập tức kêu lên, “Không thể nào! Giao nhân... Giao nhân làm sao có thể diệt vong Không Tang chúng ta! Bọn họ đâu có năng lực này?”

“Bây giờ còn chưa có, nhưng bảy mươi năm tiếp theo thì sẽ có rồi.”

Giọng nói của Thời Ảnh lạnh lùng mà bình tĩnh, “Giao nhân lúc này vẫn chưa làm nên trò trống gì, chẳng qua là bởi vì trăm ngàn năm qua, vẫn không có người kế thừa huyết mạch Hải hoàng xuất hiện, như rắn mất đầu mà thôi, thế nhưng, vua của bọn họ, hiện nay đã phủ xuống nhân gian này rồi”.

“Cái gì?!” Chu Nhan sững sốt một chút, thốt lên, “Không có khả năng! Không phải Tinh Tôn đại đế đã giết đời Hải hoàng cuối cùng đi rồi sao? Huyết mạch Hải hoàng đã bị cắt đứt từ bảy ngàn năm trước rồi!”

Thời Ảnh gật đầu: “Phải. Tinh Tôn đế đã giết Thuần Hoàng – Hải hoàng cuối cùng, đồng thời phong ấn Nhã Nhiên – chị em ruột thịt duy nhất của ông ta vào trong địa cung của mình rồi, thế nhưng, huyết mạch Hải hoàng, lại cũng không vì vậy mà đoạn tuyệt.”

“Làm sao có thể?” Nàng không thể tin được, “Người đều chết sạch rồi mà!”

“Huyết mạch và sức mạnh của Giao nhân không được truyền thừa giống cách của người trên mặt đất chúng ta.” Thời Ảnh cũng không hề cười nhạo kiến thức của nàng nông cạn, chỉ bình thản nói, “Huyết mạch của bọn họ, có thể cách một đời, thậm chí cách mấy đời, chợt trở về thế gian này.”

Chu Nhan ù ù cạc cạc mở to hai mắt: “Có ý gì chứ?”

-----oOo-----

Chương 56: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 56

Lúc này Thời Ảnh vô cùng kiên nhẫn giải thích tiếp: “Hải hoàng Thuần Hoàng trước khi chết, có thể lưu lại máu của mình ở nơi nào đó, để lực lượng có thể phong tồn. Nhiều năm sau hóa thành phôi thai trong tử cung, để cho huyết mạch bị cắt đứt tiếp tục chảy dài”.

Lúc này đây Chu Nhan còn chưa bị choáng, bật thốt lên: “Đó không phải là cách một thể hệ mà sinh con sao?”

“Phải.” Thời Ảnh gật đầu hiềm thấy, “Con nói rất đúng.”

“Làm sao có thể!” Nàng kêu lên, “Có thuật pháp này sao?”

“Đây không phải là thuật pháp, chỉ là thiên đạo.” Thời Ảnh bình tĩnh nói,

“Giao nhân không giống với người. Tạo hóa thần kỳ, giữa lục hợp có thiên biến vạn hóa, trước kia không phải ta từng nói qua “Lục hợp tứ sinh” với con sao? Trong lục hợp, vạn vật có tổng cộng bốn cách sinh sôi, có nhớ bốn cách đó là gì không?”

“Hả...” Nàng không ngờ đột nhiên lại bị kiểm tra bài vở, sững sốt một lát, mới lắp bắp nói, “Thấp sinh, thai sinh, noãn sinh... và hoá sinh?”

Không ngờ nàng lại trả lời đúng. Thời Ảnh gật đầu: “Giữa thiên địa, con sâu cái kiến là thấp sinh, loài người sinh đẻ bằng thai sinh, các loài có cánh thì đẻ trứng, mà có rất ít lực lượng thần linh lớn mạnh, ví dụ như Long thần, thì có thể hóa sinh, duy chỉ có Giao nhân, thì có thể vừa sinh đẻ bằng bào thai, vừa có thể hoá sinh. Chỉ có điều Giao nhân có thể hoá sinh ít vô cùng, trừ phi cường đại như Hải hoàng.

“Cái gì?” Chu Nhan mở to hai mắt, “Người là nói... thời khắc cuối cùng trước khi bị giết chết, Hải hoàng đã bí mật giữ lại huyết mạch của mình, lại dùng phương pháp hoá sinh để hậu duệ trở lại thế gian ư?”

Đây là truyền thuyết “Hải hoàng trở về” của Giao nhân. Thời Ảnh gật đầu, công nhận toàn bộ lời nói vừa rồi của nàng: “Bảy ngàn năm trước, khi Tinh Tôn Đế đưa đại quân sát nhập biển Bích Lạc, Thuần Hoàng tự biết đại nạn diệt tộc đã cận kề gang tấc, bèn ngay đêm trước khi nghênh chiến, lấy một giọt máu của mình ra lưu giữ ở trong minh châu, để nữ tế ti Ai Tháp thủ hộ, đến lúc Hải quốc diệt vong, Tinh Tôn đế giết Hải hoàng, nhưng không tìm được vị nữ tế ti trong Ai Tháp kia, cũng không tìm được huyết mạch ông ta để lại.”

Chu Nhan sững sốt một chút: “... Lúc đó vì sao lại không tìm tiếp vậy?”

Thời Ảnh trầm mặc một chút, như thể cân nhắc xem có cần nói tiếp hay không, cuối cùng vẫn nói: “Bởi vì, lúc đó Bạch Vi hoàng hậu đã sinh được hoàng tử, trở về triều đình, biết được tin Hải quốc bị Tinh Tôn đế tàn sát, dưới cơn thịnh nộ rút kiếm cắt đứt với trượng phu. Bởi vậy nội

chiến Vân Hoang bạo phát, Tinh Tôn đế đã không có sức tìm kiếm huyết mạch Hải Hoàng nữa.”

“Bạch... Bạch Vi hoàng hậu cắt đứt với Tinh Tôn đế? Làm sao có thể!” Chu Nhan bật thốt lên, lâm bảm nói, “Không phải vẫn nói hai người bọn họ là cặp Đế Hậu ân ái nhất sao? Trên “Lục Hợp Thư” rõ ràng có nói, Bạch Vi hoàng hậu là do sinh con khi tuổi đã cao, chết vì... Phải, chết vì khó sinh!”

Thời Ảnh im lặng, không nói gì.

Chu Nhan thấy y không có phủ nhận, không khỏi thở dài một hơi, nói thầm: “Người nhất định là gạt con đúng không? Đừng bắt nạt con ít đọc sách sử nhé... còn vẽ vờ rắc rối như vậy...”

Thời Ảnh hơi nhíu mày, thở dài: “Con sai rồi. “Lục Hợp Thư” mà hậu thế có thể đọc được, thật ra chỉ là đồ dỏm mà sử quan soạn sửa theo ý của Đế quân mà thôi, có rất nhiều chuyện, cũng không được ghi chép đúng sự thật.”

“Hả?” Nàng ngậy ngấn cả người, “Có... Có ý gì?”

“Ý là, lịch sử mà con biết, giống như đại bộ phận người Vân Hoang thôi, đều là giả! Đại thần quan núi Cửu Nghi dừng một chút, giọng nói nghiêm khắc, phiên bản chân thực duy nhất, được giữ ở Tầng Thư Các của Tử Thần Điện, chỉ có người Hoàng thất mới được đọc”.

“Thật vậy ư? Vậy sao người lại biết...” Nàng ngạc nhiên bật thốt lên, thoáng cái lại nghĩ tới thân phận thật sự của sư phụ, sững sốt một chút, đúng rồi, đương nhiên người biết rồi, người là đích trưởng tử của Đế quân, trên người chảy dòng máu thuần khiết nhất của Đế vương Không Tang!

Trong chớp mắt, người trước mắt này như thể bỗng nhiên trở nên thật xa lạ, thật gần, rồi lại thật xa.

Đúng vậy, khi lần đầu tiên nàng gặp y lúc nhỏ, nàng hoàn toàn không biết gì về thân phận của thiếu niên áo trắng khổ tu trong thâm cốc kia. Bây giờ nghĩ lại, thiếu niên cô độc kia có thể đi lại tự nhiên giữa nơi cấm kỵ sâm nghiêm, tất nhiên là có thân phận vô cùng đặc thù rồi? Năm nàng mười ba tuổi ấy, bọn họ gặp nạn ở vực sâu Thương Ngô, gần như toi mạng. Khi đó, nàng cũng y ra khỏi tuyệt cảnh, một mạch lão đảo bên ba, trong lúc vội vàng thậm chí không kịp nghĩ một chút: Rốt cuộc tại sao lại có người muốn sát hại một thiếu niên thân quan không tranh với đời như vậy?

Nhưng thân phận tôn quý thật sự của y, cuối cùng lại vẫn vượt qua khỏi tưởng tượng của nàng.

Có điều nếu y đã là đích trưởng tử, đứa con do hoàng hậu sinh ra, thì tại sao lại rời khỏi Đế đô từ thuở nhỏ, một mình khổ tu ở nơi thâm sơn cùng

cốc? Thì ra nàng lớn lên giữa tỉnh tỉnh mê mê, hoàn toàn chẳng hiểu gì về người bên cạnh này.

“Sau khi kết thúc nội chiến, mấy đời đế quân của vương triều Bì Lãng cũng từng phái chiến thuyền ra khơi, tìm tòi tung tích giọt máu Hải hoàng để lại, có một lần thậm chí suýt chút nữa bắt được nữ tì giữ lửa kia, nhưng cuối cùng vẫn không có thu hoạch được gì.” Giọng nói Thời Ảnh trầm thấp mà xa xưa, giống như truyền đến từ một thời không khác: “Tới thời này, Hải quốc đã diệt vong bảy ngàn năm, huyết mạch Hải hoàng như thể thực sự đoạn tuyệt rồi, mãi cho đến năm năm trước, ta bỗng nhiên thấy được một mảnh Quy Tà hư vô ở trên biển Bích Lạc!”

“Quy Tà?” Chu Nhan sững sốt một chút.

“Đúng vậy. Là sao mà không phải sao, là mây mà không phải mây, ở giữa hư thực và có không.” Thời Ảnh bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng, lại hỏi, “Quy Tà ở trên tử vi lý đại diện cái gì?”

Không ngờ tới lại bị ra đề bất thành linh thể này, nàng vô ý thức lắp bắp trả lời: “Người... người về nước?”

Ngày hôm nay nàng số đỏ thật, mặc dù lại đoán bừa nữa, thế mà lại trả lời đúng rồi. Thời Ảnh gật đầu, thấp giọng nói: “Thấy Quy Tà, tất có người về nước. Mà mảnh Quy Tà kia, lại mọc lên từ sâu trong biển Bích Lạc! Cho nên, Quy Tà mọc lên, đại biểu cho người chết ngủ say ngàn năm dưới đáy biển, đã gần trở về rồi!”

“...” Chu Nhan hít một hơi lãnh khí, không nói gì nữa.

“Thiên cơ này, vốn không nên nói cho con biết.” Thời Ảnh thở dài một hơi, lắc đầu, “Dựa theo quy củ, bất luận người xem sao nào khi thấy được thiên cơ, cũng phải tự giữ trong lòng, còn một khi tiết lộ, để người thứ hai biết được, sẽ càng gặp biến số không thể ngờ”.

Thế nhưng... Dù vậy, sư phụ vẫn cứ nói cho nàng?

Vì để cứu vớt quan hệ với nàng, không để thầy trò hai người quyết liệt, đã bất chấp nguy hiểm như vậy.

Chu Nhan trầm mặc, không chịu mở miệng thừa nhận, nhưng trong lòng lại đã mơ hồ nghĩ khả năng lời sư phụ nói đều là thật. Khoảnh khắc kia, lòng của nàng trầm dần xuống, cảm thấy nặng trĩu ép nàng tới không thở nổi.

“Hiện tại, con đã tâm phục khẩu phục chưa?” Nhìn nét mặt của nàng, Thời Ảnh bất động thanh sắc, “Lý do ngày hôm nay ta kiên trì nói nhiều như vậy với con, là xem con còn nhỏ tuổi, chỉ là bị tư tình nhất thời che mắt, phải chỉ điểm cho con một chút, tin rằng con nghe xong những lời này, sẽ phải có phán đoán chính xác.”

“Con... con...” Nàng hé miệng, chần chừ hồi lâu, nói không nên nữa lời. Đúng vậy, nói đến chuyện này, đương nhiên nàng không còn gì để nói.

Thế nhưng, lòng lại có một ngọn lửa không cam lòng hừng hực thiêu đốt, khiến nàng không cách nào đè ép lại được.

Giọng Thời Ảnh lạnh lùng: “Cho nên, người kia, ta nhất định phải giết!”

Chu Nhan bỗng nhiên rùng mình, ngẩng đầu nhìn sư phụ, thất thanh hô to: “Thế nhưng, mặc dù Hải hoàng sống lại sự là thật, người kia cũng chưa chắc là Uyên mà! Lỡ như... Lỡ như người đoán nhầm thì sao? Một khi đã giết nhầm rồi, thì sẽ không cách nào có thể vãn hồi!”.

“Để giữ gìn cho người kia, con quay ra nghi ngờ ta?” Thời Ảnh chợt động dung, giữa hai lông mày có nổi tức giận không hề nén được, “Kẻ đứng đầu Phục Quốc Quân kia, chẳng những có thể khiến toàn bộ Giao nhân nghe lệnh, mà còn có thể vượt qua giới hạn của chủng tộc, đủ sức đối kháng với ta! Đây không phải điều Giao nhân phổ thông có thể làm được, nếu như không phải truyền thừa huyết thống Hải hoàng, sao có thể làm được như vậy?”

“...” Chu Nhan không nói, cúi đầu xuống, vai không ngừng run rẩy. Khoảnh khắc kia, nàng giơ tay sờ soạng vòng ngọc trên cổ, nhớ lại một việc, ngực bỗng nhiên lạnh ngắt, đúng vậy, vòng ngọc này, vòng ngọc này là hãn cho y, lại phong ấn máu của rồng cổ, có vô vàng liên hệ với Long thần, nếu như Uyên không phải có thân phận phi phạm, thì làm sao có thể có nó?

Thế nhưng, nếu như... nếu như người kia thật sự là Uyên, như vậy, huynh ấy sẽ là kẻ địch của cả Không Tang rồi? Sư phụ muốn đối địch với huynh ấy, muốn giết huynh ấy, đúng là không thể tranh cãi.

Thế nhưng... Thế nhưng, sao nàng có thể mở mắt trừng trừng nhìn sư phụ giết Uyên!

“Đừng giết Uyên mà!” Trong một cái chớp mắt, trong lòng nàng xoay chuyển vô số lượt, nước mắt cũng không kiềm được nữa mà ngấm rơi, nghẹn ngào, “Con... Con rất thích Uyên! Con không muốn nhìn huynh ấy chết... Sư phụ, van cầu người, đừng giết huynh ấy!”

Nghe được câu này, vai Thời Ảnh hơi chấn động một chút, lui về phía sau một bước.

“Thật không nghĩ tới... Ta cực khổ dạy dỗ, lại dạy ra loại đồ đệ như ngươi.” Thời Ảnh nhìn nàng, thở thật dài, “Vì chuyện riêng của bản thân, đưa nghìn vạn con dân Không Tang chìm trong nước lửa!”

“Không... Không phải!” Chu Nhan biết giọng nói nghiêm nghị này là như thế nào, đôi là ngày thường thì nàng đã nhũn cả chân rồi, nhưng lúc này vẫn kháng nghị kêu lên, “Nếu như tương lai Uyên thực sự mang đến đại nạn cho Không Tang, con nhất định sẽ là sẽ là người đầu tiên đứng ra ngăn cản huynh ấy! Thế nhưng... nhưng mà bây giờ không thể xác định được chính là huynh ấy! Vì sao người có thể vì chuyện chưa xảy ra mà

giết người vô tội? Chuyện này không công bằng!”

“...” Không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Thờ Anh ngẩn ra.

“Nói như vậy đến, con không tin tiên đoán của ta đúng không?” Y nhìn lại đệ tử mặt đầy nước mắt, phát hiện cả người nàng đều đang run rẩy kịch liệt, trong lòng không biết là mùi vị gì, vẫn bất động thanh sắc như cũ. “Hay phải nói là, thật ra con đã tin rồi, nhưng vẫn ôm hi vọng nhỏ nhoi?”

Chu Nhan bị một lời đâm trúng tâm sự, run lên một cái: “Su phụ người cũng đã nói, thiên ý khó lường, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, con... con không thể tùy ý cứ như vậy mà giết quách Uyên đi được!”

“Không đến thời khắc cuối cùng, con cũng sẽ không hết hy vọng, có phải không?” Thờ Anh thở dài, giữa trán nhanh chóng bao phủ một tầng tối tăm, lui về sau một bước, giọng nói trầm thấp, gằn mạnh mỗi chữ mỗi câu, “Nếu như vậy, thầy trò chúng ta, cũng chỉ kết thúc duyên phận tại đây.”

“Su phụ!” Nghe được câu nói cuối cùng không khác nào sấm sét dội vào tai, Chu Nhan run nhè nhẹ, nắm vạt áo rách kia, thất thanh, “Đừng mà!”

“Nếu như con còn muốn giữ gìn hấn, tình thầy trò của chúng ta sẽ cắt đứt tại đây hôm nay. Từ nay về sau, ai đi đường nấy.” Giọng nói của Thờ Anh rất lạnh, giống như lưỡi đao chém ngang hai người, “Sau này nếu con còn dám ngăn cản ta giết hấn, ta sẽ giết cả con luôn!”

Y nói đến tàn nhẫn quyết tuyệt, nói xong liền phát tay áo xoay người đi. Chu Nhan thấy y xoay người, không khỏi thất thanh, theo bản năng đi tới kéo tay áo y lại: “Đừng đi mà!”

Nhưng mà cái lời này, lại chẳng ngờ lời phải một khoảng không, khiến nàng té lộn mào một cái.

Thờ Anh hơi nghiêng người, cũng đã mau tránh ra, trong mắt chứa đựng biểu cảm phức tạp sâu không thấy đáy. Trong lòng nàng quỳnh lên, rất sợ y thực sự sẽ trong cơn giận dữ phát tay áo mà đi, cũng không đợi đứng lên, bèn lập tức lao lên phía trước trên mặt đất, đưa tay ra, muốn ôm chân của y đau khổ cầu xin.

Nhưng mà nàng vừa vươn tay, y lập tức đã thối lui ra khỏi một trượng.

Thờ Anh nhìn nàng làm bộ đáng thương trên mặt đất, trong mắt bỗng nhiên lộ ra cảm giác phiền muộn khó có thể kiềm nén, lạnh lùng nói:

“Được rồi, đừng có do dự, dây dưa không rõ như vậy! Con đã lựa chọn người kia, thì tất nhiên là muốn đối địch với ta, và toàn bộ người Không Tang. Đây là chuyện không thể dung túng, đừng có ôm mộng tưởng hảo huyền nữa”.

“Su phụ!” Lòng Chu Nhan rung mạnh, đầu óc trống rỗng, chỉ theo bản năng thì thào, “Con... con không muốn đối địch với người... con không

muốn đối địch với người!”

“Vậy buông bỏ hẳn đi, đừng có làm những chuyện thế này.” Thời Ảnh lạnh lùng nói, dùng hết kiên trì sau cùng, “Con là quận chúa Xích tộc, mặc dù không thể vì Không Tang mà tự tay giết hẳn, thì chí ít cũng đừng cai ngăn cản ta!”

“Không... Không được!” Nàng liễu mạng lắc đầu, “Con không thể nhìn Uyên chết!”

Ánh mắt Thời Ảnh một lần nữa tối sầm lại, giọng nói lãnh đạm: “Nếu con đã không làm được, vậy quên đi.”

Dứt lời, y quay đầu, phất tay áo bỏ đi.

Chu Nhan nhìn bóng lưng của y, chỉ cảm thấy ngực có một lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào, đau đến toàn thân run rẩy, nàng đuỗi lên phía trước vài bước, run giọng hô sư phụ, y cũng không quay đầu lại.

“Sư phụ... Sư phụ!” Trông thấy y sắp rời khỏi, nước mắt của nàng rớt cục cũng không kiềm được nữa, tuôn ra như đê vỡ, nàng nhìn bóng lưng của y, khóc quất um lên, “Người... Người thực sự không cần con nữa sao? Người ở vực sâu Thương Ngô từng nói qua, cả đời này cũng sẽ không bỏ rơi con mà!”

-----oOo-----

Chương 57: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 57

Thời Ảnh hơi chấn động một chút, giọng nói dừng lại, nhưng không quay đầu. Dừng lại giây lát, vẫn giữ nguyên tư thế không quay đầu mà trả lời một câu: “Không, ta không có bỏ rơi con, là con buông bỏ ta trước.”

Chu Nhan sững sốt một chút, nhất thời không lời chống đỡ.

“Phàm là người ta muốn giết, lục hợp bát hoang, chưa từng có một ai có thể chạy trốn.” Thời Ảnh quay đầu lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói lạnh

lòng nghiêm khắc, “Ta xem ngươi vẫn nên nhanh chóng tu luyện, cầu nguyện khi đó có thể thay hẳn chóng đỡ một hồi đi!”

Dứt lời, y phẩy tay áo bỏ đi, bỏ lại mình nàng, thân hình như sương biến mất.

Khi kết giới y bày ra chung quanh cũng biến mất, Chu Nhan phát hiện mình vẫn đang đứng ở phủ Tổng đốc Diệp Thành, nước mắt lưng tròng quay về phía không có bóng người hô to, còn Phúc Toàn ở một bên đang vô cùng ngạc nhiên nhìn nàng, hiển nhiên hoàn toàn không rõ vừa rồi có chuyện gì xảy ra.

Trong khoảnh khắc kia, Chu Nhan chỉ cảm thấy vô cùng bi thương, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trước một gốc cây tường vi đang nở rộ, cất tiếng khóc ré lên.

Sư phụ... Sư phụ không cần nàng nữa! Người nói, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt!

Nàng ở dưới gốc cây tường vi khóc không ra lời, cảm thấy từ khi sinh ra tới nay chưa từng có giờ khắc nào thương tâm đến thế. Sư phụ và Uyên, hai người thân nhất trên đời này ngoại trừ phụ mẫu ra, lại đi bắt nàng chọn một, chẳng khác nào chém đứt trái tim ra làm hai nửa.

“Quận... Quận chúa? Xảy ra chuyện gì vậy?” Lúc này, kết giới đã biến mất, Phúc Toàn chợt thấy nàng quỳ tại chỗ khóc rống, không khỏi chân tay luống cuống, không biết như thế nào cho phải.

“Làm sao vậy?” Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một câu hỏi ngạc nhiên, “Đây không phải là quận chúa Chu Nhan của Xích tộc sao? Vì sao lại khóc ở chỗ này?”

Hai người cả kinh, đồng thời ngẩng đầu, thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Tổng đốc Diệp Thành.

Chắc là Bạch Phong Lân vừa từ bên ngoài trở về, trên người còn đang mặc bộ chế phục Tổng đốc long trọng, sau lưng hẳn còn có một tướng quân tuổi độ trung niên mặc áo giáp xanh đi theo. Hai người vốn đang vừa đi vừa hàn huyên khách sáo, lúc này đứng ở hành lang gấp khúc, giật mình nhìn thiếu nữ khóc lóc dưới hoa, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Phúc Toàn! Chuyện gì xảy ra vậy?” Bạch Phong Lân phục hồi tinh thần đầu tiên, trừng mắt nhìn tên người hầu thân tín bên cạnh, “Là tên cầu nô tài nhà người chộc quận chúa tức giận sao?”

Phúc Toàn lập tức quỳ xuống: “Đại nhân, không liên quan đến tiểu nhân đâu mà!”

“Không... Không có gì.” Chu Nhan thấy cảnh tượng như vậy, lập tức cố kiềm nén thương tâm, lau nước mắt đứng lên, giải vây cho đối phương, “Đích xác là không liên quan đến hẳn... Đừng làm khó hẳn.”

Bạch Phong Lân nhìn dáng vẻ nàng yếu đuối rơi lệ dưới hoa, càng cảm thấy người thiếu nữ tươi đẹp sáng khoáy ngày thường này lại có thêm một loại đằm đằm đáng yêu khác lạ, lòng rung động, hận không thể lập tức đi tới ôm nàng vào trong ngực, nhưng mà e ngại người ngoài ở đây, chỉ có thể mạnh mẽ nhìn xuống, ho khan một tiếng, nói: “Không biết hôm nay vì sao quận chúa lại tới nơi này? Với lại đã gặp phải chuyện gì không vui? Tại hạ nguyện dốc sức cho quận chúa.”

Chu Nhan đang lúc thương tâm, cũng không có lòng dạ nhiều lời với hắn, chỉ là thấp giọng nói một câu: “Bỏ đi, người không giúp được ta... Trên trời dưới đất, ai cũng không giúp được ta.”

Nàng vừa nói, ngực lại đau, một giọt nước mắt lăn dài ra khỏi khóe mắt. Nàng hoảng hốt xoay người đi ra ngoài, cũng không đoái hoài tới lễ tiết gì nữa. Bạch Phong Lân thấy nàng sắp đi, vội vã ân cần nói: “Quận chúa muốn đi đâu? Tại hạ phái người đưa nàng đi, miễn cho Vương gia lo lắng.”

“Ta không sao liễu, không nhọc người quan tâm.” Nàng lẩm bẩm nói. Nhưng mà hắn vừa nhắc tới Xích Vương, lại khiến nàng chợt nhớ tới chuyện lúc trước. Đúng rồi! Không phải phụ vương ở Đế đô gặp Bạch vương sao? Hai cái ông vương này còn đang dự định làm đám hỏi nữa chứ. Nàng bỗng nhiên cả kinh, theo bản năng nhìn thoáng qua Bạch Phong Lân: Trời ạ... Phụ vương lại muốn gả mình cho cái người này sao?

Trong nháy mắt đó, chuyện khiến nàng như đứng trên đồng lửa lại lật lại. Khả lại cứ lúc này, Bạch Phong Lân lại không biết tốt xấu bắt lấy tay nàng, miệng ân cần niệm咒: “Bên ngoài giờ đang có chút loạn, không an toàn. Làm sao tại hạ có thể yên tâm để quận chúa một mình...”

“Buông tay ra!” Nàng bỗng nhiên run lên một cái, lui về phía sau một bước, ngẩng đầu trừng hắn liếc mắt, thốt lên, “Nói cho người biết, đừng cho là phụ vương ta đồng ý hôn sự thì xong chuyện! Đừng có nằm mơ, đánh chết ta ta cũng sẽ không lấy người!”

“Cái gì?” Bạch Phong Lân bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, không biết nàng đang nói cái gì.

Chu Nhan đẩy tay hắn ra, giậm chân một cái thì liền xông ra ngoài, trở mình bay lên.

Tuần mã ở ngoài phủ Tổng đốc phi như bay về hành cung Xích vương, chỉ để lại Tổng đốc Diệp Thành đứng ở nơi đó, cứng họng, mặt mày xanh mét.

“Khụ khụ.” Phúc Toàn không dám lên tiếng, tướng quân mặc giáp đen bên cạnh lại ho khan một tiếng, “Không nghĩ tới nhé, Bạch tộc và Xích tộc định liên hôn sao? Chúc mừng chúc mừng...”

Bạch Phong Lân phục hồi tinh thần lại, mặt không khỏi lộ vẻ lúng túng: “Thanh Cương tướng quân chê cười rồi, việc này chưa có kết luận, đến tại hạ con chưa biết mà.”

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lòng hấn cũng kinh ngạc không thôi. Lần đầu tiên hấn gặp quận chúa Chu Nhan cùng lắm là hơn một tháng trước, chắc phụ vương cũng chỉ vừa nhận được thư của mình chưa lâu, chưa hỏi âm cho hấn biểu thị cho phép, làm sao đã nhanh như vậy gặp mặt thương lượng với Xích Vương ở Đé đô? Hiệu suất này cũng không khỏi quá cao rồi đi?

Có điều, nhìn phản ứng của nha đầu kia, việc này chắc là sự thực, bằng không cô ta cũng sẽ không phát hỏa khiếp như vậy. Haiz... là một quả phụ đã qua một đời chồng, có thể làm phu nhân Tổng đốc Diệp Thành là may phước cho cô ta rồi, chung quy vẫn là phụ vương cô ta biết tốt xấu, nhanh như vậy đã đồng ý hôn sự rồi.

Bạch Phong Lân nghĩ vậy, lại nhìn thoáng qua tướng quân giáp đen bên cạnh, trong lòng hơi trầm xuống: Chuyện liên hôn giữa hai tộc, không ngờ lại để Thanh Cương biết sớm như vậy, cũng thật phiền phức mà.

Những năm gần đây, minh tranh ám đấu giữa Thanh Vương và phụ vương vẫn chưa bao giờ dừng lại, một bên đối phó với nhau, một bên lại tính chuyện liên hôn. Hôm nay nghe Thanh Cương chúc mừng quái gở như vậy, không khỏi âm thầm lo lắng.

“Mời vào bên trong, mời vào bên trong.” Trong lòng hấn nói thầm, lại ân cần dẫn đường. Vị này là thống lĩnh kiêu kỵ quân đến từ Đé đô, nhận lệnh Đé quân đến Diệp Thành, giúp hấn dẹp loạn Phục Quốc Quân, không thể chậm trễ được, bằng không chuyện phản loạn rồi ren thêm nữa, vị trí thành chủ Diệp Thành của mình cũng tràn ngập nguy cơ.

Thanh Cương vừa đi vào trong vừa nói: “Loạn Phục Quốc Quân ở Diệp Thành gần đây càng ngày càng nghiêm trọng, thành Nam đã rơi vào tay giặc, không biết Tổng đốc đại nhân có đối sách gì?”

“Tướng quân yên tâm...” Bạch Phong Lân vừa muốn nói gì, bỗng thị tòng tâm phúc đi theo hầu vội vã đi tới: “Đại nhân, có người để lại một phong thư cho ngài.”

Bạch Phong Lân nhìn thoáng qua, nhận ra đó là chữ viết đại thần quan Cửu Nghi, ngực hơi giật thột, ngẩng đầu nhìn vào trong nội điện, thấy sau bức rèm châu, trong phòng trống rỗng. Quý khách thần bí vẫn luôn giật dây phía sau kia đã đi rồi?

Hôm nay gọng sắt đã kẹp lại, tướng quân Thanh Cương từ Đé đô đến Diệp Thành, Phục Quốc Quân đã là cá nằm trong chậu, nhân vật sau màn chủ trì việc bao vây tiêu trừ Giao nhân lại không từ mà biệt? Lại nhớ đến chỉ chốc lát trước Chu Nhan còn ở bên trong đình thương tâm gần chết,

lòng Bạch Phong Lân đột nhiên trầm xuống: Hai người bọn họ đã gặp nhau sao? Chẳng lẽ, nha đầu kia kịch liệt phản đối lấy hấn như thế, là bởi vì...

Hấn vừa trầm ngâm nghĩ ngợi vừa xé phong thư này ra.

Trên đó viết bố trí bao vây sau cùng, câu nói cuối chính là...

“Ngày mai lúc mặt trời mọc, lệnh Thanh Cương thống lĩnh kêu kỵ quân vây công Đồ Long thôn, phong tỏa toàn bộ đường bộ, toàn bộ lối vào biển vào hồ đều phải gia tăng phong ấn lưới sắt, không được để một người nào chạy trốn.”

“Chỉ còn lại thông lộ hướng đông, để Đồ Long thôn dẫn thẳng tới Tinh Hải Vân Đình.”

Tinh Hải Vân Đình? Kỳ lạ, chỗ đó vì bao che Phục Quốc Quân, đã bị niêm phong vào mấy ngày trước rồi, hôm nay đã vườn không nhà trống từ lâu, đại thần quan cố ý căn dặn như thế, rốt cuộc là nguyên do gì?

Bạch Phong Lân âm thầm thắc mắc, nắm chặt phong thư.

Bỏ đi, vị biểu huynh thần long thấy đầu không thấy đuôi kia của hấn là một thế ngoại cao nhân, có người nói y còn có thể biết quá khứ tương lai nữa. Nếu y đã để thư lại an bài như vậy, tự nhiên là có đạo lý của y.

Bạch Phong Lân đọc lại thư một lần nữa, nhớ thuộc lòng lời dặn bên trong, bên đi tới phía tướng quân Thanh Cương lần nữa, dựa theo sắp xếp trong thư, căn dặn từng điều: “Về cuộc chiến ngày mai, tại hạ dự định sắp xếp thế này...”

Phủ Diệp Thành Tổng đốc thay đổi bất ngờ, trong hư không, đại thần quan cuội bạch điều rời đi lại chỉ nhìn cây trâm Ngọc Cốt trong tay, kinh ngạc nhìn đến xuất thần. Thì ra thứ cho rằng có thể giao phó cả đời, cuối cùng vẫn phải cảm về sao?

Thời gian đã qua rất lâu rồi, nhưng cảnh tượng y tặng cây trâm này đi, lại vẫn sờ sờ trước mắt.

Khi đó, nàng vừa mới mười ba tuổi, nhưng người Tây Hoang dậy thì sớm, tư thái và khuôn mặt nàng đều đã dần dần bắt đầu thoát khỏi nét trẻ con, thay bằng vẻ đẹp của thiếu nữ.

Sau khi thoát hiểm từ vực sâu Thương Ngô trở về, y biết sức mạnh của mình chưa đủ, càng thêm chăm chỉ tu hành. Làm đệ tử, nàng cũng không khỏi phải ngày đêm theo y tu luyện, mỗi ngày đều mệt mỏi kêu khổ thấu trời, nhưng không được thư giãn chút nào.

Sáng sớm một ngày, nàng không đến cốc tu luyện đúng giờ, y cho rằng nha đầu này lại lười biếng rồi, bèn cầm thước ngọc đi tìm nàng, chuẩn bị răn dạy tử tế một phen. Nhưng mà, vừa đẩy cửa ra, lại phát hiện nàng đang lạnh run trốn ở trong phòng, khóc thương tâm không gì sánh được, khắp mặt đều là nước mắt.

“Su phụ... Con, con sắp chết!” Sắc mặt nàng tái nhợt, vừa nhìn thấy y tựa như vớ được cứu tinh, run giọng, “Con sắp chết! Mau cứu con!”

“...” Trong lòng y cả kinh, lập tức trở tay giữ uyển mạch của nàng, lại phát hiện cũng không có chỗ nào không ổn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không vui nhíu mày, “Lại sao nữa? Vì trốn học mà nói dối thế này, phải ăn đòn đấy!”

Nhưng mà nàng lại sợ đến oa một tiếng khóc um lên: “Con... con không có nói láo! Con... con thực sự sắp chết rồi! Chảy thật nhiều thật nhiều máu!”

Cái gì? Y nhìn ra nỗi sợ hãi của nàng cũng không phải là giả bộ, không khỏi ngẩn ra: “Chảy máu?”

Nàng ôm bụng, khóc đến thở không nổi: “Không... Không biết chuyện gì xảy ra, ngày hôm nay con đứng lên, phát hiện bỗng nhiên trong bụng chảy thật là nhiều máu, thế nào cũng không cầm được! Người xem... Người xem!”

Nàng nước mắt lã chã giơ tay quần áo trong tay, trên y phục có vết máu loang lổ.

“...” Y sững sốt một chút, nhất thời không nói ra lời, chỉ có thể lúng túng không gì sánh được đứng đờ ở đó. Thiếu thần quan hai mươi hai tuổi của núi Cửu Nghi, linh lực cao tuyệt, không gì không làm được, lại lần đầu tiên có cảm giác không biết làm sao, thậm chí theo bản năng lui về phía sau một bước.

“Làm sao bây giờ! Con... con phải chết sao?” Nàng nhìn thấy su phụ không nói lời nào, càng cho là bệnh tình mình nghiêm trọng, nhào tới ôm lấy đầu gối của y, khóc nức nở, “Hu hu hu... Su phụ mau cứu con!”

Y đẩy nàng ra theo bản năng, lại không biết đáp sao. Phải giải thích cho nàng biết thế nào, rằng đó không phải là bệnh nặng gì cả, chỉ là bé gái thành niên, lần đầu tiên tới kỳ kinh nguyệt mà thôi? Có kinh là quá trình tất yếu của đứa bé lớn lên thành thiếu nữ, cũng không cần sợ hãi, việc này, phải là do mẫu thân của nó nói cho nó biết, thế nào lại đến phiên mình giải thích đây?

Y rõ ràng là thiếu thần quan của thần miếu Cửu Nghi nhé! Vì sao còn phải quản loại chuyện này!

“Có... có phải con sắp chết rồi không? Con muốn gặp phụ vương và mẫu hậu!” Nàng phát hiện su phụ đang trốn tránh mình, không khỏi vừa sợ vừa lo, giọng nói cũng run lên, “Su phụ... Su phụ, mau cứu con! Con không muốn chết!”

“...” Y dờ khóc dờ cười đứng ở nơi đó, cứng đờ hồi lâu, mới miễn cưỡng nói ra mấy câu dỗ dành nàng, “Không có chuyện gì. Không phải sợ, con sẽ không chết đâu.” Suy nghĩ một chút, thấy nàng vẫn cực kỳ

hoảng sợ, bèn nói: “Yên tâm, đây không phải là bệnh nghiêm trọng gì... Sư phụ bốc chút thuốc cho con, không đến bảy ngày sẽ khỏe lại thôi.”
“Thật... Thật vậy sao? Không đến bảy ngày là khỏe lại ạ?” Nghe được y nói câu này, nàng như được uống thuốc an thần, nước mắt lưng tròng nức nở, “Thật tốt quá! Con... con biết ngay sư phụ có cách chữa khỏi cho con mà!”

Y thở dài, xoay người ra cửa, một lúc sau bưng đến một chén thuốc:
“Nào, uống cái này.”

Nàng cho rằng đó là thuốc giải, giống như thầy tiên lộ, nhận lấy tu một hơi uống cạn, cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, sắc mặt nhất thời khá hơn, thì thào: “Quả nhiên là không đau đớn như vậy nữa... Sư phụ người thật lợi hại! Đây là thuốc gì vậy?”

Y không khỏi cười khở một cái: “Chỉ là nước đường thôi, bỏ thêm mấy lát gừng. Trong cốc không có thứ gì tốt, cũng chỉ có những thứ này, có điều từ nhỏ con thân thể khỏe mạnh sức khoẻ dồi dào, nên cũng không sao.”

-----oOo-----

Chương 58: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 58

“Đó là phương thuốc gì vậy? Có thể cầm máu sao?” Nàng vẫn ngây thơ không giải thích được, ấn bụng dưới, bỗng nhiên lại khóc to, “Không đúng! Máu... Máu còn chưa ngừng chảy, không ngừng xiu nào hết trơn! Sư phụ, con... con thật sự sẽ chết phải không?”

“Đừng lo lắng... Không có việc gì, con sẽ khỏi nhanh thôi.” Y lui về phía sau một bước, không muốn nhiều lời, suy nghĩ một chút, chỉ nói, “Đợi lát nữa ta đưa con xuống núi đến nhà chị A Minh nhé... Chị ấy có kinh nghiệm, có thể chăm sóc tốt cho con”.

Nàng chỡ hiểu chỡ không, dù sao cũng còn nhỏ tuổi, sư phụ nói cái gì thì

nàng tin cái đó, nếu người đã nói không sao, thì nàng cũng an tâm hơn nhiều, nghe thu xếp như thế, lòng còn tràn đầy vui vẻ nói thêm một câu: “Thật tốt quá! Chị A Minh làm cơm ngon lắm... Con ở trên núi lâu rồi không được ăn thịt, đói chết rồi!”

Nét mặt của nàng vẫn ngây thơ như vậy, không hề phát hiện trên người mình xuất hiện biến hóa sâu xa, bắt đầu một đứa bé dậy thì thành nữ nhân rồi.

Y nhin không được thờ dài, nói: “Mấy ngày nay con cứ ở chỗ chị A Minh, cũng không cần vào cốc luyện công nữa, dạo này trời đang mưa, trong thạch động lại quá lạnh, không tốt với thân thể của con.”

“Thực sao? Không cần luyện công?” Nàng nhất thời reo lên, hoàn toàn đã quên chỉ chốc lát trước đã nghĩ mình sắp chết, “Thật tốt quá! Tạ ơn sư phụ!”

Thiếu nữ mười ba tuổi lòng tràn đầy vui sướng sắp được ăn chơi nhảy múa, nhưng mà, thiếu thần quan lại chỉ lẳng lặng nhìn nàng, sắc mặt trầm xuống, thờ dài, mối duyên phận này, cuối cùng cũng chấm dứt. Bọn họ đã sắp ai về thế giới của người này, từ nay về sau thành người xa lạ.

Lúc nàng rời đi, y lẳng lẽ xoay người, trực tiếp đi vào căn phòng của đại thần quan, gõ cửa một cái.

“Sư phụ, nên đưa quận chúa Chu Nhan trở về rồi.” Y mở cửa trực tiếp nói với đại thần quan, “Con bé đã lớn lên, đã tới kỳ hoa nở, không thể giữ lại nữa.”

Đúng vậy, tuy rằng nàng chỉ là một đệ tử không ghi danh, nhưng quy củ Cửu Nghi sâm nghiêm, vốn không thể dung nạp nữ nhân. Cho nên, khi tiểu nha đầu này trưởng thành, không còn là đứa bé nữa, đương nhiên không thể ở lại thần miếu rồi.

Lúc bị trục xuất hạ sơn, trở lại đất phong của Xích tộc, nha đầu kia khóc đến mù trời tối đất, liều mạng lôi kéo y phục của y, hỏi y xem rốt cuộc mình đã làm gì sai mà bị y đuổi về nhà. Y không cách nào mở miệng giải thích, chỉ lẳng lẽ cài Ngọc Cốt vào tóc của nàng, vỗ vỗ bả vai nàng, để cho nàng cùng mang nó đi.

Hết thủy tụ tán ly hợp, đều có khoảng thời gian nó nên xảy ra, nàng đã từng làm bạn với y vượt qua những năm tháng cô độc đặng đặng. Nhưng mà, khi đóa hoa mở ra, y lại không thể thương thức.

Thần điều Trùng Minh giương cánh xẹt qua bầu trời, Thời Ảnh yên lặng nắm chặt Ngọc Cốt trong lòng bàn tay, sự tĩnh lại từ quá khứ xa xôi, nhìn về đại địa Vân Hoang dưới chân, phố chợ Diệp Thành phồn hoa tráng lệ, chen chúc chực vạn ngôi nhà. Mà tầm mắt của y, lại dừng ở góc Tây Bắc của Đồ Long thôn.

Nơi nào, bởi vì những ngày gần đây liên tục trải qua chiến hỏa, nên đã biến thành một mảnh phế tích, tràn đầy máu tươi và lửa đỏ.

Y ngồi trên lưng thần điêu, nhìn xuống khu vực bị Phục Quốc Quân không chế, ánh mắt dần dần trở nên nghiêm khắc mà sắc bén, được rồi, y đã hết lực y văn hồi. Nếu nàng thủy chung không chịu quay đầu, vậy toàn bộ quá khứ hãy để cho nó qua đi.

Chờ đến ngày mai, tất cả mọi chuyện đều sẽ chấm dứt!

“Quận chúa? Người làm sao vậy? Chân của người...”

Từ phủ Tổng đốc về hành cung, trên đoạn đường này, Chu Nhan không biết tại sao mình lại trở về, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Mãi đến khi quản gia chào đón, luôn miệng hỏi, nàng mới từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, cúi đầu thấy đôi giày của mình chẳng hiểu từ lúc nào lại thiếu mất một chiếc, trong tay siết chặt một mẫu áo bào trắng bị xé đứt, mặt giàn dụa nước mắt, tóc rối tung lên, nhếch nhác vô cùng.

Quản gia thấy dáng dấp của nàng, ngực thất kinh: “Quận chúa, người không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Ta không sao.” Nàng tiện tay đem dây cương ném cho người hầu, hoảng hốt đi vào, trong lòng suy nghĩ toàn bộ chuyện vừa xảy ra, chỉ cảm thấy đau đến thấu xương, rồi lại mê man vạn phần.

“Quận chúa người trở lại rồi!” Thịnh ma ma chào đón, thấy bộ dạng này của nàng, không khỏi giật thột trong lòng, vội vã gạt chuyện muốn nói sang một bên, luôn miệng hỏi, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không có gì.” Chu Nhan cảm thấy khó chịu, không muốn nói cái gì.

“Quận chúa mới vừa đi Tổng đốc phủ ả? Ai chọc người không vui vậy?”

Thịnh ma ma biết bà cô này đang tâm tình không tốt, quan sát nét mặt, nói bóng nói gió, “Hay là không lấy được văn điệp ra khỏi thành tới Đế đô sao? Không sao hết, nghe nói Vương gia sẽ nhanh chóng trở về, người không cần đi nữa đâu.”

Nhưng mà, nghe được tin phụ vương sắp trở về, trên mặt Chu Nhan cũng không có chút vui sướng nào, chỉ “ờ” một tiếng tiếp tục đi vào trong, hai mắt vô thần, bước chân tập tễnh, ngực không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thịnh ma ma nhìn tình huống không đúng lắm, căng thẳng trong lòng, thấp giọng nói: “Làm sao rồi? Lẽ nào... lẽ nào là Bạch Phong Lân cái tên kia ăn tim hùm gan báo, bắt nạt quận chúa rồi?”

“Hắn dám?” Chu Nhan hừ một tiếng, “Ta đã nói với hắn sẽ không thèm lấy hắn!”

“...” Thịnh ma ma thất kinh, không ngờ tới mới đi khỏi tầm mắt nửa ngày, bà cô này đã chuốc lấy rắc rối nhanh như vậy. Vốn muốn quở trách nàng một bữa, nhưng mà vừa nhìn sắc mặt của nàng, cũng không dám nói thêm gì nữa, bảo nói: “Quận chúa, người cả ngày không ăn cơm, có

đói bụng không? Trong phòng bếp còn gà gô hầm nấm, có muốn...”

“Không thèm!” Nàng không nhịn được nói, “Không ăn uống.”

Giọng nói của nàng rất hung, hiển nhiên đang lúc tâm tình cực kỳ không tốt, giận đùng đùng đi vào trong, Thịnh ma ma đuổi theo sát phía sau.

Nàng cũng không biết bản thân muốn đi đâu, chỉ theo bản năng về tới phòng ngủ của mình, đứng không được ngồi không xong, Chu Nhan vừa nghĩ tới những lời sư phụ nói ban nãy, khóc nức nở cả nửa ngày, chợt đứng phắt dậy, cầm miếng vạt áo ném xuống đất, la lên: “Ân đoạn nghĩa tuyệt thì ân đoạn nghĩa tuyệt! Ai sợ ai chứ?”

Nhưng mà sau một khắc, nàng lại kinh ngạc đứng ở nơi đó, khóc um lên. Thịnh ma ma không dám nói lời nào, nhìn nàng ở trong phòng đi tới đi lui, sắc mặt tái nhợt, thần sắc phiền muộn, tựa như trong ngực đang có một đốm cháy hừng hực, đứng ngồi không yên. Tình huống khác thường như vậy, làm lão ma ma không khỏi cả kinh, chắc không phải quận chúa lại gặp cái người tên Uyên nữa đi? Thần sắc như vậy, quả thực giống hệt với tên Giao nhân nàng thầm thương trộm mến, coi là mối tình đầu năm xưa.

“Ôi, làm sao bây giờ...” Rốt cục, Chu Nhan cụt hứng ngồi xuống, thở dài, giơ tay lên bưng mặt, yếu ớt nói, “Ma ma, ta nên làm cái gì bây giờ...”

Thấy lửa cháy trong lòng nàng dần dần nhỏ lại, không có đốt người nữa, rốt cục Thịnh ma ma cũng cẩn thận đi tới, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai thiếu nữ, an ủi: “Chớ vội, quận chúa, bất cứ chuyện gì trên đời đều sẽ có biện pháp giải quyết mà.”

Nhưng nghe được lời an ủi dịu dàng của ma ma, trong nháy mắt Chu Nhan lại khóc òa: “Không... Không có biện pháp giải quyết đâu! Con... con vừa ở chỗ này suy nghĩ thật lâu, xem ra là không có biện pháp giải quyết rồi!”

Nàng nức nở: “Người biết không, sư phụ... sư phụ người không cần con nữa!”

Sư phụ? Thịnh ma ma chấn động trong lòng, không nghĩ tới quận chúa thất hồn lạc phách như vậy lại liên quan đến một người khác, năm mươi ba tuổi quận chúa từng lên núi Cửu Nghi bái sư học nghệ, bà cũng biết chuyện này. Chỉ là từ khi trở lại Thiên Cực Phong thành, vị sư phụ trong miệng nàng kia gần như cũng không xuất hiện trở lại nữa, cho nên thời gian lâu rồi, dần dần bà cũng quên luôn.

Nhưng đến hôm nay, vì sao bỗng nhiên lại xuất hiện.

Thấy quận chúa khóc thương tâm như vậy, Thịnh ma ma không khỏi sốt ruột, lại không dám hỏi tỉ mỉ, chỉ có thể vỗ nhẹ bả vai của nàng, thở dài: “Đừng nóng vội, từ từ thôi.”

“Hôm nay sư phụ nói với con, muốn cùng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!” Vừa nói đến đây, nước mắt của nàng cũng không dừng được nữa, “Từ... từ trước đến nay con chưa từng thấy vẻ mặt như thế trên người sư phụ, quá dọa người luôn! Ôi... con cầu xin người thế nào... người cũng không thêm liếc mắt nhìn con... hu hu hu...”

Thịnh ma ma an ủi nàng: “Sư phụ chỉ là nổi nóng nói vậy thôi.”

“Không, không phải! Người không biết tính tình sư phụ!” Chu Nhan lau nước mắt, thân thể run lên, “Trước nay sư phụ đã nói là làm! Nếu người đã nói ân đoạn nghĩa tuyệt, như vậy thì sẽ nói được làm được! Lần sau nếu con và sư phụ đối địch với nhau, người... người thực sự sẽ giết con!”

Thịnh ma ma run lên một cái, ôm chặt bả vai đơn bạc của thiếu nữ, “Chớ nói lung tung! Quận chúa là một đứa trẻ tốt như vậy ai nỡ làm vậy chứ?”

“Sư phụ nhất định làm được. Tim của người làm bằng đá!” Chu Nhan ngơ ngác suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên lại nói, “Nếu quả như thật đến lúc ấy, con... con sẽ không cam lòng bị sư phụ giết chết! Con nhất định sẽ phản kháng!” Dừng một chút, lại cúi đầu xuống, nói thầm: “Thế nhưng, cho dù con có liều mạng, cũng không đáng lại được sư phụ... Con phải làm sao bây giờ?”

Nàng mê man thì thảo, sẽ mặt khi thì khổ sở, khi thì quyết tâm.

“Ôi, quận chúa, nếu một chốc không nghĩ ra được biện pháp, thì tạm thời đừng nghĩ nữa mà”. Bà lão nhẹ giọng khuyên giải an ủi, “Nghỉ ngơi thật tốt, ăn một bữa cơm, ngủ một giấc. Chờ lúc nào có sức...”

Chu Nhan cụt hứng ngồi xuống, ngơ ngác lặng thinh hồi lâu mới gật đầu.

“Vậy chúng ta đi ăn chứ?” Thịnh ma ma hỏi thử thăm dò, đỡ nàng dậy.

Chu Nhan không chống cự, mặc cho bà đỡ lên, có chút thất thần đi về phía trước. Không bao lâu sau thì đến phòng ăn, bên trong đã bày xong cơm nước đầy đặn, có cả món gà hầm nàng thích ăn nhất. Nhưng mà Chu Nhan ánh mắt rã rời, thần sắc hoảng hốt, canh gà thơm nức hắt ửng vào trong miệng cũng thấy nhạt như nước.

Cứ uống, nàng thoảng như lấy lại được tinh thần, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Phải rồi, nhóc con kia đâu?”

“Hả?” Thịnh ma ma ngạc nhiên, “Quận chúa hỏi ai?”

“Đương nhiên là nhóc con Tô Ma rồi!” Chu Nhan nói thầm, nhìn quanh một lượt, “Vì sao ta trở về không nhìn thấy nó? Nó chạy đi đâu rồi?”

Thịnh ma ma gọi một thị nữ đến hỏi, hỏi bầm: “Thằng bé kia từ lúc quận chúa rời đi sáng sớm thì đã cầm quyền sách trốn vào một góc, cả ngày không ai nhìn thấy nó”.

“Hả... Tên kia, còn nhỏ mà to gan thật!” Chu Nhan lên tiếng, tâm tư lo lắng, bực tức nói, “Ban sáng chỉ là không dẫn nó ra ngoài chơi thôi, thế

mà nó trốn không thềm gặp ta?”

Thịnh ma ma ho khan một tiếng, nói: “Quận chúa quá cung chiều đứa bé này thì phải.”

Đúng vậy, đứa bé Giao nhân gây yếu lăm bệnh này, tính cách lại quật cường kỳ quái, đâu giống nô lệ nhặt được trên đường? Có mà giống hết thiếu gia vương tử trong phủ quyền quý ấy. Cũng không quận chúa nóng nảy này nghĩ như thế nào, lại đi nhện hết, đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn mà.

“Lôi cổ nó đến đây!” Chu Nhan cau mày, “Còn bày bộ dạng giận dỗi đó với ta! Phản rồi!”

“Dạ.” Thị nữ lui xuống.

Nàng tùy tiện ăn một chút, tâm tình không tốt, nên cũng chỉ qua loa cho xong, quay đầu hỏi quản gia một bên: “Phải rồi, trong mấy ngày ta dưỡng thương trong nhà, tình hình bên ngoài ra sao?”

“Tình hình bên ngoài? Quận chúa hỏi chuyện Phục Quốc Quân sao?” Bị bất ngờ không kịp đề phòng mà trực tiếp dùng thuật đọc tâm, quản gia vẫn còn sợ hãi với Chu Nhan, không dám tới gần, đứng ở một bên xa xa, thở dài, nói, “Gây chuyện to lăm, thiếu chút nữa phủ Tổng đốc cũng bị tấn công rồi, may mà trong lúc then chốt có thần minh phù trợ, trời giáng sét đánh, mới có thể đẩy lui phản quân đang leo khắp tường kia”.

“Trời giáng sét đánh?” Chu Nhan hơi sững sốt.

-----oOo-----

Chương 59: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 59

Nào phải là cái gì thần minh phù hộ, chắc là trong lúc nguy hiểm cận kề sư phụ xuất thủ tương trợ, giúp Bạch Phong Lâm chặn thế tiến công của Phục Quốc Quân thôi? Thảo nào lần này nhìn sắc mặt sư phụ hơi tái nhợt, có lẽ là bởi vì ở Tinh Hải Vân Đình thì đã bị thương, giữa đó lại

không được nghỉ ngơi, cho nên vất vả lâu ngày mới thành mệt mỏi như vậy.

Người giống như thần nhân như vậy, thì ra cũng sẽ bị thương...

Nàng thoáng xuất thần, bên tai lại nghe quản gia nói: “Đám quân phản loạn kia vốn muốn bắt giặc phải bắt vua trước, xông vào bắt cóc Tổng đốc đại nhân, không có thực hiện được, nên muốn lui về đại doanh Kính Hồ, vì vậy Tổng đốc hạ lệnh phong thành tìm kiếm, khóa toàn bộ đường thủy lại, đám quân phản loạn kia một chốc không cách nào đột phá vòng vây, cũng chỉ có thể thối lui đến Đồ Long thôn, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, vậy mà lại ra trò, rúc ở đây hơn nửa tháng rồi, còn không có đánh hạ được.”

“...” Chu Nhan yên lặng nghe, siết chặt chiếc đũa theo bản năng tương. “Có điều việc này đã kinh động Đế đô, hôm nay đế quân đã phái kiêu kỵ quân đến.” Quản gia cho là lòng nàng bất an, liền vội vã trấn an, “Tin rằng thiên quân đến, thì chimáy trăm phản quân, rất nhanh thì sẽ bị tiêu diệt hết, đến lúc đó toàn thành dỡ bỏ lệnh cấm, quận chúa muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.”

Nhưng mà nghe xong lòng nàng còn loạn hơn, nếu như Phục Quốc Quân đã rơi vào tuyệt cảnh, như vậy... Uyên thì sao? Uyên hiện tại thế nào? Có phải... có phải huynh ấy cũng giống như những chiến sĩ này, bị vây khốn ở nơi đó?

Nàng nhin không được hỏi: “Phục Quốc Quân bị vây ở Đồ Long hộ sao?”

“Phải ạ. Nơi đó kênh rạch chằng chịt phức tạp, một bên dẫn tới biển Bích Lạc, một bên dẫn tới Kính Hồ, chính là nơi tốt nhất để Giao nhân ẩn thân, cho nên Phục Quốc Quân không có đường nào để đi đã đoạt cứ điểm Đồ Long thôn, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.” Quản gia nói, “Có điều Tổng đốc đại nhân đã dự kiến trước, đã căn dặn bày võng sắt khắp các lối thủy lộ dẫn ra khỏi Diệp Thành rồi, còn để thêm chú thuật trên đó, cho nên Phục Quốc Quân này phá vây vài lần, đã chết rất nhiều người, cũng không có thể đột phá thiên la địa võng này.”

“...” Chu Nhan run lên, sắc mặt tái nhợt.

Đây mà là chuyện Bạch Phong Lân có thể làm được? Phỏng chừng lại là kiệt tác của sư phụ cũng nên? Xem ra, y đã thế không tiêu diệt Giao nhân sẽ không bỏ qua rồi...

Nàng giật mình một cái, đứng phắt lên, muốn chạy ra bên ngoài. Đứng vậy! Nàng phải đi tìm Uyên! Hiện tại hắn ở trong tuyệt cảnh, kể có là núi đao biển lửa, nàng cũng phải xông vào cứu hắn ra!

Nhưng mà vừa tới cửa, sờ một cái trên đầu, Ngọc Cốt đã mát, Chu Nhan sững sốt một chút, bình tĩnh lại, phải rồi, sư phụ đã thu hồi thần khí của

nàng, lúc này tay không mà muốn xông ra, ít nhất cũng phải nghĩ cách mới được.

“Quận chúa... Quận chúa!” Quản gia và Thịnh ma ma lấy làm kinh hãi, vội vã song song tiến lên ngăn cản, “Người lại muốn đi đâu? Bên ngoài không an toàn, người cảnh vàng lá ngọc lỡ như có gì bất trắc, tiểu nhân...”

Nàng còn chưa kịp trả lời, chỉ nghe tiếng bước chân ngoài cửa truyền đến, thị nữ Kết Hương vội vội vàng vàng chạy tới, vẻ mặt kinh hoảng: “Không xong! Quận... Quận chúa...”

Làm sao vậy?” Thịnh ma ma cau mày, “Sao mà hô to gọi nhỏ như vậy?” Kết Hương quỳ gối chào một cái, vội vàng nói: “Nô tỳ... nô tỳ tìm được đứa bé kia trong hồ Quan Lan ở hậu hoa viên, thế nhưng...”

“Thế nhưng thế nào?” Chu Nhan có chút không nhịn được.

“Thế nhưng hình như... hình như nó đã chết!” Kết Hương vội la lên, “Không hề nhúc nhích, nửa người ngâm ở trong ao, nô tỳ cố gắng lôi nó ra, nhưng gọi thế nào nó vẫn bất tỉnh! Sợ quá đi...”

“Cái gì?” Chu Nhan thất kinh, nhất thời bất chấp chuyện của Phục Quốc Quân, vội vã bước nhanh về phía hậu hoa viên, “Mau dẫn ta đi xem!”

Hành cung Diệp Thành này thật ra còn to hơn cả phủ Xích Vương ở Thiên Cực Phong thành, Chu Nhan từ sảnh trước đi đủ một khắc đồng hồ mới đến hậu hoa viên. Đã là tháng tư cuối xuân, hồ Quan Lan nở sen rực rỡ, cây cỏ xanh um chiếu sáng đỉnh đài ngọc trúc, đẹp và tĩnh lặng như tranh.

Trên bờ nước trong đình, quả nhiên có một đứa bé đang nằm.

“Này, Nhóc Con!” Chu Nhan chân nam đá chân chiêu đi tới, cúi người, bế đứa bé mắt tri giác kia lên, “Nhóc làm sao vậy? Đừng giả bộ chết nhé!”

Đứa bé kia không nói gì, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt. Mặc dù coi như nó đã bát tuổi, nhưng thể trọng lại nhẹ vô cùng, nhỏ gầy đến như không có trọng lượng, bị nàng xốc lên, cả người lại mềm oặt ngã xuống, mái tóc xanh lam còn đang đọng nước.

Trên mặt đất còn có một quyển sách chép tay, lật đến trang thứ tư.

Chu Nhan cầm lên liếc mắt nhìn qua, ngực bỗng trầm xuống. Trên đó có vết tích máu tươi, máu Giao nhân có màu lam kỳ quái, giống như màu nước biển và bầu trời, nhìn một cái là có thể nhận ra.

Không ngờ đứa bé kia cả ngày trốn ở chỗ này đau khổ tu luyện thuật pháp, luyện đến trang thứ tư thì nôn ra máu ư? Trang thứ tư, chắc là chữ “hỏa” trong ngũ hành đi? Thuật pháp nhập môn đơn giản như vậy, cho dù là người ngu ngốc nhất mới học cũng sẽ không gặp phải phản phệ lớn như vậy! Đây là chuyện gì chứ?

Nàng không khỏi vừa sợ vừa giận: Nhóc con này, mặt mày nhìn qua cũng thông minh, ai nghĩ lại dần như vậy, đến thuật pháp đơn giản như vậy cũng không học được, thật đúng là bề ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa mà!

“Phái người đi tìm Thân Đồ đại phu!” Nàng bỏ cuốn sách chép tay vào lòng Tô Ma, dặn quản gia, “Nhanh lên!”

“Thế nhưng...” Quản gia có chút khó xử.

“Nhưng mà cái gì?!” Hôm nay Chu Nhan chưa gì đã nổi nóng, ngẩng đầu trợn mắt nhìn, “Ta bảo ông đi nhanh chút đi! Muốn ăn đòn phải không?”

Quản gia sợ đến lui về phía sau một bước, than thở: “Đương nhiên thuộc hạ cũng muốn đi mời đại phu đến. Nhưng bây giờ bên ngoài Phục Quốc Quân làm loạn, Đồ Long thôn lại là cứ điểm phản quân đã bị vây chặt như nêm cối từ lâu, Thân Đồ đại phu và những người thuộc Đồ Long hộ khác đều bật vô âm tín, thậm chí sống chết cũng không rõ, làm sao mà tìm được?”

“Yên tâm, lão già háo sắc đó sẽ không ngòm đâu.” Chu Nhan cười nhạt, nhớ tới ở Tinh Hải Vân Đình từng gặp qua lão ta, trong lòng nhất thời hiểu rõ, “Phục Quốc Quân sẽ không giết lão đâu, lão và...” Nàng vốn muốn nói lão và Uyên là một phe, nhưng cuối cùng đầu óc vẫn nhanh nhạy, kịp nuốt lại những lời chưa nói, chỉ là thời khắc này Đồ Long thôn rối loạn, đúng là không mời được đại phu, không khỏi tâm trạng lo lắng. Nàng ôm đứa bé đi thẳng về phòng, cẩn thận đặt lên giường, trở mình sờ trán nó, có hơi phỏng tay. Máu Giao nhân lạnh, nhiệt độ cao như vậy, không biết đứa bé này làm sao chịu được.

Cho nên, vừa rồi nó mới nhảy vào trong ao, cố gắng dập bết đi chẳng? Chu Nhan tâm loạn như ma, dùng các loại thuật pháp, muốn hạ nhiệt độ cho đứa bé này. Nhưng không biết có phải bởi vì thân thể Giao nhân khác với người thường hay không, mà chú thuật nàng bày ra lại có tác dụng vô cùng nhỏ. Nàng suy nghĩ hồi lâu, ngực càng lo lắng, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Cứ như vậy đến buổi tối ngày thứ hai, tất cả phương pháp đều dùng hết rồi, sắc mặt Tô Ma lại càng tái nhợt, môi không có chút huyết sắc nào, viền mắt hãm sâu, thân thể nho nhỏ lại càng gầy yếu, hơi thở thoi thóp. “Đừng... Đừng đi mà...” Trong hôn mê, đứa bé kia bỗng nhiên yếu ớt lắm bậm một câu, ngón tay khua khoảng nắm chặt vạt áo Chu Nhan, “Đừng vứt bỏ ta mà...”

Nàng cúi đầu, nhìn trên bàn tay nhỏ gầy còn hằn lại một dấu roi, lòng không khỏi chua xót, ôm chặt thân thể nho nhỏ của nó, thấp giọng nói: “Sẽ không... Sẽ không mà.”

“Đừng vút bỏ ta mà!” Giọng nói đứa bé càng lúc càng gấp, hô hấp yếu ớt, không ngừng giãy dụa, như thể muốn gắng sức nắm lấy cái gì, “Chờ một chút... tở tở, chờ ta một chút.”

Đứa bé này hẳn cảm như vậy, thay đổi thất thường, khi đó tình thế cấp bách nàng làm tổn thương nó, phỏng chừng đã để lại bóng ma trong lòng, không biết ngày sau lại phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể đền bù lại được.

Nhìn thấy lại phải dần vất thêm một ngày, bên ngoài sắc trời đều đã tối đen, Chu Nhan còn chưa buồn ăn cơm, Thịnh ma ma bèn ở một bên cẩn thận nói: “Quận chúa, hay là... ăn cơm tối trước đi?”

Chu Nhan suy nghĩ một chút: “Các người đi xuống chuẩn bị cơm đi, ta coi chừng đứa bé này một chút.”

“Dạ.” Mọi người lần lượt nói đuôi nhau lui ra.

Khi trong phòng chỉ còn lại có một mình nàng, Chu Nhan đứng phắt dậy, bước nhanh tới đẩy cửa sổ ra, nhìn chăm chú vào một góc Diệp Thành: Nơi Phục Quốc Quân đang cố thủ, ánh lửa rợp trời, mơ hồ truyền đến tiếng hò giết, hiển nhiên còn đang ẩu đả kéo dài.

Nàng nhìn chốc lát, ánh mắt dần dần trở nên kiên định, xem ra, không tránh khỏi phải mạo hiểm đi Đồ Long thôn rồi! Dù sao bất kể là vì Uyên, vẫn là vì Tô Ma, nàng cũng phải đi.

Tính cách Chu Nhan luôn luôn lạnh lẽo quyết đoán, đã quyết định rồi thì sẽ lập tức bắt tay vào chuẩn bị. Nghĩ đến đã không còn Ngọc Cốt, dù sao cũng phải tìm một món binh khí, nàng bèn đi vào tẩm cung của phụ vương ở ngay bên cạnh, mở kho cất đồ của ông lên, muốn tìm coi có món nào lợi hại có thể dùng làm vũ khí hay không.

Nhưng mà, Xích Vương vóc người to lớn, bình thường tay không đã có thể giết hổ vồ gấu, binh khí ông dùng không phải trượng bát xà mâu thì là phương thiên kích, tuy rằng đều là thần binh danh gia rèn nên, vô cùng sắc bén, nhưng đều là những vật quá lớn nàng không khống chế được.

Một hồi loảng xoảng vang lên, nàng đầy bụi đất lôi từ bên trong ra một món vũ khí, đây là một thanh đao bản lớn có chín vòng khuyên, cao hơn nửa người, nặng đến hơn năm mươi cân, nàng phải dùng hai tay mới có thể nắm lên, đây cũng đã là món binh khí trông gọn nhẹ nhất trong cái đám kia rồi.

Bỏ đi, xài cái này đi! Miễn cưỡng dùng vậy, chứ không lẽ kéo cái thanh bát xà mâu qua. Nàng suy nghĩ một chút, lại kiểm tra trong gương lấy ra một chiếc áo giáp mềm được chế tạo đặc biệt, lặng yên xoay người ra trước cửa sổ.

Tô Ma vẫn còn đang hôn mê, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao, thân thể nho nhỏ đơn bạc không ngừng run rẩy, trên môi không còn chút huyết

sắc nào. Chu Nhan cúi người bé Tô Ma lên, bọc thân thể đứa bé vào trong giáp mềm, buộc một cái nút phía trên, bọc đứa bé đang hôn mê vào trong lòng mình.

Nàng đứng lên, lúc ra cửa thì nhìn qua tấm gương đồng, không nhìn được cười. Trong tay nàng cầm Đại Khảm Dao, phía sau đeo một đứa bé, giáp trụ kín người trông chẳng khác nào con lạc đã sắp bị rơm rạ chất bẹp. Nếu không phải đã tu tập qua pháp thuật, khẳng định nàng đi cũng không đi nổi?

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, càng ngày càng gần, chắc là bọn họ đã trở về. Nếu như không đi thì có thể không kịp nữa. Đi lần này chính là vào núi đao biển lửa, hung hiểm vạn phần, có thể bình an trở về hay không còn chưa biết. Thế nhưng, những người nàng yêu thương lại đều đang trong hiểm cảnh, cho dù là núi đao biển lửa, sao nàng có thể không tiến vào?

Chu Nhan quay đầu lại nhìn thoáng qua hành cung phủ Xích Vương lần cuối, không do dự nữa, mũi chân dậm một cái, xuyên qua cửa sổ, biến mất trong đêm đen.

Bên ngoài trời đã tối đen, bởi vì trong thành cấm đi lại ban đêm, nên đường phố rất ít người, từng nhà đóng cửa không ra, trên đường khắp nơi đều là binh sĩ, mỗi một một ngã tư đường đều tăng thêm nhiều thủ vệ hơn cả ban ngày.

Thế nào? Thoạt nhìn, là muốn suốt đêm tập kích Phục Quốc Quân sao? Nàng không dám chậm trễ, thở một hơi dài, ngón tay ngắt một pháp quyết, thân hình nhất thời tiêu thất.

Chu Nhan ẩn thân, cũng Tô Ma ở trên đường phố vội vã mà đi, gặp thoáng qua từng nhóm quân đội. Bầu không khí tràn ngập vẻ xơ xác tiêu điều, có một vài khẩu lệnh vang lên, xa xa hỏa quang hừng hực, thỉnh thoảng có tiếng pháo nổ đùng đoàng, biểu hiện tiền phương quả nhiên đang tiến hành chiến đấu kịch liệt.

Thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, ven đường có thể thấy được nhiều thi thể ngổn ngang, cấm đầy loạn tiễn, những mũi tên này có cái là của người Không Tang, có cái là của Phục Quốc Quân, khắp nơi đều là bầu không khí binh hoan mã loạn, khiến người hoảng sợ.

Chu Nhan thoáng nhìn, thấy được cấm bào hoa lệ, không khỏi sửng sốt một chút.

Trông kiểu áo choàng này thật quen thuộc... Nàng nhìn không được nhìn thoáng qua thi thể kia, bỗng dưng sửng sốt một chút! Mặc dù có chuyện quan trọng trong người, Chu Nhan vẫn dừng lại, cố kéo người kia ra khỏi đống xác chết ngổn ngang.

Vừa nhìn lại, nàng không khỏi “ồ” lên một tiếng.

“Tuyết Oanh?” Nàng nhin không được kinh hô, không thể tin được, đúng vậy, người nằm ven đường này, lại là quận chúa Tuyết Oanh con gái của Bạch vương! Tại sao... Tại sao cô ấy lại ở chỗ này? Người con gái thiên hoàng quý tộc này, kiêu nữ vương thất này, không phải đang ở Đé đô cùng hoàng thái tử Thời Vũ hay sao? Có gì lại rơi vào cảnh ngộ như vậy?

Chu Nhan thất kinh, nhưng mà đối phương lại hôn mê bất tỉnh. Nàng cố sức kéo Tuyết Oanh trên mặt đất, tìm được một chỗ an tĩnh, dùng pháp thuật áp vào mạch tượng trên tay nàng, nhưng mà ngón tay vừa chạm đến, thì đã cảm giác được lực lượng kỳ lạ giống mình, không khỏi ngân ra: Kỳ lạ, trên người của Tuyết Oanh, vì sao lại có dấu vết của pháp thuật?

Hơn nữa loại này pháp thuật lại là loại nàng hết sức quen thuộc.

-----oOo-----

Chương 60: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN THƯỢNG

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 60

“Cứu... cứu cứu...” Tuyết Oanh quận chúa trong hôn mê lảo đảo nói, “A Vũ huynh ấy...”

A Vũ? Chẳng lẽ cô ấy nhắc đến Hoàng thái tử Thời Vũ? Chu Nhan bỗng nhiên cả kinh, nhớ tới lời đồn Hoàng thái tử còn trẻ ham chơi, luôn luôn len lén chạy ra khỏi cung chơi bời lêu lổng, ngực không khỏi khẩn trương, liền vội vàng đứng lên kiểm tra quanh đó, nhưng mà nhìn khắp nơi cũng không thấy thi thể đặc biệt nào.

Có thể, hoàng thái tử vận khí tốt, đã thoát khỏi rồi?

Chu Nhan nhìn một lần, vẫn không có kết quả. Phía sau Tô Ma mơ mơ hồ hồ lại rên rỉ một tiếng, trong lòng nàng quynh lên, nhớ tới đứa bé đang nguy kịch phải nhanh chóng đi tìm đại phu, lúc này rồi loạn cũng không đoái hoài tới chuyện khác được, bèn kéo Tuyết Oanh ra khỏi hiểm

cảnh, băng bó vết thương cẩn thận, vòng qua đường, đưa nhanh đến phủ Tổng đốc.

Bạch Phong Lâm là ca ca của Tuyết Oanh, đưa đến nơi đây, chắc là an toàn rồi? Chuyện tiếp theo nàng không quản được, nàng còn phải bận chuyện của mình nữa đây!

Chu Nhan không dám ở lâu, quay đầu công Tô Ma, tiếp tục chạy vội đi. Trông thấy qua tiếp một con phố thì sẽ đến cái thôn kia rồi, nhưng mà trước mắt nàng lại xuất hiện một trạm kiểm soát. Đó là chướng ngại vật cao tới một trượng, dùng hàng rào gỗ và lưới sắt quây lại, chặn đứt lối đi. Chướng ngại vật được đặt trên đường, binh lính dày đặc canh gác xung quanh, đao kiếm lạnh buốt, sát khí thấu xương.

Nàng nhìn không được sừng sốt: Những người này cũng thật ngu xuẩn. Phục Quốc Quân đều là Giao nhân, nếu muốn trốn, cũng sẽ chọn đường thủy mà trốn sẽ dễ dàng hơn nhiều? Chọn đường bộ làm gì chứ?

Nàng dùng thuật ẩn thân, đương nhiên không ai nhìn thấy, mũi chân điểm nhẹ, lướt qua chướng ngại vật trên đường. Vừa muốn co giò kế tục chạy vội, bên tai lại nghe được một loạt tiếng kêu chói tai, không ngờ thật sự có người từ hướng Đồ Long thôn vọt ra!

Những người đó làm thành một đội, khoảng chừng có mười mấy người, đúng là liệu lĩnh trực tiếp xông về chướng ngại vật trên đường thật! Không thể nào? Chu Nhan thất kinh, những Giao nhân này điên hết rồi sao?

Nàng theo bản năng đi lên phía trước vài bước, hai tay cầm đao, yên lặng đi tới. Thế nhưng chờ những người đó chạy đến gần một gần, cây đuốc chiếu sáng mặt, nàng mới phát hiện những người chạy đến đây không phải Giao nhân, mà là người của Đồ Long hộ!

“Đứng lại! Không được qua đây!” Giáo úy phụ trách trạm kiểm soát này hét lớn, “Cấp trên có lệnh, tôi nay phong tỏa chiến khu, chỉ có vào không có ra!”

Nhưng mà những người thuộc Đồ Long này lại giống như gặp phải kinh hách cực lớn, cứ liều mạng chạy về phía trạm kiểm soát, muốn trở về Diệp Thành. Người ở giữa dùng tay trái kéo một người bị thương, tay phải chống gậy, khắp khễnh tiến lên, cầu xin: “Quan gia! Đằng trước... đằng trước giống như mưa lửa vậy, trong thôn khắp nơi đều cháy rồi! Nếu không trốn đi thì toàn thôn đều phải chết! Van cầu ngài...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng hét vang lên, âm thanh kia chợt gián đoạn. Một mũi tên cắm phập qua, đóng thẳng người thuộc Đồ Long hộ đang cầu xin kia vào mặt đất. Người còn lại phát ra một tiếng thét kinh hãi, liền tiếp lùi lại mấy bước.

“Mọi người nghe cho ta! Kẻ nào tự ý xông ra đều phải chết!” Giáo úy kia

cầm cung, quát to: “Cấp trên có lệnh: Phàm là người từ bên trong lao ra ngoài, vô luận có phải là Giao nhân hay không, đều giết không tha!” “Tuân lệnh!” Chiến sĩ xung quanh âm âm trả lời, một loạt mũi tên nhọn nhất tề giương lên.

Người Đồ Long hộ mới từ chiến trường chạy ra sợ tới mức muốn chạy về phía sau, bỏ mặc thi thể của người ban nãy cùng với người bị thương kia cũng không đoái hoài. Nhưng mà, không chạy nổi vài bước, chỉ nghe giáo úy hét to ra lệnh, vô số mũi tên đã gào thét bắn về phía đó!

“Dừng tay!” Chu Nhan kinh hãi, bất chấp tất cả, mũi chân điểm lên, cả người nhanh như tia chớp lao ra. Đương nhiên Đồ Long hộ chỉ lo chạy trốn chết này không quay đầu nhìn lại, binh sĩ đang bắn tên trong nháy mắt há hốc mồm, trong bóng đêm, chỉ thấy mũi tên bọn họ bắn ra giữa hư không đột nhiên dừng lại, sau đó bị chặn ngang bẻ gãy, đứt thành hai đoạn, đều rơi xuống đất!

Đây... Đây là trúng tà gì vậy?

Chu Nhan cũng Tô Ma xông ra, dụng hết toàn lực hươ đại đao trong tay, roẹt một đao, cắt đứt toàn bộ mưa tên đang bay tới. Nhưng mà một đao này vung lên quá nhanh, đao lại quá nặng, cả người nàng thiếu chút bay ra ngoài, lão đảo thiếu chút thì găm đất luôn.

May mà nàng dùng thuật ẩn thân, bằng không bộ dáng như vậy cũng thật quá mất hình tượng mà.

Nàng chỉ lảm bảm một câu, không suy nghĩ được nhiều, thừa dịp đợt tấn công thứ hai còn chưa tới, cấp tốc lao lên đỡ lấy người bị thương ngã xuống đất, chạy về phía trước. Thế nhưng, nàng trên lưng lưng cũng một người, tay trái ôm một người, một tay cầm thanh đao to có chút lực bất tòng tâm, vừa chạy được một dặm đường thì thở không ra hơi, phải tìm một nơi để ẩn nấp, thở hắt hắt lấy sức.

Nhưng mà, khi nàng vừa gỡ bỏ thuật ẩn thân thì bên tai lại nghe được một tiếng thét kinh hãi: “Chu... Chu Nhan quận chúa? Tại sao lại là cô?!”

Âm thanh bất thành hình làm nàng giật cả mình, tay buông lỏng, âm thanh kia chuyển thành tiếng hét thảm. Chu Nhan ngạc nhiên cúi đầu, phát hiện người đang nói lại là cái người bị thương mình vừa cứu ban nãy, tập trung nhìn vào, cũng không khỏi giật mình nhảy dựng lên: “Thân Đồ... Thân Đồ đại phu?!”

Đúng vậy! Người bị thương vừa cố gắng xông ra khỏi trạm kiểm soát kia, không ngờ lại thực sự là Thân Đồ đại phu!

Danh y không ai bì nổi ngày trước người toàn vết máu, chứng tỏ bị thương không nhẹ, đang cố hết sức đỡ gốc cây ven đường đứng lên, khiếp sợ nhìn nàng: “Sao... Sao cô lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?”

Chuyện... chuyện gì đây?”

“Mới vừa rồi là ta cứu ông đó, ngu ngốc!” Chu Nhan thấy ông ta nghệt mặt ra, không khỏi tức giận nói, “Ông cho là những mũi tên đó tự dung gãy đôi, còn ông tự dung phi tới nơi này sao?”

“Thì ra là như vậy?” Thân Đồ đại phu sừng sốt một chút, “Thế nhưng... cô tới nơi này làm gì?”

“Áy, đừng có hỏi lung tung nữa! Tôi vừa cứu mạng của ông, bây giờ ông mau báo đáp ta đi!” Chu Nhan cũng không có thời gian dài dòng với ông ta, gấp không thể chờ được đỡ Tô Ma trên lưng xuống, đỡ đến trước mặt ông ta, “Nhóc con này bị bệnh! Ông mau khám cho nó...”

Thân Đồ đại phu thấy Tô Ma bị bọc trong giáp mềm, bỗng nhiên run một cái, bật thốt lên: “Là nó? Thật tốt quá!” Dừng một chút, lại liếc mắt nhìn Chu Nhan, dùng giọng nói kỳ quái hỏi: “Cô... cô là vì đứa bé này, mới mạo hiểm tới nơi này?”

“Đúng vậy! Làm sao vậy?” Nàng cau mày, đầy lão đại phu bị thương đến trước mặt người bệnh, lo lắng giục, “Mau xem bệnh cho con thỏ nhỏ chết bầm này! Hôm qua ta đi một lúc, trở về đã thấy toàn thân nó nóng lên, sốt đến run rẩy liên tục... Ông mau nhìn đi!”

Thân Đồ đại phu tha cái chân gãy, nhin đau cúi đầu đưa ngón tay qua bắt mạch cho Tô Ma, sắc mặt nghiêm túc, yên lặng chốc lát, không nói câu nào. Trong lòng Chu Nhan thấp thỏm, nhin không được bật thốt lên:

“Thế nào? Không phải là sắp chết chứ?”

“Cũng không đến mức phải chết ngay.” Thân Đồ đại phu lắc đầu, không đợi Chu Nhan thở phào một cái, lại nói, “Xem ra đại khái còn có thể sống một hai ngày nữa.”

“Hoi thở này của Chu Nhan thiếu chút nữa không hít lại được, một lát mới thất thanh, “Không được! Ông... ông phải cứu nó cho tôi!”

Thân Đồ đại phu liếc mắt nhìn nàng một cái, trên khuôn mặt già nua nhăn nheo đầy vết máu lộ ra biểu cảm làm người khác muốn ghét, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Tiền xem bệnh lần trước cô còn chưa trả đâu... Ở Tinh Hải Vân Đình ông đây chưa động đến một mỹ nhân nào mà nhờ cô trả tiền cô còn không trả! Giờ lại còn muốn xem bệnh nữa à?”

“Lần trước... Lần trước thì thật sự không có tiền mà!” Chu Nhan không ngờ ông ta bỗng nhiên nhai lại chuyện cũ, không khỏi giậm chân, “Tiền của ta khi đó đều dùng để đoạt hoa khôi rồi, ông lại cứ nằng nặc đòi ta lúc đó, ta moi đâu ra được?”

Thân Đồ đại phu hừ lạnh một tiếng: “Lần trước không có, vậy lần này thì sao?”

“Lần... Lần này...” Chu Nhan nghẹn lời, sờ sờ trên người, “Cũng không

mang...”

Thân Đồ đại phu hừ một tiếng, quăng Tô Ma sang một bên: “Tiền xem bệnh lần trước còn chưa trả, lần này lại đòi xem nữa? Cô coi ta là cái gì? Coi tiền như rác sao?”

“Ê!” Nàng nóng nảy, tóm lấy cổ áo nhăn nheo của lão già, “Ta vừa cứu mạng của ông! Có tin giờ ta ném ông trở lại mưa tên không ạ?”

“Ta cũng không kêu cô cứu ta. Đây là cô tự làm mà, ta không thêm mang món nợ này.” Thân Đồ đại phu lại không hề sợ hãi chút nào, cứng cổ hừ lạnh một tiếng, “Huống hồ, cô quăng ta trở về đó, thì trên đời này thực sự không còn ai có thể cứu nhóc con này nữa rồi!”

“...” Chu Nhan tức muốn chết, nhưng vẫn thực sự không dám làm gì ông ta, cho dù kê dao vào cổ lão, lỗ như lão già này ngoài miệng chịu chữa nhưng lúc kê toa thuốc lại tùy tiện đòi một hai vị thuốc, thì chẳng phải Tô Ma sẽ bị lão giết hay sao?

“Ông muốn thế nào?” Nàng kèm chế tức giận, đẩy ông ta trở lại mặt đất, muốn nói lời mềm mỏng, nhưng giọng nói vẫn rất cứng nhắc, “Ông... ông muốn như thế nào mới bằng lòng cứu người?”

“Cái này á...” Thân Đồ đại phu xoa cổ, nói, “Để ta nghĩ đã.”

“Khỏi phải nghĩ, ông đòi gì ta cũng đồng ý!” Nghe tiếng nổ vang âm bên tai, thấy đứa bé hấp hối trong lòng, Chu Nhan cũng không nhịn được nữa kêu lên, “Lại nhai ít thôi, mau chữa bệnh cho ta! Bằng không nhóc con này chết đi, ta cũng sẽ bắt ông chôn cùng!”

Tựa như là bị sự tức giận của nàng làm cho kinh sợ, Thân Đồ đại phu dừng ngón tay lại, nhìn nàng một cái: “Đây chính là do cô nói đi, ta muốn cái gì cô đều cho ta! Cô thề chứ?”

“Ta thề!” Chu Nhan lôi cổ ông ta, “Mau xem bệnh cho nó!”

“Tốt lắm, ta nhớ rồi đó... Quận chúa nợ ân tình của ta, đợi sau này ta nghĩ xong muốn cái gì, không cần biết là điều kiện gì, cô cũng đều phải đồng ý.” Thân Đồ đại phu nở nụ cười, khắp khênh đi tới, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Tô Ma, đưa ngón tay ra bắt mạch, lại trầm mặc trở lại.

Bên tai tiếng pháo ù ù không dứt. Lúc này đây, kiêu kỵ quân đã mang pháo từ Đế đô đến, dùng lực lượng vệ quốc đi đối phó với một làng chài nhỏ nhỏ này, quả thực chẳng khác nào muốn phá hủy cái thôn này cả. Chu Nhan nấp dưới một bóng cây đổ gãy, hai tay kết thành một cái ẩn, một luồng ánh sáng phủ xuống, che chở ba người bọn họ vào bên trong, đẩy tên lạc lửa đạn kia ra ngoài. Đây là một kết giới phòng hộ đơn giản, nhưng mà bởi vì sức mạnh của lửa đạn quá lớn, nên cũng khiến nàng tiêu hao linh lực.

Lòng nàng tràn đầy lo nghĩ nhìn Thân Đồ đại phu thăm khám cho Tô

Ma, muốn nhìn ra chút dấu hiệu nào trên mặt lão già, nhưng mà Thân Đồ đại phu nhắm nửa con mắt, trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn chẳng lộ ra chút dấu vết nào.

Yên lặng một lát, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, tựa như có thứ gì từ xa sụp xuống.

“Đánh hạ rồi! Đánh hạ rồi!” Bên tai nghe được tiếng kêu như thủy triều, là tiếng kêu kỳ quân đang hoan hô. Rất nhanh sau đó, có một con ngựa từ chiến trường bay đến, người cưỡi ngựa giơ lệnh kỳ, cao giọng hô to: “Pháo đài sau cùng của Phục Quốc Quân đã bị chúng ta công phá! Thanh Cương tướng quân có lệnh, tập hợp toàn bộ lực lượng, bao vây tiêu diệt toàn bộ!”

“Dạ!” Chiến sĩ canh gác ở trạm kiểm soát tuân lệnh, lập tức đứng lên, tụ tập thành hàng, chỉ chừa lại một ít người trông chừng, rồi hồi hả chạy về phía đại quân trong đám cháy.

Cái gì? Phục Quốc Quân... Phục Quốc Quân thất bại rồi sao? Uyên đâu? Uyên hiện tại thế nào? Chu Nhan nhìn không được đứng phất dậy, gần như muốn đi theo những người đó cùng nhảy vào đám cháy. Nhưng nàng lại bỗng nghe Thân Đồ đại phu đột nhiên mở miệng, hỏi: “Nó bị như vậy bao lâu rồi?”

“Hả? Tròn... Tròn hai ngày liền!” Chu Nhan phải dừng bước, về bên cạnh Tô Ma, cau mày kiên nhẫn trả lời câu hỏi của thầy thuốc, “Hơn nữa tình hình càng ngày càng không xong, cho nên ta mới bắt đắc dĩ công con thỏ nhỏ chết bầm này đến đây, muốn mạo hiểm tìm ông xem bệnh.” “May mà cô cũng nó tới đây” Thân Đồ đại phu thở dài một hơi, thả ngón tay bắt mạch ra, “Trễ một ngày nữa thôi, toàn bộ máu trong người nó sẽ bốc hơi hết.”

“Cái gì?” Chu Nhan bật thốt lên kinh hô, “Bốc hơi hết?”

“Có phải đứa bé này gần đây trúng trớ chú nào không?” Thân Đồ đại phu lại cẩn thận nhìn sắc mặt của Tô Ma, mở mắt của nó nhìn lại một chút, quay đầu hỏi Chu Nhan, “Đặc biệt là thuật pháp hệ hỏa?”

“Thuật pháp hệ hỏa? Không có đâu...” Nàng sửng sốt một chút, “Mấy ngày hôm nay nó đều ngoan ngoãn ở trong phủ Xích Vương, làm sao có thể bị người tập kích hạ trớ chú chứ?”

“Vậy thì lạ thật.” Thân Đồ đại phu lắc đầu, “Có sức mạnh hệ hỏa thâm nhập cơ thể nó, đốt cháy lục phủ ngũ tạng của nó, cho nên thân thể của nó mới nóng như vậy, cũng may mà nó thông minh, tự mình nhảy vào ao, bằng không máu đã bị khô cạn từ lâu rồi”.

“...” Chu Nhan ngẩn ra, bỗng nhớ lại tình cảnh Tô Ma lúc đó, nó ở một mình tu luyện quyền pháp thuật kia, cuốn sách bị ném xuống đất, chẳng

phải đang được lật tới trang thứ tư sao?
Trang thứ tư, chính là ngũ hành chi Hỏa!

HẾT QUYỀN THƯỢNG

-----oOo-----

Chương 61: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 61

Nàng thốt ra: “Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi... Nhân lúc ta không ở nhà, con thỏ nhỏ chết bầm này hình như là đã tu luyện pháp thuật ngũ hành chi hỏa! Có phải vì nguyên nhân này không?”

“Cái gì?” Thân Đồ đại phu đảo mắt, lạnh lùng nói, “Cô điên rồi sao? Sao lại cho nó tu luyện cái này!”

“Hả?” Chu Nhan lui về sau một bước, lắp bắp, “Làm, làm sao vậy... Con thỏ nhỏ chết bầm này muốn học mà... Ngũ hành chỉ là thuật pháp nhập môn, lại không có gì nguy hại.”

“Đồ ngu! Giao nhân không thể tu tập thuật pháp hệ hỏa! Chẳng lẽ cô không biết sao?” Thân Đồ đại phu tức giận đến mặt mày nhăn nhúm lại, chỉ vào lỗ mũi của nàng, lạnh lùng nói, “Giao nhân sinh ra ở biển rộng, thiên tính thuộc thủy. Nước lửa không thể hòa làm một, đặc biệt đứa bé nhỏ như vậy, cô lại cho nó đi khống chế sức mạnh của lửa? Đây không phải là hại chết nó thì là cái gì!”

“...” Chu Nhan bị mắng đến mặt mày xanh mét, nhưng không dám phản bác tiếng nào.

Đúng rồi, lúc đó nàng ném sách cho Tô Ma, thì chỉ lo đi xử lý chuyện của mình, hoàn toàn không nghĩ đến bỏ lại đứa bé kia học một mình sẽ có hậu quả thế nào, nàng là một sư phụ không có trách nhiệm... chẳng khác nào đẩy thẳng đứa bé này vào hố lửa vậy”.

Lòng nàng rồi ren, không dám cãi lại, khiếp sợ nói: “... Thế phải chữa thế nào?”

“May mà cô cũng nó tới tìm ta. Trên đời này, ngoại trừ ta thì không ai khác có thể cứu nó đâu.” Thân Đồ đại phu bế đứa bé hôn mê kia lên, nói, “Nếu như nhóc con này xảy ra chuyện gì, ta và cô đều không đảm đương nổi.”

“Cái gì?” Chu Nhan sững sốt một chút.

Nhưng mà Thân Đồ đại phu không có trả lời, chỉ lấy từ trong lòng ngực ra một bao vải, mở ra, hóa ra là một hàng ngân châm chính tề hơn chục cây, rồi lão lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra, bên trong có đủ đan dược các màu. Chu Nhan không khỏi kinh ngạc vô cùng: Ông chạy trốn trong chiến hỏa, mà còn kịp dắt nguyên bộ đạo cụ này trên người? Thật đúng là không dễ dàng mà.

“Có điều, chỉ bằng vào thuật ngũ hành nhập môn, cũng không đến nỗi khiến người ta hấp hối như vậy.” Thân Đồ đại phu thì thầm một tiếng, bắt đầu cẩn thận châm kim cho Tô Ma: “Nhất định còn có nguyên nhân riêng của nó.”

Lại một đợt lửa đạn vang trời, đất rung núi chuyển, đoạn tường than phé tích sụp xuống, Chu Nhan lật hai tay, quét bay những cục gạch bay xuống ra ngoài, ở một bên chờ đợi lo lắng nhìn đại phu khám bệnh. Bên tai là tiếng xung phong giết chóc như thủy triều, hiển nhiên là cuộc chiến bên kia đã đến thời điểm then chốt, trong lòng nàng nóng như lửa đốt, nhớ đến tình hình của Uyên, nhưng lại không thể rời khỏi một bước. Thân Đồ đại phu cho một viên đan nhỏ vào miệng của Tô Ma, rồi lại xoa dầu thuốc trong lòng bàn tay, nhiều lần ấn bụng dưới của đứa bé, nơi đó vốn có một cục sưng, khi ông ta nhấn một cái, không ngờ nó lại động đây! Cũng trong nháy mắt, Tô Ma co quắp một chút, phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

Đây dường như là âm thanh đầu tiên đứa bé này phát ra suốt hai ngày nay.

“Làm sao vậy?!” Chu Nhan lại càng hoảng sợ, vội vàng hỏi.

Thì ra là vật này đang quấy phá. Thảo nào...” Mắt Thân Đồ đại phu bỗng nhiên lộ ra tia lạnh, xoa xoa tay, dường như có vẻ hưng phấn, “Xem ra là không trì hoãn được nữa, nếu không tranh thủ lấy thứ này ra, đứa bé này sớm muộn gì cũng mất mạng. Động thủ thôi!”

Chu Nhan không có hiểu ông ta đang nói cái gì, lại thấy Thân Đồ đại phu ngẩng đầu, căn dặn một câu: “Đến, giúp ta đè đứa bé này lại.”

Chu Nhan ở đồng phé tích cúi người xuống, giúp đại phu đè tay chân Tô Ma lại. Tay chân đứa bé này mảnh khảnh như củi khô, tựa như dùng sức chút là sẽ gãy. Chu Nhan vừa dùng chút sức, đứa bé trên mặt đất đã cuộn tròn lại, khế hô một tiếng đau đớn. Trong lòng nàng cả kinh, theo bản năng thả lỏng tay một chút.

“Khốn nạn! Ai cho cô buông tay? Con mẹ nó, cố sức cho ta!” Thân Đồ đại phu cũng lập tức đổi sắc mặt, chửi ầm lên, “Nếu không nghe ta, đứa bé này sẽ ngòm, biết không?!”

“...” Ngoại trừ sư phụ ra gần như không có ai dám quát tháo nàng như vậy, Chu Nhan muốn muốn phát tác, lại biết tình huống bây giờ khẩn cấp, giằng co tức giận với ông già kia hoàn toàn không có ý nghĩa gì, bèn yên lặng kèm chế lừa giận, cúi đầu một lần nữa đè tay chân Tô Ma lại: “Như vậy được chưa?!”

“Được, cứ ấn nó xuống như vậy, không được cho nó động đậy tí nào!” Lão đại phu chỉ về phía nàng, giọng nói nghiêm khắc, “Nếu lúc phẫu thuật có gì không chính xác, cái mạng nhỏ của nó sẽ đi luôn! Biết không?”

Chu Nhan còn chưa phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy trước mắt lóe lên hàn quang, lão nhân quần áo tả tơi kia đột nhiên bạo phát ra khí thế cực kỳ cường đại, hét lớn một tiếng, hai tay lật lại, mười hai cây ngâm châm đồng loạt từ tay lão bay ra, dùng tốc độ mắt thường không theo kịp mà đâm thẳng vào đầu đứa bé.

Tô Ma phát ra tiếng kêu sắt nhọn, liễu mạng giãy dụa. Khoảnh khắc ấy, không biết đứa bé gầy yếu hấp hối ấy lấy đâu ra sức mạnh giãy dụa, Chu Nhan chỉ hơi mất tập trung một cái, đứa bé đã giãy tay thoát ra khỏi tay Chu Nhan!

“Đau quá... Đau quá!” Nó hô mơ hồ, kiệt lực muốn mở mắt.

Mắt đứa bé đã mở ra, nhìn nàng sợ hãi vô cùng, đôi môi tái nhợt run rẩy, thần trí như thể có chút hỗn loạn, lẩm bẩm nói: “Đau quá... Mau cứu ta... Tỷ tỷ...”.

Ánh mắt như vậy, khiến lòng Chu Nhan bỗng nhiên run lên, nhưng mà, nàng cũng không dám buông tay. Thân Đồ đại phu đốc bản lĩnh toàn thân, thi triển đến vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ trong nháy mắt, đâm ngâm châm từ trên xuống dưới, giống như ánh sáng chiếu rọi, trong nháy mắt đâm vào mười hai đại huyệt của đứa trẻ, mà khiến người ta sợ hãi là mỗi một vị trí đó đều là tử huyệt.

Khi cây ngâm châm cuối cùng đâm vào huyệt khí hải, Tô Ma bỗng nhiên ngừng bật, giống như con búp bê vừa bị cắt dây cót, toàn thân tê liệt, hai mắt nhắm lại, một lần nữa không nhúc nhích.

Tất cả xảy ra trong nháy mắt, Chu Nhan ngẩn người, lúc này mới nhảy dựng lên, thất thanh nói: “Ông... ông đang làm cái gì đấy? Tại sao lại phải đâm vào tử huyệt? Ông muốn hại chết nó sao!”

“Câm miệng! Đương nhiên là ta đang chữa bệnh cho nó!” Thân Đồ đại phu không nhìn được, khả nhưng câu nói ngán người lại cực kỳ uể oải, như thể chỉ vừa trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi đã hao phí sức

lực vô cùng. Ông ta đã dùng hết ngân châm trong tay, cúi người xuống, lấy ra vật gì đó từ trong bao vải, không khách khí chút nào dặn dò nàng, “Dùng có kêu um lên nữa. Đè đưa bé lại lần nữa cho ta!”.

Chu Nhan vừa muốn nói gì, lại nhì thấy vật trong tay ông ta lóe lên dưới hỏa quang, đột nhiên ngậy ngấn cả người, thứ nằm giữa những ngón tay già cỗi khô khốc của lão, rõ ràng là một con dao phẫu thuật sáng như tuyết.

Giữa chiến hỏa tán loạn, thỉnh thoảng có tên lạc bay tới, lửa đạn nổ vang, nhưng mà đều bị kết giới cho Chu Nhan chặn lại, góc phế tích nho nhỏ này, tựa hồ đã cách ly khỏi trang Tu La liệt hỏa kia.

Chu Nhan nhìn Thân Đồ đại phu cầm dao nhọn đi tới, cúi người cắt y phục trên người đứa bé, không khỏi da đầu tê rần, tay nắm chặt lấy cổ tay ông lão, lạnh lùng nói: “Này! Ông muốn làm cái gì?”

“Cứu đứa bé này thôi!” Thân Đồ đại phu xương đau nhức xương cổ tay, không khỏi đảo mắt, căm tức nhìn cô nhóc không biết tốt xấu này, “Cô thì biết cái gì? Nếu không diệt trừ tai họa này, đứa bé sẽ mất mạng!”

“Cái gì tai họa?” Chu Nhan sững sốt một chút, hướng theo tầm nhìn của lão.

Toàn thân đứa bé gãy trơ cả xương, duy chỉ có bụng lại hơi nhô ra, nhìn qua cảm giác cực kỳ cổ quái. Không biết có phải là ảo giác hay không, trong ánh lửa giữa đêm tối, lại có cảm giác giữa bụng có thứ gì ngo ngoậy, mà mũi đao sáng như tuyết của Thân Đồ đại phu vừa lúc nhắm huyết khí hải dưới rốn.

Chu Nhan chợt nói: “Chẳng lẽ ông nói... đến cái thai chết kia sao?”

“Phải.” Thân Đồ đại phu cố sức rút cổ tay ra, trên đó đã có một vòng bầm đen, lão trừng mắt liếc nàng: “Chớ ngẩn ra đó! Mau đè thẳng nhóc này xuống cho ta! lát nữa mổ bụng sẽ đau lắm đó, chỉ dựa vào những ngân châm này, chưa chắc đã khóa được nó đâu”.

“Phải... Phải ở chỗ này sao?” Nàng vẫn thoáng do dự, nhìn cảnh tượng binh hoang mã loạn xung quanh, “Không thể đợi lát nữa tìm nơi khác sao?”

“Ta cũng muốn đổi chỗ nào tử tế một chút... giờ phải thực hiện cuộc phẫu thuật lớn như vậy giữa cái chỗ này, đồ nghề thì không đủ, cô nghĩ là dễ chắc?” Thân Đồ đại phu tức giận trả lời, “Thế nhưng cứu người như cứu hỏa, làm sao còn có thể kén chọn thời gian địa điểm? Cô xem đi! Đây là cái gì?”

Lão dùng dao nhọn đâm vào bụng Tô Ma, trong nháy mắt đó, dưới da như thể có vật gì mềm mềm kịch liệt giãy dụa, tựa như đang né lưỡi dao, trượt nhanh trong cơ thể nó.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, làm Chu Nhan la thất thanh.

“Cái tên kia thừa dịp đứa bé suy nhược, tính từ bên trong nuốt chửng nó!” Thân Đồ đại phu ngẩng đầu, lớn tiếng nói với nàng, “Không thể đợi được, bằng không đứa bé này có được cứu trở về cũng thành người tàn phế! Cái mạng nhỏ của nó giờ ở trên tay cô, cô nghĩ đi, có muốn phẫu thuật hay không?”

Chu Nhan hít một hơi, suy nghĩ giây lát, kiên quyết gật đầu: “Được!” Đúng vậy, đã như vậy, cần dứt khoát thì phải dứt khoát. Nếu như làm lỡ thời gian, hại chết đứa bé này, thì biết làm sao đây?

Nàng cúi người, một lần nữa đè tay chân đứa bé xuống theo yêu cầu của Thân Đồ đại phu. Nàng vốn là một nữ tử dũng khí hơn người, nhưng mà thấy con dao sáng choang lác lư chạm xuống người đứa bé, lại vẫn là không nhìn được quay đầu đi chỗ khác, nhắm chặt hai mắt lại.

Dao nhọn sáng như tuyết chọc vào huyết khí hải giữa bụng, rạch ngang máu thịt, nhanh chóng xoẹt qua, mở toang ổ bụng. Chu Nhan vốn không dám xem, chỉ cảm thấy đứa bé trên đất bỗng nhiên chấn động, phát ra tiếng kêu đau đớn, thân thể bị khổng chế gãy dựa, co quắp mãnh liệt. “Mẹ... tử tử!” Đứa bé hôn mê lằm bằm kêu, âm thanh khàn đi, “Mau cứu con!”

“Ngoan, nhìn một chút!” Nàng không dám quay đầu đi, chỉ có thể cắn răng, nhỏ giọng an ủi, “Không có chuyện gì đâu, rất nhanh rồi sẽ ổn!” Nỗi đau mổ bụng khiến đứa bé liều mạng gãy dựa, mắt mở trừng, giữa cơn hốt hoảng, như thể nhìn thấy được cái bóng của nàng, bỗng nhiên lằm bằm: “Tử... tử? Là tử?” Đứa bé chỉ là sững sốt một hồi, lại đau đớn co quắp, liên tục gãy dựa, “Đau quá... Đau quá! Buông ra... Buông ra!” “Đừng cử động! Đừng sợ... Rất nhanh thì sẽ xong thôi! Đừng sợ!” Nàng liều mạng đè tay chân đứa bé, không cho nó gãy dựa chạy trốn. Tô Ma đau đớn hô to, gọi nàng, cầu xin nàng buông tay, cầu xin nàng đừng giết mình. Nhưng mà nàng chỉ có thể rung rung cắn răng, giữa chặt nó lại, không dám thả lỏng mảy may.

Nàng cho rằng Thân Đồ đại phu sẽ kết thúc rất nhanh, nhưng mà, không biết qua bao lâu, Thân Đồ đại phu bên kia còn chưa xong, thậm chí còn không cả có tiếng động dao.

“Tử tử... Tử, tử muốn giết ta sao?” Trong cơn gãy dựa, ánh mắt Tô Ma dán thẳng vào nàng, con ngươi ngọc bích trong veo tràn đầy khiếp sợ và kinh hãi, “Đau quá... Buông ra... Buông ra! Tử tử! Đau quá!”

“Đừng cử động!” Chu Nhan cắn răng đè chặt tay chân đứa bé, không cho nó nhúc nhích mảy may, rất sợ sẽ ảnh hưởng đến thủ thuật của đại phu, “Nhấn nài một chút!”

Đứa bé co quắp giữa sợ hãi và thống khổ cực độ, run rẩy không ngừng, dùng thanh âm khàn khàn đau khổ cầu xin. Nàng nhìn thấy trong con

ngươi của đứa bé phản chiếu hình bóng của mình, đang hung tợn cắn răng đè tay chân của nó lại, dưới phế tích ngồn ngang và khói lửa rợp trời, nhìn qua lại lò mò có vài phần dữ tợn. Nàng không dám nhìn nữa, nghiêng đầu đi.

Càng về sau, đứa bé giãy dụa càng yếu ớt, âm thanh cũng từ chói tai dần dần trở nên yếu ớt, hơi thở hấp hối, ngay cả làn da nóng hổi cũng nhanh chóng lạnh ngắt đi.

Nhưng mà, cái lạnh ày, lại không phải cái lạnh bình thường, mà giống như người chết.

“Vì, vì sao... tử tử... giết ta?” Rốt cục, con ngươi Tô Ma mất đi thần thái, dần dần tan rã, cuối cùng khép lại, “Đau quá... Đau quá đi... Tử tử!”

Nàng rốt cục nhìn không được, quay đầu hô to: “Sao còn chưa xong!” Mà sau một khắc, nàng đã bị thảm cảnh trước mắt làm cho chấn kinh rồi. Thân Đồ đại phu đang cúi người xuống, dùng đao nhọn phanh bụng Tô Ma, máu chảy thành sông, nhưng mà, ông ta lại cứng ở nơi đó, không hề cử động. Tay thầy thuốc cầm đao nhọn, run rẩy không ngừng, thấy Chu Nhan thì rốt cục xoay đầu lại, nhìn nàng chằm chằm, trong cổ họng phát ra tiếng “khụ khụ”.

Trong nháy mắt đó, Chu Nhan la thất thanh.

Đó là cái gì? Giữa hỏa quang chớp tắt, nàng nhìn thấy có một đôi tay thật nhỏ, vươn ra từ trong thân thờ lẫn lộn máu thịt của Tô Ma, bóp chặt yết hầu của thầy thuốc!

-----oOo-----

Chương 62: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 62

Thân Đồ đại phu bị bóp đến lòi cả hai mắt, không thể nói chuyện, đao nhọn trong tay run rẩy, mấy lần cố gắng cắt đứt đôi tay nhỏ bé đang đột

kích mình, nhưng làm thế nào cũng không được. Trong ánh mắt của ông ta tràn đầy khiếp đảm và sợ hãi, như thể làm nghề y suốt đời cũng chưa từng thấy qua tình cảnh như thế.

Từ thân thể đứa bé bị mở phanh, lộ ra một đứa trẻ người dâm dề máu, bỗng nhiên mở mắt, vươn tay, giữ yết hầu đại phu!

Bởi vì dự đoán đứa bé trốn trong bụng của Tô Ma kia có thể là một con quái vật, cho nên trước đó ông đã bố trí ngân châm, trong đó có một cây xuyên thẳng qua bụng Tô Ma, chuẩn xác ghim vào cái vị trí trái tim của khối thịt kia, ghim chặt đứa bé chỉ bằng một thước kia lại. Nhưng mà, cục thịt này nhìn qua tưởng đã chết, nhưng khi ông ta nhòm vào kiểm tra thì nó lại bất ngờ vươn tay ra!

Cánh tay máu nhỏ kia phá cơ thể bay ra, túm chặt lấy cục thịt ông ta đang giữ, sức mạnh lớn đến quỷ dị, Thân Đồ đại phu nói không ra lời, thậm chí ngay cả câu cứu cũng không kịp. Trong giây lát, ông ta chỉ cảm thấy một vật lạnh như băng bay thẳng đến, thân thể nghiêng ngả, trước mắt đã hoàn toàn tối đen.

Thật là quỷ dị... Đây, đây là vật gì? Cái thứ ngay từ trong bụng mẹ đã bị nuốt chửng, vẫn luôn ở trong thân thể đứa bé này, đến tột cùng là vật gì?! Ngay từ lúc ban đầu, mình đã quá coi thường nó.

“Thân Đồ đại phu!” Chu Nhan la thất thanh, thẳng đứng lên.

Nhìn thấy Thân Đồ đại phu hai mắt trắng dã, đao nhọn trong tay đã rơi xuống mặt đất, nàng không kịp nghĩ, trở tay chụp xuống, hút Đại Khảm Đao chín vòng khuyên bay vào trong tay, hét lớn một tiếng, một bước lao nhanh về phía trước, quay về phía đôi tay nhỏ bé quỷ dị kia kiên quyết vung lên!

“Rắc” một tiếng, tiếng đao vang lên như cắt qua gỗ mục, không hề có cảm giác máu thịt.

Mặc dù ở dưới tình thế cấp bách, nhưng sức không chế của nàng vẫn tột vô cùng. Đao phong to lớn cắt đứt đôi tay nhỏ bé, nhưng không mấy may thương tổn tới Thân Đồ đại phu. Cũng ngay lúc đó, Tô Ma trên đất phát ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể chấn động, mười hai cây châm cắm vào thân thể nó đồng loạt bay ra!

Lão nhân lập tức tê liệt ngã về phía sau, vuốt yết hầu, hồng hộc thở. Chu Nhan gảy cánh tay khô gầy vẫn bóp chặt lấy cổ ông ta xuống, lại nghe Thân Đồ đại phu phát ra một tiếng kinh hô khản cổ, chuyển động thân thể, ra sức đánh về phía sau, bắt lấy đứa trẻ đang dâm dề máu tươi kia. Cục thịt bị chém gãy tay chỉ lớn bằng bàn tay, máu thịt không rõ, lại còn đang giãy dụa, phát sinh tiếng kêu kỳ quái, giống như tiếng tu hú kêu đêm, làm người ta rợn cả tóc gáy, mặc dù không có hai tay, nhưng khi bị người ta nắm lên, nó đã đưa đầu ra, há mồm cắn vào tay của đại phu,

găm chặt không tha.

Đây... Đây là vật gì?! Chu Nhan nhìn đến trợn mắt há mồm.

“Mau!” Thân Đồ đại phu nhin đau, hét lớn, “Chặt đứt đầu của nó đi!”

Chu Nhan nắm đao, nhìn đứa trẻ lơ lửng giữa không trung, cái đầu đang cắn chặt lấy đại phu, ngón tay nhin không được hơi run. Nhưng mà chỉ là trong nháy mắt do dự, mu bàn tay bị cắn của Thân Đồ đã bắt đầu biến sắc, có màu đen kỳ quái đang lan dần ra ngay miệng vết thương.

Nàng không dám nghĩ nữa, cắn răng nhấc đao lên, “phập” một cái chém xuống dưới!

Đao phong như điện quét qua, chém vào không khí. Nàng nghe được tiếng lưỡi đao chặt đứt vật gì, cổ tay lại bỗng nhiên chấn động, có một sức mạnh kỳ quái kéo tới, đánh vào lưỡi đao của nàng! Quay đầu nhìn lại, đứa bé kia vẫn cắn chặt Thân Đồ đại phu, cái cổ hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ có hai chân là đứt ngang đầu gối.

Khoảnh khắc kia, Chu Nhan nhin không được la thất thanh!

Đúng vậy, trong chớp mắt vừa rồi, đứa bé quý dị kia đã dùng chân đá văng đao của nàng! Điều... Điều này sao có thể? Không thể tin nổi!

“Chặt... Chặt đứt đầu của nó! Nhanh!” Thân Đồ đại phu kiệt lực hô to, nhưng mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, âm thanh đã nhanh chóng suy nhược đi, “Nó... Nó muốn ký sinh ở trên người ta!”

Chu Nhan cấp tốc phục hồi lại tinh thần, không do dự nữa, cắn răng một cái, hai tay cầm đao, giữ thẳng, vung ngang chém roẹt một cái.

Khoảnh khắc kia, như thể biết không thể tránh được nữa, vật kia đột nhiên quay đầu lại, nhìn nàng một cái.

Cái nhìn kia, làm lòng nàng bỗng nhiên nổi lên cảm giác khó chịu kỳ lạ, giống như một cánh tay lạnh như băng bỗng nhiên đè xuống gáy, đao phong giống như chém vào bùn lầy, nàng kim lòng không động hơi khựng lại, nhưng mà trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên tỉnh táo lại, vì trong khoảng khắc thất thần nàng cảm nhận được một chuyện vô cùng kinh ngạc: Vật này mang theo tà khí cực kỳ mãnh liệt, quý dị hơn bất cứ yêu vật nào nàng từng biết cho đến nay!

Khi nàng chém một đao xuống, đứa bé đứt cả chân lẫn tay đột nhiên buông miệng đang cắn chặt Thân Đồ đại phu ra, “bịch” một tiếng rơi xuống mặt đất, Chu Nhan chém vào hư không, không thu thế được, thiếu chút nữa thì làm Thân Đồ đại phu bị thương.

“Mau! Mau!” Nhưng mà, ông già đã thoát khỏi nguy hiểm vẫn cứ tái mét mặt mày như cũ, chỉ vào phía sau của nàng, yếu ớt địa hô to, “Ngăn cản nó!”

Chu Nhan quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cục thịt lại nhảy tới chỗ thân thể Tô Ma một lần nữa, đang cố gắng chui vào! Trong lòng nàng biết không

ồn, lập tức quay đầu lại, đao phong chỉ xuống, hất cái cục thịt kia lên, gắng ném rơi xuống một bên!

Cục thịt không có tay chân phát ra tiếng câu chối tai, nhúc nhích trên mặt đất, như thể muốn giãy dụa đến cùng, kiệt lực thoát khỏi chôn khó khăn ngập đầu này. Nhưng mà Chu Nhan đâu chịu để tai họa này chạy thoát? Một bước đi lên, chém cục thịt ra làm hai nửa.

Tiếng kêu quý quái kia hơi dừng lại, nàng không dám thở dốc, cấp tốc quơ đao như điên rồi, chém loạn xạ vào cục thịt kia. Cũng trong nháy mắt, Tô Ma trên đất bỗng nhiên gồng người một cái, trong cổ họng phát ra tiếng yếu ớt như sắp chết, không còn động đậy nữa.

“...” Chu Nhan vừa chậm lại một chút, thấy tình cảnh bên này, lại không khỏi ngây dại. Tô Ma nằm trên nền đất hoang, toàn thân bỗng nhiên ào ào máu chảy: Hai tay, hai chân, cái cổ... Nhìn qua, vị trí vết thương, tình huống vết thương, quả thực giống hệt với cục thịt kia.

“Chuyện gì thế này?” Nàng kinh ngạc há hốc miệng, kéo Thân Đồ đại phu trên mặt đất lên, chỉ vào Tô Ma đang hấp hối, “Tại sao trên người nó... bỗng nhiên chảy máu?”

Thân Đồ đại phu đang dùng đao nhọn cắt cổ tay phải của mình, chặt bỏ cục máu đen đi, nghe được câu hỏi của nàng, nhìn thoáng qua Tô Ma trên mặt đất đã biến thành huyết nhân, thần sắc cũng bình tĩnh: “Không có việc gì, đây là “hiện tượng sinh đôi” mà thôi... Trước đó ta đã chặn tâm mạch của đứa bé này, sẽ không mất mạng đâu.”

Chu Nhan ngăn người: “Cái gì gọi là hiện tượng sinh đôi?”

“Chính là giữa nó và huynh đệ sinh đôi của nó, sẽ tồn tại một loại cảm ứng kỳ lạ... Ồ...” Thân Đồ đại phu chỉ chỉ cục thịt trên mặt đất, thở hổn hển, “Mỗi một đao cô chém lên cục thịt kia, thì cũng sẽ rơi vào người đứa bé.”

Nàng run lên một cái, nhìn thoáng qua Tô Ma, không dám tưởng tượng vừa rồi đứa bé này đã phải nhận bao nhiêu thống khổ. Phía ngoài chiến tranh vẫn còn tiếp tục, tiếng kêu như nước thủy triều, nhưng mà trong nháy mắt đó, nàng đương nhiên không kịp suy nghĩ về Uyên nữa, chỉ là đi tới, bé đứa bé đang hấp hối dưới đất lên, dựa cái đầu nhỏ của nó vào ngực mình, luôn miệng nói: “Đừng sợ... Không sao không sao!”

Tô Ma hôn mê phảng phất cảm thấy nàng chạm đến, nhưng chỉ là sợ hãi co rúm lại, mơ hồ một tiếng: “Đừng giết ta... Tỷ tỷ... Đừng giết ta!”

Viên mắt nàng không khỏi nóng lên: Giữa cơn đau sắp chết, đứa bé này lại tưởng nàng muốn giết nó? Trong tâm mắt sau cùng của đứa bé, nhất định là thấy khuôn mặt vắn vẹo của nàng đi?

“Ông đã ổn chưa?” Chu Nhan nhìn thoáng qua Thân Đồ đại phu, nhìn không được giục, “Mau cho nó uống thuốc đi! Ông mà chưa khỏe thì để

ta làm cho, nói cho ta biết thuốc ở nơi nào?”

Thân Đồ đại phu nhìn nàng một cái, nói: “Ngay trên người cô đó.”

“Cái gì?” Nàng không khỏi sửng sốt một chút, “Ở trên người ta?”

Thân Đồ đại phu rút con dao ở cổ tay mình ra, lau sạch máu đen, dùng vải rách băng bó qua loa một chút, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Có phải Chỉ Uyên đã cho cô một cái vòng ngọc cô hay không?”

“Hả?” Chu Nhan giật mình, bật thốt lên, “Làm sao ông biết?”

“Ta đương nhiên biết rồi, chính là Chỉ đại nhân trước khi lên đường chính miệng nói cho ta biết mà” Thân Đồ đại phu đảo mắt, tức giận nói, “Không có thứ đó thì ta làm sao dám nhận cái ca khó đỡ này”.

Nàng giật mình: “Huynh ấy... Huynh ấy bảo ông đến tìm ta?”

“Đúng vậy” Thân Đồ đại phu băng bó kỹ tay của mình, đi tới, đưa tay ra, “Đưa ta.”

Chu Nhan rút về sau theo bản năng, che lại vòng cổ, lắc đầu, “Tại... Tại sao lại lấy vòng ngọc này? Đây là Uyên tặng ta mà!”

“Cô còn muốn cứu mạng nó nữa không hả?” Thân Đồ đại phu cũng không nhìn được, hét lớn, “Đừng lảm nhảm nữa! Mau đưa cho ta! Còn lằng nhằng, đứa bé này sẽ toi mạng đó”.

Nàng bị Thân Đồ đại phu quát cho run một cái, cắn răng, lấy vòng ngọc cổ kia ra, giao cho Thân Đồ đại phu: “Cầm lấy!” Ngập ngừng một chút, nàng nhìn thoáng qua Tô Ma trên đất, trừng mắt: “Mau cứu nó đi! Nếu không cứu được, ta sẽ bắt ông chôn cùng!”.

Thân Đồ đại phu cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì, cầm khối long huyết cổ ngọc, dùng lực trong tay một chút, không ngờ lại tạo thành mấy mảnh nhỏ!

“Hả?!” Không đợi Chu Nhan kinh hô lên, thì khối cổ ngọc kia đã vỡ vụn, bên trong có luồng đỏ chuyển động, giống như máu bị phong ấn, đột ngột ngưng kết, rơi xuống! Thân Đồ đại phu cúi người, lật cổ tay, trực tiếp nhỏ máu vào vùng bụng bị mổ của đứa bé.

Khoảnh khắc ấy, huyết nhục giao hòa, bỗng nhiên có một luồng ánh sáng dựng thẳng.

Luồng ánh sáng kia kỳ lạ như vậy, tựa như nước xoáy âm âm nở rộ, khuếch tán ở giữa không trung, biến thành một con giao long lượn qua lượn lại như tuần tra!

“Trời ạ!” Chu Nhan kim lòng khôngặng bật thốt lên, ngẩng đầu,

“Đây... Đây là long thần trong vực sâu Thương Ngô mà! Năm ta mười ba tuổi... đã từng thấy nó!”

Giống như nghe được lời của nàng, giao long trong hư không hơi cúi đầu, quay về phía nàng gật một cái, như thể thăm hỏi xa xôi.

“Tiểu cô nương như hỏa diễm... Chúng ta lại gặp mặt.” Giữa mô hồ, có

một âm thanh vang lên ở đáy lòng nàng, hùng hồn sâu xa, dường như từ sâu dưới vực sâu Thương Ngô truyền đến, “Năm năm trôi qua... Đến ngày hôm nay, mới là ngày tinh tú tương phùng...”

Long thần từ giữa không trung cúi người, nhìn nàng bằng đôi mắt to như bánh xe. Chu Nhan theo bản năng vươn tay, nhưng lại xuyên qua thân thể Long thần.

“Chỉ là một huyền ảnh thôi sao?” Khoảnh khắc kia, Chu Nhan bỗng nhiên tỉnh ngộ. Đúng vậy, Long thần thật sự, đã bị Tinh Tôn Đế phong ấn dưới vực sâu Thương Ngô vào bảy nghìn năm trước rồi, sức mạnh phong ấn kia cường đại cỡ nào, đời đời kiếp kiếp không ai có thể giải khai, làm sao Long thần có thể thoát được?

“Long thần... Long thần!” Từ chiến hỏa xa xa truyền đến tiếng la kinh hãi, “Nhìn đi! Long thần xuất hiện rồi! Nó đến phù hộ Hải quốc! Chúng ta được cứu rồi!”

Đó là tiếng hò reo của chiến sĩ Phục Quốc Quân đang bị vây khốn, suy yếu lại phấn chấn, phảng phất người giữa tuyết cảnh nhìn thấy rạng đông, một lần nữa lấy lại ý chí chiến đấu. Ở trong đó, có tiếng của Uyên không? Chu Nhan chỉ nghe nhiệt huyết sôi trào trong lồng ngực, hận không thể lập tức chạy như bay, nhưng mà thấy Tô Ma nằm dưới đất, lại không thể lập tức rời đi được.

“Long thần... Thật sự là Long thần này!” Thân Đồ đại phu ngẩng đầu nhìn luồng ánh sáng biến ảo giữa hư không, trong mắt cũng toát ra vẻ kích động: “Khi nó cảm ứng được huyết mạch hiệu triệu, sẽ toát ra sức mạnh vô biên!”

Nàng không khỏi ngạc nhiên: “Cái... cái gì hiệu triệu?”

Thân Đồ đại phu không nói lời nào, chỉ bế Tô Ma từ dưới đất lên, giơ cao về phía huyền ảnh Long thần, phảng phất như tế hiến. Chỉ trong một chớp mắt, giống như cảm giác được cái gì, luồng ánh sáng xoay quanh chiến trường bỗng nhiên gào thét lao tới! Không khác gì sấm sét, “xoẹt” một cái từ trên cao chiếu xuống, trực tiếp chui vào bờ lưng trần trụi của đứa bé!

Tô Ma đang hôn mê bỗng nhiên run một cái, trong miệng phát ra tiếng hô khẽ, khoảnh khắc kia, cả người đứa bé phảng phất như bị sét đánh, trong ngoài thông suốt, giống như thủy tinh! Luồng ánh sáng kia ở trong thân thể của nó lưu chuyển thật nhanh, giống như con thoi, giữa thân thể đã bị tàn phá này, lập tức khôi phục lại toàn bộ vết thương trí mạng, hoàn toàn không còn chút máu nào chảy ra.

Chu Nhan chỉ nhìn đến trợn mắt há mồm, nói không nên lời.

Khi vết thương cuối cùng biến mất, luồng ánh sáng kia dừng lại giữa lưng của Tô Ma, lập tức ngưng tụ, sau đó trở nên mờ mờ. Khi tất cả đều

tiêu thất, trên mặt đất chỉ còn một đũa bé hôn mê, da thịt tái nhợt phía sau vẫn còn một ít dầu đen, còn lại hoàn hảo không tổn hao gì. Luồng ánh sáng kia, hoàn toàn tắt ngấm.

-----oOo-----

Chương 63: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 63

“Ô Ma!” Nàng từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, lập tức vọt tới, đưa tay bế đũa bé lên, ôm Ô Ma vào trong ngực nhìn lại. Đũa bé còn sống, hơi thở ổn định hơn rất nhiều, nhìn qua không khác gì lúc trước là mấy. Trong lòng nàng vừa mừng vừa sợ lại buồn bực, không nghĩ tới cổ ngọc của Uyên lại còn có tác dụng chữa thương.

“Làm sao bây giờ?” Chu Nhan đang muốn tìm Thân Đồ đại phu, lại phát hiện lão già kia đang khom người nhặt từng miếng thịt lên, không khỏi ngẩn ra: Người thầy thuốc này, thế mà lại đi nhặt nhạch một đồng thịt đã bị chém làm muôn mảnh.

“Này, ông muốn làm gì?” Nàng ngạc nhiên, “Đó là...”

“Lấy về nghiên cứu một chút” Thân Đồ đại phu dùng vải rách bọc đồng thịt, nở nụ cười ha hả, “Loại quái thai thể này là một ca bệnh cực kỳ hiếm thấy, một trăm niên cũng khó gặp một lần.”

“...” Chu Nhan không thể hiểu được vì thân y kỳ quái này, chỉ cảm thấy khó chịu, bèn nói, “Được rồi, trạm kiểm soát bên kia cũng bị dỡ đi rồi, không ai ngăn cản nữa, ông mang Ô Ma quay về hành cung phủ Xích Vương đi! Để Thịnh ma ma chăm sóc tốt cho đũa bé này.”

“Cái gì?” Thân Đồ đại phu sững sốt một chút, “Cô không quay về sao?”

“Ta không quay về.” Nàng giơ một tay, từ dưới đất lấy thanh Đại Khảm Dao lên, nói, “Ta muốn đi tìm Uyên! Ông mang con thỏ nhỏ chết bầm này đi về trước đi.”

“Quận chúa, cô không nên đi thì hơn.” Thân Đồ đại phu trầm mặc một

cái, nói, “Trước khi đi, Chỉ Uyên đại nhân có nói với ta, bảo cô mang theo Tô Ma rút tới nơi an toàn chờ ngài ấy, đợi chiến hỏa được dẹp hết, ngài ấy nhất định sẽ tới tìm cô.”

“Thật sao?” Nàng giật mình, “Huynh ấy nói với ông như vậy à?”

“Đương nhiên.” Thân Đồ đại phu đảo cặp mắt trắng dã, “Chẳng lẽ ta lại lừa cô?”

“Nói dối!” Chu Nhan trầm nghĩ, bỗng giương mắt, trừng lão già kia, “Làm sao mà Uyên biết Tô Ma được? Trước giờ huynh ấy chưa từng gặp đứa bé này!”

Thân Đồ đại phu nhất thời á khẩu không trả lời được, không biết nói cái gì cho phải.

“Đừng phí lời nữa, ta sẽ không bỏ mặc Uyên.” Nàng ngẩng đầu, nhìn biển lửa cách đó không xa, giao Tô Ma trong lòng cho đại phu, “Dù sao ông cũng không giúp được gì, thì tiện thể giúp ta đưa đứa bé này trở về đi!”

Đứa bé trọng thương mới khỏi được đại phu ôm vào lòng, nhỏ gầy đến giống như một con mèo vậy, Thân Đồ đại phu ôm Tô Ma, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, tựa hồ là nâng món trân bảo giá trị liên thành gì vậy. Ông nhìn quận chúa Xích tộc một cái, bỗng nhiên hỏi một câu: “Cô thích Chỉ đại nhân như vậy sao?”

Chu Nhan sững sốt một chút, cũng thần nhiên: “Đúng vậy!”

“Vì sao?” Thân Đồ đại phu híp mắt lại, nhìn tiểu quận chúa cảm y ngọc thực này, “Bởi vì Chỉ đại nhân đẹp trai sao?”

“Cũng không chỉ là như vậy. Uyên rất dịu dàng rất chu đáo nhé... Huynh ấy vẫn đối xử rất tốt với ta, còn tốt hơn cả phụ vương và sư phụ nữa.”

Nàng ngoe đầu suy nghĩ một chút, không nghĩ thêm được gì, tiện thể nói, “Dù sao từ nhỏ ta đã rất thích huynh ấy là được!”

“Thế nhưng, Chỉ Uyên đại nhân không nhất định cũng thích cô đâu.” Đại phu kia nói nhiều hơn bình thường, hỏi ngược nàng một câu, “Bằng không vì sao luôn là cô đi tìm ngài ấy, còn ngài ấy chưa từng tới tìm cô?”

“...” Chu Nhan hơi chấn động, đương nhiên nói không ra lời, trong một cái chớp mắt, chỉ cảm thấy đầu đến run rẩy. Chu Nhan đứng ở phế tích, chậm rãi buông lỏng ngón tay đang sờ mặt đứa bé, nụ cười trên mặt biến mất, ánh sáng trong mắt cũng nhạt nhòa đi, mơ hồ ngấn nước mắt.

Trầm mặc chốc lát, khi Thân Đồ đại phu thở phào nhẹ nhõm, cho rằng có thể cùng đưa nàng rời khỏi chiến trường, thì Chu Nhan lại bỗng trừng mắt: “Cái lão già này, lắm lời như vậy? Mau, đưa nhóc con này rời khỏi đây! Nếu xảy ra chuyện gì ta sẽ không tha cho ông đâu”.

Nàng vừa nói vừa cầm đại đao từ dưới đất lên, buộc vào trên lưng, chạy về phía chiến hỏa. Vừa đi được vài bước, nàng lại đứng lại, quay đầu về

phía Thân Đồ đại phu cười cười: “Ôi, đương nhiên huynh ấy không thích ta, ta đã biết từ lâu rồi!”

Thiếu nữ quý tộc Không Tang mười chín tuổi kia đeo thanh đao còn to hơn lưng mình, đứng ở giữa chiến trường hùng hực lửa đỏ, mái tóc đỏ phàn phật trong gió, ngoái đầu nhìn lại cười, lệ nơi khóe mắt còn chưa biến mất. Nàng rực rỡ như vậy, tươi đẹp mà kiên cường như vậy, giống như hỏa diễm thiêu đốt lúc này.

“Thế nhưng, huynh ấy có thích ta hay không, lại có liên quan gì đâu? Ta thích huynh ấy, là đủ rồi!” Nàng ở trong chiến hỏa lớn tiếng nói, mũi chân điểm xuống, lập tức từ phé tích bay vọt lên, giống như một mũi tên bay thẳng vào giữa chiến hỏa, không quay đầu lại, “Giờ ta sẽ đi cứu huynh ấy, ai cũng không ngăn được ta!”

Thân Đồ đại phu đứng ở trong phé tích, trong lòng ôm bệnh nhân vừa từ cõi chết trở về, kinh ngạc nhìn bóng lưng này, nhất thời cũng không nói gì.

“Ôi, nha đầu kia!” Hồi lâu, lão nhân thở dài, lắc đầu nói thầm, “Ta đã nói với Chỉ Uyên đại nhân mà, đoán chừng là thế nào cũng không thể ngăn cản được cô ta...”

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ...” Đứa bé trong lòng còn đang run rẩy vì đau đớn, càng không ngừng thì thào, lời nói trong hôn mê không còn mạch lạc nữa, “Đúng giết ta mà! Tỷ tỷ... Tỷ tỷ!”

“Thế mà còn gọi tỷ tỷ?” Thân Đồ đại phu ngạc nhiên, cúi đầu, nhìn đứa bé trong lòng, lẩm bầm, “Gọi một người Không Tang là tỷ tỷ, sẽ khiến các trưởng lão thất vọng đấy?”

Lão ôm đứa bé vào trong ngực, nhìn kỹ giây lát, thần sắc dần dần trở nên có một tia ân ý: “Nào, đi cùng ta gặp các trưởng lão đi... Bọn họ vì cậu, đã đợi rất lâu, rất lâu rồi.”

Nàng ôm lấy Tô Ma, khập khễnh trở về.

Nhưng mà, hướng ông ta đi, lại không phải hướng hành cung phủ Xích Vương!

Chu Nhan đeo đại đao, cấp tốc xuyên qua chiến trường rực lửa.

Nàng dùng thuật ẩn thân, ở trên chiến trường qua lại, né tránh pháo cháy và cung tiễn, thật nhanh từ vòng ngoài xâm nhập vào trung tâm chiến trường. Bởi vì nóng ruột, nàng chạy rất nhanh, chạy đến một khúc đồng hồ, mới thấy Đồ Long thân hiện lên trước mắt. Liệt hỏa hùng hực cắn nuốt toàn bộ thôn trang, mỗi một căn phòng ốc, mỗi một cái sân, đều đang cháy hùng hực, trông chẳng khác nào địa ngục nhân gian.

Mà ngoài thôn, là quân đội vây kín.

Khoảnh khắc kia, rốt cuộc Chu Nhan cũng biết vì sao dọc đường đến đều không nhìn thấy viện quân đến từ Đế đô, là vì lúc này tất cả kiêu kỵ quân

đều vây ở ngoài Đồ Long thôn rồi, tạo thành một cái gọng thép! Dưới sự thống lĩnh của chính Thanh Cương tướng quân, một đội phụ trách chặt đứt lối ra trên đất bằng, một đội phụ trách chặt đứt thông lộ chằng chịt trên các kênh rạch, ngoài ra còn có đội ngũ chuyên môn phụ trách phóng pháo ra, hiệu lệnh nghiêm minh, ngay ngắn rõ ràng.

Lòng Chu Nhan trầm xuống. Quét mắt nhìn qua, toàn bộ Đồ Long thôn đã san thành bình địa, giữa phế tích chỉ có liệt hỏa, hoàn toàn không nhìn thấy một người sống nào, những chiến sĩ Phục Quốc Quân này đâu?

Uyên đâu? Bọn họ đều ở nơi đâu rồi?

Nàng nóng lòng như lửa đốt, đột nhiên quét mắt thoáng nhìn, thấy được có vật gì đang chạy về hướng nàng, vội vã núp ở một bên.

Người tới là một đội chiến sĩ Không Tang, đang lái một chiếc xe ngựa đi qua chiến trường.

Nhìn chiến giáp, có vẻ là quân lính của phủ Tổng đốc Diệp Thành, mà không phải là kiêu kỵ quân. Trên chiếc xe ấy là thi thể chồng chất! Nàng không khỏi ngạc nhiên: Trận chiến này còn chưa xong, sao những người này đã quét tước chiến trường gom nhặt di thể về an táng vậy? Nhưng khi nàng cẩn thận nhìn lại màu tóc của những thi thể kia thì lại phát hiện tất cả đều là Giao nhân. Đây là chuyện gì chứ?

Lòng nàng còn đang nghi ngờ, lại nghe có người hô to: “Ở đây còn một thi thể! Chờ một chút!”

Giáo úy Không Tang chỉ huy thuộc hạ, dùng gậy lưỡi câu dài từ đồng phế tích kéo ra một cỗ thi thể, dùng sức ném lên xe. Chiến sĩ Giao nhân kia đấu tranh đến hơi thở cuối cùng, lúc này trong tay còn nắm chặt vũ khí. Binh sĩ Diệp Thành chất cỗ thi thể này lên xe ngựa, nhưng đột nhiên thi thể khê động, phát ra một tiếng rên rỉ, hóa ra mới là trọng thương chưa chết.

Trên xe có người kêu lên: “Không đỡ xuống được! Đừng ném đi!”

“Vậy thì chặt đầu đi!” Giáo úy kia ở dưới hô lên, quơ trường mâu, “Con người của Giao nhân đào ra có thể làm thành Ngung Bích châu, mang đến chợ Tây có thể bán được không ít tiền đâu! Không được ném tên nào đi cả!”

“Được rồi.” Đồng bọn trên xe thì thào một tiếng, ần Giao nhân kia xuống, một tay lấy từ hông ra một thanh trường đao, chém xuống thẳng xuống chỗ cỗ.

Nhưng mà, chỉ nghe xoảng một tiếng, cỗ tay chân động, đao bỗng nhiên bị gãy!

Chuyện gì xảy ra vậy? Chiến sĩ trên xe còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một lực mạnh từ bên cạnh vọt tới, bên sườn đau đớn, đã bị người đá xuống xe ngựa.

“Ai?!” Giáo úy thất kinh, rút đao lớn tiếng quát.

Nhưng mà, trên chiến trường chỉ có liệt hỏa tàn viên, làm gì thấy nửa bóng người nào?

“Quái đản.” Gã nhìn chung quanh một phen, không nhìn được thì thâm một tiếng, nâng chiến sĩ bị ngã kia dậy, cầm đao cẩn thận tiến lên, cố gắng kéo Giao nhân sắp chết lên, một lần nữa chặt đầu. Nhưng mà, ngay trong chớp mắt hấn động thủ, bên tai lại chột nghe thấy một tiếng quát nổi giận: “Dừng tay!”

Đó là tiếng của một cô gái, ngay ở bên tai.

Rốt cuộc là ai?! Giáo úy Diệp Thành lập tức ngẩng đầu, vung đao bổ về phía âm thanh kia! Nhưng mà, mặc dù hấn rút đao nhanh, nhưng lại chỉ chém vào khoảng không. Khi cả người hấn lao đảo vì không thu thế được, thì một kích nặng nề đập trúng cổ họng hấn, đánh cho hấn bay văng ra xa, trước mắt tối sầm, lập tức mất đi tri giác.

“Đại nhân!” Những binh lính khác kinh hô lao lên. Song khi chưa ai tới gần được, thì lại có hai ba đòn nghiêm trọng liên tiếp từ không trung đáp xuống, tất cả mọi người bị đánh bay ra ngoài, nằm ngổn ngang đầy đất. Trên chiến trường giữa máu và lửa, trống rỗng không bóng người, chỉ có một xe thi thể, cùng với một Giao nhân đang hấp hối.

“Quái... quái đản!” Đám lính Diệp Thành hai mắt nhìn nhau, sau đó phát ra một tiếng thét kinh hãi, rên rì từ dưới đất bò dậy, bắt cháp xe ngựa, cõ giò chạy thục mạng.

Khi đoàn người chạy khỏi, trong hư không có tiếng thờ dài.

Chu Nhan dùng ẩn thân thuật giải quyết đám binh sĩ kia xong, thì ngồi xồm xuống chiến trường, đỡ Giao nhân kia từ dưới đất dậy. Vén mớ tóc dài hỗn độn, có thể thấy đó là một Giao nhân rất trẻ, nhìn qua ánh dấp cùng lắm mới có mười lăm mười sáu tuế, trên khuôn mặt thanh tú có nét đẹp thiếu niên chưa phân hóa ra giới tính.

Gương mặt này, dường như mình đã thấy qua ở đâu rồi thì phải?

Trong lòng nàng hơi buồn bực một chút, suy tư chốc lát, chột nhớ ra rồi!

Phải, Giao nhân trước mắt này, chẳng phải là đội trưởng Phục Quốc

Quân đánh lén mình mấy tháng trước ở trên bến tàu Diệp Thành sao?

Nếu như lúc đó không phải nàng vận khí tốt, thì đã bị bọn họ trực tiếp dìm chết dưới biển sâu rồi.

Nhưng mà, tuy rằng nhớ lại thù cũ, Chu Nhan lại không có lòng dạ trả thù. Nàng dò xét hơi thở, phát hiện còn cứu được, liền giơ tay đặt lên ngực đối phương, che tâm mạch hấn, nhẹ giọng đọc chú thuật.

Hơi thở suy yếu của Giao nhân kia dần dần vững vàng trở lại, có hết sức mở mắt nhìn chung quanh. Sau khi hấn tỉnh lại nhìn thoáng qua chiến trường giữa mệnh mang thiên địa, buồn bực vì sao đột nhiên những binh

sĩ Diệp Thành này lại giải tán nhanh như vậy, lại không thấy Chu Nhan đang ẩn thân. Hắn thở dốc chốc lát, phát hiện thân thể như thoáng động đây được, liền sử dụng kiếm chống xuống mặt đất, lão đảo đứng lên. Bây giờ hắn sẽ đi tìm đồng bọn đúng không? Mình cứ đi theo hắn, thì sẽ tìm được Uyên rồi!

Chu Nhan im lặng không lên tiếng đứng lên, đi theo đuôi thiếu niên Giao nhân kia.

Chiến sĩ Giao nhân trẻ tuổi đi thẳng qua máu và lửa, lão đảo đi về góc Tây Nam của chiến trường, mấy lần té ngã lại đứng lên, không dám dừng giây phút nào, trong mắt tràn đầy lo lắng và phẫn nộ, khóe miệng mím thật chặt, có sự quyết tuyệt thấy chết không sờn.

-----oOo-----

Chương 64: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 64

Người kia, tuy rằng tuổi tác không lớn, cũng là một chiến sĩ trời sinh. Trong lòng Chu Nhan hơi ngẫm nghĩ, dùng thuật ẩn thân im lặng đi theo phía sau hắn, chuyên qua mấy vòng, đi qua một tảng phế tích lớn, vừa bước trên một mảnh đất trống, bên tai bỗng nhiên nghe thấy tiếng gào thét, có vật gì đó bèn nhọn xẹt qua.

“Cẩn thận!” Nàng la thất thanh, ở nơi chỉ mảnh treo chuông nhào tới, đẩy Giao nhân kia ngã xuống một bên.

Một mũi tên lạch xẹt qua trán nàng, đau đến nỗi nàng kêu lên một tiếng. Chiến sĩ Giao nhân kia ngậy ngấn cả người, nhìn thẳng về phía trước, kinh ngạc hỏi một tiếng: “Ai vậy?”

Nhưng mà, tuy âm thanh gần trong gang tấc, trước mặt lại không có một bóng người.

Chu Nhan nhảy dựng lên, không bận tâm đến hắn, quay đầu nhìn về hướng âm thanh vừa truyền đến ban nãy.

“Cứ điềm cuối cùng!” Bên tai nàng nghe được hiệu lệnh truyền tới, chính là giọng nói của Thanh Cương tướng quân, “Triệu tập đại bác, bắn tập trung! Cung tiễn thủ chuẩn bị vào chỗ!”

Nàng theo tiếng quay đầu, rớt cục nhìn thấy được quân đội dày đặc ở tiền phương bên trái.

Dưới trướng trung quân, người chỉ huy quả nhiên là Thanh Cương tướng quân. Xung quanh hắn có ba lớp tường người dày đặc, cung tiễn chi chít như mây, vây chặt vọng lâu nhỏ ở một góc của Đồi Long thôn này như nêm cối. Nhưng mà, giữa liệt hỏa, có thể thấy trong vọng lâu có bóng người đang chuyển động.

Uyên! Uyên sẽ ở nơi nào?

Trong chớp mắt, tim Chu Nhan bỗng nhiên giật thột, hầu như nhảy ra lồng ngực.

Nàng không chút do dự xông về phía bên kia, vừa chạy vừa rút đại đao ở trên lưng xuống, muốn ngăn cản đợt công kích này. Nhưng mà, lúc nàng vừa tung cước chạy tới, hơn mười cây đuốc đã đuổi sát, châm ngòi kíp nổ. Đại bác này đã nhắm ngay vào cứ điềm cuối cùng của Phục Quốc Quân! Một khi lửa đạn bùng lên, uy lực lớn như vậy, đến nàng cũng không đỡ được!

“Dừng tay!” Trong lòng nàng quynh lên, cũng không đoái hoài nhiều nữa, không kịp chạy tới, giơ tay lên một cái, đã ném thẳng đại đao đi. Một thanh đao không lò cật vỡ không khí. Lúc ném thanh đao này nàng đã dùng tới Phá Không thuật, chỉ nghe “vút” một tiếng, ánh đao giống như dải lụa phá trường không, như chớp lóe, hơn mười cây đuốc đều bị tắt ngấm. Đại Khảm Đao nặng vô cùng, cắt đứt hơn mười cây đuốc mà khí thế không suy giảm, còn cắm thẳng vào một khẩu đại bác nữa, cắt thân pháo chệch từ đồng gãy làm hai nữa.

Khoảnh khắc ấy, trên chiến trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn về phương hướng của nàng, Thanh Cương tướng quân cũng đầy vẻ sợ hãi, quay đầu lớn tiếng quát hỏi: “Là ai?!”

Chu Nhan vọt tới chính giữa, dưới nhiều như vậy ánh mắt nhìn gần như vậy, nhất thời rùng mình, gần như đã quên bản thân còn đang ẩn thân, theo bản năng lùi về phía sau một bước.

“Vù!” Thanh Cương tướng quân vung tay lên, vô số cung tiễn thủ và binh sĩ chen chúc đi đến, lập tức vây kín nàng.

Chu Nhan vội vã đọc bí quyết ẩn thân một lần nữa, để đảm bảo không bị nhìn thấy. Nhưng mà, nhìn mấy tên lính võ trang đầy đủ đang đi về phía mình, bày ra theo chữ Hình, tìm kiếm từng tác đất, nàng chỉ có thể cẩn thận nhón chân lên né tránh, khó khăn lắm mới tránh thoát giữa khe hở nhỏ nhoi.

Sau khi tìm kiếm kiếm tra trải thảm ấy, đám binh sĩ không thu được kết quả gì.

“Kỳ quái, cây đao này từ đâu bay tới?” Thanh Cương nhìn đại đao từ trên trời giáng xuống, bỗng thấy có vài phần quen mắt, đột nhiên đứng lên, “Chẳng lẽ là. . .”

Thấy biểu cảm trên mặt hắn, Chu Nhan thầm cảm thấy không ổn, cũng quay đầu nhìn về phía thanh Đại Khảm Đao kia, khoảnh khắc ấy, nàng hiểu ra Thanh Cương phát hiện cái gì, chỉ cảm thấy lòng trĩu xuống. Nguy rồi! Cây đao kia! Thanh đao nàng lấy trộm từ trong phòng phụ vương ra, lại có ấn ký Xích tộc!

Chu Nhan kinh hãi, tung chân vọt tới. Khi kiếm kỵ quân chuẩn bị rút thanh đao cắm trên thân khẩu pháo đồng ra, nàng biết không ổn, không cố kỵ gì nữa, vội vọt tới, chộp đao đi, cầm ở trong tay, cùng biến mất. “Trời ơi...” Khoảnh khắc kia, mọi người ở chỗ này đều sợ ngây người. Chiến sĩ kia trơ mắt nhìn bả tà cầm ở pháo thượng đại đao bỗng nhiên tung người bay lên, phảng phất bị một con nhìn không thấy tay của điều khiển, ở giữa không trung thay đổi liểu đầu, sau đó roẹt một tiếng hư không tiêu thất. Mọi người ngửa đầu nhìn, một lát không ai lên tiếng, giống như nằm mơ.

“Không ổn! Đây là thuật pháp!” Chỉ có Thanh Cương phản ứng nhanh nhất, lập tức hiểu ra chuyện gì, lớn tiếng hét, “Có thuật sĩ xông vào chiến trường, mọi người cẩn thận! Ảnh chiến sĩ ra khỏi hàng!”

“Vâng!” Rào một tiếng, quân đội lên tiếng trả lời chuyển động, hắc giáp chiến sĩ phía trước thối lui, trăm người nhất tề giục ngựa, từ trong đội ngũ bước lên một bước. Những người này cười tuấn mã màu trắng, mặc trên người trường bào không giống như chiến sĩ phổ thông, không mặc áo giáp và bao đầu gối, cũng không đeo binh khí, ánh mắt túc mục, khí độ trầm tĩnh.

Trên vai mỗi người, đều thêu huy chương hoàng thiên thần giới.

Chu Nhan hít một hơi lãnh khí: Ảnh chiến sĩ! Đây... chính là Ảnh chiến sĩ tinh nhuệ nhất của kiếm kỵ quân mà người ta hay nói hay sao? Là người ở trong lục bộ vương thất, từ nhỏ nàng đã nghe nói đến danh xưng này, thậm chí còn có quan hệ huyết thống với vài người trong đội ngũ. Những chiến sĩ này được tuyển chọn từ con cháu quý tộc của lục bộ, lĩnh lực cao siêu, chuyên môn ở trong quân đội, không lộ diện lúc chiến đấu, chỉ lúc máu chốt cần phối hợp thuật pháp mới ra tay.

Nếu như nói kiếm kỵ quân là đội quân tinh nhuệ của Không Tang, như vậy, những Ảnh chiến sĩ này chính là người tinh nhuệ trung tinh nhuệ, mỗi một người đều có thể lấy một địch trăm. Khi những Ảnh chiến sĩ này bắt đầu dặt tay nhau bước ra, tuy rằng nàng còn đang ở trạng thái ẩn

thân, lại cảm thấy sự trấn áp, theo bản năng lui về phía sau một bước, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Đúng vậy, những người này ai cũng có pháp thuật cao siêu, một khi liên thủ lại, nàng... nàng sẽ không thể nào đánh lại được?

“Kết trận!” Thanh Cương hét lên ra lệnh.

“Vâng!” Ảnh chiến sĩ từ bốn mặt chậm rãi giục ngựa, hướng về chỗ đất trống nàng đang đứng.

Muốn chạy trốn sao? Chu Nhan lui từng bước về phía sau, trong tay nắm thanh Đại Khảm Đao, chỉ cảm thấy lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh, gần như cầm không được. Trong lòng nàng tính toán thật nhanh, yên lặng ôn lại mấy thuật pháp lợi hại nhất, nhưng mà càng nhanh càng lỗi, nàng cứ được câu này quên câu kia, không cách nào lập tức nhớ cho hoàn chỉnh.

Làm sao bây giờ? Lần này sư phụ không ở bên cạnh, thực sự phải tự mình chiến đấu hay sao?

Nàng một mình nắm đao, đứng ở giữa mảnh đất trống, đối mặt với ngàn vạn quân đội và Ảnh chiến sĩ đang ép sát, thấp thỏm bất an. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng phải đối mặt với nhiều đối thủ lợi hại như vậy, không khỏi khiếp đảm một chút. Trời ạ... Lúc đó ở Susa Dhaalu, làm sao sư phụ có thể lấy một địch vạn mà sắc mặt không đổi? Chớp mắt một cái, đầu óc nàng rất loạn, nhanh chóng nghĩ tới phụ mẫu, rồi lại nhanh chóng nghĩ cách đối phó.

Đúng vậy, không thể nghĩ nhiều những thứ này... Càng nghĩ nhiều, tâm càng loạn. Sư phụ đã nói, khi gặp đại sự phải tĩnh tâm, như vực uyên đình nhạc trì, mới có thể gánh được thái sơn trước mặt.

Thế nhưng... Chết tiệt, phải tĩnh tâm thế nào chứ!

Những Ảnh chiến sĩ này kết thành đại trận, chậm rãi đi tới chỗ nàng đang đứng, mỗi người đều chậm rãi giơ tay lên, kết ấn ở ngực: Lập tức, một luồng sáng tỏa ra từ trong tay họ, liên kết với nhau, bao phủ toàn bộ mảnh đất trống trên chiến trường này.

Chu Nhan biết lợi hại, không thể ngồi chờ chết nữa, lập tức hít một hơi, ngón tay nhanh chóng vẽ phù chú lên thân đao, khẽ quát một tiếng:

“Phá!”

Trong sát na, một luồng ánh sáng đỏ rực từ sống đao bùng lên.

Mũi chân nàng điềm xuống mặt đất, hai tay cầm đao, tung người nhảy lên, cây đao kia có thêm sức mạnh chém sắt như chém bùn, sắc bén không gì sánh được, giống như tia sét bay qua bay lại, một đao chém xuống, lập tức vạch ra kết giới vô hình vừa hợp lại.

Chỗ đao chém xuống, Ảnh chiến sĩ trên lưng ngựa nhất thời chấn động hàng loạt! Đàn ngựa hí dài, không chịu được lui về phía sau, gần như bỏ

lại hết bọn họ. Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng mỗi người bọn họ đều cảm nhận được trùng kích vô hình, dường như lưỡi đao vô hình từ hư không chém xuống, rơi vào từng người một.

Trong nháy mắt, trận thế đang hợp lại đột nhiên tan rã.

Một kích của nàng làm rối loạn bày binh bố trận của đôi phương, lực xuất ra khéo léo mà đột ngột, ngón tay kết ấn của Ảnh chiến sĩ trên lưng ngựa run lên, đầu ngón tay có máu chảy ra. Nhưng mà, cũng trong nháy mắt, Ảnh chiến sĩ dẫn đầu đã tránh khỏi một đao này, đoán được phương vị của người đang ẩn thân, quát lớn một tiếng, nhân đầu ngựa, cả người bay nhanh về phía Chu Nhan!

“Hả!” Ảnh chiến sĩ dẫn đầu kia hùng hổ, hai mắt sát khí bức người, dù sao Chu Nhan cũng còn trẻ tuổi, nhẹn không được bật thốt lên tiếng kinh hô.

Một tiếng thốt ra, phương vị của nàng càng thêm bại lộ, Ảnh chiến sĩ kia đan chéo hai tay, ngón tay ngưng tụ thành một đường kiếm trong suốt, roẹt một cái hướng đâm đến phương vị nàng!

Ngưng Băng Kiếm! Chu Nhan từng nghe nói sự lợi hại của thuật này pháp, sợ đến nỗi lui về phía sau một bước, không ngừng xoay đao, muốn đón kiếm thế đánh xuống.

Chỉ nghe đình một tiếng, hàn băng ngưng tụ thành kiếm gặp lửa cháy thiêu đốt thành đao, phát ra rung động mãnh liệt. Chu Nhan trong chớp mắt chỉ cảm thấy một sức mạnh ập tới mặt, gần như khiến đao trong tay văng ra! Nàng dụng hết toàn lực cầm đao, lại vẫn lão đảo một bước, chịu đựng đau nhức nỗ lực nâng tay cổ tay lên, đẩy thanh kiếm ra.

Khi nàng cố hết sức chặn đường kiếm bay tới, chặt vỡ lưỡi kiếm như băng, thì lửa cháy trên lưỡi đao cũng lập tức biến mất. Nàng nhất thời cả kinh lẫn vui mừng.

Không thể nào? Nàng... Nàng chặn được?!

Nhưng mà, Chu Nhan hoàn phản ứng không kịp nữa, lại phát hiện đôi phương đã tới gần, vừa nhắc mắt, gần như đối mặt với hắn, thủ lĩnh Ảnh chiến sĩ tầm ba mươi tuổi, có ánh mắt kiên nghị cùng màu da nâu đồng, gò má bên trái có một vết sẹo sâu chói mắt.

Trong khoảnh khắc đối mặt kia, Chu Nhan nhẹn không được la thất thanh.

Này... Đây không phải là Huyền Xán sao? Đây có thể xem là họ hàng xa của nàng, cũng là cao thủ hiếm gặp cả trăm năm... Thế nào bây giờ anh ta lại thành thủ lĩnh Ảnh chiến sĩ?

Trong tiếng thét kinh hãi của nàng, Huyền Xán hai tay giao nhau, kiên quyết chém xuống!

Hai đạo ánh sáng cắt qua mặt, sắc bén không gì sánh được. Chu Nhan

trong kinh hoảng không kịp sử dụng thuật pháp, chỉ giơ tay lên thật nhanh, dùng đao chống đỡ. Hai luồng ánh sáng phân ròi lại hợp, đường kiếm đánh thẳng xuống lưỡi đao! Nàng gập đôi thủ cường đại, nhất thời rối loạn trận tuyến, hồ khẩu kịch chấn, chỉ nghe một âm thanh chói tai vang lên, thanh Đại Khảm Đao nặng hơn chục cân bị gãy đôi.

Lưỡi đao bị văng ra, cắm phập vào mặt đất.

“Ồ nơi đó!” Trên chiến trường phát ra tiếng kinh hô. Cây đao kia hiện hình, vị trí người xâm nhập đã bị bại lộ, tất cả Ảnh chiến sĩ đều ào ào tiến lên, vây chặt Chu Nhan trong vòng tròn bán kính không quá một trượng, nhất tề kết trận, kín không kẽ hở.

Chu Nhan sợ đến hít một hơi lãnh khí. Nàng không phải là không biết nguy cơ đã tới, chỉ là vừa mới gánh chịu một kích của Huyền Xán, cổ tay đau nhức, đầu khớp xương phảng phất đều chặt đứt, liên tục lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa đặt mông ngồi trên mặt đất, căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào, chỉ chạy nhanh giữa lúc chỉ mình treo chuông.

Cứ như vậy, trong khoảnh khắc kết giới thành lập, nàng bị vây vào giữa! “Ai? Đi ra cho ta!” Huyền Xán quát lớn một tiếng, ngón tay xò ra, lấy lại lưỡi đao cắm trên nền đất, hóa thành một đạo sấm sét, phóng về phương hướng của nàng.

Chu Nhan cả kinh, muôn lần thứ hai đón đỡ, lại phát hiện chỉ cảm trong tay nửa đoạn đao gãy, cắn răng một cái, “vèo” một tiếng tương thu lại vỏ đao, giang hai tay ra, nhanh chóng kết thành dấu ấn. Đúng vậy, dùng vũ khí to lớn như vậy quá vướng víu tay chân, cứ trực tiếp dùng thuật pháp là được rồi!

Lá chắn kiên cố, chú thuật nàng dùng thành thạo nhất.

Khi ngón tay nàng xò ra, một luồng ánh sáng màu vàng mở ra ở trước mặt nàng giống như một cái ô. Chỉ nghe một tiếng xé vải, lưỡi đao bay tới đâm vào ánh sáng vàng, bị hòa tan trong nháy mắt!

Là sao? Nhẹ nhàng như vậy đã bị chặn lại rồi? Chu Nhan sửng sốt một chút. Khoảnh khắc kia, Huyền Xán vừa phát động công kích ở phía đối diện chấn động toàn thân, lui về phía sau một bước.

Chu Nhan một chiêu đắc thủ, không khỏi lại càng hoảng sợ: Lá chắn kiên cố chỉ là phòng thủ cấp trung mà sư phụ dạy nàng mà thôi, vừa thi triển ra, không ngờ lại có thể lợi hại như vậy?

Chương 65: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 65

Trong lòng nàng vừa mừng vừa sợ, tựa như đứa bé tập đi lần đầu tiên được nếm thử cảm giác chạy nhanh vậy, lại có thêm niềm kích động không kềm chế được, quay đầu thấy các Ảnh chiến sĩ khác chen chúc đi đến, biết sắp xảy ra đại chiến rồi, trong lòng lại không hề kinh hoảng, vỗ vỗ bụn đất trên người, xé nhanh vạt áo, che lại mặt mình, thì thào một tiếng: “Được, cứ phóng ngựa đến đây đi!”

Đoán chừng sẽ là một trận ác chiến, lỡ như trong lúc hỗn chiến ẩn thân thuật của mình bị người ta phá, chẳng phải sẽ rước phiền toái lớn cho phủ Xích Vương sao? Vẫn cứ nên che mặt lại cho an toàn. Tuy rằng ngày thường nàng tùy tiện, nhưng ở thời điểm máu chót, vẫn xem như người có đầu óc mà.

Nhưng mà, không đợi nàng cột chắc khăn vải, công kích cũng đã phát động.

Ảnh chiến sĩ giục ngựa tiến lên, bao vây xung quanh nàng, hai tay đều giao nhau trước ngực, bắt đầu ép chặt lại kết giới. Nàng chỉ cảm thấy từng mảnh trời trên đỉnh đầu đều biến thành đỏ như tơ máu, vô số sấm sét thật nhỏ xẹt qua, giống như đàn rắn bay lượn. Nàng nhận ra được, đây là Huyết Trì đại trận mà sư phụ từng nói qua.

Sức mạnh của hàng trăm thuật sĩ tạo thành một kết giới vững chắc, giam hết thủy sinh linh có máu có hình vào trong, không ai có thể chạy trốn. Nhưng mà, thân là học trò giỏi của đỉnh Cửu Nghi, những thứ này làm sao có thể làm khó được nàng?

Khi chiếc võng màu đỏ rơi xuống, Chu Nhan ngẩng đầu lên, kêu lên một tiếng dài, mười ngón tay giao nhau thật nhanh trước ngực, biến ảo ra thủ thế phức tạp. Mỗi một lần biến ảo, đầu ngón tay đều toát ra quang hoa. Miệng của nàng mấp máy không tiếng động, phun ra chú ngữ kéo dài. Đây là “Thiên đình”, triệu hoán sức mạnh sấm sét trong thiên địa.

Khi câu chú ngữ cuối cùng thuật lợi hoàn thành, hai đầu ngón trở ở hai tay nàng đối nhau, cấp tốc hợp cùng một chỗ, lại cấp tốc xa nhau. Trong một cái chớp mắt, trên ngón trở của nàng toát ra quang mang mãnh liệt,

giống như triệu hoán đến một luồng sấm sét trù trên trời giáng xuống, đánh trúng tấm lưới đỏ như máu!

Roẹt một tiếng, tấm lưới giăng kín trời bị một chùm sấm sét đánh tan thành hai nửa. Chu Nhan bắt được cơ hội nhanh như tia chớp này, sau khi tấm lưới đỏ như máu bị rách tan, tia sét còn lại hướng thẳng lên trời cao, giống như một chú chim én nhẹ nhàng.

Không ngờ một kích đã có hiệu quả! Những thứ sư phụ dạy cho của nàng thật đúng là lợi hại quá!

Nhưng mà, khi nàng vừa phân chấn nghĩ tới đây, trong nháy mắt lao ra khỏi lưới, một lực lượng khổng lồ đột nhiên dâng lên, giống như chiếc chày khổng lồ đánh về phía ngực nàng! Chu Nhan đang ở giữa không trung, căn bản không cách nào tránh kịp, chỉ hự một tiếng, trước mắt tối sầm, lập tức từ giữa không trung rơi xuống thổ huyết.

Trong chớp mắt rơi xuống mặt đất, nàng nhìn thấy cũng trong nháy mắt đó một trăm Ảnh chiến sĩ cùng rơi từ lưng ngựa xuống. Mỗi người che ngực, khoe miệng thắm máu giống nàng,

Nàng bỗng nhiên cả kinh, hít một hơi lãnh khí, nhất thời hiểu ra: Phải rồi... Thế mà nàng lại quên, sử dụng chú thuật cao siêu như Thiên Đình, tất nhiên sẽ có phản phệ! Bản thân nàng đặc ý vênh váo, cho rằng chỉ cần dùng thuật pháp lợi hại nhất thì có thể đánh tan tất cả địch nhân, lại hoàn toàn quên tất cả một pháp đều có giá của nó!

Nàng hít một hơi, miễn cưỡng chống thân thể, muốn từ dưới đất bò dậy.

Nhưng mà, ngay trong nháy mắt, nàng nhìn thấy Huyền Xán cũng từ dưới đất lao đảo bò lên, trong tay nắm một thứ gì màu xanh giống như mũi tên, miệng nhảm vài câu, phát tay về phía nàng! Không xong!

Đây... Đây là Thanh Tê Gai (xương tê giác xanh) hả? Nó là pháp khí vô cùng lợi hại, vạn nhất bị đánh trúng...

Chu Nhan kinh hãi chạy về phía trước, thân thể hơi nghiêng, dốc hết toàn lực muốn tránh thoát ánh sáng xanh đang lao tới. Nhưng mà tay chân thân thể vẫn đau đớn như bị đập nát, động tác chậm nửa nhịp, chỉ nghe một tiếng nứt toác, trên người bỗng nhiên có cảm giác đau nhức, phảng phất như có vật gì bị xé rách giữa không trung.

“Ồ bên kia!” Đột nhiên, nàng nghe được trên chiến trường vang lên tiếng kinh hô âm âm, vô số ánh mắt nhìn lại, nhìn chằm chằm vào nàng, đều khẽ hô, “Là... là nữ nhân ư?”

Đây là chuyện gì chứ? Ân thân thuật bị phá rồi sao?

Chu Nhan lấy làm kinh hãi, yên lặng vận khởi linh thức để nhìn, phát hiện chú thuật hộ thể quả nhiên đã bị Thanh Tê Gai phá bỏ, không khỏi run lên, theo bản năng sờ soạng mặt. Cũng may, khăn vải che mặt còn ở đó, chưa có rơi xuống.

Nguy hiểm thật, may mà nàng đề phòng từ trước. Nhưng mà, không đợi nàng đặc chí nghĩ xong, bên tai đã nghe thấy một tiếng quát chói tai:

“Tất cả mọi người xông lên bắt cô ta lại co ta! Sống chết đều được!”

Tướng quân Thanh Cương ở giữa trung quân thấy kẻ dám đơn thương độc mã xông vào giữa chiến trường này lại là một nữ nhân, mắt hồ như điện, lớn tiếng hạ lệnh. Tất cả Ảnh chiến sĩ nhất tề chấn động, từ dưới đất đứng lên, ép sát về phía nàng.

Chu Nhan tay không đứng tại chỗ, cảm giác huyết khí trong ngực còn không chưa có thuận, nhìn vô số chiến sĩ xung quanh đang ép sát về phía mình, ngực không khỏi bất ổn, căng thẳng vô cùng. Khoảnh khắc kia, thuật pháp đầu tiên xẹt qua óc nàng chính là phi thiên độn thổ.

Xem tình hình này, nhất định là không đánh lại được, còn không bằng chạy đi! Thế nhưng... nếu cứ chạy như vậy, chẳng phải sẽ thành mặc kệ Uyên ở nơi này sao? Trước mắt đại quân áp thành, huynh ấy và Phục Quốc Quân chắc chắn không thể sống nổi nữa.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới đây, các Ảnh chiến sĩ đã vọt tới trước mặt.

Không kịp chạy thoát nữa rồi, bỏ đi, vẫn là lấy cứng đối cứng đánh một trận đi vậy!

Chu Nhan hít một hơi, quyết tâm thở một hơi, vén tay áo lên, cánh tay bắt đầu kết ấn, lập tức chuẩn bị xong chú thuật công kích địch. Thế nhưng vừa muốn động thủ, vô ý thoáng nhìn, lại thấy trong biển lửa có bóng đen khẽ động, giữa hỏa diễm vô thanh vô tức như có cái gì xẹt qua. Lúc này, tất cả mọi người chỉ chú ý đến nàng, không ai để ý biến hóa rất nhỏ kia.

Cờ xí giữa trung quân khẽ lay động, như thể có gió thổi qua.

“Hả?” Chu Nhan cảm thấy quen thuộc bên cạnh, không khỏi thất thanh kêu lên. Đúng vậy, có người! Nơi này dĩ nhiên còn có một người, thừa dịp phòng hộ nơi này yếu đi, đã đi thẳng vào giữa trung tâm quân tướng! Nàng vừa bật thốt lên một tiếng kêu, thì các Ảnh chiến sĩ cũng đã ép lên, lực công kích mạnh khiến cho nàng không thể hô hấp nổi.

Chu Nhan hoảng hốt, hai tay hướng ra ngoài chậm rãi đẩy dờ đi, như giương cung bắn mặt trời, tay phải và ngón giữa tay trái tay lập tức đan nhau, chỉ thẳng, tay trái giấu kiếm, tay phải chặt gió, mỗi loại đều có sức sát thương vô cùng. Lúc sư phụ dạy cho nàng từng nói, hai loại chú mục này một khi dùng đến thì trong phạm vi mười trượng vuông không ai có thể sống sót, sử dụng phải cẩn thận.

Nhưng hôm nay đã hết cách rồi? Đều là các người ép ta thôi!

Các Ảnh chiến sĩ còn chưa công kích đến nàng, thì hai tay nàng đã phóng ra chú thuật. Giữa không trung bỗng nhiên có trăm nghìn thanh kiếm sắc bén xuất hiện, đồng thời, một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi

lên giữa hư không. Nhưng lưỡi kiếm này xen vào giữa cuồng phong, gào thét đâm vào giữa thiên quân vạn mã, không gian xung quanh nhất thời tràn đầy tiếng kêu thảm.

Chu Nhan đứng tại chỗ, hai tay giao nhau, đặt ở trước ngực.

Sức mạnh từ lục hợp được triệu hoán, cuộn trào mãnh liệt rót vào trong cơ thể nàng. Lấy nàng làm trung tâm, trên đất bằng nổi lên một cơn gió kiếm đáng sợ. Chu vi xung quanh là cảnh những con chiến mã quý gổ khuy xuống, kẻ nào kẻ nấy té nhào kêu khóc, cảnh tượng thảm liệt giống như địa ngục.

Chu Nhan dù sao cũng còn trẻ tuổi, chưa bao giờ thấy qua chiến tranh tàn khốc trong khoảng cách gần như vậy, trong lòng nhất thời cả kinh, có một loại sợ hãi không cách nào thừa nhận. Đúng vậy, những người này đều là người Không Tang... Đều là tộc nhân của nàng! Lẽ nào, nàng thực sự muốn chính tay giết bọn họ?

Sử dụng một pháp thì không được phép có chút do dự lơ đãng nào, ý niệm trong đầu nàng vừa động, nàng đã lao đảo lui về sau một bước, kết ấn trong tay bất tri bất giác buông lỏng ra. Gió lớn suy giảm, lợi kiếm đều biến mất.

Ngay giữa lúc then chốt như vậy, Thanh Cương tướng quân lập tức ngã xuống đất!

“Tướng quân!” Hộ vệ hai bên kêu lên tiếng thét kinh hãi, muốn tiến lên nâng tướng quân dậy, đột nhiên có một chùm điện quang, đao phong sắc nhọn xẹt qua, những hộ vệ kia cũng đã đầu lìa khỏi cổ.

“Dừng tay cho ta!” Một giọng quát lớn vang lên, “Không ai được nhúc nhích!”

Kiều kỵ quân nhất tề cả kinh, quay đầu nhìn lại, mới thấy giữa biển lửa không biết đã xuất hiện một bóng người từ lúc nào, thành linh đã ở trên lưng ngựa chế trụ Thanh Cương tướng quân, gác lợi kiếm sáng như tuyết trên cổ ông!

“Uyên!” Khoảnh khắc kia, nàng nhin không được la thất thanh. Đúng vậy! Đó là Uyên! Người lao từ biển lửa tới, giữa lúc chỉ mảnh treo chuông cường ép không chế Thanh Cương tướng quân, chính là Uyên! Uyên hiện thân từ giữa liệt hỏa, thừa dịp trong nháy mắt đối phương phân tâm, bắt giặc phải bắt vua, nhanh nhẹn không chết thống lĩnh kiêu kỵ, xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, khiến kẻ khác nghẹn họng nhìn trân trối. Chỉ trong một kích, hắn đã xoay người nhảy lên lưng ngựa, đẩy tù binh vừa bắt được lên cao, quay về phía đại quân Không Tang lớn tiếng hét ra lệnh: “Tất cả dừng tay cho ta!”

Nhưng mà Thanh Cương tướng quân cũng kiên cường dị thường, tuy rằng rơi vào tay giặc, lại không hề có chút sợ hãi nào, lại giùng giàng nói

một câu: “Đừng lo cho ta! Giết... Giết bọn chúng!”

Không đợi ông ta dứt lời, một tay Uyên đã giữ chặt yết hầu Thanh Cương, tay kia đảo ngược chuôi đao, nặng nề đánh trúng huyệt tâm và huyệt tê của y, làm y không thể nói ra chữ nào nữa, sau đó một tay giơ thông lĩnh kiêu kỵ quân lên thật cao, quát chói tai: “Toàn bộ lui về phía sau! Bằng không, ta sẽ chém chết tên cầm đầu này!”

Trong khoảng thời gian ngắn, kiêu kỵ quân như rắn mất đầu, có hơi do dự.

Chu Nhan ở cách đó không xa nhìn cảnh tượng này, không khỏi đảo hít một hơi lạnh. Nhiều năm qua như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một mặt khác của Uyên: Giống như một thanh kiếm được rèn ra giữa máu và lửa, không còn chút dịu dàng như nước nào.

Trong lòng nàng chấn động, tim lòng không dặng chạy về phía hắn.

Nhưng mà, giữa lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm giằng co ngặt thở, không ai chú ý tới thanh hỏa pháo thiếu chút đã bị đốt lên ban này bỗng nhiên lặng yên không một tiếng động dịch chuyển phương hướng, giống như là có kíp nổ vô hình dặt đi, thay đổi nòng pháo trống không, nhắm ngay vào thủ lĩnh Phục Quốc Quân trên đất.

Đó là thuật pháp Huyền Xán đang lặng lẽ thi triển, vô thanh vô tức điều khiển góc độ của nòng pháo, nhắm ngay vào kẻ địch. Là một quân nhân đã thân kinh bách chiến, hắn chỉ nghe mệnh lệnh của một người, đó chính là thống lĩnh kiêu kỵ quân! Nếu Thanh Cương tướng quân đã chính mồm hạ lệnh không cần lo cho an nguy bản thân y, phải tiêu diệt hết đến địch, như vậy, làm thủ lĩnh Ảnh chiến sĩ, hắn phải nghe theo chỉ lệnh này!

Hắn muốn bí mật không chế toàn bộ nòng pháo, khiến tên nghịch tặc và vị thủ lĩnh của mình cùng nhau nát bấy.

“Lui ra phía sau!” Uyên giữ lại con tin, lạnh lùng nói.

Kiêu kỵ quân dưới tầm nhìn của hắn lùi dần lại phía sau, nhưng vẫn không chịu rút lui khỏi, tất cả mọi người nhìn về phía cờ xí màu trắng bên kia. Nơi đó có thủ lĩnh của toàn bộ chiến dịch lần này, Bạch Phong Lân thành chủ Diệp Thành. Mà giờ khắc này sắc mặt Bạch Phong Lân cũng âm u bất định, chốc lát không nói gì.

Lần này diệt trừ Phục Quốc Quân thanh thế rất lớn, thậm chí kinh động đến cả Đế đô, nếu là thất bại trong gang tấc thế này, hắn sẽ không còn cách nào ăn nói với Đế đô; nhưng Thanh Cương là trưởng tử của Thanh Vương, nếu như y mà chết ở trong tay Giao nhân, gánh nặng này, đừng nói là hắn, ngay cả toàn bộ Bạch tộc cũng không kham nổi. Huống chi, phụ vương đã từng bí mật căn dặn hắn động tay động chân, ngầm làm suy yếu sức mạnh của Thanh tộc.

Tình huống rắc rối phức tạp, sự tình lại xảy ra đột ngột cần ra quyết định luôn, khiến cho Tổng đốc Diệp Thành trước nay tâm cơ thâm trầm cũng bắt đầu do dự.

“Lui về phía sau!” Một tay Uyên không chế Thanh Cương, tay kia đã cắt kiếm vào một bên cổ của y, máu tươi tuôn ra, hấn lớn tiếng hét, “Lập tức lui hết về phía sau! Bằng không ta giết gã!”

Chiến trường vắng vẻ không tiếng động, mọi người nín hơi chờ đợi. Uyên giục ngựa đi trước, tập trung nhìn quân địch, tiếng về phía trước từng bước một. Mà chỗ hấn bước đến, kêu kỵ quân cũng không một tiếng động lui về phía sau, vòng vây kín như thùng sắt tựa hồ bị một thanh đao chặt vỡ. Sau khi con đường được mở ra, ở phía sau Uyên, ở trên tòa vọng lâu đang cháy rực, hơn một trăm chiến sĩ Phục Quốc Quân nối đuôi nhau đi ra, mỗi người đều đã trong tình trạng kiệt sức, giống như con thú vào đường cùng.

Bọn họ đi theo phía sau Uyên, từng bước một rời khỏi.

Nếu như đánh thêm một khắc đồng hồ nữa thôi, phỏng chừng những Giao nhân này cũng sẽ không chịu nổi nữa? Bạch Phong Lâm lặng lẽ nghĩ vậy ở trong lòng, ánh mắt lại không rời Thanh Cương chút nào, lòng thâm lo lắng. Thanh Cương nhìn chăm chăm vào hấn, trong ánh mắt tràn đầy tơ máu, giống như hỏa diễm thiêu đốt. Bạch Phong Lâm biết ý tứ của y, biết y đang thúc giục mình hạ lệnh vây công, không cần nghĩ cách cứu viện y, mà phải bắt giết toàn bộ Giao nhân. Dù sao Thanh Cương cũng xuất thân quân nhân, không sợ chết. Thế nhưng...

Bạch Phong Lâm cười khổ một cái, yên lặng lắc đầu, dường như nhìn lẫn lộn. Phải, ta vốn cũng nhận được mật lệnh của phụ vương, cũng muốn cho người chết như vậy, vừa vinh quang gia tộc của người, cũng thành toàn chiến công của ta. Thế nhưng nếu người ở trước mắt bao người phải chết vì ta, người cha đã tâm bưng bưng của người kia sẽ tha cho ta sao? Nỗi oan này, trên bề mặt thì ta không gánh nổi.

“Thả người.” Bạch Phong Lâm thờ dài, thay đổi ngón tay, phát ra một mệnh lệnh. Thấy mệnh lệnh của chủ soái, kêu kỵ quân lập tức lui ra, nhường cho đám người kia một thông lộ.

Thanh Cương cuồn nộ, vành mắt muốn nứt ra, biết không thể trông cậy vào Bạch Phong Lâm, bèn hung hăng nhìn về phía Huyền Xán thủ lĩnh Ảnh võ sĩ, trong mắt mang theo thịnh nộ. Tựa như hiểu được mệnh lệnh của tướng quân, Huyền Xán im lặng không lên tiếng gật đầu.

Nhưng mà, Chu Nhan cũng không biết mạch nước ngầm bên này đang cuộn trào mãnh liệt, thấy quân đội Không Tang i thối lui, không khởi thờ phào nhẹ nhõm. Nàng đứng ở trên chiến trường liệt hỏa thiêu đốt, nhìn Uyên giục ngựa hướng về phía mình đi từng bước một, đột nhiên có chút

hốt hoảng. Uyên giờ khắc, hoàn toàn khác người từng dịu dàng làm bạn bao năm tháng trong lòng nàng kia, trở thành một người hoàn toàn khác mười mấy năm chưa từng gặp.

-----oOo-----

Chương 66: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 66

Tim nàng đập bịch bịch, quên mình còn đang che mặt, cứ đứng ở nơi đó nhìn hẩn.

Từ vọng lâu kia đi ra ngoài vài chục trượng chính là thủy đạo, nối thẳng đến Kính Hồ ngoài thành. Uyên dẫn theo nhóm chiến sĩ Phục Quốc Quân cảnh giác nhìn xung quanh, chậm rãi hướng về phía đó. Chỉ cần về tới Kính Hồ, thì sẽ không còn bất kỳ ai có thể vây khốn được Giao nhân nữa!

Uyên áp giải Thanh Cương đi tới bên cạnh thủy đạo, nhìn chiến sĩ Phục Quốc Quân kẻ nào kẻ nấy nhảy vào trong nước. Khi người đã rút lui gần hết, hẩn xoay người lại nhìn thoáng qua, buông lỏng cánh tay đang khống chế Thanh Cương ra.

Khoảnh khắc kia, Chu Nhan chợt phát hiện có cái gì không đúng lắm, chính là pháo! Hầu như không ai để ý, theo bước chân của bọn họ, hơn mười khẩu pháo đang di động, điều chỉnh góc độ, nhắm thẳng vào nhóm chiến sĩ Phục Quốc Quân.

Sự ớn lạnh xông thẳng lên đầu, nàng la thất thanh: “Uyên! Cảnh thận!”

Uyên đứng ở bờ nước, nghe một câu nói trống rỗng truyền tới thì không khỏi run một chút, theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, thấy được thiếu nữ che mặt, không khỏi ngạc nhiên bật thốt lên: “A Nhan?”

Nhưng mà, ngay khi đường nhìn của hẩn vừa rời đi, hơn mười khẩu pháo đột nhiên không lửa tự cháy, đồng thời nhắm ngay vào những chiến sĩ Giao nhân còn may mắn sống sót, bỗng nhiên nổ súng!

“Không!” Chu Nhan la thất thanh, liều lĩnh vọt tới.

Lửa đạn đã rời nòng pháo, trượt thành đường vòng cung ở trên hư không. Nàng phi thân phóng qua, chắn trước mặt của Uyên, một tay chống đất, miệng đọc chú thuật thật nhanh. Trong chớp mắt, có lẽ là bởi vì lòng nóng như lửa đốt, giọng nói của nàng còn mau hơn cả lửa đạn! Mặt đất bỗng nhiên nứt ra, có bóng cây to lớn đột ngột từ mặt đất mọc lên, sinh sôi đan nhanh vào nhau, quấn xung quanh bọn họ.

Giữa tiếng nổ âm âm, hơn mười khẩu pháo đồng thời tấn công tới, phát ra tiếng long trời lở đất, đình tai nhức óc. Sức mạnh khổng lồ như vậy, có thể lập tức nghiền xác thịt thành tro bụi, nhưng mà, những đạn pháo đó lại bị cây cối rào rào mọc lên từ dưới mặt đất ngăn lại.

Thật tốt quá! Lúc này đây, rốt cục cũng kịp rồi!

Chu Nhan thở phào một hơi, lần đầu tiên thành công dùng Thiên Thụ chặn sức mạnh công kích to lớn, nàng chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân bị chấn đến đau điếng, cả người lung lay sắp đổ, nàng cụt hứng buông lỏng mười ngón tay đang giao nhau, giải trừ oanh kích của đạn pháo, những cây cối này cũng lập tức điều tàn héo rũ, một lần nữa trở lại mặt đất, hóa thành hư không.

Tất cả chẳng qua chỉ giống như một cơn ảo giác mà thôi.

Trong khoảnh khắc pháo bắn tới, Uyên cấp tốc kéo Thanh Cương trong tay đến, làm thành tấm lá chắn phía trước, tuy rằng lửa đạn đã bị thuật pháp che lại, nhưng Thanh Cương đứng mũi chịu sào đã bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Uyên tiện thể ném Thanh Cương xuống đất, quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi: “Là muội?”

Giữa đám cây khô héo úa, có một giọng nói như sóng nước lăn tăn đáp lại: “Vâng! Là muội!”

Chu Nhan đứng lên từ giữa đống bụi đất, gỡ lá cây đầy đầu ra, nhìn hần cười, tuy rằng trên mặt còn che khăn vải, nhưng nhất đôi mắt sáng sủa giống như sao trời. Nàng không để ý tới đau đớn trên người mình, nhảy ra xem xét Uyên một chút, thở phào nhẹ nhõm: “Thật tốt quá, huynh... huynh không có việc gì!”

Uyên thì lại cau mày, không hề vui vẻ, quát khế: “Muội điên rồi sao? Vì sao lại chạy đến nơi thế này!”

Vừa gặp đã bị mắng, Chu Nhan thấy có chút uất ức: “Còn không phải là bởi vì huynh sao?”

Uyên nhìn nàng, lại nhìn quân đội Không Tang sau lưng nàng: “Muội xuất đầu lộ diện như vậy, không sợ gây rắc rối cho Xích tộc sao? Muội là quận chúa Không Tang, làm việc có thể cân nhắc kỹ lưỡng một chút hay không!”

Chu Nhan vốn đang tràn đầy nhiệt tình và vui sướng, lại bị hần mắng

phủ đầu, nhất thời giống như bị dội chậu nước lạnh, nét cười trên mặt đều đông cứng lại, chỉ có thể ngượng ngùng sờ khăn vải trên mặt mình, nói thầm: “Không có việc gì, muội đã che mặt kịp lúc rồi... Bọn họ không biết muội là ai đâu!”

Tựa như rất sợ hãi lại trách mắng mình, nàng vội vàng nói: “Được rồi, các huynh rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói!”

Nàng nhìn một cái kênh gần như đã bị nhuộm thành màu đỏ, hỏi: “Các huynh đi bằng đường thủy sao?”

“Không biết, còn phải liệu mạng nữa.” Uyên thấp giọng nói, “Bọn họ sắp đặt rất nhiều trạm kiểm soát ở dưới kênh, trọng binh gác chặt, đường vào Kính Hồ còn có hàng rào bằng sắt, trên đó có rất nhiều kết giới lợi hại, trong nhóm người chúng ta có rất nhiều người bệnh, căn bản không cách nào đột phá những trạm kiểm soát này.”

“Ai nói không cách nào đột phá? Xem muội này!” Chu Nhan quát khẽ một tiếng, hai tay hợp rồi lại phân, lòng bàn tay thành linh kết thành một ấn sáng màu ngọc, nhưng mà, vừa kết thành ấn, còn chưa có phóng ra chú thuật, đã có một cơn đau nhức chột nảy lên trong ngực, đau đến khiến nàng run rẩy.

“Làm sao vậy?” Uyên thấy mặt nàng biến sắc, không khỏi lo lắng.

“Chắc là... Chắc là vừa rồi muội dùng Thiên Thụ bị phản phệ rồi?”

Không có việc gì.” Nàng miễn cưỡng nhịn đau, lắc đầu, nhìn thoáng qua kiêu kỵ quân một lần nữa đang hướng về phía bọn họ, hít một hơi thật sâu, hai tay giơ lên, hướng về hư không phóng ra chú thuật, sau đó nhanh chóng chém xuống dưới, dòng nước ào ạt dâng lên, dường như bị sức mạnh nào đó không nhìn thấy được đang hút lên, bắn nhanh về phía trước, ở giữa không trung ngưng thành một mũi tên khổng lồ!

Mũi tên Lạc Nhật. Lấy đất làm cung, lấy trời làm bia, trên có thể xuyên qua nhật nguyệt, dưới có thể cắm thủng hoàng tuyền. Trong số tất cả những chú thuật sư phụ truyền cho nàng, thì chú thuật này có sức công phá nhất nhì, hôm nay là lần đầu tiên nàng sử dụng.

“Thế nào, lợi hại không? Xem muội đây!”. Nàng cố kiềm nén đau đớn trên ngón tay, ngoái đầu quay về phía hắn nhướng mày cười, trong mắt lộ vẻ kiêu ngạo, “Phá!”

Chu Nhan hai tay giao nhau, làm động tác gương cung trước ngực, sau đó buông ngón tay ra, bắn vèo ra giữa không trung, dòng nước kia ngưng tụ thành mũi tên khổng lồ gào thét bay ra, phá vỡ hư không.

Một mũi tên dọc theo thủy đạo đi về phía trước, một đường thế như chẻ tre, không gì chặn được! Chỉ nghe một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, hàng rào lưới sắt mà quân đội Không Tang bố trí ở trên các con đường thủy đã nát bấy!

Nhưng mà, khoảnh khắc kia Chu Nhan lại thấy ngực đau đớn, như thể cũng có một mũi tên cắm phập vào buồng tim, đau đến sắc mặt nàng trắng bệch, vừa muốn mở miệng nói cái gì, lại bỗng nhiên hộc ra một ngụm máu tươi.

“A Nhan!” Uyên la thất thanh, “Làm sao vậy?”

Nàng biết đó là sức mạnh phản phê, hít một hơi, miễn cưỡng nuốt máu trong yết hầu xuống, lắc đầu: “Không có việc gì.” Nàng nhìn kiêu kỳ quân đang vây tới, luôn miệng giục: “Đi mau!”

“Vây muội...” Uyên có chút chân chừ.

“Muội sẽ chặn hậu!” Nàng dứt khoát nói, “Mau!”

“...” Uyên có chút do dự, nhưng mà biết cơ hội chỉ trong chớp mắt, đợi kiêu kỳ quân vây kín một lần nữa, mọi người đều khó mà toàn mạng, vì vây không chậm trễ nữa, phát tay hạ lệnh: “Mọi người, lập tức chạy theo thủy lộ, trở về đại doanh Kính Hồ!”

Hắn chỉ một chiến sĩ, chính là thiếu niên được Chu Nhan cứu về trong đồng thi thể, dặn: “Giản Lâm, người phụ trách đưa mọi người rút lui!”

“Vâng!” Những chiến sĩ Phục Quốc Quân này tuy rằng đều đã trọng thương trong người như nổ mạnh hết đà, nhưng vẫn nghiêm chỉnh hàng lối như cũ, tự động xếp thành hàng, người bị thương nhẹ dìu người bị thương nặng, nối đuôi nhau nhảy xuống nước.

“Cản bọn họ lại!” Tổng đốc Diệp Thành lập tức đứng lên, lạnh lùng nói, “Một tên cũng không cho đi!”

Nhưng mà đâu còn kịp? Phục Quốc Quân lần lượt nhảy xuống nước, như cá gặp nước, lập tức nhanh chóng bơi qua lối thủy lộ đã bị phá hết rào cản, đảo mắt đã bơi đi vài chục trượng.

Đến khi Phục Quốc Quân rời cửa khẩu Kính Hồ còn mấy trượng nữa thôi, giữa hư không bỗng nhiên xuất hiện một lá chắn vô hình, khiến các chiến sĩ kêu lên đau đớn, ngửa mặt ngã về sau, ai đụng phải cũng đầu rơi máu chảy.

Chuyện gì xảy ra vậy? Lẽ nào phía trước còn có kết giới thuật pháp? Chu Nhan thất kinh, không kịp ngẫm nghĩ nữa, thoáng cái lại tung ra một lần mũi tên Lạc Nhật nữa, lần thứ hai lao theo kênh rạch, mũi tên này vừa ra, máu trong yết hầu nàng cũng không giữ nổi nữa, “phụt” một tiếng phun xuống mặt đất.

Nhưng mà, lúc này đây mũi tên Lạc Nhật của nàng lại bị bức tường vô hình chặn lại!

Mũi tên ngưng tụ sức mạnh của thiên địa, gào thét bắn ra, không ngờ lại bị chặn đứng ở cửa khẩu nối tới Kính Hồ của Diệp Thành.

Tựa như trong hư không xuất hiện một lá chắn vô hình, khiến cho tất cả những mũi tên này cũng không tiến thêm được nửa bước, cứ như vậy

dùng giữa không trung.

Làm sao vậy? Chẳng lẽ là kết giới pháp thuật do sư phụ bày ra?

Chu Nhan vừa sợ vừa vội, nhìn thấy kiêu kỵ quân đã giục ngựa dọc theo hà đạo, lập tức sẽ đuổi tới chỗ chiến sĩ Phục Quốc Quân đang rút lui, nàng bất chấp hết thảy, mũi chân điểm xuống mặt đất, hai tay hợp rồi lại mở giữa hư không, giống như gương cung, tạo đủ tư thế, lần thứ hai bắn liền hai mũi tên!

Hai mũi tên lao ra, trực tiếp đánh trúng đuôi mũi tên lúc trước.

Ba mũi tên chòng nhau, từng mũi nối nhau, sức mạnh nhân lên nhiều lần. Ba lần dội lên sức mạnh không lồ, rốt cục cũng có thể khiến cho lá chắn phía trước khê động đây, đẩy nhích lên được nửa thước!

“Rắc” một tiếng nhỏ vang lên, trong hư không tựa như có vật gì vỡ vụn. Cũng trong nháy mắt đó, bức tường vô hình trước mặt Phục Quốc Quân cũng đổ nát, các chiến sĩ bị ngăn cản hồi lâu bỗng nhiên bị nước đẩy trôi, dưới sự dẫn dắt của Giản Lâm, các chiến sĩ Phục Quốc Quân ào ào tiến nhập Kính Hồ, sau đó giống như người cá quẫy đuôi biến mất giữa biển nước mênh mông.

Giản Lâm cũng nhảy vào theo, còn Uyên ở sau cùng đội ngũ, hấn dừng lại, xoay người nhìn về phía nàng, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp.

“Đi mau!” Chu Nhan đứng trong đông phé tích, cứng cỏi thờ đều, “Đừng để tâm đến muội!”

Bị sức mạnh vô hình bức bách, mũi tên Lạc Nhật bị đẩy từng chút một về phía sau, nàng chỉ có thể dốc hết toàn lực duy trì thuật pháp, để thông đạo dẫn tới Kính Hồ này không bị khép lại lần nữa. Nếu hấn còn không nhanh chóng bơi qua, có thể nàng sẽ không trụ nổi nữa.

Nhưng mà, trong hư không sức mạnh kia đột nhiên gia tăng, từ các phương hướng đè ép đến, thân thể nàng lung lay không vững, sắc mặt có chút trắng bệch: Kết giới này lợi hại như vậy, lẽ nào... đúng là do sư phụ bố trí hay sao?!

“Đi mau!” Trong lòng nàng có dự cảm bất tường, nhin không được hô to một tiếng.

Nhưng mà, một tiếng này vừa thốt ra, đã đốt cháy nốt một luồng chân khí cuối cùng nàng đang cố gắng duy trì. Mũi tên Lạc Nhật vốn đang bị đẩy dần về phía sau đột nhiên bắn ngược lại, phản kích trở lại người nàng bằng tốc độ kinh ngạc.

Chu Nhan kinh hãi, biết đây chính là sức mạnh phản phệ của chú thuật, cũng đã không kịp trở tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn ba mũi tên Lạc Nhật nối đuôi nhau lao đến, xông thẳng về giữa mi tâm nàng! Nàng giơ tay lên thật nhanh kết ấn, muốn chống lại, nhưng mà vừa khê động, trong miệng đã phun ra một ngụm máu tươi.

Trông thấy mũi tên Lạc Nhật sẽ nhanh chóng xuyên qua, giữa lúc chỉ mảnh treo chuông, bỗng nhiên có một luồng ánh sáng xẹt qua, giống như sấm sét giáng xuống, chặt đứng thế lao của mũi tên, ba mũi tên Lạc Nhật phản phệ bùng sáng giữa không trung rồi dần dần biến mất.

“Uyên!” Chu Nhan thấy rõ người đó, không khỏi thất thanh.

Đúng vậy, người quay trở lại cứu nàng, chính là Uyên!

Uyên kiên quyết quay lại, xoay người một lần nữa xông vào chiến trường, rút kiếm chém rời ba mũi tên Lạc Nhật, thân hình giống như bạch hạc bay lượn giữa vòm trời. Mái tóc màu xanh lam đặc trưng của Giao nhân phần phật bay giữa chiến trường, giống như lá cờ sáng nhất, trong nháy mắt khiến Chu Nhan có chút thất thần.

-----oOo-----

Chương 67: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 67

Có phải là bởi vì nàng quá nhỏ, cho tới nay chỉ sống mười tám năm, cho nên hoàn toàn không hiểu gì về một Giao nhân đã sống lâu hơn nàng gấp chục lần này? Nếu như người trước mắt mới thật sự là Uyên, như vậy, ký ức và niềm ái mộ từ nhỏ của nàng, lẽ nào đều đang đặt cược lên một chiếc bóng hư huyền hay sao?

Nàng kinh ngạc đứng đó nhìn, nhất thời không kịp để ý đến thông đạo dẫn thẳng tới Kính Hồ khi mất đi sự chống đỡ của nàng đã âm âm đóng lại.

Lúc này, nhìn quanh đại quân bốn phía, Uyên đã không trở về được nữa! “Vết thương có nặng hay không?” Uyên lại không có để ý những thứ này, trong mắt tràn đầy lo lắng, túm bả vai nàng đỡ dậy, “Còn có thể đi không?”

Trong lòng nàng âm áp, gần như muốn rơi nước mắt, dậm chân, nghẹn ngào: “Vì... Vì sao huynh không đi? Giờ thì chết chắc rồi!”

“Nếu như ta cứ như vậy đi, thì muội phải làm sao bây giờ?” Uyên cầm kiếm trong tay, quét mắt qua quân đội đang ép sát, che chở cho nàng ở phía sau, “Nơi này có thiên quân vạn mã, nếu chỉ để lại một mình muội, thì tuyệt đối không có cách nào thoát thân.”

“...” Trong lòng nàng tràn đầy ám áp, vừa muốn nói gì, lại bị hấn kéo lên, lạnh lùng nói: “Lo lắng gì chứ? Mau đi theo ta!”

Uyên dắt nàng chạy vội ở trên chiến trường, xông trái lách phải, rồi bỗng nhảy lên, chém một kiếm kỳ quân ngồi trên xe ngựa ngã xuống, kéo nàng lên, xoay người ngồi vững, cầm lấy dây cương.

Chu Nhan ngây ra: “Huynh... Huynh định cứ như vậy xông ra sao?”

“Còn có thể thế nào?” Uyên trầm giọng trả lời, “Không có cách nào khác trở lại Kinh Hồ nữa, cũng chỉ có trở về xông lên thôi!”

Lời còn chưa dứt, chiến xa xông vào một đội quân kiêu kỵ binh đang lao đến, bảy tám thanh trường mâu lao đến.”Cầm lấy!” Uyên quát lớn một tiếng, ném cương ngựa cho nàng, rút trường kiếm bên hông ra. Chu Nhan theo bản năng nhận lấy dây cương, nhưng mà đến khi nàng vừa không chế được xe ngựa, hai bên đã có đầy người tràn qua. Trong nháy mắt đó, có một trận huyết vũ rơi xuống đầu, văng đầy vạt áo nàng.

Kiếm quang hiện lên như dải lụa, ba chiến sĩ kiêu kỵ quân lập tức té rớt, đầu lia khỏi cổ. Uyên chém đứt trận thế của quân địch, chiến xa nhanh chóng lao về phía lỗ hồng. Chu Nhan ngồi ở chỗ đánh xe, có một thủ cấp chiến sĩ vừa lúc rơi xuống trước vạt áo nàng, máu nóng hồi văng khắp nửa người nàng.

Trong nháy mắt đó nàng thất thanh thét chói tai, hoảng loạn phát rơi cái đầu người kia xuống, lại quên mất trong tay còn cầm dây cương. Trong nháy mắt chiến xa mất đi không chế, xiêu xiêu vẹo vẹo vọt tới một cái ngõ cụt.

“Muội đang làm cái gì vậy?!” Uyên phi thân phóng qua, giật lấy dây cương trong tay nàng, lạnh lùng nói, “Trấn định một chút cho ta!”

Cổ tay hấn lập tức tăng lực, mạnh mẽ không chế tuấn mã, chiến xa trước khi đâm vào tường cũng quẹo được một cái, khó khăn lắm mới tránh khỏi va chạm. Hấn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Chu Nhan, muốn nổi giận quát, lại phát hiện nàng đang nhìn trân trân cái đầu người trên gối, sắc mặt tái nhợt, toàn thân đều đang phát run.

Đó là đầu một chiến sĩ kiêu kỵ quân, không lớn hơn nàng mấy tuổi, thoát nhìn có vẻ chỉ chừng hai mươi, tròn tròn mắt, vẫn còn ấm nóng. Đầu của chiến sĩ trẻ tuổi này, trong lúc bị chém xuống, ánh mắt vẫn còn đọng lại sự anh dũng, không hề sợ hãi.

Chu Nhan đang cầm cái đầu người này, run rẩy như lá cây trong gió.

Đây là một chiến sĩ Không Tang trẻ tuổi, lập lời thề phục vụ quốc gia,

anh dũng chiến đấu đến chết. Cả đời cậu ta không hề sai trái, thậm chí có thể nói là huy hoàng chói mắt. Thế nhưng... nàng lại đang làm cái gì? Vì một người dị tộc phản loạn, đi chém đầu của một người cùng tộc hay sao?

Khoảnh khắc kia, thiếu nữ vẫn không chút sợ hãi kịch liệt run rẩy, chút ý chí trong đầu đột nhiên tan biến hết, dũng khí và nhiệt huyết vẫn giúp nàng cầm cự đến giờ thoáng chốc lạnh tanh, đến nỗi nàng chán nản ngồi ở trên xe ngựa, nhìn chiến trường thiêu đốt, phé tích trước mắt, quân đội chen chúc xông đến, ôm đầu người kia trong ngực, đột nhiên khóc rống lên.

Đúng vậy! Lúc trước, khi sư phụ cho nàng lựa chọn đứng về phía bên nào, nàng đã từng trả lời hết sức mạch lạc.

Vào lúc đó, lòng nàng tràn đầy niềm tin, nghĩ rằng cho dù có thể dự đoán trước khó khăn, cũng không nên để số phận áp đảo, không nên mù quáng tuân theo. Nàng cảm giác mình sẽ có thể giúp đỡ bộ tộc Giao nhân, dù cho sẽ phải đối đầu với tộc mình.

Đúng vậy, nàng không tin vận mệnh, nàng còn muốn đấu với nó!

Vào lúc đó, nàng cho là mình có thể nhận rõ đúng hay sai, biết phải trái, có thể dựa vào sức mình xử lý tốt những vấn đề phức tạp này. Thế nhưng cho tới bây giờ... nàng có còn dám nói mình nhất định có dũng khí tiếp tục kiên trì, đập lên máu tươi của tộc nhân để đi về phía trước không?

"..." Uyên nhìn cảnh tượng này, không khỏi thở dài, "bịch" một cái đánh bay đầu người trong tay nàng đi, "Được rồi. Đừng nhìn nữa."

"Huynh!" Chu Nhan nghẹn ngào, lại đối mặt với một đôi mắt sâu như vực.

Ánh mắt của Uyên xa lạ như thế, rồi lại vẫn mang theo ám áp quen thuộc. Hắn vươn tay, vỗ nhẹ vào bả vai của nàng: "A Nhan, muội cũng là một người chiến sĩ, đừng nhìn vào mắt người chết, sẽ không chịu nổi đâu."

"..." Nàng cắn răng quay mặt đi, hít sâu một hơi, cố gắng dẹp yên những sóng gió trong lòng.

Đại quân như núi xông tới trước mặt, trường đao như tuyết, cung tiễn rào rào, trận địa sẵn sàng đón địch. Mà hai người bọn họ cuời trên một chiếc chiến xa, được ăn cả ngã về không, giống như lấy trứng chọi đá. Chu Nhan lấy lại tinh thần, nỗ lực cùng hắn sóng vai chiến đấu. Dọc theo con đường này, bọn họ tổng cộng đã gặp phải ba đội kiêu kỵ quân, đều bị Uyên chém giết từng đợt, gắng gượng phá vòng vây.

Hai người cuời chiến xa, xông ra từ điểm yếu nhất của vòng vây kiêu kỵ quân, hướng về phía Đông bay nhanh.

Chu Nhan chưa từng thấy Uyên đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi

giống như chiến thần đẫm máu như vậy. Thậm chí, khi kiếm phong bị về máu nồng bao chặt, không cách nào tiếp tục chém giết nữa, đối mặt với Ảnh chiến sĩ đã đuổi tới, hẳn lại có thể huyền hóa ra mấy phân thân, tiếp tục nghênh đón!

Nàng ở một bên phụ trợ hẳn, nhìn đến trọn mắt há mồm: Thứ Uyên xuất ra đã không chỉ là kiếm thuật, thậm chí còn bao quát rất nhiều mọc pháp tinh diệu! Những thuật pháp này hoàn toàn bất đồng với những gì nàng học được từ Cửu Nghi. Sao... sao huynh ấy lại biết thuật pháp chứ?

Trong bộ tộc Giao nhân, cũng có người hiểu thuật pháp hay sao?

Khi xông ra đến vòng vây cuối cùng, trên người hai người bọn họ đã loang lổ vết máu, tình trạng kiệt sức. Uyên cười chiến xa từ chiến trường thôn Đồ Long xông ra, chạy thẳng đến quan đạo, phóng về phía Diệp Thành, không hề do dự.

“Huynh điên rồi sao? Tại sao lại trở về thành?” Chu Nhan lại càng hoảng sợ, “Nơi đó đều là người của Tổng đốc đó!”

“Không, chúng ta phải quay về Tinh Hải Vân Đình.” Uyên trầm giọng, giọng nói lãnh tĩnh, “Bọn họ không ngốc. Ở phía biển Bích Lạc nhất định cũng bố trí trọng binh, đang chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới rồi.”

“Quay về Tinh Hải Vân Đình làm cái gì? Đó mới là tự chui đầu vào lưới!” Nàng mờ mịt không hiểu nổi được, bỗng nhớ lại một người, trong lòng nhất thời có chút khó chịu, bật thốt lên, “À? Huynh là muốn đi tìm hoa khô kia sao? Nàng... Nàng ta rốt cuộc là gì của huynh chứ!”

“...” Uyên nhìn nàng một cái không nói lời nào.

“Có điều, mọio nghĩ hiện tại hẳn là nàng ta cũng khó tự giữ mình rồi?”

Chu Nhan nhớ tới nữ nhân kia, lòng không rõ là cảm xúc gì, nhíu mày nói, “Ngày đó sư phụ đã hành hạ nàng ta thê thảm... Ấy, nàng ta cũng thật cứng cỏi, để không khai ra tung tích của huynh, đã cắn răng chịu hình phạt kinh khủng như vậy!”

Nói đến đây, địch ý trong giọng nói của nàng dần dần yếu đi, thay bằng vẻ kính nể: “Có thể chống đỡ dưới tay sư phụ lâu như vậy, toàn bộ Vân Hoang cũng chẳng có mấy người, rất giỏi.”

Uyên nhìn nàng một chút, trong mắt không giấu được một tia tán thưởng. Dù sao cũng là một cô bé có lòng dạ trong sạch, mặc dù không thích nữ tử khác, nhưng vẫn có lòng tôn trọng với đối thủ. Người yêu ghét phân minh như vậy, giống hệ với người trong trí nhớ kia.

Thấy ý cười trong mắt hẳn, ngực Chu Nhan càng thêm không vui, nói thẳm: “Thế nào? Chẳng lẽ huynh muốn trở về cứu nàng ta thật à? Chúng ta bây giờ tự thân cũng khó bảo toàn biết chưa?”

Uyên lại lắc đầu, nói: “Không, nàng ấy đã không còn ở đó từ lâu.”

“Hả? Không ở nơi đó?” Chu Nhan sừng sốt một chút, “Vậy huynh đến

đó làm gì?”

Uyên không trả lời, xông ra khỏi chiến trường, hướng về phương hướng Tinh Hải Vân Đình giục ngựa bay nhanh. Phía sau có kiêu kỵ quân mau chóng đuổi sát, móng ngựa cộc cộc, giống như tiếng sấm dày đặc. Đôi phương quân áo nhẹ chạy như bay đuổi theo, dần dần theo tới chiến xa của bọn họ.

Nghe được tiếng chân rất gần bên tai, Uyên ném dây cương cho Chu Nhan, lần thứ hai rút kiếm đứng lên.

Chu Nhan đứng lên, ngăn cản hẳn: “ĐỂ MUỘI!”

Uyên quay đầu nhìn nàng, lại thấy thiếu nữ đứng ở trên chiến xa, xoay người nhìn kỵ binh đang đuổi theo, thu hai tay lại. Nỗi sợ hãi lần đầu gặp phải cảnh gió tanh mưa máu trên chiến trường của nàng dần dần yên tĩnh lại, một lần nữa tập hợp sức mạnh, một cái chớp mắt, nàng đã đứng ở trên chiến xa, xung quanh như thể bao phủ một quầng sáng nhàn nhạt. Chú ngựa không tiếng động nhanh chóng tuôn ra từ khố mũi nàng, kèm theo mười ngón biển ảo thật nhanh. Trong nháy mắt đó, có vô số thật lớn dây màu xám trắng từ dưới đất chui lên, nhanh chóng sinh trưởng, lập tức trở thành một tấm lá chắn, quần lấy tuần mã đang chạy như bay về phía nàng!

“Đi mau!” Chu Nhan quay đầu nhìn hẳn một cái, “Phước Linh thuật chỉ có thể chống đỡ một lúc thôi!”

Uyên cầm dây cương lên, giục ngựa. Chiến xa bay đi, thoáng cái đã bỏ xa kỵ binh chạy phía sau. Trong vòng dây xám trắng truyền đến tiếng chiến sĩ kiêu kỵ quân giãy dụa tức giận mắng mỏ, bọn họ rút đao ra chém, những sợi dây kỳ quái này lại càng chém càng dài, không thể chặt đứt.

“Là thuật pháp!” Bạch Phong Lâm hô to, “Ảnh chiến sĩ, tiến lên!”

Huyền Xán mang theo Ảnh chiến sĩ tiến lên, bắt đầu gỡ bỏ những chú thuật này. Nhưng mà Chu Nhan tổng cộng xếp đặt ba lớp thuật pháp, những sợi dây xám trắng này bị chém một tầng lại nhanh chóng mọc thêm một tầng, trong chốc lát không cách nào chặt bỏ hết.

Tranh thủ được kẽ hở trước mắt này, hai người bọn họ lái chiến xa, bay nhanh bỏ lại truy binh.

“Cũng mau sự phụ muội không có tới... Bằng không ngày hôm nay chúng ta nhất định sẽ chết ở chỗ này.” Đợi đến khi những người đó đều đã biến mất trong tầm mắt, Chu Nhan rút cục thở dài một hơi, “Cảm tạ trời đất.”

Lạ thật, vì sao hôm nay sự phụ không xuất hiện ở trên chiến trường? Nếu người đã bày ra thiên la địa võng muốn một lưới bắt hết Phục Quốc Quân, vì sao lại chỉ phái quân đội đi vây bắt, còn bản thân không tự mình

xuất thủ? Lẽ nào người có lòng tin với kiêu kỳ quân và Ảnh chiến sĩ như vậy? Trong khoảnh khắc yên ắng, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, không còn chút sức lực nào đến gần như thần trí mơ màng, đây là dấu hiệu đặc trưng của tiêu hao linh lực. Lần trước bị thương, nàng còn dốc hết toàn lực đấu pháp với người ta, lúc này đây trở lại chỉ sợ sẽ phải nằm liệt giường lâu hơn lần trước.

Nhưng mà, thấy Uyên bên cạnh, trong lòng nàng lại thoáng phần chấn lại.

Bất luận thế nào, Uyên còn sống!

Nàng chỉ cảm thấy ngực khó chịu, theo bản năng giơ tay lên, muốn cởi đi khăn vải che trên mặt. Khăn vải kia đã dính đầy máu tươi, mỗi một hơi thở đều đặc sệt mùi tanh, làm cho nàng không thể chịu được. Nhưng tay nàng vừa khẽ động, bên tai lại nghe Uyên nói: “Đừng cởi xuống!”

“Hả?” Chu Nhan sững sốt nhìn hẳn.

“Không thể để cho người khác thấy mặt của muội.” Uyên hết sức chuyên chú giục ngựa bay nhanh, giọng nói lại ngưng trọng, “Nhóc con muội, không quan tâm gì cứ vậy xông lên chiến trường! May mà không có bị người ta nhìn thấy, nếu như có người nhận ra muội là quận chúa, chắc chắn sẽ liên lụy Xích tộc thôi!”

“Hả?” Nàng sững sốt một chút, có hơi thất vọng. Cho tới nay, Uyên thân thiết với Xích tộc, sao lại còn hơn là với nàng nhỉ. Lúc này nghe được hẳn có ý trách cứ àng, nàng nhin không được lại nổi cáu, tức giận nói: “Dù sao cũng không mắc mớ gì tới huynh!”

“Đương nhiên mắc mớ đến ta.” Tay của Uyên như thể hơi run một chút, chậm rãi nói, “Trước đây thật lâu, ta đã hứa với một người, sẽ bảo vệ Xích tộc thay nàng. Cho nên, ta không thể mặc kệ muội.”

Chu Nhan nghe được những lời này, bỗng nhiên cảm thấy đắng chát, thốt ra: “Chính là Diệu Nghi kia sao?”

Uyên nghe được câu này không khỏi ngẩn ra, nhìn nàng một cái: “Sao muội lại biết cái tên này?”

Nàng thì thào một tiếng: “Còn không phải là ngày đó huynh tự nói ra sao.”

-----oOo-----

Chương 68: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 68

“Ngày nào?” Uyên có chút nghi hoặc, “Ta chưa bao giờ nhắc qua tên này với bất kỳ người nào!”

“Chính là... chính là ngày đó nhé!” Chu Nhan muốn nói chính là ngày nàng dùng Hoặc Tâm Thuật mê hoặc hắn, nhưng dù sao da mặt nàng vẫn mỏng, sắc mặt đỏ lên, dậm chân, giận đùng đùng nói, “Dù sao, mọi người biết cô ta là được!”

Uyên không hỏi thêm nữa, chỉ nhìn nàng một cái, sau đó chuyển đường nhìn về phía kẻ địch đang xông tới, giọng nói đăm đăm mà kiên định:

“Như vậy mọi người cũng nên biết, trước khi mọi người sinh ra trên đời này, cuộc đời của ta cũng đã kết thúc rồi.”

“...” Chu Nhan bỗng nhiên chân động, nói không ra lời, chỉ cảm thấy ngực đau nhức.

Đúng vậy, không biết đây là lần thứ bao nhiêu hắn cự tuyệt nàng, nàng hẳn phải không bất ngờ gì nữa cả... Thế nhưng, vì sao lúc này đây trong lòng của nàng lại có cảm giác đau đớn kịch liệt như vậy? Đó là tuyệt vọng của tuyệt vọng, giống như người leo núi bám vào vách đá dựng đứng, giữa cheo leo cả trăm trượng rồi, lại vẫn không thấy đầu cùng, cũng chẳng thấy mặt đất, rốt cục rơi vào tình trạng kiệt sức muốn buông tay, mặc cho chính mình rơi xuống.

Diệu Nghi. Diệu Nghi... Cô ấy rốt cuộc là ai?

Chu Nhan biết giờ không phải là lúc nói chuyện này, nhưng mà vừa nhắc tới tên này, lòng nàng đã có không cách nào ức chế nổi nổi mắt mắt và thất vọng, khiến cho giọng nói của nàng cũng hơi run lên: “Cô ấy... cô ấy chính là người mà huynh thích sao? Huynh vì cô ấy mới biến thành nam nhân ư? Cô ấy rốt cuộc là ai?”

Uyên không nói gì, cũng không trả lời câu hỏi của nàng.

“Cô ấy là ai?” Chu Nhan vẫn không nhìn được truy vấn, “Rất đẹp sao?”

“Nếu như ta cho mọi người biết cô ấy là ai, mọi người có thể hết hy vọng không?” Uyên hơi nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua đại qua đuôi phía sau, “Hiện tại là lúc nào rồi! Còn nói những thứ này nữa chứ?”

“Chết cũng phải chết cho rõ ràng chứ!” Chu Nhan lại nhảy dựng lên, hỗn hển, “Cả đời này muội chưa bao giờ thua ai hết! Sao lại cứ thua trong chuyện quan trọng nhất chứ, lại còn thua không rõ ràng, như vậy sao được?”

“Ha ha”. Uyên nhin không được bật cười, quay đầu nhìn về phía thiếu nữ then quá thành giận này, giọng nói bỗng nhiên chậm lại, nhẹ giọng nói: “A Nhan, đừng hồ đồ nữa. Ta trông muội lớn lên, giống như là trông...”

Nói đến đây, hẳn nhẹ giọng dừng một chút, lắc đầu.

“Giống như là nhìn cô ấy sao?” Chu Nhan đột nhiên hiểu ra, sắc mặt hơi đổi một chút, “Bởi... bởi vì trông muội giống cô ấy, nên huynh mới tốt với ta như vậy sao?”

Giọng nói của nàng hơi run, giống bị một con dao đâm vào trong ngực.

“Nếu như không phải nàng, chúng ta căn bản cũng sẽ không gặp nhau.”

Uyên không chế dây cương, bay nhanh ở trên chiến trường, như thể đã hạ quyết tâm, giọng nói trầm thấp mà ngán ngùi, “Bởi vì, nếu như không có nàng, trên đời này cũng sẽ không có muội.”

“Cái gì?” Chu Nhan sững sốt một chút, chưa phục hồi tinh thần lại được.

“Nàng sinh ra sớm hơn muội một trăm năm, A Nhan.” Giọng nói của Uyên êm dịu mà xa xôi, ánh mắt cũng có chút hoảng hốt hiềm thấy, “Khi ta còn là một nô lệ cố gắng chạy trốn lồng sắt, nàng trên đường đến Đế đô yết kiến Đế quân đã phát hiện ta đang hấp hối, nàng mua ta, đưa ta về phủ Xích Vương.”

“...” Tim Chu Nhan đập loạn, lòng mơ hồ có một loại cảm giác kỳ dị. Vào kinh yết kiến. Phủ Xích Vương. Đó là...

“Muội muốn biết nàng là ai ư?” Uyên như có điều suy nghĩ nhìn nàng, nói rành mạch từng chữ: “Diệu Nghi chỉ là tiểu tỳ của nàng, tên thật của nàng, là Xích Châu Phi Lệ.”

“Cái gì?!” Khoảnh khắc kia, Chu Nhan nhin không được chân động toàn thân, tựa như bị đâm vào một con dao đến nhảy dựng lên, thất thanh nói, “Huynh nói láo! Làm sao có thể? Đó... đó rõ ràng là tên của bà cố muội!”

Uyên lại cười, giọng nói bình tĩnh: “Đúng vậy, nàng chính là vị vương vĩ đại nhất trong ba trăm năm qua của Xích tộc, cũng là tổ tiên của muội, bà cố của muội.”

“Cái... Cái gì?” Chu Nhan nói không ra lời, há hốc miệng, kinh ngạc nhìn hẳn. Đúng vậy, làm sao có thể? Cô... cô gái mà hẳn vẫn yêu kia, lại là bà cố của nàng?

Nói như vậy... tim nàng nhảy loạn, không dám nghĩ tới.

Từ đó về sau, ta đã gắn bó keo sơn với Xích tộc.” Giọng nói của Uyên nhẹ như thổi dài, “Trên trăm năm... Ân oán dây dưa phân rõ. Tuy rằng

người Không Tang là kẻ địch của chúng ta, nhưng ta lại từng lập lời thề với nàng, phải bảo vệ huyết mạch của nàng, cho đến ngày linh hồn của ta trở về biển Bích Lạc mới thôi.”

Nàng kinh ngạc nghe hắn nói, hoàn toàn quên mất đang ở chiến trường, chỉ còn ngơ ngác ngỡ ngàng.

Thì ra... Đây là đáp án nàng muốn biết từ trước tới nay? Kinh địch cả đời này của nàng, nữ tử nàng mãi mãi không cách nào vượt qua được, không ngờ... lại là bà cố của mình? Đáp án này cũng thật quá...

Uyên vẫn không nghe được âm thanh của nàng, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua. Thiếu nữ Xích tộc ngồi ở trên chiến xa, cứng họng nhìn hắn. Tuy rằng mặt đã được khăn vải che lại, không nhìn thấy biểu cảm, nhưng trong đôi mắt to tròn hiện rõ nỗi khiếp sợ, đã biểu lộ rõ ràng tâm tình của nàng lúc này không thể nghi ngờ.

Uyên nhìn không được cười khổ một cái, không biết nên mở miệng như thế để an ủi nàng.

“Đây là đáp án muội vẫn muốn biết.” Hắn nhẹ giọng nói, bỗng nhiên rung dây cương, giục ngựa bay nhanh, “Hiện tại, A Nhan, muội hài lòng chưa?”

Chu Nhan ngồi ở trên chiến xa, nói không ra lời, tựa hồ bị đáp án bất thành linh làm cho sợ ngây người. Hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu, nhìn hắn không biết làm sao, thấp giọng nói: “Nói như vậy... Người mà huynh thích, chính là bà cố của muội?”

“Là cụ cố.” Uyên ngắn gọn sửa lại.

“...” Nàng trầm mặc đi, hai tay đan vào nhau, hơi run, “Kiếm thuật của huynh, lẽ nào cũng là...”

“Là nàng ấy dạy cho ta.” Uyên thản nhiên nói, “Muội cũng nên biết, Diệu Nghi nàng ấy không chỉ là Xích Vương, mà còn là Kiếm Thánh Không Tang hơn trăm năm trước”

“...” Chu Nhan nói không ra lời, đúng vậy, nàng đương nhiên biết nghe đến nhân vật truyền kỳ của Xích tộc hơn một trăm năm trước kia, văn võ đều xuất sắc, hơn nàng gấp trăm lần. Trong lòng nàng sục sôi, trầm mặc chốc lát, chợt nhớ tới cái gì, ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Không đúng! Xích Châu Phỉ Lệ, không, cụ cố của muội, không phải... không phải cụ ấy có phu quân sao? Trượng phu của cụ rõ ràng là một ngài Không Tang mà!”

Ánh mắt của Uyên hơi biến đổi, thở dài: “Phải. Trước khi ta gặp được nàng, nàng đã được gả cho nhi tử mà Huyền vương sủng ái nhất rồi.”

“Quả nhiên muội nhớ không lầm!” Chu Nhan hít sâu một hơi, “Vậy có phải cụ cũng đào hôn không?”

“Có chạy, nhưng nửa đường đã trở về rồi.” Uyên lắc đầu, “Khi đó chúng

ta đã đến trạm dịch ở sa mạc Gobi rồi, nhưng nàng bỗng nhiên đổi ý. Nàng là quận chúa Xích tộc, không thể vì tư tình cá nhân mà bỏ mặc tộc nhân cùng nhân dân, nếu như nàng chạy thoát, nói không chừng Xích tộc và Huyền tộc sẽ khai chiến với nhau.”

“Khai chiến thì khai chiến!” Chu Nhan phẫn uất tức tối nói, “Ai sợ ai?”

“Đúng là trẻ con!” Uyên nhìn nàng một cái, ánh mắt lại nghiêm nghị, quát lên, “Làm Xích tộc quận chúa, tương lai chính là Xích Vương, há có thể vì tình cảm riêng tư, để vạn người đổ máu?”

“...” Nàng ngơ ngác nghe, nhất thời nói không ra lời.

Lời nói như vậy, từ trong miệng Uyên thốt ra, sao lại giống hệt với lời sư phụ ngày đó! Hai người bọn họ, vốn hai người bất đồng đến cỡ nào...

Thế nhưng, vì sao vấn đề này không hẹn mà cùng nghĩ như nhau! Có phải là ở trong lòng nam nhân, vĩnh viễn đều coi quốc gia và tộc nhân quan trọng hơn bất cứ thứ gì?

Chu Nhan nhất thời trăm mối tơ vò, hầu như không nói ra lời. Thì ra, cùng một lựa chọn và cảnh ngộ, vào hơn một trăm năm trước cũng đã từng xảy ra, mà nữ tử hơn một trăm năm trước kia, lại lựa chọn hành động trái ngược với nàng!

Nàng kinh ngạc nhìn hỏi: “Vậy là cụ cứ vậy gả cho con trai của Huyền Vương?”

“Đúng vậy.” Uyên thản nhiên đáp, trong giọng nói nghe không ra buồn vui, “Nàng trở về cùng phụ thân thỏa thuận điều kiện, vì mặt mũi hai tộc, duy trì hôn nhân trên danh nghĩa, chia phòng mà ở, không can thiệp đến chuyện của nhau, mãi cho đến mười một năm sau trượng phu của nàng qua đời.”

Chu Nhan giật mình: “Vậy còn huynh? Huynh... huynh làm sao bây giờ?”

Uyên bình thản nói: “Đương nhiên ta cũng theo nàng quay trở về Thiên Cực Phong thành.”

Hắn nói đến thản nhiên, nhưng trong ngực Chu Nhan cũng bỗng nhiên chấn động, biết trong một câu nói này cất giấu bao nhiêu nhường nhịn và hi sinh: Làm một Giao nhân, hắn bỏ qua cơ hội được tự do; làm một người yêu, hắn bỏ qua tôn nghiêm, đi theo nàng về đại mạc Tây Hoang, mai danh ẩn tích sống qua một đời!

“Ta may mắn gặp được nàng, đồng thời được bên nàng suốt đời.” Giọng nói của Uyên dịu dàng mà trầm thấp, mặc dù là giữa cảnh chém giết như vậy, cũng có cảm giác gió đêm phất qua cảm huyền, “Cả cuộc đời này, tuy rằng ta không thể trở thành trượng phu của nàng, nhưng với ta mà nói, như vậy cũng đã cũng đủ rồi.”

Thanh âm của hắn lưỡng lự vô hạn, nghe vào tai nàng lại như dao cắt,

trong một chớp mắt, nàng chỉ cảm thấy ngọn lửa sục sôi trong tim nàng tắt dần rồi... Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, tiêu quận chúa Xích tộc luôn dũng cảm tùy hứng, tràn ngập tự tin, sáng sủa rực rỡ, nhiệt tình như lửa, chẳng bao lủi bước trước bất cứ chuyện gì, nhưng mà lần này, nàng đột nhiên nổi giận.

Nàng theo bản năng thì thào: “Thế... Thế nhưng, cụ đã chết đi rất nhiều năm rồi mà”.

“Đúng vậy.” Thần sắc Uyên hơi tối lại, “Ta sẽ phải đợi cực kỳ lâu, mới có thể gặp lại chuyển thể của nàng. Mong rằng đến lúc đó ta còn có thể nhận ra nàng.”

Chu Nhan lặng thinh giây lát, ngực cũng dần dần lạnh xuống tới, lầm bầm nói: “Giao nhân các huynh, có thật là cả đời chỉ có thể yêu một người không? Nhưng mà cuộc đời của các huynh, dài gấp chục lần con người. Huynh... huynh cứ một mực chờ người mình yêu luân hồi chuyển thể hay sao?”

“Ừ.” Uyên nở nụ cười, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ: “Ta không rõ có phải toàn bộ Giao nhân đều như vậy hay không, nhưng ít ra với ta mà nói, đó là thật. Ta sẽ luôn chờ nàng.”

“...” Nàng ngồi ở trên chiến xa, tay nắm dây cương hơi run một cái, ngẫm nghĩ, đột nhiên hỏi, “Thế... Thế nhưng! Hoa khôi Như Ý kia, lại là cái gì của huynh chứ? Cô... Cô ấy có vẻ cũng rất thích huynh, đúng hay không? Huynh bận tâm đến cô ấy như vậy! Huynh...”

“Cô ấy?” Đường như Uyên biết nàng muốn nói gì, nở nụ cười, nói, “Con bé là muội muội của ta.”

Chu Nhan ngạc nhiên: “Muội muội?”

“Chúng ta từ nhỏ lạc nhau, bị bán cho chủ nhân khác nhau. Mãi hơn một trăm năm sau mới gặp lại.” Uyên nhỏ giọng thở dài một hơi, “Cũng do nó giới thiệu, ta mới gia nhập Phục Quốc Quân.”

Chu Nhan sững sốt một chút: “Cái gì? Cô ấy... cô ấy còn trở thành chiến sĩ sớm hơn cả huynh?”

“Đúng vậy.” Trong ánh mắt Uyên chứa đựng một tia tán thưởng, nhỏ giọng nói, “Như Ý là một cô bé giỏi lắm... Nó lãnh đạo Giao nhân phản kháng nô dịch, đã trở thành người phụ trách sông Hải Hồn từ lâu rồi, còn thích hợp làm chiến sĩ hơn ta nhiều.”

“Sông Hải Hồn?” Chu Nhan có chút không giải thích được, “Đó là cái gì?”

“Là con đường bí mật giúp Giao nhân thoát khỏi nô dịch, trở về biển rộng, dọc đường có tổng cộng chín trạm dịch.” Uyên lắc đầu, không nói tiếp, chỉ bảo, “Nếu như không phải Như Ý giới thiệu ta gia nhập Phục Quốc Quân, ta thực sự không biết sau khi Diệu Nghi qua đời, quãng đời

dài đằng đẵng còn lại phải vượt qua như thế nào.”

Đây là lần đầu tiên hắn nói về chuyện này với nàng, khiến Chu Nhan nhất thời có chút hoảng hốt. Đúng vậy, đây là một mặt khác của Uyên, khuất trong bóng tối, nàng từ nhỏ đến lớn hoàn toàn không biết gì cả.

-----oOo-----

Chương 69: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 69

Nàng nhíu mày một cái, lẩm bẩm nói: “... Sau khi cạy qua đờn, huynh đã gia nhập Phục Quốc Quân rồi, thì vì sao vẫn ở lại phủ Xích Vương? Chẳng phải là thời tiết ở Tây Hoang rất không hợp cho Giao nhân...” “Lúc Diêu Nghi vừa qua đờn, đứa bé còn quá nhỏ, ngoại thích nhìn chăm chăm, tứ đại bộ lạc Tây Hoang bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào hỗn chiến.” Uyên thân nhiên nói, “Cho nên, ta ở lại, giúp Xích tộc bình định nội loạn.”

“Hả? Là huynh bình định loạn tứ bộ hay sao?” Chu Nhan sững sốt, bỗng nhiên hiểu ra, “Đây... Đây là nguyên nhân Xích Vương đòi trước ban cho huynh kim bài miễn tử hả?”

Uyên im lặng gật đầu, cổ tay giật mạnh, chiến xa cấp tốc quẹo vào một khúc cua, rẽ vào một ngõ khác, hắn thấp giọng nói: “Sau khi bình định phản loạn, ta lại ở thêm một thời gian ngắn, cho đến đứa bé trưởng thành, trở thành vương thật sự. Khi đó ta muốn rời khỏi Tây Hoang, nhưng các trưởng lão lại không đồng ý. Bọn họ muốn ta ở lại Thiên Cực Phong thành.”

Chu Nhan có chút mờ mịt: “Vì sao?”

“Thế nào, muội không rõ sao?” Khóe miệng Uyên hơi cong lên, vẽ ra nụ cười sắc bén, quay đầu nhìn thiếu nữ ngây thơ bên cạnh, nói rõ ràng, “Bởi vì, như vậy có thể tiếp tục ở lại trái tim của địch nhân, tiếp xúc được với các tin tình báo cơ mật nhất của lục bộ Không Tang đó!”

“...” Chu Nhan chấn động, giống như bị chùy thủ đánh một cái, đau đến hít một hơi lãnh khí, kinh ngạc nhìn nam tử bên cạnh mình, nói không nên lời.

“Ôi... A Nhan” Thấy nàng ngơ ngác như vậy, Uyên nhìn không được giơ tay lên sờ gò má của nàng, cười khổ lắc đầu, “Muội xem, muội không nên ép ta nói hết những lời này ra, mới bằng lòng hết hy vọng chứ”.

“...” Nàng sợ run một cái, kim lòng không đành tránh ra sau một chút, lảng đi ngón tay của hắn. Làn da của Giao nhân rất lạnh, trong cảm giác của nàng lúc nàng, lại càng lạnh đến thấu xương. Nàng dùng ánh mắt xa lạ bình tĩnh nhìn Uyên, trầm mặc chốc lát mới nói: “Thì ra, huynh vẫn ở lại nhà muội, là vì lý do này?”

“Lúc ban đầu là như vậy” Uyên thu tay về, thở dài một cái, rẽ xe ngựa vào một cái ngõ, nói tiếp, “Thế nhưng mười năm trước, Tả quyền sứ đời trước hi sinh trong một cuộc chiến, sau khi các trưởng lão thương nghị, muốn bảo ta tiếp nhận vị trí của ngài ấy, trở lại đại doanh Kính Hồ”.

Chu Nhan bất giác hỏi: “Vậy vì sao huynh còn chưa trở về đi?”

Uyên nhìn nàng một cái, nói: “Bởi vì khi đó muội bị bệnh.”

“...” Chu Nhan chấn động, đột nhiên nhớ lại. Đúng vậy, khi đó phụ vương mang theo mẫu phi đi Đê đô yết kiến Đê quân, mà nàng lại đúng lúc đó mắc căn bệnh sốt cao đột ngột tên là “Lưỡi hái tử thần”, bệnh tình rất nặng, sốt cao không lùi, ngày nào cũng mê man, ngày đêm giãy dụa ở bên bờ sinh tử.

Mà người ở bên giường bệnh cầm bàn tay nho nhỏ của nàng, chỉ có một mình Uyên.

Hắn cùng với đứa bé vượt qua kiếp nạn đầu tiên trong đời, khi nàng từ quỷ môn quan trở về, suy yếu mở mắt, nhìn thấy dưới đèn có một đôi mắt màu lam sâu như biển rộng. Một lần kia, nàng khóc ôm lấy cổ của Uyên, bắt hắn phải thề mãi mãi không rời bỏ mình. Giao nhân an ủi đứa bé còn chưa thoát khỏi vòng nguy hiểm, thề đi thề lại lời hứa sẽ không rời đi, mãi cho đến khi nó yên tâm, lần thứ hai rơi vào tình trạng kiệt sức mà ngủ thiếp đi.

Nghĩ tới đây, vành mắt của nàng đột nhiên đỏ au, nàng hít mũi một cái, nhìn lại những chua xót khổ sở, lúng ta lúng túng nói: “Cho nên... huynh tiếp tục ở lại, là vì muội sao?”

Uyên nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng: “Đúng vậy, vì A Nhan bé nhỏ của ta.”

Nàng lẩm bẫm một câu: “Nhưng sau đó... vì sao huynh lại bỏ rơi muội?”

“Bất đắc dĩ mà thôi.” Ánh mắt của Uyên nghiêm túc, giọng nói cũng nghiêm túc, “Ta quên mất thời gian của con người trôi qua rất nhanh, chỉ trong chớp mắt bé A Nhan của ta đã trưởng thành, lòng có ý khác. Ta coi

muội như con, thế nhưng muội lại không coi ta như bậc cha chú”.

“Bậc cha chú? Đùa gì thế!” Chu Nhan giận dữ đổi sắc mặt, đột nhiên, không biết nhớ ra cái gì đó, lộ ra biểu cảm trợn mắt há mồm, bình tĩnh nhìn hẳn, môi mấp máy vài cái, “Trời ạ... Trời ạ!”

“Thế nào?” Lúc này Uyên đã cười chiến xa tới gần Quân Ngọc Phường, xa xa thấy trên đường phía trước có chướng ngại vật và binh sĩ, nên hẳn không thể rời mắt đi để nhìn nàng được. Nhưng mà Chu Nhan lại nhảy dựng lên như bị lửa đốt, nhìn hẳn, môi run nhè nhẹ, giống như phát hiện ra bí mật trọng đại, run giọng: “Thì ra là như vậy! Trời ạ... Uyên! Lẽ, lẽ nào... muội thật sự là con cháu của huynh sao?”

Lúc này đây Uyên rút cục quay đầu nhìn nàng một cái: “Cái gì?”

“Muội... muội là con cháu của huynh á?!” Thiếu nữ ngồi ở trên chiến xa, nhìn Giao nhân đã sống hơn hai trăm năm này, sắc mặt trắng bệch, “Huynh nói cụ của muội là người yêu của huynh! Huynh nói cụ và chồng cụ chỉ là duy trì hôn nhân trên hình thức! Như vậy, đứa, đứa bé mà cụ sinh ra, chẳng lẽ là con của...”

Uyên không nói gì, chỉ nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi.

Chu Nhan bỗng nhiên tỉnh ngộ, cắt hứng ngồi trở về xe, ôm đầu của mình, bật thốt lên: “Cho nên, đây là nguyên nhân huynh vẫn coi muội là đứa bé? Trời ạ! Thì ra... thì ra, huynh thật sự là cụ cố của muội sao? Trời ạ!”

Nàng cảm xúc ngổn ngang, tâm tư hỗn loạn, nhất thời nói không nên lời. Buồn cười biết bao! Nàng lại đi yêu cụ cố của mình? Người vẫn luôn dốc sức bảo vệ huyết mạch của Xích tộc suốt hơn trăm năm kia, người làm bạn với nàng lớn lên kia, người che chở cho nàng còn chu đáo dịu dàng hơn phụ thân kia, thì ra lại là cội nguồn dòng máu của mình.

Thời gian đan xen cùng tình yêu hỗn loạn, quả thực khiến kẻ khác không thể tưởng tượng nổi.

Nàng ở trên xe ngựa ngác xuất thần, bất tri bất giác đã đến gần Quân Ngọc Phường. Nơi này là quảng trường phồn hoa của Diệp Thành, tuy rằng trời mới vừa tờ mờ sáng, trên đường cũng đã có người lục tục đi đường. Ở chỗ như vậy, một chiếc chiến xa tùy tiện đỗ ngoài đường cái, hiển nhiên là vô cùng chói mắt, sẽ lập tức khiến cho binh lính tuần tra quan tâm.

Uyên quyết định nhanh chóng dừng cương ở khúc ngoặt, quát khẽ:

“Xuống xe!”

Chu Nhan đầu óc trống rỗng, cứ như vậy bị hẳn kéo khỏi chiến xa. Uyên lôi kéo nàng chuyển đến một góc đường không người yên lặng, chỉ vào lối đi trước mặt, nói: “Được rồi, đến nơi đây thì an toàn rồi, tranh thủ lúc này còn chưa nhiều người, muội lập tức trở lại đi!”

“Hả?” Nàng sững sốt một chút, tư duy hơi trì trệ.

“Trước khi trời sáng, phải lập tức trở về hành cung phủ Xích Vương!”
Uyên ho khan, căn dặn từng chữ, “Nhớ kỹ, tuyệt đối không bao giờ được nói cho ai biết muội từng ra khỏi nhà, đừng để Xích tộc rước lấy bất cứ phiền phức gì. Quên ta đi, từ nay về sau đừng nhắc tới bất cứ mối quan hệ gì với Giao nhân và Phục Quốc Quân nữa!”

“Thế nhưng... Huynh phải làm sao bây giờ? Sư phụ muội còn đang đuổi giết huynh” Giọng nói của nàng hơi run, “Huynh, huynh không đánh lại sư phụ đâu!”

“Chết trận sa trường, thật ra lại là chôn về tốt nhất” Giọng nói của Uyên bình tĩnh, thần sắc nghiêm trọng, “A Nhan, ta và sư phụ của muội đều chiến đấu vì tộc nhân và quốc gia của mình, giữa hai người sẽ không bao giờ có thủ hạ lưu tình, cũng không cần người khác nhúng tay vào. Dù cho có một ngày ta giết y, hoặc bị y giết chết, cũng đều là kết cục một chiến sĩ nên nhận lấy, đừng quá để tâm.”

“...” Chu Nhan nói không ra lời, trong mắt dần dần có nước mắt đọng lại.

“Gặp lại sau, bé A Nhan của ta”. Uyên giơ ngón tay lên, xóa đi nước mắt trên khóe mắt nàng, thanh âm bỗng nhiên trở lại nét dịu dàng lúc nhỏ,
“Muội đã trưởng thành, trở nên lợi hại như vậy rồi. Hứa với ta, hãy sống cho thật tốt, tương lai phải trở thành người thật giỏi, sống một cuộc sống ra hồn.”

“Vâng!” Nàng kinh ngạc gật đầu, nước mắt bắt đầu nói tiếp nhau lăn xuống, đột nhiên tiến lên một bước kéo lấy y phục của hắn, nức nở nói:
“Uyên! Muội... Muội còn có một câu hỏi!”

Uyên thả tay ra, vốn đã xoay người định đi, lúc này không khỏi quay đầu nhìn nàng: “Chuyện gì?”

Nàng ngẩng ngốc nhìn hắn: “Huynh... Huynh thật sự là cụ cố của muội sao?”

Uyên rủ mắt, như thể do dự, sau đó hỏi lại: “Nếu như ta nói đúng vậy, có phải muội sẽ cảm thấy dễ buông tay hơn một chút hay không?”

Chu Nhan không biết nên lắc đầu hay là nên gật đầu, nhưng Uyên thì lại lắc đầu: “Không, ta không phải là cụ cố của muội. Ta và Diệu Nghi không có con. Khả năng giữa Giao nhân và con người có thể sinh con với nhau không lớn, mà cho dù có sinh con chung, đứa bé cũng sẽ mang rất nhiều đặc thù rõ ràng của bộ tộc Giao nhân. Muội không phải hậu duệ của ta. Con của Diệu Nghi, là do người đồng tông trong Xích tộc cho làm con thừa tự.”

“Hả... Thật, thật sao? Muội thật không phải là con cháu của huynh hả?”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng giật giật, không biết nên khóc hay

nên cười. Uyên nhìn biểu cảm phức tạp của nàng, thở dài, vỗ vỗ bả vai của nàng: “Có điều, ta nhìn muội lớn lên, tình cảm đối với muội, cũng giống như đối với con cái của mình.”

Nàng cảm thấy hoảng hốt, lòng không rõ là buồn hay vui, nhất thời không trả lời được.

Uyên vỗ nhẹ vào vai nàng, thở dài, suy yếu ho khan: “Tất cả mọi chuyện đều đã nói rõ ràng rồi... Tạm biệt, A Nhan bé nhỏ của ta.”

Con người của hắn vẫn dịu dàng như ngày nàng thơ bé, nhưng thân mang hung trang lại nhuốm đầy máu tươi, màu máu đỏ tươi gai mắt nhắc nhở nàng tất cả đã không còn như trước. Hắn cúi người ôm nàng một cái cuối cùng, sau đó mang thân thể mệt nhọc rã rời mà đi khỏi. Nàng vẫn muốn gọi hắn lại, nhưng cũng biết đã không có lý do gì cho hắn ở lại nữa.

Uyên buông tay ra, xoay người biến mất ở góc đường.

Khoảnh khắc kia, nàng bỗng nhiên có một loại dự cảm mãnh liệt, rằng có phải đây là lần cuối cùng trong cuộc đời nàng nhìn thấy hắn. Nam tử dịu dàng nhìn nàng lớn lên, gần như mãi mãi, mãi mãi biến mất trong cuộc đời nàng, giống như một chú cá quẫy đuôi trở về biển rộng, sẽ không bao giờ trở về nữa.

“Uyên!” Nàng thốt lên, nhịn không được đuổi theo.

Đúng vậy, hắn từ trên chiến trường quay đầu trở lại, giục ngựa phá tan trở ngại đưa nàng tới nơi này, lẽ nào chỉ là vì đưa nàng về nhà? Như vậy, hắn... chính hắn phải làm thế nào bây giờ? Lúc này bọn họ vừa xông phá vòng vây, đều đã rơi vào tình trạng kiệt sức, lỗ như gặp kiêu kỵ quân lòng bất, hắn phải thoát thân thế nào?

Nàng không yên lòng, đuổi theo, nhưng Uyên đã biến mất sâu hút trong Tinh Hải Vân Đình.

Tòa thanh lâu đồ sộ hoa lệ sau khi xảy ra sự việc Giao nhân làm loạn kia đã bị quan phủ hạ lệnh niêm phong, cho dù là Hoa Lạc phu nhân hay Tổng đốc đại nhân có mối quan hệ sâu rộng, đau khổ cầu xin cũng không làm nên chuyện gì. Lúc này, dưới trời mưa lất phất sáng sớm, tòa lầu hoa lệ dán đầy giấy niêm phong trông không khác nào một ngôi mộ khổng lồ.

Chu Nhan chạy vào Tinh Hải Vân Đình, đi xung quanh đều không tìm được Uyên.

Gió từ bên ngoài thổi tới, giấy niêm phong tuôn rơi đầy sân, nhất thời, Chu Nhan có chút mờ mịt dừng chân, nhìn chung quanh. Khoảnh khắc kia, nàng bỗng nhiên sự tĩnh, nhớ lại trong mật thất dưới nền đất có một cái mật đạo: Đúng rồi, sở dĩ Uyên quay về nơi này, cũng không phải là tự chui đầu vào lưới, chắc cũng là muốn từ mật đạo này thoát thân đây.

Chu Nhan đứng đó một lúc lâu, ngực dần dần tỉnh táo lại, gục đầu xuống suy nghĩ một lúc lâu, thở dài một hơi, không tiếp tục đuổi theo, chỉ là quay người đi giữa nền trời rạng sáng. Đúng vậy, Uyên đã rời khỏi, không đuổi kịp nữa. Hơn nữa, cho dù có đuổi kịp, nàng biết nói gì đây? Duyên phận giữa bọn họ xa xôi mà dài dòng, đến hôm nay, cũng đã kết thúc rồi.

Cùng biến mất theo đó, có lẽ là mối tình đơn phương gây thơ thuở thiếu thời.

Gió sớm lạnh lẽo lướt qua tai, kích thích mái tóc dài của nàng, cho nàng có cảm giác như sự tỉnh khỏi giấc mộng. Nàng nghĩ, có lẽ nàng sẽ rất nhớ ngày hôm nay, bởi vì mặc dù ở mãi xa xôi về sau nhớ lại, ngày này, sẽ là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời nàng. Nàng mười chín tuổi, rất cực buông được thứ không thể buông bỏ suốt nhiều năm, rất cực cắt đứt với người từng nhớ nhưng đành đành.

Nhưng mà, khi nàng vừa đầy cõi lòng buồn bã và u sầu, cùng với tình trạng kiệt sức nhảy lên tường, thì khéo mắt bỗng nhiên thoáng nhìn ra có vật gì đang khẽ động: Chu Nhan dừng bước ở trên tường, nhin không được chau mày nhìn lại.

Không có gì cả, chỉ có một con chim nhỏ kiếm ăn bay qua. Toàn bộ Tinh Hải Vân Đình đã thành vườn không nhà trống, không còn một ai.

Là ảo giác ư? Nàng lắc đầu, chuẩn bị nhảy xuống tường cao một mình rời khỏi. Nhưng mà bỗng nhiên lòng nàng cứ mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, thỉnh thoảng một chút, tựa như có tia sét xoẹt qua, nàng quay phắt sang nhìn về chỗ con chim nhỏ! Nó vẫn ở nơi ban nãy nàng nhìn thấy, vẫn duy trì tư thế tung người giương cánh bay lượn, vẫn không nhúc nhích!

Là ảo cảnh! Thứ nàng nhìn thấy, chỉ là một ảo cảnh ư?

Gió vẫn thổi, mà chú chim kia vẫn không nhúc nhích, ngay cả hoa và cây cảnh trong đình cũng không chập chờn mấy may. Toàn bộ bầu trời Tinh Hải Vân Đình có một tầng sương mù chập chờn bao phủ, như có như không, mắt thường khó có thể thấy được. Chu Nhan thất kinh, điếm mũi chân, tung người xoay mình ở trên tường, chạy về phía trong Tinh Hải Vân Đình!

-----oOo-----

Chương 70: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 70

PS: Chào các bạn độc giả Tiểu Quán đã mở cửa trở lại, tháng vừa rồi admin mãi chạy đi đū Sơn Hà Lệnh nên không update được chương mới quý vị thông cảm nhé ☺

Đúng vậy, đó là một kết giới!

Không ngờ còn có một loại kết giới mà mắt thường không thể nhìn thấy, trải ra ngay trước mắt nàng, khuếch tán bao phủ khắp nơi! Đây... đây hình như là kết giới “Nhất Diệp” có thể ngăn cách tất cả, hiện tại có phải Uyên đã kẹt ở trong đó? Huynh ấy... huynh ấy trúng mai phục rồi sao?! “Uyên... Uyên!” Nàng la thất thanh, ngực có dự cảm bất tường.

Nhưng mà, không đợi nàng đẩy cửa lớn Tinh Hải Vân Đình ra, trong hư không bỗng nhiên đưng phải cái gì, cả người lão đảo bay về phía sau, gần như ngã nhào trên đất, chỉ cảm thấy khắp người ớn lạnh, dường như hàng nghìn hàng vạn cây châm đâm vào tận xương. Bên ngoài kết giới Nhất Diệp, lại còn bao phủ cả “Đao sương” có thể đẩy lùi hết thảy.

Chu Nhan chỉ cảm thấy trái tim chìm xuống đáy, giãy dựa trên mặt đất, dùng hết sức lực mới đứng dậy được. Nàng phi thân nhảy lên bức tường của Tinh Hải Vân Đình, giữa không trung hai tay yên lặng đan nhau, kết thành một ấn, chuẩn bị phá vỡ kết giới dày đặc trước mắt.

Nhưng mà, ngay khoảnh khắc đó, hình ảnh tường hòa ngưng định trước mắt bỗng nhiên động đậy! Sau trong đình viện Tinh Hải Vân Đình có cái gì chợt lóe lên, đẹp mắt giống như mặt trời mới mọc!

Đây là... Trong lòng nàng bỗng nhiên cả kinh, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, trong nháy mắt đó, chỉ thấy một luồng ánh sáng như tuyết từ dưới nền đất Tinh Hải Vân Đình mọc lên, kèm theo tiếng nổ ầm ầm, giống như thiên luân to lớn từ dưới nền đất nở rộ! Một luồng sáng cấp tốc khuếch tán, phá hủy cao hiên hoa lệ này, chỉ trong nháy mắt xuất hiện một lỗ hổng sâu không thấy đáy!

Khoảnh khắc kia, Chu Nhan bị chấn động đến không đứng vững, té từ trên tường xuống.

Nàng chật vật ngã xuống đất, không suy nghĩ được nhiều nữa, chạy về phía phát ra tia sáng, dự cảm bất tường khiến tim gan nàng đập loạn. Nàng giơ tay thật nhanh, chém xuống, phá khai kết giới. Hàng nghìn hàng vạn lưỡi đao sương đậm qua thân thể nàng, nàng không hề để ý, chỉ biết xông thẳng vào trong.

“Uyên... Uyên!” Nàng hô to khản giọng, “Huỳnh đang ở đâu? Mau ra đây!”

Nhưng mà, không có ai trả lời nàng.

Tiếng nổ vang và chấn động xung quanh vẫn nối tiếp không ngừng, nối tiếp nhau từng đợt, giống như sấm sét xé rách màn trời, đó là kết quả của sự giao phong tương hỗ giữa linh lực cường đại và sát ý sôi trào, trong gió tràn đầy sức mạnh quen thuộc!

“Uyên!” Nàng đứng ở trước căn lâu bị phá hủy, lòng nhanh chóng lạnh đi, không kịp suy nghĩ gì, tung thân nhảy lên, nhảy xuống cái hố khổng lồ sâu không thấy đáy.

Nơi phát ra tia sáng, quả nhiên là dưới nền mặt đất Tinh Hải Vân Đình. Nàng phi thân nhảy vào, rơi thẳng xuống đáy.

Dưới đáy mát lạnh, giống như bước chân vào một ao nước. Đây... đây chính là mạch nước ngầm bị chém đứt sao? Chu Nhan kinh hãi, la lên tên Uyên, ngẩng đầu nhìn hung quanh. Nhưng mà vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt lại là áo bào trắng quen thuộc, tà áo dài không gió tự động, người kia ở trên cao rũ mắt xuống nhìn nàng, đôi mắt lạnh như sao, giống như tượng đá trong tuyết, không phải là người bằng máu thịt. Trong một chớp mắt, tiếng hô hoán của nàng nghẹn ở yết hầu, chỉ cảm thấy máu toàn thân đều lặn đi.

“Thật đúng là... Không vào không được à?” Người kia nhìn nàng, dùng tiếng nói quen thuộc thản nhiên bảo, “Ngăn cản vạn lần, cũng chẳng cách nào ngăn lại được con”.

Nàng ngẩng đầu, thất thanh nói: “Sur... Sur phụ?”

Đúng vậy! Thời Ảnh, vị đại thần quan Cửu Nghi không hề xuất hiện ở trên chiến trường kia, vào thời khắc máu chót đã xuất hiện ở chỗ này! Y áo trắng tung bay đứng ở không trung, nhìn xuống đệ tử đang đứng trong vũng nước, giọng nói không vui không giận: “Chỉ tiếc con đã tới chậm rồi, tất cả đã kết thúc.”

Y phát ống tay áo một cái, chỉ thẳng vào sâu bên trong mặt đất.

Chu Nhan men theo tay y nhìn sang, đột nhiên toàn thân run rẩy kịch liệt.

Thời Ảnh tung người đứng ở nơi đó, tay áo cuộn cuộn như mây, tay phải duỗi thẳng, đầu ngón tay khép lại, lộ ra một luồng ánh sáng, giống như một thanh kiếm có thể xuyên thủng mạch nước, đó là tư thế thu tay của

Thiên Tru.

Mà một chỗ khác của kiếm quang, cắm vào ngực một người, trực tiếp xuyên thủng trái tim đối phương.

“Uyên!” Nàng chỉ nhìn thoáng qua, tim gan tan nát.

Đúng vậy, đó là Uyên! Uyên mới rời khỏi nàng có vài phút trước!

“Uyên... Uyên!” Nàng hô to đến tê tâm liệt phế, chạy về phía đó.

Uyên không trả lời nàng. Hắn bị một kích kia ghim giữa hư không, trong vết thương khổng lồ có máu đang tuôn ra không ngừng. Đây là một kích trí mạng, tất cả đã kết thúc trước khi nàng tới. Ngay khi nàng bồi hồi hạ quyết định, sẽ buông bỏ tình yêu nhiều năm kia, thì hắn đã chết ở dưới lòng đất này rồi.

“Chỉ Uyên, Tả quyền sứ Phục Quốc Quân, thủ lĩnh phản quân.” Giọng nói Thời Ảnh lạnh lùng mà bình tĩnh, nhả từng chữ ra khỏi môi, như thể đang tuyên cáo với nàng cái gì, “Đã đến ngày đền tội.”

Lời nói ấy, sắc bén như dao dạn đâm vào tai, đôi mắt Chu Nhan trong nháy mắt biến thành màu đỏ như máu, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, hung tợn nhìn sự phụ của mình. Trong một cái chớp mắt, nàng bạo phát ra phần nộ cuồng liệt, tràn đầy nỗi xơ xác tiêu điều, hô to gần như thất thanh: “Chết tiệt! Mau... Mau buông huynh ấy ra!”

Thời Ảnh cúi đầu, mặt không đổi sắc nhìn nàng, con người gần như co lại. Trong khoảnh khắc gần như phát động tấn công, y khẽ động, rút thanh kiếm hư vô từ ngực Uyên ra, nhàn nhạt nói: “Được.”

Kiếm quang vừa thu lại, Giao nhân rơi thẳng xuống, tóc xanh ở trong gió tung bay như lá cờ.

“Uyên!” Chu Nhan hô to đến xé gan xé ruột, nghênh đón, muốn ôm lấy người đang rơi xuống. Nhưng mà, trước khi tay nàng chạm được tới Uyên, đuôi lông mày Thời Ảnh hơi cau lại, cổ tay khẽ động, một luồng khí xoẹt tới, đoạt lấy người đang rơi kia.

Uyên trực tiếp rơi vào đáy nước, toàn thân loang đầy máu, giống như ngủ say.

Chu Nhan kinh ngạc đứng trong nước, nhìn hai tay trống không, lại ngẩng đầu, nhìn người trong hư không, trong mắt nhất thời tràn đầy khiếp sợ, không thể tin được.

Đúng vậy... Tại sao có thể như vậy? Chỉ đảo mắt một cái, tại sao đã thành như vậy!

Nàng... Nàng không biết có phải là xuất hiện ảo giác hay không? Toàn bộ chuyện này sao có thể thành sự thực.

“Thế nào? Con giết mình khi thấy ta ở đây đúng không?” Thời Ảnh lãnh đạm địa đối diện với nàng, không nhanh không chậm mở miệng, “Thực sự là ngu xuẩn... Từ lúc bắt Như Ý, ta cũng đã đọc được nội tâm của cô

ta, biết được nơi này là một trong những trạm Hải Hồn Xuyên. Giao nhân này suy nghĩ thật đơn giản... Cho rằng liều mạng không mở miệng, là có thể không cung khai ra ư?”

Chu Nhan run một cái, lẩm bẩm nói: “Cho nên, người...”

“Cho nên ta bày kết giới và sắp xếp trọng binh ở tất cả các cửa ngõ nhập biển. Sau đó thì chờ ở chỗ này.”

Giọng nói của y lạnh lùng, “Nếu như không có cách nào phá được vòng vây của kiêu kỵ quân, hẳn nhất định sẽ đột phá vòng vây trở ngược lại đây, về trạm Hải Hồn Xuyên này, đạo lý vô cùng đơn giản”.

Giọng nói của Thờ Ảnh bình tĩnh mà lãnh khốc: “Ta đã đợi các người ở chỗ này rất lâu rồi... Nỏ mạnh hết đà không xuyên qua nổi giấy, lần này ta chỉ dùng không quá mười chiêu, đã có thể giết chết hẳn rồi.”

“...” Chu Nhan nói không ra lời, chỉ run rẩy cả người.

Nàng chỉ cảm thấy máu toàn thân đều lạnh như băng, hàm răng run run không cách nào không ché, khiến cho mỗi một câu chữ đều như gõ trên đầu lưỡi, không nói thành lời.

“Lần trước ta không thực sự giết chết hẳn, nhưng lúc này đây, đã làm thật. Ta là người nói được làm được, không phải sao?” Thờ Ảnh cúi đầu lẳng lặng nhìn nét mặt của nàng, nở một nụ cười nhạt như chứa đựng chút ác ý, hỏi bằng âm giọng gằn như thì thầm, “Bây giờ, có phải con muốn báo thù cho hẳn thật hay không?”.

“Câm miệng!” Chu Nhan không nghe nổi nữa, mắt không chế hô to, “Ta sẽ giết ngươi!”

“Tốt.” Thờ Ảnh cười lạnh một tiếng, ở trên hư không mở rộng hai tay, lập tức có một thanh trường kiếm ngưng tụ lại giữa hai tay y! Y ở giữa hư không cúi người nhìn nàng, âm thanh trầm thấp mà lạnh lẽo: “Ta nói rồi, nếu có một ngày chúng ta gặp lại ở trên chiến trường, ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình”.

“Roẹt” một tiếng, y lật cổ tay, trường kiếm xuất hiện dưới ngón tay.

Trong nháy mắt, sát khí bén nhọn đập vào mặt, thổi tóc nàng tung bay, như gió sắc cắt mặt: “Ngươi biết ta nói được thì làm được!”

“Đón mặt khôn nạn! Ngươi lại dám... lại dám giết Uyên!” Chu Nhan tức giận tới cực điểm, giống như liệt hỏa thiêu đốt hừng hực trong ngực, gằn như đốt sạch thần trí thành tro tàn! Vào giờ khắc này, nàng bất chấp sợ hãi, lập tức tung người nhảy lên, hai tay giao thác trước ngực, bổ xuống một chú thuật!

Trong cơn tức giận, nàng vừa ra tay đã tung ra chú thuật có sức công kích mãnh liệt nhất, nhưng mà ngón tay hẳn chỉ vừa khê động, thì đã dễ dàng hóa giải công kích của nàng!

“Mũi tên Lạc Nhật? Ngươi có tiến bộ đấy” Thời Ảnh lập tức chặn đứng công kích của nàng, hơi nhíu mày một cái, lạnh lùng nói, “Thế nhưng muốn giết ta báo thù cho hấn, thì còn kém lắm!”

Y vừa dứt lời, hai tay lập tức mở ra trước ngực, trên mười ngón tay lập tức toát ra ánh sáng lấp lánh.

Mũi tên Lạc Nhật! Thứ y dùng đến, lại là pháp thuật giống hệt nàng? Chu Nhan kinh hãi vạn phần, chỉ thấy hai luồng ánh sáng gào thét bay đến, đụng nhau giữa không trung! Mũi tên Lạc Nhật của nàng bị sự phụ bề gãy, kích động khí lưu phản xạ lao đến, “xoẹt” một tiếng, cái trán đau xót, đai ngọc buộc tóc gãy tan, một vết máu từ đỉnh đầu chảy xuống. May mà đúng lúc nàng nghiêng đầu, nếu chậm trễ giây lát nữa thôi, đầu nàng sẽ bị đâm xuyên.

“Nhìn thấy không?” Giọng nói y lãnh đạm, “Đây mới là mũi tên Lạc Nhật.”

“Đi chết đi!” Chu Nhan cuồng nộ quát chói tai, nhào về phía y một lần nữa. Nàng liều lĩnh tiến công, dùng hết các loại pháp thuật như bão tố. Nhưng mà, không cần biết nàng tấn công thế nào, y đều đáp trả một loại pháp thuật y như vậy.

Ánh sáng va nhau giữa không trung, sức mạnh triệt tiêu nhau giữa không trung, gây ra những tiếng nổ đùng đùng, khiến từng mảnh phế tích đều rung lên bần bật.

Chu Nhan trong cơn cuồng nộ dốc toàn lực công kích, nhanh chóng dùng hết toàn bộ pháp thuật hệ mộc. Nhưng y lại không liếc nhìn nàng lấy một cái, vung tay ra, lập tức phản kích lại từng loại pháp thuật nàng sử dụng. Truy phong đối đầu truy phong! Trục điện đối đầu trục điện! Mũi tên Lạc Nhật đối đầu mũi tên Lạc Nhật!

Từng luồng ánh sáng giao nhau, giống như sấm sét giao kích. Thấy trò hai người ở giữa đống phế tích của Tinh Hải Vân Đình đối chiến với nhau, từng chiêu từng thức đều giống nhau hoàn toàn! Nhưng mà, tốc độ và lực lượng của Thời Ảnh hiển nhiên cao hơn Chu Nhan, nàng càng đem hết toàn lực công kích, thì sức mạnh đánh ngược trở lại càng lớn. Đến cuối cùng, nàng đứng không vững nữa, bị buộc đến lùi dần về sau, bị thương đến liên tục phun ra máu.

Nàng cúi đầu nhìn Uyên đã chết, lập tức đau đến thấu tim gan. Đúng vậy... Nàng, nàng vẫn quá yếu đuối! Đến báo thù cho Uyên cũng không nổi! Tại sao nàng lại kém cỏi như vậy, vô dụng như vậy?

“Thật vô dụng.” Đợi đến khi phép thuật cuối cùng của nàng kết thúc, Thời Ảnh nhìn nàng, lạnh lùng mở miệng, “Thuật pháp cao cấp, rơi vào tay ngươi dùng lại chỉ thành hàng chợ. Đây là lần cuối cùng ta biểu diễn

cho người xem, nếu như còn không học ra hồn, cũng chỉ đành chờ kiếp sau học thôi! Nhìn kỹ đây!”

-----oOo-----

Chương 71: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 71

Y còn chưa dứt lời đã xoay cổ tay, duỗi mười ngón tay ra, hai ngón trở đan chéo giữa trán. Mười luồng ánh sáng rực rỡ đan xen giống như mười tia chớp ngưng tụ, âm âm đánh xuống.

Thiên Chu! Chu Nhan chấn động, mặt mũi tái nhợt.

Nàng đương nhiên biết rằng loại pháp thuật này một khi được thi triển trong tay y thì sẽ đáng sợ đến cỡ nào, nếu như nàng còn không thể tung ra toàn bộ năng lực, chỉ sợ chẳng những không thể báo thù cho Uyên, mà còn chết ngay tại đây.

“Khốn kiếp!”. Trong lòng nàng phần nộ, không cam lòng xông thẳng lên, nàng rút dao sau lưng ra khỏi vỏ, đâm thẳng tới, lưỡi dao được vào nội lực mạnh mẽ, giống như ngọn lửa bùng cháy dữ dội. Đó cũng là chiêu thức của Thiên Chu, chỉ khác với pháp thuật của sư phụ là nàng có dùng thêm binh khí.

Hôm nay cho dù là đổi mạng ở đây, nàng cũng muốn đánh với y đến một mất một còn, y cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng đuổi nàng đi như vậy.

Thân hình hai người xẹt qua nhau trong chớp mắt, giao nhau giữa không trung. Chu Nhan chỉ cảm thấy đao phong chấn động như tuốt khỏi tay khiến nàng phải dùng hết toàn bộ khí lực mới nắm lại được. Hai sức mạnh âm âm xung đột, ở giữa không trung không phân cao thấp. Hay quá, nàng mà cũng có thể đỡ được một đòn Thiên Chu này của sư phụ ư?

Chu Nhan cảm thấy mừng rỡ, thân thể rơi xuống đất, không đợi đứng vững đã lập tức quay người, nhưng mà nàng vừa mới quay đầu lại, đã nhìn thấy Thời Ảnh cũng đáp xuống cách đó không xa, ngón tay một lần nữa khép lại giữa trán, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Không ôn! Sư phụ lại thi triển Thiên Chu lần nữa.

Giữa ranh giới sinh tử, nàng buộc phải nhanh hơn, chỉ cần chậm một nhịp sẽ bị đánh tan thành tro bụi.

Nàng không kịp nghĩ ngợi, lật lưỡi dao, dốc hết sức lực xuất ra Thiên Chu lần nữa. Hai người nhảy lên, thân thể giao nhau giữa không trung. Nàng dốc hết sức, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, ánh đao nhanh không kém lướt ngang giữa không trung.

Ngay lúc đó, một sức mạnh ngưng đọng như cắt vào máu thịt, tay cầm dao của nàng run lên đau đớn, dao cũng rời khỏi tay.

Cái gì? Trúng... trúng rồi sao? Hay là dao của nàng bị thổi bay rồi?

Chu Nhan đáp xuống đất xong lập tức khiếp sợ quay đầu nhìn, phát hiện thân hình Thời Ảnh đã bị nhát dao của mình đánh lui, giống như điều đứt dây bay ra sau, giống như điều đứt dây đập mạnh vào bức tường phía sau, mà lưỡi dao gãy của nàng lại đang cắm phập vào giữa ngực y.

Không thể nào! Khoảnh khắc ấy đầu óc của nàng trở nên trống rỗng, toàn thân phát run, thế nhưng không biết là vui hay là giận mà người kia ở thế đối diện đang mở trừng mắt, hai tay dửng giữa trán, ánh sáng lưu chuyển giữa các ngón tay nhưng không có chút dấu hiệu được phát động nào. Không công kích cũng không chống đỡ.

Vừa rồi vào lúc hai người lướt qua nhau, y lại đột nhiên dùng sức mạnh Thiên Chu, để cho lưỡi dao của nàng đâm thẳng vào ngực, không hề chống cự!

Thế... thế là sao?

Chu Nhan một đao đắc thủ lại dường như cả kinh ngây dại, sau một lúc lâu vẫn không hề động đậy, ngẩng đầu nhìn mục tiêu vừa bị công kích, ngây ngẩn cả người, đầu óc trống rỗng. Thiên Chu... Thiên Chu của y đâu? Vì sao không phát động? Nàng đang mơ đúng không?

Mãi cho đến khi giữa hư không một giọt máu tươi rơi xuống mặt nàng, đó là một giọt máu đỏ tươi, nóng rực. Không, đây không phải là mơ.

“Sư... sư phụ?”. Nàng dò hỏi một câu, khóe môi rung động, nhưng mà không có tiếng trả lời, đôi mắt vẫn nhìn nàng trừng trừng. Không thể tin

được chuôi dao của nàng là đâm sâu vào giữa ngực y, xuyên qua trái tim, đóng đinh thân hình y vào bức tường phía sau.

Không, không thể nào. Nàng làm sao có thể thật sự giết sư phụ. Một người như thân đó, sao có thể để nàng tùy tiện đánh trúng, nhất... nhất định là nàng đang nằm mơ đúng không?

Sau trận huyết chiến là kiệt sức, mọi chuyện diễn ra quá nhanh như một giấc mơ, Chu Nhan run rẩy, cuối cùng cẩn thận giơ tay lên, chạm vào lưỡi dao gãy đang đâm vào ngực người kia. Kiếm lạnh như băng, sắc bén, trên vết dao thấm đẫm máu tươi nóng hổi.

Khoảnh khắc đó, nàng lập tức kêu lên như từ trong mơ tỉnh lại, không thể tin được khi nhìn thấy y như vậy. Ánh mắt nàng tràn đầy sợ hãi và bàng hoàng.

“Sư phụ... người...”

Vì... vì sao người lại dùng Thiên Chu giữa chừng? Người, người muốn làm gì?

“Tốt lắm, ngươi thật sự giết ta rồi”. Thời Ảnh gục đầu xuống, cúi đầu nhìn nàng, giọng nói vẫn bình tĩnh như nước, cầm lấy tay nàng đặt lên bờ ngực thấm đẫm máu tươi: “Ngươi có thể nói được làm được... khụ khụ... Không hổ... không hổ là đệ tử của ta”.

Máu tươi càng lúc càng chảy không ngừng theo ngón tay nàng, dần dần nhuộm đỏ ống tay rồi vạt áo của nàng, một màu đỏ chói đáng sợ. Tình hình đó khiến Chu Nhan gần như muốn phát điên.

“Sư phụ... sư phụ...”. Nàng tuyệt vọng đứng lên, cố gắng rút tay về. Nhưng mà y cũng không thả ra mà cứ giữ chặt lấy đôi tay đầy máu tươi của nàng, nhìn nàng tuyệt vọng giãy dụa. Trong đôi mắt sắc bén hiện lên một ý cười khó hiểu, nàng toàn thân phát run, đầu óc trống rỗng, sư phụ... sư phụ rốt cuộc đang làm cái gì. Đây? Đây là chuyện gì?

“A Nhan... ngươi không rõ sao?”. Y nhìn vẻ mặt mê man của đệ tử, vỗ về bả vai nàng, trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên ý cười kỳ lạ: “Kết cục thế này, giống như tiên đoán”.

Đầu óc nàng cứng đờ, lúng túng nói: “Lời... lời tiên đoán gì?”.

“Sau khi ta mới sinh ra không lâu, đại sư mệnh đã nói... khụ khụ... tương lai... tương lai ta sẽ chết trong tay một người con gái”.

Y kể lại lời tiên tri về cuộc đời của mình mà giọng nói lại bình tĩnh vô cùng: “Ta không được phép rời khỏi cốc trước năm mười tám tuổi,

không được phép gặp gỡ bất kì cô gái nào, nếu gặp được phải lập tức giết ngay”.

Nàng cả kinh, theo bản năng thốt lên: “Nhưng, nhưng người lại không giết con?”

Đúng vậy, y không hề giết nàng, mười năm trước đây, khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, thiếu niên tu hành cô độc trong sơn cốc kia hẳn là chưa mười tám tuổi lại ra tay cứu một tiểu cô nương tự ý xông vào.

“Đúng vậy, ngày đó, ta vốn nên giết ngươi”. Y mệt mỏi nở nụ cười nhẹ lắc đầu. “Không biết vì sao lúc đó ta lại không đem ngươi làm thức ăn cho Trùng Minh”.

Toàn thân Chu Nhan dần dần run rẩy: “Vì... vì sao lúc ấy người không giết con?”.

Thời Ảnh nhìn nàng, thản nhiên nói: “Bởi vì, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã rất thích ngươi”.

Giọng điệu của y thật bình tĩnh như thể đang nói một điều mà đáng lẽ ra nàng phải biết từ rất lâu, vậy mà trong giọng điệu thản nhiên của y lại chứa đựng một sức thương tổn thật lớn, mỗi chữ lọt vào tai lại khiến nàng run rẩy như bị sét đánh, đột nhiên lùi về phía sau một bước, khiếp sợ mở to hai mắt: “Cái... cái gì?”.

“Ta thật sự rất thích ngươi, A Nhan... tuy rằng trước giờ ngươi luôn sợ ta”.

Đại thần quan sắp chết nhìn chằm chằm đệ tử của mình, đột nhiên nhàn nhạt thở dài: “Những lời này ta vốn nghĩ cả đời cũng không thể nói cho ngươi, bí mật này vốn nên sống để bụng chết mang theo”.

Chu Nhan nói không nên lời, chỉ không ngừng run rẩy, không thể tin được.

“Năm ấy khi ngươi mười ba tuổi, ta mang kỷ vật mà mẫu hậu để lại chính là cây trâm đưa cho ngươi”.

Giọng nói y bình tĩnh: “Có lẽ ngươi không biết vật này vốn là sính lễ của đại đế Không Tang dành cho hoàng hậu tương lai”.

Từng lời từng chữ nói ra lại như thiêu đốt trái tim nàng.

“Năm đó, khi ngươi cứu ta khỏi vực thẳm Thương Ngô, ta đã nói, tương lai nhất định sẽ trả lại mạng này cho ngươi”.

Y nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Người biết không, ta nói tương lai chính là chỉ hôm nay”.

Nàng đột nhiên chấn động ngay cả đầu ngón tay cũng run lên.

“Cho nên lời đại tư mệnh tiên đoán đã đúng, ngay từ lần đầu gặp người đời ta cũng đã định”.

Giọng nói y thản nhiên, cuối cùng buông lỏng tay nàng ra, thuận tay rút lưỡi dao kia ra ném xuống mặt đất.

Tiên nhân quả nhiên không đoán được số mệnh của mình. Ngay lúc đó y ngã xuống khỏi bức tường đổ nát, thân thể không còn đứng vững.

“Sur phụ!”

Chu Nhan vội vàng chạy đến đỡ y, thất thanh kêu lên: “Không, không phải như thế! Lúc này... lúc này rõ ràng là do người không chịu tránh đi! Vì... vì sao người không chịu tránh đi?”.

Đúng vậy, nếu y tin tưởng lời tiên đoán này như vậy, vì sao lúc ấy không giết nàng? Nếu y không tin lời tiên đoán, vì sao vào thời khắc này lại phải làm ra chuyện như vậy? Đây là một nghịch lý, là chính y... là chính y tự mình lựa chọn để cho lời tiên tri này ứng nghiệm.

“Vì sao ta phải né tránh?”. Trong giọng nói của y dần dần lộ ra sự suy yếu. Máu từ trong thân thể mãnh liệt trào ra, lấy đi hơi thở sinh mệnh. Thời Ảnh chậm rãi lắc đầu: “Người người thích lại là người khác, nếu người đã thề phải báo thù cho hắn, thì chẳng qua ta chỉ giúp người đạt thành ý nguyện sớm hơn một chút mà thôi. Đây là điều duy nhất ta có thể làm cho người, không phải sao?”.

Giọng nói của y bình tĩnh mà trong trẻo, giống như giọt nước mưa lăn qua lưỡi dao sắc bén. Chu Nhan nghe thấy toàn thân phát run, khản giọng hét lên: “Không, không, mọi chuyện không nên như thế này. Người có thể không giết Uyên, người có thể thả huynh ấy đi. Người có thể không làm như vậy”.

“Vì sao có thể...”

Thời Ảnh hạ mi mắt nhìn nữ tử thờ dãi: “Ta là đại thần quan núi Cửu Nghi, cũng là con trưởng của đại đế Không Tang, sao có thể để mặt tương lai đất nước khó khăn, nước mất nhà tan mà mặc kệ. Bất kể là ai ta đều phải giết”.

Chu Nhan nói không nên lời, chỉ có cắn răng không ngừng run rẩy.

“Ta không có lựa chọn, A Nhan”. Y thấp giọng: “Ngay từ đầu, hết thảy mọi thứ đều là số mệnh, không có lựa chọn nào khác”.

“Cho dù là như vậy, cho dù hết thảy đều không thể thay đổi, nhưng... nhưng...” Nàng run rẩy hé răng, cố gắng muốn nói nhưng rốt cuộc không thể khống chế chính mình, rốt cuộc bộc phát ra tiếng hét: “Nhưng mà vừa rồi, người rõ ràng có thể ngăn một đao kia của con”.

Nàng nắm lấy vạt áo y, cố gắng dùng sức đẩy y ra rồi hét: “Khôn kiếp, vừa rồi, vừa rồi tại sao người không chống đỡ. Vì sao? Người rõ ràng có thể ngăn cản con mà”.

Y nhìn ánh mắt nàng sụp xuống, trong mắt chợt lóe lên ý cười nhàn nhạt: “Người thật sự hi vọng ta ngăn lại sao?”.

Thời Ảnh nhẹ giọng nói, cúi đầu nhìn nàng, giọng nói dịu dàng không gì sánh được: “Ta chết rồi, người sẽ buồn sao? Có... có buồn hơn khi người đó chết không?”.

Chu Nhan nói không ra lời, toàn thân phát run.

Y thấp giọng hỏi: “Nếu như trước đó người biết được giữa ta và hắn nhất định phải có một người chết, người hi vọng ai sẽ phải chết?”.

“Con... con...” Nàng chân động, rốt cuộc nhin không được khóc lớn lên, cảm thấy cuộc đời chưa bao giờ tuyệt vọng như thế: “Không, con không muốn ai trong hai người phải chết! Con... tự con chết đi là được rồi”.

Phải! Vì sao người chết không phải là nàng?

-----oOo-----

Chương 72: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 72

Khi nỗi đau khổ dường như không thể chịu đựng được nữa, nàng chỉ hi vọng người chết đi chính là mình, chứ không phải trở mắt nhìn thấy những người thân yêu bên cạnh lần lượt ra đi.

“Người, người không biết con đã định không thích Uyên nữa”. Nàng run rẩy lí nhí nói: “Ngay vừa rồi, ngay vừa rồi con đã buông tình cảm con dành cho huynh ấy. Nhưng tại sao vừa quay đầu lại thì huynh ấy đã bị giết rồi?”.

Nàng nắm lấy vạt áo y khóc đến toàn thân run rẩy: “Vì sao?”.

“Thật không?”. Trong mắt Thời Ảnh có một tia ngoài ý muốn, đột nhiên thở dài: “Có lẽ, đây là vận mệnh đi. Chính là vận mệnh không thể thay đổi đã được viết trên các vì sao từ rất lâu rồi”.

Y ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời xám xịt, bỗng nhiên nói: “Có điều, ta muốn tự tay kết thúc số mệnh này để người có thể kết thúc báo thù càng sớm càng tốt, và từ nay về sau người sẽ được giải thoát”.

Giải thoát? Chu Nhan sững sốt, đúng vậy, y nói đúng, nếu không phải như vậy, nàng trở mắt nhìn thấy Uyên bị giết, cả đời sau của nàng chỉ tràn đầy thù hận, ngày đêm nghĩ đến báo thù, rồi lại bị tình thầy trò ràng buộc, tâm can không thể không giằng xé thành hai nửa. Nếu y không chết, nửa phần đời còn lại của nàng sẽ chỉ sống trong địa ngục đau khổ. Sao y có thể trở mắt nhìn kết cục của nàng như vậy.

“Vốn dĩ ít nhất là ta không muốn người phải chính mắt nhìn thấy cái chết của hãn, cho nên mới thiết lập kết giới ở bên ngoài Tinh Hải Vân Đình”.

Thời Ảnh nở nụ cười khổ: “Nhưng, tại người cứ xông vào, nhìn thấy cảnh tượng này”.

Đầu ngón tay nhuộm máu của y lướt qua đỉnh đầu nàng thấp giọng thở dài: “Lúc đó nhìn thấy ánh mắt của người ta đã biết hết thấy đều đã không thể cứu vãn. Kết thúc tốt nhất cũng chỉ có thể là như bây giờ, từ đầu đến cuối ta đã nghĩ đến chuyện này rất nhiều lần và không còn cách nào khác để giải quyết. Vì ta phải giết người đó, vậy thì chỉ khi người giết ta, mọi chuyện mới kết thúc”.

Giọng nói Thời Ảnh nhẹ nhàng như ngắt quãng dần dần yếu ớt: “Hiện tại chúng ta đã thanh toán xong, A Nhan, người, người còn hận ta không?”.

“Con... con...”.

Nàng khóc đến nói không ra lời, bàn tay nắm chặt cũng từ từ buông lỏng, tình thế đến quá đột ngột giống như một chậu nước lạnh dập tắt ngọn lửa thù bùng bùng, giờ phút này trong lòng nàng chỉ còn lại sự tuyệt vọng và buồn bã, không còn sự tức giận và hận thù lúc trước. Đúng vậy, Uyên

đã chết, sư phụ cũng sắp chết, tất cả đều đã xong. Nhưng còn nàng, nàng nên làm thế nào bây giờ.

“Được rồi đừng khóc, người còn nhỏ, ta hi vọng người có thể sớm quên hết những chuyện này”.

Thời Ảnh thở dài, cố gắng nâng tay gài một vật lên mái tóc nàng: “Vật này, cho người, coi như kỷ niệm cuối cùng”.

Chu Nhan biết đó là Ngọc Cốt, nhin không được khóc lớn lên, làm sao có thể, hai người họ đều chết ngay trước mắt nàng. Chuyện xảy ra đến thế này, nàng làm sao có thể quên đi hết cả?

Nàng khóc đến xé gan xé ruột, nghe thấy nàng khóc, y không nhin được, hơi hơi nhíu mi, suy yếu thở dài:

“A Nhan, đừng khóc, con nói đúng, đây đều là sự lựa chọn của ta, hoàn toàn không trách người. Đừng khóc!”.

Nhưng mà lúc này đây nàng không nghe được lời y nói, ngược lại còn khóc không ngừng, ánh mắt y dần mờ đi, lại miễn cưỡng ngưng tụ, đau lòng nói khẽ: “Được rồi, đừng khóc, đừng khóc”.

Y cúi đầu thì thậm chí vuốt tóc nàng bằng những ngón tay dính máu, cố gắng làm nàng dịu đi nhưng toàn thân nàng run rẩy, trong lòng trong ngực y khóc ngày càng thảm thiết.

“Đừng khóc”. Vào giây phút cuối cùng, khi ngọn lửa sinh mệnh dần tắt, trong mắt y lộ ra vẻ đau khổ, bỗng nhiên y cúi đầu hôn lên đôi môi đang run rẩy của nàng, khiến nàng đột nhiên ngừng khóc.

Bờ môi của y lạnh lẽo như ngọc bích không hề có chút hơi ấm của người sống, lúc đó Chu Nhan đã run rẩy toàn thân nghẹn ngào không nói nên lời, nàng không dám ngẩng đầu nhìn y nhưng lại túm chặt lấy tay áo y theo bản năng, thân thể không ngừng run lên, không sao đứng vững nữa.

“A Nhan”. Hơi thở y quấn quanh hai má, mỏng manh mà ấm áp, gần sát như thế, âm thanh của y cũng nhẹ như tiếng thở dài, “Đừng khóc”.

Nàng chỉ cảm thấy hô hấp đều ngừng lại, trong nháy mắt đã quên khóc, cứ như vậy trợn tròn mắt nhìn hai tròng mắt y dần dần mất đi thần sắc. Cặp mắt kia có biểu cảm phức tạp mà cả đời nàng chưa từng thấy. Đó không phải có đại thần quan núi Cửu Nghi, cũng không phải của người thầy nghiêm khắc, lại càng không phải là của người thừa kế thiên hạ Không Tang. Đó là con người thật của y mà chỉ vào giây phút cuối cùng của cuộc đời thì nàng mới có thể lần đầu nhìn thấy.

“Đừng khóc, như thế này, kết cục như thế này thật tốt”. Giọng nói của Thời Ảnh yếu ớt mà chậm rãi: “Con xem, ta rốt cuộc cũng đã làm xong việc nên làm, vì Không Tang mà trừ bỏ mối họa mất nước, mà con... cũng rốt cuộc làm xong việc con nên làm:

Báo thù cho hấn. Chúng ta đều là có ân báo ân, có oán báo oán. Cuộc đời này, hai ta không còn gì nợ nhau. Chờ kiếp sau...”. Y nhẹ giọng nói, đôi mắt dần dần ảm đạm, giọng nói cũng trở nên yếu ớt.

Chờ kiếp sau cái gì, kiếp sau tái kiến, hay là vĩnh viễn không gặp nhau? Ngay lúc đó đầu óc của Chu Nhan hỗn loạn, mờ mịt, nghĩ vấn đề này cho đến khi rớt cuộc không thể nghe được đáp án. Người trong lòng đột nhiên mềm nhũn ngã ra, nàng mới chợt tỉnh.

“Sư phụ...”. Nàng đột nhiên trầm xuống bật thốt lên thất thanh: “Không!!!”.

Khi nàng đưa tay ra ôm lấy người đàn ông đột nhiên ngã xuống, đôi mắt trong vòng tay nàng đã nhắm lại, không còn một tia sáng nào nữa. Dù nàng lắc mạnh thế nào, y cũng không thể động đậy.

“Sư phụ!”

Nàng hô to xé gan: “Đừng rời bỏ con!”.

Y nằm trong lòng nàng không trả lời, y mãi mãi không rời đi, nhưng cũng mãi mãi không trở lại. Người đã nắm tay nàng năm tám tuổi và hứa sẽ không bao giờ rời xa, cuối cùng lại để nàng một mình trên cõi đời này, tự mình đi xa. Sắc mặt của y bình tĩnh tái nhợt, lúc này trời đã mờ mịt sáng, nhưng lại không giống như mặt trời mọc những sáng thường ngày.

-----oOo-----

Chương 73: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 73: Giác mơ trong quá khứ

Cuối cùng bình minh cũng đến, nhưng mọi thứ dường như đã kết thúc. Tinh Hải Vân Đình trở thành một đồng đồ nát, sau khi kết giới biên mất, mưa phùn bắt đầu bay xuống, lặng lẽ rơi ướt đầm trên đầu trên mặt nàng, lãnh lẽo chẳng khác nào người chết. Nàng lấy tay lau qua loa.

Chu Nhan ngồi trên đồng đồ nát, trong lòng trống rỗng không kêu được tiếng nào, ngay cả đôi mắt cũng vô hồn.

Đỉnh đầu có một đám mây sũng nước chậm chạp dừng lại mãi không bay đi.

Truyền thuyết kể lại, Giao nhân không giống như con người trên cạn, không có ba hồn bảy vía, họ đến từ biển, sẽ không đi đến tuổi vàng đầu thai sau khi chết, mà họ sẽ chỉ biến thành mây, bay lên trời và lại trở thành mưa, trở lại với biển xanh và ngủ mãi dưới bầu trời đầy sao.

Giờ khắc này, đám mây trên đầu nàng chính là Uyên sao? Có phải huynh ấy muốn trở về biển không? Huynh ấy từng nói sinh mệnh Giao nhân dài lâu, mình phải sống thật lâu để có thể nhìn thấy chuyển thế của Diệu Nghi. Nhưng hiện tại rốt cuộc cũng không thể đợi được. Tất cả đều bởi vì nàng. Nếu... không phải vì nàng, Uyên sẽ không chết. Nếu không phải bởi nàng, sư phụ cũng sẽ không chết. Nếu nàng không tồn tại trên thế giới này, hết thảy mọi chuyện trước mắt đều sẽ không xảy ra, nhưng vì sao nàng lại còn sống, lại vì sao vẫn còn ở chỗ này?

Chu Nhan quỳ trên mặt đất với hai bàn tay dẫm máu, suy nghĩ mông lung về tất cả những điều này. Suy nghĩ của nàng vô cùng chậm chạp và hỗn loạn, mỗi một việc đều khiến nàng đau đến thấu xương, trái tim như bị ném trong biển đao dẫm máu không ngừng. Thời gian như ngưng lại, nàng vẫn quỳ gối bất động ở đó mãi cho đến khi bình minh dần ló dạng, có tiếng người huyên náo vang lên. Động tĩnh nơi này rốt cuộc bị để ý, người người bắt đầu đến vây xem.

“Tinh Hải Vân Đình làm sao vậy, tự nhiên sụp đổ”.

“Chẳng lẽ là do pháo của trận chiến trước rơi lạc xuống đây?”.

“Cũng may nơi này vừa mới bị niêm phong, chứ bình thường mỗi ngày đều có hàng trăm người qua lại”.

“Ôi, nói không chừng bên trong còn có người đấy! Ban này hình như tôi nghe thấy tiếng hét mà”.

“Không phải chứ? Hay là thử vào trong xem?”.

Tiếng ồn ào chuyển đến mỗi lúc một gần, người tụ tập lại ngày càng nhiều, thậm chí còn có người định đi xuống xem. Nàng không để ý và thậm chí không có thời gian để nghĩ xem phải làm gì nếu ai đó nhìn thấy cảnh này. Đầu óc nàng trống rỗng, lơ đãng quỳ một cách ngu ngốc dưới nền đất.

Đúng vậy... nên kết thúc rồi. Uyên chết rồi, sư phụ cũng đã chết, tại sao nàng vẫn còn sống? Đau đớn quá. Nếu mọi thứ kết thúc lúc này, nỗi đau này sẽ chấm dứt, đau đớn này cũng sẽ dừng lại đúng không?

Tuy nhiên những người qua đường đang xem náo nhiệt còn chưa đi xuống, trên mặt đất đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Tiếp

theo là tiếng quát ra lệnh cho tất cả những người đang xem phải giải tán ngay lập tức. Rốt cuộc thì kỵ binh cũng đuổi tới, bao vây quanh Tinh Hải Vân Đình đổ nát.

Thanh Cương tướng quân mới vừa rồi bị trọng thương trên chiến trường, người đuổi theo phía sau chính là Bạch Phong Lâm – tổng đốc Diệp Thành. Giờ phút này, hắn nhìn thấy Tinh Hải Vân Đình đổ nát, trong lòng không tự chủ mà kinh hãi. Tinh Hải Vân Đình sao lại đổ nát như thế này? Tất cả những điều này không phải là kết quả của các đợt pháo kích, mà là kết quả của phép thuật phải không? Ai có khả năng như vậy? Chẳng lẽ...

Cả ngày hôm nay đều không gặp qua Thời Ảnh. Chẳng lẽ là y tự mình tọa trấn ở chỗ này?

Vừa rồi thủ lĩnh Phục Quốc quân lọt lưới, rõ ràng là hướng tới Tinh Hải Vân Đình, không lẽ là bị y bắt được rồi? Chết tiệt! Bọn họ ở phía trước một phen khổ đấu, cuối cùng lại bị y cướp công đầu.

“Người đâu, đi xuống cho ta!”.

Trong lòng Bạch Phong Lâm thầm oán giận, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, chỉ nhìn cái hố sâu không thấy đáy trên mặt đất, căn dặn:

“Mau! Xem dư nghiệt Phục Quốc Quân có còn bên trong không!”.

“Tuân lệnh!”.

Cấp dưới xoay người xuống ngựa, chuẩn bị đi xuống xem. Chỉ trong chốc lát bọn họ sẽ có thể phát hiện đại thần quan cùng thủ lĩnh Phục Quốc Quân cùng chết ở nơi này, mà bên cạnh bọn họ còn có thêm một tiểu quân chúa Xích Tộc – Chu Nhan.

Nhưng mà, chính vào lúc này, đỉnh đầu đột nhiên tối sầm. Không ổn, trong tất cả mọi người chỉ Huyền Xán có tu vi cao nhất lập tức chấn động, khoanh tay trước ngực lập tức chống cự. Tuy nhiên sự lan rộng của bóng tối quá sức kinh người, ngón tay hắn vừa mới động đậy đã thấy một sức mạnh bao phủ xuống phong bế toàn bộ tri giác hắn.

Không thể nào! Là ai? Là Thời Ảnh kia sao? Y muốn làm cái gì?

Nhìn thấy bóng tối bao trùm, Bạch Phong Lâm chỉ kịp thoáng qua ý nghĩ này trong đầu, ngay sau đó trong phạm vi một dặm, hắn cùng với tất cả mọi người đều mất đi ý thức.

Toàn bộ Tinh Hải Vân Đình chìm trong yên lặng giống như dừng hình trong một bức tranh đen trắng. Âm thanh trên đỉnh đầu có biến hóa, dưới

tình huống nguy cấp nhưng Chu Nhan không có bất kỳ phản ứng nào, nàng chỉ chờ đợi dưới đất, trong tay nắm đoạn đao gãy, nhìn hai người chết trước mắt, trong lòng vô cùng tự trách, quần quanh suy nghĩ muốn chết, ánh mắt trống rỗng, như thể hồn vía đã rời thân thể rồi.

Mãi cho đến khi có người từ trên trời rơi xuống, đáp ngay trước mặt nàng.

“Trời ạ!”. Nàng nghe được người tới phát ra một tiếng thét kinh hãi.
“Đến muộn mất rồi!”.

Là ai? Ai vậy? Chu Nhan chợt nghĩ, sau đó đỡ đầu ngẩng đầu, nàng nhìn thấy một đôi cánh to lớn che trên đỉnh đầu với bốn con mắt đỏ như máu đang yên lặng nhìn nàng chằm chằm.

“Chim... chim... chim bốn mắt!”. Trong lòng nàng thảng thốt bật thốt lên.

Đó là Trùng Minh! Sao Trùng Minh lại ở chỗ này? Nó, nó có thể nhìn thấy cảnh này ư?

Chợt nàng quay đầu đi theo bản năng, xấu hổ, đau đớn, áy náy đồng loạt ập tới. Chu Nhan lấy tay bưng mặt, hận không thể khiến mặt đất nứt ra, nuốt chửng nàng xuống.

Thần điều Trùng Minh nhìn nàng một cái, nhìn người chết trên mặt đất giống như không thể tin được, lại nhìn nàng một cái nữa, lại nhìn Thời Ảnh trên mặt đất một lần nữa, bỗng nhiên lông chim khắp người đều dựng đứng. Trong con mắt đỏ như máu hiện lên một nỗi khiếp sợ, cổ họng mơ hồ như phát ra âm thanh rên rỉ gọi chủ nhân. Nó vươn cổ dùng đầu đẩy Thời Ảnh đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, nhưng mà đại thần quan không thể phản ứng lại, tùy ý lật người theo động tác của nó. Khoảnh khắc đó Trùng Minh sững sờ, lông chim khắp người xẹp xuống, bốn con mắt càng thêm đỏ rực, hung tợn nhìn Chu Nhan, cúi đầu gào thét, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, tựa như xuất huyết.

Chu Nhan không dám đối diện với nó, toàn thân run rẩy, chỉ thì thào liên tục.

“Xin lỗi... xin... xin lỗi!”.

Trùng Minh nhìn nàng chằm chằm bỗng nhiên ngẩng đầu lên phát ra tiếng gào thét, cổ họng vang lên tiếng kêu tận trời xuyên qua những đám mây, thể hiện cơn cuồng nộ đối với nàng.

“Sao? Nó định ăn thịt mình báo thù cho sư phụ sao?”. Chu Nhan hoảng hốt nghĩ, vừa định nhúc nhích lại vẫn không động, cứ như vậy quỳ trên mặt đất giữa suối nước, nhắm mắt lại lấy hết can đảm tuyệt vọng để mặc cho cái mỏ sắc bén của nó đập xuống cắn lấy đầu nàng.

“Dừng tay!”.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm âm hét lên. Một mỏ kia của Trùng Minh dừng lại trước kết giới, cả thân hình bị bức lui một bước.

“Trùng Minh, ngươi hãy lui trước đi!”.

Một giọng nói nhỏ bảo dừng lại, có tiếng bước chân vang lên từng bước một tiếng đến gần, tựa như xa vời mà xuất thần giống như từ miền cực lạc lướt sóng đi tới.

Là ai? Là ai xuất hiện ở nơi này?

Hồi lâu, tiếng bước chân cuối cùng cũng dừng trước mặt nàng. Không thể tin được nhìn hết cảnh tượng, phát ra một tiếng thở dài:

“Mọi chuyện... haiz... sao có thể trở nên thế này?”

“Ai?!”. Chu Nhan hốt hoảng ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt một chiếc áo choàng đen thêu hoa văn, những ngón tay dưới tay áo lộ ra thon dài, làn da già nua. Theo đôi tay kia nhìn lên, nàng rút cuộc thấy rõ người đến, đó là một lão nhân với mái tóc trắng như tuyết. Trên ngón tay gầy guộc cầm một thẻ ngọc đen tuyền giống hệt như sư phụ. Người đó nhìn nàng, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng bi thương.

Nàng đột nhiên chấn động, thất thanh hô: “Đại... Đại Tu Mệnh!”.

Lúc này người cuối cùng xuất hiện tại đây, hóa ra lại là Đại Tu Mệnh Không Tang. Người này cũng chính là thầy võ lòng của sư phụ, cũng là tông sư thuật pháp giỏi nhất Vân Hoang. Tại sao ông ấy lại cùng thân điều Trùng Minh đến nơi này? Có phải ông ấy đã biết hết những chuyện xảy ra, muốn đến ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn là tới chậm một bước không?

Thấy Thời Ảnh nằm giữa vũng máu, khuôn mặt già nua của Đại Tu Mệnh khẽ run rẩy một chút. Ông lập tức cúi xuống, nhanh chóng sử dụng chú thuật, hi vọng có thể cứu người vừa mới trút hơi thở không lâu. Khoảnh khắc kia mắt Chu Nhan sáng lên, trái tim nàng nhảy dựng như thể chết đi sống lại.

Đúng vậy, có Đại Tu Mệnh, nếu ông ấy ra tay, nói không chừng có thể cứu được sư phụ chăng?

Nàng nín thở chờ đợi. Chưa bao giờ nàng cảm thấy thời gian trôi đi lâu như vậy. Nhưng mà qua hơn nửa canh giờ, Đại Tur Mệnh cuối cùng vẫn là suy sụp buông tay.

“Vô dụng!”. Đại Tur Mệnh thì thào, “Muộn rồi”.

Trong phút chốc, đầu óc Chu Nhan lại như sét đánh. Trên mặt huyết sắc thay đổi, chỉ cảm thấy toàn thân rét run. Ngay cả Đại Tur Mệnh cũng nói quá muộn, như vậy trên đời này đã không còn người có thể cứu sư phụ nữa.

Lão nhân nhướng mắt nhìn chằm chằm nàng, bỗng nhiên bộc phát giận dữ.

“Đáng chết, là ngươi, là ngươi đã giết Thời Ảnh!”.

Giữa lúc nóng giận, Đại Tur Mệnh giơ tay lên hướng về phía đầu Chu Nhan. Một chưởng kia vung lên, không khí ngưng kết lại giống như mãnh thú vồ mồi, nhưng Chu Nhan chỉ ngẩng đầu mờ mịt, không né tránh cũng không cảm thấy sợ hãi.

Ngay khi chưởng kia sắp chụp xuống đầu nàng, thì từ trên không trung một tia sét bỗng đánh xuống. Chỉ nghe “đoàng” một tiếng, tia sét đánh xuống, đâm qua một chưởng vô hình trong nháy mắt. Chưởng lực vỡ vụn thành ngàn mảnh. Thân thể Đại Tur Mệnh hơi lung lay một cái, lui một bước biểu tình kinh hãi vô cùng.

“Thời Ảnh!”. Đại Tur Mệnh nhìn thoáng qua Đại Thần Quan đã chết bộc thốt lên kinh hô: “Là cậu?”.

Thời Ảnh cũng không trả lời, y chỉ lẳng lặng nhắm hai mắt lại, khuôn mặt tái nhợt bất động trên mặt đất. Nước suối chảy qua tĩnh lặng mà sáng ngời, giống như thu thủy lạnh lẽo. Mà ngay trên đỉnh đầu y, dưới tia chớp kia, lại hiện ra một luồng ánh sáng lơ lửng giữa không trung. Đó là Ngọc Cốt đang xoay vần trên không quanh Chu Nhan, một tác cũng không rời.

“Thời Ảnh, cậu...”. Đại Tur Mệnh kinh ngạc thấp giọng, “Cho dù chết đi rồi vẫn còn muốn che chở cho nó ư?”.

Thân là Đại Tur Mệnh Không Tang, lão liếc mắt một cái liền hiểu được tình huống lúc này. Trước khi chết Thời Ảnh đã rót linh lực vào Ngọc Cốt để bảo vệ cho nữ tử tai họa này. Mà ngay lúc này khi cảm thấy Đại Tur Mệnh gây bất lợi đối với nàng, Ngọc Cốt kia tựa như sấm sét đánh ra.

“Thời Ảnh à Thời Ảnh, cậu thật là ngốc!”.

Đại Tư Mệnh thì thảo, bỗng nhiên trong mắt xẹt qua một luồng sáng lạnh, lớn tiếng: “Cậu cho là chuyện tới bây giờ vẫn còn có thể che chở cho nó sao?”.

Lời còn chưa dứt, Đại Tư Mệnh bỗng giơ tay, từ ngón tay nở rộ ra những luồng ánh sáng, đan xen vào nhau giữa hư không thành võng, trong giây lát liền vây khốn Ngọc Cốt ở trong. Ngọc Cốt bị vây, tả xung hữu đột, kịch liệt tìm cách thoát ra, nhưng mà dù sao cũng chỉ là một chút linh lực lưu lại hậu thế, nhất thời làm sao có thể thoát được không chế của tông sư thuật pháp?

“Đền mạng đi!”

Đại Tư Mệnh vươn tay kia, hướng về phía đỉnh đầu Chu Nhan ấn xuống, trong nháy mắt một hơi thổi lạnh lẽo đánh thẳng xuống đỉnh đầu nàng, giống như muốn làm cho nàng đông cứng lại. Chu Nhan biết mình sẽ chết trong nháy mắt, nhưng vẫn như trước không hề chón tránh chỉ lặng yên nhắm hai mắt lại. Nhưng mà tuy rằng nàng không giãy dụa, nhưng bản năng khổ tu trước thời khắc sinh tử lại bộc phát ra. Đúng lúc Đại Tư Mệnh hạ sát chiêu, một luồng linh lực từ trong cơ thể nàng cũng bùng nổ mà ra, chống lại sức mạnh của Đại Tư Mệnh đang phủ xuống đầu nàng, khiến bàn tay Đại Tư Mệnh khuyu xuống. Loại sức mạnh thuần khiết vậy mà trong lúc nhất thời khiến cho nhất đại tông sư thuật pháp cũng không khỏi ngậy ra một lúc.

Nữ tử này không hổ là đệ tử chân truyền duy nhất của Thời Ảnh, tuy tuổi còn nhỏ mà tu vi đã có thể đến bậc này.

Ánh mắt Đại Tư Mệnh thay đổi, đột nhiên thu tay, sát y trên đầu nhanh chóng biến mất, Chu Nhan mở mắt ngẩng ra. Ánh mắt ông già phức tạp, nhìn cô gái từ trên xuống dưới sắc mặt vô hồn chỉ một lòng muốn chết, như ngầm nghĩ điều gì trầm ngâm không quyết.

Thật ra cái chết là điều dễ dàng nhất, há có thể cho người cứ như vậy chết đi?

Đại Tư Mệnh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của Chu Nhan lắc đầu:

“Không, người còn có thể dùng lại, hiện tại không thể để cho người chết ở chỗ này. Điều này không chỉ là vì tôn trọng tâm nguyện của Thời Ảnh, mà cũng vì tương lai vận mệnh Không Tang.”

“Cái gì?”. Nàng không hiểu được ý tứ sâu xa của ông ta, mở miệng nhìn ông.

“Sự tình tuy rằng tôi tệ nhưng không phải là không có cách vãn hồi”. Đại Tư Mệnh ngẩng đầu nhìn không trung: “May mắn Trùng Minh cho ta biết đúng lúc để ta đến đây sớm nhất có thể, cũng chỉ có người có thể cho ta biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”.

Đôi mắt thần diệu Trùng Minh tràn đầy hận ý và địch ý, trừng mắt với Chu Nhan. Đại Tư Mệnh đưa tay vuốt về trán an nó, nói: “Ta sẽ giải quyết hết chuyện này”.

Chu Nhan sùng sốt một chút, môi hơi giật. Giải quyết ư? Giải quyết như thế nào? Nàng đã giết sư phụ, còn có thể giải quyết như thế nào?

Đại Tư Mệnh, ông ấy rốt cuộc muốn thế nào?

“Thật ra bây giờ ta thật sự chỉ muốn giết người”. Lão nhân giống như thấy rõ tâm tư của nàng, nâng ngón tay khô gầy lên, chỉ vào trán nàng, giọng nói mang theo sát khí lạnh như băng: “Người đúng là một tai tinh không biết trời cao đất rộng, vốn không nên xuất hiện trước mắt Thời Ảnh”.

Đúng lúc đó Ngọc Cốt rút cuộc cũng thoát khỏi trói buộc của Đại Tư Mệnh, mạnh mẽ lao lên, ánh sáng chói mắt bay tới trước mặt Chu Nhan.

“Thời Ảnh à Thời Ảnh!”. Đại Tư Mệnh cười khở đứng lên: “Được rồi, vì cậu, trước mắt ta sẽ cho cô ta một cơ hội!”.

Đại Tư Mệnh thu lại giọng cười khở, trong nắng sớm cúi đầu chỉ vào trán nữ tử: “Thôi được, trước tiên người cùng ta trở về đi, để ta xem xem chuyện này có thể cứu vãn hay không”.

Cái chỉ tay không hề mang theo sát khí, lúc này Ngọc Cốt cũng không hề ngăn trở. Vào lúc nàng bị chỉ vào trán, Chu Nhan chỉ cảm thấy bóng đêm bao trùm lên mình, ánh sáng trước mắt chậm rãi biến mất, cả người vô lực ngã vào trong đất, tựa hồ như cả cơ thể đang rơi vào vực sâu, cuối cùng nàng mất đi tri giác, chỉ còn những hạt mưa bụi lạnh lẽo dừng trên gương mặt nàng, lại lóng lánh giống như nước mắt.

-----oOo-----

Chương 74: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 74: Giác mơ trong quá khứ (2)

Chu Nhan không biết mình đã rời khỏi nơi đó như thế nào, cũng không biết mình đã ngủ bao nhiêu lâu, thậm chí có đôi lúc nàng còn tưởng mình đã chết, chỉ còn lại một tia hồn phách lang thang vất vưởng trên cõi đời, phiêu đảng trong màn đêm vô tận, tìm kiếm người đã chết.

Uyên đâu? Sư phụ đâu. Bọn họ đâu cả rồi, có phải bọn họ đã đi rước một bước, nàng vẫn không thể đuổi kịp theo.

Trong bóng tối nàng chạy như điên nhưng vẫn không thấy một ai, trong cơn ác mộng đủ loại thanh âm xa gần đánh vào màng nhĩ.

“Ta không phải một người thầy tốt, người đi theo ta học pháp thuật sẽ rất vất vả.”

“Con không sợ vất vả, con có thể sống với người trong sơn động này”.

“Nhưng cũng sẽ rất cô đơn.”

“Không đâu, trước kia trong sơn động chỉ có người chết, người sống một mình đương nhiên là vắng vẻ cô đơn. Nhưng bây giờ có con bên cạnh rồi mà.”

“Nếu không nghe lời ta người sẽ bị đánh, đến lúc đó đừng có nghĩ đến chuyện khóc lóc sụt mướt!”.

“Vâng ạ!”

Những lời đối thoại giữa nàng và sư phụ từ xa xưa hiện lên từng lời quanh quẩn trong quá khứ.

“Sư phụ! Sư phụ!” Nàng nhin không được lớn tiếng khóc run rẩy, muốn che tai lại, nhưng thế nào cũng không có cách ngăn được từng dòng âm thanh từ trong sâu thẳm ký ức hiện về. Những âm thanh như mang nàng trở về năm tháng xa xưa. Đột nhiên nàng ôm bụng, rất đau, đau đến mất kiểm soát, trước mắt là bóng tối mênh mang. Từ trong bóng tối một vệt thẫm đỏ mơ hồ hiện ra như thể một con mắt khổng lồ đang lặng lẽ mở ra trong sâu thẳm địa ngục. Đó là một khe nứt sâu không đáy, từng dòng dung nham nóng rực từ sâu trong lòng đất tuôn ra. Ánh chớp cuồng bạo

đầy trời như cảnh tượng ngày tận thế. Đây là đâu? Cảnh tượng quen thuộc như vậy, dường như là nơi nàng đã từng tới.

Đúng! Đúng rồi! Đây chẳng phải là thác nước dưới tận cùng hoàng tuyền, là nơi vực thẳm Thương Ngô trong truyền thuyết hay sao? Có phải nàng đã chết cho nên mới đến được nơi này.

Vào khoảnh khắc sắp rơi vào trong, nàng lấy hết sức lực ngăn cản mình lại, địa ngục chỉ cách đó không xa, nước Hoàng Tuyền chảy ngược từ khe nứt cùng với tiếng khóc than của vô số sinh linh.

Nàng lết cơ thể nặng nề của mình đến gần ánh sáng chiếu trên đỉnh đầu, nhưng mà ánh sáng càng đến gần lại càng xa, giống như đường chân trời.

Kỳ lạ, sao cơ thể nàng lại nặng nề như vậy? Chẳng lẽ?

Nàng cố gắng quay đầu lại, phát hiện hóa ra trên lưng nàng đang cõng theo một người. Người kia chính là sư phụ. Sắc mặt sư phụ tái nhợt, mắt nhắm yên bất động, nhìn thoáng qua người chỉ ngoài hai mươi. Trên người cũng không phải trường bào đại thần quan, chẳng lẽ...

Đúng lúc đó trong cơn mê man vô tận, giữa ranh giới sinh tử, nàng chợt nhớ ra... Hóa ra, đây không phải là nàng đã chết, mà là đã trở về cơn ác mộng khi nàng mười ba tuổi.

Lúc này nàng cõng theo sư phụ đang hấp hối bò ra khỏi vực sâu Thương Ngô. Sau lưng là ngọn lửa địa ngục hung tợn, dòng nước hoàng tuyền dâng trào như những con rồng gầm thét giận dữ. Những tia sáng vàng kia không phải là tia chớp, mà là xích vàng phong ấn long thần do Hoàng đế khai sáng Không Tang lập nên. Đây chính là ký ức lúc nàng mười ba tuổi. Khi đó sư phụ mang nàng đến tu hành trong rừng rậm, nhưng không ngờ gặp phải phục kích của đế quốc Thương Lưu. Hai người thoát khỏi truy sát lại rơi vào vực sâu Thương Ngô, nơi địa ngục khủng khiếp chỉ có vào mà không có ra. Sư phụ đang hấp hối, mà nàng cũng kiệt sức.

Năm ấy nàng mười ba tuổi, khí lực còn yếu, cõng theo một người nặng hơn mình trèo lên vách núi, mười ngón tay đầm đìa máu tươi, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm, nhất định phải cõng sư phụ còn sống ra ngoài.

Đột nhiên sau lưng nàng phát ra tiếng gào thét chói tai, vừa quay đầu lại nàng liền nhìn thấy bộ móng vuốt to lớn vươn ra từ vực sâu tăm tối, dùng bàn chân to lớn vỗ vào vách đá phía trên nàng. Một đôi mắt khổng lồ xuất hiện từ mặt đất như mặt trời chói lọi nhìn chằm chằm vào hai kẻ đột nhập. Vào lúc đó nàng bị đè lên vách đá khiếp sợ đến thất thanh mà hét:

“Rồng!”.

Từ trong vực sâu đi ra, không ngờ lại là Long thần trong truyền thuyết Hải quốc. Dường như nó bị kích động, ở dưới vực sâu Thương Ngô muốn tóm lấy hai người, miệng mở to phun ra ngọn lửa nóng rực như muốn thiêu rụi hết thảy.

“Không! Không được!”.

Nàng theo bản năng đưa tay ra đánh hai chưởng ngăn chặn ngọn lửa, muốn bảo vệ sư phụ đã ngất đi sau lưng, lớn tiếng quát:

“Không được làm sư phụ ta bị thương!”

Ngọn lửa cháy rực ập vào mặt nàng, lẹm vào tóc nàng, quán lấy cả người nàng. Thế nhưng kỳ tích đã xảy ra, vào lúc ngọn lửa cháy đen, tuy tóc của nàng đã bị cháy xém hết, nhưng toàn thân lại bình yên vô sự.

Trông thấy còn người nhỏ bé dưới móng vuốt của mình mà vẫn không hề hấn gì, Long thần bị nhốt dưới vực sâu Thương Ngô những mấy ngàn năm lại gào thét phẫn nộ, giận dữ lao về phía nàng.

Tiểu cô nương thấy cảnh tượng đáng sợ ấy không khỏi thét chói tai, lấy tay che mắt lại sống chết thế nào cũng không chịu chạy đi. Sư phụ bị thương hôn mê vẫn không tỉnh. Nếu nàng bỏ chạy quái vật đáng sợ này chắc chắn sẽ tấn công sư phụ.

Thế nhưng kỳ lạ thay, bộ rang nhọn hoắc của con quái vật vừa chạm vào cổ họng nàng, tình thế như chỉ mảnh treo chuông lại bỗng nhiên dừng lại. Long thần cúi đầu nhìn Chu Nhan, đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ nghi hoặc.

“Sao, sao vậy!”

Đứa nhỏ sợ run mở ta hai mắt, nhìn con người khổng lồ ánh vàng của Long thần giống như mặt trời, lại nhìn chăm chăm vào ngực nàng, thờ phì phì giống như một cơn lốc cuốn tung vạt áo nàng, lộ ra viên bảo thạch đang tỏa sáng rực rỡ.

Đây, đây là ngọc bội Uyên đưa, nàng vẫn luôn mang theo bên người. Long thần gục đầu xuống nghi hoặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt vì hoảng sợ lộ ra dưới móng vuốt, nó cúi đầu sát lại gần ngửi thân thể nàng, hơi thở như cuồng phong cuộn cuộn nổi lên.

Ngọc bội trên cổ nàng dường như cảm ứng được hơi thở của Long thần, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Là người?!” Long thần mở miệng, giọng nói mạnh mẽ vang vọng giữa vực sâu.

“Cái gì?”. Long, Long thần vậy mà lại nói được tiếng người, nó, nó đang nói chuyện với nàng sao?

Nàng mờ mịt nhìn con rồng khổng lồ, áp lực trên người dường như được giảm bớt. Long thần nhắc bộ móng vuốt đang đê nàng ra, cẩn thận cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt hung dữ chứa đầy sát khí ban đầu dần dần biến mất, lộ ra một chút hoang mang. Nó thậm chí vươn móng vuốt kéo tóc nàng.

Nàng sợ đến mức toàn thân phát run, nhưng vẫn không dám di chuyển, chỉ nó sẽ làm sư phụ đang hôn mê sau lưng bị thương.

“Hừ, người Không Tang!”

Long thần cẩn thận quan sát tiểu cô nương, lắc lắc đầu nhả ra một câu.

“Kỳ quái! Người hình như cũng không phải là người mà ta đang đợi!”.

“Người... người đang nói chuyện với ta sao?”. Nàng lắp bắp, thanh âm run run.

“Không phải người... tuy rằng người cũng có chút giống nàng”.

Long thần nhìn chằm chằm tiểu cô nương, lại nhìn thấy huy hiệu thêu trên vạt áo nàng, liền lắc đầu.

“Người là công chúa Xích tộc, người mà ta đang đợi cũng là nữ tử Không Tang, nhưng lại đến từ Bạch tộc. Nhất định là đã có chỗ nào nhầm lẫn rồi”.

Long thần dùng móng vuốt lớn chạm vào tiểu cô nương lâm bầm.

“Người không nên xuất hiện ở đây, chỉ là vì sao người lại đeo vật này?”.

Chu Nhan nhất thời không hiểu được nó đang nói gì, chỉ cố gắng thu mình lại từng tí một, dần dần theo khe hở móng vuốt di chuyển ra. Nhưng mà... nàng không kịp chạy trốn, móng vuốt Long thần nhắc lên lần nữa chụp lấy nàng, ấn vào vách đá.

Nàng sợ tới mức hét lên một tiếng, nhắm mắt lại.

“Người tới nơi này làm gì? Là Hoàng đế Không Tang phái người tới sao?”.

Con rồng khổng lồ cúi đầu, thanh âm trầm thấp mạnh mẽ mang theo chút áp bức.

“Vực sâu Thương Ngô không phải nơi mà người sống nên tới”.

“Không, không phải ta cố ý muốn quấy rầy ngài”. Chu Nhan vội vàng nói: “Chúng ta, chúng ta bị mai phục, chỉ vô tình rơi vào đây thôi”.

“Bị mai phục?” Long thần trầm ngâm cúi đầu chăm chú nhìn nàng: “Ai muốn giết ngươi?”

“Ta... ta không biết”. Nàng bối rối thì thào: “Những người đó có đôi mắt màu lam băng, hình như là người của Băng tộc, bọn họ... bọn họ là tới để giết sư phụ ta”.

“Sư phụ ngươi?”. Long thần nhìn người sau lưng nàng, bỗng nhiên nói: “Người phía sau ngươi là ai? Tránh ra cho ta xem!”.

“Đó... đó là sư phụ ta”. Nàng run giọng trả lời, nhưng không tránh đi: “Đó... đó là thần quan của thần miếu Cửu Nghi... là một người tốt”.

“Thần quan? Không... không thể nào! Trên người hắn có một hơi thở kỳ lạ, giống như hơi thở của người đã phong ấn ta ngàn năm trước!”.

Đột nhiên Long thần trở lên giận dữ rống lên, duỗi móng vuốt sắc bén tóm lấy người đang bất tỉnh.

“Đó là ai, để ta xem!”.

“Không!”. Chu Nhan không biết lấy dũng khí từ đâu ra, hai tay đan nhau, mạnh mẽ lập một kết giới, quát lớn: “Không được chạm vào sư phụ ta!”.

Nàng còn chưa dứt lời, móng vuốt Long thần đã đụng vào nàng. Tiếng va chạm ầm ầm vang lên, tiêu cô nương lao đảo một cái, nếu không phải thân thể được thạch bích phía sau chông đỡ thì đã bay ra ngoài mây trượng. Ngực nàng đau nhức hộc ra một ngụm máu, nhưng vẫn kiên định chắn trước người sư phụ.

“Ông... ông muốn làm gì? Không được đụng vào sư phụ ta!”.

Long thần thu móng vuốt, đầu móng đã có dấu vết bị lửa cháy, nó cúi đầu quan sát tiêu cô nương đang run rẩy, có phần kinh ngạc. Một sinh mệnh nhỏ bé như vậy lúc này lại bộc phát ra một sức mạnh mãnh liệt, giống như ngọn lửa bùng lên.

Thật đúng là khó nghĩ! Long thần tựa hồ là đang phân vân, ánh sáng trong mắt dần dần mờ mịt, có vẻ như là uể oải tự lảm bảm: “Là ta đã tính sai thời gian, phải là... phải là bảy mươi năm nữa mới phải chứ!”

“Tính sai thời gian? Ông ta đang nói cái gì? Cái gì còn bảy mươi năm”.

Long thần chợt thu móng vuốt về, nó nói thầm một câu: “Người nếu đã tới nơi này, trên người lại mang theo vật kia tất nhiên là có liên quan đến vận mệnh Hải quốc. Nhỡ đâu ta giết người sẽ làm thay đổi bánh xe vận mệnh thì hỏng bét. Không, không thể mạo hiểm được!”.

Nàng cũng không hiểu được con rồng đang nói cái gì, chỉ là nghe ra trong giọng nói của nó đã bớt đi sát khí. Nhưng mà tiểu cô nương vẫn cứ không dám động đậy thân thể, che chặt trước sư phụ.

Long thần ngáp một cái, lắc lắc đầu, “Thôi được, tiểu cô nương, lần này ta tha cho người. Thừa dịp ta còn chưa thay đổi ý định, mau trở về người mà người nên trở về đi!”.

Chu Nhan còn chưa lấy lại được tinh thần, đột nhiên cơ thể nhẹ bẫng, đập gió cưỡi mây mà bay lên. Thở dài một tiếng, nàng bị Long thần vút ra khỏi vực sâu Thương Ngô. Cả nàng và sư phụ lặn trên cỏ, ánh sáng xuyên qua kẽ lá, chiếu lên mặt nàng như mang đến sự sống mãnh liệt. Ngay lập tức tiểu cô nương khóc òa lên, cuối cùng bọn họ cũng đã thoát khỏi địa ngục.

Khuôn mặt nàng bị cháy đen nhem, tóc tai dường như cũng bị cháy xém hết, toàn thân nham nhở vết thương. Nàng cắn răng đỡ sư phụ lên từng bước đi trong rừng dậm. Con đường này, hành trình này vừa xa xôi vừa lắm chông gai, yêu quỷ rình rập khắp nơi.

“Đừng chết! Đừng chết”.

Dọc theo đường đi, trong lòng nàng hết lần này tới lần khác cầu nguyện, cũng không dám quay đầu nhìn lại xem sư phụ phía sau có còn thở hay không. Ngay lúc kiệt sức nhất, nàng ngất xỉu trên bậc thềm trước thân miếu Cửu Nghi. Nàng không hề biết rằng sự xuất hiện của nàng đã gây ra chấn động cho toàn bộ Vân Hoang. Bởi vì lúc đó tất cả mọi người đều nghĩ rằng, hai người đã chết dưới vực thẳm Thương Ngô, hồn phi phách tán, đến xương cũng chẳng còn.

Trong hai tháng nay, hoàng đế Bắc Miện đã nghe theo lời rèm pha của Thanh phi, sắc phong Thời Vũ làm thái tử. Một ngày trong núi mà nhân gian tưởng như đã ngàn năm, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Thế nhưng tiểu cô nương sao có thể hiểu được cục diện thâm sâu khó lường, nàng chỉ biết là mình đã dùng hết sức đưa sư phụ trở về thì sẽ trông chừng người thật tốt, cho đến khi người tỉnh mới thôi.

“Mặt của con làm sao vậy?” Qua nửa tháng, sư phụ rút cuộc cũng từ trong hôn mê tỉnh lại, mở to mắt nhìn nàng. Đó là câu đầu tiên mà người

hỏi.

“Bị... bị cháy... bỏng ạ!”. Nàng ngồi ở một bên, trên mặt quần đầy băng gạc, đau đến bỏng rát nhưng cũng không dám kể khổ, chỉ nói:

“Đại thần quan nói chỉ cần bôi thuốc là ổn, sẽ không để lại sẹo!”.

Y im lặng gặt đầu, một lúc sau bỗng nhiên lại hỏi.

“Là con... đã cứu ta?”.

Tiểu cô nương vất vả mấy tháng chỉ chờ sự phụ hồi câu này, khoe miệng không tự chủ mà cong lên tự hào gật gật: “Đúng!”.

Nhưng mà Thời Ảnh sau khi nghe được câu trả lời thì trên mặt xẹt qua một tia phức tạp, im lặng quay đầu đi, hồi lâu vẫn không nói gì.

Trong lòng nàng vốn dĩ đầy mong đợi sẽ được sự phụ khen ngợi vài câu, nhưng trước tình cảnh này chợt lo lắng.

Chà, sự phụ là người kiêu ngạo như vậy, luôn là người cứu giúp người khác, bây giờ lần đầu tiên trong đời lại để người khác cứu! Người... người sẽ không vì tức giận mà mắng nàng đấy chứ?

Nàng hồi hộp chờ đợi, cuối cùng lại chỉ nghe được một câu trả lời ngắn gọn:

“Tương lai, ta sẽ trả lại cho con”.

“Hả??!” Nàng có chút buồn bực không rõ sự phụ đang nói cái gì, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy đó là một câu nói gở, theo bản năng vươn tay muốn nắm lấy ống tay áo của y.

Nhưng mà nàng chợt hoảng hốt, trước mắt lại biến thành một biển máu trong Tinh Hải Vân Đình đỏ nát, lưỡi đao sắc bén đâm xuyên qua ngực, máu tươi trào ra như suối.

“Năm đó ngươi đã cứu ta từ vực thẳm Thương Ngô, ta đã nói rồi, tương lai nhất định sẽ trả lại mạng này cho ngươi.”

Y nhìn nàng nhẹ giọng: “Ngươi có hiểu không, ta nói tương lai chính là chỉ hôm nay”.

“Không! Không!”. Nàng rớt cuộc không nhịn được kêu lên: “Đừng chết!”.

Nàng khóc đến tê tâm liệt phế, muốn dùng hết toàn bộ sức lực bắt lấy mọi thứ đang dần dần biến mất, thất thanh:

“Không phải hôm nay! Không phải hôm nay! Đừng bỏ con lại một mình!”.

Nhưng mà y đã vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, nổi thống khổ như muốn nghiền nát nàng từ trong ra ngoài vẫn không chịu ngưng. Tại sao? Tại sao hết thấy lại không dừng lại? Nếu nàng cứ như vậy mà chết đi, có phải những khổ sở này sẽ kết thúc không? Tại sao nàng không thể chết? Nàng vật lộn trong nỗi đau triền miên, cho dù cố gắng hết sức vẫn không thể làm nó dừng lại.

Đang lúc hoảng hốt thì dường như có ai đó vỗ lên trán nàng một cái: “Đủ rồi, tỉnh lại đi!”

Nàng chợt bừng tỉnh, bàn tay khô khốc già nua giống như là đi vào cơn ác mộng kéo dài của nàng, mạnh mẽ cưỡng chế lôi kéo nàng đi ra.

-----oOo-----

Chương 75: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 75: Tinh Không

Chu Nhan tỉnh dậy, toàn thân lạnh như băng, trước mắt mờ mịt những đốm sáng khi mờ khi tỏ, trên trán có một bàn tay đặt xuống bất động. Đây là đâu? Nàng muốn ngồi dậy nhưng lại phát hiện toàn thân đều không thể cử động.

“Haiz! Người thật sự là một đứa nhỏ không an phận!”

Nàng liều mạng giãy dụa nhưng không cách nào phá tan được trói buộc vô hình quanh thân. Bỗng nhiên một tiếng nói vang lên bên tai, trầm thấp mà già nua, mang theo hơi men say.

“Ta... xương cốt người sẽ không thể chịu được nếu người cứ tiếp tục như vậy. Cho nên ta chỉ có thể tạm thời phong bế người lại”.

“Ai?” Chu Nhan nhìn quanh quan sát nhưng chỉ có thể thấy được tấm trường bào màu đen, đôi tay gầy tiều tụy đang nắm một thẻ ngọc màu đen.

“Đại Ti Mệnh!” Nàng nhận ra đối phương, bỗng nhiên như tỉnh dậy từ trong mộng, sau khi tỉnh lại hồi lâu mới thứ mới dần dần hiện rõ trong tâm trí nàng, chuyện kinh hoàng kia nhất thời lại hiện ra, cảnh tượng đó khiến toàn thân nàng như trước lá trước gió run rẩy. Đúng, cuối cùng nàng cũng nhớ ra đã xảy ra chuyện gì.

Uyên chết rồi, sự phụ cũng vậy.

Trái tim nàng vỡ vụn, vĩnh viễn không thể lành lại, vào thời khắc cuối cùng Đại Tư Mệnh xuất hiện ở Tinh Hải Vân Đình đã đưa nàng đi đâu?

“Nơi này là Bạch Tháp trên đỉnh thần miếu, ngoài ta ra không ai có thể tùy ý tiến vào”.

Giống như trực tiếp đọc được suy nghĩ của nàng, Đại Tư Mệnh thân nhiên trả lời, “Người rất yếu, đã hôn mê ba ngày ba đêm. Thời gian không đợi người, ta chỉ có thể thúc giục người mau chóng tỉnh lại.”

Cái gì? Nơi này chính là chùa Bạch Tháp – thần miếu trong truyền thuyết ư?

Cả người nàng không thể động đậy, chỉ có thể cố gắng chuyển động con ngươi nhìn xung quanh quan sát, tầm mắt dần rõ ràng. Nhưng trước mắt lại vẫn là cảnh tượng tối đen, chỉ có những điểm sáng di động, đó là vô số ánh nến trong thần miếu, sáng như những vì sao.

Bên trong Bạch Tháp rực rỡ mà tôn nghiêm, thờ phụng tượng song thần rất lớn. Trong truyền thuyết thượng cổ Vân Hoang, Hồng Mông là người đã sáng tạo ra Vân Hoang bằng tay phải, sau đó vẫn chưa hài lòng liền dùng tay trái phá hủy. Sau khi tạo ra thiên địa, hao hết sức lực mà chết, nơi thần ngã xuống xuất hiện một hồ nước trải dài hàng vạn dặm, chính là Kính Hồ bây giờ. Từ trong thân thể của thần một cặp sinh đôi được sinh ra, phân biệt kế thừa hai sức mạnh của thần là Sáng Tạo và Hủy Diệt, cũng chính là Thần tay phải và Ma tay trái.

Cặp song sinh kỳ dị có được sức mạnh tối cao thống trị cả sự vinh quang và khô cạn của Vân Hoang. Từ thời cổ đại sức mạnh của họ đã duy trì sự cân bằng mong manh, lên và xuống giống như mặt trời và mặt trăng. Vào lúc này hai vị thần cao hơn mười thước đang nhìn xuống thần miếu trống không này. Một tay thần Sáng Tạo cầm hoa sen, tay kia duỗi thẳng, lòng bàn tay duỗi lên, tượng trưng cho sự phát triển. Thần Hủy Diệt cầm

một thanh kiếm dài hướng thẳng lên bầu trời, một tay chưởng xuống phía dưới tượng trưng cho sự hủy diệt. Con người đen nhu hòa, ánh mắt sáng ngời như nhật nguyệt chiếu rọi, nhìn xuống đại điện vắng vẻ. Phía trên chính điện là một mái vòm trong suốt, khung vòm tinh xảo, nhiều hoa văn trạm khắc đan xen, những thấu kính bằng thủy tinh khổng lồ trong suốt như không có gì, nhưng nhìn kỹ vào lại như thấy trăng sao từ bên trong.

Giờ phút này nàng đang nằm trên tể đàn, đỉnh đầu bao phủ vòm trời. Đại Tư Mệnh đưa nàng tới nơi này, rốt cuộc là muốn làm cái gì?

“Vừa rồi ta thấy được cảnh trong mơ của ngươi, hóa ra ngươi từng cứu mạng Thời Ảnh dưới vực sâu Thương Ngô”.

Đại Tư Mệnh nhìn nàng, giọng nói hơi ôn hòa một chút, thở dài: “Có vay có trả, âu cũng là số mệnh”.

“Vì... vì sao ông không giết ta? Không phải ông muốn báo thù cho sư phụ của ta sao?”.

Nàng chịu không nổi ngữ khí đó, cảnh tượng cuối cùng trước mắt nàng không ngừng hiện lên khiến nàng dần dần mất đi bình tĩnh, chìm trong tuyệt vọng cùng thống khổ, thất thanh la lên:

“Ta... ta đã giết sư phụ! Ông mau tới giết ta!”.

Đại Tư Mệnh lạnh lùng nhìn nàng đang bị định thân: “Ngươi cho là ngươi chết là được sao?”.

“Ông còn muốn như thế nào nữa?”. Nàng hoài nghi nhìn Đại Tư Mệnh.

“Còn muốn như thế nào nữa ư?”. Đại Tư Mệnh nhìn nàng, ánh mắt sắc bén nói từng chữ một: “Tiểu quận chúa Xích tộc, ngươi có biết đã phạm phải tội ác tày trời gì không? Khi sư diệt tổ, cấu kết phản quân, giết chết con trưởng của Đế quân. Ngươi chết còn chưa hết tội, còn phải tru di cửu tộc”.

“Cái gì?”. Chu Nhan đột nhiên chấn động, giống như bị người dội cho một chậu nước lạnh.

Vào thời khắc Uyên chết, đầu óc nàng trống rỗng bị oán giận cùng cuồng nộ chiếm lấy, không chút do dự lựa chọn báo thù. Nhưng mà giờ phút này nàng rốt cuộc bình tĩnh lại, hiểu được chính mình đã làm ra việc đáng sợ gì. Nàng đã giết Đại Thần quan của Không Tang, con trưởng của Đế quân. Tội danh này cũng đủ để khiến cho cả Xích tộc máu chảy thành sông.

Nàng sững người tại chỗ, toàn thân run rẩy. Ngón tay Đại Tư Mệnh hơi động, một thanh đoản đao xé gió bay thẳng đến nàng. Đúng là thứ mà nàng đã dùng để đâm Thời Ảnh. Chuôi đao này chính là Đại Khảm đao, vũ khí bảo bối của Xích vương. Trên sống đao còn có biểu tượng Xích tộc còn nhuốm máu Thời Ảnh. Đại Tư Mệnh lạnh lùng nhìn nàng nói: “Cái chuôi đao này một khi giao cho Đế quân, người cũng biết hậu quả là gì”.

“Không!”. Rốt cuộc nàng sợ hãi kêu lên: “Không!”.

“Người sợ ư?” Đại Tư Mệnh nhìn nàng, khước mệnh lộ ra vẻ mỉa mai sắc bén: “Một tiểu quận chúa Xích tộc từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, bây giờ còn nhớ ra mình còn có cha mẹ và tộc nhân ư?”.

“...”. Chu Nhan run rẩy một lúc lâu mới mở miệng cầu xin lão nhân: “Ai làm người này chịu, sự phụ là do ta giết, ông... ông ngũ mã phanh thây, thiên đao vạn quả ta đi, nhưng cầu xin ông đừng để phụ mẫu và tộc nhân của ta bị liên lụy”.

“Nói thật dễ dàng.” Đại Tư Mệnh cười nhạt một tiếng lại không chút nào nhượng bộ: “Người là nghĩ một mạng đổi một mạng, nhưng luật pháp Không Tang há do người làm chủ?”

Chu Nhan run rẩy một chút, sắc mặt xám xịt ngược mắt nhìn lão nhân: “Ông... ông rốt cuộc muốn thế nào?”. Nàng run giọng hỏi: “Ông không giết ta, mang ta đến nơi này, khẳng định ông có tính toán, có phải hay không?”.

“Người... cũng tính là một đứa nhỏ thông minh”. Đại Tư Mệnh nhìn nàng, ngữ khí vốn lạnh như băng bỗng nhiên dịu đi một ít: “Thật ra ta biết hết thấy chuyện này không thể quy hết tội cho người. Thời Ảnh cũng không thể xem là do người giết. Người như cậu ấy trên đời này vốn dĩ không ai có thể giết được. Trừ khi là do cậu ấy nguyện ý chịu chết, người nói có đúng không?”.

Chu Nhan run lên, không dự đoán được lão nhân này lại có thể đoán ra cả điểm này. Trong lòng nàng nhất thời không biết phải nói là vui hay buồn, nàng cắn môi hồi lâu mới gật đầu nhẹ giọng: “Đúng vậy, sự phụ... người... người vào lúc xuất chiêu cuối cùng bỗng nhiên triệt bỏ chú thuật... ta... ta không thể nào nghĩ đến”.

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng đã nghẹn ngào. Đại Tư Mệnh trầm mệnh, đôi tay già nua hơi phát run: “Quả nhiên...”

Tạm dừng hồi lâu, lão nhân thì thào: “Thời Ảnh từ nhỏ chính là một đứa bé tâm tư thâm trầm, thậm chí là ta cũng không thể biết hết nó rốt cuộc đang nghĩ cái gì”. Lão thở dài một tiếng, quay đầu nhìn trời cao trăng lạnh: “Lần cuối cùng ta gặp nó là hơn một tháng trước, ngày đó nó đột nhiên nói cho ta biết, nó muốn từ bỏ chức vụ Đại Thần Quan...”

Chu Nhan chấn động: “Ta... ta hoàn toàn không hay biết”.

“Người không biết?”. Đại Tư Mệnh sững sốt một chút, nhìn thấy nữ tử mười tám tuổi ngây thơ xinh đẹp, bỗng nhiên hiểu ra, đôi mắt tràn đầy cười khò: “Đúng vậy, người đương nhiên không biết, lòng của người ở nơi khác, tự nhiên cái gì cũng đều không nhìn thấy”.

Nhìn Chu Nhan trầm mặt, Đại Tư Mệnh không khỏi bùi ngùi thở dài: “Thật là nghiệt duyên. Tính tình Thời Ảnh với mẫu thân của nó thật giống nhau như đúc”.

Mẫu thân của sư phụ ư? Ý ông ta là Yên hoàng hậu sao? Chu Nhan ngờ ngác lắng nghe nhưng lại cảm thấy trong mắt Đại Tư Mệnh một vẻ buồn bã tựa như chìm vào ký ức xa xăm, hồi lâu lão mới hồi tỉnh lại lắc đầu: “Từ khi nó sinh ra, lúc nào ta cũng lo lắng cho nó. Ta tưởng nó có thể tránh được số mệnh, thật không ngờ...”.

Đại Tư Mệnh lắc đầu, một hơi uống cạn ly rượu sau đó ném chén xuống đất lảm bảm: “Con người làm sao có thể thắng được số mệnh, nó tình nguyện chết vì người, làm sao ta có thể ngăn cản?”.

Sư phụ... sư phụ tự nguyện vì nàng mà chết ư? Chu Nhan ngờ ngác nghe, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ hỗn loạn, nhưng rồi lại cực kỳ rõ ràng, nàng chỉ cảm thấy đau đến phát run. Nhưng mà một giọt nước mắt cũng không rơi.

“Người như nó... muốn cái gì chưa từng nói cho người khác biết. Ngay cả ta cũng bị nó làm cho trở tay không kịp”. Đại Tư Mệnh lảm bảm, trong đôi mắt màu xám hiện lên vẻ phức tạp, “Mặc dù có duyên gặp gỡ hơn mười năm, thế mà một lời từ biệt nó cũng không nói với người”.

Lão nhân nói xong lắc lắc đầu nhìn vật trong tay. Đó là Ngọc Cốt đã bị ông tạm thời phong ấn, nhưng vẫn dao động không ngừng.

“Người xem... mãi cho đến khi chết, Thời Ảnh đều một lòng bảo vệ người. Cho nên ta cũng không giao người cho Đế quân xử trí”. Đại Tư Mệnh ho khan nhìn tiểu quận chúa Xích tộc: “Yên tâm đi, nếu ta muốn báo thù cho Thời Ảnh. Thì ngay khi người vừa mới mở mắt ra, đã nhìn thấy cha mẹ và tộc nhân của người máu chảy thành sông rồi.”

Chu Nhan đột nhiên run rẩy, “Vậ... vậy ông muốn như thế nào?”.

Đại Tư Mệnh đột nhiên nói: “Tiểu quận chúa Xích tộc... ngươi còn hận sự phụ ngươi không?”.

Chu Nhan sững sốt nói không ra lời. Đúng, đúng vậy, hận sao? Một khoảnh khắc nào đó nàng đã hận khi chứng kiến Uyên chết trước mắt, nàng cực kỳ hận, thậm chí muốn cùng người đồng quy vu tận. Nhưng khi một đao của nàng đâm vào sự phụ, thì bao nhiêu hận ý lập tức tan thành mây khói, chỉ còn lại đau khổ tận cùng, hóa ra tận cùng của hận thù chỉ là sự trống trải vô tận. Nghĩ đến đó nàng chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

“Không!”. Nàng chậm rãi lắc đầu: “Không hận!”.

Đúng, đúng vậy, không hận. Vào khoảnh khắc đao của nàng đâm vào ngực sự phụ, khoảnh khắc người trút hơi thở cuối cùng, mọi oán hận trong lòng nàng đã được giải tỏa, chỉ còn lại sự hư vô, đau khổ vô hạn. Lúc ấy nàng chỉ muốn hét lên, muốn khóc thật to, cũng muốn chết đi, để cho tất cả đau khổ đều chấm dứt.

Không hận, tất cả những người nàng yêu đều đã chết, vậy nàng lấy ai để mà hận? Mong muốn duy nhất của nàng lúc này chính là theo họ rời bỏ thế gian. Nhưng... vì sao lão nhân này lại hỏi nàng câu hỏi đau đớn như vậy?

“Không hận là tốt rồi”. Đại Tư Mệnh nhìn biểu cảm thay đổi trên gương mặt nàng, thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Nếu như trong lòng ngươi vẫn còn hận ý, vậy thì kế hoạch tiếp theo không thể thực hiện được”.

“Kế hoạch tiếp theo?”. Chu Nhan sững sốt không khỏi ngẩn đầu.

“Cái này ta sẽ giữ lại”. Đại Tư Mệnh phát ống tay áo lên lộ ra đoạn đao dính máu. Lão nhân thu tay lạnh lùng đứng lên. “Đây là chứng cứ phạm tội phản quốc, khi sư diệt tổ của ngươi”. Nói đến đây ông lại dừng một chút mới tiếp: “Tuy nhiên tất cả những chuyện này có thể giải thích hợp lý rằng Phục Quốc Quân ở Diệp Thành phát động phản loạn, Đại Thần Quan ra tay diệt phản quân nhưng không may chính mình cũng bị trọng thương. Mọi chuyện từ đầu đến cuối đều không liên quan đến ngươi”.

Đại Tư Mệnh nhìn nàng sâu xa: “Ngươi cảm thấy lời giải thích này thế nào?”.

“Cái gì?” Chu Nhan lập tức kinh sợ hoài nghi nhìn Đại Tư Mệnh, nói không ra lời: “Ý... ý của ông ta là giúp nàng giấu diếm tất cả chuyện này sao?”.

“Cho đến bây giờ ngoài ta và ngươi, không có người thứ ba biết được điều gì đã xảy ra bên trong Diệp Thành. Không ai biết ngươi đã biết Phục Quốc Quân trốn thoát, cũng không ai biết Thời Ảnh đã chết”. Đại Tư Mệnh nhìn nàng lúc này đã hôn xiêu phách lạc, tiếp tục dụ dỗ: “Ta vội vàng tới hiện trường, mang ngươi về đây luôn chính là để tranh thủ thời gian giải quyết những chuyện này. Cho ngươi một cơ hội”.

Nàng ngạc nhiên nhìn lão nhân: “Cơ... cơ hội ư?”

“Phải!” Đại Tư Mệnh gần từng tiếng mở miệng: “Chính ngươi là người có thể nghịch chuyển thiên mệnh, cứu lại Thời Ảnh. Nhưng cơ hội chỉ có một lần”.

Chu Nhan chấn động: “Ông... ông chẳng lẽ có thể nghịch chuyển thời gian sao?”.

Mặc dù Đại Tư Mệnh là pháp sư đệ nhất Vân Hoang, nhưng cũng làm sao có thể nghịch chuyển thời gian đảo ngược thiên mệnh? Chẳng lẽ ông ta có thể dựa vào linh lực cường đại của chính mình, đưa thời gian trở về ba ngày trước ngăn lại thảm kịch này?

“Đương nhiên không thể”. Đại Tư Mệnh lắc đầu, nói: “Nhưng ta có một phương pháp”.

“Phương pháp gì?” Chu Nhan chấn động chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn mấy lần.

“Xem đây...” Đại Tư Mệnh không trực tiếp trả lời, vươn tay vờ một cái, đã giải trừ Định Thân chú trên người nàng, nói: “Ngươi có nhìn thấy ngôi sao màu tím trên kia không?”.

Chu Nhan được tự do nhảy lên theo đường chỉ của Đại Tư Mệnh nhìn về phía đông nam trên đỉnh vòm thần miếu thốt lên: “Ta đã thấy, có phải là ngôi sao rất lớn, màu sắc hoa lệ kia không?”.

“Đúng vậy, đó là ngôi sao số mệnh của Thời Ảnh. Vẫn còn rất sáng phải không?”.

Đại Tư Mệnh khàn giọng, “Ta đã dùng pháp thuật khiến cho nó tiếp tục duy trì ảo ảnh, sau khi rơi xuống để không ai phát hiện ra”.

Chu Nhan không khỏi ngạc nhiên, còn có loại pháp thuật cao siêu như thế này ư? Duy trì được cả ngôi sao số mệnh như vậy, phải cần đến linh lực cao thâm cỡ nào chứ? Vậy mà lão nhân này lại có thể làm được.

“Ở Vân Hoang này ngoài ta cùng Thời Ảnh, chỉ sợ không có người thứ hai có thể sử dụng thuật pháp này”.

Trong mắt Đại Tu Mệnh xẹt qua một tia kiêu ngạo: “Đây là thuật biến thiên đạo, cần hao tổn rất lớn linh lực”.

Đầu óc Chu Nhan có chút mơ hồ lúng túng: “VẬY... vì sao ông phải làm như vậy?”.

“Để cho Vân Hoang không rơi vào đại loạn, ta đã phải điều chuyển hai ngôi sao cùng một lúc”. Lão nhân mệt mỏi nói, “Nếu cứ tiếp tục như vậy mãi, cuối cùng ta cũng sẽ sức cùng lực kiệt”.

“Hai ngôi sao, vậy ngôi sao khác là ai?”. Trong lòng Chu Nhan lúc này rất loạn, không muốn hỏi quá nhiều nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn Đại Tu Mệnh cất lời: “Vì sao ông phải giấu diếm chuyện này?”

Đại Tu Mệnh cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi này, chỉ nói: “Người chết thì sao tắt, hiện giờ ánh sao kia dường như đang âm thầm dần đi, chỉ còn lại ảo ảnh mơ hồ. Đây là giai đoạn hồn lìa khỏi xác, tâm thức không phải là đã thực sự chết. Nhưng cũng không phải là sống. Mà ta cũng đã dùng hết khả năng để thu thập hồn phách, kéo dài thời gian tâm thức này tới lễ cúng trung thất đủ bốn mươi chín ngày.”

Nàng có chút mờ mịt: “VẬY sau đó thì sao?”.

“Sau đó ba hồn bảy vía, tiêu tán, vì sao rơi xuống. Lúc ấy ảo ảnh tự nhiên cũng sẽ biến mất”

Đại Tu Mệnh thở dài một hơi, ánh mắt nghiêm túc: “Một khi tới thời điểm đó, nghiệp báo luân hồi sẽ bắt đầu, đưa Thời Ảnh đến kiếp sau.”

“Không!”. Chu Nhan thất thanh, âm thầm siết chặt tay.

“Nhưng trước mắt chúng ta vẫn còn một cơ hội”. Đại Tu Mệnh vuốt cằm nhìn nàng, giọng điệu mang theo ẩn ý: “Nhưng cần trả một cái giá rất đắt tương ứng”.

Chu Nhan thất thanh: “Nói cho ta biết đó là gì đi”.

Đại Tu Mệnh không trả lời, từ trong tay áo lấy ra một thứ, đặt trước mặt nàng. Đó là một tờ giấy mỏng, nhưng mà khi Chu Nhan nhìn thấy đột nhiên thất sắc.

-----oOo-----

Chương 76: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 76: Tinh Không (2)

Bởi vì trên tờ giấy viết rõ ràng bốn chữ: “Tinh Hồn Huyết Thệ”.

“Cái này... đây... là”. Tay nàng bắt đầu phát run, nhìn chăm chăm tờ giấy như có ma lực, khiến nàng không thể rời mắt. Đây chính là mảnh còn thiếu của cuốn sách dạy thuật pháp mà sư phụ chính tay viết cho nàng, mà tờ giấy kia lại chính là trang cuối mà sư phụ đã xé bỏ: Thuật pháp hồi sinh.

Đúng vậy, thế mà nàng lại quên ngoài sư phụ, ở cõi Vân Hoang này, người thử hai năm giữ thuật pháp cao nhất này chính là Đại Tư Mệnh. Đại Tư Mệnh thở dài một hơi: “Ngươi hẳn là biết đây là pháp thuật cấm kỵ, có thể đòi sao cái mệnh!”.

“Thật tốt quá, thật tốt quá!”. Ánh mắt Chu Nhan đột nhiên sáng lên, cảm giác trái tim không thể khống chế được mà nhảy lên: “Mau dạy cho ta! Học xong pháp thuật này... ta có thể cứu sư phụ rồi!”.

“Ngươi nguyện ý trả một cái giá thật đắt sao?” Đại Tư Mệnh nhìn chăm chăm nàng, giọng điệu lạnh xuống: “Tuy rằng ngươi không hận nó, nhưng ngươi có bằng lòng trả giá bằng một nửa sinh mạng của mình để đổi mạng cho nó không?”.

“Ta bằng lòng!”. Nàng không chút nghĩ ngợi ngắt lời lão nhân, nói: “Ta cũng sẵn sàng trả một cái gì tương tự để đổi lấy tính mệnh của Uyên. Chỉ cần bọn họ đều có thể sống trở về... cho dù ta chết cũng có thể”.

“Đừng vọng tưởng!”. Nghe được câu trả lời này, Đại Tư Mệnh hừ lạnh một tiếng: “Giao nhân không có hồn phách. Uyên mà ngươi nói giờ phút này có lẽ đã hóa thành mây bay về biển Bích Lạc rồi. Nếu như ngươi bằng lòng chuộc tội, thì cũng chỉ có thể làm hết sức để đổi lại mạng cho Thời Ảnh mà thôi”.

“Ta đương nhiên bằng lòng”. Nàng nhin không được kêu lên: “Vậy là tốt rồi”. Đại Tư Mệnh yên lặng gật đầu, dường như đang suy nghĩ cẩn thận

điều gì đó, mãi cho đến giờ phút này ánh mắt của Chu Nhan mới sáng lên, như thể ngọn lửa hi vọng nhỏ nhoi kia đang bùng cháy trong đáy lòng nàng. Nàng nhìn Đại Tư Mệnh không khỏi nóng lòng hỏi: “Vậy thì ông hẳn là biết. Ta còn sống được bao lâu chứ?”.

Đại Tư Mệnh gật đầu, “Phúc khí của người tốt lắm, vốn dĩ có thể sống tới bảy mươi hai tuổi.”

“Ta hiện tại mười tám tuổi lẻ tám tháng, có nghĩa là ta hiện tại còn lại năm mươi bốn năm tuổi thọ.” Đầu óc của Chu Nhan nhanh chóng tính toán, bật thốt lên: “Nếu ta chia cho sự phụ một nửa, người có thể sống thêm hai mươi bảy năm, có phải hay không? Quá ít, có thể chuyển cho người nhiều hơn một chút không?”.

Đại Tư Mệnh lạnh lùng nhìn nàng: “Đây không phải là chuyện có thể mặc cả”.

Chu Nhan thất vọng mím chặt môi: “Vậy được, có thể... có thể thêm hai mươi bảy năm, vậy cũng là tốt rồi”.

Đại Tư Mệnh thở dài thì thầm: “Vốn dĩ ta cũng có thể tự dùng Tinh Hồn Huyết Thệ để làm Thời Ảnh sống dậy. Chỉ tiếc thời gian của ta không còn bao nhiêu”. Lão nhân lắc đầu, lộ ra một tia cười khổ: “Ta cũng có số mệnh của ta, hết thấy đều không thể trốn tránh!”.

“Không thành vấn đề, để ta làm.”

Chu Nhan siết chặt tay, ánh mắt ngời sáng: “Chỉ cần ông dạy Tinh Hồn Huyết Thệ cho ta”.

“Cũng không dễ dàng như vậy”. Đại Tư Mệnh quay đầu nhìn lại tiểu cô nương gấp gáp đến không thể chờ được nữa mà lắc đầu. “Đừng thấy Tinh Hồn Huyết Thệ chỉ có một trang giấy, nhưng nó cũng là pháp thuật cao nhất cõi Vân Hoang. Một vạn người tu hành cũng chưa chắc tìm được một người có thể luyện thành.”

“Sẽ không!”. Nàng tràn đầy tin tưởng: “Ta nhất định học được”.

“Người chắc không?”. Đại Tư Mệnh đưa tờ giấy đến trước mặt nàng: “Người xem đi!”.

Chu Nhan chỉ liếc mắt một cái, ánh sáng trong mắt lập tức đông cứng lại.

“Có chuyện gì vậy?”.

Thoạt nhìn nàng không thể hiểu được câu đầu tiên ở đầu tờ giấy này, nàng không thể tin một lần nữa ngưng tụ tinh lực nhìn thoáng qua từ đầu,

phát hiện một một chữ trên trang giấy lại được tạo thành từ vô số chữ siêu nhỏ. Mà khi nàng nhìn chăm chăm vào trang giấy mỏng, chỉ những dòng chữ liên tục nhảy ra khỏi tầm mắt nàng, xoay tròn như thể vật thể sống, biến đổi thành mười, mười thành trăm, trong nháy mắt nhân lên vô số, dày đặc trước mắt nàng. Những đốm sáng này đang di chuyển từng cái một, giống như những ngôi sao trên bầu trời đang di chuyển rất nhanh, chỉ sau một cái nhìn lướt qua, Chu Nhan đã cảm thấy chóng mặt, máu tràn trong cổ họng, thiếu chút nữa thì nôn ra máu.

Đại Tư Mệnh phát ổng tay áo thu lại trang giấy kia, mắt lạnh nhìn nàng: “Thế nào?”

Khi dòng chữ biến mất trước tầm mắt, toàn thân Chu Nhan chấn động, lúc này mới khó khăn khôi phục lại trạng thái, nàng hít một hơi thật sâu, sắc mặt tái nhợt.

“Thuật pháp này thật là quý dị!”

“Người nói đúng”. Đại Tư Mệnh gật đầu: “Đây là huyết chú pháp thuật thần bí nhất. Tinh Hồn Huyết Thệ khác với pháp thuật bình thường ở Vân Hoang. Ở thời kỳ Tinh tôn đại đế còn chưa tồn tại, hơn một ngàn năm trước thông qua tăng lữ Tây thiên mới truyền vào. Người xuất thân là môn hạ của thần miếu Cửu Nghi, lần đầu tiên nhìn thấy nó có thể cảm nhận sự không bình thường, đó là điều tự nhiên”.

Huyết chú? Chu Nhan nghĩ nghĩ đột nhiên run lên, ở Susa Dhaalu,

không phải đại vu sư của Hoắc Đồ Bộ cũng chính là dùng huyết chú hay sao? Khi đó lão ta dùng mấy chục mạng Giao nhân tạo ra một cái xác giống nàng như đúc, đó là tà thuật mà những tông môn thuật pháp chính thống ở Vân Hoang đều khinh thường. Nhưng vì thần miếu Cửu Nghi, thân là nhất đại tông môn mà cũng dùng Huyết chú?

“Tinh Hồn Huyết Thệ đương nhiên không phải tà thuật”. Đại Tư Mệnh giống như đã đọc được suy nghĩ của nàng lập tức nhíu mày: “Người đừng suy nghĩ lung tung”.

Chu Nhan không khỏi nghi ngờ, đều là lấy mạng đổi mạng, khác nhau chỗ nào?

Ám chi vô thuật, lấy máu làm vật dẫn, sử dụng mạng sống của người khác làm tế phẩm, đương nhiên là làm trái thiên đạo. Đại Tư Mệnh kiên nhẫn nhìn nàng giải thích, nhưng Tinh Hồn Huyết Thệ không như vậy, nó chỉ có thể dùng chính sinh mệnh của mình để hiến tế.

“Ồ...”. Chu Nhan tỉnh ngộ, “Cùng là huyết chú nhưng dùng máu của chính mình thì không tính là tà thuật, mà dùng máu của người khác thì lại là tà thuật phải không?”

“Đúng vậy!”. Đại Tư Mệnh vuốt cằm nghiêm nghị nói, “Cái gọi là phân biệt chính tà không nằm ở bản thân pháp thuật, mà là nằm ở mục đích của người sử dụng. Mặc dù Tinh Hồn Huyết Thệ là chú thuật, nhưng nó dùng máu của chính mình, không cướp đoạt sinh mệnh của người khác, ý nghĩa của nó là thuần khiết, pháp thuật tự nhiên cũng quang minh”.

“Hóa ra là như vậy”. Chu Nhan gật gật đầu rồi lại nhíu mày: “Nhưng... nếu nó không phải tà thuật, vì sao sư phụ lúc trước không chịu truyền nó cho ta?”.

“Người còn không hiểu sao?” Nghe được nàng hỏi một câu ngây thơ như vậy, trên mặt Đại Tư Mệnh hiện lên một tia cười khở: “Nó không dạy cho người Tinh Hồn Huyết Thệ, thật ra chính là vì phòng ngừa phát sinh chuyện như hôm nay”.

Trong nháy mắt nàng sững sờ thật lâu vẫn không nói nên lời.

“Tinh Hồn Huyết Thệ là thuật pháp cực kỳ tàn nhẫn, nó cướp đi một nửa sinh mệnh của người thi hành, nó không muốn có ngày người phải dùng đến nó”.

Đại Tư Mệnh thở dài một tiếng, giọng nói đầy bi ai: “Haizz. Thời Ảnh đối với người, trước sau đều muốn bảo vệ, thật sự vượt xa tưởng tượng của người”.

Chu Nhan nghe đến ngây người, trong giây lát nàng nhớ lại bộ dạng của sư phụ trong khoảnh khắc cuối cùng. Từng lời người nói, cử chỉ ánh mắt của người, đột nhiên trở lên sống động như hiện về ngay trước mắt nàng. Sự đau khổ này khiến nàng như không thở nổi.

“Ta... ta nhất định cứu được sư phụ”. Nàng nghiên răng lặc lại như một lời thề: “Bằng... bằng giá nào cũng phải làm được”.

“Vậy thì thử đi”. Đại Tư Mệnh thở dài liếc mắt nhìn nàng một cái, trong cả cõi Vân Hoang này, linh lực của người chỉ đứng sau ta và Thời Ảnh, hơn nữa tuổi tác cũng coi như còn đủ, đây là nguyên nhân duy nhất mà ta giữ lại mạng cho người.

Hóa ra đây mới thật ra là mục đích của ông ta. Không phải ông ta tha cho nàng, mà là muốn dùng nàng đổi mạng cho sư phụ. Nhưng mà Chu Nhan cũng không có ý nghĩ phản đối, nàng mạnh mẽ gật đầu tha thiết nhìn lão

nhân: “Ông sẽ làm sư phụ ta, dạy ta Tinh Hồn Huyết Thệ có phải không?”.

Đại Tư Mệnh lại lắc đầu: “Không!”.

“Sao?” Chu Nhan lập tức thất sắc.

“Tinh Hồn Huyết Thệ có nguồn gốc từ Tây Thiên, đó là thuật pháp không thể truyền thụ, chỉ có thể dựa vào ngộ đạo”. Đại Tư Mệnh nhìn vào trang giấy kia, giọng nói bình tĩnh. “Trên thực tế, mỗi một người khi nhìn thấy nội dung đều sẽ không giống nhau. Giống như ngàn hàng vì tinh tú trên bầu trời, chỉ cần người xem sao đứng ở những vị trí khác nhau thì sẽ nhìn thấy sự việc không giống nhau, vì vậy thuật pháp này căn bản không thể truyền miệng”.

“Hả?”. Nàng mờ mịt chỗ hiểu chỗ không.

“Đó có nghĩa là ta không thể dạy cho người thuật pháp này, cũng giống như năm đó ta không thể dạy cho Thời Ảnh vậy”. Đại Tư Mệnh lạnh lùng nói: “Mà người cũng phải dựa vào ngộ tính cùng thiên phú của chính mình mới có thể vượt qua ranh giới này. Không ai có thể giúp được người”.

Chu Nhan rút cuộc cũng đã hiểu, nhưng nàng không lùi bước, chỉ cắn chặt răng đi lấy trang giấy, miệng nói: “Được, vậy ta tự mình học là được.”

“Chờ một chút!”. Đại Tư Mệnh lại đưa tay thu lại trang giấy viết Tinh Hồn Huyết Thệ, lạnh lùng: “Muốn ta giúp người, cần một cái gì tương ứng. Ngoài việc giao ra một nửa sinh mệnh, người còn phải đồng ý với ta hai điều kiện”.

“Hai điều kiện?”. Chu Nhan sững sốt, không phải Đại Tư Mệnh cũng muốn cứu sư phụ sao? Vì sao đến lúc này cũng muốn ra điều kiện với nàng. Nhưng mà nàng sốt ruột muốn cứu người, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên: “Chỉ cần cứu được sư phụ, cái gì ta cũng đồng ý với ông”.

“Tốt lắm, người nghe ta nói”. Đại Tư Mệnh nhìn nàng: “Đầu tiên nếu người không cứu được Thời Ảnh, ta nhất định sẽ giết người”.

“Điều đó là đương nhiên!”. Nàng không chút nghĩ ngợi trả lời. Đại Tư Mệnh lạnh lùng nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: “Sau này, chờ hết thấy đều khôi phục nguyên trạng, ta hi vọng người đem Ngọc Cốt trả lại cho Thời Ảnh. Từ nay về nay rời xa nó, vĩnh viễn không gặp mặt”.

“Cái gì?”. Chu Nhan sững sốt một chút nhất thời không nói ra lời.

“Người không muốn?”. Đại Tư Mệnh lạnh giọng.

“Tại sao?” Nàng hít một hơi khí lạnh, theo bản năng lảm bảm: “Chuyện này không phải chuyện ta có thể quyết định. Nếu... nếu sư phụ vẫn muốn gặp ta thì sao?”.

“Cũng không chắc!”. Đại Tư Mệnh bình tĩnh gằn từng tiếng: “Nếu nó còn muốn gặp người, người liền nói với nó, bởi vì chuyện Uyên chết người vĩnh viễn không thể tha thứ cho nó”.

Nói tới đây, lão nhân cười lạnh một tiếng: “Thời Ảnh là một người cao ngạo, chỉ cần nó nghe được những lời này thì về sau sẽ không bao giờ gặp mặt người nữa”.

Cái gì? Chu Nhan khiếp sợ ngẩng đầu nhìn lão nhân, sắc mặt tái nhợt nói không ra lời. Giờ khắc này lão nhân tiên phong đạo cốt mà trong mắt chỉ là ánh nhìn lạnh lẽo.

“Chỉ cần một câu là đủ!” Lời nói của Đại Tư Mệnh nhẹ nhàng mà lạnh nhạt: “Người có đồng ý không?”.

“Vì sao?” Nàng thật sự không nhìn được: “Rốt cuộc vì sao ông phải làm như vậy?”.

“Bởi vì người là sao chổi, vốn dĩ không nên xuất hiện trong cung mệnh của nó”. Ánh mắt Đại Tư Mệnh nguội lạnh, nhìn nàng chằm chằm như nhìn một con rắn độc: “Thời Ảnh khi còn sống đã được định sắc là Đế quân Không Tang, đứng đầu Vân Hoang. Sao có thể chỉ vì sự xuất hiện của người mà bị phá vỡ?”.

“Sao?”. Chu Nhan ngẩn ra, “Sư phụ, cho... cho tới bây giờ sư phụ chưa từng nghĩ tới danh lợi. Người sẽ không đi làm Đế quân gì Không Tang gì đó đâu, cho dù sống lại người cũng sẽ làm một Thần quan kiêu ngạo cả đời sống trong thần miếu”.

“Hừ, người còn chưa đủ hiểu về nó”. Đại Tư Mệnh lạnh lùng: “Một người tu luyện đã động lòng trần thì không còn thích hợp để khoác trên mình thần bào nữa. Thời Ảnh cực kỳ khắc nghiệt với bản thân, thế nào lại không biết tự xem xét”.

“Ta...” Chu Nhan há miệng còn chưa kịp nói gì, đã bị Đại Tư Mệnh ngắt lời bằng giọng nói vô cùng nghiêm khắc: “Người đã hại chết nó, hiện giờ thừa dịp còn có một tia chuyển cơ, người phải hoàn toàn rời đi, nếu không Thời Ảnh sớm muộn gì cũng sẽ bị người liên lụy lần nữa, chết trong tay người”.

“Không đâu...”. Chu Nhan sợ đến mức run lên, ngẩng đầu như thế nào cũng không chịu tin vào điều đó, nói: “Ta... về sau ta sẽ nghe lời, sẽ không bao giờ làm loạn nữa”.

“Ta không tin lời hứa của ngươi”. Lời nói của Đại Tư Mệnh lạnh như băng nhìn chăm chăm tiểu cô nương: “Nghe ta, nếu không có ngươi, cuộc sống của nó sẽ thật tốt, cả Vân Hoang cũng sẽ tốt đẹp. Ngươi đã hại chết nó một lần, chẳng lẽ còn muốn có lần thứ hai? Chẳng lẽ ngươi không hi vọng nó có thể sống một cuộc đời tốt đẹp hay sao?”.

“Cuộc đời tốt đẹp?”. Chu Nhan chân động, nhìn người được xưng là tông sư thuật pháp Vân Hoang, lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Làm tông sư thuật pháp Vân Hoang, Đại Tư Mệnh có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai không? Cho nên lúc này mới nói ra những lời như vậy. Nếu không có ta, sư phụ... có phải người sẽ sống tốt hơn đúng không?”. Nàng thì thào nói nhỏ, trước mắt xẹt qua một màn thảm kịch nơi Tinh Hải Vân Đình, toàn thân dần dần phát run. “Vậy... đây là lời tiên đoán của ông sao?”.

“Phải!”. Đại Tư Mệnh dừng lại. “Ngươi không tin, chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy mạng của nó ra mạo hiểm, nhìn xem có phải là thật hay không ư?”.

“Không! Không! Ta chỉ muốn sư phụ sống thật tốt”. Chu Nhan run lên bỗng dung nổi giận thất vọng gật đầu: “Cái... cái gì ta cũng hứa với ông”.

“Tốt lắm!”. Trong ánh mắt lạnh lùng của Đại Tư Mệnh thoáng ra một tia cười nhìn nàng: “Đây chính là ngươi cam tâm tình nguyện mà lập lời thề. Nếu vi phạm sẽ phải trả giá thật đắt, biết không?”.

“Đã biết!”. Chu Nhan gật đầu, bỗng nhiên nghẹn ngào nâng mu bàn tay xoa khóe mắt: “Ông yên tâm, ta... ta cũng không muốn hại chết người lần thứ hai”.

“Ngươi biết vậy là tốt!”. Đại Tư Mệnh gật đầu, ngón tay kẹp trang giấy đưa tới trước mặt nàng, giọng điệu bình thản: “Cầm lấy đi, hi vọng... trước khi tới tuần trung thất bốn mươi chín ngày, ngươi có thể dùng Tinh Hồn Huyết Thệ vẫn hồi hết thủy”.

Chu Nhan cắn răng: “Yên tâm, ta nhất định làm được”.

Trong lúc ngươi hôn mê, ta đã nhờ thần diệu Trùng Minh đưa xác và hồn phách Thời Ảnh trở về Cửu Nghi”. Đại Tư Mệnh trầm giọng dặn dò: “Việc này cực độ bí mật, không thể để cho người ngoài biết được. Ta đã

báo thần quan bên kia đích thân dọn dẹp đại điện, châm đèn Thất Tinh, phong tỏa thần miếu Cửu Nghi để nội bất xuất ngoại bất nhập”.

Chu Nhan nắm chặt trang giấy, lập tức đứng dậy: “Ta lập tức đến đó ngay”.

“Đi đi!”. Đại Tư Mệnh xoay người đẩy cửa thần miếu ra: “Nếu thất bại, đừng trở về nữa!”.

Từ chín tầng trời, gió cuốn tới làm tung bay cả mái tóc dài và ống tay áo của ông lão, Đại Tư Mệnh đi ra ngoài cửa nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh. Một đôi cánh trắng như tuyết hạ xuống, che lấp cả trời sao.

“Thần điều Trùng Minh!”. Chu Nhan lập tức kinh hô.

Thần điều Trùng Minh bay dưới bầu trời đầy sao, bốn con mắt đỏ rực, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, hai tròng mắt hiện lên biểu tình phức tạp đầy thù địch cùng giận dữ, cái mỏ nhọn như lưỡi dao sắc bén treo trên đỉnh đầu nàng.

“Trùng Minh!”. Đại Tư Mệnh cúi đầu quát một tiếng khuyển can: “Không phải đã nói rồi sao, nếu cô ta bằng lòng cứu người, người phải cố gắng giúp cô ta. Hiện tại sự tình có chuyển biến!”.

Cổ họng thần điều phát ra một tiếng kêu càu nhàu bỗng nhiên cúi đầu, thoát cái đã cấp ngang người nàng lên.

“Trùng Minh!”. Đại Tư Mệnh lớn tiếng, giơ thẻ ngọc trong tay lên. Nhưng mà thần điều không làm tổn thương đến Chu Nhan. Nó vung cổ ném nàng lên không trung, rơi xuống trên lưng mình. Bốn con mắt đỏ rực trừng lên liếc Đại Tư Mệnh một cái, gương cánh bay lên.

“Đi theo Trùng Minh đi!”. Đại Tư Mệnh nhìn tiểu cô nương trên lưng bạch điều, phát tay áo chỉ hướng về phương Bắc xa xôi.

“Ta sẽ ở Đé đô quan sát tiến độ của ngươi. Trong vòng bốn mươi chín ngày đến tuần trung thất, nếu sao có phát sinh sự thay đổi, ta sẽ biết ngươi có thành công hay không”.

Chu Nhan có chút khó hiểu: “Ông... ông không đi cùng ta sao?”.

“Không thể phân thân!”. Đại Tư Mệnh thản nhiên nói: “Hiện giờ ta ở Đé đô còn một số chuyện gấp cần phải làm, không thể rời đi. Huống chi chuyện này ta cũng hết cách, chỉ có thể dựa vào chính ngươi. Đi đi!”.

Chu Nhan rút cuộc gật đầu, cười thần điều Trùng Minh bay đi.

Mãi cho đến khi tiếng thần điều xé gió biến mất, Đại Tư Mệnh mới thở dài một tiếng giữa mênh mông gió lộng, cô đơn khoanh tay, đi lên đài quan sát xem tinh tượng. Mấy ngày nay bởi vì bận rộn cùng lo âu, đã lâu rồi ông không có thời gian mà xem thật kỹ sao trời.

Kính xem sao còn im lìm đứng lặng dưới vòm trời, mà tinh tượng trên trời đã chậm rãi biến ảo giống như trăm ngàn đêm. Hàng vạn đêm trước đây, ông đã từng hứa với một nữ tử, sẽ dùng tâm lực cả đời để bảo vệ đứa bé bị bỏ rơi kia. Nhưng mà đến bây giờ vẫn là xuất hiện sao lâm.

“A Yên! A Yên! Nàng có trách ta không?”.

Đại Tư Mệnh nhìn không được thở dài, ngẩng đầu xem sao trời. Nhưng mà vừa ngẩng đầu nhìn một cái đột nhiên chân động đến thất sắc.

“Không thể nào!” Lão nhân thốt lên giơ kính xem sao lên, run rẩy nhìn bầu trời đêm. Những gì thấy được qua ống kính khiến lão không khỏi khiếp sợ. Mặt dù Thời Ảnh đã giết chết thủ lĩnh của Phục Quốc quân, nhưng mà phiến Quy Tà nhô lên từ Bích Lạc vẫn không thể thay đổi, mà sau lưng Quy Tà, ánh sáng ngày một rõ ràng. Ngược lại Thiên Lang chệch quỹ đạo, bóng đen ngày một lớn. Hết thấy đều không có thay đổi, thậm chí còn chuyển biến xấu hơn cả trước kia. Đại Tư Mệnh một lần nữa nâng kính xem sao lên, thân thể lay động như gió, nhìn chăm chăm trời cao hồi lâu, nhưng mà bầu trời đầy sao vẫn lạnh lẽo như vậy, như chưa hề vì bất cứ thứ gì mà thay đổi. Đại Tư Mệnh kinh ngạc hồi lâu bỗng nhiên cười dài một tiếng, thất hồn lạc phách thì thào: “Thời Ảnh à Thời Ảnh. Lần này xem như cậu chết vô ích rồi!”.

Đúng vậy, không hề có gì thay đổi. Cho dù Thời Ảnh hi sinh như vậy, bất chấp tính mạng giết chết Giao nhân mà y cho là mối họa kia, nhưng mối họa vẫn không biến mất. Ngay cả điềm báo xấu về vận mệnh Không Tang cũng vậy.

-----oOo-----

Chương 77: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 77: Thâm cung

Đại Tư Mệnh vội vàng bước xuống từ đỉnh Bạch Tháp, đi thẳng về phía thần điện.

Bức màn thần điện buông xuống, ngọc đỉnh tỏa hương thơm ngát, nhưng sau màn che lại mơ hồ truyền ra âm thanh hỗn loạn, yếu ớt, kinh hoàng. Thấy lão vừa xuất hiện, có người lập tức bước vài bước lên đón, nắm lấy tay áo ông. Người đó là Ninh Thanh – đại tổng quản thần điện.

“Ngài đã tới!”. Tổng quản bất chấp thất lễ kéo lấy Đại Tư Mệnh như gặp được cứu tinh, nhỏ giọng nói: “Mau mau, mau vào nhìn xem, Đế quân... ông ấy... ông ấy đã hôn mê bất tỉnh nửa ngày. Ngự y châm cứu cũng không có tác dụng... chỉ sợ...”.

“Tại sao lại có thể như vậy?”. Đại Tư Mệnh chấn động, trong mắt là vẻ ngoài ý muốn: “Buổi chiều ta đến thăm, Đế quân vẫn còn tỉnh, sao tới buổi tối lại thành như vậy? Có ai đã tới?”.

Tổng quản ho khan vài tiếng đê thấp thanh âm: “Chỉ có... chỉ có... Thanh phi tới!”.

“Thanh phi?”. Đại Tư Mệnh biến sắc, bước chân đi thẳng vào trong, rất nhanh vào sâu trong phòng. Phòng thật lớn, trang hoàng lộng lẫy, giường nằm của Đế quân cũng rất to và tráng lệ, được trạm khắc từ gỗ trầm hương, căn phòng chia làm ba lối vào. Đại Tư Mệnh nhanh chóng đi vào trong cùng, người hầu đứng xếp hàng xung quanh không dám tiến vào theo. Đến khi chỉ còn lại hai người, Đại Tư Mệnh không hề khách khí mắng tổng quản:

“Người thật là hồ đồ, sao lại để Thanh phi một mình đến gặp Đế quân?”.

Tổng quản thở dài một hơi: “Buổi chiều Thanh phi nương nương nhất định phải tiến vào, nói là hao phí đến mười vạn lượng vàng để mua thảo dược và anh túc tuyết, nấu thành canh đại bổ, nếu không nhanh chóng cho Đế quân dùng thì sẽ uổng phí dược liệu”.

“Canh đại bổ là cái gì?”. Đại Tư Mệnh nhíu mày, “Không có mệnh lệnh của ta, dám tự tiện ăn uống, người có muốn bị chém đầu không?”.

“Thuộc hạ không dám!”. Tổng quản vội vàng quỳ xuống, ngữ khí sợ hãi, nhưng sắc mặt không hoảng loạn: “Nhưng Thanh phi nương nương là chương quản hậu cung, nếu để bà ấy giận dữ cũng sẽ kéo nô tài ra ngoài

chém. Nô tài chỉ có một cái đầu, chỉ sợ không đến phiên Đại Tư Mệnh tới chém!”.

Đại Tư Mệnh biết người này ở trong cung đã vài chục năm, từ trước đến nay khéo đưa khéo đẩy, lời nói đương nhiên cũng không thể đắc tội bên nào, đành phải bỏ qua. Ông vén màn lên, liếc mắt một cái liền thở một hơi nhẹ nhõm nói: “Còn may... hôn phách vẫn còn”.

Nghe thấy thế tổng quản cũng thở phào nhẹ nhõm. Cách đây không lâu, Bắc Miện Đế bỗng dưng bị trúng gió chóng mặt, không quan tâm đến triều chính, đã qua ba tháng mà vẫn không có chuyển biến tốt. Nhưng bọn họ thì bị ép đến khổ. Trong lúc Đế quân bệnh nặng, Thanh phi phụ trách quản lý hậu cung. Chính vụ giao cho Đại Tư Mệnh chủ trì. Vì việc này mà triều đình chấn động, không biết vì sao mà Thần quan cao nhất Đại Tư Mệnh lại đột ngột trở về, cũng rất nhiều người mãi cho đến khi đó mới nhớ tới còn có một Đại Tư Mệnh.

Trong mắt người đời thân phận Đại Tư Mệnh là em họ của Bắc Miện Đế, một người rời xa thế tục, không phe không cánh, lấy thân phận đó ra mắt chủ trì đại cục, sẽ không làm hỏng thế cân bằng mong manh của triều đình, có thể thấy Bắc Miện Đế cũng đã khổ tâm mà nghĩ.

Nhưng mà nhìn thấy bệnh tình của Đế quân ngày một trầm trọng không hề có dấu hiệu khởi sắc thì các phe cánh ở Vân Hoang lại bắt đầu rục rịch phân cao thấp.

Cho nên ngay cả một người khôn khéo như đại tổng quản cũng nhất thời do dự, không biết nên nghiêng về bên nào, đành phải lấy lòng cả đôi bên. Đại Tư Mệnh nhíu mày, liếc mắt quanh phòng hỏi:

“Chén thuốc đâu?”.

Tổng quản vội vàng nói: “Nương nương tự mình bón cho Đế quân uống xong đã cầm chén thuốc mang về”.

“Thật khôn khéo!”.

Đại Tư Mệnh nhìn Đế quân vẫn đang hôn mê, một lúc lâu sau mới nói: “Người lui ra đi, chỗ này có ta là được rồi”.

“Dạ!”.

Tổng quản như được đại xá vội vàng rời khỏi, rất nhanh tất cả thanh âm bên ngoài đều yên tĩnh trở lại. Đại Tư Mệnh cuộn lại màn trướng lặng nhìn Đế quân lâm vào hôn mê sâu, thần sắc phức tạp. Người nằm trong nhung lụa thoi thóp sống khác nào bộ xương khô. Hai má hõm sâu, hô

hấp mỏng manh, đầu tóc rối tung như cây cỏ, môi khô nứt như vỏ cây, hoàn toàn không còn nhìn ra thiếu niên thiên tử dương quang cười ngửa bản cung chỉ điểm giang sơn lúc trước. Nháy mắt đã qua ba mươi năm, thiếu niên như ngọc năm xưa giờ đã trở nên già nua tiêu tụy như vậy.

“A Quân, sau huynh già như vậy?”. Ông nhìn Đế quân nằm trên giường bệnh mà tự thì thào.

Hơi thở của Bắc Miện Đế mong manh như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngưng lại, nhưng tuy rằng lâm vào hôn mê lâu ngày, miệng không thể nói như thể vẫn run lên khi nghe thấy tiếng xung hô thân thiết quen thuộc.

“Quên đi! Để ta đổi mới sinh mệnh cho huynh đi”. Đại Tư Mệnh thì thào, lấy ra một thẻ ngọc màu đen từ trong ống tay áo ra, bắt đầu im lặng đọc chú. Dưới tiếng gọi của ông, pháp khí bắt đầu phát ra hào quang, cùng lúc đó chiếc nhẫn Đế quân đeo trên tay trái cũng phát ra ánh sáng chói mắt.

Hoàng đế bị kích phát, dòng máu Đế vương bị gọi trở về, dưới sự liên kết huyết mạch, Đại Tư Mệnh rót linh lực vào trong cơ thể Hoàng đế, sức sống dần rút đi trên mặt Bắc Miện Đế, nhưng sinh mệnh lại giống như được tái sinh, lần thứ hai ngưng tụ, quay trở về thân thể.

Nhưng không biết vì sao, Đế vương lại vẫn không thể mở mắt. Sau nửa canh giờ, rốt cuộc Đại Tư Mệnh cũng thi pháp xong, cơ thể cực kỳ mệt mỏi, lão đảo một cái gần như ngã xuống ngực Bắc Miện Đế.

“Hả?”. Ngay lúc đó Đại Tư Mệnh tựa hồ như nhìn thấy gì, bỗng nhiên giật mình.

Trên ngực Bắc Miện Đế hình như lộ ra một hơi thở hắc ám mỏng manh. Ông giơ tay lên đè vào huyết Thiên Trung trên ngực Bắc Miện Đế, nơi đó cũng không có gì dị thường. Trái tim vẫn còn đập. Ông dừng một chút, sắc mặt nghiêm trọng, đưa ngón tay đặt lên đôi môi khô nứt nẻ của Đế quân, từ khe miệng lấy ra một chút vết thuốc còn sót lại, đưa lên mũi ngửi. Theo lời tổng quản mà nói, thuốc này quả nhiên được nấu từ anh túc tuyết chí bảo Vân Hoang cùng mười hai loại dược liệu quý hiếm khác. Loại nào cũng rất đắt. Mười vạn lượng có thể thấy Thanh phi vì bảo vệ tính mạng cho Đế quân đúng là không tiếc gì.

Nhưng mà điều làm ông ta giật mình chính là, trong đó mơ hồ còn có một loại hương vị kỳ quái. Đó không phải hương vị của thảo dược, mà là...

Đại Tư Mệnh trầm ngâm hồi lâu, đặt ngón tay lên ngực Bắc Miện Đế liền tiếp dùng vài loại pháp thuật nhưng không cái nào có tác dụng thì không khỏi suy sụp buông tay. Không nghĩ ra thuốc của Thanh phi nhìn qua hoàn toàn không vấn đề, mà Đế quân sau khi dùng thì bệnh tình chuyển biến càng xấu, cuối cùng vẫn không thể mở mắt.

Theo lý thuyết, khi ông đã dùng đến Nhiếp hồn thuật, gọi ba hồn bảy vía Bắc Miện Đế trở về thân xác, đối phương hẳn là tức thời hồi phục thần trí, vì sao hiện tại lại lâm vào tình huống này?

Thân là người có pháp thuật mạnh nhất Vân Hoang, giờ phút này Đại Tư Mệnh lại hết đường xoay sở.

Ngự y nhìn không ra, ngay cả ta cũng không nhìn ra thứ gì không thích hợp. Thanh phi, nữ nhân kia thật sự là lợi hại.

Đại Tư Mệnh cười khò đứng lên nhỏ giọng nói với người đang hôn mê: “Năm đó ả dùng cách hại chết A Yên không để lại dấu vết, rồi mười mấy năm sau lại tiếp tục dùng cho huynh”.

Đế quân nằm trên giường bệnh mặc dù không thể mở mắt lại giống như nghe được lời này, thân hình hơi chấn động.

Đại Tư Mệnh bỗng nhiên cắn răng: “Ta quyết không để cho ả thành công lần nữa”.

Lời còn chưa dứt, ông đã lật cổ tay, chỉ giây lát sau ngọc bội trong tay liền hóa thành một thanh kiếm sắc bén, Đại Tư Mệnh vung kiếm lên cổ tay, cắt vào mạch máu, nhỏ máu trên cổ tay xuống ngực Bắc Miện Đế, cùng lúc đó tay cầm kiếm lại hướng xuống ngực Bắc Miện Đế, đâm thủng trái tim ông ta. Khoảnh khắc kia toàn thân Bắc Miện Đế chấn động kịch liệt. Kiếm đâm trúng ngực, mũi nhọn xuyên qua, thân thể Bắc Miện Đế bỗng nhiên run rẩy, giống như bị một sức mạnh kỳ lạ điều khiển, không dây mà lại treo lên giữa không trung đến một tấc. Nơi ánh kiếm rơi xuống có cái gì đỏ như máu, cuồn cuộn tuôn ra từ trong ngực. Đó không phải máu mà là thứ gì đó dày đặc như sêu.

Lũ sêu bị kiếm quang chém tới cảm giác được nguy hiểm, lập tức trào ra khỏi ngực, điên cuồng chạy tán loạn bốn phía. Nhưng mà ngay sau khi rời khỏi vật chủ, trong giây lát lập tức ngửi thấy mùi máu chảy ra giữa không trung, đột nhiên lũ sêu tụ lại giống như thủy triều đó lao về phía tay Đại Tư Mệnh đang nhỏ máu. Đại Tư Mệnh lật cổ tay, ngón tay vừa động, miệng đã đọc chú thuật. Một màn sương lạnh từ đâu bay tới lập tức đóng băng tất cả lũ sêu lại.

“Quả nhiên là thủ đoạn này!”. Đại Tư Mệnh không khỏi ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào đám sâu tự lằm bằm, cổ tay ông tay hơi di chuyển, kiếm khí lập tức phục hồi nguyên dạng thành ngọc bội đưa vào tay áo. Lão nhân cứu đầu cẩn thận nhặt một con sâu nhỏ từ dưới đất lên xem xét, bỗng giật mình: “Quả là lợi hại, vậy mà ả lại nuôi được cỏ trùng hiểm thấy ở Vân Hoang, Nghe nói thị nữ A Thổ thân thiết của Thanh phi đến từ Trung châu cũng là người có chút năng lực, không ngờ cô ta lại có thể biết được đến cả vật này.”

Bác Miện Đế nằm trên giường bệnh toàn thân run rẩy kịch liệt, máu trên ngực còn chưa đông lại, vừa rồi nếu mũi kiếm đâm sâu thêm nửa phân, có lẽ ông ta đã coi như bị chính huynh đệ của mình tiễn đi châu trời rồi.

“Cỏ trùng là loại sinh vật tà ác, trừ khi biết vật chủ sắp chết, nếu không nó sẽ không rời khỏi thân thể.”

Đại Tư Mệnh cười lạnh một tiếng nhìn thoáng qua Đế quân: “Mà ta và huynh, trên người chảy cùng một dòng máu, cho nên sau khi cỏ trùng rời khỏi cơ thể huynh sẽ bị máu của ta hấp dẫn”.

Hóa ra một kiếm kia đâm xuống chính là vì lý do này. Đại Tư Mệnh ngửi mùi cỏ trùng vuốt cằm.

“Mùi cỏ trùng bị hương thơm của các loại dược liệu che đi, cho dù là ngự y có y thuật cao minh nhất trong cung cũng không phát hiện ra vấn đề. Chỉ có người trực tiếp dùng thuốc mới có thể cảm nhận thấy. Thế nhưng huynh lại đang hôn mê hoàn toàn không thể mở miệng.”

Bả vai Bác Miện run lên, mi mắt không ngừng co giật như muốn mở to mắt ra mà nhìn: “Đây là loại cỏ trùng đầu bẳng”. Đại Tư Mệnh cẩn thận quan sát con sâu nhỏ, thản nhiên: “Xem ra không phải ả muốn mạng của huynh, mà là muốn khống chế thần trí của huynh thôi. Thật sự là nữ nhân lợi hại!”.

Nói đến đây Đại Tư Mệnh không nhịn được mà nở một nụ cười châm biếm: “Một mặt thì cho huynh sử dụng phương thuốc hồi sinh đại bổ, mặt khác lại hạ cho huynh cỏ trùng mạnh nhất, ả đang tính toán nếu lỡ không cứu được mạng của huynh thì cũng biến huynh thành con rối mặc người thao túng. Nữ nhân này có bản lĩnh thật”.

Người nằm trên giường mặc dù hôn mê nhưng thân thể không ngừng run rẩy, mí mắt rung động như muốn mở ra.

“Cỏ trùng này đã được nuôi lớn đến thế này. Xem ra ả đã cho huynh uống ít nhất ba lần thuốc rồi”. Đại Tư Mệnh nhìn đám sâu lúc nhúc lớn

nhỏ trên mặt đất, lạnh lùng: “May mà đúng lúc ta đi qua, bằng không huynh thật sự muốn sống không được, muốn chết không xong”.

Nói tới đây Đại Tư Mệnh thở dài nâng một bàn tay Đế quân lên, vẽ một phù chú lên huyệt Thiên Trung trên ngực, máu chảy ra lập tức chậm lại, miệng vết thương nhanh chóng liền lại, tốc độ thậm chí có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Bắc Miện Đế dòn dập thở dốc, sắc mặt trắng bệnh, môi càng không ngừng run rẩy.

“Ồn rồi, hiện tại đã không sao, huynh không cần phải gấp gáp”. Đại Tư Mệnh cúi người, dùng khăn nhẹ nhàng lau thật kỹ vết máu trào ra từ thất khứ Đế quân, giọng điệu nhẹ nhàng: “Yên tâm, ta cũng không bằng lòng để cho huynh rơi vào tay ả đàn bà kia. Đường đường là Hoàng đế Không Tang, số mệnh của người nào đến lượt ả đàn bà kia không chế?”.

Bắc Miện Đế hộc ra máu độc, hô hấp đã thuận hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể mở mắt như cũ.

“Hừ, huynh có biết không, từ khi huynh bệnh nặng đến nay, trên dưới triều đình đều lục đục. Thê tử của huynh, nhi tử của huynh, tâm phúc đại họa của huynh, đại thần lục bộ phiên vương, không ai là không có tâm tư riêng. Nhưng có người nào thật tâm vì lợi ích quốc gia không?”. Đại Tư Mệnh thở dài một hơi ngồi xuống chiếc ghế dài.

“A Quân, từ khi huynh trị vì Không Tang, đất nước này ngày càng trở nên xa hoa lãng phí. Nhưng nghĩ kỹ thì huynh cũng không phải là một hôn quân, sao lại để tình cảnh xảy ra như hôm nay?”.

Yết hầu Bắc Miện Đế khẽ động như muốn nói điều gì.

“Huynh muốn nói gì?”. Đại Tư Mệnh cũng nở nụ cười nhìn về phía người đang hấp hối: “Cầu xin ta cứu huynh, hay là cầu xin ta giết huynh sớm một chút?”.

Lúc này biểu cảm trên mặt lão nhân tiên phong đạo cốt dường như cũng kỳ lạ. Vừa như tà ác vừa như thương hại nhìn xuống huynh đệ nằm bất động trên giường, thở dài: “Thật xin lỗi A Quân, tuy rằng huynh bị bệnh nguy kịch, nhưng mà ta vẫn còn muốn giữ lại mạng cho huynh, bởi vì nó còn hữu dụng”.

Bắc Miện Đế nằm trên giường bệnh hô hấp dòn dập, yết hầu trượt lên trượt xuống nhưng không nói nổi một chữ.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, hôm nay ta tới là có chính sự cần làm”.

Đại Tư Mệnh lấy ra một tấu chương từ trong lồng ngực, đặt xuống trước mặt Đế quân: “Nào, nếu ta đã cứu mạng huynh, vậy huynh thay ta ký cái này đi”.

Bắc Miện Đế không mở được mắt chỉ có thể chậm rãi lắc đầu. Đại Tư Mệnh dường như đọc được tâm tư của ông ta, cười lạnh: “Sao vậy, huynh không muốn biết trong đó viết cái gì ư? Hừ, yên tâm, là tin tốt. Trưởng tử của huynh muốn hoàn tục, cần huynh phê duyệt”.

Bắc Miện Đế nửa tỉnh nửa mê đột nhiên chân động, không biết lấy khí lực từ đâu, mí mắt nặng nề mở ra một chút, gắt gao nhìn Đại Tư Mệnh.

“Đúng vậy, ta nói, chính là Thời Ảnh. Huynh đã hai mươi mấy năm không gặp nó nhỉ? Sao nghe thấy tên của nó còn có thể có phản ứng như vậy?”.

Đại Tư Mệnh cầm lấy bút son, đặt vào đôi tay khô gầy của Đế Quân thúc giục: “Nào, ký lên trên một chữ “Chuẩn” đi!”.

Toàn thân Bắc Miện đế run lên, bàn tay khô gầy thật lâu vẫn đặt trên giấy thì thào thở dốc. Đại Tư Mệnh lạnh lùng: “Sao? Huynh không đồng ý sao?”.

Trong khi Đại Tư Mệnh tưởng rằng phải dùng tới pháp thuật mới có thể điều khiển đối phương làm theo ý mình, thì ngược lại ngón tay gầy guộc của đối phương lấy hết sức lực khẽ di động, viết xuống một chữ: “Chuẩn”.

Đại Tư Mệnh có chút ngoài ý muốn nhìn Bắc Miện Đế: “Hóa ra...”, ông ta dừng một chút: “Huynh cũng hi vọng nó cũng trở về sao?”.

Bắc Miện Đế không đáp, tựa hồ như đã dùng hết toàn bộ sức lực, ngón tay buông thõng, cả người rũ ra như sắp chết, ngã xuống gối nhưng chần lưa, cả người co quắp ho dữ dội.

-----oOo-----

Chương 78: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 78: Thâm cung (2)

“Đừng vội nghỉ ngơi, chỗ này còn có một chiếu chỉ cần huynh viết!”. Đại Tư Mệnh lại tiếp tục lấy một tờ giấy khác ra, đặt dưới bàn tay Bắc Miện Đế, “Nào!”.

Nhưng mà nhìn thoáng qua, nội dung chỉ dụ lại khiến người ta khiếp sợ, trên đó viết: “Xích tộc cô phụ thiên ân, tà đạo làm bậy, trăm năm nay cấu kết với Phục Quốc Quân, âm mưu phản quốc, tội ác tày trời nhiều không đếm xuể, ban cho phu thê Xích vương ngũ mã phanh thây, tru di toàn tộc!”.

Nội dung như vậy khiến cho Bắc Miện Đế chân động cả người, trong mắt tràn đầy kinh hãi, nhìn Đại Tư Mệnh. Diệt trừ lục bộ phiên vương, ý chỉ kinh người như vậy cũng đủ khiến cho Vân Hoang đại loạn, thiên hạ rung chuyển. Đại Tư Mệnh ông muốn làm cái gì?

“Sao? Huynh không chịu ký à? Huynh muốn biết chuyện gì? Huynh muốn gặp Hoàng Thái tử? Muốn gặp Thanh phi hay muốn gặp Tể tướng cùng Lục bộ phiên vương?”.

Giống như biết Đế quân muốn nói cái gì, Đại Tư Mệnh nở nụ cười, giọng nói mỉa mai: “Đáng tiếc huynh đã không thể làm gì được nữa. Bây giờ mọi chuyện không còn do huynh quyết định”. Ông ta nói xong, ngón trở cùng ngón áp áp uốn cong, chỉ chớp mắt giống như một cái công tắc, tay Bắc Miện Đế không tự chủ mà theo động tác của lão di động trên tấu chương, mạnh mẽ viết xuống một chữ: Chuẩn.

Thân thể Bắc Miện Đế run rẩy kịch liệt, nhìn chằm chằm vào người huynh đệ của mình: “Tốt lắm!”. Đại Tư Mệnh thu hồi tấu chương, nở nụ cười nhẹ, làm như trấn an: “Đừng lo, thứ này không hề có ý nghĩa, chỉ là dùng để hù dọa nhóc con kia một chút mà thôi!”.

Nhóc con? Là ai? Ông... ông ta rốt cuộc muốn làm cái gì?

Bắc Miện Đế mờ mịt nhìn Đại Tư Mệnh, trong mắt toát ra nghi hoặc cùng tức giận, thân thể gầy guộc run lên.

“Huynh muốn hỏi vì sao ta đối xử với huynh như vậy phải không?”. Có lẽ Đại Tư Mệnh dùng thuật đọc tâm, hiểu rõ ràng suy nghĩ của đối phương. “Chúng ta là huynh đệ từ nhỏ, lớn lên cùng nhau, khi huynh trở thành Đế quân liền phong ta làm Đại Tư Mệnh. Đến lúc huynh bị bệnh

nặng thậm chí còn đê ta nhiếp chính. Huynh cảm thấy huynh đối xử như vậy với ta là tốt lắm rồi, cho nên không rõ vì sao ta lại đối xử với huynh như vậy phải không?”.

Đại Tư Mệnh ngồi xuống ghế, nhìn anh trai ruột nói từng chữ: “Huynh nghĩ rằng ta muốn soán ngôi đoạt vị của huynh sao? Nếu ta nói ta làm việc này chỉ là vì Không Tang, huynh có tin không?”.

Bắc Miện Đế tỏ vẻ kinh ngạc.

“Hừ, có nói huynh cũng chẳng hiểu”. Đại Tư Mệnh thở dài vỗ bả vai gây trơ xương của Đế quân: “A Quân, cùng lắm huynh chỉ là một Đế vương phạm tặc mà thôi. Tinh huyết của Tinh Tôn Đại Đế đã suy vì trong tay huynh từ lâu rồi. Thế sự xoay vần, hiện giờ huynh không thể đảm đương nổi trọng trách, nên ta chỉ có thể đến đây”.

Nói tới đây, gương mặt Đại Tư Mệnh chợt u ám, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hơn nữa, ta cũng muốn cho huynh ném thử chút đau khổ mà năm đó A Yên từng phải chịu”. Trong khoảnh khắc đó, người Bắc Miện Đế run rẩy, hô hấp cũng trở nên run rẩy.

A Yên? Ông ta đang nói đến Bạch Yên hoàng hậu sao? Nữ nhân kia là điều cấm kỵ sâu nhất trong lòng lão. Ngần ấy năm mọi thứ liên quan đến nữ nhân đó đều bị lão tiêu hủy hết. Nơi nàng từng ở, đồ nàng từng dùng, cung nữ từng hầu hạ nàng, thậm chí cả Hoàng tử do chính nàng sinh ra, lão cũng hủy diệt hết thảy mọi thứ liên quan đến người vợ từng cùng mình kết tóc. Lão ta nghĩ rằng làm như vậy có thể xóa sạch hình bóng của nàng trong cuộc đời mình. Vậy nhưng đến khi sắp chết, lão lại nghe thấy cái tên này lần nữa. Hơn nữa đó lại là từ chính miệng đê đê ruột của mình nói ra.

Đại Tư Mệnh quanh năm thờ phụng thần linh trên đỉnh Bạch Tháp, vì sao ông ta đột nhiên nhắc đến, muốn thay Hoàng hậu đã chết kia trả thù mình sao? Bắc Miện Đế nhìn chằm chằm vào người em trai ruột, bàn tay co quắp siết chặt dưới chân lỵ, thân hình gầy gò không ngừng run rẩy, tràn ngập hoài nghi cùng phần nộ.

“Ta yêu A Yên”. Đại Tư Mệnh nhìn bào huynh thản nhiên: “Huynh không biết sao?”.

Bắc Miện Đế đột nhiên chấn động, không biết lấy khí lực từ đâu tự nhiên bật dậy, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ mà hung ác, thở phì phò lại không thốt ra được câu nào. Nhưng mà Đại Tư Mệnh nhìn người anh trai sắp chết của

mình, ánh mắt thẳng thắn không hề né tránh, bên trong ẩn chứa một tia sắc bén.

“Nếu không phải tại huynh, A Yên cũng sẽ không chết”. Giọng nói Đại Tư Mệnh lạnh lùng, tuy đã cách mấy mươi năm nhưng vẫn khó có thể áp chế phần nô cùng đau khổ.

“Huynh là đồ vô dụng đã hại chết nàng”.

Bắc Miện Đế siết chặt tay, nhìn chăm chăm đệ đệ ruột thờ dộc kịch liệt.

“Nhìn bộ dáng khiếp sợ của huynh đi. Đồ ngu xuẩn!”. Đại Tư Mệnh cười lạnh đứng lên: “Từ đầu tới cuối, huynh chẳng biết cái méo gì sắc. Huynh không biết sao? Mười năm tuổi ta đã để ý A Yên rồi!”. Đại Tư Mệnh nhìn ca ca, trong ánh mắt tràn ngập oán hận: “Nàng vốn phải là của ta, thế nhưng nàng lại yêu huynh. Phụ vương lại đồng ý hôn sự này, ta tranh không được bèn một mình xuất gia tu hành”. Nói đến đây trong giọng nói lão rít cuộc không kiềm được phần nô: “Nhưng tại sao huynh đã cưới nàng làm Hoàng hậu lại bỏ mặc nàng, độc sủng một nô lệ Giao nhân?”

Bắc Miện Đế mấp máy môi, lại suy yếu đến nói không nên lời.

“Hơn nữa huynh lại vì nô lệ Giao nhân kia mà phế truất Hoàng hậu của chính mình”. Đại Tư Mệnh nhìn Đế quân sắp chết cười lạnh: “Một nô lệ Giao nhân chết rồi thì thôi, thế nhưng huynh còn giận cá chém thớt sang A Yên. Nàng là Hoàng Hậu Bạch Yên, là mẫu thân trưởng tử của huynh, thế mà huynh lại vì một nữ nô lệ tước đoạt hết thầy địa vị của nàng, nhốt nàng vào lãnh cung”.

Bắc Miện Đế vẫn suy yếu nói không nên lời, hô hấp trở nên kịch liệt, khóe miệng không ngừng run rẩy, đột nhiên không biết lấy đâu ra sức lực, run rẩy nâng tay lên, nhặt lấy bút son ném về phía đệ đệ mình. Dám nhắc đến cái chết của nữ nhân mà cả đời lão yêu nhất, dù sắp chết cũng không thể buông bỏ.

Năm đó sau khi từ thần miếu Cửu Nghi trở về, lão phát hiện sủng cơ của mình đã bị đánh chết, ngay cả mắt cũng bị móc ra làm rèm châu, trong khoảnh khắc đó lão gần như phát điên, suýt chút nữa trực tiếp rút kiếm chém chết Bạch Yên hoàng hậu, tống nàng vào lãnh cung cả đời không được ra ngoài, mặc nàng tự sinh tự diệt đã xem như là quyết định khó khăn dưới sự chống đối khuyên can của Lục bộ phiên vương. Đại Tư Mệnh còn muốn như thế nào nữa?

“Không... không được... nguoi...”

Bác Miện Đế thở hổn hển, dù cố cùng không thể nói nên lời, chỉ lắp bắp: “Không được, không được nói Thu Thủy...”.

Đại Tư Mệnh chỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh khỏi cú ném, chỉ một động tác nhỏ như vậy cũng đã tiêu hao gần hết thể lực của Bác Miện Đế, toàn thân run rẩy xụi lơ trên giường bệnh, gần như thở không ra hơi, khổ sở đến tái mặt.

“Rất khó chịu đúng không?”. Đại Tư Mệnh nhìn Đế quân lúc này trong mắt hoàn toàn là tức giận, thì có một cảm giác thỏa mãn khi được báo thù.

“Một người đến lúc cuối đời lại muốn sống không được muốn chết không xong. Ba hồn bảy phách tán loạn, thống khổ không cách nào tả được, thật đúng là báo ứng”.

Giọng nói Đại Tư Mệnh càng lúc càng lạnh lẽo nhìn Đế quân.

“Năm đó A Yên trong lúc bệnh nặng ở lãnh cung vất vả suốt bảy ngày bảy đêm, mà tam cung lục viện bởi sợ huynh nhưng không ai dám nhìn nàng một cái. Những đau khổ mà nàng phải chịu trước khi chết, giờ đây ta muốn huynh cũng phải chịu đựng tương tự”.

Hai tay Bác Miện Đế run rẩy, cổ họng phát ra tiếng khụ khụ nhưng không phát ra nổi một chữ.

“Đường đường là một Hoàng hậu, phải sống ở lãnh cung lâu như vậy trước khi chết đi, huynh là không biết hay là trước sau căn bản không hề để ý đến sự sống chết của nàng?”.

Đại Tư Mệnh bỗng nhiên mất khống chế, một tay túm lấy Đế quân đã không còn sức phản kháng, bắt đứng dậy lớn tiếng: “Ngay cả khi nàng chết, huynh còn muốn làm nhục nàng, không cho nàng lấy thân phận Hoàng hậu mà mai táng ở Đế vương cốc. Huynh là thằng khốn nạn!”.

Thế nhưng trong mắt Hoàng đế Không Tang lại không hề chứa một tia hối hận, môi mấp máy phun ra một câu: “Ngươi... cảm thấy... nàng... xứng đáng sao...”.

Đại Tư Mệnh nhìn huynh đê, ánh mắt bỗng nhiên trở nên cực kỳ tức giận, tát mạnh một phát vào mặt Đế quân.

Bác Miện Đế vô cùng suy yếu, bị đánh cho bay thẳng ra ngã xuống giường bệnh, hơi thở hổn hển nằm bất động hồi lâu.

Ngươi đang hấp hối ngẩng đầu nhìn lên tấm cung hoa lệ treo vô vàn trang sức, không biết nhớ tới cái gì, khóe mắt đột nhiên rỉ ra một giọt lệ,

chậm rãi theo gò má già nua chảy xuống.

“Nước mắt này của huynh là vì nô lệ Giao nhân kia? Đã nhiều năm như vậy huynh vẫn không quên tiện nô kia”.

Đại Tư Mệnh nhìn Đế quân, trong mắt tràn ngập thù hận cùng tức giận, “Nếu huynh vì A Yên mà rơi một giọt lệ, với nàng cũng là đủ. Đáng tiếc trong lòng huynh, nàng là gì?”.

Giọng nói Đại Tư Mệnh dịu xuống lắm lắm: “Hừ, vận mệnh, chính là tàn nhẫn như vậy đấy. Trân bảo mà cả đời ta mong muốn, trong mắt huynh lại chỉ nhẹ như một hạt bụi”.

Hoàng đế đang hấp hối giống như thanh gỗ mục không một tiếng động nằm giữa gấm lụa, thỉnh thoảng rên rỉ khe khẽ, hơi thở mỏng manh nhưng sâu trong ánh mắt vẫn không hề lộ ra chút hối hận nào, chỉ có tức giận cùng oán hận.

“Ta vô cùng hận huynh, ca ca!”.

Đại Tư Mệnh nhìn huynh trưởng của mình, giọng nói cũng mang theo tức giận cùng oán hận sâu sắc: “Ta nên giết huynh để chôn cùng A Yên từ lâu mới phải”.

Bắc Miện Đế quay đầu nhìn đệ đệ, trong ánh mắt như thể mang theo dấu hỏi.

“Huynh là chân mệnh thiên tử, có Đế tinh chiếu mệnh, ta là người xem tinh tượng, chung quy vẫn không dám nghịch thiên”.

Đại Tư Mệnh thở dài siết chặt tay, “Ta chờ lâu như vậy, khó khăn lắm mới đợi được tới ngày hôm nay. Đợi cho đến khi huynh tận số, giờ đây ta có thể giết huynh dễ dàng như dìm chết một con kiến”.

Bắc Miện Đế nằm trên giường bệnh thở dốc, nhìn đệ đệ của chính mình, ánh mắt phức tạp vô cùng, nhưng cũng không có chút nào sợ hãi hay cầu xin.

“Huynh nghĩ tới cái chết có phải không? Hiện tại thân thể huynh chắc hẳn là vô cùng khổ sở đi.”

Đại Tư Mệnh giống như biết suy nghĩ của lão, lại nở nụ cười kết một cái ấn khác trên ngực Đế quân, nhỏ giọng: “Yên tâm, ta sẽ không cho huynh chết dễ dàng như vậy, ít nhất cho đến khi Thời Ảnh sống lại, huynh tuyệt đối không thể chết được”.

Chương 79: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 79: Thâm cung (3)

Trong đêm ấy, xa xa có thể thấy Đại Tư Mệnh đi về phía Bạch Tháp, hướng tới Tử Thần điện. Ti Thiên Giám sau một hồi lén lút theo dõi thì vội vàng vàng mở thủy kính, gọi vị chủ nhân phía bên kia Vân Hoang. Nhưng mà phía bên kia thủy kính, Thanh vương lại chậm rãi đến. Khuôn mặt vị vương gia mặt mũi có chút không vui: “Làm sao vậy? Nửa đêm nửa hôm còn tìm ta. Hay là ngươi đã tìm được tung tích thằng nhóc Thời Vũ kia?”

Ti Thiên Giám căn bản là muốn lập công, ai ngờ miệng còn chưa mở thì đã bị mắng, nhất thời lắp bắp đứng lên: “Vẫn... vẫn... vẫn chưa có tin tức ạ!”

“Đồ vô dụng!” Thanh vương nhin không được quát um lên: “Cái thằng Thời Vũ không nên thân kia, sớm không chạy, muộn không chạy, lại cứ trốn ra ngoài vào lúc này. Gần đây Diệp Thành biến động không ngừng, khắp nơi đều là loạn đảng của Phục Quốc Quân, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?”

“Thanh phi nương nương cũng gấp đến độ bốc hỏa, đã không kiêng kỵ gì đi tìm...” Ti Thiên Giám vội vàng thấp giọng bẩm báo: “Trước mắt Tuyết Oanh quận chúa đã được đưa về, nhưng vẫn chưa tìm được Hoàng Thái tử”.

Thanh vương nhíu mày: “Vì sao Tuyết Oanh quận chúa đã về mà Thời Vũ lại không thấy? Không phải hai đứa nó ở cùng nhau sao?”

Ti Thiên Giám cẩn thận hồi bẩm: “Theo lời quận chúa nói, Hoàng thái tử muốn xem Giao nhân lúc có đuôi trông như thế nào, cho nên chạy tới thôn Đồ Long tìm trò mới. Trên đường... trên đường gặp phản loạn Phục Quốc Quân, giữa lúc hỗn loạn hai người... hai người đã lạc mất nhau”.

“Tìm trò mới? Nghe giống trò mà thằng nhãi kia sẽ làm sao?”.

Ti Thiên Giám nghe vậy trong lòng lo lắng.

“Việc này...”.

“Chết không đối chứng, nha đầu nhà Bạch vương gia nói như vậy mà Thanh phi cũng tin sao?”

“Nương nương đã cho mời thuật sĩ, âm thầm dùng thuật đọc tâm, chúng minh điều quận chúa nói là thật. Quận chúa là đích nữ của Bạch vương, cũng không thể bắt lại để tra khảo được”. Ti Thiên Giám thấp giọng: “Hơn nữa, quận chúa Tuyết Oanh là thanh mai trúc mã của Hoàng thái tử, tình cảm sâu đậm, cũng sẽ không nói dối”.

“Hừ... đứa nhóc kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Thanh vương phiền muộn bất an: “Tiểu tử thôi không thể khiến cho người ta bớt lo. Lại đúng lúc Thanh Cương cũng bị thương khi chiến đấu ở Diệp Thành, chẳng giúp được gì, xem ra ta vẫn phải tự mình đến đó một chuyến. Vạn nhất thằng nhãi con kia có xảy ra chuyện gì...”.

Ti Thiên Giám vội vàng trấn an: “Thanh vương yên tâm, Hoàng Thái tử nhất định cát nhân thiên tướng”.

“Chỉ mong như vậy”. Thanh vương lầm bầm: “Ta đã mời thần quan trong tộc xem qua tinh tượng, ngôi sao số mệnh của Thời Vũ... vẫn còn yên vị”. Ti Thiên Giám liền tiếp lời: “Sao số vẫn tại vị, có thể thấy Hoàng Thái tử không sao”. Ngập ngừng một chút, Ti Thiên Giám lại nói: “Thế nhưng bệnh tình của Đế quân lại ngày càng nặng, mấy ngày trước còn lâm vào hôn mê. Thuộc hạ cảm thấy Vương gia nên cảnh giác”.

Thanh vương nhíu mày: “Cảnh giác cái gì?”.

“Cảnh giác Đại Tư Mệnh”. Ti Thiên Giám đề thấp thanh âm, cẩn thận nói: “Nhiều năm như vậy, tuy rằng Đại Tư Mệnh nhìn qua có vẻ thờ ơ, nhưng thật ra cũng không phải là một nhân vật đơn giản”.

Thanh vương ngẫm nghĩ, gật đầu: “Đúng vậy, lão già kia quan hệ rất tốt với Thời Ảnh. Nếu không phải có ông ta che chở, nhóc con kia đã mất mạng từ lâu. Vẫn nên đề phòng một chút”.

“Cho nên thuộc hạ mới cả gan nửa đêm kinh động vương gia”. Ti Thiên Giám đề thấp thanh âm: “Buổi tối hôm nay, thần điều Trùng Minh của Đại Thần Quan vừa tới đỉnh Bạch Tháp, hơn nữa cũng không phải chỉ đêm nay. Ba ngày trước, thần điều cũng đã tới. Đại Tư Mệnh còn theo

thần điểu đi ra ngoài một chuyển, không biết hai người đang làm chuyện bí mật gì”.

“Chẳng lẽ lão già kia thật sự thông đồng với Thời Ảnh?”. Thanh vương trầm mặc nghe bẩm báo, ánh mắt đảo liên tục: “Đêm nay thần điểu Trùng Minh đi về hướng nào?”.

Ti Thiên Giám ngẫm nghĩ nói: “Về hướng núi Cửu Nghi”.

“Thần miếu Cửu Nghi?”. Thời Ảnh gặp Đại Tư Mệnh xong chẳng lẽ lại suốt đêm bay trở về thần miếu Cửu Nghi? Chẳng lẽ nó cũng biết Đế quân bệnh tình nguy cấp, không thể chờ mà chuẩn bị cử hành nghi thức cõi thần bào trở về Đế đô đấy chứ?.

“Ta đã biết, ta sẽ xử lý chuyện này!”. Trong lòng quyết định thật nhanh, Thanh vương bỗng nhiên đứng bật dậy dặn dò: “Nhanh chóng tìm Hoàng Thái tử cho ta, cho dù lật tung cả Đế đô và Diệp Thành, cũng phải tìm bằng được”.

Ti Thiên Giám vội vàng lĩnh mệnh: “Tuân lệnh”.

Sau khi nói chuyện với Ti Thiên Giám xong, thủy kính đóng lại, trong Vương phủ ở phương Bắc xa xôi, Thanh Vương phiền muội cúi đầu, nhìn vật gì đó trong tay. Đó là một lệnh bài chim cánh vàng hai đầu trước giờ vẫn bị khóa trong tủ. Tình hình đế đô đang phức tạp, có khả năng ngoài dự liệu, xem ra đã đến lúc không thể không dùng vật này rồi.

Thanh vương thở dài đứng lên, thay quần áo, vỗ một cái lên cơ quan bí mật, ngay lập tức chiếc bàn di chuyển không tiếng động, không ngờ trong thư phòng còn có một mật đạo, Thanh vương một mình đi vào trong mật đạo, không mang theo bất cứ người hầu tâm phúc nào. Xuyên qua mật đạo thật dài không biết đi bao lâu thì đến một cánh đồng hoang vắng bên ngoài Thanh vương phủ. Ở nơi hoang vu trống trải, hai bên lối đi đầy cỏ dại, chỉ có một túp lều tranh xiêu vẹo như sắp đổ, bên trong có một ngọn đèn dầu lung lay mãi không tắt. Trên bến thuyền đầm Vân Mộng đã bị bỏ hoang từ lâu, không có lấy một con thuyền lui tới. Không biết ai đó đã dựng lên một cái lều làm nơi dừng chân. Thanh vương một mình đi qua, gõ cửa túp lều tranh.

“Ai?”. Bên trong cánh cửa, ngọn đèn dầu chợt tắt, có người thấp giọng hỏi đầy sát khí.

“Là ta!”. Thanh vương lấy ra thứ gì đó trong ngực, là chiếc lệnh bài chim cánh vàng hai đầu, sáng lấp lánh dưới ánh trăng lạnh lẽo.

“Thế nào? Không ngờ lại là Thanh vương đại giá quang lâm!”.

Cửa mở ra, người sau cánh cửa lên tiếng, ho khan vài tiếng: “Thật là khách khí”.

Thanh vương cũng không dong dài đi thẳng vào vấn đề: “Ta cần Đế quốc Thương Lưu các người trợ giúp”.

“Quả nhiên như Trí Giả đại nhân dự đoán”. Người bên trong nhà một thân hắc bào, đôi mắt màu lam với ánh mắt vàng nhạt, đúng là người của Băng tộc, một trong mười thể pháp, tên là Vu Lễ.

“Trí Giả? Ta chưa bao giờ nghe qua Đế quốc Thương Lưu lại có nhân vật như vậy”. Thanh vương ngạc nhiên nhìn không được lại có chút nghi ngờ đứng lên: “Ở Đế quốc các người, không phải chủ sự là các vị trưởng lão sao?”.

Vu Lễ lắc đầu, “Kể từ sáu năm trước, người đứng đầu chính là Trí Giả đại nhân”.

“Cái gì? Chẳng lẽ Đế quốc Thương Lưu cũng phát sinh biến cố chính trị?” Thanh vương ngân ra, không nhìn được châm chọc nói: “Người coi như là một trong các trưởng lão trong tộc, sao có thể cam tâm tôn người khác làm vương?”.

Sắc mặt Vu Lễ hơi thay đổi, nhưng không tức giận, chỉ bình tĩnh nói: “Trí Giả đại nhân là người được chúa trời phái tới để dẫn đường cho tộc nhân của ta, ông ấy hiểu biết sâu rộng, năng lực siêu phàm vượt xa thường nhân, có ông ấy tại vị chính là vinh hạnh của Đế quốc Thương Lưu ta”.

“Thật vậy sao?”. Thanh vương nhìn không được bật cười: “Vài năm không gặp, Băng tộc đã sản sinh ra nhân tài đến bậc này”.

Vu Lễ không giải thích, chỉ nói: “Trí Giả đại nhân nói, nếu Đế quốc Thương Lưu muốn phục hưng, phải được Thanh tộc ủng hộ. Cho nên chỉ cần Điện hạ đưa ra yêu cầu, chúng ta nhất định toàn lực trợ giúp”.

Thanh vương nắm chặt lệnh bài trong tay, trực tiếp đưa ra yêu cầu: “Thay ta diệt trừ Thời Ảnh”.

“Được!”. Dường như Vu Lễ đã chuẩn bị sẵn tâm lý, lập tức vượt cảm: “Trí Giả đại nhân nói, chỉ cần Thanh vương đồng ý hợp tác, tất nhiên sẽ giúp ngài đoạt được thiên hạ”.

Thanh vương gật đầu: “Nói cho Trí Giả đại nhân, ta đồng ý hợp tác”.

“Như thế là tốt rồi!”. Vu Lễ nghiêm nghị, “Chúc mừng Vương gia đã quyết định đúng đắn”.

Hai hàng lông mày của Thanh vương nhíu lại, giọng nói có chút bất an: “Sự tình khẩn cấp, ta hi vọng các người hành động nhanh một chút. Thần điều Trùng Minh đã rời Đế đô, ta đoán Thời Ảnh sẽ nhanh chóng trở lại từ núi Cửu Nghi”.

Vu Lễ ngẫm nghĩ, thấp giọng: “Thời Ảnh phải trải qua địa ngục vạn kiếp, nhận lấy thiên lôi luyện thể, mới có thể cởi thân bào, có phải không?”.

“Phải!”. Thanh vương vuốt cằm: “Bất luận như thế nào, cũng không thể để cho nó thuận lợi cởi áo bào trắng trở về triều đình”.

“Thật ra đó lại là thời cơ xuống tay tốt nhất”. Vu Lễ mỉm cười đứng lên: “Yên tâm, giờ này người của chúng ta đã lên đường rồi”.

“Cái gì?” Thanh vương giật mình: “Đã lên đường?”.

“Phải!”. Vu Lễ kiêu ngạo nói: “Tây Hải đến Vân Hoang đường xá xa xôi, để không trì hoãn thời gian, Trí Giả đại nhân đã tính được ngày hôm nay từ lâu rồi, biết được Không Tang sẽ có tranh giành vương vị, cũng biết Thanh vương cũng sẽ đồng ý hợp tác. Cho nên sáng sớm đã phái mười thầy pháp xuất phát”.

“Mười thầy pháp?”. Thanh vương hít một hơi khí lạnh: “Toàn bộ viện trưởng lão sao?”.

“Đúng vậy! Toàn bộ viện trưởng lão đều đến vì Vương gia!”. Vu Lễ mỉm cười, giọng điệu cung kính: “Xin ngài yên tâm, Trí Giả đại nhân là người vô cùng tuyệt diệu, với sự giúp đỡ to lớn của đại nhân, ngài chắc chắn sẽ giành được giang sơn!”.

“Thật sao?” Thanh vương không biết là mừng hay lo, lẩm bẫm: “Đúng vậy! Bất luận là Trí cái gì Giả, cho dù là nhờ người ngoại tộc, cũng phải diệt trừ mối họa lớn Thời Ảnh, chờ khi có được thiên hạ, lúc đó lại ra tay đối phó với đám người Tây Vực lúc nào cũng nhắm nhe biên giới này cũng chưa muộn!”. Nghĩ đến đây, Thanh vương ngẩng đầu lên nhìn thoáng về phía Kính Hồ phía nam. Giữa hồ tòa Bạch Tháp cao ngất giữa tầng mây, chim bay cũng khó vượt. Giữa ánh trăng lại phát ra một loại ánh sáng lạnh thấu xương. Đó là trái tim, là trung tâm quyền lực của Vân Hoang. Giờ phút này ở nơi đó, lại giống như có một trận lốc xoáy đang cuộn cuộn nổi lên, cuốn cả thiên hạ vào trong đó!”.

Chương 80: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 80: Đại doanh Kính Hồ

Khi Không Tang đang vào lúc giông tố nhất, thì ở Kính Hồ lại vô cùng bình yên. Dưới độ sâu hàng vạn thước, nơi ánh trăng không thể xuyên tới đáy, những đàn cá lướt qua giữa rừng tảo rậm rạp và khổng lồ đang lác lác. Sâu dưới đáy biển, mơ hồ có thể thấy được vô số lều trại, màn trướng tỏa ra màu ngọc trai, giống như ngọn hải đăng sáng lên giữa đêm dài.

Đáy hồ này là Đại doanh Phục Quốc Quân, một nơi an toàn mà quân đội Không Tang không thể nào tới được.

Đột nhiên dòng nước xuất hiện một sự thay đổi vi diệu, những chiến sĩ Giao nhân thủ vệ trước cửa doanh trại đều đứng lên, ngay lúc đó từ trên đỉnh đầu, nước gợn sóng rẽ ra hai bên. Một đội nhân mã nhanh chóng trở về, đồng loạt như mũi tên bắn vào nước sâu.

“Nhìn kia! Là Giản Lâm”.

Các chiến sĩ thủ vệ nhận ra người đang đến là ai thì nhin không được bật thốt lên vui mừng, hô to: “Cảm tạ Long thần phù hộ, bọn họ đã mở được máu ở Diệp Thành mà

trở về được đây”. Các chiến sĩ Phục Quốc Quân trong đại doanh nghe đến đều vọt ra khỏi lều.

Các chiến sĩ trở về đều bị thương, đến nỗi ngay cả vị nước nơi họ bơi cũng nhiễm mùi máu tanh. Rõ ràng là sau khi thoát khỏi vòng vây, họ đã bị thương rồi. Ai nấy đều trong tình trạng kiệt sức.

“Mau! Mau đi bẩm báo trưởng lão! Chỉ Uyên... Chỉ Uyên đại nhân...”. Giản Lâm gắng gượng chống đỡ thân thể, thều thào: “Ngài ấy... ngài ấy vì cứu chúng ta... đã ở lại chặn hậu... đơn thương độc mã mà bị bao vây rồi...”. Người lính trẻ còn chưa nói hết câu thì trước mắt đã tối sầm lại, ngất đi.

Khi Giản Lâm tỉnh lại, thì thấy ba vị trưởng lão túc trực chữa trị bên cạnh. Tuyền trưởng lão lắc đầu: “Giản Lâm, vết thương của cậu không nhẹ, phải tĩnh dưỡng ít nhất một vài ngày!”.

“Đa tạ trưởng lão!” Nhìn thấy Tuyền trưởng lão tự mình chữa trị, Giản Lâm vội vàng đứng lên cảm tạ, cậu ta dừng một chút, câu đầu tiên thốt nên: “Chỉ Uyên đại nhân... ngài ấy đã về chưa ạ?”.

Nghe được cái tên kia, ba vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói gì, trong lòng Giản Lâm đột nhiên trầm xuống, không dám hỏi lại. Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn là Tuyền trưởng lão mở miệng: “Giản Lâm, chúng ta hi vọng cậu mau chóng khỏi hẳn, tiếp tục chấp hành nhiệm vụ tiếp theo ở Không Tang. Đây là việc quan trọng nhất, hiện tại cũng chỉ có thể giao phó cho cậu”.

Cậu ta vừa mới phá vây từ Diệp Thành trở ra, nhanh như vậy đã phải thực hiện nhiệm vụ tiếp theo, trong lòng Giản Lâm lầy làm lạ, nhưng chỉ khom người quả quyết trả lời: “Xin nghe theo mệnh lệnh của trưởng lão”.

Tuyên trưởng lão gật gầu đầu: “Đi theo ta!!”.

Ba vị trưởng lão chậm chậm đứng lên, đi theo rùng rong rậm rạp dưới đáy hồ, tới một mảnh đất trống. Bãi đất trống có vị trí ở trung tâm đại doanh Kính Hồ, bên trên phủ cát trắng. Từ đáy nước sâu phát ra ánh sáng kỳ lạ, ở giữa có một tảng đá trắng khổng lồ.

Ba vị trưởng lão đều tự vào chỗ, vươn tay, ở trong nước vung tay vẽ ra một vòng tròn. Ngay khi đầu ngón tay họ khép lại, tảng đá trắng đột nhiên chuyển động, dưới đáy nước xuất hiện một cánh cửa. Giản Lâm hít một hơi, không dám cất tiếng hỏi. Tuyên trưởng lão nâng cánh tay lên, cánh cửa liền mở ra, nhìn thấy bên trong là một bậc thang. Thời gian Giản Lâm gia nhập Phục Quốc Quân đến nay cũng không hề ngắn, thế mà cậu ta hoàn toàn không ngờ rằng ở giữa đại doanh lại có một nơi như vậy, trong lòng không khỏi kinh hãi, lẳng lặng đi theo suốt một quãng đường dài. Bậc thang không dài, đi hết chừng chục bước là hết, đáng buồn là phía cuối bậc thang không hề có hang động gì cả, mà chỉ là một căn phòng nhỏ, cùng lắm chỉ rộng chừng một trượng vuông, dùng dạ minh châu chiếu sáng lên cũng không có gì quá đặc biệt. Thế nhưng điều đáng ngạc nhiên là căn phòng ở đáy hồ lại vô cùng khô ráo, không hề có chút nước nào, nhưng lại đầy không khí. Đó là không gian thuộc về con người, không khác gì đang ở trên cạn. Giản Lâm

không khỏi khiếp sợ hít sâu một hơi. Để có thể làm ra một căn phòng giống trên Không Tang ngay dưới đáy hồ này, mặc dù chỉ là một căn phòng nho nhỏ, nhưng không biết phải tốn biết bao nhiêu linh lực.

Vì sao ba vị trưởng lão phải nhọc lòng như vậy, để làm ra một nơi bí mật như thế ngay giữa đại doanh Phục Quốc Quân?

Tuyền trưởng lão đẩy cửa ra, nói với người bên trong: “Đã để các vị đợi lâu!”.

Người trong mật thất quay đầu lại không lên tiếng đáp lời.

Đó là một ông già đã ngoài sáu mươi tuổi, dáng vẻ tuy mệt mỏi nhưng ánh mắt linh hoạt như điện, hai tay vững như bàn thạch, xung quanh dày đặc thuốc và ngân châm. Giản Lâm cả kinh, không ngờ trong mật thất dưới đáy hồ lại có con người.

“Thân Đồ đại phu, ông đã vất vả rồi, hãy nghỉ ngơi một chút đi!”. Giọng nữ tử nhẹ nhỏ dịu dàng: “Để ta chăm sóc đứa bé này là được rồi!”.

“Như Ý!” Giản Lâm nhận ra đó là hoa khôi Diệp Thành, không khỏi vui mừng: “Cô... cô cũng đã trốn thoát khỏi Diệp Thành? Cảm tạ Long thần phù hộ!”.

“Giản Lâm, là huynh sao?”. Như Ý cũng lộ ra vẻ mặt vui vẻ: “Ta bị trọng thương, trước khi trận quyết chiến ở Diệp Thành nổ ra, thì đã theo mật đạo về tới Kính Hồ rồi, nhờ Thân Đồ đại phu chữa trị đã ổn. Ta vẫn luôn lo lắng cho các huynh. Cảm tạ trời đất, cuối cùng các

huynh cũng đã thoát khỏi vòng vây, ca ca của ta... đâu rồi?”.

“Ngài ấy...”. Ngực Giản Lâm cứng lại nhất thời nói không ra lời. Như Ý nhìn thấy vẻ mặt của cậu, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

“Sao? Chỉ Uyên... huynh ấy không trở về cùng các huynh sao? Huynh ấy sao rồi?”.

“Tả quyền sứ... ngài ấy... ngài ấy ở lại chặn hậu rồi”.

Giản Lâm khó khăn nói, cảm thấy cổ họng như bị ai bóp nghẹt, vừa nói cậu vừa nhìn ba vị trưởng lão. Khi vừa mới trở lại đây, cậu đã thông báo ngay tin tức của Tả quyền sứ với ba vị trưởng lão rồi, nhưng vì sao ba vị trưởng lão lại có vẻ mặt thản nhiên như vậy?

“Chỉ Uyên...”. Tuyên trưởng lão đột nhiên mở miệng nói từng chữ: “Cậu ấy... đã hi sinh rồi!”.

“Cái gì?” Thân thể Như Ý chấn động giống như có một cây đao vô hình xuyên qua thân thể mỏng manh của nàng, thất thanh đứng dậy hét: “Hi sinh? Không! Không thể nào!”.

Cùng lúc đó, Giản Lâm nghe tin cũng như bị sét đánh cả người trần động.

“Đúng vậy, Chỉ Uyên chết rồi”. Giọng Tuyên trưởng lão âm trầm: “Trước khi nhóm Giản Lâm trở về, chúng ta đã nhận được tin Diêu Ngư truyền đến. Tổng đốc Diệp Thành Bạch Phong Lâm vừa mới báo cáo công trạng lên triều đình, cho biết đã lập đại công trong cuộc bao vây

tiểu trừ Phục Quốc Quân, trong đó có nhắc tới việc đã diệt trừ Tả quyền sứ Chỉ Uyên!”.

Ánh mắt Như Ý bỗng nhiên tối sầm lại, trông rỗng như sao, nàng suy sụp giống như đột nhiên bị người chặt gãy xương sống không thể đứng được nữa. Giản Lâm đứng ở một bên, cũng bởi vì khiếp sợ cùng bi thương mà nói không nên lời.

“Không thể nào!” Như Ý đưa tay bưng mặt, mười ngón tay kịch liệt phát run, thì thào: “Huynh ấy nói để ta rút lui trước, sau đó huynh ấy sẽ phá vòng vây quay lại đại doanh gặp ta. Sao bây giờ lại như thế này?”.

“Cậu ấy hi sinh vì Hải quốc”. Tuyên trưởng lão thở dài một tiếng: “Yên tâm, chúng ta đã phái người không tiếc mọi giá cũng phải đoạt lại trái tim của cậu ấy”.

“Tim?”. Như Ý đột nhiên run lên, cả thân thể đều yên lặng.

Đúng vậy, trong truyền thuyết của Hải quốc, sau khi Giao nhân chết, nếu tim không quay trở lại trong nước, thân thể cũng không thể trở về biển Bích Lạc. Hiện giờ Chỉ Uyên chết trên đất liền, trái tim của huynh ấy không thể bị chôn vùi trong hoàng thổ được.

Tuyên trưởng lão thở dài: “Chỉ Uyên cả đời chiến đấu vì Hải quốc, sau khi chết đi cũng phải được yên giấc ở cố hương, há có thể bỏ mặc cậu ấy ở Không Tang?”.

Vai Như Ý kịch liệt run rẩy như không chấp nhận nổi chuyện người thân đã chết, môi run rẩy như cố gắng muốn nói điều gì, cuối cùng không thốt nên nổi một

chữ. Tuyên trưởng lão nhỏ giọng an ủi: “Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đưa cậu ấy trở về biển Bích Lạc”.

“Không!” Như Ý đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu lên: “Để cho huynh ấy ở lại Không Tang đi!”.

Ba vị trưởng lão nhất tề lấp bắp kinh hãi: “Cái gì?”.

“Để cho Chỉ Uyên ở lại Không Tang đi, đó mới là tâm nguyện của huynh ấy!”.

Như Ý nhìn ba vị trưởng lão, trong đôi mắt tràn ngập nước mắt ghen ngào: “Huynh ấy... huynh ấy vẫn luôn chờ người mình yêu tái sinh chuyển thế. Chúng ta không thể nào đưa huynh ấy đi được”.

“Chuyển thế?” Tuyên trưởng lão sững sốt, đến khi kịp phản ứng lại thì đã không kìm nổi tức giận: “Cô ta là nữ vương Xích tộc sao? Chuyện đã xảy ra trăm năm, mọi chuyện đều đã trở thành quá khứ. Bây giờ nói còn có ý nghĩa gì?”.

“Thế nhưng...” Giọng nói Như Ý nhỏ nhẹ mà kiên quyết: “Huynh ấy là ca ca của ta. Ta biết nguyện vọng của huynh ấy”.

“Không thể! Chỉ Uyên đường đường là Tả quyền sứ Phục Quốc Quân, là anh hùng của Giao nhân chúng ta”. Trưởng lão bị làm cho tức giận lớn tiếng: “Cậu ta hi sinh vì Hải quốc, chúng ta không thể để cậu ấy lại cho người Không Tang được”.

“Các người không thể vì huynh ấy trở thành biểu tượng anh hùng của Hải quốc mà cướp đi điều ước duy nhất của huynh ấy. Huynh ấy từng nói với ta vô số lần, rằng

huynh ấy muốn chờ đợi người trong lòng chuyển thế”. Nói đến đó, trong mắt Như Ý sáng lên, sắc bén như kiếm khí, siết chặt tay: “Ta là người thân duy nhất của huynh ấy, ta phải bảo vệ nguyện vọng của huynh ấy.”

Nàng như con chim nhỏ bị thương, trong lúc nói chuyện vừa ho khan vừa đứng lên, không nhịn được nôn ra một ngụm máu, nhuộm đỏ cả mặt đất. Giản Lâm vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng. Các vị trưởng lão khác còn muốn nói cái gì đó, Tuyên trưởng lão đã giơ tay ra dấu, tất cả đều dừng lại.

Trưởng lão Hải quốc nhìn Như Ý, ánh mắt phức tạp như đang đắn đo suy nghĩ, hồi lâu mới thở dài một hơi, nói: “Cô đã kiên quyết phản đối như thế, chuyện này... thôi bỏ đi! Ta tôn trọng ý kiến của cô. Như Ý, hi vọng cô dưỡng thương thật tốt, sớm ngày hồi phục”.

“Chà chà... sao phải làm mất hòa khí vì một người đã chết”. Thân Đồ đại phu đứng bên cạnh, từ đầu đến cuối vẫn giả câm giả điếc, không muốn can dự vào chuyện của Phục Quốc Quân, lúc này lại lên tiếng hòa giải: “Như Ý, cô xem, cô bị thương còn chưa khỏi đâu, sao lại tức giận như vậy làm chi? Còn không mau uống thuốc đi!”.

Như Ý cảm kích nhìn đại phu, nhận thuốc từ tay ông ta uống liền vài ngụm, cơn ho giảm bớt rất nhiều, một lúc lâu sau mới mở miệng, giọng nói u ám: “Chỉ Uyên, huynh ấy... huynh ấy chết như thế nào?”.

“Không ai tận mắt nhìn thấy cậu ấy chết như thế nào!”. Tuyên trưởng lão nhỏ giọng lắc đầu: “Chỉ Uyên xuất

thân cao quý, trên người có huyết mạch của Hải hoàng, cho dù là Ảnh chiến sĩ cũng không thể nào gây thương tổn đến cậu ấy. Nếu ta nói không sai, cậu ấy hẳn là bị Đại thần quan giết chết”.

“Đại thần quan? Thời Ảnh ư?” Thân thể Như Ý đột nhiên căng thẳng, hiển nhiên là nhớ đến nỗi đau khổ từng phải chịu đựng, sắc mặt tái nhợt, lớn tiếng: “Tên ác ma đó... ta... ta muốn giết hắn!”.

Nàng khóc đến mức toàn thân phát run, ba vị trưởng lão đứng lặng, ánh mắt đau thương như nữ tử mềm mại như tính cách lại cứng như sắt thép, cho dù bị Đại Thần Quan dùng cực hình, cũng chưa từng khuất phục. Thế nhưng giờ phút này lại hoàn toàn sụp đổ.

“Này, tiểu mỹ nhân đừng khóc, đối với Uyên mà nói, cái chết này đến cũng coi như là câu được ước thấy!”. Thân Đồ đại phu thở dài, “Ta qua lại với ngài ấy hơn mười năm, ta hiểu suy nghĩ của ngài ấy, kết cục như vậy cũng xem như là không tồi rồi”.

“Cùng Tả quyền sứ tương giao hơn mười năm, người này là ai?” Giản Lâm sững sốt.

“Thân Đồ đại phu là người của chúng ta!”. Có lẽ nhìn ra được sự kinh ngạc trong mắt hắn, Tuyên trưởng lão giải thích nghi ngờ: “Những năm gần đây ông ta vẫn ở lại Đồ Long thôn là để bí mật trợ giúp Phục Quốc Quân hoạt động. Chuyện này cực kỳ cơ mật, vốn dĩ chỉ có Chi Uyên mới biết được, hiện giờ cũng nên cho cậu biết”.

“Thầy thuốc này lại là người của chúng ta sao? Ông ta rõ ràng không phải Giao nhân, mà là người Trung châu.”

“Sao, ngươi không tin?” Nhìn thấy Giản Lâm nghi nghi hoặc hoặc, Thân Đồ đại phu ho khan vài tiếng, nói cho ngươi một bí mật: “Thật ra số Giao nhân mà ta cứu còn nhiều hơn số lượng bị giết đây!”.

Ông ta liếc từ đầu đến chân một cái: “Chân của cậu phẫu thuật rất khá, dài, lại thẳng, chi dưới mạnh mẽ, giống như loài người, thủ pháp phẫu thuật như vậy... nói không chừng cũng là do ta làm trước đây đấy!”.

Giản Lâm biến sắc, trong lúc nhất thời không thể trả lời. Dao phủ này mà lại là bằng hữu của Tả quyền sứ đại nhân sao?

“Được rồi, đừng nói lung tung nữa”. Tuyên trưởng lão ngắt lời bọn họ, có chút lo âu mở miệng: “Mau, nói cho ta biết, đứa bé kia thế nào rồi?”.

-----oOo-----

Chương 81: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 81: Đại doanh Kính Hồ

“Đứa bé ư?”. Giản Lâm sững sốt, lúc này mới phát hiện, trên giường phía sau Như Ý quả nhiên có một đứa bé đang nằm giống như hôn mê. Đó là một Giao nhân nhỏ thó, gầy gò, thoạt nhìn chỉ khoảng sáu bảy tuổi, gương mặt đẹp đến kinh tâm động phách, nhưng mà thân thể lại giống như con búp bê vải rách nát, gầy trơ cả xương, trên thân thể chẳng chít

các loại vết sẹo, không biết đã bị ngược đãi biết bao nhiêu năm. Bụng cậu bé có dấu vết bị mổ, trên miệng vết thương còn nhiễm máu. Giản Lâm chỉ liếc nhìn một cái nhưng đã nhìn không được mà biến sắc, khó hiểu nhìn Thân Đồ đại phu: “Là ai? Là ai đã biến đứa bé thành như vậy? Có phải chính là tên đồ tể này không?”.

“Haizz! Đây là lần đầu tiên tôi gặp một bệnh nhân khó giải quyết như vậy đây! Thân Đồ đại phu đã trải qua mấy ngày liền vất vả đến sức cùng lực kiệt, ngân châm trong tay run lên bần bật, “Ta đã phong ấn huyết đạo, phẫu thuật lấy ra toàn bộ bào thai, khâu vết thương, dùng thuốc đắp ngoài ra, sử dụng tối đa liều lượng. Thế mà vẫn không thể áp chế được chuyển biến xấu trong cơ thể nó. Haizz, đứa nhỏ này đúng là bị trúng tà rồi”.

Tuyên trưởng lão thất thanh: “Không phải vài ngày trước ông đã nói đứa bé này vẫn ổn sao, vì sao bỗng nhiên lại bệnh thành như vậy?”

“Đại khái, chắc là bởi vì lúc đó phẫu thuật giữa chiến trận đi!”. Thân Đồ đại phu thở dài, lúc ở Tinh Hải Vân Đình, sau khi Chi Uyên đại nhân biết đứa bé này ở Xích vương phủ thì dặn ta bằng bất cứ giá nào cũng phải đem nó về đây, sợ rằng một khi chiến tranh nổ ra ở Diệp Thành, ta sẽ bị liên lụy, cho nên đã bảo ta rời đi trước, tìm kiếm đứa bé này, lại tìm cách đưa bé trở về đại doanh Kính Hồ, giao cho chư vị trưởng lão!”.

Nói đến đây, ông ta ngậm ngừng: “Nhưng mãi cho đến khi ta tìm được nó, thì nó đang được Chu Nhan quận chúa cõng trên lưng, toàn thân phát sốt, chết đến nơi rồi. Ta chỉ có thể quyết định thật nhanh, ở ngay giữa chiến trận phẫu thuật mổ bụng lôi bào thai kia ra”.

“Phẫu thuật ư?”. Giản Lâm nhìn thoáng ra Giao nhân bé nhỏ đang hôn mê, phát hiện trên bụng nó quả nhiên có một vết thương rất lớn, tuy rằng đã được khâu lại, nhưng vẫn chảy máu không ngừng.

“Phẫu thuật ngay trong trận chiến, lại gặp phải một yêu ma vốn dĩ chỉ có thể chết bất đắc kỳ tử rồi đây”. Thân Đồ đại phu day day trán: “May mắn lúc đó gặp được quận chúa Chu Nhan mang theo cổ ngọc Long huyết trên người, đúng lúc phát huy tác dụng, nếu không đứa bé này đã ngòm từ lâu rồi!”

“Cổ ngọc Long huyết, đó không phải là thần khí tương truyền từ xưa của bản tộc sao? Sao lại ở trên người Chu Nhan quận chúa?” Trong lòng Giản Lâm thấy ngạc nhiên, nhưng sắc mặt Tuyên trưởng lão không hề thay đổi, như thể đã biết từ lâu là Chi Uyên đem thần khí tặng người

ngoại tộc rồi, chỉ cau mày hỏi: “Đó cũng chính là ý trời. Đứa bé này rốt cuộc là bị bệnh gì? Sao lại quý dị như vậy?”

“Các ông có thấy thứ này không?”. Thân Đồ đại phu lấy ra một thứ từ trên chiếc ghế dài bên cạnh, đưa cho các trưởng lão xem: “Đây chính là cặp song sinh, trong vụn trường hợp mới có một”.

Giản Lâm ngạc nhiên nhìn kỹ lại, trong khoảnh khắc đó, cậu ta nhìn không được bật thốt lên. Trong túi vải lại có một bào thai, chẳng qua chỉ lớn hơn một bàn tay, nhưng cái mặt lại nhăn nhó, hai bàn tay chỉ cỡ ngón tay cái đang nắm chặt lấy nhau, khuôn mặt bào thai này lại giống hệt như khuôn mặt của đứa trẻ đang nằm hôn mê kia, xinh đẹp vô cùng, nhìn qua lại giống như là một con búp bê, chỉ là đã bị chém thành vài đoạn.

Ba vị trưởng lão nhìn bào thai, thần sắc trở nên cực kỳ nghiêm túc, như thể là thấy một điềm cực xấu cùng khó tin đến không thể tưởng tượng nổi.

“Các ông cũng biết đây là thứ tà ác phải không?” Thân Đồ đại phu lau bầu, “Tuy rằng đã phẫu thuật ra ngoài, nhưng sức mạnh tà ác của nó vẫn còn trong thân thể thằng bé này, ăn mòn máu thịt của nó.” Tuyên trưởng lão nhíu mày lắm bầm: “Bào thai này đã được lấy ra, sao còn có thể độc đến như vậy?”.

“Đây gọi là huyết mạch cộng sinh, nó có mối liên hệ với ký chủ, không thể chỉ vì một đao chặt đứt mà hoàn toàn biến mất!”. Thân Đồ đại phu mệt mỏi nói: “Ông xem, cái bào thai đó vẫn còn sống đó!”.

“Còn sống ư?”. Trong lòng Giản Lâm dâng lên nghi vấn, nhìn không được đến gần bào thai một chút. Nhưng cậu ta vừa tới gần, cái thai kia lại đột nhiên mở mắt nhìn cậu ta.

“Thật... thật là còn sống” Giản Lâm theo bản năng muốn lùi lại, nhưng ánh mắt cái thai kia sâu như ngọc bích, giống như một chiếc giếng cổ làm cho cậu ta không thể rời mắt đi chỗ khác.

Trong lúc hoảng hốt mà cậu vẫn cảm thấy cái thai kia đang nở nụ cười với cậu. Nụ cười cực kỳ ngây thơ như có ma lực dụ hoặc, vừa nhìn chăm chú, Giản Lâm vừa không tự chủ nâng tay lên muốn nhẹ nhàng tới vuốt ve nó.

“Đừng chạm vào!” Đúng lúc đó, Thân Đồ đại phu thất thanh hô lên.

Giản Lâm chỉ cảm thấy ngón tay đau xót như bị kim đâm, cậu rút tay lại theo bản năng, nhưng cái thai kia đã cắn lên ngón tay cậu.

“Cẩn thận!” Tuyền trưởng lão hét lên một tiếng lập tức giơ tay lên hát mạnh thai nhi xuống đất: “Lùi lại, đừng chạm vào nó!”.

Cái thai nằm yên trên đất, khóc ré lên, cau mày khóc lớn, giọng khóc như tiếng sói tru giữa đêm khuya, khiến người nghe thấy toát mồ hôi lạnh.

Giản Lâm nghe thấy tỉnh ra, lão đảo lùi vài bước, nâng tay lên nhìn hai đầu răng còn lưu lại trên ngón trỏ của mình, xuất hiện hai vết thương nhỏ. Khí đen từ đó chảy ra ào ào thật là quỷ dị. Thân Đồ đại phu đứng bên cạnh, cầm một cây đao nhỏ không nề hà thở dài.

“Xử lý nhanh thôi, chịu đựng một chút” Ánh đao chợt lóe, nháy mắt đã cắt phăng một miếng thịt từ trên ngón tay, Giản Lâm cố chịu đau, không thể tin được nhìn về phía ngón tay của mình trên đất một cách hoài nghi.

“Thai nhi này cần mình sao? Thai nhi nhỏ như vậy mà có thể mọc răng nanh dài như vậy?”.

Giống như biết cậu ta nhìn mình, cái thai bỗng nhiên bật khóc, nhếch miệng nở nụ cười với cậu, trên chiếc lưỡi hồng mềm mại, quả thật có hai hàm răng dày đặc, nhỏ như hạt gạo. Giản Lâm hít một hơi khí lạnh, nhìn không được.

“Rốt cuộc... nó là cái gì?”.

“Quái thai!” Thân Đồ đại phu tức giận nói thảm một tiếng: “Tiểu quỷ tà ác như vậy thiếu chút đã hại chết ông đây, đến đây rồi còn không chịu yên”.

“Nó chui ra từ cơ thể đứa nhỏ này sao?” Giản Lâm thoáng nhìn qua Tô Ma đang hôn mê trên giường, hoàn toàn không thể giải thích hết những chuyện trước mắt.

“Rốt cuộc là làm sao? Đứa nhỏ này còn cứu được không?”

Tuyền trưởng lão gật đầu nhìn về phía Giản Lâm: “Đây là nguyên nhân ta gọi cậu tới nơi này. Ta muốn cậu đưa đứa nhỏ này đến vực sâu Thương Ngô”.

“Vực sâu Thương Ngô?”. Giản Lâm ngạc nhiên, cậu đương nhiên biết đó là nơi phong ấn Long thần, bảy ngàn năm trước Tinh Tôn đại đế dẫn quân xuống biển, phá hủy Hải quốc, dùng một thanh kiếm dài bổ đôi mặt đất và giam cầm trong vực sâu Thương Ngô. Dưới lòng đất sâu ngàn thước, nước suối màu vàng phun ra, không ai có thể vào được. Làm sao có thể đem đứa bé này đến đó?

Tuyền trưởng lão trầm giọng dặn dò: “Cậu đi đến vực sâu Thương Ngô là để gọi Long thần xuất hiện”.

“Ta ư?”. Giản Lâm ngạc nhiên: “Bằng vào sức lực của ta có thể kêu gọi được Long thần ư?”.

Tuyền trưởng lão xòe tay ra, trên đó là một chiếc nhẫn ngọc: “Mang cái này đi!”

Nhẫn ngọc này mờ đục như lưu ly, bên trong có một dòng màu đỏ lưu chuyển tựa huyết sắc bị che lại, giống như đúc cổ ngọc tùy thân của Chu Nhan.

“Trong đó là máu Long thần thượng cổ bị phong ấn bảy ngàn năm trước” Tuyền trưởng lão giải thích: “Nhẫn ngọc này vốn có một đôi, chia ra cho Tả hữu quyền sứ, một trong hai đã được sử dụng trên người đứa bé này. Cậu cầm cái còn lại đi đến vực sâu Thương Ngô, đập vỡ cổ ngọc, đổ máu xuống Hoàng tuyền, có thể kinh động Long thần hiện thân!”.

“Được!” Giản Lâm cương quyết lĩnh mệnh, nhìn cổ ngọc trong lòng bàn tay chân chừ một chút, lại hỏi: “Lỡ như Long thần không hiện ra, ta nên làm gì?”.

Ánh mắt Tuyền trưởng lão lạnh lùng, nói: “Nếu Long thần không chịu cứu, vậy thì chúng tớ đứa bé này không phải là người mà chúng ta muốn tìm. Có thể sống sót hay không là do tạo hóa của nó”.

Giản Lâm kinh ngạc không nói nên lời, trong lúc mấy người bọn họ đang nói chuyện, đứa bé nằm trên giường bỗng nhiên động đậy, cuộn tròn lại, thân thể đột nhiên run rẩy, khẽ kêu lên một tiếng, dường như là gọi: “Mẹ ơi...”.

“Đừng sợ! Đừng sợ!” Như Ý ngồi một bên vội vàng đứng lên, ôm đứa bé vào trong lòng dịu dàng an ủi: “Có dì Như ở đây, không phải sợ!”.

Đứa bé ở trong lòng nàng có vẻ vùng vẫy yếu ớt nhưng đã lặng yên trở lại.

Tuyền trưởng lão thở dài một tiếng: “Đứa bé này khi ở Diệp Thành được Như Ý quan tâm chăm sóc một thời gian dài, bây giờ cô ấy cũng sẽ đi cùng với cậu”.

“Được!” Như Ý gật đầu, đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của đứa bé, lại nhận thấy đứa bé vừa rồi mới yên tĩnh trở lại, lại mơ hồ gọi một chữ: “Tỷ tỷ...”.

“Lại gọi chị?” Sắc mặt trưởng lão bỗng nhiên tối sầm, giọng nói lạnh như băng: “Tỷ tỷ... trong lời nói của đứa nhỏ này... chẳng lẽ lại là tiểu quân chúa của Xích tộc sao?”

“Đúng như vậy, quân chúa không ngại mạo hiểm tính mạng dưới mưa bom bão đạn vẫn cố gắng chạy thật nhanh đưa đến chỗ ta chữa trị, tình nghĩa đến mức như thế, cho dù là đồng tộc cũng chưa chắc đã làm được”.

Thân Đồ đại phu thở dài, giọng nói trầm xuống: “Dù sao thì Không Tang coi như vẫn còn người tốt!”.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Tuyên trưởng lão càng thêm nghiêm nghị: “Thật là bất hạnh cho Hải quốc!”.

Trầm mặc hồi lâu, Tuyên trưởng lão lại thở dài: “Tiếc rằng chúng ta tìm thấy đứa bé này quá muộn rồi. Lẽ ra không nên để nó sống lưu lạc ở Vân Hoang lâu như vậy, cuối cùng lại nhận một người Không Tang làm tỷ tỷ.”

Ba vị trưởng lão im lặng không nói gì, sắc mặt cũng không tốt. Thân Đồ đại phu thở dài, đặt tay lên vai Tuyên trưởng lão: “Đừng lo lắng về điều này nữa, bây giờ ưu tiên hàng đầu là chữa khỏi vết thương trên người đứa bé này, cứu mạng nó!”.

“Được rồi, việc của ta cũng đã xong. Mau đưa đứa bé này đi để ta còn làm việc khác”.

Lão không khác khí đưa tay ra: “Lần này bán mạng cho Phục Quốc Quân, cái giá chắc cũng không nhỏ đâu”.

Tuyên trưởng lão nhìn thoáng ra lão Đồ Long chỉ biết đến tiền này, nói: “Ông yên tâm!”.

Thân Đồ đại phu lại tiếp lời: “Chỉ lấy tiền vàng, không lấy ngân phiếu cũng không lấy giao châu!”.

Ông ta liếc mắt nhìn Như Ý một cái, không nhịn được lại lè lưỡi nói thêm một câu: “Nếu không có nhiều tiền mặt như vậy cũng không sao, chỉ cần Như Ý theo ta...”.

Tay ông ra vừa mới mon men tới đã bị Như Ý tát cho một phát, trong tay dốc ra một bao tiền vàng nặng trĩu ném đến trước mặt lão: “Đây là một vạn đồng vàng, không mau rút đi cho ta!”.

“Hừ, không hô là hoa khôi Diệp Thành, ra tay hào phóng thật!”.

Thân Đồ đại phu cố hết sức cầm túi vàng to, nở nụ cười: “Đáng tiếc, hiện giờ ta... cũng khó lòng quay về Diệp Thành, tiểu quận chúa kia mà phát hiện đứa bé này không trở về vương phủ chắc chắn sẽ cho người tìm ta khắp nơi”.

“Chúng ta sẽ phái người đưa ông đến Tây phong ở ẩn một thời gian”. Tuyên trưởng lão trầm giọng nói: “Sau khi thu xếp ổn thỏa thì lại tiếp tục, nếu như cần gì sau này chúng ta sẽ liên hệ với ông!”.

“Đừng đừng! Ta xin các ông trong vòng một năm nữa đừng tới tìm ta nữa”. Thân Đồ đại phu mặt mày hớn hở cầm số tiền, miệng lại nói: “Bọn người Không Tang chắc chắn sẽ truy ra ngay, tốt nhất tạm thời đừng có liên lạc gì cả, để cho an toàn. Nếu không một khi bị bắt, ta sẽ không thể nào chịu được tra tấn, mà khai ra toàn bộ các người đầu đấy!”.

Tuyên trưởng lão lặng yên nhìn lão một cái, trong mắt ẩn chứa sát khí. Đối phương lại chỉ cọt nhả: “Thật ra...”

Thân Đồ đại phu đứng lên, người chuẩn bị rời khỏi bỗng nhiên lộ ra vẻ đứng đắn, thở dài: “Những năm gần đây nhìn thấy các ông đánh qua đánh lại tới chết, nhiều như vậy, cho dù ta là một người Không Tang. Thế nhưng ta cũng hi vọng các ông có thể sớm ngày phục quốc”. Dừng một chút ông ta lại nói: “Nhưng tiếc là xương cốt ta đã già, chắc là không nhìn được thấy ngày đó”.

Hộc mắt Như Ý bỗng nhiên đỏ lên, vội vàng đuổi người ra ngoài.

“Ta đi rồi nàng hãy bảo trọng!” Thân Đồ đại phu trước khi rời đi nhìn thoáng qua người coi như đã từng quen biết, giọng nói chát chứa sự chân thành: “Ta cũng chỉ là một ông già, đời này không có họ hàng thân thích. Sau khi ta chết, cô sống mấy trăm năm sau phải thật hạnh phúc đấy nhé!”.

“Đi đi!” Như Ý dờ khóc dờ cười vội vàng đưa ông ta ra khỏi đại doanh: “Mau trở về tiêu tiền của ông đi”.

Đội đại phu đi rồi, Tuyên trưởng lão nhìn đứa bé vẫn đang hôn mê, lắc đầu: “Nếu ngay cả Thân Đồ đại phu cũng không thể trị hết bệnh, xem ra nếu để chậm trễ hơn nữa thì sẽ rất nguy hiểm. Các người xuất phát sớm một chút đi!”.

“Vâng!” Giản Lâm lập tức nói: “Thuộc hạ sẽ đưa đứa bé này tới vực sâu Thương Ngô, nhờ Thần Long giúp đỡ”.

“Nhất định phải cẩn thận”. Tuyên trưởng lão dặn dò: “Đừng đi đường bộ, xuất phát từ Kính Hồ. đi đường thủy từ cửa Bắc Minh dọc theo

Thanh Thủy, có thể trực tiếp đến rừng rậm dưới chân núi Cửu Nghi. Từ nơi đó tới vực sâu Thương Ngô rất gần. Mặc dù trong rừng rậm có nhiều cây tầm la, nhưng chúng cũng sẽ không tấn công Giao nhân chúng ta. Đi đường này vừa nhanh chóng vừa an toàn.

“Vâng!” Hai người nhất tề khom người lĩnh mệnh.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Mãi cho đến khi bị đưa đế Kính Hồ, đứa nhỏ hôn mê lại bỗng thì thào mấy câu. Thân thể cậu gầy gò co quắp, ngón tay cũng yếu ớt như muốn bắt lấy thứ gì, nhưng rốt cuộc lại chẳng bắt được gì trong tay.

-----oOo-----

Chương 82: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 82: Thần miếu Cửu Nghi

Trong lúc Tô Ma còn đang hôn mê trong đại doanh Kính Hồ thì Chu Nhan đã bay đến bắc Vân Hoang. Sau cơn mưa dưới chân núi Cửu Nghi chập chùng sương phủ giống như lớp màn khổng lồ bao phủ lấy bạch điểu cùng người con gái vừa đáp xuống núi.

“Sư phụ đâu?”. Chân Chu Nhan vừa chạm đất đã nhìn không được, hỏi: “Người ở đâu?”.

Thần điểu Trùng Minh bay tới đây từ Đế đô ngàn dặm, đã hao hết sức lực rồi, bực dọc lắc mình một cái, hất cô gái trên lưng xuống đất giống như giũ sạch bụi bặm bản thủ trên lưng mình. Bốn mắt đỏ như máu trợn lên.

Nàng liếc mắt một cái, đã biết nó hận mình lắm, nhất thời cúi đầu xuống.

Hoàng hôn buông xuống, trên đỉnh thần miếu xa xa thấp thoáng vài đốm sáng. Thần điểu Trùng Minh kêu một tiếng, vỗ cánh bay vút lên, Chu

Nhân lập tức nhắc chân đuổi theo. Dọc theo đường đi nàng không gặp một ai, núi Cửu Nghi vắng vẻ gần như không người. Quả nhiên là Đại Tu Mệnh vì để ngăn cách ngoại nhân đã điều chuyển toàn bộ thần quan rời khỏi.

Thần điều Trùng Minh bay hết một vòng, cuối cùng đáp xuống ở bảo đỉnh truyền quốc trước đại miếu, quay đầu lại nhìn nàng một cái, biểu cảm trong bốn con ngươi vừa như tức giận lại vừa như chờ đợi.

“Sao?”. Chu Nhan thở mạnh hỏi: “Sư phụ... sư phụ ở bên trong à?”.

Trong đại điện tối om chỉ có vài ánh nến khi mờ khi tỏ, vô số mảnh rèm phơ phất, nhìn sao cũng không thấu bên trong. Thần điều Trùng Minh cúi đầu, sốt ruột dùng mỏ đẩy nàng, ý bảo nàng vào trong đi.

Bị đẩy một cái, Chu Nhan chột hoảng hốt, cảnh tượng này dường như... dường như nàng đã từng gặp rất lâu, rất lâu trước đây.

Đúng vậy, khi đó sư phụ đang ngồi một mình trong hang đá, quay mặt vào tường. Lúc đó nàng mới có bảy tám tuổi. Lúc ấy thần điều Trùng Minh cũng thúc giục nàng vào trong gặp người kia như lúc này. Hết thấy đều giống nhau như đúc, chỉ là lần này trong mắt thần điều Trùng Minh chỉ có oán hận.

Trong lòng Chu Nhan lẫn lộn đủ loại cảm xúc, nàng cẩn thận đẩy cửa thần miếu bước vào. Cánh cửa lim vàng nặng nề bị đẩy ra phát ra tiếng kẽo kẹt.

“Có... có ai không?” Chu Nhan đi vào, nhỏ giọng hỏi.

Không có ai, cả đại điện trống trơn, chỉ có ngọn đèn trước đàn tế phát ra ánh sáng lờ mờ. Nàng cứ tưởng khi mình đẩy cửa đi vào sẽ nhìn thấy sư phụ toàn thân đầy máu, cho nên đã lấy hết dung khí trước. Nhưng mà trong thần miếu Cửu Nghi không có ai. Không biết Đại Tu Mệnh đã đặt sư phụ ở nơi nào. Nàng đi thẳng đến tận cùng bên trong mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn thấy tượng song thần cực lớn.

Đã năm năm kể từ lần cuối cùng nàng rời khỏi nơi đây, khi đó nàng đi theo sư phụ vừa thoát khỏi nguy hiểm dưới vực thẳm Thương Ngô, mà thần miếu Cửu Nghi bỗng dưng ra lệnh đuổi khách, muốn đưa nàng lúc ấy mới mười ba tuổi xuống núi. Đương nhiên nàng không chịu, cứ ở trong thần miếu khóc sụt sùi, sống chết thế nào cũng không chịu buông tay sư phụ, không biết mình đã sai ở đâu.

“A Nhan... con không sai gì cả, chỉ là đã đến lúc mà thôi!”.

Sư phụ đứng dưới tượng thần thờ dài một hơi, giọng nói mang theo vẻ phức tạp khó tả: “Mọi sự trên đời đều có thời hạn, gặp gỡ hay chia ly cũng vậy, mà duyên phận của chúng ta đến hôm nay cũng đã hết rồi”.

“Không! Vẫn chưa hết!” Nàng tức giận chết đi được, lớn tiếng kháng nghị: “Duyên phận của chúng ta, cả đời cũng không hết!”.

“Cả đời?” Sư phụ tựa như hơi giật mình: “Điều đó là không thể!”.

Lúc bị đưa xuống núi, lên xe ngựa, nàng khóc thương tâm muốn chết. “Sư phụ, người nhất định phải tới thăm con!”

Y trầm mặc giây lát, cuối cùng gật đầu.

“Nói lời phải giữ lấy lời!” Nàng mừng rỡ nín khóc mỉm cười: “Ở Tây Hoang lạnh lắm, có nhiều đồ ăn ngon, đợi người đến con nhất định sẽ đưa người đi thăm thú bằng hết. À, còn có... con nhất định sẽ giới thiệu Uyên với người. Huynh ấy tốt lắm!”.

Mặc cho nàng líu ra líu riu nói nhiều như vậy, nhưng sư phụ vẫn không trả lời, đôi mắt vị thần quan trẻ nhìn xa xăm, lẳng lặng đưa tay lên, cài Ngọc Cốt trong suốt lên mái tóc nàng. Ánh mắt dịu dàng như vậy... đó là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy. Thế mà sư phụ lại lừa nàng. Nàng rời khỏi núi Cửu Nghi đã năm năm, nhưng sư phụ chưa từng hiện diện trước mắt nàng. Năm nào nàng cũng ở Thiên Cực Phong thành háo hức chờ đợi, nhưng người chưa từng một lần thực hiện lời hứa kia.

Năm thứ nhất, nàng chuẩn bị một xe đồ ăn ngon, tổ chức tiệc săn bắn. Đợi đến khi tuyết phủ kín đường, nhưng người vẫn không đến, cũng không giải thích vì sao thất hẹn.

Năm thứ hai, nàng nhịn không được bèn nhờ phụ vương lấy danh nghĩa Xích vương gửi thư đến núi Cửu Nghi mời người đến Tây Hoang. Thế nhưng thần quan lại nói, công việc bận rộn, nhẹ nhàng từ chối.

Nàng tức giận lắm, đập hỏng cả thanh đao mà phụ vương thích nhất.

Năm thứ ba, nàng tức giận đến mức không quan tâm đến thể diện, lại viết một phong thư để hạc giấy chuyển thư đến Cửu Nghi, nhiệt tình thúc giục sư phụ sớm đến Thiên Cực Phong thành. Thế nhưng năm đó người hồi âm rằng bởi vì mới trở thành Đại thần quan nên không thể xuống núi.

Năm thứ tư, năm thứ năm... dần dần, cho dù là một người đơn thuần như nàng cũng hiểu rằng sư phụ sẽ không đến thăm mình. Mà người kia sau khi nàng rời đi lại trở về động tiếp tục khổ hạnh tu hành, sống ngăn cách với đời. Lúc nàng mới rời khỏi Cửu Nghi, nàng còn có chút khổ sở, tay

sờ ngọc cốt trên tóc tự nhủ: Chờ đến năm sau nàng sẽ đến Cửu Nghi thăm sư phụ, để người đỡ cô đi.

Nhưng mà dù sao lúc ấy còn nhỏ tuổi, nàng thường nghĩ việc gì cũng nhanh chóng quên đi. Nữ tử như nàng thích nhất là náo nhiệt, sau khi trở lại vương phủ, gặp được chúng bạn mỗi ngày tụ tập cuối ngựa săn bắn đuổi chim ưng, chơi đến quên trời quên đất, quên luôn cả ngày tháng, làm sao còn nghĩ đến việc vượt ngàn dặm xa xôi đến thăm sư phụ. Huống chi là chính người không muốn đến đây, là chính người không muốn tới hay cố tình tránh nàng? Chỉ riêng điều này thôi cũng khiến nàng cảm thấy bực bội.

Nàng cần gì phải đổi nhiệt tình lấy lạnh lùng? Bởi thế tới năm thứ năm, ngay cả thư nàng cũng lười viết. Nàng nghĩ, có lẽ người đã quên mình từ lâu rồi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, ở trong lòng nàng, hình tượng của sư phụ vẫn luôn cao xa mà đạm mạc, giống như đỉnh núi tuyết trắng trên cao, trắng lạnh dưới nước, chỉ có thể trông mà không thể chạm vào.

Thế nhưng một người lạnh lùng như vậy, vì sao vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, lại nói với nàng câu đó?

“Ta thích nàng... A Nhan... tuy rằng nàng vẫn luôn sợ ta...”.

Lời nói cuối cùng ấy như một mũi dao đâm thẳng vào tim nàng.

Năm năm sau, Chu Nhan một mình đứng ở trong thần miếu nhin không được hơi run rẩy. Đúng vậy, nàng không thể không nghĩ về nó, mỗi lần nhớ tới cảnh tượng sinh ly tử biệt hôm ấy, trái tim nàng lại như xé rách thành hai nửa.

“Đừng khóc, đây là kết cục tốt nhất! Chúng ta đều có ân báo ân, có oán báo oán. Cả đời này từ nay về sau hai ta không còn nợ nhau. Đợi kiếp sau...”

“Đợi kiếp sau cái gì? Đợi kiếp sau gặp lại ư?”

Không! Nàng không thèm cái kiếp sau hư vô mờ mịt đó. Linh hồn có thể lưu chuyển bất diệt, mà con người lại chỉ sống có một đời này. Nếu có kiếp sau thì nàng cũng giống như nước chảy mây trôi, không còn là nàng của bây giờ nữa. Nàng chỉ cần sống ở đời này, bảo vệ người quan trọng nhất.

Bất luận thế nào, cho dù phải mất đi tính mạng, nàng cũng muốn cứu sư phụ trở về.

Nghĩ đến đây, Chu Nhan rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn tượng thần, yên lặng nắm chặt tờ giấy trong tay, trên đó viết Tinh Hồn Huyết Thệ.

Tinh Hồn Huyết Thệ, đó là huyết chú cao nhất, có thể nghịch sinh tử chuyển rời sao, được viết trong cuốn sách dạy chú thuật mà sư phụ đã cho nàng trước đây, sau khi cứu nàng ra khỏi Hoắc Đồ Bộ. Lúc ấy sư phụ đã xé trang này khỏi cuốn sách, khiến nàng nghi hoặc lắm.

Ánh nến bập bùng chiếu sáng trước tượng thần, đó là đèn Thất Tinh mà thần miếu Cửu Nghi dùng để trấn sơn. Theo truyền đó, nó được hoàng đế khai quốc của Không Tang để lại. Bảy ngọn nến tượng trưng cho lục bộ Không Tang cùng dòng máu đế vương.

Lúc này, nến sáng lên, nhưng bên trong thần miếu lại không một bóng người. Ngón tay Chu Nhan đan vào nhau, ở trong tay áo kết thành ấn. Nàng cẩn thận bước về phía đèn Thất Tinh. Nhưng mới bước được vài bước, nàng đã nghe thấy một tiếng động rất nhỏ. Đèn Thất Tinh lặng yên chuyển động.

Những chân nến bằng đồng cực lớn bắt đầu tự di chuyển một cách lỳ lạ. Mỗi một ngọn đèn giống như cánh tay vươn tới hư không, chậm chậm lớn dần lên. Trên bảy giá nến cắm bảy ngọn nến sáng rực. Nhưng ở tâm mỗi ngọn nến dường như có thứ gì đó đang bập bùng, khác hẳn ánh sáng của những ngọn nến bình thường.

Chu Nhan bình tĩnh nhìn lại, bỗng nhiên nhin không được kinh hô một tiếng. Đúng vậy, ánh sáng toát ra không phải là ánh nến. Bảy luồng sáng kia hóa ra là bảy phách, chẳng lẽ là Đại Tư Mệnh dùng pháp thuật, phong ấn bảy phách của sư phụ trong đèn Thất Tinh?

Chỉ là nếu bảy phách ở đây, vậy ba hồn ở phương nào?

Nghĩ đến đây, nàng chột ngẩng đầu, nhìn hoa sen trong tay thần Sáng Thế. Bên trong nhụy sen có ánh sáng rực rỡ chuyển động, ba luồng ánh sáng trắng tụ lại một chỗ, nhàn nhạt như sắp biến mất. Chu Nhan hít sâu một hơi bỗng nhiên hiểu ra: Chẳng lẽ ba hồn bảy phách của sư phụ chính là ở chỗ này? Vậy thân thể người đang ở nơi nào?

Trong không khí tĩnh lặng tuyệt đối, chỉ có ánh mắt của thần Sáng Thế cùng con người màu đồng của thần Hủy Diệt đang lặng lẽ nhìn vào nữ tử duy nhất trong đại điện trông trải, mang theo một vẻ thần bí khó hiểu.

Chu Nhan cùng tượng thần nhìn nhau một lát, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

“A Nhan, con mạnh mẽ hơn con nghĩ rất nhiều. Hãy nhớ, chỉ cần con muốn, thì con có thể làm được, không bao giờ là muộn!”.

“Thật ư? Chỉ cần mình muốn, là có thể làm được, không bao giờ là muộn ư?”.

Giờ khắc này Chu Nhan không còn nghĩ tới chuyện gì khác, tâm tĩnh như nước, khoan chân ngồi xuống trong vòng kết giới. Dưới đèn Thất Tinh, nàng mở trang giấy mỏng ra, chỉ một trang giấy thoạt nhìn có vẻ như là một tờ giấy trắng, nhưng khi nàng nhắm mắt lại để mở ra thiên nhãn chăm chú nhìn vào, thì trên trang giấy liền hiện ra hai mươi tám chữ.

Nhưng thật kỳ lạ, mỗi một chữ đều thật mới mẻ với nàng. Cẩn thận nhìn lại, phát hiện mỗi chữ được tạo ra bởi vô số chữ siêu nhỏ. Trong nháy mắt, khi nàng nhìn vào, những chữ nhỏ này lại như vật sống, nhảy nhót chuyển động nhân lên gấp bội.

Trong chớp mắt, nó nhân lên vô tận giống như sao trời đột nhiên rơi xuống bay hỗn loạn.

Nàng tập trung quan sát, thân thể hơi lay động. Nàng đã thấy qua tình cảnh này, lần thứ hai nhìn lại, tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không trông đỡ được.

Cảm giác đó thật khó mà miêu tả.

Khi nàng mở ra thiên nhãn để cảm nhận thì lập tức thấy bản thân giống như một đứa trẻ sơ sinh mờ mịt nhìn vũ trụ rộng lớn, thấy được sự nhỏ bé của mình như lạc vào giữa hư không mênh mang.

Đó là một tình cảnh của một hạt bụi sống sờ khi phải đứng trước trời cao vô tận.

Trong cơn choáng váng, Chu Nhan cố gắng hết sức nhìn chăm chăm vào những đốm sáng nhỏ, thay đổi không ngừng, cẩn thận phân tích chúng, rồi đột nhiên giật mình.

Sự tụ hợp và phân tán của những đốm sáng này, không phải giống hệt như những vì sao trong bầu trời ư?

Một khắc sau, Chu Nhan bỗng nhiên hiểu ra: Những gì viết trên giấy không phải là hai mươi tám ký tự, mà là hai mươi tám chòm sao lưu chuyển dưới vòm trời qua mỗi đêm.

Dùng linh hồn của chính mình liên hệ với các vì sao, dùng máu làm vật dẫn, rót vào hai mươi tám chòm sao để điều khiển quỹ đạo của các vì

sao. Nguyệt Ly, Vu Tất, Mê Hoặc, Thủ Tâm, hồn phách tự do cùng tinh tú, sức mạnh ý chí sánh ngang trời đất, có thể thay đổi quỹ đạo các chòm sao mà nghịch thiên cải mệnh.

Trong khoảnh khắc đó, nàng đã hiểu được ý nghĩa của tất cả các chữ kia.

Chu Nhan kết ấn đặt hai tay trước ngực, dùng thuật ly hồn phóng thích ba bồn bảy vía của bản thân, gắn kết với các vì tinh tú, cả trái tim và linh hồn của nàng xuất phát từ chòm Thanh Long phía Đông, tương ứng với bảy đêm, bắt đầu đi qua: Dốc, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vỹ, Cơ – tên các chòm sao trong hai mươi tám vì sao. Sau đó là chòm Chu Tướng phía Nam, chòm Bạch Hổ phía Tây, chòm Huyền Vũ phía Bắc, cuối cùng là Thái Vy, Tử Vy, Thiên Thi, ba ngôi sao trung tâm, hết thấy sao trời đều bị nàng đi qua lần lượt. Nàng dùng toàn bộ trái tim cảm nhận biến ảo trên trời cao, hai tay cũng biến ảo thật nhanh kết ấn, dần dần bắt đầu cộng hưởng với tâm trí, đưa tinh tú đi theo quỹ đạo.

Đây là một quá trình cực kỳ khó khăn, bởi mỗi một liên kết với chòm sao đòi hỏi dồn hết tinh lực của bản thân. Nàng có thể cảm nhận thấy mình đang bay qua hai mươi tám sao, hòa nhập với cả bầu trời đầy sao.

Cuối cùng nàng hướng về một ngôi sao mờ nhạt, đó là ngôi sao số mệnh của sư phụ, đã sắp sửa rơi xuống.

Nhưng đúng vào thời khắc then chốt, lúc nàng sắp chạm đến ngôi sao số mệnh của sư phụ thì bỗng nhiên có vô số ánh sáng từ trên trời giáng xuống, xuyên qua thân thể nàng, hồn phách của nàng bị đánh trúng rơi xuống.

Toàn thân Chu Nhan đột nhiên chấn động, mở to hai mắt, hồn phách bị phân tán trở về cơ thể, cả người nàng cong về phía trước, hộc ra một ngụm máu.

“Không! Vẫn chưa được!”. Bắn vào linh lực của nàng hiện giờ, vẫn không thể nào khống chế được các vì sao.

Trên mặt đất Chu Nhan chật vật chống đỡ thân thể, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm. Sao sáng giống như ngọc không hề di chuyển, chỉ lạnh lùng nhìn xuống như cười nhạo kẻ không biết tự lượng sức mình.

Cho dù nàng là châu châu đá xe, kiến càng rung cây, thì nàng vẫn muốn thử một lần.

Chu Nhan yên lặng lau vết máu trên khóe môi, chật vật bò dậy từ dưới đất lên, bắt đầu kết ấn lần nữa.

Lần này nàng muốn thử tiến vào từ vị trí chòm Chu Tước phía Nam, xem có thể thay đổi gì không. Thế nhưng không đến ba canh giờ sau, nàng lại bị thiên đạo đánh bại, lại nôn ra máu, lại bò lên.

Nàng lạy đi lạy lại không biết bao nhiêu lần, mãi cho đến khi sao trời biến mất, bình minh dần lên, thì nàng mới sức cùng lực kiệt mà ngã xuống, nằm im bất động.

Trong thần miếu Cửu Nghi trông trái, chỉ có hai vị thần lặng lặng cúi đầu nhìn nữ tử không ngừng cố gắng hết lần này đến lần khác. Một người ánh mắt màu đồng, một người con người đen láy, yên tĩnh như nhật nguyệt.

Trong thần miếu âm u, một cơn gió nhẹ thổi qua, có một bóng trắng hạ xuống.

Thần điều Trùng Minh xuyên qua bức màn hóa thành một con chim tuyệt nhỏ bay vào trong thần miếu, đứng trên đèn Thất Tinh. Thần điều cúi đầu nhìn Chu Nhan đã sức cùng lực kiệt nằm trên mặt đất, bốn con mắt đỏ như máu giật giật, nó kêu lên một tiếng.

Nó đậu trên người Chu Nhan bỗng nhiên vươn cổ mổ mạnh một cái vào vành tai của nàng.

Người nửa tỉnh nửa mê bừng tỉnh, vừa mới định động dậy thì đột nhiên có một vật gì đó rơi xuống từ trên vạt áo. Hóa ra đó là một chùm quả màu đỏ, giống như quả nho nhưng lại có mùi hương rất kỳ lạ, trong bóng tối thế mà lại phát ra ánh sáng máu đỏ.

“Quả Mộng Hoa đỏ ư?” Chu Nhan sợ run lên, đây là linh dược quý hiếm sinh trưởng trên đỉnh Mộng Hoa, là loại quả chỉ xuất hiện ở trên núi đá, được loài kỳ cùng bảo vệ, hít khí trời, uống sương tiên, một trăm năm mới kết trái một lần, chính là mơ ước cả đời của những người tu hành. Năm đó sư phụ vì khảo nghiệm tu vi của nàng, đã từng cho nàng một mình lên núi hái thuốc. Kết cục nàng bị kỳ cùng tấn công, thiếu chút bị rơi xuống vách núi.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra.

“Chim bốn mắt, đây là do ngươi hái về sao?”

Trùng Minh kêu lên một tiếng, đảo cặp mắt, ngay lúc đó Chu Nhan phát hiện dưới cánh phải của nó dường như rướm máu như bị thứ gì đó cào rách.

“Ngươi bị kỳ cùng làm bị thương sao?” Nàng lắp bắp sợ hãi: “Có nặng lắm không?”

Trùng Minh không để ý tới nàng, chỉ dùng mỏ đẩy chùm quả đến trước mặt nàng, dùng bốn con mắt đỏ như máu, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, nó phát ra một tiếng kêu khó hiểu, giống như là thúc giục và cảnh cáo. Sau đó nó quay đầu, xuyên qua màn trướng bay đi.

Nhìn trời bên ngoài đã sắp sáng, trên núi Cửu Nghi được bao phủ một lớp sương mỏng tựa như tiên cảnh.

Nàng bỏ quả đỏ vào trong miệng, quả đỏ ngay lập tức hóa thành một dòng nước trong, giúp nàng bổ sung nguyên khí.

Đúng vậy, sư phụ từng nói qua, nàng mạnh mẽ hơn nàng tưởng, chỉ cần là điều nàng muốn nhất định có thể làm được, chưa bao giờ là muộn.

Lời sư phụ nói chưa từng sai, có phải hay không?

-----oOo-----

Chương 83: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 83: Bạch vương

Trong khi tiểu quận chúa Xích tộc đang nỗ lực tu luyện trên núi Cửu Nghi, muốn nghịch chuyển thiên mệnh, thì phủ Xích vương ở Diệp Thành lại là một mảnh hỗn loạn.

Trước đó vài ngày, giữa cuộc phản loạn của Phục Quốc Quân, Chu Nhan quận chúa nửa đêm rời đi không tiếng động, qua chục ngày vẫn không thấy trở về. Tổng quản đã phái rất nhiều người đi tìm, gần như đã lục tung cả Diệp Thành rồi vẫn không thấy tung tích của quận chúa, thì đã gặp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Đúng lúc nước sôi lửa bỏng thì Xích vương lại trở về.

“Một đám phé vật!” Xích vương rít gào như sấm, râu tóc đều dựng hết cả lên.

“Rõ ràng đã dặn các người trông coi nó, vậy mà còn để tiểu nha đầu này trốn thoát được. Giữ các người lại để làm gì chứ? Kéo hết ra ngoài chém cho ta!”.

“Vương gia tha mạng!” Đám người hầu nha hoàn nhất thời quỳ rạp xuống, Xích vương như sợ mình sẽ không thể kiềm chế được cơn tức giận sẽ thật sự giết người, bèn dặn quản gia tiếp tục tìm người, quay đầu rời khỏi phủ.

Ông ta không mang theo một ai, rẽ qua rẽ lại rất nhiều ngõ nhỏ một cách quen thuộc.

Đến khi lần thứ hai thấy bóng, thì ông đã xuất hiện ngay trước phủ Bạch vương.

“Xích huynh! Chờ huynh đã lâu!”. Trong phòng có một người đã ngồi sẵn, không ai khác chính là Bạch vương, trong tay ông ta là một bức thư.

“Có một tin tốt muốn nói cho ông!” Đại Tư Mệnh vừa rồi đã xin được ý chỉ của Đế quân, cho phép Thời Ảnh rời bỏ thần chức.

“Thật không? Đúng là có bản lĩnh thật!” Xích vương trả lời một câu đại khái.

“Nhưng tiểu tử này cho dù không phải thần quan thì cũng chắc gì đã bằng lòng trở về làm Hoàng đế? Có cái rắc ý!”.

“Sao hôm nay Xích huynh lại có vẻ tức giận như vậy?” Bạch vương có chút ngạc nhiên.

“Con gái ta mất tích đâu rồi ấy!”. Xích vương nghiêng răng nói: “Tìm mấy ngày nay cũng không thấy người đâu. Ông nói xem có thể không sót ruột được không?”.

“Hóa ra lại là vì tiểu quận chúa. Xích huynh quả thật là anh hùng khí đoản, tình trường nhi nữ quá!”. Bạch vương thở dài, không thể không buông chính sự ra trước, khéo léo an ủi bằng hữu.

“Lệnh thiên kim không phải là nữ tử bình thường, lại có pháp thuật cao thâm. Người bình thường không thể làm gì con bé đâu. Bình thường nó cũng đâu gây thù chuốc oán với ai, bây giờ mất tích chắc là nhất thời ham chơi, trốn đi mà thôi. Xích huynh không cần quá lo lắng, ta lập tức bảo Phong Lâm đích thân dẫn người ra ngoài tìm xem.”

Xích vương thở dài: “Đa tạ!”.

“Không cần cảm ơn!”. Bạch vương nở nụ cười: “Sớm muộn cũng là người một nhà mà”.

“Haiz, đừng nói chuyện này bây giờ”. Xích vương vừa nghe tới những lời này cũng phiền não không thôi: “Ta lo lắng con bé là nghe được tin tức hai tộc muốn liên hôn, cho nên mới bỏ nhà trốn đi. Lần trước nó đào hôn, lần này lại gả nó cho Bạch Phong Lâm, chỉ sợ lại...”

Nghe được lời này, sắc mặt Bạch vương không khỏi có chút hờn giận, nhưng giọng nói lại thản nhiên: “Phong Lâm nhà ta tuy rằng ngu dốt, nhưng tốt xấu gì cũng là trưởng tử Bạch tộc, hiện tại là tổng đốc Diệp Thành. Đối với lệnh thiên kim, cũng không tính là không xứng chứ?”.

“Không phải, đương nhiên không phải”. Xích vương tính cách hào phóng, nói chuyện không chú ý chi tiết, giờ phút này hiểu được sự tức giận của đồng sự mới vội vàng nói: “Chỉ là con gái ta bướng bỉnh, không chịu nghe lời ta đâu. Nếu nó lại giận dỗi mà bỏ nhà trốn đi. Bên ngoài gặp điều gì bất trắc...”.

“Yên tâm!”. Bạch vương trấn an đồng sự: “Quận chúa khả năng cao là muốn trốn ra ngoài du ngoạn một vòng, chờ thêm vài ngày nữa tự nhiên sẽ trở lại thôi”.

“Thế nhưng tình hình bây giờ không giống như trước đây. Phục Quốc Quân tạo phải nơi nơi là giết chóc”. Xích vương sốt ruột, nôn nóng không thôi: “Ông xem, ngay cả Hoàng thái tử cũng mất tích trong cuộc hỗn loạn này, đến nay không rõ tung tích. Bên ngoài có nhiều lời đồn, ngay cả ông và tôi cũng không tránh khỏi liên quan!”.

Vừa mới nói những lời này, Xích vương lại dừng lại, nghi ngờ nhìn thoáng qua Bạch vương.

Trước đây không lâu, thái tử Thời Vũ trốn ra khỏi cung, cùng với Tuyết Oanh quận chúa cải trang đến Diệp Thành vi hành, không may lại gặp phải phản loạn Phục Quốc Quân. Trong lúc hỗn loạn Tuyết Oanh quận chúa và Hoàng thái tử bị lạc nhau. Tuyết Oanh quận chúa thì chật vật về được tới phủ Tổng đốc, thế nhưng Hoàng thái tử thì mất tích không dấu vết luôn. Trong cung dấy lên tin đồn, trong số đó có một câu nói, ngụ ý rằng Bạch vương là người thao túng phía sau. Xích vương gần đây thân cận với Bạch vương, không khỏi bị lôi vào cuộc. Xích vương nóng nảy tự nhiên cảm thấy oan uổng, nhưng Bạch vương thì lại bình tĩnh thoải mái, không quan tâm đến những lời đồn đại ấy.

“Đạn pháo không có mắt, lúc ấy Diệp Thành hỗn loạn như vậy, Hoàng thái tử lại không mang theo hộ vệ tùy thân, gặp chuyện không may cũng là điều có thể hiểu được”. Bạch vương thở dài, ánh mắt bỗng nhiên thay đổi: “Nói không chừng đám người Thanh vương cũng không tìm ra Hoàng thái tử đâu”.

“Cái gì?” Xích vương trán động: “Ông... ông rốt cuộc biết chuyện gì?”.

“Ta? Ta không biết gì hết” Bạch vương nở nụ cười: “Nhưng ta có dự cảm!”.

“Dự cảm?” Xích vương nhất thời nói không ra lời: “Chẳng lẽ là ông...”

“Ta cũng không có cái lá gan đó” Bạch vương lập tức lắc đầu phủ nhận.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”. Xích vương thở nhẹ một hơi, âm thầm lau mồ hôi lạnh: “Nếu ông thật sự trực tiếp xuống tay xuống Hoàng thái tử, thì đúng là cả gan làm loạn quá rồi. Lỡ như...”.

“Lỡ như...” Bạch vương liếc mắt nhìn đồng sự một cái, ánh mắt sắc như đao.

“Nếu ta thật sự làm chuyện này, chẳng lẽ Xích huynh lâm trận lùi bước?”.

Những lời này nói thật sắc sảo, Xích vương chân chừ một lát, lắc đầu: “Cung đã lên nỏ, thì không quay đầu. Hiện tại chúng ta đã là người đứng chung một thuyền, sao có thể còn đường lui? Chỉ là nếu đã làm chuyện như thế thì thật sự rất nguy hiểm. Trực tiếp xử lý Thời Vũ, bức huynh muội Thanh vương đến tuyệt cảnh, không biết sẽ xảy ra chuyện gì”.

Bạch vương bật cười, ngữ khí sâu xa: “Bức thì bức, xem kết quả thế nào!”.

Xích vương trầm mặc, chỉ nói: “Thế nhưng Tuyết Oanh lại thích Hoàng thái tử như vậy...”.

“Thì sao? Ta không để tâm đến một nữ nhân đâu”. Giọng nói Bạch vương bình tĩnh lạnh lùng: “Nó vốn sẽ được gả cho Thời Vũ làm hoàng hậu Không Tang, nhưng hiện tại không thấy Thời Vũ, thì ta lại tìm cho nó một vị hôn phu khác. Chỉ là... nghe nói từ khi Liễu phu nhân của em vợ Tứ vương mất, ông ta cũng chưa có tái giá...”

“Tuyết Oanh quận chúa là thanh mai trúc mã của Hoàng Thái tử, bọn họ sao có thể chấp nhận lấy người khác chứ?”. Xích vương nghe xong ý định của Bạch vương thì không khỏi lắc đầu cười khổ: “Gả cho em vợ

của Tứ vương? Chắc ông ta cũng đã năm mươi rồi chứ? Thay đổi đến như vậy, ông không thấy tội cho con gái của mình sao?”.

“Xích huynh chỉ có mỗi một cô con gái, khó trách anh hùng đoản khí, nhi nữ tình trường”. Bạch vương bật cười không cho là đúng: “Thân là con trong vương thất vốn nên hiểu được nghĩa vụ của mình. Cho dù là hôn sự của chúng ta trước đây chẳng lẽ cũng do chính mình làm chủ sao?”.

Xích vương sừng sốt nhất thời câm nín không trả lời được. Chỉ vì sự sắp xếp của cha mẹ trước đây mà ông đã khiến cho mẫu thân của Chu Nhan phải chịu uất ức nhiều năm, mãi cho đến khi chính phi qua đời thì mới có thể đường đường chính chính sửa sai với người mình yêu. Nghĩ đến đây, ông không khỏi thở dài nói: “Chính bởi vì năm xưa chúng ta phải chịu đau khổ đó, mới không nên để cho bọn nhỏ phải chịu oan ức như vậy nữa”.

“Thật sao?” Bạch vương nghe ý tứ của đồng sự nhin không được bật cười: “Không nghĩ tới Xích huynh một anh hùng hào kiệt ngang dọc vẫy vùng, thế mà tâm tư lại đơn giản như vậy? Quận chúa Chu Nhan hẳn là kiếp trước chăm tích đức lắm, nên kiếp này mới được đầu thai đến nhà ông”.

Hai vị vương gia ở trong phòng to nhỏ, thì ngoài cửa phòng một thiếu nữ khẽ lấy tay bị miệng, toàn thân run rẩy khi nghe được mấy lời đó. Nàng nhanh chóng quay đầu trở ra, chưa đi được mấy bước nước mắt đã chảy rờn rờn xuống đất, khóc không thành tiếng. Một ma ma đang đôn đáo tìm nàng khắp nơi, giờ khắc này lại thấy nàng đã khóc lóc ngã dưới vườn hoa tường vi, vội vàng đi lên nói: “Tuyệt Oanh quận chúa, người... vừa mới trở về giữa loạn quân, thân thể còn chưa khỏe đâu, sao đã đi lại lung tung rồi. Nên đất lạnh như vậy, mau đứng lên đi, đừng khiến cho vương gia và vương phi lo lắng”.

“Lo lắng? Bọn họ mặc kệ sống chết của chúng ta mới đúng!”. Tuyệt Oanh quận chúa không quay đầu lại, đi vào bên trong, lấy tay bưng mặt nghẹn ngào: “Đằng nào cũng chết, chi bằng hôm nay chết luôn đi!”.

“Quận chúa, chớ khóc chớ khóc, mắt sưng lên sẽ không đẹp nữa”. Vị ma ma không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể vội vàng cười an ủi, chọn những chuyện mà nàng thích nghe để nói: “Con xem, hôm nay thương nhân Trung Châu lại tới, nghe nói họ có ngọc bích vô cùng đẹp, trong đó còn có một chiếc vòng tay, vừa hay ghép lại chiếc vòng trên tay quận chúa, vô cùng xứng đôi, quận chúa có muốn đi xem không?”.

“Quận chúa Tuyết Oanh từ nhỏ thích nhất là ngọc ngà châu báu, mỗi lần tâm tình không tốt, chỉ cần Bạch vương tặng con gái một đồng trang sức là có thể làm cho nàng nín khóc mà mỉm cười ngay lập tức”.

Nàng nghe ma ma nói thế thì quả nhiên ngưng khóc, nhưng mà đương lúc ma ma nghĩ rằng tâm tình quận chúa chuyển biến tốt, thì đã thấy nàng đột nhiên dậm chân, tháo chiếc vòng trên cổ tay xuống ném xuống đất, khóc rống nói: “Một đôi cái gì chứ, hiếm lạ cái gì chứ, chết rồi thì cần gì”.

“Ôi!” Ma ma chân động vội vàng chạy tới nhặt chiếc vòng lên, đây chính là chiếc vòng tay giá vạn lượng vàng chứ chẳng đùa. Thế nhưng bà vẫn không kịp, chỉ nghe “choang” một tiếng, chiếc vòng quý đã vỡ tan tành. Ma ma đau lòng kêu trời kêu đất, mà Tuyết Oanh quận chúa lại đứng đung đứng trong hoa viên, nghĩ đến những lời phụ vương mới nói, nghĩ đến người yêu không biết ở nơi nào, tay nắm chặt chiếc khăn, khóc đến không thể thở nổi, chỉ hận không thể lập tức biến mất khỏi vương phủ. Chỉ là nàng không phải người có bản lĩnh như Chu Nhan, bị tường cao vây quanh, không cánh làm sao có thể bay ra ngoài?

Chuyện đến hiện giờ đã không còn do nàng quyết định. Nàng thà làm ngọc vỡ chứ không muốn làm ngói lạnh. Nhưng mà, điều Tuyết Oanh không biết là vào lúc này, Chu Nhan – người có bản lĩnh trong tâm trí nàng kia – đang ở thần miếu Cửu Nghi nơi Cực Bắc, hết lần này đến lần khác đang rơi vào tuyệt vọng cùng bất lực chưa từng có.

-----oOo-----

Chương 84: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 84: Tinh đồ chi biến

Lại thất bại lần nữa, ba hồn bảy vía của Chu Nhan bị hút từ trong tinh đồ bay ra, bật trở lại trong thân thể. Mỗi một lần hồn phách rời khỏi và trở lại thân xác đều là một lần đau đến vạn tiền xuyên tâm, Chu Nhan ngã trên nền đất lạnh băng của thần miếu một lần nữa, trán đập vào góc chân đèn, làm cho máu tươi chảy ra nhễ nhại.

“Vẫn... vẫn chưa được à?”. Nàng lảo bảm giơ tay lên, lau đi máu tươi đang chảy đầm đìa, cảm thấy mệt mỏi đến không mở nổi mắt, ngón tay run lẩy bẩy, ngang cả đứng dậy còn khó khăn chứ đừng nói đến kết ấn.

Mấy ngày nay, nàng nhốt mình trong thân miếu, ngày đêm dùng Tinh Hồn Huyết Thế không chế tinh thần, cố gắng thay đổi quỹ đạo của các vì sao – nhưng mà thứ đáp lại nàng lại chỉ là thất bại liên tiếp.

Mỗi lần nàng dùng linh hồn dung nhập vòm trời, dùng sức lực của mình vừa chạm đến ba cõi, cố gắng bắt đầu xoay chuyển sao trời, thì tất cả linh lực đều khô kiệt, trơ mắt nhìn ngôi sao của sư phụ ở cách đó không xa lại không cách nào chạm tới. Chỉ còn một chút thôi mà nàng vẫn không sao qua được cửa này.

Đã thử qua hơn trăm lần vẫn không có kết quả.

Lẽ nào thật sự như lời Đại Tư Mệnh, nếu như thể lực không đủ, thì không thể nào nắm bắt được Tinh Hồn Huyết Thế, ngược lại còn bị cấm chú phản kích? Nàng khoe khoang khoáng lác trước mặt Đại Tư Mệnh mà không ngờ chính mình không đủ sức, không thể nắm bắt pháp thuật sâu nhất trong mấy chục ngày này.

Nàng đã đánh giá mình quá sao, sư phụ cũng đánh giá nàng quá cao.

Chu Nhan nằm gục trên mặt đất của thần miếu, run run ngẩng đầu lên nhìn tượng thần. Đèn Thất Tinh vẫn sáng, ba hồn giữa đài sen vẫn lưu chuyển, thất phách ngưng tụ, thuận thiết mà an tĩnh.

Đã gần một tháng, kỳ hạn hồn phách tan biến sắp hết, nếu cho đến lúc ấy nàng vẫn không có cách nào đột phá, thì ba hồn bảy vía này sẽ tán loạn, thì sẽ không kịp cứu sư phụ trở về.

Vừa nghĩ đến đây, thân thể nàng run lên bần bật, lại học ra một ngụm máu, trước mắt tối dần.

Không biết đã hôn mê bao lâu, gió đang chậm chậm chuyển động, có một bóng trắng lướt qua.

Thần điều Trùng Minh thu cánh đáp xuống đất, nhả quả đỏ trong miệng ra, ngậm lấy cổ áo nàng, nâng thân thể xụi lơ của nàng lên, bốn con mắt

đỏ rực nhìn vào thiếu nữ đang hôn mê, thở dài một hơi.

Thần điều dùng mỏ gáy thiếu nữ, kêu vài tiếng “cục cục” nhỏ, cố gắng đánh thức nàng. Nhưng mà Chu Nhan thật sự quá mệt mỏi, chốc lát sau vẫn chưa tỉnh lại, nhắm mắt không động đậy nằm trên người nó. Trùng Minh chuyển động chiếc cổ to, cúi đầu nhặt một chùm quả đỏ lên, dùng mỏ nghiền nát ra, thả lủng lẳng trước miệng Chu Nhan, để chất lỏng rơi vào miệng nàng.

Một lúc lâu sau, Chu Nhan mới dần dần tỉnh lại.

“Trùng Minh?”. Nàng sức cùng lực kiệt mở mắt, đập vào mắt nàng là bốn con mắt đỏ như máu, vội vã áy náy nói: “Sao vậy, ta lại ngủ sao? Xin lỗi...”.

Nàng suy yếu giãy dụa, chạm vào thân thể mềm mại của thần điều mà đứng lên. Nhưng mà chớp mắt sau, thần điều Trùng Minh bỗng nhiên run lên, tựa như đau đớn.

“Làm sao vậy?” Chu Nhan lấy làm kinh hãi, thu tay về, đột nhiên phát hiện trên tay của mình dính đầy máu tươi. Máu này chảy ra từ cánh của thần điều Trùng Minh, nhuộm đỏ cánh chim trắng như tuyết. Trong máu còn chứa màu xanh lá khó thấy, giống như tảo biển lan ra, hạ xuống từ dưới cánh.

“Người bị thương sao? Người lại bị Cùng Kỳ tấn công à?”.

Thần điều Trùng Minh không nói gì, chỉ dùng mỏ ngậm một chùm quả lên, ném vào trong lòng bàn tay nàng, bốn mắt nhìn nàng, cục cục một tiếng.

“Ta không ăn, ngươi ăn đi!”. Chu Nhan lại lắc đầu, giơ một chùm quả đỏ lên, đưa tới bên miệng của nó: “Lần này ngươi bị thương nặng quá, không chữa trị thì không được đâu”.

Thần điều Trùng Minh bỗng nhiên rút đầu, tránh khỏi tay nàng, giương cánh muốn bay đi. Đột nhiên nghe rầm một tiếng, Trùng Minh quét cánh qua, ngã vào một ngọn đèn Thất Tinh đang thờ phụng hôn phách.

Trong khoảnh khắc này, cả người và chim đều hoảng hốt.

“Chết rồi!”. Chu Nhan la thất thanh, gần như cùng một lúc với Trùng Minh lao tới. Trong cây đèn vốn dĩ đang lưu chuyển thứ gì trong suốt, hẳn là do Đại Tư Mệnh thiết lập, bên trong ẩn chứa sức mạnh lưu giữ hôn phách. Dưới cú đâm này, nước chảy giữa hư không, ngọn đèn chột tới đi.

Đèn đó chứa hồn phách, nếu như bảy hồn suy vi...

Trong khoảnh khắc đó, không biết lấy sức lực từ đâu ra, Chu Nhan bỗng đứng phất dậy.

Bất chấp thân thể còn chưa khôi phục, nàng run rẩy đưa tay lên, dùng hết toàn bộ sức lực bắt đầu sử dụng Tinh Hồn Huyết Thệ một lần nữa: Mười ngón tay giao nhau giữa trán, nhanh chóng kết ấn, chỗ đầu ngón tay xẹt qua để lại một chùm sáng chói mắt. Đúng vậy, đây là cơ hội cuối cùng, cho dù hi sinh cả tính mạng cũng phải thành công.

Nàng nhanh chóng dốc hết linh lực, để ba hồn bảy vía thoát khỏi thân thể.

Linh hồn hô ứng với sao trời, ngón tay dặt quỹ đạo sao, tìm được ngôi sao số mệnh của sư phụ trong hệ sao Tử Vi. Nàng rút linh lực men theo trời sao, dốc hết toàn lực muốn tiếp cận nó, nhưng mà, khi sắp chạm đến ngôi sao kia, sức mạnh trong thân thể nàng lại đột nhiên khô kiệt.

Không thể nào, đây là cơ hội cuối cùng rồi, bất luận thế nào cũng phải thành công.

Đèn Thất Tinh trên đất đang dần dần tắt, tượng trưng cho sinh mạng biến mất. Khoảnh khắc kia, Chu Nhan cảm thấy toàn thân run rẩy, tựa như bản thân cùng dần chết đi. Chỉ thiếu có chút nữa thôi là nàng có thể chạm vào ngôi sao đó rồi, nhưng vì sao nàng vẫn không cách nào đột phá chút khoảng cách ít ỏi ấy?

Ngay trong khoảnh khắc đó, trước mắt bỗng nhiên có một bóng trắng lướt qua, cả người nàng bỗng nhiên nhẹ bẫng.

Trong khoảnh khắc then chốt ấy, thần điêu Trùng Minh chọt bay tới, không nói một lời nhắc nàng lên, vung cánh bay vào giữa trời đêm.

“Trùng Minh... làm sao vậy?” Nàng thất thanh: “Ngươi muốn làm gì?”.

Thần điêu Trùng Minh không nói gì, chỉ hùng hục đập cái cánh bị thương, cõng nàng bay nhanh về phía bầu trời đêm. Gió rít sắc nhọn gào thét bên tai, giống như lưỡi dao cứa qua mặt nàng, từng tầng mây trắng tan rồi lại tụ, nàng cứ bay vút lên chín tầng trời bằng tốc độ nhanh như chớp ấy.

“A!”. Chu Nhan bỗng hiểu ra: “Ngươi... ngươi muốn giúp ta sao?”.

Đúng vậy, chỉ còn chút xíu khoảng cách nữa thôi là linh lực của nàng có thể chạm được tới ngôi sao chiếu mệnh của sư phụ rồi. Để bù đắp một

khoảng cách chút xíu ấy, Trùng Minh không tiếc dốc hết sức lực đưa nàng lên tận chín tầng trời.

Lúc này trời đã sắp sáng, sao trời lúc tỏ lúc mờ, trăng nghiêng mình chạy về phía Tây, còn ngôi sao chiếu mệnh của sư phụ thì nghiêng nghiêng sắp đổ, sắp mờ đến gần như không thể nhìn thấy nữa.

Nhưng từ trên chín tầng trời nhìn lên, nó đã ở cách mình rất gần rồi.

Không biết đã qua bao lâu, khi không khí xung quanh cũng bắt đầu loãng dần, gió lạnh như dao sắc cắt qua mặt, thì tốc độ của Trùng Minh cũng bắt đầu chậm lại, trên cánh giống như buộc một cục sắt nặng trĩu, mỗi một lần vỗ cánh đều như dốc hết sức lực. Chu Nhan có thể thấy máu độc bắt đầu tràn ra từ vết thương của nó, khiến cho một bên cánh chim trắng muốt biến thành màu đen. Nhưng không thể trì hoãn nữa, phải nắm bắt thời khắc này đây!

Chu Nhan hít một hơi thật sâu, ở trên lưng thần điều nhắm hai mắt lại, một lần nữa đưa ngón tay lên, trình trọng kết ấn ở giữa trán.

Đúng vậy, thành bại ở ngay lúc này.

Nếu như ở trên chín tầng trời sử dụng cấm chú vẫn không thành công, để hồn phách sư phụ tiêu tán, thì nàng cũng không muốn trở lại thế gian này nữa, cứ nhảy thẳng từ trên lưng chim xuống là được rồi.

Nàng kết ấn thật nhanh, dùng hết sức lực cuối cùng trong thân thể.

Dùng niệm lực bay qua ba chòm hai mươi tám sao, lần thứ hai liên kết với chòm sao màu tím kia. Đó là ngôi sao chiếu mệnh của sư phụ, đang chớp tắt dần rơi.

Chu Nhan dùng Tinh Hồn Huyết Thệ, dốc hết toàn lực tiếp cận ngôi sao kia, cố gắng kéo nó về vị trí cũ. Nhưng mà cố thử vài lần đều không có kết quả. Khi nàng cảm giác được sự kiệt quệ lần nữa, thì thần điều Trùng Minh dưới chân nàng kêu lên một tiếng chói tai, bỗng nhiên tăng tốc bay vút lên.

Máu tươi từ cánh của nó liên tục nhỏ xuống, thần điều không để tâm đến, chỉ cống thiếu nữ trên lưng, dốc sức đưa nàng đến gần ngôi sao kia hơn.

Sắp tới rồi... sắp tới rồi!

Khi bầu trời đầy sao đang ở ngay trước mắt, Chu Nhan đã trắng bệch mặt mày, không tiếc rủi ro tổn hao nguyên thần, dốc sức hướng tới ngôi sao kia, cuối cùng cũng cảm thấy liên kết được thành lập, vượt qua được

chút khoảng cách cuối cùng ấy, chạm tới ngôi sao số mệnh của sư phụ rồi!

Khoảnh khắc kia Chu Nhan cố gắng cắn răng một cái, máu tươi từ đầu lưỡi chảy ra.

Nàng giơ tay lên, chắm đầu ngón tay lấy máu, nhanh chóng vẽ ra một tấm phù chú, đồng thời bắt đầu đọc chú ngữ bằng đôi môi rỉ máu.

Trăng sao khắp trời xoay tròn trước mắt, dần dần đi vào phạm vi ảnh hưởng của nàng. Nàng mở rộng hai tay, dùng cầm chú tối cao hiến tế máu tươi của mình cho trời cao, rót vào ngôi sao chiếu mệnh của sư phụ.

Khoảnh khắc ấy, Tinh Hồn Huyết Thệ bắt đầu khởi động.

Dưới tinh không, ngôi sao số mệnh của nàng chợt lóe sáng, phát ra ánh sáng màu đỏ, soi sáng thiên địa. Lấy ngôi sao đó làm trung tâm, sao trời bốn phía bắt đầu hơi rung động, dần tụ tập về phía nàng.

Chuyển động rồi... chuyển động rồi... cả bầu trời đầy sao, không ngờ lại chuyển động theo sự điều khiển của nàng!

Trong nháy mắt ấy, Chu Nhan rút cuộc cũng hiểu được câu “Ngũ Hành tương sinh, Lục Hợp hô ứng” mà sư phụ từng nói qua, sức mạnh trong trời đất mạnh mẽ, nước biển cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng ào đến, rót vào thân thể nàng. Nàng dùng linh hồn mình điều khiển sức mạnh khổng lồ này, rót ánh sáng rực rỡ từ ngôi sao chiếu mạng của mình, liên kết thẳng với ngôi sao yếu ớt của sư phụ.

Hai ngôi sao thay đổi quỹ đạo trong nháy mắt, vừa động đậy đã kéo ngôi sao sắp tắt kia rời khỏi quỹ đạo của mình.

Cả biển sao đã thay đổi trong chớp mắt.

Khoảnh khắc ấy, trời cao phát ra tiếng nổ âm âm. Bầu trời chợt sáng như tuyết, rồi lại chợt âm đạm.

Biển sao khắp trời đều đang lác lác, giống như muốn rơi xuống. Giữa quang ảnh chói mắt đó, Chu Nhan cũng không nhìn được nữa kẽ buông tay, ngã thẳng từ trên lưng Trùng Minh xuống. Cùng lúc đó, thần điều Trùng Minh không còn sức lực đậu lại giữa trời, một chiếc cánh đã hoàn toàn biến thành màu đen, giữa sấm sét rợp trời, ngã thẳng từ trên cửa tiêu xuống.

Nàng và Trùng Minh song song ngã từ trên trời xuống, như sao băng rơi xuống đại địa.

Trong lúc rơi xuống, Chu Nhan dần dần chìm vào hôn mê. Thứ sau cùng lọt vào mắt nàng là vô số sao trời lượn vòng tròn, chảy xuống như một cơn mưa sao. Nàng biết đó là hư ảnh, là huyền ảnh của những ngôi sao bị thay đổi quỹ đạo, dần dần chết đi, chỉ dừng lại giây lát rồi sẽ biến mất giữa thời không.

Trong khoảnh khắc rơi từ trên chín tầng trời xuống, Chu Nhan đã quên đi nỗi sợ hãi chết chóc, trong con người phản chiếu trời đêm lấp lánh, lòng chỉ có một ý niệm sau cùng: Phải rồi! Sư phụ... cuối cùng con cũng làm được rồi!

Trong thần miếu Cửu Nghi, đèn Thất Tinh chợt sáng choang, tỏa ra sấm sét rợp trời. Bảy hòn bị sức mạnh vô hình kích thích, đang dần tắt chợt sáng rực lên, hòa với tam hòn rơi trên mặt đất, ngưng tụ lại giữa trời đêm, trở về trong ngôi sao màu tím đang đang sáng lại một lần nữa kia.

Sao trời đã thay đổi, vận mệnh cũng thay đổi.

Từ đó về sau, trên trời dưới đất, tất cả đều đã khác rồi!

-----oOo-----

Chương 85: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 85: Sự thật muộn màng

Khi các ngôi sao trên bầu trời Cửu Nghi xảy ra biến hóa, thì trong thần miếu trên đỉnh Bạch Tháp cũng có một cặp mắt già nua nhìn thấy hết thảy, lộ ra vẻ mừng rỡ không thể che giấu được.

“Thành công thật rồi!” Đại Tư Mệnh nhìn vòm trời, cảm xúc ngôn ngang, sắc mặt mừng như điên, khê hô, “Chỉ mất có ba mươi hai ngày... con bé này quả nhiên không đơn giản!”.

Ở phía sau lão, có một giọng nói yếu ớt hỏi: “Thành công... gì cơ?”

Đại Tư Mệnh bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Bắc Miện Đế trên giường bệnh, trong ánh mắt đầy niềm vui sướng không hề che giấu, bỗng nhiên vung tay lên, nói: “Được rồi, hiện giờ Thời Ảnh đã không sao, huynh cũng chết được rồi!”

Đại Tư Mệnh phát tay, lập tức thu hồi chú thuật kéo dài tính mạng trên người Đế quân. Trong khoảnh khắc ấy, lão nhân ôm yếu mất đà ngã xuống, run rẩy trên gấm vóc, hồn phách chập chờn bay ra từ thân thể tàn tạ, khễ động đây, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

“Đến lúc rồi, ta sẽ không tiêu hao linh lực dùng pháp thuật tụ tập hồn phách cho huynh nữa. Nếu như vận khí huynh tốt, đại khái còn có thể sống tiếp mười ngày đấy”. Đại Tư Mệnh dường như cũng mệt mỏi rồi với việc kéo dài tính mạng thêm chục ngày cho Đế quân: “A Quân, duyên phận huynh đệ đời này của chúng ta, cũng phải chấm dứt rồi”.

Đôi mắt của Đế quân mang vẻ mờ đục của người sắp chết, nhìn Đại Tư Mệnh, chứa đựng nỗi khó hiểu và bất an không giải thích được, cố gắng phát ra tiếng: “A Giác, ngươi... Rốt cuộc đang làm cái gì?”.

“Có nói huynh cũng chẳng hiểu đâu.” Đại Tư Mệnh hững hờ.

Nhìn Đại Tư Mệnh phát tay áo xoay người, Đế quân nhin không được hỏi: “Ngươi... tính đi đâu?” Người sắp chết vươn tay ra từ trên long sàng, ngón tay khô gầy khễ gập lại, tựa như muốn giữ lại người em trai duy nhất: “Chờ một chút!”

“Thế nào, huynh sợ phải ở đây chờ chết một mình sao?” Đại Tư Mệnh đứng lại, lên tiếng trả lời, quay đầu nhìn vào huynh của mình, giọng nói chứa đựng vẻ châm chọc, “Yên tâm, Thanh phi sẽ đến cùng huynh đi nốt chặng đường này, ả ta không biết huynh đã biết rõ bộ mặt thật của ả, còn muốn bôn cho huynh chén thuốc cuối cùng nữa đó!”.

Bắc Miện Đế chân động toàn thân, thì thào: “Thanh phi... Nàng ấy...”.

“Huynh đã tận mắt thấy rồi, lẽ nào vẫn chưa tin?” Đại Tư Mệnh cười nhạt, “Loại chuyện này, cũng chẳng phải lần đầu ả ta làm đâu... năm đó chẳng phải ả cũng dùng cùng một cách để đối phó A Yên hay sao?”.

“Cái gì?” Thân thể Bắc Miện Đế bỗng nhiên chân động, “Thật sao?”

A Yên. Cái tên này, dù ai nghe thấy cũng có cảm giác kinh tâm động phách.

“Sự thật năm đó, chẳng lẽ huynh vẫn còn cho rằng A Yên đã ban chết cho nô lệ Giao nhân kia à?” Đại Tư Mệnh cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra thù hận thấu xương, “Huynh cũng không dùng cái đầu mà nghĩ lại, với tính cách của A Yên, làm sao có thể làm ra được chuyện hung ác như vậy? Huynh đã trúng kế của Thanh phi rồi.”

“Không...” Bắc Miện Đế kịch liệt thở hắt, chậm rãi lắc đầu, “Không thể nào”

“Cái gì không thể nào?” Đại Tư Mệnh cười lạnh, “Huynh không thể nào trúng kế? Hay là Thanh phi không thể nào giết người? Huynh đã quên “canh Hoàn Hồn” mà Thanh phi đưa tới có mùi vị thế nào rồi sao? Đó là cỗ độc hàng đầu đến từ Miêu Cương ở Trung Châu, có thể khống chế thần trí con người, rất ít thấy ở Vân Hoang.”

Ngừng lại một chút, ông ta lạnh lùng nói tiếp: “Nếu hiểu ra điểm này, thì hẳn huynh cũng đã rõ ràng con ả nô lệ Giao nhân năm đó chết như thế nào rồi đúng không?”

“Không! Rõ... rõ ràng là... A Yên giết... giết Thu Thủy.” Đế quân kịch liệt thở hắt, giọng nói suy yếu, lại không hề có chút dao động: “Có... có liên quan gì đến Thanh phi chứ?”

Đại Tư Mệnh cười nhạt: “Cho nên ta mới nói huynh ngu xuẩn đó, ca ca!”

“Không... không thể nào.” Bắc Miện Đế gần như đã dùng hết toàn bộ sức lực còn sót lại, đang nghĩ đến nghi án chấn động năm nào, ánh mắt chầm chầm biến hóa, thân thể cũng dần dần run rẩy, “Trước... trước khi Thu Thủy chết, chính miệng đã nói với ta... là Hoàng hậu giết nàng! Là chính miệng nàng nói!”

Đại Tư Mệnh lạnh lùng: “Lời ả nói không phải là thật.”

“Không thể nào! Thu Thủy nàng.... Nàng sẽ không gạt ta!” Bắc Miện Đế thất thanh, ánh mắt đáng sợ, “Mắt... mắt của nàng cũng bị móc ra rồi! Ta đã từng hỏi rồi, ngày đó ngoại trừ Hoàng hậu, không còn ai ở trong phòng của nàng nữa!”

“Đúng vậy, huynh sung hạnh ả ta như vậy, đương nhiên tin tưởng lời nói của con ả Giao nhân đó.” Giọng nói của Đại Tư Mệnh lạnh lùng, từ từ vạch trần chuyện cũ đã phủ bụi của nhiều năm về trước, “Nếu như ta nói, mắt của ca cơ Thu Thủy là do chính ả ta tự móc xuống, huynh có tin hay không?”

Bắc Miện Đế bỗng nhiên chấn động, thất thanh nói: “Không thể nào!”

“Huynh xem, kể cả ta nói cho huynh biết, huynh cũng không tin”. Đại Tư Mệnh lạnh lùng, nhìn người anh ruột sắp chết, “Thì năm đó A Yên có nói thế nào đi nữa, huynh cũng chẳng thể nào tin đâu!”.

“Không thể nào.” Bắc Miện Đế thì thào, “Không thể nào!”

“Có gì mà không thể nào chứ? Á Giao nhân kia đã trúng cổ độc, bị Thanh phi thao túng thần trí”. Giọng nói của Đại Tư Mệnh bình tĩnh mà lạnh lẽo, “Sức mạnh của cổ trùng, đủ để cho ả ta không chút do dự tự móc hai mắt mình ra, sau đó ở trước mặt huynh giả họa cho A Yên!”

“Cái... cái gì?” Giọng nói yếu ớt của Bắc Miện Đế cũng cao lên.

“Thanh phi cũng hung ác thật. Không những khiến ả nô lệ Giao nhân kia tự móc hai mắt của mình ra, lại còn làm thành Ngưng Bích châu để ở trong phòng A Yên nữa chứ”. Đại Tư Mệnh thở dài, cảm thông liếc nhìn bảo huynh, “Huynh đã phần nộ nổi cơn tam bành, tự nhiên sẽ không nghi ngờ lời nói trước khi chết của nữ nhân mình yêu. Thanh phi đã giết sủng phi của huynh, còn mượn lời ả ta vu oan cho Hoàng hậu, thì cái hậu cung này tự nhiên thành của mình ả rồi. Mưu kế một hòn đá ném hai con chim này, cũng coi như cao minh đấy.”

“Ta tận mắt nhìn thấy Thu Thủy tắc thờ trong lòng ta. Nàng... nàng nói rõ từng chữ với ta, là Hoàng hậu... hoàng hậu giết nàng.” Bắc Miện Đế toàn thân run rẩy, tựa như đang cố gắng suy nghĩ đến tính hợp lý của chuyện này, “Chuyện đã nhiều năm... vô duyên vu không... Người...”

“Huynh muốn xem bằng chứng ư?” Đại Tư Mệnh nhìn biểu cảm của Bắc Miện Đế, cười lạnh một tiếng, lấy một vật ra từ trong lồng ngực, đưa tới trước mặt lão, “Ta cho huynh xem chút vậy!”

Đó là một tờ giấy vàng, trên đó là những con chữ loang lổ bằng máu.

Bắc Miện Đế yên lặng nhìn mấy câu đơn giản trên giấy, hơi run rẩy.

Trên đó chỉ có mấy dòng ngắn ngủi, nhưng nội dung cũng đủ khiến người ta giật mình. “Trời cao sáng tỏ” “Hàm oan không sạch” “Nguyện cầu chết đi, thế nhưng không người uỷ thác”... huyết lệ loang lổ khắp nơi.

Đó là di ngôn cuối cùng Bạch Yên hoàng hậu để lại trong lãnh cung, sau mười năm, mới xuất hiện ở trước mắt lão. Ở trong đó, nàng viết những chuyện đã xảy ra khi ấy, cũng nói đến nỗi khiếp sợ khi ca cơ Thu Thủy đột nhiên tự móc hai mắt của mình. Nhưng mà, khi hoàng hậu hiểu được chuyện gì đã xảy ra, thì tất thảy đã kết thúc rồi.

Thiên la địa võng đã giăng xuống, nàng không còn cách nào chạy trốn nữa.

Hoàng hậu bảy ngày bảy đêm bị tống vào trong lãnh cung, trần trọc rên rỉ chờ chết, vậy mà lão là Đế quân Không Tang, lại không hề nghe thấy bất kỳ tin tức nào liên quan đến nàng. Hôm nay nghĩ lại mới thấy chuyện này thật quý dị. Chắc là Thanh phi đã điều khiển hết trên dưới hậu cung, không cho bất kỳ tin tức nào của Hoàng hậu truyền tới Tử Thần Điện bên tai lão chăng? Nhưng lúc đó lão ta cũng đang chìm đắm trong nỗi đau mất đi sủng phi, đâu quản được những chuyện này nữa chứ?

Cho đến khi lão biết được, thì Hoàng hậu của lão đã chết trong lãnh cung nhiều ngày rồi.

Trước khi chết, nàng đã trải qua bao nhiêu tuyệt vọng, bi ai cùng không cam lòng?

“Đây là thư A Yên để lại cho ta trước khi chết, gian nan lắm mới ra được khỏi cung.”

Ngón tay khô gầy của Đại Tư Mệnh run rẩy kịch liệt, giống như giọng nói của ông,

“Cùng là lời nói trước khi chết của một nữ nhân, vì sao huynh tin lời ả nô lệ Giao nhân kia, lại không chịu tin Hoàng hậu của chính mình?”

Bắc Miện Đế yên lặng nhìn lá di thư, không nói ra lời.

Đúng vậy, đối với A Yên kia, lão thậm chí còn không có nhiều ký ức. Không biết là vì năm đó chưa từng để trong lòng, hay là cố ý quên. Từ khi còn là Hoàng thái tử, lão đã rất ít khi gặp mặt vị thê tử được định sẵn hôn phối với mình kia, những lần trò chuyện chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngay cả đến lúc nàng chết, lão cũng không hề đi xem một lần.

Những con chữ trong lá thư tuyệt mệnh ấy, thậm chí còn nhiều hơn so với lời họ nói với nhau trong suốt cuộc đời.

Phu thê như vậy, lại là một loại duyên phận vắn vẹo mà tuyệt vọng đến cỡ nào?

“Lúc chuyện đó xảy ra vào mười năm trước, ta vừa hay bế quan ở núi Mộng Hoa, đến khi xuất quan đã là một năm sau rồi. Thấy phong thư này, ta lập tức chạy về Đế đô, nhưng cũng đã quá muộn.” Giọng nói Đại Tư Mệnh có cả sự run rẩy, lớn tiếng, “A Quân, bắt đầu từ ngày đó, ta đã hận không thể bóp chết huynh!”

Bắc Miện Đế thở dốc hồi lâu: “Lúc đó... Vì sao không nói cho ta?”

“Không có chứng cứ. Thanh phi làm việc bí mật, mọi nhân chứng vật chứng chứng đều đã bị dọn dẹp sạch rồi. Huống chi huynh đang ở trong cơn thịnh nộ, căn bản sẽ không nghe lọt tai lời nói của ta”. Đại Tư Mệnh dừng một chút, trong mắt bỗng nhiên chứa đầy thù hận, lớn tiếng, “Khi đó, ta thậm chí còn muốn trực tiếp giết sạch hai mẹ con Thanh phi, báo thù cho A Yên!”.

Bắc Miện Đế chân động mãnh liệt, hồi lâu không nói gì.

Mãi sau lão mới thấp giọng hỏi: “Vì sao ngươi không làm như vậy?”

“Ai... Khi đó huynh muội Thanh Vương quyền thế khuynh đảo thiên hạ, nếu như ta làm như vậy rồi, toàn bộ thiên hạ sẽ đại loạn. Từ nhỏ ta đã tiếp thu giáo dục của thần miếu, không cách nào làm ra loại chuyện này.” Đại Tư Mệnh im lặng trong chốc lát, lại thản nhiên nói, “Đương nhiên, A Quân, ta cũng nghĩ sẽ giết huynh, nhưng khi đó vận thế của huynh cực vượng, mệnh không nên tuyệt, ta không dám tùy tiện xuất thủ, rất sợ làm rối loạn toàn bộ cán cân thiên hạ.”

Nói đến đây, Đại Tư Mệnh lắc đầu, phát ra một tiếng cười lạnh: “Thật nực cười... cũng bởi vì ta biết thiên mệnh, cho nên cứ phải nghĩ trước nghĩ sau, khoan tay bó gối! Nếu như ta là đệ tử môn hạ của Kiếm Thánh thì tốt rồi, khoát ý ân cừ, cần gì đau khổ chờ cho tới hôm nay!”

Bắc Miện Đế lẳng lẳng mà nghe, bỗng nhiên khàn giọng hỏi: “Vậy ngươi... vẫn chờ tới bây giờ mới động thủ, là bởi vì... là bởi vì, khụ khụ, hiện tại vận thế ta đã suy nhược, sắp tới lúc chết?”

“Càng về sau, ta càng không muốn giết huynh nữa rồi.” Đại Tư Mệnh thở dài một tiếng, nhìn vào người đàn ông sắp chết kia: “Ở trong di thi, A Yên cầu xin ta đừng báo thù, chỉ cần ta chăm sóc tốt cho Thời Ảnh. Ta vẫn nghĩ rằng, chỉ cần có thể hoàn thành di nguyện của nàng cũng đã đủ rồi!”.

Nói đến đây, lão ngừng lại một chút, lớn tiếng: “Thế nhưng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Hai mươi mấy năm rồi, bọn họ chung quy vẫn không chịu buông tha cho Thời Ảnh!”.

“Bọn họ? Ai?” Bắc Miện Đế hoảng hốt thốt lên: “Thanh Vương?”

Đại Tư Mệnh cũng không phủ nhận, cười lạnh: “Nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn muốn diệt cỏ tận gốc, chỉ riêng thời gian ở trong cung đã phái người hạ độc thủ ba lần, huynh lại như mắt mù tai điếc!”

Ta chỉ có thể mượn cơ thiên mệnh tương trùng, không cho bất kỳ cung nữ nào tiếp cận nó, để phòng ngừa Thanh phi hạ độc thủ; đến lúc nó năm

tuổi, thì lại nói với huynh: Phải đưa nó tới thần miếu trên núi Cửu nghi, bằng không đứa trẻ này sẽ chết non. Thật ra đây chẳng phải tiên đoán gì, chẳng qua chỉ là sự thực mà thôi...”

Đại Tư Mệnh dừng một chút, thấp giọng: “Huynh căn bản không có lòng bảo vệ đứa con của A Yên, nếu ta để Thời Ảnh ở lại hậu cung, nó tuyệt đối không thể sống quá mười tuổi”.

Bắc Miện Đế ho khan dữ dội, ánh mắt phức tạp, dường như có nỗi xấu hổ.

-----oOo-----

Chương 86: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 86: Vật đổi sao dời

“May mà huynh cũng không để ý gì đến đứa con trai này, nên nghe ta nói vậy, huynh vì bớt việc, phát tay một cái đã để Thời Ảnh xuất gia.” Đại Tư Mệnh thản nhiên nói, “Thế là ta liền đưa Thời Ảnh lên thần miếu Cửu Nghi, để nó ở lại một mình trong thâm cốc, không cho người ngoài tới gần. Những năm tháng này, ta đã vì nó mà hao tổn biết bao tâm huyết”.

Lão liếc mắt nhìn vị Đế quân sắp chết, cười nhạt: “Mà huynh là kẻ làm cha, lại mặc cho con trai mình tự sinh tự diệt!”

“...” Bắc Miện Đế không nói lời nào, đầu ngón tay hơi run.

Đúng vậy, nhiều năm qua, ông ta đã dành mọi thứ tốt nhất cho đứa con trai nhỏ thân gánh đầy tội nghiệt, lại để cho đích trưởng tử ăn gió uống sương chịu đủ dày vò trong nhân gian. Vào thời khắc trước khi chết đi, khi hết thấy đèn đã sáng rõ, nỗi hồ thẹn to lớn đột nhiên ngập tràn trái tim của ông, làm ông ta không nói nên lời.

“Tin hay không thì tùy huynh thôi... Dù sao đến khi huynh đến hoàng tuyền rồi, tự mình hỏi A Yên sẽ biết.” Đại Tư Mệnh thở dài một hơi, lấy

từ trong lòng ra một vật, ném vào bên cạnh tay của Bắc Miện Đế, “Cái này cho huynh, có thể huynh phải dùng tới đây.”

“Đây là?” Bắc Miện Đế nhìn chiếc hộp nhỏ bằng bạc kỳ quái kia.

“Bên trong là một cây châm, gặp phải cỏ trùng Trung Châu sẽ biến thành màu xanh biếc”. Đại Tư Mệnh thân nhiên nói, “Ta đi rồi, Thanh phi sẽ tới cho huynh uống canh “Hoàn hồn đại bổ”, đến lúc đó huynh có thể thử xem, sẽ biết lời ta nói là đúng hay sai”.

“...” Bắc Miện Đế nắm chặt chiếc hộp bạc kia, toàn thân run rẩy.

“Nếu như là thật, huynh sẽ làm như thế nào? A Quân?” Đại Tư Mệnh nhìn ca ca mình đầy hứng thú, “Ta khuyên huynh tuyệt đối đừng chọc giận ả đàn bà kia... Ắt ta lòng dạ độc ác, một khi trở mặt, chỉ e đến lúc đó huynh muốn sống không được.”

Bắc Miện Đế nắm chặt hộp bạc, trên mặt không chút sợ hãi.

“Ta có việc gấp, phải đi rồi. A Quân, huynh cẩn thận sống nốt mấy ngày còn lại đi... Bằng không, chỉ e chúng ta phải đến kiếp sau mới có thể gặp lại” Đại Tư Mệnh đứng lên, quay đầu lại nhìn thoáng qua người anh trai sắp chết, trong mắt tràn đầy phức tạp, “Làm huynh đệ cả đời, cuối cùng không thể tận mắt nhìn huynh tắt thở, thực sự là đáng tiếc quá.”

“Người... muốn đi thần miếu Cửu Nghi?” Đế quân rốt cục nói ra một câu, giọng nói khàn khàn, “Ảnh Nhi thật sự muốn từ bỏ thân chức sao? Nó muốn trở về thật ư?”

“Đúng vậy.” Đại Tư Mệnh thân nhiên, cảm ý chỉ ban nãy: “Huynh phản đối sao?”

“Không.” Hồi lâu, Bắc Miện Đế mới nói ra một câu như vậy, nhắm mắt lại một lần nữa nằm thẳng đờ giữa gấm vóc, thì thào, “Nó là đích trường tử của ta... để nó trở về đi!”

“Trở về, lấy đi tất cả những thứ ta thiếu nợ nó.”

Xa xôi trên Bắc Hải, có một con thuyền vô thanh vô tức lướt sóng đi đến. Trên thuyền có mười người mặc hắc bào Vu sư, yên lặng ngồi đó, hai tay giao trước ngực, cúi đầu lẩm bẩm những tiếng tụng như hòa nhịp cùng sóng biển.

Chiếc thuyền trong gió không có buồm, cũng không có mái chèo, mà chạy băng băng nhờ vào chú thuật, đoàn thuyền không gió tự động, nhanh chóng xẹt qua biển lớn dưới ánh trăng lạnh lẽo.

“Phía trước chính là Vân Hoang rồi” Thủ tọa Vu Hàm ngẩng đầu, nhìn đại địa mờ nhạt thấp thoáng phía xa, thấp giọng, “Dựa theo lời căn dặn của Trí Giả đại nhân, chúng ta sẽ lên bờ ở Hàn Hào phía Bắc, đi về phía thần miếu Cửu Nghi.”

“Ôi... Năm năm trước không giết chết được, hôm nay lại còn phải chạy từ vạn dặm tới”. Người vu sư mặc áo choàng đen lắc đầu cười nhạt, “Hi

vọng người kia quan trọng thật sự, đáng giá để tất cả chúng ta bôn ba chuyến này.”

“Đương nhiên đáng giá” Vu Hàm bình thản, “Quyết định của Trí giả đại nhân, người dám nghi ngờ sao?”.

Toàn bộ mười vu sư cúi đầu, không dám nói nữa.

“Băng tộc chúng ta, vào bảy ngàn năm trước đã bị Tinh Tôn để đuổi khỏi Vân Hoang, sống phiêu bạt ở Tây Hải không có nơi ở cố định, vẫn mơ ước trở về mảnh đại địa này” Vu Hàm nhìn cái bóng đại địa ở phía xa, giọng nói nghiêm túc, “Trí giả đại nhân nói rồi, chuyến này liên quan trực tiếp tới biến hóa ở đại lục Vân Hoang. Nếu như chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, thì khí số vương triều Không Tang cũng sẽ kết thúc, thời gian chúng ta trở về đại lục cũng đến rồi!”

“Vâng!” Mười vu sư đồng loạt lĩnh mệnh.

Vu Hàm vừa muốn tiếp tục nói cái gì, lại ngấm nhìn bầu trời đêm, bật thốt lên: “Sao vậy? Vì sao... Vì sao sao trời lại đang chuyển động?”

Khoảnh khắc ấy, các vu sư mặc áo choàng đen đồng loạt ngẩng đầu, nhìn theo tầm mắt của hắn. Đây vốn là một góc trời rất khó thấy, nếu như không phải Vu Hàm chỉ ra, thì sẽ chẳng có ai để ý đến cả.

Chòm tử vi trên bầu trời đúng là đang chuyển động.

Sự chuyển động này, không phải là vật đổi sao dời bình thường, mà là vụt ngang khác thường!

Có một ngôi sao màu đỏ tỏa ra tia sáng chói mắt, hắt lên tinh không bằng độ sáng hiếm thấy. Xung quanh ngôi sao đó, giống như có một sức mạnh khổng lồ đang điều khiển, những ngôi sao khác đều đang di chuyển với một tốc độ và quỹ đạo bất thường, từng ngôi từng ngôi một dời khỏi quỹ đạo vốn có.

Sao trời đổi, thiên mệnh dời! Trên cõi Vân Hoang này, lại có người đang thi hành một thứ chú thuật lật trời ngược mệnh!

Vu Hàm thốt lên: “Trời ạ! Là ai đang di động biến sao?”

Lời hắn còn chưa dứt, ánh sáng chói mắt của ngôi sao đỏ kia bỗng nhiên thu lại. Cùng lúc đó, sao trời đang di động theo sự điều khiển của một sức mạnh khổng lồ đột nhiên đứng yên, lay động một cái, rồi yên tĩnh lại! Bầu trời bình tĩnh như lúc ban đầu, tất cả sao trời đều yên lặng lấp lánh, không biết ngôi nào từng di chuyển, ngôi nào vẫn đứng yên!”.

Tất cả những chuyện đó chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, nếu không phải mười vu sư trên chiếc thuyền cô độc giữa biển này nhìn thấy, giữa thiên địa phông chùng cũng không ai chú ý đến chuyện chỉ xảy ra trong chốc lát vừa rồi.

Là ai đang thử thay đổi sao trời, thay đổi số phận?

“Lập tức bẩm báo việc này cho trí giả đại nhân” Vu Hàm lớn tiếng hạ

lệnh, “Đẩy nhanh tốc độ đi tới Vân Hoang!”

Trên mặt biển không có gió, chiếc buồm bỗng nhiên căng gió từ đâu, giống như một mũi tên rời cung, bắn nhanh về phía Vân Hoang đại địa!

Chu Nhan rơi từ chín tầng trời xuống.

Không biết đã qua bao lâu, nàng rớt cục cũng khôi phục lại thần trí, mở mắt ra thì chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, đầu đau muốn nứt ra, giống như sau khi uống phải thứ rượu cực mạnh vậy. Trong lòng nàng hiểu rõ đây là do linh lực tiêu hao tạo thành suy kiệt, chỉ e sẽ phải nghỉ ngơi thật lâu mới có thể hồi phục, hơn nữa, từ giờ khắc này, nguyên thần nàng tổn hao lớn, sẽ hao tổn một nửa thọ mệnh.

Có điều chẳng sao hết, chỉ cần sư phụ không có việc gì là được...

Vừa nghĩ tới sư phụ, thần trí nàng đã lập tức tỉnh táo lại, giùng giàng nỗ lực ngồi xuống. Phải rồi, sư phụ đâu? Rớt cuộc người thế nào? Vì sao từ lúc đến Cửu Nghi mình không hề nhìn thấy người? Không biết là...

nhưng mà vừa khẽ động, toàn thân nàng đã đau đớn như vỡ vụn, nhịn không được a một tiếng, lão đảo ngã xuống.

Ngay khi mũi vừa đụng trúng mặt đất, trước mắt nàng đã có bóng trắng nhoáng lên, đỡ nàng ngồi dậy.

“Sư phụ?” Nàng la thất thanh theo bản năng.

Nhưng mà quay đầu lại, nàng chỉ thấy bốn con mắt đỏ thẫm.

Nàng đang nằm ở phần gốc chiếc cánh của thần điêu Trùng Minh, được lông chim trắng noãn che chở, giống như một quả trứng được ấp vậy, ấm áp mà mềm mại. Thần điêu Trùng Minh thấy nàng còn giùng giàng muốn đứng lên thì quay cái cổ lại, dùng mỏ gặm nàng không hề khách khí, sau đó ném cho nàng một chùm quả đỏ.

“Ồ?” Chu Nhan nhận lấy linh dược, thì thào, “Chim bốn mắt... mà không sao chứ?”

Thần điêu Trùng Minh kêu cục cục lần nữa, bất mãn rút cánh lại. Chu Nhan lúc này mới nhắc cái đầu nặng nề lên, thấy mình đang tựa vào phần cánh bị thương của nó, trên lông chim còn nhuốm đầy máu. Đêm hôm đó, vì để giúp nàng đột phá cực hạn sau cùng, nó đã tung cánh cõng nàng lên thẳng cửu thiên, bị lôi điện làm cho mình đầy thương tích.

“Ôi chao!” Chu Nhan giật mình một cái, dịch ra chỗ khác, “Xin lỗi xin lỗi...”

Thần điêu Trùng Minh không thu cánh lại, trái lại nhào lên một cái, dùng lông vũ dịu dàng phất qua cái trán của nàng, cục cục vài tiếng. Rất lâu rồi, Chu Nhan mới lại thấy dịch ý tràn đầy mắt thần điêu biến mất, không khỏi trong lòng đau xót, nghẹn ngào: “Chim bốn mắt, mà... mà tha thứ cho tao chứ?”

Thần điêu Trùng Minh dùng mỏ gõ một cái vào đầu của nàng, cục cục

một tiếng.

“Như vậy, sư phụ thì sao? Người... người thế nào rồi?” Nàng xoa xoa khóe mắt, hỏi dồn dập, “Mày có thấy người không? Người... người có sống trở lại thật hay không?”

Trùng Minh thần diệu không nói gì, bốn con mắt đi chuyển hướng về phía sau lưng nàng.

“Sao vậy?” Chu Nhan sững sốt một chút, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Thì ra nàng đã bị Trùng Minh thần diệu dẫn về Đế Vương cốc, lúc này bản thân đang ngồi ở trên tảng đá màu trắng nơi sư phụ bình thường vẫn hay tu luyện vào những năm tháng đó. Dưới tảng đá còn có một cái hang động sâu không thấy đáy, chính là nơi khổ tu của sư phụ năm xưa.

“Sư phụ ở đâu rồi?” Nàng thoáng cái nhảy dựng lên, “Người... người khỏe chưa?”

Nàng theo bản năng đã tính chạy vào đi thăm dò xem, nhưng thần diệu Trùng Minh ở sau lưng nàng lại duỗi đầu ra, tựa như muốn ngậm váy của nàng kéo về, do dự một chút rồi mới dừng lại, chỉ là từ trong cổ họng phát ra một tiếng cục cục, nó rút đầu về, trong bốn con mắt huyết hồng của nó chứa biểu tình phức tạp.

Chu Nhan không kịp chờ đợi đi vào, tim đập thình thịch. Sư phụ người... người thực sự sống trở về sao? Tinh Hồn Huyết Thệ thực sự có tác dụng ư?”

Nàng... Nàng phạm vào sai lầm khó chuộc, thực sự có thể bù đắp lại? Hang động hết thảy đều giống hết mười năm trước: Con đường hẹp dài dẫn thẳng tới căn phòng đá sâu trong cùng. Phòng đá giản đơn trắng trong thuần khiết, không hề có vật gì dư thừa, trống rỗng như hang tuyết, trên mặt đất trải đầy lá khô, một cái thảm cũ, một cái lò sưởi, không khác gì chỗ nghỉ chân của một tầng lữ khách hạnh.

Nàng bước nhanh vào trong, dọc theo đường đi có vô số hình ảnh xẹt qua trong lòng.

Tám tuổi năm ấy, lần đầu tiên nàng bị Trùng Minh đưa đến nơi này, đi vào nhìn thấy sư phụ, thiếu chút nữa bị người đánh cho một chương chết lẩn quay; từ chín tuổi trở đi, nàng ở Đế Vương cốc theo người tu hành, trải chăn đệm nằm dưới đất trong hang đá này suốt bốn năm, ăn gió uống sương, chịu nhiều đau khổ; năm mười ba tuổi, nàng rời khỏi Cửu nghi, không còn trở lại đây nữa.

Mà hôm nay, lại một lần nữa đi tới nơi này, cảm giác chẳng khác nào ba kiếp đã trôi qua.

Chu Nhan càng đi càng chậm, đến cuối cùng dừng bước, bỗng nhiên muốn lùi lại.

Nhưng mà liếc mắt nhìn sang, ở sâu trong sơn động, quả nhiên có một người.

-----oOo-----

Chương 87: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 87: Tựa như đã cách một đời

Ánh sáng len qua lỗ hồng trên tường đá chiếu xuống, bao phủ lấy bóng người đơn độc kia. Bóng người quen thuộc ấy ở ngay nơi đó, yên lặng ngồi quay vào tường, không biết đang nghĩ cái gì, vẫn là tấm áo trắng không nhiễm bụi trần, bóng lưng cao ngất, tựa như ánh trăng trong tuyết, ánh mặt trời trên mây.

Bóng người ấy nghe thấy tiếng nàng đi tới, cũng không quay đầu lại.

Sư phụ! Thật sự là sư phụ rồi! Chu Nhan liếc nhìn bóng lưng quen thuộc kia, lòng chột căng thẳng, yết hầu khô đắng, không nói nên lời, trước mắt mơ hồ, nước mắt không kiềm chế được rưng rưng nơi khóe mắt.

Sư phụ... sư phụ... người không sao chứ?

Nàng muốn hô lên, nhưng lại không khỏi khiếp đảm, muốn vươn tay ra nhưng lại thu về, chỉ có thể kinh ngạc đứng ở mặt đất cách lưng y không tới một trượng, môi run rẩy, cuối cùng chỉ nhỏ giọng nói ra hai chữ: “Sư phụ!”.

Y đưa lưng về phía nàng, không hề lên tiếng.

Chỉ một thời khắc ngắn ngủi, lại đằng đẵng như một đời.

Từ chỗ nàng đứng, chỉ có thể nhìn thấy tay phải của y đặt trên đầu gối, hơi nắm chặt lại, đốt ngón tay thon dài. Y cũng đã biết nàng đến nhưng

không hề lên tiếng, chỉ nhìn tường đá trước mặt, sắc mặt chuyên chú. Trên tường đá có dấu chường chằng chịt máu mà y để lại mười năm trước trong lúc bế quan, đến nay vẫn còn chưa nhạt.

Nàng nằng tám tuổi, đã từng không hề sợ hãi chạy tới kéo vạt áo của y, thồn thức hỏi thăm. Nhưng mà mười năm sau nàng lại dường như không còn tấm lòng son đơn thuần nóng bỏng ấy nữa, trái lại cảm thấy khoảng cách ngăn ngũi trước mắt dài dằng dặc như sinh tử một đời, đột nhiên lùi lại.

Trải qua quá trình sống chết, có thứ gì đó đã không còn giống như trước đây.

“Là Tinh Hồn Huyết Thệ sao?”. Đột nhiên, nàng nghe được một câu hỏi vang lên trong hang đá.

Giọng nói kia rất nhẹ, cũng vô cùng quen thuộc, xa xôi như truyền đến từ kiếp trước, âm âm bên tai nàng, khiến Chu Nhan bỗng nhiên hơi run lên, đầu óc nhất thời trống rỗng, hoàn toàn không nói nên lời.

Nàng quên mất trả lời, người kia cũng không quay đầu lại, chỉ có bàn tay là chậm chậm nắm chặt rồi lại buông ra, giống như đang xác nhận xem có phải bản thân mình thật sự vẫn còn trên thế gian này. Mãi hồi lâu, y ngừng một lúc, mở miệng hỏi bằng giọng nói đã bình tĩnh hơn nhiều: “Lúc này ta còn sống, là bởi vì Tinh Hồn Huyết Thệ sao?”.

“Vâng... đúng vậy!” Chu Nhan rớt cuộc cũng bật ra được hai chữ, giọng nói hơi run.

Khoảnh khắc ấy, người trước mặt bỗng nhiên quay đầu lại.

Chu Nhan “a” lên một tiếng, lui về phía sau một bước theo bản năng. Đúng vậy, đó là sư phụ, vô cùng chính xác, sư phụ... sư phụ cuối cùng đã thoát khỏi cái bóng của tử thần, trở về trước mắt nàng rồi!

Nhưng mà ánh mắt y lúc này lại tràn đầy tức giận hiem thấy, giống như sấm sét giữa mây đen, khiến nàng run lên theo bản năng, ngây người tại chỗ. Nhiều năm qua, nàng vẫn còn sợ y như vậy, ngay cả sau khi đã trải qua một hồi chết đi sống lại cũng vẫn là như vậy.

Chu Nhan nhất thời giật mình, sư phụ người... sao người lại tức giận như vậy?

Thời Ảnh thấy bộ dạng sợ hãi của nàng thì im lặng chốc lát, sau đó trầm giọng: “Là Đại Tư Mệnh ép ngươi làm thế?”.

“Không, không phải...” Chu Nhan lấy hết dũng khí, lắp bắp trả lời: “Là... là con tự muốn làm như vậy! Là con cầu... cầu xin Đại Tư Mệnh dạy con!”.

“Người cầu xin ông ta?”. Thời Ảnh chân động, bỗng nhiên trầm mặc lại.

Trong trầm mặc ngán ngùi, không khí trong hang đá trở nên ngưng trệ, gần như làm người ta không sao thở nổi. Không biết qua bao lâu, bàn tay nắm chặt của y mới chậm chậm buông ra, nhả ra hai chữ: “Ngu xuẩn!”.

Chu Nhan run lên một cái, tựa như có một cây đao đâm xuyên qua tim mình, đau đến không khỏi hít sâu một hơi lạnh. Mấy chục ngày qua nàng không ăn không uống, dốc hết sức lực, liều lĩnh dùng một nửa tuổi thọ của chính mình đổi lại tính mạng cho y, lại chỉ đổi lấy hai chữ như vậy sao?

Viên mắt nàng đỏ au, cắn chặt răng không để mình khóc lên.

“Ra ngoài!”. Y nghiêng đầu qua chỗ khác, không nhìn nàng nữa, lần thứ hai cất lời ngắn gọn.

Đuôi nàng ra ngoài? Chu Nhan run nhẹ, không thể tin nổi lỗ tai của mình, vành mắt ngấn lệ nhìn đôi phương, muốn y có thể quay đầu liếc nhìn nàng một cái. Nhưng mà Thời Ảnh chỉ nhìn tường đá, không quay đầu lại, giọng nói cũng tràn đầy nóng nảy: “Ra ngoài!”.

Nàng rớt cuộc không nhìn được nữa mà khóc nức lên.

Đi từng bước trở ra.

“Ai cho các người lôi ta từ Hoàng tuyền trở về? Mọi chuyện không nên là như vậy...” Thời Ảnh quay mặt vào tường đá, bỗng nhiên cúi đầu nói một câu, trong giọng nói chứa nỗi khó chịu cùng phiền muộn không đè nén nổi: “Tất cả phải kết thúc vào thời khắc ấy rồi! Ngay chính lúc đó!”.

Chu Nhan đã lùi tới cửa động, vốn đã chuẩn bị rời đi, nhưng mà sự khác thường trong giọng nói của y lại khiến cho nàng bất giác sửng sốt. Khoảng khắc sau, nàng thấy sư phụ giơ tay lên, hung hăng nện một quyền vào tường đá.

Nàng la thất thanh, nhìn tường đá ở phía trước tan nát.

“Sư phụ... sư phụ...”. Chu Nhan cả kinh ngây người, nhanh chóng vọt trở lại.

Dưới tình thế cấp bách, nàng muốn đi kéo cánh tay mát không chế của y lại, lại quên mất sức mạnh đáng sợ của y. Lúc nàng chạm được tới ống

tay áo của y, một sức mạnh phản ngược khiến nàng không kịp đề phòng bay ngược về phía sau. Chu Nhan phát ra một tiếng hét kinh hãi, thân thể nặng nề đập lên tường đá.

Khoảnh khắc ấy, dường như Thời Ảnh cũng ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên đứng lên: “A Nhan!”.

Chu Nhan từ trên tường đá từ từ rơi xuống, cố gắng lấy tay chống đỡ thân thể, sắc mặt tái nhợt. Nhưng mà nàng bất chấp đau đớn, chỉ ngẩng đầu nhìn sư phụ, khoảnh khắc ấy, cuối cùng nàng cũng biết được nguyên nhân vì sao nãy giờ sư phụ nói chuyện không hề quay đầu lại: Trên cả hai tay của y đều đầm đìa máu chảy, chân mày cau chặt, gò má lại có ngấn lệ mơ hồ.

Vẻ mặt như vậy, nàng chỉ từng thấy qua một lần vào mấy chục năm trước.

Thời Ảnh vội đứng lên, tựa như muốn đỡ nàng, nhưng đến khi chạm tới nàng thì lại lập tức buông tay ra giống như bị điện giật, lui về phía sau một bước. Trong thời khắc đó, hai người cách nhau quá gần, lại quá xa, tựa như cả tiếng hô hấp cũng có thể nghe thấy được.

Đúng vậy, hô hấp! Thứ hô hấp tượng trưng cho sinh mệnh tồn tại!

Trong khoảnh khắc ấy, lòng của nàng bỗng nhiên yên tĩnh, không suy nghĩ thêm gì nữa.

Đúng vậy! Không cần biết thế nào, sư phụ cũng đã thật sự sống trở về! Y không chết! Chỉ cần điều này thôi, đã đủ khiến cho nàng cảm thấy có chết cũng không hối hận, bị y mắng có vài câu đánh cho vài cái cũng nào có xá gì?

Nàng xoa hông đứng dậy, thì thào một tiếng: “Đau quá...”

Nàng vừa mở miệng, Thời Ảnh đã nghe ra nàng cũng không đáng ngại thì bèn thở phào một hơi. Đúng vậy, khoảnh khắc kia y đã không không chế được mình, đổi lại là người thường, thì chỉ trúng một phần thôi cũng đã tan nát phủ tạng rồi. Nhưng mà A Nhan khổ tu nhiều năm, từ lâu đã không còn là tiểu cô nương yếu đuối không sức phản kháng nữa, ai có thể tùy tiện đá thương nàng chứ?

Thời gian trôi qua như nước, hết thảy mọi thứ đều thay đổi, sao y còn có thể nghĩ nàng vẫn còn là đứa trẻ của mười mấy năm trước kia?

Y im lặng thở dài một hơi, bình tĩnh lại, biểu cảm trên mặt đã hoàn toàn biến mất.

Chu Nhan vốn muốn nhân cơ hội làm nũng, thấy sắc mặt sư phụ lúc này đột nhiên nói không ra lời... Từ nhỏ nàng đã rất sợ y, nhưng mà trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ khắc này nỗi sợ hãi lại có chút thay đổi vi diệu, tựa như giữa hai người có một nỗi ngại ngùng kỳ lạ, ngay nói một câu, liếc mắt một cái cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng mà mặc dù không nhìn, không nói, lúc này đôi mắt với sư phụ trở về từ Hoàng tuyền, trong đầu nàng lại vang lên câu nói sau cùng y từng nói với nàng ở Tinh Hải Vân Đình ngày trước, từng câu từng chữ, tựa như lời nguyện.

“Ta thích nàng, A Nhan... tuy rằng nàng vẫn luôn sợ ta...”.

Chỉ một câu nói này, đã khiến Chu Nhan nhất thời sắc mặt ửng hồng, người hơi run, không dám nhìn y nữa. May mà Thời Ảnh cũng không nói lời nào, chỉ lui về phía sau một bước, một lần nữa ngồi xuống, gục đầu xuống nhìn tay của mình, trong ánh mắt xẹt qua tâm tình phức tạp.

“Tay của người đang chảy máu...” Giữa thình lạng, Chu Nhan áp úng mở miệng nhắc nhở.

Thời Ảnh giơ tay lên trước mặt nhìn qua, không hề lên tiếng, chỉ hơi chuyển cổ tay, vết thương chảy máu đột nhiên khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, lập tức trở lại trạng thái ban đầu. Trong lòng nàng cũng cuống lên, không nhìn được nói: “Người vừa mới sống dậy, đừng nên sử dụng linh lực nữa!”.

Thời Ảnh nhìn nàng một cái, thế mà lại thật sự dừng tay.

Chu Nhan sững sốt một chút, không khỏi có chút ngoài ý muốn: Không... không ngờ sư phụ lại thật sự nghe lời nàng? Chẳng lẽ sống lại một lần, tính cách cũng thay đổi rồi sao?

Nhưng mà thấy tay y đầy máu, nàng vội vàng xé vạt áo, băng bó lại cho y.

Bầu không khí bên trong hang đá trở nên cực kỳ yên tĩnh, thậm chí ngay cả hơi thở cũng hai người cũng trở nên quá rõ ràng. Chu Nhan chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, ngón tay khẽ run, mãi mới băng bó xong. Nàng có thể cảm giác được sư phụ đang nhìn nàng, bèn cúi đầu, không dám ngẩng lên đối diện với y nữa.

Trong thình lạng, Chu Nhan nghe được y thấp giọng nói: “A Nhan, nàng gày đi nhiều rồi!”.

Ngón tay của nàng run lên một cái, lúng ta lúng túng: “Vâng, đúng là... đã lâu không có lòng dạ ăn uống tử tế rồi ạ...”.

Thời Ảnh im lặng giây lát, bỗng nhiên nói: “VẬY nàng mau đi ăn cơm đi!”.

Hả? Chu Nhan không ngờ tới y sẽ nói câu này, không khỏi ngạc nhiên, bao nhiêu lời muốn nói đều nuốt trở lại: Đã trải qua một vòng sinh tử đại biến, hai người khó khăn lắm mới gặp lại nhau lần nữa, nàng còn chưa kịp nói với sư phụ mấy câu, sư phụ... sư phụ đã muốn đuổi nàng đi rồi? Vì sao tính tình của người bỗng nhiên cổ quái khó nắm bắt đến vậy?

-----oOo-----

Chương 88: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 88: Tựa như đã cách một đời (2)

Nhưng mà nàng không dám không nghe, cứ đứng đơ ra như vậy, lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn y, chỉ là sau một chớp mắt ngắn ngủi đó, y lại quay mặt về hướng vào tường đá. Chu Nhan nhìn bóng lưng của y, môi giật giật, cuối cùng không nói gì hết, xoay người rời khỏi hang.

Bên ngoài thần điêu Trùng Minh đang trông giữ ở cửa động, vừa nhìn thấy nàng đi ra bèn ngậm lấy váy nàng, kéo nàng về phía nó, bốn con mắt xoay chuyển nhìn nàng, vô cùng sốt sắng.

“Yên tâm đi!” Nàng vội vàng nói: “Sư phụ đã không sao rồi!”.

Thần điêu Trùng Minh buông mỏ ra, phát ra một tiếng hót dài đầy hoan hỉ, hai cánh tung ra, bay vút lên không trung, lông vũ khắp người dựng thẳng, giống như tia sét màu trắng.

Chu Nhan kinh ngạc nhìn thần điều nhảy nhót vui mừng, chợt có chút thất thần.

Đúng vậy, sư phụ đã bình phục rồi, nhưng giữa bọn họ, có thứ gì đó đã không còn cách nào hồi phục lại như trước. Giữa hai người tràn đầy bầu không khí kỳ quái, khiến cho nàng trước giờ vốn vô tâm vô phé không biết phải làm sao. Có thể sau khi tỉnh lại y cũng cảm thấy khó xử như vậy, nên mới nóng lòng đuổi nàng ra ngoài chẳng?

Hôm nay là một ngày mưa, bên ngoài trời u ám, không hề có tia sáng mặt trời nào.

Chu Nhan ở trong Đế Vương cốc một mình đi lang thang, lòng tràn đầy hiu quạnh và trống vắng chưa từng có. Khi nàng ở khe suối cúi người vốc nước uống thì bỗng nhiên bị chính mình làm cho hoảng sợ. Mới có hơn một tháng trôi qua mà gương mặt phản chiếu ra lại gầy gò tái nhợt như vậy, giống như chiếc lá điêu linh rời cành, đâu còn là tiểu quận chúa diễm lệ rạng rỡ ngày trước? Thảo nào ngay cả sư phụ vừa nhìn nàng cũng thấy kinh ngạc.

Dù sao cũng đã chết một lần rồi, tất cả đều không còn giống như trước nữa.

Chu Nhan ăn qua loa chút đồ, trời đã dần tối. Giữa cỏ cây bỗng nhiên vang lên tiếng lộp bộp lưa thưa. Nàng muốn trở lại hang đá kia tránh mưa, nhưng lại do dự, lòng thoáng thấy sợ hãi, lại không dám qua nữa.

“A Nhan!”. Đúng vào lúc đó, nàng nghe được trong mưa có người gọi tên mình.

Nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại, thấy dưới mỏm đá có một bóng người mặc đồ trắng nhẹ nhàng đi tới, chính là Thời Ảnh. Không biết y đã xuất hiện từ lúc nào, ở miệng hang nhìn nàng từ xa, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, chỉ nói một câu: “Trời tối vậy, sao vẫn còn đứng trong mưa?”.

Lòng nàng giật thột, cúi thấp đầu, tựa như một chú cún vội vàng chạy lại.

“Đã ướt thế này rồi!”. Thời Ảnh cau mày nhìn nàng một cái, ngón tay co lại bắn vào hư không, một sức mạnh vô hình vọt tới, xoẹt một cái đánh rơi hết nước bám dính trên người nàng, vậy mà tóc tai không hề động đậy. Chiêu thức ấy của y cực kỳ đẹp, sinh động như nước chảy mây bay không lộ vết tích. Chu Nhan lại càng hoảng sợ, vội vàng túm lấy tay y, bật thốt lên: “Người vừa mới khỏe lại, đừng tiêu hao linh lực nữa mà”.

Thời Ảnh dừng tay nhìn nàng. Chu Nhan bắt giác run lên, vội vã rút tay về, chỉ cảm thấy đầu ngón tay giống như bị phỏng. Nhưng mà y cũng không nói gì thêm, chỉ xoay người đi vào trong động, nàng cũng chỉ đành ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Bên ngoài sắc trời đã tối, sâu trong hang đá lửa bắt đầu được nhóm lên, hắt sáng mặt hai người.

Nàng bắt giác nhớ tới hai người đã từng ở chung với nhau vô số lần như vậy trong quá khứ. Mỗi lần tu luyện trở về, nàng đều sẽ theo sư phụ quay về nơi đây nghỉ ngơi, đốt lửa trong thạch động lên, ăn bữa cơm đơn giản, y sẽ hỏi nàng những khẩu quyết và tâm pháp mà ban ngày học được. Nếu chẳng may nàng đáp sai, thì sẽ bị ăn một thước vào lòng bàn tay, đau đến khóc lên. Đợi đến khi kết thúc tu hành, nàng mệt mỏi kiệt sức đổ kềnh xuống tấm thảm bên cạnh đồng lửa ngủ lản quay, còn y thì ở bên cạnh khoanh chân điều tức, mãi đến tận sáng, vẫn không hề bị quấy rầy bởi tiếng ngáy khò khò của nàng.

Giữa năm tháng cô độc dài đằng đẵng ấy, hai người bọn họ đã từng sống chung hòa hợp như vậy. Thế nhưng lúc này, khi đóm lửa được nhóm lên lần nữa, Chu Nhan ngồi bên sưởi ấm lại cảm thấy xấu hổ cùng ngượng ngùng không sao tả nổi.

Thời Ảnh cũng trầm mặc, mãi một lúc lâu sau mới chột mở miệng: “Dùng bao lâu?”

“Cái gì cơ ạ?”. Chu Nhan nhất thời không kịp phản ứng.

Y chỉ nhìn đồng lửa, bình thản: “Con dùng bao lâu, mới hoàn thành được Tinh Hồn Huyết Thệ?”

“Ba... ba mươi mấy ngày gì đó”. Nàng lúng ta lúng túng: “Không đủ nhanh... con ngốc quá...”

“Rất nhanh rồi”. Giọng nói của Thời ảnh vẫn bình tĩnh: “Nhìn khắp toàn bộ Vân Hoang, cũng chỉ có ba người nắm giữ cấm chú này, mà con là người đầu tiên thật sự có dũng khí và sức mạnh sử dụng nó. Chỉ dựa vào điểm này, thậm chí cả ta cũng không bằng”.

“...”. Đột nhiên được khen ngợi không kịp đề phòng, ánh mắt nàng sáng lên: Trời ạ, sư phụ đang khen mình đấy ư? Từ nhỏ đến lớn, số lần sư phụ khen mình cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

“Chỉ là, Đại Tư Mệnh không nên làm như vậy!”. Giọng của Thời Ảnh chột trầm xuống, lông mày nhíu lại, tựa như đang đối mặt với một cục diện đang cực kỳ khó xử, thì thào: “Ông ấy không hề bận tâm gì đến ý

nguyện của ta, đã ra tay quấy rầy thiên ý, quấy rầy tinh tượng... Vì sao?”.

“Ông ấy...”. Chu Nhan vốn định chống chế vài câu, nhưng nghĩ tới Đại Tư Mệnh, lòng chợt đau xót, không khỏi sắc mặt tái nhợt. Đúng vậy, nàng đã từng lập lời thề với Đại Tư Mệnh, muốn dùng Tinh Hồn Huyết Thệ cứu sư phụ trở về. Hôm nay sư phụ đã thật sự trở về rồi, nàng có nên rời khỏi y hay không?

Sự khác thường trong giây lát của nàng không qua được mắt Thời Ảnh, y quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”.

“Không có gì, Đại Tư Mệnh ông ấy...” Chu Nhan thì thào, cuối cùng vẫn không nói ra những chuyện khúc chiết bên trong, chỉ bảo, “Đại Tư Mệnh ông ấy... ông ấy chỉ không muốn người chết thôi”. Nàng cúi đầu, hàng lông mi vừa dày vừa dài chớp chớp giống như chiếc quạt nhỏ, giọng hơi run: “Con... con cũng không muốn người chết đâu!”.

Thần sắc Thời Ảnh khẽ động, có chút ngoài ý muốn nhìn nàng: “Sao vậy, con không hận ta sao?”.

“Không... không đâu...”. Nàng chần chừ một lúc, cuối cùng mím môi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người cũng đã chết qua một lần rồi, một mạng đền một mạng... ân oán gì cũng đã thanh toán xong rồi”.

“Thanh toán xong?”. Y gật đầu, thở dài một hơi, rồi lại giống như không biết nói gì tiếp nữa, chỉ im lặng nhìn lên dấu tay máu trên tường đá cổ xưa, trong ánh mắt bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Bầu không khí trong hang đá yên tĩnh trở lại, nhất thời lại xuất hiện vài phần xấu hổ.

“Thật ra...” Chu Nhan dừng một chút mới mở miệng, khàn giọng nói: “Uyên... Uyên cũng đã nói với con rồi. Huynh ấy và người điều chiến đấu vì tộc nhân và quốc gia của mình, không cần biết là huynh ấy giết người hay bị người giết, đều là kết cục một người chiến sĩ nên nhận lấy, bảo con không cần để tâm... tiếc rằng lúc đó con lại không suy nghĩ cẩn thận điều này.”

“Thật sao?”. Những lời này làm Thời Ảnh chấn động, ánh mắt hơi thay đổi.

Không ngờ rằng, Giao nhân kia lại từng nói với A Nhan những điều này, một Giao nhân ti tiện lại có chí khí như vậy? Đại khái, hắn cũng đã mơ hồ đoán được kết cục của mình, cho nên muốn ở trong lòng nàng trông

một hạt mầm tha thứ, tránh cho tương lai nàng rơi vào kết cục chết chóc không cách vãn hồi.

Giao nhân kia, thì ra là yêu nàng thật sự.

Nghĩ thông suốt điểm này, trái lại khiến cho nội tâm y có nỗi đau khổ như bị thiêu cháy.

“Nói chung, A Nhan, xin lỗi”. Thời Ảnh nhìn nàng, giọng nói trầm tĩnh: “Ta không thể không giết chết người con yêu nhất trên đời!”.

“...” Viên mắt nàng đỏ lên, gần như muốn rơi lệ.

“Con... con cũng rất xin lỗi người, sư phụ”. Nàng nghẹn ngào, thú nhận với y: “Khi đó con giận đến đầu óc mê muội, toàn tâm toàn ý chỉ... chỉ muốn giết người”.

Giọng nói của nàng rất nhẹ, nước mắt lã chã rơi xuống: “Con xin lỗi!”.

Thời Ảnh nghe được câu xin lỗi đó, trái lại ngạc nhiên nhìn nàng: “Sao vậy, con cảm thấy áy náy lắm sao? Ta giết hắn, con giết ta, đây không phải rất công bằng sao?”.

Chu Nhan nhớ lại một đao đâm xuyên qua ngực y đã làm mình chấn động và sợ hãi đến cỡ nào, không khỏi toàn thân run rẩy, nghẹn ngào: “Không! Con... không muốn như vậy! Con không muốn hai người phải chết... Con thà rằng chính mình chết đi cũng không muốn hai người phải chết... Thế nhưng... thế nhưng con đã tức giận đến mê muội rồi, hoàn toàn không khống chế được!”.

Kiếp nạn sinh tử qua đi, rốt cuộc nàng cũng có cơ hội nói ra cảm nhận trong lòng, tâm thần kích động, vừa mở miệng đã nghẹn ngào khóc um lên, vai run lên không ngừng, từng giọt từng giọt nước mắt lã chã trên hai gò má: “Sư phụ người... người đối tốt với con như vậy... con lại có thể giết người mà không thêm suy nghĩ!”.

Thời Ảnh lặng thinh nhìn nước mắt của nàng, trong ánh mắt có một tia thương tiếc, giơ tay lên vuốt ve tường đá hằn vết máu năm xưa: “A Nhan, con không cần áy náy như vậy. Con phải biết, vào mười năm trước, ta mười bảy tuổi, cũng đã một mình ở trong sơn cốc này đến mười hai năm...”.

“Dạ?” Chu Nhan có chút bất ngờ, nghẹn ngào không hiểu.

Việc này đương nhiên nàng cũng biết, vì sao lúc này sư phụ đột nhiên nhắc lại như vậy?

Thời Ảnh tiếp tục nhìn tường đá, nói: “Ngày đó, trời mưa rất to, sứ giả Đé đô đi tới núi Cửu Nghi, mang đến một tin dữ: mẫu thân bị giáng chức giam ở lãnh cung của ta, đã chết vào tháng trước... thi thể hơn mười ngày sau mới được người ta phát hiện. Nếu không phải thời tiết lạnh giá, nói không chừng đã thối rữa khó chịu lắm rồi”.

-----oOo-----

Chương 89: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 89: Tựa như đã cách một đời (3)

“Hả?”. Nàng đang khóc nghẹn bỗng nhiên dừng lại, nói không ra lời.

“Còn cha ta, vì ghi hận mẫu thân ta hại chết nữ nô Giao nhân mà ông ta sủng ái nhất, thậm chí còn không muốn bà được nhập táng vào Đế Vương cốc theo nghi lễ Hoàng hậu. Mẫu thân ta đường đường là đích nữ của Bạch tộc, là Hoàng hậu Không Tang, ông ta dám làm nhục bà kể cả lúc còn sống và sau khi chết, đến mức như vậy!”. Thời Ảnh nhìn vết máu, giọng nói bỗng nhiên kịch liệt, “Lúc ta năm tuổi thì ông ta đuổi ta rời khỏi mẫu thân. Đến khi bà chết đi, ông ta cũng không cho ta bước ra khỏi sơn cốc này để nhìn mẫu thân ta lần cuối”.

“...” Chu Nhan không biết nói cái gì cho phải.

Nàng còn nhớ rõ vào một ngày mưa to, một mình đi vào hang đá, gặp thiếu niên đang lên cơn cuồng nộ. Thì ra chuyện ngày đó đã xảy ra như vậy ư? Thảo nào lúc đó trên mặt y giàn dụa máu cùng nước mắt, có biểu cảm đáng sợ chưa từng thấy.

Cũng bởi vì như vậy, nên người vẫn căm hận bộ tộc Giao nhân ư?

“Vốn ta vẫn cho rằng, chỉ cần ta chuyên tâm tu luyện, đến khi làm được Đại thần quan rồi, đợi phụ vương qua đời, ta cuối cùng cũng sẽ có cơ hội gặp lại mẫu thân. Thế nhưng... mãi mãi không còn cơ hội này nữa”.

Giọng nói của Thời Ảnh nhẹ nhàng mà lạnh lẽo, như từ một nơi cực kỳ xa xôi truyền đến: “Ngày tin dữ truyền tới đây, ta lập tức bị đánh cho suy sụp, hoàn toàn quên mất nhiều năm tu hành, lòng tràn đầy ác niệm... ta đã muốn xông ra khỏi sơn cốc, tìm đến Đế đô giết phụ thân ta!”.

Nói đến đây, tuy rằng y kiệt lực khắc chế, nhưng âm cuối vẫn cao lên, lộ ra một tia quyết liệt.

Lòng Chu Nhan đau xót, nhịn không được đưa tay ra cầm lấy tay y.

“Vào khoảnh khắc ấy, ta gần như đã nhập ma. Ta đánh vào tường đá, cho đến khi máu chảy đầm tay. Chỉ cần thêm một ý niệm nữa, ta thật sự sẽ trở về Đế đô, giết cha soán vị, tàn sát hậu cung!”. Y đưa tay lên đặt vào vết máu hằn trên tường đá cổ xưa, giọng nói bỗng nhiên trở nên ôn hòa: “Thế nhưng, dường như là thiên ý đã định trước. Ngay thời khắc đó, A Nhan, con đã đi vào đây, ngăn cản ta”.

Một câu nói ngắn ngủi như vậy, khiến Chu Nhan bỗng nhiên chấn động, giống như nghi thức dội nước lên đầu.

Nàng nhớ tới tình cảnh ngày đó, đưa trẻ ngây thơ vô tri nhào tới, cố gắng kéo thiếu niên đang muốn làm hại chính mình lại, rồi bị thiếu niên trong cơn cuồng nộ đánh bay, hơi thở hấp hối. Đợi đến khi nàng tỉnh lại, y đã đang ôm nàng ngồi trên lưng thần điêu Trùng Minh, vượt qua Quỷ Môn quan một lần.

Thì ra căn nguyên mọi chuyện chính là như vậy.

“A Nhan, khoảnh khắc ấy con đã xuất hiện trong sinh mệnh ta, thật ra là có nguyên nhân của nó. Tuy rằng chính con chẳng bao giờ ý thức được điều này”. Giọng nói của Thời Ảnh nhẹ nhàng khe khẽ, giống như sương mờ: “Cho nên, con hoàn toàn không cần áy náy: Bởi vì con đã cứu ta nhiều lần, lại chỉ giết ta có một lần thôi!”.

“...” Nàng nhất thời lúng túng, chẳng biết nói gì cho phải.

Trong lúc nói chuyện Thời Ảnh vẫn không hề nhìn nàng, chỉ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa bập bùng, ngón tay bỗng nhiên nhẹ nhàng khẽ động, một chùm lửa đỏ bay vút vào lòng bàn tay y.

“Lúc này đây ta cũng không để lại cho mình đường lui nữa. Ta vốn cho là tất cả mọi chuyện của mình đã kết thúc vào ngày đó ở Tinh Hải Vân Đình rồi, cho nên trước khi chết mới thổ lộ lòng mình, không chừa

đường lui”. Y nhìn ngọn lửa trong lòng bàn tay, giọng nói càng ngày càng thấp, lắc đầu cười khổ: “Thế nhưng ta sai rồi, mọi chuyện không hề kết thúc vào mười năm trước, cũng không hề kết thúc ở Tinh Hải Vân Đình. Mỗi khi ta nghĩ hẳn là đến lúc kết thúc rồi, số mệnh lại cố ý không để cho ta được như ý nguyện, hết lần này đến lần khác kéo ta đi tiếp. Lại hoàn toàn mặc kệ...”.

Nói đến đây, y hơi dừng lại một chút, chậm rãi co duỗi ngón tay, dập tắt ngọn lửa bập bùng trong lòng bàn tay, nhỏ giọng thì thào: “Lại hoàn toàn mặc kệ nếu cứ tiếp tục như vậy, thì phải đối mặt với tàn cục ấy thế nào đây...”.

“Sư phụ!” Chu Nhan nghẹn ngào, muốn ngăn cản hành vi tự mình hại mình này của y, nhưng lần này y chỉ siết chặt bàn tay, mãi cho đến khi ngọn lửa giữa các kẽ ngón tay hoàn toàn tắt ngấm.

Lòng Chu Nhan vừa đau vừa loạn, mơ hồ hiểu ý nghĩa những lời này, lại không biết làm sao đáp lại.

Ý sư phụ nói là, ngày đó người một lòng muốn chết, cho nên mới không cố kỵ gì nữa, nói với mình những lời kia? Thế nhưng lại không ngờ cuối cùng không chết được, nay lại sống trở về? Người ngại ngùng khi đối diện với mình, không biết phải giải quyết thế nào? Ý... ý người là như thế này ư?

Thế nhưng, nàng cũng đâu có biết phải giải quyết thế nào chứ?

“Con nói con không hận ta, là thật sao?” Thời Ảnh buông ngón tay ra, ngọn lửa làm tay y bị phỏng, y cau mày nhìn: “Nếu như trong lòng con thật sự có chút thù hận nào, thì cứ ngay tại nơi này giết ta đi. Sau khi Tinh Hồn Huyết Thệ thành công có một giai đoạn gọi là “ẩn kỳ”. Trong thời gian này trừ bỏ chú thuật, thì không có tổn hại gì đối với người thi thuật cả. Còn một khi hết giai đoạn này rồi, thì muốn giải trừ mối liên quan giữa chúng ta sẽ vô cùng phiền toái!”.

“Không... không...”. Nàng lại càng hoảng sợ, lắp bắp: “Con... con khó khăn lắm mới cứu được người trở về mà!”.

Thời Ảnh nhìn nàng không nói gì, như đang muốn cân nhắc thật giả trong lời nói của nàng, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, thì thào: “Cũng phải, ta giết Chỉ Uyên, con giết ta, một thù trả một thù, rốt cuộc cũng thanh toán xong rồi. Hôm nay đại sự đã xong, nếu như đã có thể quay trở lại thế gian này lần nữa, thì coi như không còn liên quan gì với đời trước nữa”.

Nàng gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng ý, nhưng vẫn không nói ra lời. Bất luận như thế nào, thì thật sự cũng không có khả năng hoàn toàn cắt đứt mà? Trải qua chuyện này, giữa bọn họ đã không thể nào có thể hoàn toàn như trước nữa.

“Ngủ đi”. Yên lặng trong chốc lát, y thản nhiên nói, “Có chuyện gì ngày mai tính tiếp”.

Đúng vậy, ngày mai tính tiếp, khoảnh khắc ấy nàng cũng thẫn thờ phào một hơi, không dám ngẩng đầu nhìn y nữa.

Thời Ảnh ngồi xếp bằng bên cạnh đống lửa bập bùng, nhắm mắt ngồi thiền. Nhưng Chu Nhan lại không sao ngủ được, lật qua lật lại bên đống củi, thỉnh thoảng lại giương mắt lạng lẽ nhìn bóng lưng kia, trong lòng tâm sự cuộn cuộn như thủy triều: Lúc thì nghĩ tới sinh tử quyết liệt ở Tinh Hải Vân Đình, lúc thì nhớ tới lời thề với Đại Tư Mệnh, khi lại nghĩ tới cha mẹ và tộc nhân...

Nàng tâm loạn như ma, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, ngọn lửa đã tắt, ngoài hang sắc trời sáng choang, thế mà đã gần trưa rồi. Nàng lấy làm kinh hãi, trong cơn mơ màng nhảy dựng lên. Chết tiệt, sao mình có thể ngủ thảng cảng như vậy? Thức dậy muộn làm trễ nải tu luyện, sẽ bị sư phụ mắng chết đó!

Nhưng mà một khắc sau, nàng chợt nhớ mình đã tốt nghiệp từ lâu, không còn phải ngày ngày lên lớp nữa.

Ngủ mơ vừa tỉnh, lòng lại chợt có nỗi buồn man mác.

“Tỉnh rồi hả?”. Nàng nghe được giọng nói quen thuộc: “Phải đi rồi”.

Đi? Đi nơi nào? Nàng mờ mịt nhìn y, nhưng Thời Ảnh chỉ chấp tay đứng bên ngoài, thần sắc bình tĩnh, tựa như qua một đêm đã nghĩ thông suốt điều gì đó, nói: “Nếu đã còn sống, cũng không thể vĩnh viễn sống ở chỗ này. Tất cả những chuyện bên ngoài, vẫn còn cần phải ra ngoài đối mặt”.

Tất cả mọi chuyện bên ngoài? Chu Nhan thoáng nghĩ tới Đại Tư Mệnh, nhớ tới cha mẹ, trong lòng nhất thời nặng trĩu, chỉ có thể sửa soạn qua loa lại tóc tai quần áo, đi theo phía sau y ra khỏi hang đá.

Bên ngoài trời vẫn mưa, vô số bụi nước lất phất giữa sơn cốc.

Nàng thấy bóng lưng sư phụ, bạch y như tuyết nổi bật lên giữa sắc trời xám xịt ngoài cửa động, nhìn qua giống như thần tiên không nhiễm bụi trần. Một lần nữa trở lại thế gian này, tựa như lại trở về với dáng vẻ xa

xôi không thể nào với tới, khiến nàng không dám nhắc đến những lời y từng nói, thậm chí ngay cả nghĩ thôi cũng cảm thấy xót xa.

Đúng vậy, đến lúc này, lại phải thu dọn tàn cục như thế nào đây?

Cũng có khi không đến nỗi khó khăn như vậy, chỉ cần làm bộ chưa hề xảy ra là xong rồi.

Nàng cúi thấp đầu, tâm sự nặng nề đi theo y ra ngoài hang đá. Phía ngoài thần điêu Trùng Minh thấy hai người họ đi ra, hét lên một tiếng dài hoan hỉ, chạy vụt tới, dùng cặp cánh dài bao lấy Thời Ảnh, cúi đầu, gõ vào ngực y, cục thật mạnh lại ma sát thêm vài lần.

“Sao như cún con vậy chứ?” Chu Nhan không khỏi bật cười.

Thần điêu Trùng Minh liếc bốn con mắt nhìn nàng, vung cánh hát nàng qua một bên, lại dùng đầu gõ vào bờ vai y lần nữa, âm thanh phát ra đúng là giống cún mừng chủ thật.

“Cảm ơn người”. Thời Ảnh giơ tay lên xoa đầu thần điêu, nhẹ giọng: “Khổ cực cho người rồi”.

Thần điêu Trùng Minh dùng đầu chà qua chà lại trên ngực y, dựng lông chim lên, lắc cổ một cái, ném một vật vào trong tay y, chính là một chùm quả màu đỏ tươi tỏa mùi hương thơm ngát.

“Trời, lại hái thêm được một chùm hả? Quả đỏ trên núi Mộng Hoa đều bị người hái trụi rồi đúng không?”. Chu Nhan ngạc nhiên không khỏi thương cảm: “Cùng Kỳ đó còn không liều mạng với người?”.

Thần điêu Trùng Minh ngạo nghễ ngẩng đầu, cục cục một tiếng, vỗ vỗ cánh lộ ra vết thương màu hồng nhạt còn mới, lắc đầu một cái, lại ném thêm một cây cỏ linh chi màu tím ra.

-----oOo-----

Chương 90: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 90: Tâm loạn như ma

“Cảm tạ”. Thời Ảnh nở nụ cười, cầm quả đỏ và cỏ linh chi trong tay, đi đến chỗ tảng đá màu trắng vẫn tu luyện lúc nhỏ khoanh chân ngồi xuống. Y hơi nhắm mắt lại, đặt thước ngọc ở trên đầu gối, áp tay hấp thu sức mạnh của linh dược, sắc mặt tái nhợt dần chuyển biến tốt hơn. Dù sao thân thể y cũng là của người mới chết đi sống lại, mệt mỏi suy nhược, cần một lần nữa củng cố lại căn cơ.

Mãi cho đến khi y nhắm mắt lại, nàng mới dám ngẩng đầu lên nhìn, len lén quan sát.

Có lẽ là vì từ nhỏ đến lớn quá sợ người này nên nàng không dám nhìn thẳng, không hề để ý sư phụ lại là một nam tử đẹp trai như vậy, mặt mày tuấn tú như tranh thủy mặc, kiết xuất hơn người, giống như không thuộc về trần thế.

Nàng nhìn một chút, lại có chút ngây ngốc.

Mãi cho đến ba canh giờ sau, khi sắc trời dần tối, trời như lại muốn mưa, y mới mở hai mắt ra, hai tròng mắt sáng như sao. Tim Chu Nhan giật thột, vội vã nhìn đi chỗ khác, một lần nữa cúi đầu.

“Cũng khôi phục được đại khái bảy tám phần rồi, còn lại cứ từ từ là được”. Thời Ảnh phát vạt áo trước đứng thẳng người dậy: “Trở lại thần miếu xem tình hình rồi dọn dẹp tàn cục thôi...”.

Hai người rời khỏi Đế Vương cốc, bước đi theo thềm đá.

Chu Nhan đi sau y một bước, nhìn bạch y trước mắt, đột nhiên có cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể với tới, cõi lòng rối loạn, bước chân không khỏi chậm chạp nặng nề, tụt lại phía sau. Nàng có bao nhiêu mong muốn có thể tiếp tục sống vai mà đi tiếp thế này, mãi mãi không đến đâu cùng. Nhưng mà, lại không thể.

Bởi vì nàng là tai tinh đã chịu nguyên rửa, sẽ mang đến tai họa cho sư phụ lần nữa.

Nếu như y lại phải chết vì nàng lần nữa, dù khả năng xảy ra chỉ là một phần vạn, nàng cũng thà rằng tự giết chết mình một trăm lần, ngăn chặn chuyện này xảy ra.

Có thể, Đại Tư Mệnh nói đúng, nàng nên biến mất khỏi cuộc đời của y.

Con đường đi từ Đế Vương cốc đến thần miếu Cửu Nghi không gần, dài chừng hơn một nghìn bậc thềm. Đi tới phân nửa, trời đang nhá nhem tối, mưa càng lúc càng lớn, mà Chu Nhan tâm thần hoảng hốt, lại không hề có chút cảm giác nào. Thời Ảnh đi ở phía trước giơ tay lên, lật cổ tay, trong lòng bàn tay biến ra một chiếc ô.

Y cầm ô, hơi dừng chân ở phía trên bậc thềm, như đang chờ nàng tiến lên.

Lòng Chu Nhan chợt căng thẳng, lại có chút nao núng, muốn dừng chân, nhưng mà y chỉ cầm ô đứng trên bậc thềm lẳng lặng nhìn nàng, chân nàng lại không dám dừng, đi mấy bước đã sóng vai với y ở trên bậc thềm.

Hai người đi song song dưới ô, mưa tí tách tí tách rơi trên tán, nhưng bầu không khí dưới ô lại vô cùng yên tĩnh.

Nghe được tiếng hô hấp gần trong gang tấc, nàng liềm mạng khắc chế suy nghĩ của mình, không để cho mình suy nghĩ nhiều, nhưng mà nàng càng không muốn nghĩ tới, thì cảnh tượng sinh tử biệt ly ngày đó càng hiện ra rõ ràng trước mắt.

“Ta rất thích nàng, A Nhan... tuy rằng nàng vẫn luôn sợ ta”.

Nàng nhớ tới những lời cuối cùng y nói trước khi chết, tuy rằng gắng sức tiết chế, vẫn chứa đựng nhiệt thành khó có thể không chế, nàng nhớ tới nụ hôn cuối cùng y đặt lên môi nàng, lạnh lẽo như tuyết, cùng với hơi thở từ từ biến mất. Tất cả những thứ này, chỉ cần vừa nghĩ tới, đã khiến trái tim nàng thắt chặt, nóng cháy như lửa, gần như không cách nào hít thở được.

Lời người nói khi đó, là thật sao?

“A Nhan?” Đột nhiên, nàng nghe được người bên cạnh hỏi một câu, nhìn thoáng qua nàng đang dừng bước lại không chịu đi, “Làm sao vậy?”

“Hả?” Nàng từ trong hoảng hốt giật mình tỉnh lại, “Không... Không có gì!”

Không xong rồi, sự phụ biết thuật đọc tâm, không phải đã biết trong nháy mắt vừa rồi nàng nhớ lại điều gì chứ... Mặt nàng đỏ lên, nhưng mà Thời Ảnh chỉ lắc đầu, nói: “Hình như con đã trầm tĩnh hơn rất nhiều so với trước đây, cũng không cười nhiều như trước nữa.”

“Hả...” Nàng lắp bắp, vội vội vàng vàng che giấu, “Thực sự không sao đâu ạ!”

“Yên tâm, ta sẽ không tùy tiện dùng thuật đọc tâm nữa.” Y nhìn thấu gương ngùng của nàng, chỉ thở dài rất khẽ, “Ta tôn trọng nội tâm và suy nghĩ của con. Nếu như con không muốn nói, sẽ không ai có thể miễn cưỡng con ”

Nàng thở phào một cái nhẹ nhõm cả người, lòng có chút trống trải, không biết nói cái gì cho phải.

Lúc này, nàng có rất nhiều tâm sự, lại không nói nổi một câu. Nếu như y có thể trực tiếp đọc ra, nói không chừng sẽ tốt hơn.

“Trái hết thiên nhai ly biệt khổ, không ngờ trở về hoa phiêu linh”

“Đài hoa nhìn nhau không một lời, xuân xanh còn đó trời đã tối”

“Kẻ hết tương tư dưới đèn khuya, vui sướng một niềm hận xưa vạn mối”

“Nhất là nhân gian không giữ được, chu nhan từ kính hoa từ thụ (1)”

(Chú thích: (1) Đây là một câu trong bài “Diệp luyến hoa” của Vương Quốc Duy, nghĩa là: Nhân gian khó giữ lại nhất, khuôn mặt người con gái sẽ theo quy luật của tự nhiên mà dần già đi, gương kia không thể lưu giữ được thanh xuân, cũng giống như đến mùa xuân thì cây cối đâm chồi nảy lộc, rồi đến mùa đông thì lại héo tàn)

Trong cơn hoảng hốt, nàng bỗng dưng nhớ lại bài từ có xuất xứ từ Trung Châu mà Uyên đã dạy nàng không lâu trước đây, bên trong chứa đựng bao nhiêu tình ý sâu sắc cùng nỗi buồn ly biệt, trở lại sau bao nhiêu tang thương sóng gió, lại chung quy hóa thành lặng thinh.

Hai người che dù, im lặng bước lên từng bậc thêm, bất tri bất giác đã đi tới trước thần miếu.

Tất cả thần quan và người hầu đều bị điều đi, cả ngọn núi Cửu Nghi trống trải chỉ có hai người bọn họ, gió lẳng lẳng thổi qua núi vắng, tán cây xào xạc từng hồi như sóng vỗ, lộp độp những tiếng mưa rơi.

Thời Ảnh che dù đứng ở dưới bậc, nhìn tượng thần to lớn trong thần miếu, biểu cảm phức tạp. Nàng ở một bên lặng thinh đứng giữa trời, nhin không được thở dài: “Lần gần nhất tới nơi này, cũng đã là năm năm trước rồi. Ngày đó con vừa định vào thần miếu thắp một nén nhang, nhưng người bỗng nhiên ngăn cản con, chẳng nói chẳng rằng đã bắt con xuống núi”.

“Không còn cách nào khác”. Bị nàng thỉnh linh nhắc tới nợ cũ, Thời Ảnh hơi nhíu mày, “Khi đó con đã trưởng thành. Thần miếu không thể giữ nữ nhân.”

Chu Nhan vẫn rất tức giận: “Thế nhưng, người nói sẽ đến Thiên Cực Phong thành thăm con, sao người chưa từng đi!”

“...” Thần sắc y hơi thay đổi, không hề giải thích.

Phải, năm đó, sau khi nàng xuống núi, y đã không còn gặp nàng nữa, mặc dù nàng vài lần mời giục, y cũng chỉ hạ quyết tâm coi như không thấy

Hồi lâu, Thời Ảnh mới thấp giọng: “Ta vốn là muốn cắt đứt tất cả từ lúc đó.”

Nhân duyên đòi người tan hợp hợp tan, như bèo trôi giữa biển rộng. Lúc đó y đuổi nàng đi, thì đã hạ quyết tâm cắt đứt tất cả, coi như hết thấy chỉ là tâm ma tự huyền, ảo ảnh hư không, chẳng mấy chốc là có thể giống như nước chảy mây trôi, không còn dấu vết. Thế nhưng... y khổ tu ở trong Đệ Vương cốc cả ngàn ngày đêm, chung quy vẫn chẳng thể tiêu diệt bóng ma trong lòng, cuối cùng vẫn đi đến cực diện hôm nay, giống như rút dao chém nước nước càng chảy mạnh.

Chu Nhan nghe vậy như lọt giữa sương mù, không biết “chặt đứt” y nói là có ý gì. Nàng muốn hỏi, nhưng nhìn ngữ khí và biểu cảm của y lúc này, rồi lại thoáng cảm thấy đây là chuyện không thể hỏi thì không khỏi lo sợ.

Hai người lặng thinh trong chốc lát, Thời Ảnh nhìn chăm chú vào tượng thần bên trong thần điện, bỗng nhiên nói: “Ánh mắt của thần thay đổi rồi, xem ra đã biết tất cả những chuyện xảy ra trên người ta”.

“Cái gì?” Nàng sững sốt một chút, nhìn vào thần miếu.

Dưới đèn Thất Tinh, pho tượng vẫn giống y như cũ, đâu có thay đổi gì?

“Ta lớn lên ở trong thần miếu, đã từng thề sẽ chú tâm phụng dưỡng trước thần, tuyệt đối cắt đứt hồng trần.” Thời Ảnh cách một màn mưa, nhìn vào đôi mắt đen và vàng của hai bức tượng thần, trong giọng nói lộ ra nỗi khổ sở, “Thế nhưng, chuyện cho tới bây giờ, tấm áo bào trắng thần quan này, ta cũng đã không khoác nổi nữa.”

Cái gì? Chu Nhan kinh ngạc, nhớ tới lời nói của Đại Tư Mệnh. Chẳng lẽ lão nhân kia lại đoán đúng rồi: Sau khi đi dạo một vòng Quỷ Môn quan, sư phụ còn muốn từ bỏ thần chức?

“Bây giờ ta đã không phù hợp phụng dưỡng thần nữa, càng không phù hợp đảm đương chức Đại thần quan.” Thời Ảnh trầm mặc chốc lát, quả

nhiên mở miệng nói: “Sắp tới, ta sẽ từ bỏ thần chức, rời khỏi núi Cửu Nghi.”

Đại Tư Mệnh quả nhiên liệu sự như thần! Trong một chớp mắt, Chu Nhan không khỏi hít một hơi khí lạnh: Nếu người như mình trải qua những chuyện như sư phụ, nói không chừng từ nay sẽ rời xa hồng trần, một mình sống ngoài thế đạo cho đến hết đời. Nhưng mà, người trái lại giống như Đại Tư Mệnh nói, hạ quyết tâm rời khỏi thần miếu!

Lão nhân này, mới là người nhìn thấu suy nghĩ của sư phụ nhất trên đời này đây?

Nàng mờ mịt hỏi: “... Người định đi làm cái gì?”

“Lưu lạc thiên nhai, quay lại hồng trần thế tục làm một người thường.” Thời Ảnh thần nhiên nói một câu, “Nửa đời trước của ta đã bị mai táng trong ngọn núi sâu này rồi, cho tới bây giờ, cũng nên đi ra ngoài ngắm nhìn trời đất này mới phải”.

“Ồ.” Chu Nhan không muốn quét bay sự hăng hái của y, bèn nói, “Lục hợp có phong cảnh vô hạn, chỉ riêng Tây Hoang chúng con, đã đủ cho người ngắm mười năm không hết!”.

Thời Ảnh gật đầu, dừng lại chốc lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, hỏi: “... Nàng nguyện ý đi ngắm cùng ta không?”

Những lời này là nói thẳng rồi, cho dù trì độn như Chu Nhan cũng hiểu rõ. Nàng chợt chấn động, ngẩng đầu không dám tin, đối diện với ánh mắt của y. Dưới cây dù in hoa văn tường vi trắng như tuyết, hai tròng mắt y trong trẻo, giống như sao giữa trời đêm, như đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

Khoảnh khắc ấy, lòng nàng như trúng đòn nghiêm trọng, nói không ra lời.

Thì ra, y không hề làm bộ quên, cũng không hề xem như lời nói ngày đó chưa từng nói qua! Y chung quy vẫn hỏi lại nàng một câu giống như vậy.

-----oOo-----

Chương 91: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 91: Địa ngục vạn kiếp

Một người kiêu ngạo như vậy, muốn nói lời này phải cần bao nhiêu dũng khí?

Trải qua một lần sinh tử, y thật sự đã thay đổi, không còn giống như trước đây nữa rồi.

“Con... con...”. Chu Nhan áp úng, mặt trắng bệch, không dám nhìn y.

Câu trả lời đã ngay trên đầu lưỡi, nhưng khoảnh khắc ấy, nàng bỗng nhiên nhớ tới lời Đại Tư Mệnh từng nói, nhất thời như có một bàn tay đưa ra, siết chặt lấy yết hầu nàng, khiến cho nàng không nói nổi một câu, tựa như chỉ cần mình nói ra một chữ “bằng lòng” thì sẽ như một lời nguyện một lần nữa khiến y đối mặt với chết chóc.

“Lẽ nào ngươi không mong muốn sự phụ ngươi sống tốt lành, có kết cục tốt đẹp hay sao?”.

“Lẽ nào ngươi muốn cha mẹ và tộc nhân của ngươi gặp tai họa vì ngươi sao?”.

Lão nhân đã nhìn thấu thiên địa kia lạnh lùng nói ra mấy lời tiên đoán, lạnh lẽo như tử thần.

Môi của nàng khẽ động, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được hai chữ đơn giản kia.

Lặng thinh giây lát, Thời Ảnh nhìn biểu cảm của nàng, chút ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt dần nhạt mất, cuối cùng cũng quay đầu đi, không hề nói câu thứ hai. Đúng vậy, y đã nhìn nàng từ nhỏ tới lớn, sao có thể không biết nàng là kiểu người gì? Với tính cách nhiệt tình sôi nổi, yêu ghét phân minh của nàng, nếu như trong lòng có ý, thì sẽ không lúng túng khó trả lời như lúc này.

Chung quy vẫn không cách nào vượt qua ư? Y đã giết người nàng yêu nhất trong cuộc đời, nàng không ghi hận đã tốt lắm rồi, sao còn có thể hi vọng điều xa vời gì khác? Đâu phải chuyện gì trên thế gian cũng có thể làm lại?

“Ta biết rồi”. Y khẽ thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa.

“...” Mối nàng khẽ mấp má, nhưng không cách nào mở miệng biện bạch nửa câu. Nàng biết, lời như vậy, y sẽ không bao giờ hỏi lại nàng lần nữa.

Duyên phận cả đời này giữa họ, nói không chừng đã đến điểm tận cùng vào thời khắc này.

Thời Ảnh không nhìn nàng nữa, xoay người bước vào thần miếu, đi vào trong điện tối tăm, không hề quay đầu lại, tựa như đoạn đối thoại vừa rồi chỉ giản đơn như chính con chữ, không chút gợn sóng.

Đại thần quan Cửu Nghi ở dưới đèn thất tinh ngắm nhìn tượng thần, chấp hai tay lại, nhắm mắt cầu khẩn, yên lặng cảm tạ thần linh phù hộ. Dưới ánh nến, vẻ mặt của y bình tĩnh chuyên chú, có một loại trang nghiêm khó có thể thân cận. Chu Nhan đi vào theo, quỳ xuống ở phía sau, hai tay cũng chấp lại, nhưng cõi lòng lại rối ren.

Cầu nguyện chốc lát, Thời Ảnh đứng lên, đi tới cửa, mở hai tay ra, chỉ nghe xèo xèo mấy tiếng, vô số bóng trắng từ ống tay áo y bay ra, bay tứ tán vào mây trắng.

Chu Nhan lấy làm kinh hãi: “Đây là cái gì?”.

“Triệu tập toàn bộ thần quan và thị tòng trong thần miếu trở lại đây”. Thời Ảnh cũng không quay đầu lại, nói: “Ta vừa tỉnh lại đã nhận được tin của Đại Tư Mệnh, nói Đế quân đã đồng ý với yêu cầu của ta, cho phép ta từ bỏ thần chức. Đại Tư Mệnh hiện giờ đang đi về phía Cửu Nghi rồi, chuẩn bị thay ta chủ trì nghi thức từ bỏ thần chức”.

Chu Nhan nghe được ba chữ “Đại Tư Mệnh” không khỏi đổi sắc chột dạ, bật thốt lên: “Tại sao phải cử hành nghi thức? Người... người muốn rời đi, trực tiếp đi luôn không được sao?”.

Thời Ảnh nhìn nàng một cái, thần sắc nghiêm nghị: “Mọi việc đều có quy củ. Ta là Đại thần quan của thần miếu Cửu Nghi, là tấm gương cho mọi thần quan trong thiên hạ, muốn hủy bỏ lời thề, rời đi không phụng sự thần nữa đã là lỗi làm lớn. Nếu như không nhận hình phạt nghiêm khắc, thì làm sao có thể trói buộc thần quan các đời sau?”.

“Ồ...” Chu Nhan vẫn quen sợ y, nghe được lời dạy nghiêm khắc như vậy thì cũng không dám lên tiếng, nhưng bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, chợt kinh hô: “Lẽ nào... người thật sự phải đi đến địa ngục vạn kiếp gì đó ư?”.

“Đương nhiên” Thần sắc Thời Ảnh thản nhiên, “Vạn kiếp bất phục, thiên lôi luyện thể, đây là cái giá phải trả khi từ bỏ thân chức, ta tự nhiên cũng không ngoại lệ”.

“Thế nhưng...” Chu Nhan hét hoảng kêu lên: “Người sẽ bị đánh chết đó!”.

“Không đâu”. Y lắc đầu, giọng nói bình tĩnh: “Hình phạt thiên lôi luyện thể chỉ có thể đánh nát gân cốt, đánh vỡ hình hài, phá hủy đi toàn bộ tu vi của ta, nhưng sẽ không thể đưa ta vào chỗ chết”.

Phá hủy toàn bộ tu vi? Nghe y nói bình tĩnh như vậy khiến Chu Nhan càng kinh hoảng, thất thanh: “Không được! Khó khăn lắm con mới cứu được người trở về, tuyệt đối không thể để người gặp phải cái gì địa ngục vạn kiếp kia! Quy củ chết tiệt gì chứ!”.

“Câm miệng!” Thời Ảnh lớn tiếng: “Dù sao ngươi cũng là đệ tử không ghi danh của Cửu Nghi, sao có thể tùy tiện chửi bới môn quy”.

“Con...” Chu Nhan hoàn toàn hết cách, chỉ đành hậm hực trong lòng: Sự phụ trước nay vẫn vô cùng nghiêm khắc, hành sự có nề nếp, trước nay không hề vi phạm củ quy và lời hứa. Ngày đó đưa nàng xuống núi không hề niệm tình chút nào, sau khi đào hôn đưa nàng quay về Vương phủ cũng không niệm tình chút nào, hôm nay đối xử với chính bản thân mình, cũng không niệm tình chút nào.

Người này sao cứ cứng nhắc như vậy chứ?

Chu Nhan cực kỳ bất đắc dĩ, lại không dám cãi lại, chỉ đành hậm hực đến đỏ au vành mắt.

“Ta sẽ không chết đâu, con yên tâm”. Tựa như đã biết rõ tâm tình của nàng, Thời Ảnh mở miệng giải thích cực kỳ hiếm thấy, an ủi nàng: “Tinh Hồn Huyết Thệ đã liên kết số phận chúng ta lại với nhau rồi, có vinh cùng hưởng, có hại cùng chịu. Cho nên, ta nhất định sẽ sống thật tốt cho đến ngày cuối cùng của sinh mệnh mới thôi”.

Nghe được lời như vậy, nàng không khỏi mở to hai mắt: “Thật sao? Chúng ta sẽ chết cùng năm cùng tháng cùng ngày sao?”.

“Con chia cho ta một nửa tuổi thọ của mình, con nói xem có chết cùng một ngày không?” Thời Ảnh chỉ vào bầu trời mờ mịt bên ngoài: “Vận mệnh chúng ta đã đồng hành cùng nhau. Vào khoảnh khắc đại nạn ập xuống, hai ngôi sao cùng hao tổn rơi xuống, không cần biết chúng ta đang cách nhau chân trời hay góc bể, cũng đều sẽ cùng nhau chết đi”.

“Hả?”. Chu Nhan sợ run lên, đầu óc bỗng nhiên sôi trào.

Mỗi người một phương, chết cùng một lúc? Sao mà nghe thê lương quá vậy... Nếu như đã không thể tránh khỏi cái chết, vậy thì vài chục năm sau, đến lúc sắp chết rồi, ai sẽ ở bên cạnh mình? Ai... ai sẽ ở bên cạnh vợ? Thời khắc cuối cùng của hai người họ rốt cuộc như thế nào?

Trong một chớp mắt ngắn ngủi, trong đầu nàng đã xoay chuyển trăm ngàn ý niệm. Mà mỗi khi nghĩ tới một điều, lòng nàng lại đau thêm một chút, giống như lăn qua lăn lại giữa núi đao, máu tươi nhễ nhại gần như không cách nào tự khống chế bản thân mình.

“Dù sao... dù sao cũng còn sớm mà”. Cuối cùng nàng cũng miễn cưỡng lấy một chút tinh thần, giống như an ủi y, lại như an ủi mình: “Đại Tu Mệnh nói con có thể sống đến bảy mươi hai tuổi, cho dù chia đôi cho người một nửa, thì con vẫn còn sống tận hai mươi bảy năm nữa mà”.

“Hai mươi bảy năm sao?” Thời Ảnh thở dài: “Đúng là dài đằng đẵng”.

Khoảnh khắc ấy, trên mặt y tràn đầy biểu cảm trống vắng và quạnh hiu, nàng nhìn mà lòng đau xót. Bầu không khí trong thân miếu nhất thời trầm xuống, lạnh lẽo khiến lòng người kinh hãi. Chu Nhan mờ mịt nhìn thoáng qua tượng thần, đôi người tuyệt đẹp của thần Sáng Thế nhìn xuống nàng lộ ra nụ cười âm áp.

Thần ơi... người có thể nói cho con biết, hai mươi bảy năm tiếp theo của con thế nào không?

Lời Đại Tu Mệnh kia từng nói, có phải là thật không? Con sẽ hại chết vợ sao?

Nàng ở một bên lòng rối như tơ vò, Thời Ảnh cũng không nói gì, chỉ đứng bên lan can nhìn trời đêm, đột nhiên mở miệng: “Toàn bộ pháp thuật ở trong cuốn sổ chép tay đó, con đều học được hết rồi sao?”.

Chu Nhan sửng sốt một chút, không nghĩ tới y sẽ hỏi câu này, vội gật đầu.

Y hơi nhíu mày: “Sổ chép tay đâu?”.

“Hả? Ồ...”. Chu Nhan hơi sững sốt, bỗng nhớ tới cuốn sổ chép tay đó đã mất tích cùng với Tô Ma rồi, lòng không khỏi cả kinh, lúng ta lúng túng: “Con... con không mang theo người”.

“Vật quan trọng như vậy, làm sao có thể tùy tiện để lung tung?”. Thờ Ảnh thấy nét mặt của nàng thì đã biết chuyện không ổn lắm, không khỏi nhíu mày, tỏ vẻ không vui: “Bất cứ một trang nào trong đó đều là chí bảo mà vô số người Vân Hoang mong được thấy một lần trong đời, sao con có thể không bảo quản cẩn thận thế?”.

“Con... con...”. Nàng cứng họng, không dám nói với sư phụ nàng đã dạy pháp thuật trong đó cho một Giao nhân. Sư phụ mà biết liệu có đánh chết nàng không?

Thờ Ảnh nhìn sắc mặt sợ sệt của nàng, vẻ mặt hòa hoãn lại, nói: “Bỏ đi, may mà ta biết con làm việc trước giờ không để ý trước sau, để phòng ngừa vạn nhất, ta đã hạ chú phong trên đó rồi”.

“Chú phong?”. Chu Nhan hơi sững sốt.

“Phải, đó là một thuật phong ấn cách ly”. Giọng y bình tĩnh thản nhiên: “Trừ con ra, cho dù người khác lấy được cuốn sách chép tay đó, cũng không cách nào xem và lĩnh hội pháp thuật bên trong. Trừ phi tu vi của họ cao hơn ta thôi”.

“...” Nàng lấy làm kinh hãi, đột nhiên hiểu ra vì sao nhóc con Tô Ma kia vẫn không cách nào học được pháp thuật trong đó! Khi đó nó nói những con chữ trong đó đang động đây, căn bản không cách nào nhìn thấy được, nàng còn tưởng nhóc con kia đang kiếm cớ cho sự ngu ngốc của mình, ai biết nguyên nhân thật sự lại là như vậy!

“Trong bản chép tay đó có tổng cộng ba mươi sáu phép thuật lớn, bảy mươi hai phép thuật nhỏ biến thể. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi như vậy, con đều đã học hết rồi sao? Tốt lắm”. Thờ Ảnh ngừng một chút: “Con có biết những người tu hành không đủ thiên phú, dù cho học suốt đời, cũng không thể nắm bắt pháp thuật như Thiên Thụ được”.

Nàng nghe được lời khen hiếm hoi của sư phụ, không khỏi vừa vui mừng vừa căng thẳng. Bởi vì nàng biết mỗi lần sư phụ khen nàng, đều sẽ chuẩn bị vạch ra thiếu sót của nàng.

Quả nhiên, lúc đó Thờ Ảnh lại ngừng một lát, sau đó mới nói tiếp: “Thế nhưng, con có biết vì sao lúc ta và con đối đầu ở Tinh Hải Vân Đình, sức mạnh giữa ta và con lại chênh lệch nhau xa như vậy không?”.

Chu Nhan theo bản năng bật thốt lên: “Đương nhiên là bởi vì sự phụ lợi hại hơn rồi ạ!”.

“Sai rồi”. Thờì Ảnh bình thản: “Chênh lệch giữa ta và con thật ra không lớn như con tưởng tượng đâu. Pháp thuật ta nắm bắt được, cho tới hôm nay con cũng đều đã nắm bắt được, khác nhau cùng lắm là tốc độ phát động, bán kính kiểm soát, cùng với lúc vận động pháp thuật thì tồn hồ nhất tâm”.

“Tồn hồ nhất tâm?”. Chu Nhan nhin không được ngạc nhiên.

-----oOo-----

Chương 92: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 92: Tồn hồ nhất tâm

“Pháp thuật có ngàn vạn biến hóa”. Thờì Ảnh gật đầu: “Ví dụ như pháp thuật hệ Thủy và pháp thuật hệ Hỏa, nếu như đồng thời sử dụng, nóng lạnh đan xen, sẽ lập tức dẫn tới lốc xoáy cực lớn. Chú thật này ta gọi là “Lưỡi đao lốc xoáy”, có thể trong phạm vi lớn dùng gió làm lưỡi đao, chém giết tất cả”.

“Thật sao? Còn có thể đồng thời sử dụng ư?”. Mắt nàng sáng rực lên, kinh hỉ vạn phần: “Con chưa từng nghe qua đâu đấy, ôi chao... đây là pháp thuật người sáng tạo ra à?”.

“Đúng vậy, còn có nhiều loại tương tự nữa”. Thờì Ảnh thản nhiên: “Mỗi một loại pháp thuật trong Ngũ Hành đều có thể đan xen với một loại khác, từ đó sáng tạo ra pháp thuật mới. Sức mạnh đưa vào hai loại pháp thuật khác nhau thì hiệu quả cũng khác nhau, giống như kính vạn hoa vậy, biến hóa vô biên vô tận”.

“Lại còn có chuyện này?” Chu Nhan bật thốt lên, ánh mắt lấp lánh: “Khó trách con đọc hết cả cuốn sách chép tay đó, đều không nhìn thấy loại pháp thuật không chế vạn mũi tên mà người từng dùng ở Susa Dhaalu kia!”.

Thời Ảnh gật đầu: “Đó là pháp thuật ta mới sáng tạo ra, dùng “hu không toái” hệ Kim và “phong ngưng tuyết” hệ Thủy, kết hợp với nhau mà thành. Ta mới chỉ dùng một lần, còn chưa có đặt tên”.

“Oa, quá đáng ghê đó...”. Chu Nhan nhin không được chặc lưỡi: “Pháp thuật lợi hại như vậy, người lại dùng qua rồi là quên luôn, ngay cả tên cũng không buồn đặt!”.

“Tên thì cũng chỉ là một loại ký hiệu mà thôi, đâu có quan trọng”. Thời Ảnh đứng dưới trời sao Cữu Nghi, kiên nhẫn dạy dỗ đứa học trò duy nhất: “Chú thuật dùng để kết hợp càng mạnh, càng tinh diệu, thì chú thuật mới sinh ra lại càng mạnh mẽ. Nếu như con đồng thời thi triển chú thuật “Thiên Tru” có sức công kích mạnh nhất, cùng với “Thiên Thụ” có sức phòng thủ mạnh nhất...”.

Ánh mắt Chu Nhan sáng lên, thốt ra: “Thì như thế nào ạ?”.

Thời Ảnh cúi đầu nhìn hai tay của mình, thản nhiên nói: “Hai pháp thuật mạnh nhất kết hợp với nhau, sẽ tạo ra một chú thuật gắn với dấu vết của thần. Ta đặt tên cho nó là “Cửu Diệu Thiên Thần”. Cấp bậc của chú thuật này, gần như có thể tương đương với Tinh Hồn Huyết Thệ. Nó không thể sử dụng một cách đơn giản, bởi vì khi nó được phát động ra...”.

“Thì sẽ làm sao ạ?”. Chu Nhan nghe đến nhiệt huyết sôi trào: “Nhất định sẽ rất lóa mắt cho coi?”.

“Sau này con tự mình thử đi thì biết”. Thời Ảnh chỉ mỉm cười.

Nàng suy nghĩ chốc lát, cảm thấy đáy lòng có vô số móng vuốt đang gãi gãi, hận không thể lập tức thử xem lời sư phụ nói có đúng hay không, nhưng mà vừa nghĩ thâm nàng đã đột nhiên ngậy ra, nói: “Không đúng lắm, không cần biết là Thiên Tru hay Thiên Thụ, thì cũng phải dùng hai tay kết ấn thì mới có thể phát động mà. Làm sao có thể đồng thời thi triển chứ?”.

Thời Ảnh nhìn nàng một cái: “Ai nói nhất định phải hai tay kết ấn thì mới có thể phát động?”.

“Thủ thế để kết ấn, rõ ràng là do người vẽ trên bản chép tay mà”. Chu Nhan nhú mày, hùng hồn phản bác: “Lẽ nào người lại vẽ sai được?”.

Thời Ảnh không nói gì, chỉ dờ dằng nhìn, chăm chú nhìn mặt đất bên ngoài thần miếu, đưa một ngón tay ra. Chỉ trong nháy mắt, vô số cây cối từ dưới đất chui lên, trườn bò sinh trưởng.

“Hà?”. Chu Nhan hoảng hốt, gần như không tin vào mắt mình: “Thiên... Thiên Thu?”.

Đúng vậy, sư phụ mới vừa rồi không có đan tay kết ấn, thậm chí ngay cả chú ngữ cũng không buồn đọc, vậy mà có thể vô thanh vô tức phát động ra thuật pháp phòng ngự thâm sâu nhất. Người... người làm cách nào chứ? Dùng ánh mắt sao?

Thời Ảnh không nói gì, chỉ hơi nhắm mắt lại, thu ngón tay về. Trong khoảnh khắc, cây cối liền kết thành lá chắn thật lớn lập tức héo rũ, một lần nữa chui trở lại xuống lòng đất, toàn bộ khoảnh sân trước thần miếu trở lại bằng phẳng như cũ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Y chấp tay sau lưng, đứng ở hành lang quay sang nhìn đệ tử, giọng nói bình tĩnh: “Nhìn thấy không? Phát động chú thuật cũng không nhất thiết phải kết ấn. Thậm chí cũng không cần niệm chú. Ánh mắt của con có thể thay cho tay, ý niệm của con có thể thay cho ngôn ngữ. Vận dụng kỳ diệu, tồn hồ nhất tâm”.

“Tồn hồ nhất tâm?”. Nàng kinh ngạc lặp lại từ này, như có điều suy nghĩ.

“Bề học không có tận cùng. Hầu hết pháp thuật ở Vân Hoang đều xuất phát từ nhánh Cửu Nghi, nhưng dùng ở trong tay những người khác nhau, lại khác nhau một trời một vực”. Giọng nói Thời Ảnh bình thản, lại hàm chứa mong đợi: “A Nhan, tuy rằng con đã học xong toàn bộ pháp thuật, nhưng cũng chỉ có thể xem như vào phòng khách mà chưa đến phòng trong(1). Hãy cố gắng hơn nữa nhé”.

(Chú thích: (1) Một câu thành ngữ xuất phát từ sách Luận Ngữ, ý chỉ học vấn kỹ năng mới chỉ học được bề nổi mà chưa học được bề sâu, đạt đến trình độ cao thâm).

“Đạ!”. Nàng gật đầu lia lịa: “Một ngày nào đó con sẽ đuổi kịp sư phụ”.

Thời Ảnh hơi giật mình, nhìn bầu trời thình lạng.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên dị thường. Một lát sau, Chu Nhan rút cuộc nhin không được sự im lặng đến ngạt thở ấy, mở miệng nhỏ giọng hỏi: “Người... người đang nhìn gì đấy ạ?”.

“Tinh tượng”. Thời Ảnh thở dài một cái: “Đáng tiếc mây đen quá dày, không cách nào quan sát được”.

Trong lòng nàng giật thột, cũng quay đầu nhìn lên trời đêm. Bầu trời đen kịt không một tia sáng, tất cả trăng sao đều bị che đi, Chu Nhan nhìn không được cũng thở dài thườn thượt. Nàng muốn nhìn biển sao sau khi bị di động bởi Tinh Hồn Huyết Thệ biết bao, muốn nhìn thử ngôi sao của mình và của y. Nhưng sao trời cứ mưa mãi thế?

Nàng còn đang thở dài, lại nghe thấy Thời Ảnh ở bên cạnh nói: “Con cần phải đi rồi. Thần quan thị tòng rất nhanh sẽ quay trở lại đây, theo quy củ, trong thần miếu Cửu Nghi không thể có nữ tử”.

“Quy củ chết tiệt gì chứ! Dựa vào cái gì nữ nhân không thể vào miếu?”. Nàng thì thào một tiếng, lại biết tính tình sư phụ nghiêm túc, không thể không khuất phục: “Con về hang đá tránh trước vậy”.

“Không, con cần phải trở về”. Y lại bình thản mở miệng, không chút dung tình: “Lâu rồi phụ vương con không thấy con, nhất định vô cùng sốt ruột. Con về nhà sớm một chút, đừng để ông ấy suốt ngày phải lo nghĩ nữa”.

Hả... phụ vương! Trong khoảnh khắc đó, lòng Chu Nhan giật thột, nhớ tới người nhà.

Đúng vậy, từ lúc nàng lẳng lặng trốn đi giữa loạn binh đến nay đã hơn một tháng, phụ vương lúc này nhất định là sốt ruột muốn chết rồi? Có phải đang tìm nàng đến long trời lở đất? Thịnh ma ma không bị trách phạt chứ? Còn nữa, Thân Đồ đại phu có đưa Tô Ma về phủ hay không? Vết thương của nhóc con kia đã lành hẳn hay chưa? Đủ chuyện lớn nhỏ giữa lúc sinh tử không kịp nghĩ tới, lúc này chợt ào ạt ủa ra, khiến cho nàng nhất thời nóng lòng như lửa đốt, chỉ hận không thể lập tức mọc cánh bay về xem sao.

“Đề Trùng Minh đưa con đi nhé”. Thời Ảnh như biết được nỗi lòng của nàng, thản nhiên nói.

“Được ạ!”. Nàng nhảy dựng lên, hướng ra phía cửa.

Thấy nàng dời đi, ánh mắt Thời Ảnh có chút bất thường, giống như đang cực lực đè nén cái gì. Nhưng mà, mới vừa tới cửa thần miếu, Chu Nhan đã dừng bước quay đầu lại nhìn y.

“Sao vậy?”. Thời Ảnh chấn động, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh: “Còn chuyện gì sao?”.

“Ồ, đúng rồi! Nếu như bây giờ con đi rồi, khi trở lại, người còn ở chỗ này không?”. Chu Nhan đứng ở cửa thần miếu, nhìn thần quan cô độc

dưới đèn, nghi hoặc: “Người sắp từ bỏ thần chức rời khỏi Cửu Nghi rồi, có đúng không ạ?”.

Y khẽ thở dài một tiếng, gật đầu: “Phải”.

“Thế thì giờ con về rồi, có phải sẽ không gặp lại người được nữa hay không?”. Chu Nhan bỗng nhiên hiểu ra, giậm chân: “VẬY... vậy con không về nữa! Con gửi thư báo bình an cho phụ vương là được, sau đó sẽ ở đây, xem...”.

“Xem ta đi vào địa ngục vạn kiếp à?” Khoảnh khắc ấy, Thời Ảnh cũng không cách nào không chế được nữa, trong giọng nói chứa đựng chút phiền toái và tức giận không bình thường: “Dù sao cũng sẽ phải đi, sớm một ngày muộn một ngày thì có gì khác nhau?”.

Ánh sáng trong mắt y khiến nàng sợ hãi, căng thẳng trong lòng, không dám nói lời nào nữa.

Đúng vậy, còn gì để nói nữa chứ? Nếu nàng đã không thể cùng y chu du bảy biển, thì đương nhiên bọn họ phải mỗi người một phương rồi?

“Như vậy...” Nàng suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nỡ bỏ đi, sợ sệt nói một câu: “Ở lại đến ngày mai hãy đi, được không ạ?”. Thấy y không nói gì, nàng lại vội vã bồi thêm một câu: “Con sẽ đi từ sáng sớm, tuyệt đối không để ai nhìn thấy”.

Thời Ảnh không nói gì, hồi lâu mới xoay người rời đi.

Bóng lưng của y trầm mặc mà cô độc, hiện rõ vẻ xa không với tới. Nàng ở phía sau nhìn y đi xa, lòng đột nhiên có một loại rung động, muốn liều lĩnh chạy tới kéo y, sợ gì ngày mai đã thành thiên nhai vĩnh cách.

Nhưng mà nàng vốn không sợ trời không sợ đất, vào thời khắc này lại bỗng nhiên mất đi dũng khí, chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn y càng đi càng xa, mãi đến khi không nhìn thấy bóng.

Đêm ấy, nàng ở trong phòng khách của thần miếu, trần trọc không sao ngủ được. Nửa đêm vài lần đẩy cửa sổ ra, lén nhìn về phía gian phòng của sư phụ, lại phát hiện trong phòng của y vẫn sáng đèn, cách một lớp giấy dán cửa, có thể thấy hình dáng y đang ngồi trước bàn viết lách, thanh tuấn mà cô tịch, không biết y đang viết cái gì mà lại cả đêm không ngủ.

Nàng lặng lặng ngóng nhìn, lòng trăm mối tơ vò, rồi lại ngẩn ngơ rơi lệ.

Ngày hôm sau, sắc trời hơi sáng, nàng chưa tỉnh dậy, cửa sổ bỗng nhiên mở ra, một trận gió thổi tới, thần điều Trùng Minh ló đầu vào, ngậm

thăng nàng lên, lắc một cái, hất bay chần trên người nàng ra.

“Phiền muốn chết”. Chu Nhan lâu lâu, miễn cưỡng tỉnh lại từ trong mộng, đầu bù tóc rối.

Trùng Minh ném nàng trở lại giường đánh “bịch”, cục cục một tiếng, nhìn về hướng cửa núi. Ngoài kia sắc trời tờ mờ sáng đã có tiếng người ồn ào truyền lại, chính là những thần quan và thị tòng bị triệu tập trở về Cửu Nghi, đợi cử hành nghi thức. Ngoài kia mọi người sắp đến đông đủ rồi, nàng cũng không thể ở lại Cửu Nghi thêm nữa.

Chu Nhan không dám chậm trễ, vội vã đứng lên, quờ tóc chải qua một cái, hỏi: “Su phụ đâu?”.

-----oOo-----

Chương 93: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 93: Từ bỏ thân chức

Thần điều Trùng Minh không trả lời, dùng bốn con mắt nhìn xuống núi.

“Người đã xuống núi rồi à?”. Chu Nhan hiểu rõ, nhỏ giọng lầm bầm, có nỗi thất vọng không che giấu được: “Sao mà không buồn gặp nhau lần cuối nữa chứ...”.

Trùng Minh cục cục một tiếng, ném một vật vào trong lòng nàng, là một cái bọc nhỏ.

“Gì vậy?”. Nàng mở ra xem, bên trong là một quyển sách nhỏ.

Trên sách có hai chữ “Chu Nhan” viết bằng bút tích quen thuộc, giống hệt với bản chép tay y cho nàng lần trước, vết mực trên đó còn chưa khô, còn thơm mùi mực. Trong lòng nàng giật thột: Su phụ hôm qua cả đêm không ngủ, chẳng lẽ chính là vì bản chép tay này?

Nàng mở ra, bên trong không phải là pháp thuật mới gì cả, mà là cách vận dụng pháp thuật tinh diệu mà sư phụ đã nói với mình đêm qua: Những loại pháp thuật mới kết hợp với nhau, cùng với cách phá giải phản phê và ngược phong vân vân... Đó là tổng kết kinh nghiệm suốt đời của người, kiến giải sâu sắc, suy nghĩ sâu xa, còn có một chút sáng tạo độc đáo chưa từng thấy, là cảnh giới nàng cả đời chưa chắc có thể đạt tới được.

Viền mắt Chu Nhan hơi đỏ, biết đó là món quà cuối cùng y để lại cho nàng, vừa cất cuốn sách đi, nàng xoa xoa khoe mắt, đẩy cửa ra nhảy lên lưng thần điêu: “Đi thôi!”.

Thần điêu Trùng Minh nhẹ nhàng kêu một tiếng, tung cánh bay lên, mang theo nàng bay vút xuống núi.

Cây cối núi non đều nhanh chóng lùi xa dưới chân núi, nàng ở trên lưng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới cánh chim đều là người, quả nhiên tất cả thần quan đều đã từ bên ngoài trở về, mỗi tòa miếu đều đầy người tụ tập. Ngoài cửa núi, có chiến trận không lồ, thị tòng như mây, tựa như đang nghênh đón nhân vật quan trọng.

Thế nào, là Đại Tư Mệnh đã đến Cửu Nghi rồi sao?

Gió trên mây quá lớn, Chu Nhan bất giác sửa lại tóc tai, đột nhiên đụng phải cây trâm lạnh lẽo, không khỏi giật mình, nhớ tới một việc: Đứng rồi... Đại Tư Mệnh đã dặn nàng, muốn sau khi xong việc nàng trả Ngọc Cốt lại cho sư phụ, từ nay về sau mãi không gặp lại. Thế nhưng nàng đi vội vàng đã quên mất chuyện này.

Có nên... trở lại trả không? Mượn cơ hội này, còn có thể gặp người một lần cuối cùng?

Nàng ngơ ngẩn nghĩ, nhìn bạch y từ xa trong đám người, muôn vàn tờ rời.

Trên đỉnh Cửu Nghi mây trắng vờn quanh, Thời Ảnh đứng giữa vạt người, nghênh đón Đại Tư Mệnh đang đi từ xa tới. Sau khi già trẻ hai người hoàn lễ xong thì cùng xoay người, bước về phía thần miếu Cửu Nghi. Mới có hơn một tháng không gặp, Đại Tư Mệnh dường như càng thêm già yếu, trong bước đi có cảm giác lom khom, càng làm nổi bật lên vẻ tuấn tú sáng ngời, ngọc thụ lâm phong của Thời Ảnh bên cạnh.

Nàng bình tĩnh nhìn, không thể rời mắt.

Tuy rằng cách xa, nhưng dường như đã cảm nhận được cái gì, Thời Ảnh ở trên bậc thang chợt quay đầu nhìn lại, ngẩng lên hướng về phía bầu

trời. Khoảnh khắc ấy, lòng Chu Nhan cả kinh, vội vã nghiêng đầu qua, mắt nóng lên, gần như lại muốn rơi lệ. Nói không chừng, đây là lần cuối cùng của bọn họ trong cuộc đời này rồi. Hai mươi bảy năm sau, bọn họ sẽ trời nam đất bắc, lạng lẽ chết đi, mãi không gặp lại.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, nàng cảm thấy lòng đau đớn không chịu nổi, cũng không chịu được nữa tựa đầu vào cánh chim trắng nõn mềm mại của thần điêu Trùng Minh, ở trên chín tầng trời cao không chút kiêng kỵ lớn tiếng khóc rờn.

“Thời Ảnh, cậu đang nhìn cái gì đấy?”. Đại Tư Mệnh nghỉ chân trên bậc thang, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lại giống như Đại Thần Quan. Trời xanh không mây, trong veo vạm vỡ, chỉ có một màu trắng nhạt nhanh chóng xoẹt qua, như một vì sao rơi.

“Là Trùng Minh?”. Lão nhân mở miệng.

“Vâng”. Thời Ảnh không nhiều lời, liếc mắt một cái thì quay đầu trở lại, tiếp tục bước lên bậc thêm: “Ta bảo nó đưa A Nhan quay về phủ Xích Vương”.

“Ồ”. Đại Tư Mệnh lên tiếng, lòng sáng tỏ vấn đề, lại chỉ nói: “Con bé con kia, thật sự là ăn gan hùm tim báo. Lại có thể gây ra cái họa lớn thế này, thiếu chút nữa hại Vân Hoang trời long đất lở”.

Thời Ảnh gật đầu: “Nhờ có Đại Tư Mệnh xuất thủ, mới tránh thoát được kiếp nạn này”.

“Thế à?”. Lão nhân bình thản, ánh mắt sắc bén quét qua mặt y: “Thời Ảnh, trong lòng cậu không phải muốn như vậy đúng không? Trong lòng cậu đang oán giận ông già này tự ý ra tay, làm rối loạn kế hoạch của cậu, có đúng hay không?”.

Thời Ảnh không nói gì, sắc mặt bình thản, nhưng không hề phủ nhận.

“Cậu một lòng muốn chết mà lại chẳng hề tiết lộ trước với ta đôi lời”. Đại Tư Mệnh xì mặt ra, giọng nói nghiêm túc: “Thời Ảnh, cậu là người làm đại sự, vậy mà chỉ vì một đứa con gái không màng tính mệnh của mình? Tâm huyết ta đặt lên người cậu bao năm qua, thiếu chút nữa đã uổng phí hết rồi”.

Giọng nói trường bồi nghiêm khắc, Thời Ảnh nhìn y một cái lại bất động thanh sắc: “Đại Tư Mệnh bồi dưỡng, tại hạ tự nhiên suốt đời khó quên. Chỉ là mỗi người đều có ý nghĩ của chính mình, có đáng hay không đáng, cũng chỉ có mình ta biết thôi”.

“...”. Đại Tư Mệnh rất ít khi thấy văn bối này phản kích rõ ràng như vậy, nhất thời không biết nói sao, chỉ tiu nghỉ lắc đầu: “Haiz... cậu và mẹ cậu, thật giống tính nhau như đúc”.

Thần sắc Thời Ảnh khẽ động, giống như bị đâm trúng đáy lòng.

Mẫu thân! Y là một cô nhi từ nhỏ đã bị đưa đến thâm cốc, mẫu thân mất sớm kia mãi mãi là nỗi khổ riêng trong đáy lòng y. Mà đến nay, cõi đời này vẫn còn một tia liên quan với bà, chính là Đại Tư Mệnh. Từ khi y bắt đầu nhớ chuyện, lão nhân được xưng là tông sư thuật pháp đứng đầu Vân Hoang này vẫn luôn dẫn dắt y, dạy cho y rất nhiều thứ, chẳng bao giờ yêu cầu y bất cứ báo đáp nào.

Có đôi khi, y đã nghĩ: Tất cả những điều này là vì thứ gì?

Thế nhưng tu vi của Đại Tư Mệnh còn cao hơn y, ở Vân Hoang này, cho dù y có thể đọc được nội tâm của bất kỳ người nào, nhưng mãi mãi không thể đọc được bí mật chôn giấu trong lòng lão nhân kia.

Hai người vừa nói chuyện vừa chậm rãi bước đi, tốc độ dường như thật chậm, nhưng mà dưới chân lại là những khoảng cách rất xa, thoáng cái đã tới cửa đại điện thần miếu Cửu Nghi.

Nơi đó, nghi thức đã gần bắt đầu, tất thảy đều đã chuẩn bị xong.

“Thần miếu Cửu Nghi tồn tại một ngàn năm, từng có mấy vạn thần quan các cấp. Căn cứ ghi chép, tổng cộng có chín trăm tám mươi bảy vị thần quan muốn rời bỏ thần chức”. Đại Tư Mệnh xoay người trước tượng thần song sinh khổng lồ, nhìn sâu vào vị Đại thần quan trẻ tuổi: “Thế nhưng, có thể sống mà đi qua địa ngục vạn kiếp lại chỉ có mười một vị. Những người khác đều đã tan thành tro bụi, hài cốt không còn. Đây là con đường luyện ngục, ngài có biết hay không?”.

Thời Ảnh bất động thanh sắc: “Tại hạ đã biết”.

“Nếu đã biết, cũng không hề lùi bước?”. Đại Tư Mệnh lắc đầu, giống như hét cách: “Thời Ảnh, có phải đã động lòng trần hay chưa chỉ có mình cậu biết, cậu có thể tiếp tục làm Đại thần quan của cậu, cần gì phải đi vào núi đao biển lửa chứ?”.

“Không”. Thời Ảnh lắc đầu: “Thần biết rồi”.

Y ngẩng đầu, nhìn tượng thần, ánh mắt buồn bã: “Nếu như đã lập lời thề, không thể toàn tâm toàn ý phụng dưỡng, vậy thì cần gì phải ngồi không ăn bám, lừa mình dối người?”.

Lão nhân cuối cùng cũng gật đầu, thở dài: “Cũng phải. Ta biết cậu là người nghiêm khắc. Đối với người khác như vậy, đối với bản thân cũng như vậy. Thòi Ảnh, cậu từ nhỏ đã xuất gia, vốn nên thanh tịnh vô niệm, sao lại nóng cháy lòng trần, đi đến bước này?”.

Thòi Ảnh thở dài: “Tiễn đã rời cung, còn có thể làm gì?”.

“Thì ra không cần biết thế nào, cậu vẫn muốn vì đứa con gái kia mà phá lời thề xuống núi”. Đại Tư Mệnh thở dài, rút cuộc gật đầu, cầm thước ngọc màu đen trong tay lên: “Cậu thật sự đã nghĩ xong chưa? Không tiếc tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục, cũng muốn cỡi tám thân bào này ư?”.

“Phải”.

“Không cần biết có thể hình thân câu diệt, đều không hỏi hận?”.

“Không oán không hỏi”.

“Hay cho một câu không oán không hỏi!”. Đại Tư Mệnh phất tay áo xoay người lại, râu tóc hoa râm phất phơ trong gió, lớn tiếng: “Như vậy, nể tình mẫu thân cậu, ta sẽ thành toàn cho cậu! Nào, quỳ xuống trước mặt thần đi!”.

Thòi Ảnh đi về phía trước một bước, bước vào thân miếu, chấp tay vái lạy.

Bên ngoài cỗ nhạc hợp tấu, nghi thức chính thức được tuyên bố bắt đầu. Vô số thần quan và thị tòng đều xếp thành hàng đi lên, vây quanh tượng thần, tiếng chúc tụng như nước ào tới, Đại Tư Mệnh cầm thước ngọc, bước theo phong cách thượng cổ dập đầu về phía tượng thần, tuyên đọc ý chỉ từ Đế đô đồng ý cho Đại thần quan từ chức, bẩm báo với song thần về ý định nơi hạ giới, bắt đầu dâng lên công phẩm tam sinh vô cùng phong phú.

Những công phẩm này, là để được thần thông cảm và tha thứ cho. Mà công phẩm quan trọng nhất, lại chính là bản thân con người.

Đại Tư Mệnh thực hiện xong bước cuối cùng, chấp tay trước thần, thấp giọng bẩm báo trời xanh: “Thòi Ảnh – Đại thần quan Cửu Nghi, xuất gia từ nhỏ, tình nguyện phụng dưỡng thần cả đời. Hôm nay cõi đời chưa hết mà trần tâm đã động, đã muốn phá lời thề hạ sơn, tội đáng chết muôn phần. Nay nguyện dùng tám thân máu thịt xuyên qua luyện ngục, tự mình chào từ biệt với thần!”.

Nghe được Đại Tư Mệnh niệm xong câu cuối cùng, Thời Ảnh đứng thẳng lên trước mặt thần, áp hai tay vào nhau, không nói một lời giờ tay cởi phát quan trên đầu, khom lưng cởi bỏ giày tơ tằm dưới chân, trút bỏ toàn bộ những vật dụng dùng cho đại thần quan đặt đên trước tượng thần. Sau khi buông bỏ hết mọi thứ rồi, thì y chỉ còn khoác lên mình một tấm bạch y, chân trần tóc thả, chậm rãi đi ra khỏi thần điện.

Khoảnh khắc ấy, tất cả tiếng chúc tụng bên ngoài đều dừng lại, vô số thị tòng đồng loạt ngẩng đầu nhìn Thời Ảnh, thấy đại thần quan thường ngày cao cao tại thượng có bộ dáng ngày hôm nay, ánh mắt đều cực kỳ khiếp sợ.

Đây là đại thần quan đầu tiên trong suốt một trăm năm qua chuẩn bị phá lời thề xuống núi.

Nhưng mà ánh mắt của người chuẩn bị bước vào địa ngục này lại cực kỳ bình thản, bước trên đường sinh tử, mà lại chỉ như ngao du.

Đại Tư Mệnh đứng ở trước tế đàn, nhìn Thời Ảnh bước từng bước ra ngoài, trong ánh mắt già nua chứa đựng niềm xúc động lẫn ca thán khó nói thành lời. Lão nhân hít sâu một hơi, dựng thẳng tay áo lên, trong khoảnh khắc này, thước ngọc màu đen ở trong tay Đại Tư Mệnh hóa thành một thanh kiếm màu đen, nhắm thẳng về phía thần miếu Tây Bắc. Chỗ kiếm dừng lại tỏa ra mây khói, lộ ra một tòa nhà nguy nga thường ngày khó thấy.

Đó là nơi có địa ngục vạn kiếp ở đỉnh Mộng Hoa giữa núi non cao.

“Đi đi! Đi hết địa ngục vạn kiếp này. Dâng lên máu thịt của cậu, chuộc lại tội nghiệt của cậu trước mặt thần linh đi”.

“Sau đó cậu mới có thể cởi bỏ thân bào, trở lại nhân gian”.

-----oOo-----

Chương 94: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 94: Thiên lôi luyện thể

Cái gọi là địa ngục vạn kiếp, thật ra chỉ là một con đường.

Con đường ấy bắt đầu từ thần miếu Cửu Nghi, kết thúc ở núi Mộng Hoa, tổng cộng mười một vạn một nghìn một trăm mười một bước. Thần quan nào vi phạm lời thề, phạm vào tội nghiệt, đều sẽ phải tóc xỏa chân trần, một mình đi hết con đường ấy.

Núi Mộng Hoa mịt mờ sương phủ trắng đứng như lưỡi đao, chim cũng khó bay qua, bên trong đầy yêu quỷ quái thú, nửa bước khó đi, nhưng lại có một dãy thang trời dán vào vách núi, xuyên mây đi lên. Thang trời đó do Đại Tư Mệnh đời đầu tiên của vương triều Bì Lăng mở ra, mỗi một bậc thang đều giống như một lưỡi kiếm sắc không lòe, chuôi kiếm cắm vào vách đá, mũi kiếm vươn ngang ra, lưỡi sắc hướng lên trên, đâm rách hư không, lạnh lẽo sắc bén. Lưỡi kiếm vờn quanh núi Mộng Hoa, hàn quang lóe ra hòa vào mây mù.

Mà tội nhân, phải đi từng bước trên lưỡi dao đó. Con đường đó chính xác là con đường địa ngục: Đỉnh đầu là sấm sét giao nhau, dưới chân là ngọn lửa địa ngục thiêu đốt hùng hực, không thể né tránh, không thể phản kháng, cũng không thể giữa đường rút lui. Một khi đã bước trên con đường này, thì chỉ có thể tiếp tục đi lên, cho đến khi sức cùng lực kiệt, máu khô xương vỡ, rơi xuống vách núi. Nếu như có thể đi hết mười một vạn bước này, sống lên được đỉnh núi Mộng Hoa, cởi bỏ thân bào trước đài Tọa Vong, trả lại thước ngọc, thì còn phải nhận lấy hình phạt thiên lôi luyện thể, mới có thể hoàn thành toàn bộ nghi thức.

Bảy nghìn năm qua, gần một nghìn người phá giới, chỉ có mười một người còn sống.

Mà y, chính là người thứ mười hai.

Dưới ánh mắt chăm chú của vô số thần quan và thị tòng, sắc mặt Thời Ảnh bình tĩnh như mọi ngày, ngay đến đuôi lông mày cũng không nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu nhìn đỉnh núi chìm trong mây mù, không hề chần chừ chút nào, nhẹ nhàng phát vạt áo, thì đã bước lên bước đầu tiên.

Lưỡi dao đâm vào lòng bàn chân, thân thể y hơi chao đảo một cái thì lập tức vững lại.

“Ta ở đài Tọa Vong chờ cậu”. Đại Tư Mệnh nhìn con đường y bước đi, dặn từng câu từng chữ dưới chân núi: “Đi đi... đợi cậu sống lên được đến đó, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho cậu biết”.

Thời Ảnh ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn: Đại Tư Mệnh muốn nói gì với mình? Tại sao phải chờ y lên được đến đỉnh núi rồi mới có thể nói?

“Chuyện liên quan đến vận mệnh Không Tang”. Dường như Đại Tư Mệnh cũng đoán được bản khoả trong lòng y, khẽ vuốt cằm, nhìn lên thang trời: “Nếu như tâm ý cậu đã quyết, có đủ năng lực bước qua địa ngục trở về hồng trần, thì sẽ chứng minh được cậu đủ sức đảm đương trọng trách này. Đến lúc đó ta sẽ nói cho cậu biết thôi”.

“Được”. Thời Ảnh không nói nữa, gạt đầu, quay đầu lại tiếp tục bước lên lưỡi đao.

Lưỡi đao sắc bén dữ tợn vươn ra từ trong vách núi, so le lóe sáng, tạo thành một dãy thang trời sáng như tuyết. Nhưng mà những lưỡi đao này lại hơi cùn, hai chân bước lên tổn thương da thịt, nhưng cũng không sắc bén đến mức lập tức cắt sâu.

Thời Ảnh im lặng đi lên từng bước, mỗi một bước đều như đi trong địa ngục.

Y có thể cảm giác được đao kiếm dưới lòng bàn chân, mỗi một lưỡi đao đều không giống nhau: Lúc đạp lên đó, có cái nóng cháy như lửa, có cái lạnh lẽo như băng, có cái thậm chí còn hơi nhúc nhích. Y biết, trong ngọn núi này, mỗi một lưỡi đao đều đang phong ấn một ác quỷ, do thần quan các đời bắt được từ khắp cõi Vân Hoang rồi phong ấn vào ngọn núi thần này.

Những ác quỷ này đã đói bụng mấy ngàn năm, thức ăn duy nhất chỉ có máu thịt của những tội nhân phá lời thề này. Cho nên chúng vô cùng khát máu điên cuồng, khiến mỗi bước chân đều dày vò cực lớn.

Cho nên, mỗi bước một kiếp, vị chi vạn kiếp.

Thời Ảnh bước trên lưỡi đao, nhãn nhện đau đớn, từng bước đi lên, máu tươi thấm ra từ lòng bàn chân, nhuộm đỏ vạt áo trắng, dần dần biến thành hồng y, nhìn qua mà giật mình.

Dưới ngọn núi Mộng Hoa, vô số người cùng nhau ngẩng lên nhìn người tóc xõa chân trần, đạp trên núi đao biển lửa đi vào trong mây kia, trong mắt lộ ra biểu cảm kính nể khó hiểu. Trên đời này, sao lại có người cam tâm chịu nỗi đau khổ dày vò đến vậy mà đi hết con đường này?

Bỗng nhiên có người thấy được một điểm đỏ, bật thốt lên: “Nhìn kia... Đại thần quan chảy máu kia!”.

“Đại thần quan cũng chảy máu sao? Ngài ấy tu hành từ nhỏ, không phải đã luyện thành tám thân bất tử rồi sao?”.

“Bất luận linh lực mạnh đến đâu thì cũng là người thôi, sao không chảy máu được?”.

“Nhưng bước chân ngài ấy vững lắm mà... giống như không thấy đau đớn tí nào vậy!”.

Giữa tiếng bàn tán xôn xao, chỉ thấy người mặc áo bào trắng kia đi từng bước qua núi đao, chậm rãi vào trong mây mù, càng ngày càng xa, thân hình nhìn qua như một con hạc trắng.

Nhưng mà thấy y đã gần tới tầng mây giữa lưng chừng núi, ngay trong nháy mắt đó, một luồng sấm sét to lớn phóng ra từ trong mây, đánh thẳng vào thân thể người đang bước đi một mình!

Đại thần quan bỗng nhiên lay động, ngã xuống bên dưới.

“A!”. Những người bên dưới đồng loạt phát ra tiếng hét kinh hãi, đã thấy trong nháy mắt thân hình đại thần quan đã vững trở lại, vươn một tay bám vào mép đao, cố gắng nuốt nỗi đau vào trong.

Khi đi giữa địa ngục vạn kiếp thì không được sử dụng bất cứ pháp thuật nào, cho nên y chỉ có thể tay không bắt lấy lưỡi đao, mặc cho từng giọt máu từ kẽ tay chảy xuống.

Sấm sét quanh quẩn quanh thân thể y, khóa chặt từng khớp xương y, đau đến làm người nát bấy. Nhưng mà Thời Ảnh vẫn dùng tay nắm lưỡi đao, chậm chậm đứng lên lần nữa, hai tay nhễ nhại máu tươi. Y hít sâu một hơi, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn núi đao vô tận phía trước, đôi mắt màu đen nặng nề bất động.

Đi đến đây mới cùng lắm có một vạn bước, mà mỗi một bước trước mặt đều có sấm sét đánh qua.

Đây chính là lôi hình luyện thể, đánh nát từng tấc xương khớp khắp người.

Thời Ảnh chỉ lẳng lẳng cúi đầu, nhắc chân lên, đi thêm bước nữa. Thân hình y khẽ động, sấm sét trong mây cũng chuyển động theo, lần thứ hai giáng từ trên trời xuống, bắn trúng lưng y. Nhưng mà lần này y đã có chuẩn bị, y chỉ dẫm trên lưỡi đao lao đảo một chút, đầu gối đè lên lưỡi đao sắc bén, không hề rơi xuống.

Đợi sau khi đau đớn qua đi, y khởi động thân thể, giơ tay lau đi máu rướm trên khóe môi, tiếp tục đi về phía trước.

Mà bước tiếp theo vừa đi lên, một chùm sấm sét lại giáng xuống.

Mọi người bên dưới kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thân hình bạch y đi trong mây mù càng lúc càng xa, dần dần khuất bóng trong vô số sấm sét, không còn thấy nữa, tiếng bàn tán xôn xao không ngớt, cảm khái vô cùng.

“Không ngờ khi còn sống ta có thể nhìn thấy cảnh tượng thế này”.

“Ôi... cách người lần trước bước trên con đường này cũng đã hơn một trăm năm rồi đúng không?”.

“Hình như là chuyện lúc Thiện Thuần đế còn tại vị đó, có người nói vị thần quan kia yêu một thiên kim nhà phiên vương, nên hạ quyết tâm phải từ bỏ thần chức, liêu lĩnh đi trên con đường này”.

“Thiên kim nhà phiên vương nào mà có bản lĩnh như vậy?”.

“Ồm... hình như là Xích vương phủ?”.

“Xích vương phủ? Mấy nữ nhân đại mặc này chính là yêu tinh!”.

“Có điều, ta nghĩ đại thần quan của chúng ta lần này không phải là vì nữ nhân đâu. Mọi người đều biết ngài ấy năm tuổi đã tu hành ở thần miếu, có khi cả đời này còn chưa gặp phụ nữ bao giờ ấy chứ”.

“Vậy thì là vì cái gì? Chịu nỗi đau khổ lớn như vậy, chết đi sống lại biết bao nhiêu lần”.

“Có trời mới biết...”.

Khi bước đến ba nghìn bước thì những tiếng xôn xao kia đã chìm vào thinh lặng, không còn nghe được nữa. Bên tai chỉ có tiếng sấm sét nổ vang, trước mắt chỉ có núi đao biển lửa, yêu quỷ cười lạnh, ma vật rít gào.

Con đường đi trong mây đó như dằng dặc không có điểm tận cùng.

Thần điều Trùng Minh giương cánh bay về phía Nam, Chu Nhan lại nhịn không được kiễng chân nhìn về phía Bắc.

Quay đầu nhìn lại, đỉnh núi Mộng Hoa mây mù quanh quẩn, ở nơi xa như vậy vẫn còn nghe được tiếng sấm sét đùng đoàng, dày đặc như mưa. Nàng nghe từ xa thì cả người run lên từng đợt. Sấm sét này có phải đều đánh vào người sư phụ hay không?

Người... người lúc này thế nào rồi?

Nàng nóng lòng như lửa đốt, hai tay kết ấn, giao nhau giữa mi tâm, lập tức mở ra thiên nhãn, nhìn thẳng vào trong mây mù phía xa, cố gắng tìm kiếm hình bóng áo trắng kia.

Nhưng mà, vừa mở mắt, nàng chỉ thấy quần áo đỏ tươi dính máu.

“*Sư phụ!*” Mới nhìn qua nàng đã tan nát tim gan, thất thanh hô to. Đó là sư phụ? Người đi trong núi đao biển lửa máu me đầy người lão đảo bước đi, chính là sư phụ.

Sư phụ... sư phụ sao lại biến thành bộ dạng này chứ?

“*Chim bốn mắt... chim bốn mắt!*”. Nàng liếc nhìn vuốt cổ Trùng Minh, lớn tiếng: “*Trở lại... mau trở lại cho ta! Đi đến núi Mộng Hoa!*”.

Thần điều Trùng Minh đang phi nhanh trong mây, nghe được câu này, đảo hai mắt ra phía sau nhìn nàng, không hề có biểu cảm gì. Trùng Minh là thần điều thượng cổ, phụng lệnh Thời Ảnh đưa nàng quay về bên cạnh Xích Vương, làm sao có thể giữa đường nghe lệnh người khác được?

Nhưng mà, khi Chu Nhan gần như đã gấp đến độ muốn bóp cổ bắt nó trở về rồi, thì Trùng Minh bỗng nhiên thở dài một cái thật sâu, cánh trắng sải rộng đón gió, chớp mắt đã vòng một đường lớn, quay trở lại phương hướng núi Mộng Hoa.

Một bước lại một bước, bước qua vạn lưỡi đao, cuối cùng Thời Ảnh cũng đi từ trong mây mù ra.

Trong tầm mắt mơ hồ có thể nhìn thấy đỉnh núi Mộng Hoa xuất hiện ngay trước mắt, dưới ánh mặt trời toát ra ánh sáng chói mắt, giống như lời triệu hoán đến từ Bỉ Ngạn. Y thầm đếm, biết mình đã đi được tám vạn ba nghìn chín trăm sáu mươi một bước, đã gần như đi hết tầng mây có thiên lô luyện thể, tiến vào khu vực tham vọng tâm ma.

-----oOo-----

Chương 95: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 95: Tâm ma vọng niệm

Đi tới đây, bạch y toàn thân đã nhuốm máu loang lổ, da thịt khắp người đã không còn chỗ nào lành lặn. Khi tia sấm sét cuối cùng giáng xuống, y rút cuộc cũng không nhịn được nữa mà ngã xuống.

Lưỡi đao cắt vào thân thể y, đâm xuyên qua xương sườn, cắm y vào vách đá. Nhưng mà cũng may bị cản trở như thế, y mới không bị trực tiếp rơi thẳng xuống vực sâu,

Y nằm trên lưỡi đao lạnh như băng, thở hồn hển, yên lặng nhìn vực sâu dưới chân.

Nơi đó có một bộ xương khô, bị sấm sét đánh đứt đôi, chỉ còn lại một nửa thân thể, treo ở bên ổ của Củng Kỳ, ánh mắt đem hoắm nhìn lên trên, giống như đang đối mặt với y.

Có thể đi đến những tám vạn bước, chắc cũng là thần quan có tu vi cao thâm đây, trong lịch sử Vân Hoang cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vậy điều gì đã khiến người kia bước trên con đường này không hề chùn bước? Cối hồng trần vạn trượng kia, có thứ gì đã vậy gọi ông ta?

Nói không chừng chính là thiên kim phủ Xích vương trăm năm trước mà mấy người kia nói đến chẳng? Nữ tử Xích tộc này có sức mạnh giống như ngọn lửa, khiến thiêu thân có chết cũng phải lao vào.

Mặt Thời Ảnh lạnh lẽo như lưỡi đao, yên lặng nhìn bộ xương khô trong chốc lát, thần trí lại như không chịu không chế mà chột rã rời, không phân rõ quá khứ hay tương lai. Trong ảo giác, y thậm chí còn nhìn thấy bộ xương khô bỗng nhiên hóa thành một gương mặt quen thuộc, quay lại nở nụ cười với y, giống như hoa hồng nở bung giữa mùa hạ.

“A Nhan...”. Y nhịn không được nghẹn ngào thì ào.

Vừa mới nói hai chữ, y đã cắn chặt răng. Ngừng trong giây lát, Thời Ảnh lấy lại tinh thần, rút cuộc vẫn chậm rãi lấy cánh tay chống đỡ lưỡi đao, rút từng chút thân thể cắm trong đao ra, trên thân bào lại hiện lên một lỗ loang lổ máu.

Từ nơi này trở lên, mỗi một bước trước mặt đều cách nhau thật xa.

Y hít sâu một hơi, nhảy lên một lưỡi đao, đập vào một lưỡi đao nữa, người đang nhún nhảy trên vách cao dựng đứng, chỉ cần sơ ý một chút thôi là sẽ rơi thẳng xuống vực sâu. Thiên lôi trên đỉnh đầu rút đi, hóa thành trăm nghìn mũi kiếm sắc treo ở trên, giống như thạch nhũ dày đặc chằng chịt, chỉ cần chân động nhẹ một chút sẽ ào ào bỏ xuống.

Y cố gắng duy trì hơi thở, không cho thần trí tan rã, cẩn thận đi từng bước một lên phía trước.

Đoạn đường cuối cùng này, không dằn vặt thân thể giống như chặng đường lúc trước, nhưng lại thôi thúc con người xuất hiện vô số tâm ma vọng niệm. Người đi trên đó sẽ xuất hiện vô số ảo giác, bị những thứ đè nén sâu trong nội tâm hấp dẫn. Giữa một mõi kiệt quệ, đi sai một bước sẽ hóa thành tro bụi.

Y đơn độc đi trên con đường này, toàn bộ những thống khổ trên thân thể đều đã chết lặng.

Nhưng mà lần lượt mở ra trước mắt, lại là ảo giác vô cùng vô tận.

Y thấy được mình lúc còn nhỏ: Trong lãnh cung là bóng tối, cơm nước ôi thiu, tất cả mọi người đều mặt lạnh như băng. Mẫu thân cô độc mà tuyệt vọng, còn phụ thân... phụ thân thì trống không, chỉ là một hình ảnh tĩnh mặc trường bào xa xa ngồi ở trên vương tọa, chẳng bao giờ có kỷ niệm, chẳng bao giờ tới gần.

Y thấy được thuở niên thiếu của mình: Đứa bé khổ tu trong thâm cốc, cô độc giống như mẹ của mình, y một mình lớn lên, một mình tự hỏi, nói chuyện với người chết, đối diện với trăng sao nhật nguyệt, hao mòn bao năm tháng trong những cuốn sách cổ mật chú.

Có một đôi mắt vô dục vô cầu, cũng không có ánh sáng.

Đến một ngày, người thiếu niên kia thấy được một mảnh Quy Tà trên biển Bích Lạc, biểu thị vận mệnh quốc gia Không Tang suy vong cùng toàn cõi Vân Hoang rung chuyển, bèn dốc hết sức chạy xuôi chạy ngược, gắng chặt đứt huyết mạch của Hải Hoàng.

Đó, chính là toàn bộ cuộc đời y.

Đúng vậy, cuộc đời y nhạt nhẽo giản đơn, sống trong cô độc, lớn trong quạnh hiu, giống như bức tranh thủy mặc đen trắng, không có gì đáng nói. Những năm gần đây y giữ mình nghiêm khắc, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều không có chỗ chê, cho dù đi trong ảo cảnh cũng không xuất

hiện chút ám ảnh tâm ma nào. Đoạn đường địa ngục cuối cùng này, chắc giống như đi trên đất bằng thoi đúng không?

Nhưng mà cứ đi cứ đi, Thời Ảnh bỗng nhiên hơi run lên.

Xuyên qua nhiều ký ức thủy mặc lạnh như băng như vậy, ảo giác trước mặt y bỗng nhiên thay đổi, trở nên phong phú có màu sắc, tựa như ngọn lửa bùng cháy lên.

Có một thiếu nữ mặc đồ đỏ đứng ở trong biển lửa, cứ lẳng lẳng nhìn y như vậy, trong mắt toát ra ánh sáng, lấp lánh như sao, lại rực rỡ như lửa, gọi y: “Su phụ, người đã đến rồi ạ?”.

A Nhan? Y dừng chân không tiến lên, tâm thần dao động trong chớp mắt.

“Người, người lại giết mất Uyên mà ta thích nhất”. Lúc này, nàng chợt thay đổi sắc mặt, quay về phía y hét to, đôi mắt đẫm lệ, đâm thẳng lưỡi đao sắc bén tới: “Chết tiệt, ta muốn giết người!”.

Nghe được lời đó, y bỗng nhiên hoảng hốt, lòng đau như cắt.

“A Nhan, không phải nàng đã nói sẽ tha thứ cho ta sao?”. Khoảnh khắc ấy, y đã hoàn toàn quên mất mình đang ở trong ảo cảnh của địa ngục vạn kiếp, thì thào một câu: “Thật ra nàng vẫn hận ta, có đúng không? Vậy nàng giết ta đi là được”.

Y ở trong ảo cảnh vươn tay, muốn chạm đến bóng hình thiếu nữ đang di động giữa hư không kia, hoàn toàn không để ý đến lưỡi đao đang đâm thẳng vào tim mình, giống hệt như ngày đó.

Đi đến tận đây, thân thể y đã chẳng chịu thương tích, gằn như ngã gục. Lúc này lại xuất hiện tâm ma, tất cả nguy hiểm đã lập tức ủa lên! Thân thể Thời Ảnh vừa khẽ động đậy, dưới chân đã đạp vào hư không, rớt thẳng xuống dưới. Cùng lúc đó, đỉnh đầu có một lưỡi đao sắc bén động đậy, cắm thẳng xuống đỉnh đầu y.

“Su phụ!”. Trong chớp mắt đó, có người nhảy từ trên cao xuống, hô to.

Ai? Y từ trong ảo cảnh ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy được bóng dáng thiếu nữ áo đỏ nhảy từ không trung xuống. Bóng dáng từ trong mây xuất hiện, mang theo ánh sáng, trong chớp mắt hòa làm một với chiếc bóng đang cầm đao xông tới trong ảo cảnh kia.

Y giật mình đứng đó, mặc cho trường kiếm cắm thẳng vào đỉnh đầu, nhất thời đầu óc trống không.

“Sư phụ! Cẩn thận!”. Chu Nhan bắt chắp thân ở trên không, đã nhảy xuống từ trên lưng thần điêu Trùng Minh, liêu lĩnh nhào tới ôm y, nghiêng người tránh về phía núi đá. Chỉ nghe “bịch” một tiếng, lưỡi đao sắc bén trên đỉnh đầu xẹt qua gò má nàng, vỡ vụn thành ngàn mảnh dưới vực sâu.

Chớp mắt tiếp theo, huyền ảnh trước mắt biến mất, còn bóng dáng bên người lại trở nên rõ ràng.

“Nàng...” Y quay đầu, cố gắng nhìn kỹ người bên cạnh: “A Nhan?”.

Thiếu nữ kia từ trên trời nhảy xuống, ôm lấy y giữa núi đao biển lửa. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện đầy vẻ sợ hãi lẫn thân thiết, cách ngay gang tấc nhìn y, toàn thân run nhè nhẹ, hô hấp dồn dập.

Y lại giật mình hoảng hốt, không biết đây là hiện thực hay hư ảo.

“Sư phụ... người... người... người làm sao vậy? Ban nãy người không nhìn thấy thanh kiếm rơi từ trên đỉnh đầu xuống sao? Thanh kiếm lớn như vậy!”. Chu Nhan dựa vào vách đá, sợ đến sắc mặt trắng bệch, nắm chặt vạt áo y: “Suýt chút nữa người đã ngã xuống rồi đó người có biết không? Người... người làm sao vậy...”.

Nàng nghẹn họng, nhìn y cả người đầy máu, nhin không được khóc thành tiếng.

“...” Thời Ảnh chống đỡ thân thể, hô hấp thật sâu, dốc hết sức tập trung thần trí một lần nữa, rốt cuộc thấy rõ được thiếu nữ bên cạnh, chột giật cả mình.

Đây là người thật! Không phải ảo giác!

Làm gì vậy? A Nhan... sao nàng còn dám quay lại đây? Không phải ta đã nói không cho nàng tới sao? Vì sao nàng còn chạy tới? Nàng muốn nhìn thấy hình dạng y đi vào vạn kiếp địa ngục, vạn kiếp bất phục như vậy hay sao?

Trong chớp mắt đó, tâm trạng y bỗng nhiên vô cùng bức bối cùng phần nộ.

“Ai bảo ngươi tới nơi này?”. Thời Ảnh cố gắng đứng lên, lão đảo lui về phía sau một bước, đẩy nàng ra: “Nhìn chuyện tốt mà ngươi làm đi!”.

Giọng điệu của y mất đi sự bình thản ngày thường, ánh mắt rã rời, sắc mặt tái nhợt, toàn thân áo trắng đã bị nhuộm đỏ, giống như cô hồn đã

quỷ đi ra từ địa ngục huyết trì, đâu còn chút cốt cách thanh tao ngày thường nào chứ?

“Sur phụ, người làm sao vậy? Chu Nhan thấy y tức giận, lòng tự nhiên cũng cảm thấy sợ hãi, vậy mà dáng vẻ y lúc này còn làm nàng sợ hơn: “Lúc nãy người bị trúng tà, thiếu chút nữa thanh kiếm kia đã đâm trúng người rồi đó! May mà con...”

“Ta không cần người đến cứu ta! Đây là con đường ta phải đi!”. Thòi Ảnh còn chưa dứt lời đã thấy trong mắt đều là tức giận, ngón tay vung lên, đã đánh trúng rưng kiếm trên đỉnh đầu!

Chu Nhan không kịp kinh hô thì đã có một lưỡi dao sắc bén khác từ trên trời rơi xuống nhanh như sấm sét. Nàng theo bản năng muốn lao về phía trước đây y ra, nhưng mà thời khắc ấy Thòi Ảnh lại không hề tránh né, lại tự lấy thân nghênh đón!

Phập một tiếng, lưỡi kiếm kia đâm thẳng vào vai phải của y, cắm vào thân thể.

“Sur phụ!” Nàng khiếp đảm, thất thanh nhào tới.

“Buông tay ra!”

Thòi Ảnh lại không chút do dự hất tay nàng ra, chỉ vào lưỡi kiếm xuyên qua thân thể, lớn tiếng: “Nhìn thấy chưa? Đây là ta bù lại lưỡi kiếm vừa rồi! Con đường này là ta đi, phàm là thứ ta phải nhận, không ai có thể gánh chịu thay ta!”

Y quay người lại, chỉ về con đường mới đi qua không thấy điểm bắt đầu: “Bằng không, ta thà rằng tự mình đi lại một lần nữa”.

“...” Chu Nhan sợ đến nói không ra lời, nhanh chóng rút tay trở về, lúc này, ánh mắt sư phụ đen láy chứa đựng lửa tới, có quyết tuyệt và nghiêm khắc không gì sánh được, không chút dung tình. Nếu như nàng thật sự còn dám nhúng tay, thì biết không chừng y nói được làm được, sẽ đi lại con đường này một lần nữa mất.

“Quay về”. Thòi Ảnh không ngẩng đầu lên nhìn nàng, giọng nói lạnh lùng.

“Không!” Nàng ở một bên gân như phát khóc: “Con không quay về đâu”.

“Trùng Minh!” Thòi Ảnh cao giọng triệu hoán thần điều giữa không trung: “Đưa nó trở lại”.

Nhưng mà bóng trắng lướt qua mây mù, thần điêu Trùng Minh phát ra một tiếng cục cục không rõ hàm nghĩa, lại làm như không thấy, trực tiếp bay lên đám mây, bỏ mặc hai người ở lại.

“Trùng Minh!” Thời Ảnh tức giận vô cùng, nhưng mà bản thân lúc này đã vô cùng suy nhược, cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể quay đầu cười lạnh với nàng: “Tốt lắm, ngươi đã muốn nhìn, vậy cứ nhìn đi!”.

Y nghiêng đầu, không nhìn nàng lấy một cái, một mình bước đi trên núi đao.

Một vạn bước còn lại, y đi mất một ngày một đêm.

Mặt trời trên đỉnh núi Mộng Hoa lặn rồi lại mọc, thay cho trăng sao. Y áo quần bê bết máu, đi trên con đường địa ngục không thấy điếm dừng, thất tha thất thểu, mệt mỏi kiệt sức. Đến cuối cùng, thậm chí chỉ có thể dựa vào thị giác mơ hồ, lần mò lưỡi đao, leo lên từng bước một, đi về phía trăng sao mọc lên.

Vẫn luôn có tiếng khóc mơ hồ phía sau, một tác không rời.

Thật sự là đáng ghét quá. Rõ ràng đã bảo nàng trở về bên cạnh cha mẹ, nàng lại giữa chừng quay đầu. Lẽ nào, nàng không nhìn dáng vẻ nhếch nhác thảm hại của y lúc này không được sao? Y không hề muốn nàng nhìn thấy thời khắc này... nhóc con này, sao lại không hiểu chứ?

Thời Ảnh hoảng hốt nghĩ, chậm rãi bước lên đài Tọa Vong. Chỉ là bậc thang cao vài bước, vào thời khắc này lại giống như rãnh trời, mỗi bước đều khó khăn như leo lên tuyệt đỉnh.

Khi đi hết một bước cuối cùng, tất cả tinh – thần – khí của y đều vỡ vụn. Thời Ảnh đảo đầu một cái, quỳ một chân trên đài Tọa Vong, run rẩy giơ tay lên, cởi bỏ thần bào thùng lỗ chỗ trên người ra. Thần bào đã hoàn toàn nhuốm kín máu, dính cả da thịt, gai mắt đến kinh tâm.

Y dùng hết sức dâng hai tay lên, cung phụng huyết bào trên đài cao, chấp tay hành lễ với tượng thần, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đúng vậy, vào thời khắc này, y rốt cuộc đã có thể cáo biệt quá khứ!

Thi lễ xong xuôi, Thời Ảnh vừa muốn đứng lên, lại cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người nhịn không được ngã về phía trước, ngay cả hô hấp cũng gián đoạn.

“Sự phụ... sự phụ...” Y nghe được nàng lao từ phía sau lên, lớn tiếng khóc bên tai.

Vì sao nàng còn theo đến đài Tọa Vong? Mau... mau đi đi! Tiếp theo lập tức là hình phạt ngũ lôi rồi...

Y muốn đẩy nàng ra, nhưng mà tay chân đã hoàn toàn không nghe lời nữa, y mở miệng, muốn nói cho nàng biết phải lập tức rời đi, nhưng cũng không nói nên lời. Sau khi đi hết địa ngục vạn kiếp, nguyên thân của y đã hoàn toàn tan rã rồi.

“Su phụ! Người... người đừng chết!” Nàng sợ hãi khóc rống đến đứt gan xé ruột, liều mạng lắc vai y, từng giọt từng giọt nước mắt rơi lên mặt y.

Trong khoảnh khắc này, đỉnh đầu bất ngờ thay đổi, có vô số ánh sáng tụ tập, xoay tròn trên đài Tọa Vong. Đây là một kích cuối cùng của địa ngục vạn kiếp: Dùng thiên lôi đánh nát khí hải, hủy diệt tất cả tu vi, để tuyệt học của thần miếu Cửu Nghi không bao giờ bị kẻ tội nhân này mang xuống phạm trần nữa.

Đang lúc cất lời, ngũ lôi đã lạc.

-----oOo-----

Chương 96: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 96: Ý chỉ diệt tộc

Vô số tia sáng chói mắt từ trên trời giáng xuống, hầu như xuyên thủng nàng, thân thể Chu Nhan thoáng nhẹ, cả người lập tức cưỡi mây đạp gió bay lên, bị ném thẳng xuống đất, rơi đến đâu choáng mắt hoa.

“Con oắt hoang đã không biết tốt xấu”. Hắc bào phân phạt tung bay trước tầm nhìn đảo ngược của nàng, “Muốn chết sao?”.

Đó là Đại Tư Mệnh, vào thời khắc cuối cùng ông lão đã xuất hiện ở đài Tọa Vong, bắt lấy Chu Nhan ném ra xa, còn ngũ lôi âm âm thì đánh thẳng vào người Thời Ảnh, khiến bạch y đầm máu hoàn toàn sụp đổ.

“Sur phụ... sur phụ!”. Nàng phủ phục trên mặt đất, kêu đến xé gan xé ruột.

“Kêu cái gì mà kêu?”. Đại Tư Mệnh ném nàng ra, giọng nói lãnh đạm, mang theo châm chọc: “Nó chỉ nhận thiên hình ngũ lôi mà thôi, không chết được”.

Cái gì? Chu Nhan hơi sững sốt ngẩng đầu nhìn ông lão trước mắt. Đây là lần đầu tiên nàng gặp lại lão nhân khó lường này từ sau khi tạm biệt ở trên đỉnh Bạch Tháp. Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy lão, nàng đều như gặp phải Diêm La, lòng dạ căng thẳng, sợ hãi run rẩy.

Cả đoạn đường này là núi đao biển lửa, cho dù tu vi như Thời Ảnh, cũng bị thương cực kỳ nghiêm trọng: Tứ chi bách hài đều đứt gãy, toàn thân gàn như không còn một mảnh da thịt nào lành lặn, mà sau cùng thiên lôi còn đánh tan ba hồn bảy vía, đánh nát khí hải đan điền, phá hủy tu vi suốt đời của y.

Năm tuổi xuất gia, lánh đời khổ tu, thiên tài pháp thuật như vậy, lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Vừa nghĩ đến đây, lòng Đại Tư Mệnh không khỏi dâng trào giận dữ, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ quát lớn: “Ngươi còn đến đây làm cái khỉ gì? Tại sao không về phủ Xích vương cho khuất mắt đi? Ngọc Cốt đâu? Sao vẫn còn ở trên đầu ngươi thế hả, vì sao còn chưa trả lại cho nó?”.

“Ta...” Chu Nhan bị lão nhân mắng xối xả chỉ lí nhí: “Ta lo lắng...”.

“Không tới phiên ngươi lo lắng!”. Giọng nói Đại Tư Mệnh lạnh lùng, đỡ Thời Ảnh đang hôn mê trên mặt đất dậy, đỡ y ngồi xếp bằng trên đài Tọa Vong, đặt hai thước ngọc một trắng một đen vào hai tay y. Sau đó lấy một cái hộp từ trong ngực ra, mở hộp, lấy thứ trong hộp bày trên mặt đất.

Ông lão đã có chuẩn bị từ trước, trong hộp toàn là thuốc, màu sắc đủ loại.

Đại Tư Mệnh đưa một viên đan dược màu tím vào trong miệng Thời Ảnh, lấy nước đỡ y uống vào, lại đổ ra hai viên thuốc màu vàng, bóp nát trong lòng bàn tay, thoa lên mấy chỗ đại huyết của y, tay thao tác rất nhanh. Cuối cùng ông giơ tay lên, nhanh chóng ngăn khí hải của y lại, củng cố nguyên thần y.

Đợi khi tất cả đều xử lý xong, lão nhân mới quay đầu lại nhìn nàng một cái, lạnh lùng: “Tại sao ngươi còn chưa đi?”.

Chu Nhan nhìn ông lão cứu sư phụ mình, ngực dần dần trấn định lại, yên tâm hơn phân nửa. Im lặng chốc lát, cuối cùng nàng nhìn không được, thấy không cam lòng, giậm chân một cái, thất thanh: “Vì sao lại đuổi ta đi? Ta thật sự sẽ hại chết sư phụ sao? Có phải... có phải là ông nghĩ sai rồi không?”.

Nghe nàng nói như vậy, Đại Tư Mệnh thoáng ngạc nhiên nhìn nàng một cái, trên mặt hiện rõ một nụ cười nhạt: “Thế nào, chuyện đến nước này, nhìn thấy Thời Ảnh sống lại, ngươi đã đổi ý rồi sao? Có tin ta khiến ngươi không xuống núi Mộng Hoa này không?”.

“Ta đây không sợ ông đâu!”. Cảm thấy sát khí từ đối phương, Chu Nhan lại không sợ hãi chút nào: “Ông cũng không giết được ta, sư phụ nói rồi, Tinh Hồn Huyết Thệ đã liên kết số mệnh chúng ta lại, nếu như ông giết ta, sư phụ cũng sẽ chết!”.

“Ồ... tính toán cũng nhanh đấy”. Đại Tư Mệnh như thể bị nàng nhanh mồm nhanh miệng chặn họng nói không ra lời, quan sát nàng chốc lát, mới nói: “Ngươi không muốn rời khỏi nó, vì sao? Luyến tiếc à?”.

Chu Nhan thoáng cái dừng miệng, lúng túng nói không ra lời.

Nàng biết bản thân mình không chấp nhận kết quả như vậy, không muốn trời nam đất bắc mãi không gặp lại, nhưng vẫn chưa từng nghĩ thử nghĩ xem chuyện này rốt cuộc là vì sao?

“Ôi... ta biết mà, thật ra ngươi thích nó”. Đại Tư Mệnh nhìn lại nàng, lạnh lùng nói: “Lúc gặp ngươi ở Tinh Hải Vân Đình thì ta đã biết rồi”.

“Không... không phải”. Nàng phủ nhận theo bản năng: “Người là sư phụ của ta mà...”.

“Nguyên lực lớn nhất của Tinh Hồn Huyết Thệ chính là tình yêu trong tim. Không ai bằng lòng đánh đổi sinh mệnh để cứu về một người mình không yêu cả. Cho nên, khi ngươi đưa ra quyết định kia, tất cả đều đã sáng tỏ. Không cần chống chế!”.

“...”. Nàng nói không ra lời, liếc mắt một cái nhìn Thời Ảnh xa xa, chỉ cảm thấy tim đập như trống chầu.

“Đáng tiếc, Thời Ảnh còn không biết điều này đúng không? Nó từ nhỏ đã xuất chúng, mọi việc thông suốt, duy chỉ có chuyện tư tình nhi nữ, lại không bằng người thường”. Đại Tư Mệnh thở dài, cũng quay đầu nhìn thoáng qua Thời Ảnh đang vô tri vô giác hôn mê trong kết giới, bỗng nhiên nói: “Cũng may mà như vậy, nếu không sẽ phiền toái vô cùng”.

Chu Nhan đứng ở nơi đó, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, bỗng nhiên lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn Đại Tư Mệnh: “Đúng vậy, ta không muốn phải rời xa sư phụ! Ông có bản lĩnh như vậy, có cách gì có thể hóa giải tất cả chuyện này không, để ta không phải trở thành tai tinh của người?”.

Đại Tư Mệnh dừng giây lát, sắc mặt trầm xuống, chột xẹt qua vẻ tức giận cùng sát khí: “Ta đã biết kiểu gì con nhóc người cũng sẽ trở mặt mà...”.

Lão lấy một thứ khác trong ngực ra, để đến trước mặt Chu Nhan: “Cho nên, ta đã lấy được ý chỉ này từ chỗ Đế quân rồi!”.

Trong chớp mắt này, thiếu nữ bỗng nhiên cứng đờ, mở to hai mắt không dám tin.

“Xích vương tộc cô phụ thiên ân, tà đạo làm bậy. Trăm năm qua cấu kết với Phục Quốc Quân, mưu đồ phản quốc, tội ác chất chồng. Nay ban cho phu phụ Xích vương hình phạt ngũ mã phanh thây, ngoài ra giết sạch cả nhà!”.

“Ông...” Chu Nhan nhìn đạo thánh chỉ hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn Đại Tư Mệnh, giống như nhìn một tên ác quỷ, tức giận hét to: “Ông lại dám... lại dám bảo Đế quân hạ loại ý chỉ này? Khốn nạn!”.

Nàng bỗng nhiên đưa tay ra, muốn xé bỏ đạo ý chỉ kia, nhưng mà Đại Tư Mệnh đã phát óng tay áo, lập tức thu vật kia về, thần sắc uy nghiêm: “Đây đâu có phải là vu oan giá họa gì? Chỉ Uyên – tên thủ lĩnh Phục Quốc Quân kia – đã ở lại nhiều năm trong Xích vương phủ, có phải sự thật hay không? Nhiều đời Xích tộc bao che phản tặc, có phải sự thật hay không? Lần phản loạn này người còn tự mình ra tay, đối địch với thiên quân! Chỉ dựa vào những chuyện này, hạ chỉ diệt cả nhà người cũng không tính là oan uổng!”.

“...” Chu Nhan thoáng cái nói không ra lời, chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy.

“Đạo ý chỉ này kể cả cho Thời Ảnh tự xem thì cũng không thể nói gì hơn!”. Đại Tư Mệnh bình thản: “Nó cả đời phân rõ phải trái, công bằng không thiên vị, sự thực bày ra trước mắt, cho dù trong lòng nó có không nở, cũng sẽ tuyệt đối không giúp người giải vây. Chắc người cũng không muốn đẩy nó vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này, có phải không?”.

“...” Chu Nhan biết điều ông ta nói là sự thật, cõi lòng từ từ trĩu xuống.

Đúng vậy, bởi vì chuyện che chở cho Giao nhân chính là điểm uy hiếp lớn nhất đối với Xích tộc bọn họ, hơn nữa hành vi phạm tội của nàng

không thể chối cãi, lúc này bị lão nhân kia chất vấn, thật sự không thể chống chế được.

Thấy sắc mặt nàng từ phần nộ chuyển dần sang buồn bã, sự mỉa mai trong mắt Đại Tư Mệnh càng dâng cao. Chung quy cũng chỉ là một cô bé tuổi còn nhỏ tuổi, quen sống trong nhung lụa, chưa từng thấy qua mình tranh ám đấu bên ngoài, bị ông nói cho một chập bèn cứ thế rút lui ư?

“Ý chỉ này mà đưa ra, phụ vương mẫu phi người, thậm chí toàn bộ người thân thích khác của người sẽ bị giết sạch”. Đại Tư Mệnh lạnh lùng nói từng chữ một: “Đừng tưởng rằng ta chỉ dọa người chút mà thôi, đợi đến ngày người nhìn thấy từng người của phủ Xích vương bị treo lên tường Thiên Cực Phong thành, sẽ biết ta không hề chém gió!”.

Chu Nhan cắn môi, nói không ra lời.

Đại Tư Mệnh cười lạnh một tiếng: “Bây giờ người đã đổi ý chưa? Người có dám dùng tính mệnh của cả gia tộc mình đổi lấy chút si tâm vọng tưởng của riêng mình không?”.

Sắc mặt Chu Nhan tái nhợt, chút khẩu khí trong lòng cũng chậm rãi tan ra, cụt hứng cúi đầu xuống.

“Ta cho người một cơ hội cuối cùng: Để lại Ngọc Cốt, quay lại phủ Xích vương, mãi mãi không gặp lại Thời Ảnh nữa. Những chuyện lúc trước coi như xóa bỏ”. Giọng nói Đại Tư Mệnh lạnh lùng: “Cha mẹ người rất yêu người, ta tin rằng người cũng không muốn vì chút tư tâm bé mọn của mình mà liên lụy đến tính mạng của họ, phải không?”.

“...” Chu Nhan suy đi tính lại, ánh mắt dần dần u ám. Mãi hồi lâu, nàng rớt cuộc nói không ra lời thở dài một hơi, chậm chạp giơ tay lên, lấy Ngọc Cốt trên đầu ra, đặt đến trước mặt Đại Tư Mệnh.

“Cầm... cầm đi”. Nàng khàn giọng, khóe mắt ngấn lệ.

“Đây không phải ước hẹn của chúng ta”. Nhưng mà Đại Tư Mệnh nhìn nàng, lại không hề đưa tay ra nhận Ngọc Cốt: “Ta muốn người tự tay trả lại cho nó, chính miệng nói cho nó biết!”.

Chu Nhan run lên một cái: “Nói... nói cái gì chứ?”.

“Người biết mà”. Đại Tư Mệnh lạnh lùng: “Ta đã từng dặn dò người ở thần miếu Bạch Tháp rồi đấy thôi”.

Lão không để ý đến sắc mặt xám ngoét của Chu Nhan, nhíu mày: “Được rồi, bây giờ ta cần phải chữa thương cho Thời Ảnh đã, khoảng chừng cần ba canh giờ, trong khoảng thời gian này không thể có chuyện gì xen

ngang. Người ở bên cạnh hộ pháp thay ta, tiện thể suy nghĩ cho kỹ, xem sẽ nói thế nào với nó đi”.

“Ông...”. Chu Nhan tức giận vô cùng, giậm chân một cái, cố kìm nén nỗi xúc động muốn cầm Ngọc Cốt lên đâm cho lão già mất nết này một cái.

-----oOo-----

Chương 97: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 97: Thập vu

Thiên lôi tản đi, ánh mặt trời chiếu khắp đỉnh núi Mộng Hoa.

Giữa núi non vắng lặng này, chỉ có gió thổi qua tai, liên miên không dứt. Bộp một tiếng, có thứ gì từ trong gió rơi xuống, thiếu chút nữa đập trúng đầu nàng. Chu Nhan bình tĩnh nhìn lại, là một đóa hoa lớn như miệng chén. Có thể là bởi dấu chân con người trên đỉnh núi Mộng Hoa rất ít, nên hoa ở nơi này đều cao hơn mấy người, lúc hoa nở thì sáng rực như mây màu.

Chu Nhan thất hồn lạc phách ngồi dưới tàng cây, trong tay nắm Ngọc Cốt, đầu ngón tay hơi run.

Nàng nhìn thoáng qua Đại Tư Mệnh ngồi trên đài Tọa Vong cách đó không xa, nhưng mà ông lão chỉ hết sức chăm chú nhìn Thời Ảnh, trong đôi mắt già nua tràn ngập lo nghĩ và tập trung. Lão khoanh chân ngồi ở phía sau Thời Ảnh, một tay chỉ vào đỉnh đầu y, một tay đặt vào sau lưng y, trên trán có mây tía lượn lờ. Đó là biểu hiện của linh lực tập trung cao độ.

Ông ấy đang hao tổn chân nguyên sao? Đại Tư Mệnh này đúng là đang liều mạng giúp sư phụ ư... nói như vậy, ông ấy cực lực ép uổng mình,

nói không chừng... cũng là vì muốn tốt cho sư phụ? Chu Nhan mịt mờ suy nghĩ, vân vê Ngọc Cốt trong lòng bàn tay, tâm thần bất định, nghĩ chờ lát nữa sư phụ tỉnh lại, mình nên mở miệng thế nào đây?

“Vừa nghĩ tới người giết Uyên ngay trước mặt ta, ta đã không cách nào tha thứ cho người được”.

Một câu như vậy đã đủ hay chưa?

Những lời nói này có lực sát thương giống như dao nhọn, sau khi sư phụ nghe xong, đại khái cũng không nói gì, quay đầu rời đi luôn đúng không? Có thể giống như Đại Tư Mệnh nói, từ nay về sau sư phụ sẽ không bao giờ gặp lại mình nữa?

Thế nhưng... thế nhưng tất cả những chuyện này, sao lại biến thành như vậy? Chu Nhan nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến nỗi lòng tức tối: Cái ông già này, tại sao phải bắt này dứt khoát như vậy chứ?

Khoảnh khắc ấy, nàng bỗng nhiên hối hận mình đã không kiềm chế được mà quay về đây. Không chỉ không giúp đỡ được gì, mà sư phụ còn vì nàng mà trúng một kiếm. Nếu như nàng và Trùng Minh cùng nhau trở về vương phủ, thì sao có cục diện thế này chứ?

Nàng hậm hực đấm tay lên mặt đất, rầm một tiếng, Ngọc Cốt đâm đá trắng nứt ra một cái khe.

Cũng trong nháy mắt đó, bên tai truyền đến tiếng kêu sắc nhọn, vút thẳng lên cửa thiên, nàng tức khắc ngẩng đầu. Đó là tiếng kêu của Trùng Minh. Nó... nó đang phát ra tiếng cảnh báo thảm thiết! Đã xảy ra chuyện gì sao?

Chu Nhan từ dưới tàng cây bật người dậy, Ngọc Cốt ở đầu ngón tay lập tức hóa thành một thanh kiếm.

Trên đỉnh núi Mộng Hoa mây mù quanh quẩn, đang lúc sáng sớm, ánh mặt trời vừa lộ ra. Ngay trong nháy mắt đó, cuồng phong nhất thời cuộn đầy đỉnh đầu, cây cối lay động, vô số cánh hoa tuôn rơi, giống như một cơn mưa máu. Là vật gì bay tới mà có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy?

Nhưng mà Chu Nhan vừa nhảy dựng lên, bầu trời trên đỉnh đầu bỗng nhiên đen kịt, không có lấy nổi một tia sáng, giống như sân khấu hạ màn, che kín toàn bộ đỉnh núi.

Giữa tối đen chằng lành đó, nàng nhìn thấy trong rừng cây xuất hiện một đôi mắt sáng lạnh.

Trên đỉnh núi Mộng Hoa vốn không một bóng người, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen. Mặt khuất trong bóng tối, hai tay khô gầy như que củi, chỉ có hai mắt là màu xanh nhạt, giống như ma trôi lập lòe trong bóng tối.

Trong chớp mắt này Chu Nhan bỗng nhiên kêu “Ồi” một tiếng, cảm thấy toàn thân rét run.

Đúng vậy! Ánh mắt cùng áo đen như vậy nàng đã từng bắt gặp trong khu rừng ác mộng năm mười ba tuổi. Ác mộng năm xưa không ngờ lại trở về. Đám người này là cùng một bọn với những kẻ truy sát họ năm năm trước. Bọn họ rốt cuộc là ai? Tại sao vào lúc này bỗng nhiên xuất hiện ở đây? Sao bọn họ lại ở trên núi Mộng Hoa này?

Đám người mặc áo bào đen lẳng lặng xuất hiện giữa rừng sâu rậm rạp có mắt màu xanh nhạt, dưới mũ trùm đầu lộ ra mái tóc dài màu ánh kim, trong tay nắm pháp trượng, trên áp choàng thêu huy chương chim cánh vàng hai đầu, bao vây núi Mộng Hoa không một tiếng động.

Đại Tư Mệnh trên đài Tọa Vong mở mắt, liếc mắt nhìn qua, toàn thân chấn động mạnh.

“Thập vu?” Lão bật thốt lên tiếng kinh hô, ngón tay khẽ run.

Thập vu của Băng tộc xa tận đế quốc Thương Lưu ở Tây hải, vậy mà lại kéo nhau cùng xuất hiện ở đây!

Sau khi bị Tinh Tôn đại đế đuổi ra khỏi đại lục Vân Hoang vào bảy ngàn năm trước, Băng tộc vẫn lưu lạc ở Tây hải, thành lập đế quốc Thương Lưu, cả ngàn năm nay mặc dù vẫn cố gắng quay trở lại đại lục, nhưng không một lần thành công. Thế mà lúc này đây toàn bộ các nguyên lão của Đế quốc Thương Lưu đều ào ào ra quân, đi về Vân Hoang, chính là tình cảnh trăm năm qua chưa từng có!

Những người này, chẳng lẽ đã biết được hôm nay là ngày suy nhược nhất của Thời Ảnh, cho nên mới thừa dịp xông vào? Là ai đã để lộ tin tức này cho bọn họ biết?

Đám người áo đen hiện thân trên không trung, im lặng không lên tiếng vây quanh đài Tọa Vong.

Đại Tư Mệnh đang chữa thương cho Thời Ảnh vừa trải qua lôi hình, chân nguyên trong huyết khí hải cuộn cuộn rót vào cơ thể đối phương, chữa trị thương tổn, ổn định khí mạch, đang tiến hành đến thời khắc máu chót. Thời Ảnh bị thương nặng hoàn toàn hôn mê, chỉ dựa vào chút hơi

thở mong manh để kéo dài tính mạng, nếu vào thời khắc này đột nhiên gián đoạn, thì hai người đương nhiên sẽ đồng thời trọng thương.

Mặc dù nội tâm Đại Tư Mệnh vô cùng kinh hãi, nhưng lại không cách nào nhúc nhích.

Mười người mặc áo đen vây quanh đài Tọa Vong, Vu Hàm đứng đầu bước ra khỏi hàng, liếc mắt nhìn Thời Ảnh đang khoanh chân dưỡng sức, gật đầu, tựa như xác nhận thân phận của y: “Là cậu ta”.

Sau đó lại nhìn thoáng qua Đại Tư Mệnh ngồi sau lưng Thời Ảnh, thần sắc khẽ động: “Không ngờ lại là Đại Tư Mệnh Không Tang? Đã lâu không gặp, hôm nay tự mình đến đây chủ trì nghi thức thay Thời Ảnh sao?”.

Đại Tư Mệnh khẽ giật khóe miệng, không nói gì, ngón tay không rời khỏi lưng Thời Ảnh.

“Sao vậy? Không nói được à?” Vu Hàm ngừng lại một chút, tràn đầy hứng thú nhìn hai người trên đài: “Đang ngưng kết chân nguyên cho cậu ta à? Đang lúc then chốt không rời tay ra được đúng không?”.

Vu sư áo đen cười ha hả, quay đồng nói với đồng liêu: “Các người nhìn đi, hai người có pháp thuật mạnh nhất Vân Hoang đang ở đây cả rồi! Thật là niềm vui tới bất ngờ, một tiễn hạ hai chim!”

Toàn bộ thập vụ Băng tộc tản ra, vây quanh đài Tọa Vong, đưa ngang pháp trượng trong tay, khiến toàn bộ đỉnh núi Mộng Hoa bỗng đen kịt đến mức đưa tay ra không nhìn rõ năm ngón.

“Kết thập phương đại trận!”. Vu Hàm thoáng chốc đã phán đoán xong tình thế, chỉ đạo chín vị Vu sư mặc đồ đen khác: “Dựa theo sự căn dặn của Trí giả đại nhân, trực tiếp khiến người trẻ tuổi kia thần hồn tan hết. Lão già kia thì giữ lại. Lão có sáu mươi năm tu vi, nếu có thể hấp thụ chân nguyên của lão, mỗi người chúng ta chỉ ít có thể đột phá thêm một tầng cảnh giới”.

Nghe những lời này, sắc mặt Đại Tư Mệnh trầm xuống.

Đúng vậy, thứ mà Thập vụ của đế quốc Thương Lưu tập luyện chính là thuật pháp ám hệ, sở trường hấp thụ tính mạng và sức mạnh con người cho mình sử dụng, bản thân lão lúc này không thể động đậy, nếu như rơi vào tay bọn họ, chỉ e hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Cút ngay!” Nhưng mà không đợi Thập vụ động thủ, bỗng có một tiếng hét vang lên cắt ngang.

Một đạo quang hoa nở rộ trong bóng tối, giống như sấm sét cắt rời tất cả, vẽ nên một đường vòng cung trước đài Tọa Vong, ép những vu sư mặc đồ đen lùi lại. Chỉ nghe một tiếng “choang” vang lên, pháp trượng trong tay Thập vu đã va vào luồng ánh sáng, lập tức đông loạt lùi lại.

Ánh mắt Đại Tư Mệnh biến đổi, thấy rõ người vừa ra tay.

Đó là Chu Nhan, nàng vừa dưới tàng cây nhún chân bay lên, Ngọc Cốt vút lên không trung, hóa thành một thành trường kiếm mạnh mẽ bay ngược lại trong tay nàng. Nàng cầm kiếm trong tay, quỳ gối xuống trước đài Tọa Vong, vút một tiếng bức lui mọi người, tay kết lại một tầng kết giới phòng ngự: “Muốn động vào sư phụ ta ư? Mơ đi tụi bây!”.

Hiển nhiên Vu Hàm không ngờ tới trên núi Mộng Hoa lại đột ngột xuất hiện một nữ nhân, không khỏi có chút kinh ngạc. Cô nhóc này là ai? “Sư phụ” mà nó nói trong miệng lại là ai nữa? Là Đại Tư Mệnh hay là Đại Thần Quan?

Nhưng mà không đợi hẳn suy chuyển ý niệm trong đầu, bàn tay Chu Nhan đã nhấn mặt đất, nhanh chóng lăm nhăm chú thuật. Chỉ trong chớp mắt, đỉnh núi Mộng Hoa đã chấn động, vô số cây cối từ dưới đất chui lên, lập tức vây kín Đài Tọa Vong, kết thành một vòng xanh biếc.

“Thiên Thụ!” Khoảnh khắc ấy, Vu Hàm bật thốt lên tiếng kinh hô.

Đây là pháp thuật phòng ngự cao thâm nhất trong pháp thuật Cửu Nghi, nếu không phải thuật sĩ của nhiều năm tu vi thì không thể nào thi triển được, vậy mà lại có thể được thiếu nữ này tung ra trôi chảy như vậy? Người này là cao đồ của Cửu Nghi sao? Thế nhưng thần miếu Cửu Nghi thu nhận đồ đệ nữ tử từ bao giờ chứ?

Lông mày Vu Hàm cau lại, dứt khoát chỉ đạo: “Giải quyết con bé đó trước!”.

Thập Vu lập tức đi chuyển như ma, vây lấy thiếu nữ vào giữa.

“Không sao, để ta đối phó với đám người này!”. Chu Nhan không hề sợ hãi, nhìn chằm chằm Thập vu, nắm Ngọc Cốt trong tay, không hề quay đầu lại, nói với Đại Tư Mệnh: “Ông chỉ cần tập trung chữa thương cho sư phụ ta là được”.

Nàng còn chưa dứt lời đã hét lớn một tiếng, cầm kiếm xông lên.

“...” Đại Tư Mệnh trong kết giới nhú mày một cái, hít sâu một hơi. Tiêu nha đầu này thật sự quá không biết trời cao đất rộng. Thập vu của Đế quốc Thương Lưu nắm giữ pháp thuật ám hệ, mỗi một người đều tu vi

thâm hậu, hôm nay kéo nhau cùng tới, kể cả chính ông ta cùng Thời Ảnh đối chọi cũng chưa chắc đã là đối thủ của họ.

Vậy mà cô bé này, lại không chút nghĩ ngợi cứ thế xông lên?

—

*Đôi lời của Tàng Thư Quán: Để nhớ lại Thập Vu là ai, bối cảnh của Băng tộc ra sao, mời các bạn đọc lại phần **giới thiệu Hệ liệt Kính của tác giả Thương Nguyệt** đã được Tàng Thư Quán nêu chi tiết từ đầu truyện. Đây là một hệ liệt hết sức đồ sộ, trong đó “Chu Nhan” là tiền truyện của cả hệ liệt, có vai trò dẫn dắt quan trọng đến chính truyện ở những bộ truyện sau. Mặc dù không muốn nói điều này, nhưng đọc lại phần giới thiệu xong các bạn cũng sẽ nhận ra, Không Tang cuối cùng vẫn mất nước. Có điều chặng đường bảo vệ đất nước của Đại thần quan Thời Ảnh cùng với chuyện tình diễm lệ của y với quận chúa Chu Nhan vẫn rất đáng để đọc và suy ngẫm, mời chư vị tiếp tục theo dõi tại Tàng Thư Quán.*

-----oOo-----

Chương 98: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 98: Sinh tử chi chiến

Nhưng mà Chu Nhan tràn đầy sức chiến đấu, lại khiến cho Đại Tư Mệnh từng trải phải ngạc nhiên.

Con bé này cứ thế xông ra, chặn đứng hơn một trăm hiệp công kích của Thập vu, căn răng không lùi nửa bước.

Trận giằng co không biết kéo dài bao lâu, đến cuối cùng, Chu Nhan thậm chí đã thần trí hoảng hốt, mỗi một động tác hay chú ngữ đơn giản đều cần tiêu hao sức lực lớn. Nhưng mà nàng biết chỉ cần mình rút lui thì

những kẻ trước mắt sẽ lập tức giống như năm năm trước lấy đi tính mệnh sư phụ.

Ngọc Cốt múa thành một luồng ánh sáng, vây quanh đài Tọa Vong kín không kẽ hở, cản lại từng đợt công kích của Thập vu.

Trong kết giới Thiên Thủ, Đại Tư Mệnh giương mắt thấy cảnh tượng như vậy thì có hơi động dung, cô bé này còn chưa tới hai mươi tuổi mà? Ở núi Cửu Nghi cùng lắm bốn năm, sao lại có ngộ tính cao như vậy chứ, nếu như không phải con bé vừa dùng Tinh Hồn Huyết Thệ không lâu, tổn thương nguyên thần, thì chỉ e lúc này còn không chỉ dừng lại ở đây đâu.

Thời Ảnh à, cậu thu nhận được một đũa đồ đệ khá đấy.

Đại Tư Mệnh im lặng thờ dài, ánh mắt có chút phức tạp, một tay điểm vào huyết linh đài của Thời Ảnh, một tay đặt ở sau lưng y, đỉnh đầu mây tia lượn lờ, nhanh chóng trị thương cho y.

Nhưng mà bên kia, Chu Nhan cũng đã dần dần không chịu được.

Dù sao nàng cũng còn trẻ, không đủ kinh nghiệm thực chiến, lại càng không biết đối phó với trận pháp nhiều người phối hợp như thế nào, nàng chỉ cầm đầu tấn công, đánh đòn phủ đầu, không ngừng bức lui ý đồ tiến lên của kẻ địch. Nhưng mà Thập vu có nhiều kinh nghiệm, cũng rất nhanh nhìn thấu nhược điểm của nàng, không vội vàng gì, chỉ nhip nhàng phối hợp nhằm tiêu hao linh lực của nàng.

Cuối cùng cũng đến lúc dốc hết tài học rồi.

Chu Nhan phát ra mũi tên Lạc Nhật, bức lui Vu Bành và Vu Lăng đang tiến gần đến đài Tọa Vong, nhưng mà đỡ trái đỡ phải, bản thân lại để lộ sơ hở. Trong khoảnh khắc ấy, một cây pháp trượng đánh xuống, ầm một tiếng, lá chắn hộ thể vững chắc lập tức vỡ vụn.

Chu Nhan lao đảo một bước, hộc ra một ngụm máu tươi, cảm giác toàn thân rã rời.

Không được, năm năm rồi, nàng vẫn còn giống như khi xưa, không đánh lại đám người này!

Nàng... nàng không thể nào vô dụng như vậy.

Trông thấy Thập vu đã vượt qua phòng tuyến của mình, liền kết đi tới đài Tọa Vong, nàng chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cơn cuồng nộ cùng không cam lòng, liền hô to một tiếng, bay người lên, từ phía sau đánh về phía Vu Hàm.

“Đứng lại! Không được động vào sư phụ ta!”. Trong chớp mắt, mắt nàng đỏ rực, chập hai tay lại, hai ngón tay đối ngược giao nhau giữa trán, hét lớn một tiếng: “Thiên Tru!”.

Bầu trời trên núi Mộng Hoa nhất thời sáng rực. Lôi điện cuồng bạo được triệu hoán tới, từ trên không trung đánh xuống, khói lửa vàng rực oanh tạc đám vu sư mặc đồ đen khiến họ lảo đảo một bước.

“Muôn chết!”. Vu Hàm giận dữ, dẫn Thập vu cùng quay đầu lại.

Mười cây pháp trượng cùng đánh xuống lưng nàng, Chu Nhan bị đánh đến cả người bay ra xa, học ra một ngụm máu. Nhưng mà, ở giữa không trung, khóe miệng của nàng cũng nhoẻn nên một nụ cười kì lạ, đột nhiên niệm thật nhanh câu gì đó, nói một tiếng: “Định!”.

Toàn bộ máu vảy ra, bỗng nhiên dừng lại giữa không trung.

“Không ổn!”. Khoảnh khắc ấy, Vu Hàm thất thanh: “Cẩn thận, cô ta đang dùng Nhiên Huyết Chú!”.

Con bé này, là đang liều mạng.

Từ trong thân thể nàng vảy ra một giọt máu ngưng kết giữa không trung, giống như vô số hạt châu màu đỏ, rơi lả tả bên cạnh Thập vu. Nhưng mà theo chú ngữ nàng lầm bầm ra, máu tươi bỗng ngưng hóa thành lửa đỏ, nổ âm ầm.

Giữa tiếng nổ kinh người, Thập vu nhất tề lui ra bên ngoài, trong đó có ba người dao động một cái, bị chú thuật đánh ngã xuống đất, thập phương đại trận đã liên kết bị phá hủy. Tranh thủ khoảnh khắc ấy, Chu Nhan dùng hết chút sức lực cuối cùng bỏ người bay ra, một lần nữa giữ chặt cửa vào của đài Tọa Vong, một mình chặn đứng mười vu sư.

Nhưng mà nàng cũng đã sức cùng lực kiệt, không chống đỡ được thân thể nữa, ngã ngổ trên mặt đất.

Chu Nhan kịch liệt thở hổn hển, cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị vỡ nát, trong miệng đều là mùi máu tươi, ngực vừa phẫn nộ vừa mệt mỏi. Đây... đây là trận chiến đầu tiên sau khi nàng học hết bản chép tay của sư phụ ư? Vậy mà lại đánh thua? Nếu biết những người này khó đánh như vậy, bình thường phải tu luyện chăm chỉ hơn mới được.

Nhưng mà nàng lính mới tò te lại không biết, có thể chiến đấu với Thập vu lâu như vậy, cũng được coi là kỳ tích khắp cõi Vân Hoang này rồi.

“Giải quyết nha đầu này trước đi!”. Nhìn thấy bị chặn lần thứ hai, Vu Hàm mất đi kiên nhẫn, vung pháp trượng lên, toàn bộ ngọn núi Mộng

Hoa bỗng chấn động một cái, núi sông đổ nát. Dưới màn trời đen kịt, chỉ nghe vô số tiếng tuôn rơi vang lên, cây cỏ lay động, cuộn cuộn như sóng. Âm thanh này truyền từ vách núi đến, lọt vào tai mà thấy kinh tâm.

Đó là tiếng gì? Bọn họ đang gọi cái gì?

Lòng Chu Nhan có dự cảm chẳng lành, nhìn ra xa nhất có thể, nhin không được thốt lên. Trời ạ, sao lại... lại có vô số bộ xương khô từ dưới vách núi leo lên.

Những bộ xương khô này không biết của người đã chết bao nhiêu năm rồi, đã khô mục từ lâu, có những bộ còn không đầy đủ tứ chi, nhưng mà trên người vẫn còn vương thân bào rách nát, tựa như con rôi bị điều khiển. Từng bước một, đạp lên cầu thang làm từ lưỡi đao, xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới.

Khoảnh khắc ấy, nàng cảm thấy da đầu tê dại. Mấy thằng cha đến từ Tây hải này, lại có thể dùng vu thuật triệu hoán ra toàn bộ vong linh đã chết trên ngọn núi này.

Hơn chín trăm thần quan các đời, đông chi chít, từ dưới vách núi trèo lên, vây quanh đài Tọa Vong, vô số cặp mắt trống không nhìn nàng chăm chăm, không chút cảm xúc.

“Giết hết những kẻ ở đây”. Vu Hàm niệm xong chú thuật, ra lệnh.

Rầm rầm, toàn bộ thần quan Không Tang đã chết nhất loạt xoay người, đánh về phía nàng.

“A... a... a...”. Thấy những gương mặt đã chết nhiều năm kia, da đầu Chu Nhan tê dại, trong khoảnh khắc đã dâng lên niềm xúc động muốn co giò bỏ chạy. Nhưng mà vừa chạy được vài bước, nghĩ tới sự phụ còn hôn mê phía sau thì đành dừng chân, không nghĩ được nhiều nữa! Nàng không thể để sự phụ rơi vào nguy hiểm.

Kẻ cả có là đại bất kính, cũng phải bằm thây vụn đoạn những vị tiền bối này.

Nàng lật mình qua, một lần nữa nắm chặt Ngọc Cốt, xông về phía những bộ xương khô.

“Lùi lại!”. Trong khoảnh khắc nàng đang một mình xông vào vòng vây, chợt nghe thấy phía sau có một tiếng gọi, một luồng sáng lóe mắt từ phía sau vút lên, phá vỡ toàn bộ khối đen dày đặc trên đỉnh núi Mộng Hoa.

Giữa cơn nguy cấp, Đại Tư Mệnh rút cuộc đã hoàn thành xong việc chữa trị, đứng lên rời khỏi đài Tọa Vong.

“Thập Vu lần này lại bê bết trở về!”. Ở trên Tây hải xa xôi, có một giọng nói trầm thấp vang lên, người nói phát tay áo đứng dậy, đứng trước thủy kính đang gợn gợn sóng, phát tan hết huyền ảnh đang chiếu rọi bên trong, Trí giả nói nhỏ: “Không cần xem nữa”.

Thánh nữ quỳ ở một bên, nghe vậy run lên nhè nhẹ.

“Nói với Thanh vương, lần này thất bại rồi” Trong bóng tối có một đôi người màu vàng kim lóe lên, trong lấp lánh hàm chứa bóng tối, vừa chợt nhìn qua, lại giống hệt ánh mắt của Thần Hủy Diệt mà người Không Tang cung phụng.

“Vâng”. Thánh nữ dập đầu, quỳ rời khỏi.

Thủy kính một lần nữa tĩnh lặng trở lại, bên trong quả nhiên chiếu ra cảnh tượng tiếp theo ở núi Mộng Hoa. Rốt cuộc Đại Tư Mệnh cũng xuất thủ, kê vai chiến đấu với thiếu nữ kia, hai người một già một trẻ, đôi chọi tương xứng với Thập vu. Đế quốc Thương Lưu lần này một mình thâm nhập giữa lòng Không Tang, bản thân dựa vào chuyện tập kích bất ngờ, nếu một khi đã phải đánh lâu, chỉ e phần thắng sẽ ngày càng giảm xuống.

Sao bỗng nhiên lại chui ra một con nha đầu như vậy? Thậm chí đến cả Thập vu cũng không xử lý được nó? Trên dưới lục bộ Không Tang, đã xuất hiện biến số từ lúc nào vậy chứ?

Hay là, cách bảy ngàn năm, hắn đã trở nên xa lạ với mảnh đất này rồi?

Trong con người óng ánh màu vàng xẹt qua vô số biểu cảm phức tạp, do dự trầm ngâm.

Bỗng nhiên hình ảnh trong gương biến ảo, trận chiến trên đỉnh núi Mộng Hoa dừng lại. Tầng mây nứt ra, một luồng sấm sét màu trắng xé tan bóng tối đánh xuống, phát ra tiếng kêu thê lương. Đó là thần điều Trùng Minh, trên lưng cõng hơn mười mây thần quan, phá sương mù bay từ dưới chân núi lên.

Viện quân này ra nhập trận chiến, cục diện lập tức xoay chuyển.

Quả nhiên, đến cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc. Trí giả ngồi trong bóng đêm thờ dài thình lạng, ngẩng đầu nhìn trời đêm, đột nhiên ngân ra.

Đúng vậy, toàn bộ tinh tượng trên đỉnh đầu đã thay đổi rồi.

Sao trời thay đổi, thiên mệnh đổi thay. Đế tinh Bắc Đẩu tuy rằng mờ mịt, nhưng hai bên lại đột nhiên xuất hiện hai ngôi sao sánh vai cực sáng. Một ngôi có màu tím, một ngôi có màu đỏ đậm. Nhìn lại thật kỹ, hai ngôi sao ấy hình như có liên kết mơ hồ, chính là cùng vui cùng buồn, đan xen chiếu rọi, thấp sáng toàn bộ vòm trời.

“...” Con người màu vàng lưu ly chợt tôi đi một chút, như có điều suy nghĩ. Trên đời này, người có thể thay đổi tinh đồ, phủ lấp tinh thần, trừ mình ra, lại còn có cao nhân khác nữa!

Người đó đến từ Không Tang? Hay là Hải quốc?

“Tuy rằng đã đến cuối thời, nhưng cả vùng đất Vân Hoang lại có thể xuất hiện một dị sĩ tài ba như thế...”.

Giọng nói vang lên từ trong bóng tối, mờ mịt âm trầm, giống như truyền đến từ viễn cổ: “Người Không Tang này, là đang muốn giã dũa, vặn hỏi vận trời và số phận hay sao?”.

“Xem ra, ta phải đích thân đi đến Vân Hoang mới được”.

-----oOo-----

Chương 99: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 99: Trả lại Ngọc Cốt

Trận huyết chiến trên đỉnh núi Mộng Hoa kết thúc sau khi thần miếu Cửu Nghi hi sinh hai mươi bảy vị thần quan, hơn một trăm thị tòng. Chiến đấu ròng rã suốt một ngày một đêm, viện quân dưới chân núi chạy tới, Thập vụ cuối cùng trắng tay trở về, còn toàn bộ những bộ xương khô được gọi tới thì đều bị đánh xuống vách núi lần nữa.

Toàn thân lông trắng của thần điều Trùng Minh cũng bị nhuốm đỏ, mệt mỏi kiệt quệ, giùng giăng bay về phía thâm cốc, đi tìm linh dược tự chữa

thương cho mình.

Đại Tư Mệnh quay đầu nhìn Thời Ảnh trên đài Tọa Vong, thở phào nhẹ nhõm.

Người đang hấp hối đã chuyển biến tốt đẹp, trên mặt dần dần có lại huyết sắc, một luồng ánh sáng lưu chuyển trong người, cho thấy nguyên thần bị thiên lôi đánh vỡ đã ngưng tụ lại một lần nữa. Địa ngục vạn kiếp, ngũ lôi thiên hình, xưa nay chẳng có thần quan nào đi trên con đường này may mắn tránh khỏi. May mà ông đã chuẩn bị sẵn từ sáng sớm, tự mình canh giữ ở điểm cuối để cứu người, mới miễn cưỡng bảo vệ được tu vi của Thời Ảnh.

Một người như vậy nếu trở lại làm người bình thường chẳng phải phạm của trời hay sao?

Đại thần quan dần dần khôi phục, còn quận chúa Xích tộc kia thì kéo một cánh tay bị gãy, ngồi xồm ngay trước mặt y, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Đại Tư Mệnh nhìn Chu Nhan, hơi động dung.

Nha đầu kia đã kề vai chiến đấu cùng ông trong trận chiến này, vậy mà có thể chống cự đến cuối cùng. Tuy rằng tu vi không thể so sánh với tiền bối, nhưng lại hơn người ở khí thế liều mạng, ba lần bị Thập Vu liên thủ đánh bay, ba lần liều mạng phản công, khiến cho toàn thân đều là thương tích. Bởi vì lúc nàng cắn đầu lưỡi để sử dụng huyết chú đã vô ý cắn vào má, nên giờ mặt đã sưng lên, cắn răng chịu đựng, trông lại có vẻ buồn cười. Nhưng lúc này, nàng giữa cử tử nhất sinh lại không để ý băng bó vết thương của mình, chỉ ngồi xồm lo lắng nhìn Thời Ảnh.

Đại Tư Mệnh thở dài một hơi không tiếng động, đi tới vỗ vỗ bả vai nàng. Chu Nhan giật mình một cái, ngẩng đầu nhìn lão nhân hắc bào kia, bỗng lui về phía sau một bước.

Tiểu nha đầu này sợ mình lắm sao?

“Thời Ảnh sắp tỉnh rồi, ngươi tránh sang một bên đi”. Giọng nói Đại Tư Mệnh lạnh lẽo, rút ra một cuộn ý chỉ trong ngực, chìa ra trước mắt nàng rồi lại lấy về: “Nhớ kỹ ngươi đã đồng ý với ta điều gì”.

“...” Chu Nhan thấy đạo thánh chỉ đó, mặt mày lại tái nhợt.

Trong khoảnh khắc đó nàng cảm Ngọc Cốt xuống, như thể muốn xông lên liều mạng, nhưng mà chân chừ một chút, điểm sáng trong mắt lại ảm đạm đi. Nàng yên lặng đứng lên, lui trở về dưới tàng cây, một mình chờ

ra. Tới lúc này nàng mới cảm giác được sự đau khổ khắp người, phát hiện máu tươi đã nhuộm đỏ tay áo.

“Không ngờ tuổi người còn nhỏ, tu vi lại đã đạt tới mức độ này”. Giọng nói của Đại Tư Mệnh truyền đến từ sau lưng, mang theo hơi thở dài: “Cho dù Thời Ảnh ở tuổi người cũng chưa chắc có thể một mình chống đỡ Thập vụ lâu như vậy”.

“Ông quá khen rồi, so với ai thì so chứ làm sao so được với sư phụ”. Chu Nhan không muốn để ý tới ông ta, tức giận lầm bầm: “Nếu một người đã liều mạng thì bản lĩnh đương nhiên mạnh hơn nhiều lần người bình thường rồi. Ta thà chết chứ quyết không để những người Băng tộc này động đến một ngón tay của sư phụ”.

Đại Tư Mệnh giật mình nhìn kỹ Chu Nhan lần nữa. Còn cô gái kia dứt lời thì ừ ừ cúi thấp đầu, dùng vạt áo băng bó cánh tay bị thương của mình.

“Sao hả? Không cam lòng?” Đại Tư Mệnh nhìn ra tâm tư của nàng thì hỏi vậy. Chu Nhan không đáp, chỉ tập trung băng bó qua loa vết thương, nhìn thấy hoa tàn đầy đất thì ngẩng người ra, hoa trên núi vừa nở rộ lại bị trận chiến khốc liệt làm cho rơi rụng hết. Hoa trên mặt đất phủ từng tầng giống như gấm lụa rục rờ. Nàng co chân hất hết hoa rơi một lúc lâu mới “hừ” một tiếng.

“Người vẫn còn nhỏ...”. Đại Tư Mệnh thở dài, giọng nói lại bình tĩnh như trước: “Đợi người lớn lên một chút sẽ biết, bất luận là ai, chỉ cần sống trên đời này, có nhiều chuyện dù không muốn cũng phải chấp nhận”.

Chu Nhan nhin không được hỏi: “Vậy chẳng lẽ ông cũng có chuyện không cam lòng sao?”.

“Đương nhiên!” Nàng hỏi đột ngột, Đại Tư Mệnh chỉ thản nhiên trả lời: “Cả đời ta đều là thân bất do kỷ”.

Chu Nhan không khỏi mở to hai mắt, quay phắt lại nhìn ông lão, không thể tin được: “Thật sao? Nhưng ông là Đại Tư Mệnh, ông có bản lĩnh lớn như vậy, sao có thể có chuyện muốn mà không làm được?”.

“Đương nhiên là có”. Đại Tư Mệnh trả lời ngắn gọn.

“Là gì chứ?” Trong mắt nữ tử lộ ra vẻ hiếu kỳ: “Là chuyện quan trọng sao?”.

Đại Tư Mệnh lắc đầu, làm như nhớ tới chuyện gì đó rất xa xôi, ánh mắt có chút âm đạm, cuối cùng khẽ nói: “Cũng giống như ngươi, cả đời này không được ở bên người mình yêu”.

“Hả? Giống như ta sao?”. Chu Nhan sợ run, cúi đầu đá hoa rơi trên đất, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng: “Là bởi vì người cản trở các ông lợi hại hơn ông, nên ông đánh không lại sao?”.

Đại Tư Mệnh ngẫm nghĩ, không biết nên trả lời như thế nào, đối địch với ông thật ra cũng không phải là một người, mà là vận mệnh của ông. Vận mệnh đã được định sẵn ngay từ khi mới sinh ra.

Chu Nhan lại nhìn ông thắc mắc: “Thật sự không đánh lại hả? Ông đã dùng hết sức chưa?”.

“...” Khoảnh khắc đó Đại Tư Mệnh hơi chân động, không nói gì.

“Chẳng lẽ ông không dùng hết sức?”. Chu Nhan nhin không được bĩu môi.

Ông lão không nói gì, trong ánh mắt có vẻ phức tạp, dần dần trở thành bi thương. Đúng vậy, trong quá khứ xa xôi, khi biết được phụ vương chỉ hôn A Yên cho huynh trưởng là đương kim thái tử, ông đã làm cái gì? Ông không làm gì cả, chỉ trốn lên thần miếu, vùi đầu vào sách học pháp thuật, không bao giờ thoát khỏi lớp vỏ đó nữa cho đến khi nghe được tin dữ.

Đúng vậy, ông không làm gì cả, càng không cố gắng hết sức. Ông đã buông xuôi quá sớm.

“Nhưng ta không giống ông, ta đã cố gắng hết sức. Ta... ta đã dốc hết sức mình”. Chu Nhan ưỡn ngực lớn tiếng nói. Nhưng mà dứt lời nàng lại cúi đầu chán nản: “Nhưng... ta vẫn không đánh lại ông, tức muốn chết luôn...”.

Nữ tử lớn mật nói thẳng, nhưng Đại Tư Mệnh bình tĩnh nhìn nàng, thần sắc vẫn rất ôn hòa.

“Không phải ta làm khó ngươi”. Cuối cùng ông lão cũng mở miệng: “Ta chỉ là đang bảo vệ Không Tang, bảo vệ Thời Ảnh mà thôi”.

“Nói nghe hay thế”. Chu Nhan thì thầm một tiếng, quan sát lại ông lão này, có chút bất lực: “Hừ... tuy rằng ta không thể dùng thuật độc tâm với ông, nhưng ta cũng nhìn ra được ông là người tốt. Mấy ngày nay ông vẫn luôn giúp sự phụ ta đúng không? Nếu không có ông, sự phụ ta có lẽ cũng bị ta hại chết lâu rồi”.

Đại Tư Mệnh gật đầu: “Người biết là tốt rồi”.

“Cho nên nói không chừng nghe lời ông là đúng”. Chu Nhan thở dài một hơi, nói: “Ta không thể mạo hiểm được, càng không thể hại sư phụ lần nữa. Ta... ta nên đi thật xa thôi, để cho người sống thật tốt hai mươi mấy năm còn lại”.

Nói tới đây ánh mắt nàng dần dần tối đi, thấy rõ nội tâm dần dao động, từng bước buông bỏ kiên trì ban đầu.

Trong mắt Đại Tư Mệnh không biết vì sao chát chứa nổi khổ, thở dài: “Người có thể nghĩ như vậy là tốt nhất”.

“Thế nhưng, cho dù nghĩ như vậy, lòng ta vẫn khó chịu lắm” Nàng thăm thì, trong lòng đau xót: “Lòng ta đau lắm, giống như bị xé ra vậy”.

“Ta biết thứ cảm giác này”. Giọng nói ông lão ông hòa, thở dài: “Nhưng người còn nhỏ, còn có thể gặp được rất nhiều người khác. Thời gian sẽ làm mọi vết thương lành lại”.

“Không, không thể nào” Chu Nhan nói thẳm, giọng nghẹn ngào: “Ta đã bỏ lỡ Uyên, lại bỏ lỡ sư phụ. Ta sẽ không bao giờ gặp được người mà ta thích nữa”.

“Rồi sẽ gặp thôi” Đại Tư Mệnh nhẹ nhàng nói xong, đưa tay lên đặt vào vai Chu Nhan, trong phút chốc có luồng ánh sáng di chuyển bao phủ xuống dưới, Chu Nhan còn chưa lấy lại tinh thần, cánh tay bị bẻ gãy đã lập tức đau đớn: “Á”.

Chu Nhan sững sốt một chút ngẩng đầu nhìn Đại Tư Mệnh: “Ông chữa thương giúp ta à, vết thương của ông đã khỏi đâu?”.

“Ta không sao!”. Đại Tư Mệnh nhìn nàng ánh mắt sáng ngời, trong lòng nặng trĩu.

Nói tới đây bỗng nhiên có người mừng rỡ kêu lên.

“Đại thần quan tỉnh rồi”.

“Sư phụ tỉnh rồi?”. Chu Nhan mừng như điên liền chạy quay lại, đúng lúc này Đại Tư Mệnh bỗng nhiên đưa tay kéo nàng. Chu Nhan quay lại nhìn ông lão, ánh mắt ấm áp trở nên lạnh lẽo không chút lưu tình. Trong chớp mắt Chu Nhan hiểu ra ý ông ta, nhin không được run rẩy.

“Nhớ kỹ, đừng đùa với tính mạng của phụ mẫu và tộc nhân người”.

Giọng nói Đại Tư Mệnh lạnh như băng mang theo uy hiếp: “Đừng quên người đã hứa với ta cái gì”.

Ngón tay Chu Nhan run lên rớt cuộc vẫn cầm Ngọc Cốt đi về phía người kia. Trải qua con đường địa ngục quá dài, Thời Ảnh vừa mới mở mắt vẫn rất suy yếu. Y nhìn đám người vây quanh, vẻ mặt có chút hoảng hốt, đúng là không thể nhớ nổi tại sao cảnh tượng lúc này lại như vậy.

Nhưng mà đúng lúc nữ tử đi đến trước mắt y, thần trí y bỗng nhiên tỉnh táo hẳn lên.

“A Nhan”. Y nhìn thấy người đi đến trước mắt, thì thào: “Không phải con đã quay lại vương phủ sao, sao còn đến đây nữa?”.

Chu Nhan thình lạng nhìn y, môi mấp máy muốn nói lại thôi. Nhưng mà Thời Ảnh nhìn mặt mũi nàng bầm dập thương tích, nhất thời biến sắc, hốt hoảng hỏi: “Sao con lại bị thương, ai đã đánh con thành như vậy?”.

“Không, không sao đâu ạ!”. Chu Nhan vội vàng lắc đầu, lùi một bước. Bước chân nàng lùi lại làm y giật mình. Ngay khoảnh khắc ngắn ngủi này, ý thức của Thời Ảnh dần rõ ràng, nhanh chóng nhớ tới đủ loại khó khăn trên địa ngục vạn kiếp, lại nhìn người trước mắt, trong lòng rối như tơ vò, một lời khó nói hết.

Giống như sợ chính mình sẽ mất đi dũng khí, Chu Nhan đột nhiên cắn răng nâng tay, hướng thẳng tới trước mặt y: “Con... con đến trả lại người cái này”.

Thời Ảnh nhìn lòng bàn tay nàng đột nhiên chấn động. Trong lòng bàn tay nàng hiện ra Ngọc Cốt trong suốt. Y nheo mắt nhìn nàng đầy thắc mắc, Chu Nhan lại lập tức cúi thấp đầu xuống, tránh ánh nhìn của y, giọng nói cứng đờ, cánh tay cũng cứng ngắc, bất động thanh sắc đưa cho y: “Trả lại cho người đó!”.

Thời Ảnh hiểu được ý của nàng, hít một hơi ánh mắt âm đạm, thình lạng giây lát, y không chế chính mình, giọng nói bình tĩnh.

“Nếu đã tặng cho con, thì ta sẽ không lấy lại”.

Nghe câu trả lời như thế ánh mắt Chu Nhan khẽ động, gần như muốn bật khóc.

Sao, người không chịu lấy lại, chẳng lẽ vẫn ép nàng phải nói ra câu kia sao?

Nàng theo bản năng nhìn thoáng qua Đại Tư Mệnh, nhưng mà lão nhân đứng từ ngoài đám người bình tĩnh nhìn nàng, biểu cảm lạnh lùng không hề có ý lùi bước. Ở trong tay ông ta vẫn cầm một đạo thánh chỉ có thể

lấy đi tính mạng cả gia tộc nàng, khiến nàng không thể không khuất phục dưới sự uy hiếp đó.

Không còn cách nào khác, phải nói thôi.

Chu Nhan quay đầu nhìn sư phụ, hít sâu một hơi, khó khăn mở miệng: “Con... con... con không muốn giữ lại nó. Mỗi lần nhìn thấy nó con sẽ nghĩ đến chuyện người đã giết Uyên. Con... con làm sao quên được chuyện ngày đó. Con không bao giờ, không bao giờ muốn nhìn thấy nó nữa”.

Thời Ảnh bỗng nhiên ngừng đầu nhìn nàng lộ ra sắc mặt không tin nổi. Ánh mắt y khiến nàng chấn động toàn thân, đau rát như phải bỏng. Ngọc Cốt rơi từ tay nàng xuống, Thời Ảnh nâng tay lên đỡ lấy Ngọc Cốt trước khi nó rơi xuống đất, dùng sức nắm chặt đến mức Ngọc Cốt đâm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi thấm ra.

“Ta hiểu rồi. Vậy lấy lại là được” Thời Ảnh bình tĩnh nhìn nàng, im lặng giây lát, giọng nói vẫn bình tĩnh: “Hóa ra là như vậy. Con nên nói ra từ sớm mới phải”.

Chu Nhan sợ run nhất thời tim như bị đao cắt. Nói xong mấy câu kia dường như đã kiệt sức. Giờ phút này nàng không biết nên nói cái gì. Đầu óc trống rỗng ngỡ ngàng đứng đực tại chỗ. Thời Ảnh cố gắng đứng lên, nhìn Ngọc Cốt trong tay bị nàng thả xuống, khóe miệng hơi giật, trề mắt lần nữa: “Vậy để cho Trùng Minh đưa con trở về đi”.

Thần điều Trùng Minh nặng nề từ trong hang sâu bay trở lại, đáp xuống bên cạnh hai người, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng cảm giác được bầu không khí hơi sai, bốn mắt long sòng sọc nhìn hai người bọn họ, không dám tiến lên.

Đại Tư Mệnh ở một bên nhìn vậy, mở miệng giải vây: “Trùng Minh vừa mới bị thương, không thích hợp bay xa ngàn dặm. Hay là để cho nghề thú của ta đưa quận chúa Chu Nhan trở về đi”.

“Như thế cũng được” Thời Ảnh cúi đầu với trưởng bối: “Đa tạ”.

Đại Tư Mệnh cũng cúi đầu: “Đừng khách khí”.

Chu Nhan kinh ngạc nhìn thấy Thời Ảnh và Đại Tư Mệnh thi lễ xã giao qua lại, thì đứng ở một bên há hốc miệng không nói nên lời. Sau khi nàng nói ra câu kia, nhìn ánh mắt y, nội tâm đã vỡ vụn. Nhưng mà y nghe những lời này lại vẫn bình tĩnh như cũ?

Chu Nhan nhìn chăm chăm y, mỗi một động tác, mỗi một biểu cảm đều như dao đâm vào lòng nàng, khiến nàng run rẩy khắp người, phải dốc toàn bộ khí lực mới có thể khống chế bản thân không khóc lên thành tiếng. Giờ phút này chỉ cần y liếc nhìn nàng một cái thì có thể nhận ra sự khác thường của nàng ngay. Nhưng mà y cũng đã quay đầu đi, không nhìn nàng nữa.

-----oOo-----

Chương 100: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 100: Trả lại Ngọc Cốt (2)

Nghê thú bay lên mang theo tiểu quận chúa Xích tộc rời đi, Đại Tư Mệnh thở dài một hơi, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp như trút được gánh nặng.

Đúng vậy, tất cả cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Sau khi nàng nói ra câu kia, vô hình trung có thứ gì đã bị chém đứt, đứt khoát như vậy, không chừa đường lui. Tính tình Thời Ảnh từ nhỏ đến lớn kiêu ngạo mà quyết liệt, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. Nếu đã bị người cự tuyệt thẳng mặt, thì gặp lại y cũng sẽ quay đầu rời đi, không bao giờ nhìn lại.

“Thế nhưng chí ít ta đã cố gắng hết sức mình, ta... đã dốc hết sức rồi”.

Câu nói ấy vẫn còn quẩn quanh bên tai ông. Thứ nhiệt huyết này sáng ngời rực rỡ như mặt trời, khiến ngay cả một người già cả như ông cũng không nhịn được mà rung động. Thần sắc Đại Tư Mệnh hoảng hốt mà buồn bã lắc đầu không thành tiếng: “Hừ, đứa nhỏ này... thật sự là hết cách. Chỉ là người không biết, thứ người phải đối mặt là gì. Ta không

ghét bỏ người. Nhưng trên đời này còn có thứ quan trọng hơn tình cảm nam nữ”.

Đại Tư Mệnh vẫn đứng miên man dưới bóng cây, thị tòng đã tới vội vàng bẩm báo, giọng nói hốt hoảng vô cùng: “Đại Tư Mệnh! Đại thần quan... Đại thần quan ngài ấy đột nhiên hộc máu”.

“Không sao đâu”. Đại Tư Mệnh lại không chút động dung, chỉ thản nhiên: “Về thần miếu trước!”.

Thần miếu Cửu Nghi sau biến loạn đã trở lại sự yên lặng bình thường, chuông sáng trống chiều, khăn cầu chúc tụng, tất cả đều trở lại như trước. Khi nhóm thị tòng đã lui hết, trên địa điện chỉ còn lại hai người, trên tế đàn đặt hai thứ: Một thước ngọc và một bộ quần áo dính máu. Đó là thần báo trắng tinh nay đã bị nhuốm máu. Đi qua địa ngục vạn kiếp, nhận lấy thiên lôi luyện thể, rốt cuộc đã có thể bỏ đi pháp bào, đồng nghĩa với việc xuất môn khỏi Cửu Nghi. Đại Tư Mệnh nhìn thoáng qua hai thứ đồ vật, nói với Thời Ảnh ở phía sau:

“Từ nay về sau, cậu có thể trở về hồng trần thế tục, sống cuộc sống của những người bình thường”.

Thời Ảnh không nói gì, chỉ lặng thinh nghe.

“Tuy nói rằng cậu đã lãnh hình phạt thiên lôi, nhưng ta lại bảo vệ khí hải và nguyên thần của cậu, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều nhất một tháng, cậu đã có thể hồi phục như trước”. Đại Tư Mệnh tiếp tục nói, chỉ lên bàn:

“Trước khi chọn ra được Đại thần quan tiếp theo, cậu cứ cầm thước ngọc này đi”.

Thời Ảnh không nói gì, cũng không mở miệng cảm tạ. Trong tay cầm Ngọc Cốt, không biết nghĩ cái gì, bỗng nhiên mở miệng hỏi một chuyện khó hiểu: “Hơn một trăm năm trước, Cửu Nghi... có phải từng có thần quan còn sống, ra khỏi địa ngục vạn kiếp không?”.

“Cái gì?” Đại Tư Mệnh ngạc nhiên, không biết vì sao cậu ta lại hỏi vấn đề này.

“Trước cậu một trăm hai mươi bảy năm, đúng là có một vị thần quan đã phản bội lời thề, trải qua thiên lôi luyện thể trở về trần thế. Khi đi thậm chí còn mang theo một thần khí. Vị thần quan đó... nghe nói là bỏ...”.

Nói tới đây Đại Tư Mệnh bỗng nhiên hiểu được vì sao Thời Ảnh lại hỏi câu này. Dừng một chút lại vẫn thành thật trả lời: “Là bỏ trốn cùng một quận chúa Xích tộc”.

“Thật ư?”. Mi mắt Thời Ảnh hơi xao động, biểu cảm phức tạp, nhẹ giọng thì thào: “Hóa ra tám thi thể ta nhìn thấy trên vách núi kia lại không phải ông ấy. Thật tốt!”. Trong giọng nói của y tràn ngập vui mừng như thể gặp được người trăm năm trước.

“Thần quan còn sống kia, sau khi xuống núi cùng quận chúa Xích tộc, về sau không rõ tung tích”. Đại Tư Mệnh biết trong lòng y nghĩ tới cái gì, không khỏi thở dài: “Nữ tử đại mặc bản tính tự do, dám yêu dám hận giống như một ngọn lửa, thật sự là khắc tinh của người tu hành”.

Thời Ảnh không nói gì, chỉ cup mắt nhìn Ngọc Cốt trong tay, bỗng nhiên ho khan vài tiếng.

“Sao vậy?” Đại Tư Mệnh nhìn y hỏi: “Không sao chứ?”.

Thời Ảnh lắc đầu: “Không có gì nghiêm trọng”.

Ta cũng biết cậu không có gì nghiêm trọng. Mới vừa rồi cậu bỗng dung ho ra máu, chẳng qua là tức giận công tâm mà thôi”. Ông nhìn y, trong mắt đầy vẻ nhìn thấu, thở dài: “Không ngờ cậu tu hành từ nhỏ, tâm như nước đọng. Vậy mà chỉ một con bé con đã khiến cậu tâm thần đại loạn, thật sự là nghiệt duyên mà...”.

Thời Ảnh nắm chặt Ngọc Cốt, ánh mắt dần có chút phiền não, không tiếp lời Đại Tư Mệnh.

“Cũng may nó đã nói ra chuyện đó rồi, khỏi làm trẽ nải nhau nữa”. Đại Tư Mệnh nhìn y chằm chằm, giọng nói bình tĩnh, nhưng từng câu từng chữ lại như thấm tận tâm can: “Ta biết cậu giết Giao nhân kia không phải vì thù riêng mà là vì đại nghiệp Không Tang. Đáng tiếc nhóc con kia cũng không hiểu cho cậu, không thể vượt qua rào cản trong lòng. Nếu nó có thể...”.

“Câm miệng, đừng nói nữa”. Khoảnh khắc ấy Thời Ảnh bỗng nhiên cao giọng, tiếng nói vô cùng tức giận cùng kích động mà ngày thường hiếm thấy.

Đại Tư Mệnh hơi kinh ngạc, không nhắc lại nữa sợ chọc giận y lần nữa.

Một lát sau Thời Ảnh bình tĩnh trở lại, chỉ nói: “Xin lỗi, hiện giờ ta không muốn nhắc lại chuyện đó với ngài nữa”.

“Được!” Đại Tư Mệnh gật đầu, không nói tiếp đề tài này nữa. Thời Ảnh im lặng một lát lần thứ hai mở miệng: “Trước khi ta bước lên địa ngục vạn kiếp, ngài đã nói có chuyện quan trọng muốn nói với ta. Là chuyện gì?”.

Đại Tư Mệnh sừng sốt, lúc này mới nghĩ tới chuyện đó, nghiêm nghị: “Đúng, ta muốn nói cho cậu biết một việc lớn, phụ vương cậu bệnh tình nguy kịch, chỉ sợ... sống không được bao lâu nữa”.

“Cái gì?” Thời Ảnh chấn động, thay đổi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn ông lão.

Đại Tư Mệnh cẩn thận nhìn vẻ mặt của y như muốn nhìn vào nội tâm y.

“Nếu hiện tại cậu đã vượt qua thử thách của địa ngục vạn kiếp, cõi bỏ thân bào, vậy hãy theo ta quay về Đế đô đi. Lấy thân phận là một người con, đi gặp phụ thân cậu lần cuối, được không?”.

Sắc mặt Thời Ảnh lạnh lùng im lặng không mở miệng.

Đại Tư Mệnh khẽ nhíu mày: “Cha con hai người đã hai mươi mấy năm không gặp. Hiện giờ ông ta đã như vậy rồi, chẳng lẽ cậu không muốn gặp ông ta lần cuối sao”.

“Không muốn”. Thời Ảnh dứt khoát trả lời hai chữ.

Đại Tư Mệnh hít sâu một hơi, nhất thời không biết nói gì.

“Hơn nữa, có lẽ ông ta cũng không muốn gặp ta...” Mặc dù đang nói về người cha thân sinh, nhưng giọng Thời Ảnh vẫn thản nhiên như trước: “Lúc này ta vừa mới từ bỏ thân chức, nếu trở lại Đế đô, những người đó sẽ không cho rằng ta quay về là để gặp ông ta lần cuối. Bọn họ có lẽ nghĩ rằng ta trở về là để giành vương vị với em trai. Ta không muốn khiến cho Vân Hoang đại loạn”.

Đại Tư Mệnh nhướn cặp mày xám: “Sao, cậu hoàn toàn không để tâm đến Đế vị sao?”.

Thời Ảnh gật đầu: “Không hề hứng thú”.

“Thật tiếc!”. Đại Tư Mệnh nhìn y, nói xa xăm: “Thời Ảnh, cậu chắc chắn sẽ là một Đế vương vô cùng xuất chúng, so với thằng em chỉ biết ăn chơi trác táng kia, cậu chắc chắn sẽ mạnh hơn gấp trăm ngàn lần”.

“Thật ra không nên coi thường Thời Vũ như vậy”. Nhắc đến em trai, mặt Thời Ảnh ôn hòa hơn một chút, giọng nói bình thản công bằng: “Tuy rằng nó học hành không ra gì, ham chơi háo sắc, nhưng ít ra lòng dạ không xấu. Nếu có Đại Tư Mệnh ông phụ tá, kể cả không trở thành một đấng minh chủ, thì cũng sẽ không phải là một hôn quân”.

“Phò tá? Hừ...” Đại Tư Mệnh cười lạnh một tiếng: “Thằng nhãi do Thanh phi sinh ra là cái gì thá gì mà cũng xứng để ta phò tá?”.

Nghe một tiếng cười lạnh chứa đầy sát khí, trong lòng Thời Ảnh cả kinh không khỏi ngàng đầu nhìn Đại Tư Mệnh.

“Ta không phải tể tướng cũng không phải lục bộ phiên vương, e rằng không gánh được trách nhiệm này. Hơn nữa tương lai Không Tang chẳng lẽ chỉ trông cậy vào việc ta đem hết sức mình lấy bột mà gột nên hồ sao?” Đại Tư Mệnh nhìn y, sắc mặt bất ngờ thay đổi, giọng nói sắc bén: “Huống chi tuổi thọ của ta cũng không còn nhiều. Bảy mươi năm sau đại nạn diệt quốc sẽ ập đến, cậu cảm thấy lúc đó có trông cậy được vào nhóc con không ra gì kia không?”.

“Cái gì?” Trong mắt Thời Ảnh toát ra biểu cảm không thể tin được, hoảng hốt: “Đại nạn diệt quốc? Hải Hoàng đã chết, uy hiếp của Hải quốc không phải đã hoàn toàn chấm dứt sao?”.

“Không!” Đại Tư Mệnh lắc đầu, gằn từng tiếng trả lời: “Không hề!”.

Câu trả lời của ông lão khiến Thời Ảnh hít sâu một hơi lạnh, thốt lên: “Không thể nào!”.

“Đó là sự thật. Cho dù cậu đã làm nhiều chuyện như vậy, nhưng vận mệnh Không Tang đến giờ vẫn không hề thay đổi chút nào.” Đại Tư Mệnh bình tĩnh nhìn Thời Ảnh, thờ dãi, trong mắt lộ ra nét bi thương.

“Cậu vừa trở về từ địa ngục vạn kiếp, cửu tử nhất sinh, ta vốn không muốn nói sớm cho cậu thông tin này. Đối với cậu mà nói, có lẽ cũng đã quá tàn khốc”.

“Không thể nào!” Sắc mặt Thời Ảnh tái nhợt đứng lên đẩy cửa sổ ra, gió từ bên ngoài thổi vào. Trăng sáng sao thưa, qua một trận mưa dài, núi Cửu Nghi rớt cuộc cũng có một đêm quang đãng. Nhưng mà Thời Ảnh chỉ liếc mắt nhìn trời sao một cái đã run rẩy đến rơi cả ngọc bội xuống đất. Từ khi y sống lại đến nay, Cửu Nghi vẫn mưa mù bao phủ, khiến y không lúc nào xem được sao trời. Nhưng lúc này nhìn lên tất cả đã rõ ràng trước mắt.

“Không...” Trong mắt y là vẻ không tin nổi: “Không thể nào...”

“Sau khi cậu giết Chỉ Uyên, phiên Quỷ Tà vẫn ở nguyên chỗ đó không hề mất đi, thậm chí chưa từng yếu đi”. Đại Tư Mệnh nhìn y nói rõ từng chữ: “Ta thật sự không muốn nói chuyện này với cậu. Thời Ảnh, tuy rằng cậu đã dốc hết toàn lực, cuối cùng vẫn là thất bại”.

Mặt Thời Ảnh cắt không còn giọt máu, thân thể loạng choạng, không khí trong phòng nhất thời im lặng đến ngột ngạt.

“Thật vậy sao?”. Không biết qua bao lâu Thời Ảnh mới mở miệng, giọng nói yếu ớt như người sắp chết đuối, thì thào: “Nói như vậy, huyết mạch Hải hoàng vẫn còn trên thế gian. Mà ta giết Chỉ Uyên, thật sự là sai người rồi sao?”.

“Không, cậu đương nhiên không giết sai người. Người kia là tả quyền sứ Phục Quốc Quân, đứng đầu phản loạn Giao nhân. Cậu giết kẻ phản loạn như vậy không hề sai chút nào”.

“Nhưng hẳn cũng không phải là huyết mạch Hải hoàng”. Thời Ảnh lắc đầu khẽ nói: “Ta... ta đã sai rồi”.

Một chữ “sai” kia nặng tựa ngàn cân, nhưng y cũng đã tự mình nói ra. Là một thiên tài pháp thuật Vân Hoang, từ nhỏ y đã nắm giữ thiên cơ chưa từng sai lầm. Hai mươi mấy năm qua đều như vậy, dần dần chưa từng có ai nghi ngờ phán đoán của y. Lâu như vậy tới nay đây là lần đầu tiên chính y thừa nhận lỗi lầm.

“Không, cậu không sai” Đại Tư Mệnh nắm áo y, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám xịt của y, nghiêm nghị: “Thời Ảnh, cậu tuyệt đối không nên cho rằng mình đã sai. Một khi cậu đã mất lòng tin vào bản thân mình, thì cậu thật sự sẽ thất bại”.

“Nhưng...” Thời Ảnh cay đắng lắm bầm: “Sai lầm chính là sai lầm”. Y cúi đầu, nhìn hai tay mình, lần đầu tiên trong đời y đã sai lầm, bản thân dốc hết sức, không tiếc hi sinh chính bản thân mình, thậm chí hạnh phúc của A Nhan. Hai tay nhuốm máu tươi, nhưng kết quả lại là sai lầm. Y thấy mình ngu xuẩn và buồn cười cỡ nào.

Cả đời y chưa từng sai lầm, nhưng lại sai ở chuyện quan trọng nhất.

Sai lầm này, e là vạn kiếp bất phục.

-----oOo-----

Chương 101: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 101: Vận Mệnh Không Tang

Nếu A Nhan biết thì sẽ nghĩ thế nào? Y còn mặt mũi nào gặp lại nàng đây?

“Nhưng cứ cho chuyện Hải hoàng sống lại là thật, người kia cũng không nhất định là Uyên. Lỡ như... lỡ như là sư phụ giết sai người rồi sao? Một khi đã giết sai thì sẽ không cách nào vẫn hồi cả”. Đó là lời A Nhan nói ngày trước, vì bảo vệ Giao nhân kia, vẻ mặt không cam lòng, tuyệt vọng đến liều mạng của nàng ngày hôm đó.

Nhưng y thì sao, y tức giận vì nàng nghi ngờ mình. Đúng vậy, y có thể sai sao? Y là Đại thần quan của Vân Hoang, từ khi sinh ra đến nay vẫn luôn quan sát tinh tượng nắm chuyện đất trời, không sai lấy một lần. Nhưng cũng chính vì tự phụ, y mới cố chấp làm theo ý mình, nhưng cuối cùng kết quả lại sai không cứu vẫn được nữa. Thời Ảnh úp mặt vào lòng bàn tay, không nói nổi một câu. Đại Tư Mệnh đứng ở một bên nhìn thấy, nhẹ nhàng vươn tay vỗ bờ vai y.

Nhưng mà khoảnh khắc kia, ông lão phát hiện toàn thân y đang run lên, không khỏi thương tâm.

“Ai cũng có thể mắc sai lầm, cho dù có là thần đi nữa”. Đại Tư Mệnh nhỏ giọng: “Cùng lắm cậu cũng chỉ là một người phạm, không cần quá nghiêm khắc với bản thân đâu”.

“Nàng trả lại Ngọc Cốt, như vậy cũng tốt”. Thời Ảnh kiểm chế bản thân khỏi run lên, im lặng hồi lâu mới thấp giọng nói một câu: “Khó trách A Nhan lại không chịu tha thứ cho ta, chuyện ta làm sai, muôn kiếp cũng không thể vẫn hồi”.

Đại Tư Mệnh sửng sốt giây lát nhất thời không biết nói gì. Nhóc con kia vì sao không chịu tha thứ, vì sao phải cố ý rời đi, đương nhiên ông là người rõ ràng nhất. Nhưng giờ phút này khi nghe thấy Thời Ảnh hiểu sai nguyên do, ông lão giật mình nhưng cũng không muốn giải thích ngọn ngành.

Đúng vậy, Thời Ảnh là người hà khắc, bây giờ lại vương mắc như vậy, chỉ e cả đời sẽ mang theo mặc cảm, không còn có ý muốn gặp lại cô gái kia nữa, chẳng phải vừa khéo hay sao?

Đại Tư Mệnh thở dài, nói:

“Yên tâm, chuyện này cô ấy sẽ không bao giờ biết... Dù sao Giao nhân kia cũng đã chết, cô ấy có biết cũng không thay đổi được gì”.

Thời Ảnh không nói gì, toàn thân vẫn không ngừng run rẩy, im lặng cố gắng khắc chế chính mình.

Trong mắt Đại Tư Mệnh lộ ra một tia lo lắng. Từ nhỏ tới lớn, ông chưa từng thấy bộ dạng Thời Ảnh tuyệt vọng cùng chán nản như thế này. Cả người từ trong ra ngoài dường như đều mất hết sức lực. Còn đâu dáng vẻ kiêu ngạo đứng ngoài thiên hạ như xưa? Nếu cứ tiếp tục như vậy...

“Được rồi, phán chán lên đi!” Đại Tư Mệnh thở dài, cố gắng đánh thức người đang rơi vào bóng tối: “Nếu huyết mạch Hải hoàng chưa bị chặt đứt, đại nạn Không Tang vẫn chưa được trừ bỏ. Thì Thời Ảnh, trọng trách trên vai cậu vẫn chưa buông được. Chúng ta lại phải bắt đầu lại từ đầu rồi”.

Thời Ảnh nghe vậy bỗng nhiên run một chút, im lặng dưới trăng hời hợt, cuối cùng gật đầu.

“Tình hình trước mắt nghiêm trọng hơn nhiều so với dự đoán của cậu” Đại Tư Mệnh nhìn y, giọng nói nghiêm nghị: “Hiện giờ cậu còn muốn rời khỏi Vân Hoang, tự do tự tại ngao du bốn bể sao?”.

“Ngài muốn ta ở lại phò tá Thời Vũ sao?”.

“Cậu sai rồi”. Đại Tư Mệnh nhìn y, gần từng chữ: “Ý của ta, là đợi sau khi phụ vương cậu băng hà, cậu sẽ trở thành quân vương của Vân Hoang, bảo vệ thiên hạ Không Tang”.

“Cái gì?” Thời Ảnh không khỏi ngạc nhiên quay đầu nhìn y.

Ánh mắt Đại Tư Mệnh vô cùng đáng sợ, nhìn thẳng y không hề chớp mắt.

Khoảnh khắc đó Thời Ảnh hiểu người kia không hề nói đùa, sắc mặt phút chốt trở nên nghiêm trọng.

“Không”. Trầm mặc giây lát, y chỉ đáp một chữ như vậy.

“Cậu vẫn không muốn?” Đại Tư Mệnh nhíu mày, giọng nói không vui: “Đã đến lúc này rồi, cậu vẫn còn muốn cố chấp giữ thanh cao coi thiên hạ như hạt bụi sao?”.

“Ta không muốn đối địch với đệ đệ” Thời Ảnh lắc đầu giọng nói nghiêm khắc: “Nếu lúc này ta trở về Đê đô tranh đoạt vương vị với Thời Vũ, thì

Thanh vương và Thanh phi sao có thể để yên? Trong tay họ nắm trọng binh, ắt sẽ gây ra hỗn loạn. Điều đó so với đại nạn diệt quốc bảy mươi năm sau có gì khác nhau?”.

“Yên tâm đi, cậu cũng không cần tranh đoạt đế vị với Thời Vũ”. Đại Tư Mệnh bỗng nhiên nở nụ cười chậm rãi nói: “Chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện này?”.

“Sao vậy?”. Thời Ảnh bị ánh mắt quý dị của lão nhân làm cho kinh ngạc, trong lòng có dự cảm chẳng lành, thất thanh: “Ngài... ngài chẳng lẽ...”.

“Đúng vậy!” Đại Tư Mệnh đột nhiên cười lộ lên, ý cười sâu xa và rét lạnh, giống như ánh đao sắc bén hiện lên trong màn đêm khiến Thời Ảnh kinh hãi: “Cậu xem”. Đại Tư Mệnh từ trong ống tay áo lấy ra một viên ngọc bội đưa đến trước mặt Thời Ảnh.

“Cậu không cần tranh đoạt Đế vị với đệ đệ, bởi vì nó đã không tranh nổi cái gì nữa”.

Trong bàn tay Đại Tư Mệnh đúng là ngọc bội tùy thân của Hoàng thái tử. Sắc mặt Thời Ảnh tái nhợt, cả người chấn động.

“Thời Ảnh. Ta đã dọn sạch đường cho cậu rồi” Đại Tư Mệnh nói xong, ngón tay bóp một cái, viên ngọc lập tức tan thành bụi phấn: “Người chết rồi, nào có thể tranh đoạt gì nữa”.

Đại Tư Mệnh thổi một hơi, bột phấn từ viên ngọc nháy mắt tiêu tan.

“Hiện giờ Thời Vũ đã chết, không còn để lại chút dấu vết gì trên lục hợp này nữa”.

Thời Ảnh thất thanh: “Ngài... Ngài rốt cuộc đã làm gì Thời Vũ?”.

Đại Tư Mệnh không đổi sắc mặt nhìn y: “Cậu đại khái không biết, Thời Vũ đệ đệ của cậu, Hoàng thái tử Không Tang, đã chết không ai hay giữa loạn Phục Quốc Quân ở Diệp Thành”.

“Cái gì?” Thời Ảnh kinh hãi: “Đã chết?”

“Đúng vậy!” Đại Tư Mệnh nhìn y cười lạnh: “Đã chết lâu rồi”.

“Không thể nào!” Thời Ảnh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, chỉ vào một ngôi sao: “Ngôi sao số mạng của Thời Vũ rõ ràng vẫn còn, nó rõ ràng còn...”

Nhưng y còn chưa dứt lời, thì đột nhiên im bật.

Thời Ảnh im lặng nhìn ngôi sao số mệnh của Thời Vũ trên bầu trời đêm, vẻ mặt nghi ngờ chuyển thành khiếp sợ.

Đúng vậy, ngôi sao kia tuy vẫn còn đó nhưng lại không hề di chuyển. Là một Đại thần quan, làm sao y có thể không nhìn ra đó chỉ là một ảo ảnh.

Ngôi sao đã rơi, lặng lẽ biến mất giữa chân trời. Nhưng mà nhờ có người pháp thuật cực cao đã ra tay, tạm thời giữ lại tàn tích, khiến cho ánh sáng của nó vẫn còn ở trên bầu trời, tạm thời không tắt ngấm.

Phương pháp ngụy trang cao minh như vậy, cả Vân Hoang này có lẽ... cũng chỉ có y có thể nhìn ra thôi.

Nhưng... Thòi Ảnh hít một hơi lạnh, đột nhiên nhìn về phía Đại Tư Mệnh: “Là... ngài làm ư?”

Trong ánh mắt Đại Tư Mệnh lộ ra một tia lạnh lùng, thấp giọng: “Hiện tại cậu đã hiểu rõ cục diện chưa?”

Thòi Ảnh kinh ngạc nhìn đê nhất tông sư thuật pháp Vân Hoang, ánh mắt từ khiếp sợ biến thành mờ mịt không thể tin được: “Tại sao?”

Người trước nay bình tĩnh như y cũng không chịu được lắm bầm: “Ngài... ngài giết Thòi Vũ... ngài lại dám giết Thòi Vũ... Hoàng thái tử Không Tang... Ngài... ngài là Đại Tư Mệnh mà...”

Ông lão này chính là người thân thuộc nhất trên đời của y, hai mươi mấy năm qua chăm sóc dạy dỗ, một tay nuôi nấng một đứa trẻ cô đơn cơ khổ như y. Có thể nó vừa là thầy cũng vừa là bạn. Nhưng tới bây giờ y mới phát hiện hóa ra y chưa bao giờ hiểu hết về ông ta.

“Giết Hoàng thái tử thì sao? Vị trí quan trọng như vậy há có thể để cho một thằng đầu đất giữ lấy?” Đại Tư Mệnh cười khở, nhìn về mặt kính ngạc của Thòi Ảnh: “Thòi Ảnh, cậu thật sự là một đứa trẻ lương thiện. Tuy rằng cả đời cũng chẳng gặp qua Thòi Vũ mấy lần, nhưng lại thật sự coi nó là đệ đệ của mình”.

“Ngài... sao có thể giết Thòi Vũ? Nó đã làm gì sai?”. Thòi Ảnh giơ tay bóp cổ Đại Tư Mệnh, bàn tay run run, mắt đều sát khí: “Vì sao lại giết nó?”

“Thòi Vũ là một đứa nhỏ vô tư ngốc nghếch, đương nhiên không làm gì sai. Chỉ là nó thật sự không may, lại bị tiện nhân Thanh phi kia sinh ra, vừa lúc cản đường của cậu mà thôi”.

Đại Tư Mệnh ho khan, giọng nói đầy ẩn ý.

“Sao? Cậu vì thế mà muốn giết ta sao?” Sát khí trong mắt Thòi Ảnh càng dâng cao như muốn bóp nát yết hầu Đại Tư Mệnh, nhưng mà trong mắt

lão nhân lại không có chút sợ hãi, chỉ cười lạnh nhìn y, cũng không hề phản kháng.

Cuối cùng y dừng tay, không siết chặt thêm nữa, Đại Tư Mệnh cười nhếch mép, thấp giọng: “Đúng vậy, hiện tại Thời Vũ đã chết, nếu cậu giết ta cũng chẳng ích gì. Chỉ càng làm cho Không Tang thêm sóng gió mà thôi”.

Thời Ảnh không nói gì, cũng không phản bác.

“Ngài... vì sao lại làm như vậy?” Hồi lâu, y nhỏ giọng mở miệng, giọng nói khàn khàn như run rẩy: “Thân là Đại Tư Mệnh, người thờ phụng thần linh, ngài... ngài không nên làm chuyện dơ bẩn như vậy”.

Đại Tư Mệnh thở gấp một hơi, hỏi lại: “Nếu ta nói, ta là vì thiên hạ Vân Hoang, cậu có tin không?”.

Thời Ảnh trầm mặc giây lát, buông tay.

Đại Tư Mệnh mắt đã lùì về phía sau, thở hỏn hỏn, nhìn Thời Ảnh chậm chậm gật đầu: “Ta mặc kệ người trong thiên hạ đều hiểu lầm ta, thì cậu nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ta. Phải biết rằng cả đời này ta làm những chuyện như vậy chưa bao giờ là vì chính bản thân ta.”

“Kể cả như thế, ngài cũng không nên ra tay độc ác với Thời Vũ như vậy”. Thời Ảnh nghiêng răng, trong ánh mắt tràn ngập tức giận.

“Nếu ta biết việc này từ trước, nhất định sẽ ngăn cản ngài bằng bất cứ giá nào”.

“Hừ, cũng giống như cách nhóc con kia không tiếc giá nào cũng ngăn cản cậu giết Giao nhân kia?” Đại Tư Mệnh bỗng nhiên cười lạnh một tiếng sâu xa nhìn y: “Thời Ảnh, cậu cho rằng nha đầu kia ánh mắt thiên cận, còn cậu thì sao? Cậu nghĩ rằng cậu đã nhìn đủ xa, thật sự thấy hết thảm tai họa này đều do phiến Quy Tà gây ra, xa hơn phía Quy Tà ở vị trí sao Kim. Cậu nhìn xem có thấy mối liên hệ nào không?”.

Nghe được câu này, Thời Ảnh đột nhiên rùng mình quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mắt dần dần tái nhợt: “Ngài muốn nói...”.

Cậu nhìn ông lão, lại nhìn bầu trời đêm mà giật mình.

Ngoài phiến Quy Tà còn có một sức mạnh khác ảnh hưởng đến vận mệnh Không Tang. Đúng vậy, trên trời của hàng ngàn hàng vạn ngôi sao ảnh hưởng lẫn nhau. Không phải cứ thay đổi một chỗ là nhất định có thể thay đổi cả kết cục.

Đại Tư Mệnh nhìn sao trời, giọng nói nghiêm túc: “Cho dù không có Quy Tà, đế tinh Không Tang cũng đã âm đạm rồi. Vận mệnh quốc gia đã suy, cậu diệt phiến Quy Tà, không sai, đó là ngọn nguồn tai họa. Nhưng kết cục diệt quốc của Không Tang đã định, cũng không phải chỉ do một nguyên nhân này. Cho dù cậu có chặt đứt huyết mạch của Hải hoàng, diệt phiến Quy Tà. Thì bảy mươi năm sau Vân Hoang chưa chắc đã bình an”.

Thời Ảnh nhìn trời sao, hai tay co rút nắm chặt lấy cửa sổ, chỉ nghe “rắc” một tiếng, bậu cửa sổ bị bóp nát trong lòng bàn tay y.

“Cậu đã nói, chúng ta thân là thần quan chấp sự, phải làm được chuyện gì đó.” Đại Tư Mệnh quay đầu nhìn Thời Ảnh, hai mắt lấp lánh: “Mà điều ta phải làm chính là khiến cậu trở thành người đứng đầu Vân Hoang”.

Thời Ảnh không nói nên lời nhìn lão lẩm bẩm: “Vì sao?”.

Đại Tư Mệnh gần từng tiếng: “Bởi vì thiên biến vạn hóa của tinh tượng thì không thể điều khiển cũng không thể đoán trước, chỉ có thay đổi bản thân mới là điều đúng đắn. Ta tin tưởng với năng lực của cậu, chỉ cần cậu ngồi lên đế vị thì có thể khiến cho Không Tang này vượt qua kiếp nạn. Cậu mới là người có thể thay đổi tương lai Vân Hoang”.

Thời Ảnh giống như bị lý do như vậy làm cho chân động, nhất thời thỉnh lặng không đáp.

“Thời Ảnh, từ nhỏ ngoài pháp thuật ta còn dạy cậu theo lễ giáo quân vương, chính là vì ngày hôm nay”. Đại Tư Mệnh nhìn y, giọng nói bình tĩnh: “Ta đã sắp xếp hết thủy. Gần đây nhất mượn sức mạnh Tinh Hồn Huyết Thệ thay đổi trời sao, đúng là thời điểm ta trở về Đế đô”.

Thời Ảnh nghe lời nói kinh người như vậy, rốt cuộc mở miệng nói một câu: “Hóa ra, ngài biến ta thành quân cờ sao?”.

Đại Tư Mệnh dừng lại, nhướn đôi mày hoa râm do một tay mình dạy dỗ: “Sao, cậu không cam lòng ư?”.

Thời Ảnh lắc đầu: “Nếu ta từ chối thì sao?”.

“Sao cậu có thể từ chối? Để cứu Không Tang cậu sử dụng cách của cậu đã thất bại rồi, bây giờ cậu chỉ có thể dùng phương pháp của ta thử sức một lần thôi”.

Đại Tư Mệnh nhìn chằm chằm Thời Ảnh lắc đầu: “Cậu từ nhỏ là người lòng mang thiên hạ, thiên xốt chúng sinh. Thậm chí có thể hi sinh cả thân

mình. Hiện giờ trên dưới Không Tang chỉ có mình cậu có tư cách kế thừa. Nếu cậu không chịu, đại nạn Không Tang sẽ ập đến ngay thôi. Cậu muốn như vậy sao?”.

Thời Ảnh mím chặt môi, nhú mày kiểm lại, không nói gì.

“Thời Ảnh, cậu ngẫm lại cục diện Không Tang hiện giờ đi. Thập vụ vừa mới xâm nhập lại nghênh ngang mà đi” Đại Tư Mệnh gần từng tiếng, nhìn sắc mặt y hỏi: “Đế vị lung lay, Vân Hoang rung chuyển, ngoại tộc xâm lấn. Chẳng lẽ cậu cứ thờ ơ đứng nhìn mọi chuyện này xảy ra như vậy sao?”.

Thời Ảnh im lặng hồi lâu nhìn Đại Tư Mệnh, mà Đại Tư Mệnh cũng lặng thinh nhìn y.

Hai người đối mặt không biết bao lâu, mãi cho đến khi bầu trời bên ngoài cửa sổ thay đổi. Ánh nắng sớm chiếu lên sườn mặt anh tuấn tái nhợt lạnh băng như tượng khắc của Đại thần quan. Ánh mắt y cũng đã lẳng lẳng thay đổi.

Đại Tư Mệnh nắm bắt được sự thay đổi này, dưới nắng sớm đưa tay tới thấp giọng: “Thế nào, cậu đã hạ quyết tâm chưa? Cùng ta trở về Đế đô đi, Bạch Vương và Xích Vương đều đang chờ chúng ta đó”.

-----oOo-----

Chương 102: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 103: Liên hôn

Chu Nhan ngồi trên lưng nghê thú, băng thẳng từ đỉnh Mộng Hoa về. Không có Ngọc Cốt, mái tóc dài xõa tung bay phấp phới trong gió. Dọc đường đi hết Vân Hoang, mây trắng tụ rồi tan lướt qua bao cảnh sắc bao

la hùng vĩ, nhưng nàng lại chẳng có lòng dạ nào ngắm cả, chỉ thất thần, trái tim trống rỗng, muốn khóc lại không khóc được.

Lần này từ biệt không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại.

Sư phụ coi bỏ thân bào không còn chịu ràng buộc bởi giới luật nữa. Người nói sẽ đi chu du bốn bể, sống hết quãng đời còn lại, vậy người sẽ đi đâu? Bấy biển ư? Núi Không Tịch ư? Hay là Mộ Sĩ Tháp Cách? Hay đến tận Tây Thiên Trúc ở Trung Châu xa xôi?

Nàng không biết... nàng chỉ biết là, sợ mình sẽ không bao giờ gặp lại người nữa.

Bay qua Kính Hồ nơi ngay cả chim chóc cũng khó bay tới. Dưới chân nàng hiện ra một tòa thành phồn hoa tấp nập. Nghệ thú bay trong nhiều ngày cuối cùng cũng đã mang cô gái mất tích trở về tới Diệp Thành. Chu Nhan nhanh chóng nhảy xuống, vừa gọi mẹ vừa nhảy bổ vào lòng mẫu phi đang trải đầu bên cửa sổ.

Mẫu phi nàng vừa mừng vừa lo cất tiếng gọi, Xích Vương nghe thấy, vội vọt ra từ trong phòng. Liếc mắt một cái nhìn thấy con gái yêu trở về thì nhất thời sững sờ tại chỗ. Gặp lại sau một thời gian dài, mắt Chu Nhan đỏ lên, không nhìn được ôm chầm lấy cha mẹ khóc um lên.

Lúc trước nàng vì muốn chữa bệnh cho Tô Ma, nửa đêm nửa hôm không từ mà biệt, không ngờ một lần đi là đi hết nửa cõi Vân Hoang, chỉ có mấy tháng ngắn ngủi mà không biết đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện long trời lở đất. Hiện giờ gặp lại cha mẹ quả thực có cảm tưởng như đã trải qua mấy kiếp. Trong khoảng thời gian này, nàng đã phải chịu không biết bao nhiêu uất ức và đau khổ nhưng vẫn cố gắng chống đỡ. Giờ phút này nàng sà vào lòng cha mẹ, nước mắt tuôn rơi không giữ nổi, khóc nức nở như đứa trẻ lạc đường được trở về nhà.

Xích vương đang muốn mắng con gái bỏ nhà đi, lại nhìn thấy bộ dạng khóc lóc sụt sướt của nàng dọa cho đứng im tại chỗ. Còn mẫu thân thì đau lòng ôm con gái không nhìn được khóc không ra nước mắt. Nhất thời một nhà ba người Xích Vương ôm nhau khóc. Nhóm người hầu sợ đến mức lẳng lặng lui hết ra ngoài.

Không biết đã khóc bao lâu, Chu Nhan rút cuộc bình tĩnh lại lau nước mắt. Nhìn thấy Xích Vương phi xuất hiện trong hành cung phủ Xích Vương, có chút kinh ngạc nghẹn ngào hỏi: “Mẫu thân, sao người cũng đến Diệp Thành? Không phải người đang ở trong vương phủ trong Thiên Cực Phong Thành ở Tây Hoang sao?”.

“Còn không phải vì nhóc con bây sao?”. Nghe được câu nói như thế, Xích Vương rút cuộc tìm được một cơ hội tức giận: “Biến mất hơn một tháng, cả nhà ai mà ngồi yên được. Mẫu thân bây vượt ngàn dặm xa xôi mang hết cả nhân thủ đặc lực qua đây, lật tung cả Diệp Thành tìm bây, đứa nhỏ không biết tốt xấu nhà bây chứ...”.

“Được rồi được rồi” Mẫu phi vội vàng lau nước mắt ngăn Xích Vương, thấp giọng: “Đừng mắng nữa, chỉ cần A Nhan trở lại là tốt rồi. Ông còn mắng nó cẩn thận nó lại chạy mất”.

Xích Vương lập tức dừng nói, lấy tay ấn vào đầu con gái một cái.

“Ồi!” Chu Nhan không nhìn được đâu, kêu lên một tiếng vội vàng nói: “Phụ vương, mẫu phi, hai người yên tâm đi, từ nay về sau con sẽ không bao giờ chạy lung tung nữa. Con sẽ nghe lời mà, không bao giờ làm cha mẹ lo lắng nữa”.

“Thật vậy sao?”. Mẫu phi không tin: “Lời này ta đã nghe con nói cả trăm lần rồi”.

“Thật mà thật mà” Nàng vội vàng nói: “Lần này con chịu nhiều đau khổ, về sau sẽ ngoan mà”.

Khi nói ra những lời này, nàng vô cùng thành tâm thành ý. Đúng vậy, khiến cho cả nhà lo lắng cả tháng, nhìn thấy mẫu phi dáng vẻ gầy yếu, khóc hết hai mắt sưng húp, trong lòng nàng tràn đầy áy náy, thật đã hạ quyết tâm sau này sẽ làm một quận chúa an phận thủ thường cho cha mẹ yên tâm”.

“Được, lời này là bây nói đấy nhé”. Xích Vương nhìn nàng một cái, vẫn đầy bụng hoài nghi: “Sau này đừng có mà hối hận rồi lại bỏ chạy đấy”.

Chu Nhan cả kinh: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ cha mẹ lại muốn con làm cái gì à?”.

“Hừ” Xích Vương đang định nói cái gì, mẫu phi đã kéo vạt áo ông lại, lắc đầu: “Khoan hãy bàn đến chuyện này. A Nhan vừa trở về, có chuyện gì từ từ nói”.

Xích Vương vì thế lại dừng câu chuyện, chỉ tiếc rên sắc không thành thếp, trừng mắt nhìn con gái: “A Nhan, dạo này con đi đâu vậy? Ngày đó xảy ra loạn Phục Quốc Quân, con nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài làm gì?”.

Mẫu phi ôm nàng trong ngực, nhìn nàng đau lòng: “Sao mặt mũi lại bầm dập thế này? Ai bắt nạt con?”.

“Không có gì không có gì” Chu Nhan không ngừng xoa tay, vội quay đầu đi: “Là con không cẩn thận, sơ ý vấp té thôi”.

Nàng cũng đâu thể nói cho mẫu phi biết là chính mình ngày đó đã giết chết Đại thần quan, trưởng tử của Đế quân, sau đó vì cứu người mà đánh nhau với Thập vụ trên đỉnh Mộng Hoa chứ? Nếu để cha mẹ biết không biết sẽ hết hồn sao nữa.

“Sơ ý?” Mẫu phi cũng không tin: “Sao có thể sơ ý thành thế này chứ? Cánh tay của con...”.

“Mẫu phi, con đã mấy ngày không ăn rồi, con đói meo ruột đây”. Nàng chuyển đề tài, sờ sờ bụng tỏ vẻ đáng thương: “Nhà bếp có món gì ngon không ạ?”.

“Có có có...” Mẫu phi vội vàng nói: “Con đã gây đến giờ cầm ra rồi, ăn nhiều chút”.

Miệng nói là đói bụng nhưng thực ra Chu Nhan chẳng hề có tâm trạng ăn uống. Sau khi rời khỏi tầm mắt cha mẹ, một mình nàng ngồi đó, chỉ uống vài ngụm canh đã không ăn nổi nữa, gục đầu xuống ngơ ngác nhìn vào chiếc thìa.

“Hóa ra là như vậy, lẽ ra người nên nói lời này sớm hơn”. Lời sư phụ khi lấy lại Ngọc Cốt vẫn văng vẳng bên tai, lạnh lùng mà dứt khoát. Ngay lúc đó nàng cảm thấy lòng mình như quất lại, rốt cuộc không nhịn được khóc nức nở. Nước mắt rơi lã chã trên gương mặt nàng, rơi xuống bát canh. Thịnh ma ma đang bung đồ ăn lên bị dọa cho sững sốt lại chạy đến hỏi: “Quận chúa, người sao thế?”

Nàng lắc đầu không muốn giải thích, nghẹn ngào nói: “Đau, vết thương đau lắm”.

“Ôi, tôi nói này quận chúa. Người đi đâu mất ngày nay vậy, làm chúng tôi lo muốn chết”. Thịnh ma ma lại bung tới một chén canh lớn, vừa cảm râm: “Vương gia và vương phi phái bao nhiêu người ra ngoài phủ tìm mà không thấy, vì thế mà cũng nhiều người bị ăn đòn đấy”.

“Hả?” Nàng giật mình: “Cha mẹ không đánh bà chứ?”

“Không” Thịnh ma ma bung chén canh thở dài: “Ta xương cốt già yếu, vương gia vẫn là nể mặt ta là vú nuôi của ngài, nên không ra tay với ta”.

“Cảm ơn trời đất”. Lòng Chu Nhan còn sợ hãi: “Không thì ta đúng là có tội lớn rồi”.

“Ôi chao tiểu tử tông của tôi ơi, mấy ngày nay rốt cuộc người chạy đi đâu thế?” Thịnh ma ma nhìn nàng vừa đau lòng vừa giận dữ, mặt mũi bầm dập, trên đầu còn sung cả cục u.

“Ôi, con cũng chẳng thể nói cho người biết được”. Nàng thở dài sờ vết sung to bằng trứng chim trên trán, nói: “Dù sao lần này con trải qua nhiều đau khổ, có thể sống sót trở về sẽ không tiếp tục phạm sai lầm nữa. Sau này con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không chạy lung tung nữa đâu”.

“Thật sao?” Đương nhiên Thịnh ma ma cũng không tin nàng: “Người sẽ nghe lời sao?”.

“Lừa bà ta là con cún”.

Chu Nhan thật sự không uống nổi, cầm một nắm kẹo trong hộp gấm bên cạnh, nhìn thấy mấy tờ giấy gói kẹo, đột nhiên nhớ tới cái gì, tiện miệng hỏi: “Đúng rồi, nhóc con kia đâu, sao không thấy nó ra tìm con?”.

“Ai cơ?” Thịnh ma ma nhất thời không hiểu.

“Tô Ma ấy”. Chu Nhan cầm kẹo, hơi ngạc nhiên: “Nhóc con kia đâu, con trở về nửa ngày rồi còn chưa thấy nó đâu, chẳng lẽ lại giận ta nữa?”.

“Tô Ma ư?” Thịnh ma ma nghe thấy cũng thốt lên hỏi lại: “Nhóc con đó không phải đã được quận chúa mang đi nửa đêm hôm đó sao? Hôm nay không trở về cùng quận chúa à?”

“Cái gì?”. Chu Nhan cảm thấy không đúng, sắc mặt lập tức thay đổi thất thanh: “Rõ ràng tối đó ta đã bảo thân đồ đại phu đưa nó về phủ mà. Chẳng lẽ lão ta không đưa Tô Ma trở về?”.

Thịnh ma ma ngạc nhiên: “Chưa từng nhìn thấy Thân Đồ đại phu tới”.

“Cái gì? Chưa tới? Rốt cuộc là chuyện gì vậy”.

Chu Nhan chân động nhảy dựng lên, nhanh chóng bước ra ngoài: “Chết tiệt, lão ta đưa Tô Ma đi đâu chứ? Xem ra ta phải đi Đồ Long thôn tìm lão già háo sắc kia mới được”.

“Quận chúa, quận chúa!”. Thịnh ma ma vội vàng đuổi theo ngăn cản nàng: “Đừng đi nữa, Thân Đồ đại phu đã không còn ở Đồ Long thôn nữa rồi, ông ấy đã mất tích rồi”.

“Thật ư?” Nàng sửng sốt.

“Đúng vậy!”. Thịnh ma ma vội vàng đi lên giữ chặt tay nàng, sợ nàng lại chạy đi, nói: “Trước đó vài ngày vì tìm người vương gia đã lục soát khắp

Diệp Thành rồi, tất cả những người từng tiếp xúc với quận chúa cũng đều bị bắt đến tra hỏi rồi, cũng từng phái người đi tìm Thân Đồ đại phu kia, nhưng lạ là tìm sao cũng không thấy lão”.

“Cái gì?” Chu Nhan sợ run nói không nên lời. Mấy ngày qua nàng lưu lạc bên ngoài, trải qua kiếp nạn sinh tử, óc còn không mang nổi mình óc, trong lòng tưởng rằng đêm đó tất nhiên Thân Đồ đại phu đã mang Tô Ma trở về phủ Xích vương, không ngờ mấy tháng sau trở về Diệp Thành, lại nhận lấy câu trả lời như vậy.

“Đã lâu như vậy rồi, nhóc con kia rốt cuộc sao rồi? Chẳng lẽ là bị Thân Đồ đại phu kia bắt cóc? Tại sao lại như vậy?” Nàng suy đi tính lại vẫn không sao hiểu được chuyện này. Trong cuộc hỗn loạn, lão ta làm thế nào mà đưa được nhóc con kia đi trốn? Đứa bé vừa mới được phẫu thuật xong, thân thể còn suy yếu như vậy, có thể đi đâu?

Nghĩ đến đây nàng không khỏi rùng mình một cái thất thanh: “Trời ạ, bọn họ không gặp phải bất trắc gì chứ? Buổi tối loạn lạc đó không may bị pháo đánh trúng thì...”

“Ôi, quận chúa đừng nghĩ như vậy”. Thịnh ma ma kéo tay nàng: “Nói không chừng bọn họ chỉ bị lạc thôi, chờ thêm một vài ngày tự nhiên sẽ trở về”.

Chu Nhan cau mày không tin loại lý do này: “Không đúng, hiện giờ đã qua hai tháng. Nếu về được cũng đã về rồi”.

“Nói không chừng là đứa bé kia bị bệnh, Thân Đồ đại phu bận chữa trị cho nó nên không có cách nào ra ngoài thì sao?”.

Thịnh ma ma lôi kéo nàng trở về phòng hết sức khuyên nhủ: “Người xem, nếu là ở cùng chỗ với đại phu kia, nhất định đứa bé sẽ được an toàn, người không cần lo lắng. Thân thể đứa bé kia suy yếu tàn tật, cũng đâu thể bán với giá tốt được, Thân Đồ đại phu cũng đâu thể làm gì nó?”.

“Nghĩ cũng phải” Chu Nhan gật đầu: “Nhóc con này là Giao nhân phế phẩm, nghĩ chắc cũng không ai thèm để ý đến”.

“Quận chúa, người vẫn là nên dưỡng thương cho tốt đi. Cẩn thận mặt mày hóc hác để lại sẹo, sẽ sớm thành phế phẩm đấy”. Lão ma ma vừa nói vừa lấy khăn xoa trán cho nàng: “Xem nè, vết thương to quá”.

“Úi chao” Chu Nhan hít một hơi, ôm trán nháy dựng lên, miệng lại nói: “Sao ta có thể không lo lắng được. Bảo quản gia phái người ra ngoài tìm Thân Đồ đại phu và đứa bé kia đi”.

“Được được, ta sẽ phải người đi báo cho quản gia”. Bà vừa nói, nhưng động tác cũng không dừng lại, tiếp tục đắp thuốc lên trán nàng.

“Đi ngay bây giờ đi”. Chu Nhan lấy tay ngăn lão ma ma: “Không phải xoa nữa”.

“Được được được” Thịnh ma ma không còn cách nào nữa chỉ có thể buông khăn xuống đi ra ngoài.

Chu Nhan ngồi vắt tay lên trán, một mình nhìn căn phòng, đây là khuê phòng của nàng ở Diệp Thành, bố trí giống hệt ở Thiên Cực Phong thành. Nàng không khỏi cảm thán phụ mẫu đã quan tâm sâu sắc đến mình, thậm thê sau này sẽ không để bọn họ phải lo lắng nữa.

Vừa nghĩ miên man, nàng vừa đi xung quanh phòng một lượt, tùy tiện đẩy cánh cửa sang phòng nhỏ bên cạnh. Đó là một nhà kho nàng gần như chưa đến bao giờ, nhưng giờ phút này lại không đẩy được.

“Kỳ quái, bị khóa sao?” Chu Nhan trời sinh là người tò mò, thấy cửa bị khóa thì lại muốn mở ra xem. Ngón tay búng một cái, nàng sử dụng thuật pháp đơn giản, “cạch” một cái cánh cửa đã mở ra. Trong căn phòng là đầy đồ đạc chất lên tận nóc nhà. Chu Nhan không khỏi cảm thán, thấy khả nghi, nhìn không được vén màn nhìn thoáng qua. Hóa ra đó là một loạt hòm xiềng, tất cả đều trạm trổ tinh xảo, khảm ngọc, hoa lệ vô cùng, lại tỏa ra hương gỗ thơm ngát. Nàng càng tò mò nhìn không được mở ra nhìn một lượt, phát hiện bên trong đều là châu báu vô giá. Minh châu to bằng ngón tay cái, bảo thạch to bằng quả trứng chim lớn, trong đó thậm chí còn có cả một viên Trú Nhan châu mà Tuyết Oanh từng khoe với nàng, khiến cả căn phòng đang lờ mờ trong bóng tối đều bừng sáng cả lên. Chu Nhan dù sao cũng là con gái của một chư hầu cao quý, từ nhỏ sống xa hoa, gặp qua không biết bao nhiêu loại trân bảo, nhưng giờ phút này nhìn thấy hết thảy cũng bị kinh động một phen.

“Đó là cái gì?” Đợi Thịnh ma ma trở về, nàng liền chỉ tay vào những bộ y phục đẹp đẽ trong hòm xiềng, hỏi: “Phụ vương bỗng nhiên phát tài sao? Vì sao cất giấu núi vàng núi bạc như thế ở trong phòng ta?”.

“Ôi quận chúa, sao người lại mang những thứ đó qua đây?” Thịnh ma ma liếc mắt một cái, không khỏi chần động: “Rõ ràng là đã khóa kỹ rồi mà”.

“Vì sao lại phải khóa?” Chu Nhan nhìn bà khó hiểu: “Nó đến từ đâu?”.

Thịnh ma ma hơi lấp bắp: “Đó... đó là... là lễ vật người ta đưa tới”.

“Ai đưa tới?” Trong lòng nàng càng thêm nghi ngờ: “Vô duyên vô cớ ai lại tặng nhiều lễ vật quý giá như vậy cho ta?”

Thịnh ma ma im lặng chốc lát, không trả lời.

“Chẳng lẽ là Bạch Phong Lâm?” Ngoài Bạch vương, thiên hạ này còn có ai có tiền như vậy. Nhưng vì sao hắn lại tặng nhiều quà quý như vậy, chẳng lẽ là...

Trong lòng Chu Nhan suy nghĩ thật nhanh, lập tức đã có đáp án, thất thanh: “Ôi, chết tiệt!”.

Nàng thay đổi sắc mặt xông ra ngoài nhanh đến mức Thịnh ma ma không cản nổi.

“Chết tiệt!” Vì sao phụ vương lại nhận của Bạch Phong Lâm nhiều lễ vật quý giá như vậy? Khi không lại xun xoe ân cần, không phải kẻ gian cũng là phường trộm cắp. Tên khâu phật tâm xà kia chạy đến lấy lòng gia đình nàng là vì cái gì chứ?

Chu Nhan tức giận chạy như bay đến chỗ phụ vương, đang muốn đẩy cửa bước vào, đột nhiên nghe được giọng nói của mẫu thân: “Chuyện liên hôn ông đừng vội nhắc với A Nhan, tôi cũng đã khóa hết lễ vật lại cất kỹ rồi”. Giọng nói mẫu phi xuyên qua bức màn khê lẫn tiếng ho khan: “Nó mới trở về, nghe được tin này có khi lại chạy trốn mất thôi. Đứa bé này tính tình nóng nảy, không phải ông không biết”.

Chu Nhan nghe được hai chữ “liên hôn” như sét đánh giữa trời quang, thoáng ngơ ngẩn quên cả đẩy cửa ra.

“Chuyện này sớm muộn gì cũng phải cho nó biết” Xích vương hờn dỗi nói, giọng nói có chút không hài lòng: “Chúng ta đã nhận sính lễ của Bạch vương, còn muốn gạt nó đến bao giờ? Bạch Phong Lâm cũng coi như chàng trai nổi bật trong đám trẻ của lục bộ phiên vương đương thời, còn không xứng với A Nhan sao?”.

Nghe câu này cả người A Nhan lão đảo: Bạch Phong Lâm, quả nhiên phụ thân thực sự kết thân với Bạch vương, không phải đã nói một hai năm nữa cũng không tính chuyện cưới xin với nàng sao, sao có thể lật lọng nhanh như vậy?

“Phải phải, Bạch vương tự mình tới cầu thân cho trưởng tử, cũng coi như cho chúng ta mặt mũi”. Mẫu phi khê thở dài một hơi, hiển nhiên cũng cảm thấy hài lòng với mối hôn sự này: “Nghe nói Bạch Phong Lâm chẳng những tuổi trẻ tài cao, thân phận tôn quý, quan trọng hơn là nó đối với A Nhan nhất kiến chung tình, chủ động đề nghị phụ vương ra mặt cầu thân.

Chỉ cần phần tâm ý này thôi, đối với A Nhan về sau nhất định rất tốt. Chúng ta cũng an tâm”.

Xích vương gật đầu: “Nói thật, A Nhan có thể trở thành Bạch vương phi cũng coi như là phúc phần của nó”.

Chu Nhan đứng ngoài nghe, tức giận đến bật khóc: Ai thêm loại phúc phần này chứ? Tên Bạch Phong Lân kia nhìn bề ngoài thì nhã nhặn đứng đắn, nhưng lại ra vào thanh lâu tửu quán như cơm bữa, phong lưu hào sảng, khẩu phật tâm xà, vì trấn áp Giao nhân mà tàn khốc vô tình, nàng cũng không thêm cười người như thế.

Trong cơn tức tối nàng cũng không bận tâm phụ vương sẽ hỏi: “Làm sao con biết Bạch Phong Lân ra vào thanh lâu tửu quán” nữa, định xông vào nói cho rõ ràng. Nhưng tay vừa đưa lên đã nghe mẫu phi bên trong lại thở dài: “Nhưng thiếp cảm thấy A Nhan nhất định sẽ không đồng ý. Vương gia không thấy lần này nó trở về có nhiều tâm sự trong lòng sao? Cũng không biết nó ở bên ngoài rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì”.

Xích vương cũng thỉnh lặng giây lát, thở dài: “Chắc là nếm không ít vị đắng rồi rồi”.

Con gái ông từ nhỏ là đứa bé ruột để ngoài da, lần này trở về cả người thỉnh lặng không nói không cười không nhảy nhót hoạt náo như trước đây, nói gì làm gì cũng đều ngoan ngoãn. Nó cùng lắm mới chỉ có mười chín tuổi, một mình to gan lớn mật xông ra ngoài, mất tích giữa chiến loạn lại một mình trở về. Không ai biết những ngày qua nó đã trải qua chuyện gì, chỉ nghĩ đến thôi đã khiến lòng người vừa lo vừa sợ.

Mẫu phi thở dài: “Cho nên ông đừng tìm nó đề cập chuyện này nữa. Tìm một thời cơ thích hợp từ từ nói với nó thì tốt hơn”.

“Không do nó quyết định” Xích vương lớn tiếng: “Không phải nó vừa cam đoan sẽ nghe lời sao?”.

“Lời con bé nói mà ông cũng tin?” Mẫu phi cười khở ngắt lời chồng: “Từ nhỏ đến lớn nó xin tha nhiều như vậy, đã lần nào ông thấy nó chừa thật chưa? Mấy năm gần đây chúng ta đã dọn dẹp bao nhiêu mớ bong bong cho nó, lần này tuyệt đối không thể đắc tội Bạch vương được, nếu không Xích tộc làm sao sống yên giữa Vân Hoang chứ?”.

Vì sao không thể đắc tội Bạch vương? Đắc tội thì làm sao? Chu Nhan đang nổi nóng, muốn đẩy cửa đi vào, chợt nghe Xích Vương nhỏ giọng nói: “Bạch vương biết chuyện của Giao nhân kia”.

“Cái gì?” Mẫu phi kinh hãi, giọng nói run run: “Làm... làm sao ông ta biết năm đó A Nhan muốn cùng Giao nhân kia bỏ trốn. Là hạ nhân nào lăm mòm tiết lộ ra ngoài? Giờ phải làm thế nào cho phải?”.

“Đàn bà các bà chỉ biết mấy cái chuyện con con này” Xích vương có chút bực bội, nện nắm đấm lên bàn: “Ta không phải nói chuyện ấy. Bà biết không? Chỉ Uyên, tên Giao nhân kia, chính là năm vùng của Phục Quốc Quân!”.

“Cái gì?”. Mẫu phi thất kinh, chén trà trong tay rơi xuống đất vỡ choang: “Chỉ Uyên kia...”.

“Chính xác hoàn toàn. Trong lúc Bạch Phong Lân trấn áp phản loạn Phục Quốc Quân ở Diệp Thành đã điều tra kỹ lưỡng, phát hiện thủ lĩnh Phục Quốc Quân chính là Chỉ Uyên kẻ đã ăn dằm ở đê ở phủ chúng ta suốt trăm năm qua”. Xích vương thấp giọng, cắn răng: “Đây là tội danh tru di cả tộc, một khi bại lộ, cả Xích tộc đều sẽ bị liên lụy”.

Lần này không chỉ có mẫu phi, mà ngay cả Chu Nhan đứng ngoài cửa cũng giật mình. Chuyện nàng trăm cay ngàn đắng muốn giấu, thế mà Bạch Phong Lân lại biết rồi? Giờ phải xử lý thế nào đây? Có cần phải... đi xin Đại Tư Mệnh giúp hay không? Nếu không bên phía Bạch vương mà bầm báo triều đình thì...

“Hắn là Phục Quốc Quân ư?” Mẫu phi nói không nên lời: “Vậy phải làm sao bây giờ?”.

“Bạch Phong Lân không bầm báo triều đình mà ém chuyện này đi rồi!” Xích vương thở dài: “Tuy nó còn trẻ tuổi, nhưng làm việc quyết đoán. Vừa biết thân phận của thủ lĩnh Phục Quốc Quân kia thì lập tức xử lý hết những người liên quan, trực tiếp báo lại cho Bạch vương, để Bạch vương thương lượng với ta”.

Cái gì? Chu Nhan ở ngoài nghe được không khỏi giật mình.

“Nó có thể vì A Nhan mà mạo hiểm lớn như vậy? Bà nói xem, chúng ta có thể không nhận phần ân tình này không?”. Xích vương thấp giọng: “Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất ta đồng ý liên hôn với Bạch vương”.

Chương 103: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 103: Tâm tình khuê mật

“Nói như vậy, Bạch vương đang nắm giữ điểm yếu của chúng ta ư?”. Giọng điệu mẫu phi hơi run, ngập ngừng nói: “VẬY... A Nhan... gả qua đó liệu có bị bắt nạt hay không?”.

“Haiz, sao bà chỉ nghĩ đến con gái mình vậy?” Xích vương tức giận: “Cả Xích tộc sắp gặp họa to rồi bà có biết không?”.

Chu Nhan ở ngoài cửa nghe dần cúi đầu, tay muốn đẩy cửa dần buông xuống.

“Cuộc hôn nhân này không thể phủi đi được. Nhưng nếu A Nhan không đồng ý thì sao?”. Mẫu phi lo lắng: “Tính tình nó không phải ông không biết chứ, lỡ như nó lại chạy trốn hoặc liều chết không nghe, thì chúng ta làm gì được nó chứ. Lúc đó phải làm sao?”.

“Còn làm sao chứ? Chẳng lẽ ta lại trói nó đưa đến phủ Bạch vương”. Xích vương thở dài.

“Đến cuối cùng nếu vẫn không được, có lẽ cả Xích tộc đành phải chôn chung một chỗ, tịch thu gia sản thôi.”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ?”. Mẫu phi là người nhát gan, sợ đến mức nói không nên lời: “Cũng chỉ là liên hôn mà thôi, sao Bạch vương có thể ra tay với cả nhà chúng ta như vậy được?”.

“Đúng là đàn bà thiên cận”. Xích vương nhỏ giọng giảng giải: “Kết hôn chính là liên minh, nếu không là bạn thì sẽ là địch, biết chưa?”

Chu Nhan đứng ngoài cửa, bả vai hơi run lên, suy trước tính sau, cuối cùng không đẩy cửa vào làm loạn nữa.

Nàng chán nản xoay người trở về. Nhưng nàng vừa quay đầu đã nhìn thấy Thịnh ma ma đang đi về phía này, nhìn thấy nàng bà đang định mở

miệng chào, Chu Nhan vội vàng để ngón trỏ lên môi, nhẹ nhàng lắc đầu lập tức rời đi.

Nàng mơ màng đi về phòng, nhìn thấy cả đồng châu báu thì thần thò cả người. Lúc này tuy rằng ở cùng gia đình, bao quanh đều là châu báu, nhưng trong lòng nàng chưa bao giờ cảm thấy cô quạnh và chán nản đến như vậy, giống như đứng giữa cánh đồng hoang vu trống trải. Nàng muốn khóc nhưng cả khóc cũng không thể nữa. Bởi vì vòng tay ấm áp có thể làm chỗ dựa cho nàng, yên tâm mà khóc cũng đã không còn nữa rồi.

“Uyên! Uyên! Nếu huynh còn ở đây thì tốt biết bao. Ít nhất ta còn có người để trút bầu tâm sự mà khóc to. Nhưng giờ ngay cả huynh cũng đi rồi. Nếu huynh ở đây huynh sẽ khuyên ta nên làm thế nào?”.

Thịnh ma ma không biết quận chúa đang nghĩ gì, chỉ ngồi cạnh lo lắng. Từ sau khi trở về, trong lòng quận chúa bỗng nhiên tràn đầy tâm sự, không giống như cô bé vui tươi hoạt bát tràn đầy sức sống như trước đây.

“Ma ma” Chu Nhan cúi đầu ngắm nghía viên trứ nhan châu vô giá, trầm ngâm hồi lâu bỗng nhiên nhỏ giọng nói: “Bà cảm thấy nếu như con lấy chồng Bạch tộc thì sẽ thế nào?”.

Thịnh ma ma ngây ra, nhất thời không biết trả lời sao cho phải. Một lúc lâu sau mới cẩn thận nói: “Năm nay Bạch Phong Lâm hai mươi lăm tuổi, nghe nói vẻ ngoài tuấn tú lịch thiệp, cung cách làm việc cẩn thận quyết đoán, là người tình trong mộng của rất nhiều thiếu nữ lục bộ”.

“Thật sao?” Chu Nhan thở dài một hơi, giống như đã hạ quyết tâm, bỗng nhiên nói: “Vậy thì... viết giúp con một bức thư gửi Bạch Phong Lâm đi, nói là con đã nhận lễ vật của hắn, con rất thích”.

“Cái gì?” Thịnh ma ma lắp bắp hết hồn, há hốc miệng không nói nên lời.

“Vói bà cũng nói một tiếng cho mẫu phi nữa”. Chu Nhan vừa nói vừa đặt viên ngọc đỏ thẫm sáng chói trong lòng bàn tay, nhìn ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ viên ngọc, nói: “Hãy nói con đồng ý lấy Bạch Phong Lâm làm chồng, để mẫu phi không phải lo lắng nữa”.

Thịnh ma ma không nói nổi một câu, mấy ngày nay bà đã nhận ra tiểu quận chúa cực kỳ ghét Bạch Phong Lâm, còn hết sức chống đối chuyện liên hôn, mà giờ phút này bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn như vậy, quả thực quá dọa người rồi.

Nhưng mà Chu Nhan chỉ nở nụ cười chua xót, không nói thêm gì nữa.

Đúng vậy, dù sao nàng cũng đã mất đi Uyên, mất đi sự phụ. Tại sao không thể giúp cha mẹ yên tâm hơn? Nàng từ nhỏ đến lớn đã nhận được sự yêu thương, cung chiều hết mực của cha mẹ, khiến họ hao tâm tổn sức nhiều, bây giờ nàng đã lớn, hẳn là nên bảo vệ cha mẹ cùng người trong tộc mới phải? Nàng đã mất đi quá nhiều thứ, nhất định phải bảo vệ thật tốt những người còn lại bên cạnh.

Nàng thở dài vô thức đưa tay chạm tóc, trên tóc trông không giống như trái tim nàng lúc này vậy.

Chuyện liên hôn giữa hai tộc Bạch – Xích vừa truyền ra ngoài đã khiến cả Đế đô hết hồn.

Hôn nhân giữa trưởng tử và trưởng nữ của hai tộc lớn trong lục bộ phiên phương là chuyện lớn cần bẩm báo triều đình, xin Đế quân ban hôn mới có thể tiến hành nghi thức đại hôn. Vì thế Bạch vương mang theo con trai lớn Bạch Phong Lâm, Xích vương mang theo con gái độc nhất Chu Nhan, cùng đi đến Đế đô ở trung tâm Kinh Hồ, chờ Đế quân triệu kiến. Trong vài ngày ngắn ngủi ở Đế đô, Chu Nhan rốt cuộc cũng gặp được một người đã lâu không gặp.

“A Nhan, thật không ngờ cậu lại sắp trở thành chị dâu của mình”. Gió từ mặt hồ thổi tới xua đi oi bức ngày hè. Tuyết Oanh – quận chúa Bạch tộc – nhìn thấy Chu Nhan thì thở dài một hơi. Nàng cùng tuổi với Chu Nhan, hai người bởi vì mẫu thân là biểu tỷ biểu muội thân mật nên đã lớn lên bên nhau từ thuở nhỏ, tình cảm giống như chị em. Nhưng mấy năm gần đây họ không có nhiều cơ hội gặp mặt, thời gian xa cách hiếm khi có dịp cùng trò chuyện như hôm nay.

“Thế sự vô thường...” Chu Nhan siết chặt thứ trong tay lơ đãng trả lời.

“Cậu đang làm gì vậy?” Tuyết Oanh ngạc nhiên nhìn người tỷ muội của mình đang cầm giấy kẹo gấp một con hạc. Trên bàn của nàng đã xếp mấy chục con hạc giấy đủ loại màu sắc. Sau khi gấp xong con cuối cùng, Chu Nhan ôm toàn bộ hạc giấy vào tay rồi thổi một hơi làm cả đám hạc bay ra từ lòng bàn tay nàng như những bông tuyết rơi giữa không trung.

Tuyết Oanh sững sờ: “Cậu... cậu đang dùng thuật pháp? Không phải Đế đô cấm dùng thuật pháp sao?”

“Vẫn đang ở trong hoa viên nhà mình, ai mà quản nhiều như vậy chứ”. Chu Nhan sắc mặt mệt mỏi, hạc giấy truyền thư tuy chỉ là một loại pháp thuật nhỏ, nhưng làm mấy chục con hạc bay lên cùng một lúc cũng khá là mất hơi sức. Nàng cầm lấy tách trà nhấp một ngụm, nói với tỷ muội

của mình: “Mình có thu nuôi một Giao nhân, nhưng đã bị lạc mất trong chiến loạn. Mình vẫn đang tìm kiếm nó, đã thổi nhiều hạc giấy đi lăm ròi mà vẫn không nhận được tin gì”.

“Lại là Giao nhân?” Nghe đến đó Tuyết Oanh nhin không được chọc nàng một câu: “Cậu thích Giao nhân thật đó”.

Chu Nhan tức giận: “Sao, cậu có ý kiến gì à?”.

“Mình không có ý kiến gì cả”. Tuyết Oanh không hờn giận tý muội tốt nhiều năm không gặp vẫn thẳng thắn như vậy: “Nhưng ca ca mình không thích Giao nhân cho lắm. Chắc cậu không đem cả Giao nhân đó cùng gả đến nhà mình đây chứ?”

“Cái gì? Bạch Phong Lân không thích Giao nhân ư?”. Chu Nhan nghe đến đó nhin không được cười lạnh một tiếng: “Không phải tên đó thường xuyên đến Tinh Hải Vân Đình à?”.

“Cái gì?” Tuyết Oanh kinh ngạc, “Sao cậu biết?”.

“Mình...” Chu Nhan nhanh mồm nhanh miệng, muốn nói ra chuyện mình biết Bạch Phong Lân đến thanh lâu cho muội muội của hấn biết, nhưng nàng cũng xấu hổ chuyện chính mình cũng đến thanh lâu, nên đành lắc đầu nói cho qua chuyện: “Dù sao thì mình cũng biết, mình nhất định sẽ tìm được nhóc con kia trở về. Mình đã hứa với mẹ nó sẽ chăm sóc nó, không thể mặc kệ nó được”.

“Vân Hoang lớn như vậy, làm sao có thể tìm được?”. Tuyết Oanh thờ dài: “Hơn nữa cậu cũng sắp thành thân làm sao lo được chuyện đó? Chờ đại hôn xong thì tính sau đi”.

Nhắc đến đại hôn, Chu Nhan không muốn nói thêm, chỉ cúi đầu ăn kẹo.

“Sao? Cậu có vẻ không vui, hay là không muốn lấy anh trai mình?”.

Tuyết Oanh nhìn thấy bạn thân không vui vẻ cho lăm thì nhíu mày: “A Nhan, sao gần đây cậu gầy như vậy chứ?”.

Chu Nhan miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nở nụ cười: “Cậu không gầy chắc?”.

“Mình là vì...” Tuyết Oanh thờ dài muốn nói lại thôi, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm, nói: “A Nhan, ca ca của mình đúng là nam tử phong lưu lại kén chọn, trước kia cũng từng qua lại với rất nhiều cô gái, nhưng từ sau khi huynh ấy nhìn thấy cậu thì dường như rất khác trước. Có lẽ huynh ấy thật sự thích cậu, nhưng cậu có thích huynh ấy không?”.

“Mình...” Chu Nhan sững sốt nhất thời không biết đáp sao, cho dù chuyện cưới xin đã là kết cục tất định, nhưng nàng lại không thể nói lời trái lương tâm.

“Chẳng lẽ cậu vẫn thích Giao nhân tên Uyên kia?”. Dù sao cũng là bạn thân nhiều năm, Tuyết Oanh tự đoán mò tâm tình của bạn mình. Ánh mắt đột nhiên giận dữ lộ ra vẻ khinh thường: “Cậu đường đường là quận chúa Xích tộc, sao lại để cho một Giao nhân dơ bản mê hoặc chứ. Tên kia có cái gì tốt? Không có cửa so với ca ca của mình đâu nhé!”.

“Không có cửa ư?” Chu Nhan đổi sắc mặt, “Không phải cậu nói ngược rồi chứ?”.

“Cậu...” Tuyết Oanh trầm sắc mặt cũng muốn phát hỏa, nhưng cũng cố nhịn xuống, cách một chiếc bàn hai người nhìn nhau không vui. Cuối cùng Chu Nhan cố nén giận thở dài: “Chẳng mấy khi có dịp gặp nhau một lần, không nhất thiết phải vì mấy việc nhỏ mà cãi vã đâu”.

Dù sao tính cách Tuyết Oanh cũng dịu dàng, nhìn thấy tỷ muội của mình nhượng bộ thì cũng dịu lại, ngượng ngùng nói: “Hôm... hôm nay mình đến cũng không phải là để cãi nhau với cậu”.

Chu Nhan cười khỏ nhìn Tuyết Oanh, “Từ nhỏ đến lớn mình cũng chưa thấy cậu cãi nhau với ai. Cậu cũng thật bảo vệ ông anh trai Bạch Phong Lân này nhỉ”.

“Trong tất cả mười mấy huynh đệ tỷ muội, huynh ấy là người quan tâm chăm sóc mình nhiều nhất”. Tuyết Oanh nhẹ giọng nói: “Sau khi mẫu thân mình qua đời, mình vẫn luôn cô đơn một mình. Nhưng huynh ấy vẫn thăm hỏi tặng quà mình vào những dịp lễ tết, có khi còn thân thiết hơn cả anh em ruột thịt ấy”.

Chu Nhan cười khẩy trong lòng. Tên kia khẩu phật tâm xà, tâm tư kín đáo, ra vẻ lấy lòng đương nhiên sẽ làm rất tốt. Tuyết Oanh lớn lên nơi khuê phòng, không rành thế sự, chỉ chút ít việc như vậy cũng đã có thể lấy được lòng nàng. Thật lòng mà nói, loại người như Bạch Phong Lân hoàn toàn không hề coi Tuyết Oanh là huynh đệ ruột thịt, nhưng mà tiếng cười của nàng cũng khiến Chu Nhan không đành lòng vạch trần, chỉ buồn bã cúi đầu nhấp một ngụm trà. Bôn ba một chuyến trở về, lần này nàng thật sự đã trưởng thành nhiều. Rất nhiều lời đến miệng đã nhẫn nhịn không nói ra.

Tuyết Oanh ngẫm nghĩ, vẫn nhịn không được mở miệng khuyên: “Nhóc con Giao nhân kia đang mất tích, cho dù trong lòng cậu có buồn đến mấy

cũng không nên biểu hiện trước mặt ca ca mình. Cả Chi Uyên kia nữa, cậu cũng đừng nhắc đến thì hơn”.

“Thế sao?” Chu Nhan nhú mày trong lòng bắt đầu không vui, có lẽ bởi vì nhiều năm không gặp nhau, cho nên lúc này ngồi cùng Tuyết Oanh nàng lại có cảm giác xa lạ, ngay cả chuyện trò tâm sự một chút cũng không vui thích, cũng không còn cảm giác thân thiết ngày nào. Rốt cuộc vẫn là đường dài nhiều ngã rẽ, vốn dĩ là hai người bạn tốt, nhưng đến hôm nay cũng chẳng khác nào người qua đường. Hóa ra trên đời này, tình cảm là thứ dễ thay đổi nhất. Cho dù là tình bạn hay tình yêu, đều không tránh khỏi quy luật thời gian.

Trong lòng Chu Nhan âm thầm cảm thán, nhưng vừa nghĩ đến đây đã thấy Tuyết Oanh vươn tay đến, đột nhiên cầm lấy cổ tay nàng, nước mắt bỗng nhiên ào ào rơi xuống.

“Làm sao vậy?” Nàng hoảng sợ lấy lại tinh thần: “A Nhan, làm sao bây giờ? Mình... mình cảm thấy sắp không chịu được nữa”.

Tuyết Oanh nghẹn ngào, hốc mắt đỏ au nhìn nàng, nhỏ giọng để người bên ngoài không nghe thấy: “Thời Vũ... Thời Vũ huynh ấy đến giờ vẫn chưa trở về, mình sắp phát điên mất thôi”.

Chu Nhan lấy lại tinh thần: “Sao? Hoàng thái tử vẫn mất tích ư?”.

Tuyết Oanh gạt đầu, nước mắt không ngừng lăn trên gò má, nghẹn ngào: “Huynh ấy đã mất tích hai tháng rồi, đã lật tung cả Đế đô lẫn Diệp Thành mà vẫn không có chút tin tức nào. Mình sợ...”.

“Đừng nghĩ lung tung”. Chu Nhan trong lòng lo lắng, miệng lại an ủi bạn thân: “Không phải cậu không biết, ngài ấy lúc nào cũng thích ra ngoài du ngoạn. Cậu chịu khó đợi thêm một khoảng thời gian nữa là được mà”.

“Nhưng...” Tuyết Oanh mở miệng, muốn nói lại thôi: “Mình không thể chờ thêm nữa”.

Chu Nhan giật mình, “Vì sao? Phụ vương cậu ép cậu à?”

“Mình... mình...” Tuyết Oanh chỉ lắc đầu, mắt đã đỏ lên vì khóc nhiều, lơ đãng xoay chén trà không trả lời. Hồi lâu, nàng mới nhẹ giọng nói: “Ngày đó bọn mình trốn đến Diệp Thành, huynh ấy nói muốn đến xem Giao nhân phẫu thuật thay chân trông thế nào. Mình không khuyên được thì đi cùng huynh ấy. Nhưng vừa mới đến phường Đàn Ngọc gần thôn Đồ Long thì chiến loạn nổ ra, huynh ấy kéo mình chạy trở về, chạy đến một khúc ngoặt bỗng nhiên lóe lên ánh sáng trắng, thế là mình ngất đi...”.

Chu Nhan biết ngày đó cũng là ngày Phục Quốc Quân làm phản, nghĩ thầm: Đúng là không may! Hoàng thái tử ngày thường áo gấm com vàng, bỗng nhiên gặp phải chuyện lớn như thế, giữa chiến loạn đao gươm không có mắt, không biết chừng đã có chuyện không may xảy ra. Nhưng nàng lại nói: “Hoàng Thái tử nhất định cát nhân thiên tướng, sẽ không sao đâu”.

“Đến khi mình tỉnh lại thì đã ở trong phủ tổng đốc. Không biết có phải Thờì Vũ đưa mình về không, nhưng còn huynh ấy không biết đã đi đâu rồi”.

Chu Nhan giật mình, rất muốn nói thật ra ngày đó chính nàng đã đi qua đó, tiện tay đưa Tuyết Oanh trở về, lúc ấy thấy nàng nằm bên vệ đường đã không còn ý thức, cũng không thấy bóng dáng Hoàng thái tử đâu, nhưng vừa nghĩ vừa lo lắng, bèn nhịn xuống không nói ra. Nếu nói ra thì biết giải thích chuyện khác thế nào đây? Chuyện nàng vì sao lại ở Đồ Long thôn? Sau đó nàng đã đi đâu làm gì? Một khi nói đến, nếu bị điều tra ra, thật sự sẽ mang đến tai họa cho cả Xích tộc.

Nàng đành ngậm miệng không nói ra.

-----oOo-----

Chương 104: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 104: Chấp nhận số phận

“Cậu nói xem liệu có phải Thờì Vũ vì bảo vệ mình mà đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?”. Giọng nói Tuyết Oanh phát run, càng nghĩ càng sợ hãi: “Mấy ngày nay mình đều mơ thấy huynh ấy toàn thân đầy máu, sợ chết đi được. Chắc... chắc huynh ấy không xảy ra chuyện gì chứ?”.

Chu Nhan vội vàng giữ lấy tay nàng an ủi: “Không đâu, đừng nghĩ nhiều”.

“A Nhan... mình... mình nhớ huynh ấy lắm! Huynh ấy sẽ không nhẫn tâm bỏ mặc mình như vậy đâu”. Tuyết Oanh rút cuộc không nhịn được nữa khóc nức nở, hai tay bưng kín mặt: “Cậu không biết hiện tại bệnh tình Đế quân đang nguy kịch. Cục diện trong triều thay đổi khó lường. Nếu huynh ấy còn không trở về, có thể phụ vương sẽ gả mình cho người khác đó”.

Chu Nhan chấn động: “Không thể nào, gả cho ai?”.

“Gả...” Tuyết Oanh nghiêng đầu cắn môi, nói không nên lời chuyện mình sẽ bị gả làm vợ hai cho lão em vợ của ngũ vương gia, nay đã hơn năm mươi tuổi”.

“Tuyết Oanh! Cậu phải cứng rắn lên, không thể đồng ý với phụ vương cậu được!”. Chu Nhan lại tức giận, cảm thấy bất công thay cho Tuyết Oanh: “Hoàng thái tử chỉ là tạm thời mất tích mà thôi. Ngài ấy nhất định sẽ trở về. Chẳng lẽ phụ vương cậu không muốn cậu lên làm Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ sao? Thuyết phục ông ấy chờ thêm vài ngày thôi”.

“Ôi, phụ vương làm sao chịu nghe lời mình. Ông ấy có tính toán của ông ấy, ông ấy không giống như phụ vương cậu, cậu nói gì là cha nghe đấy, nhưng phụ vương mình có đến mười người con, tuy rằng mẫu thân mình là chính phi nhưng cũng đã qua đời rồi, hiện giờ nắm quyền trong nhà là nhị phu nhân, chính là mẫu thân của Bạch Phong Lân ấy, bà ta coi mình như cái gai trong mắt.” Chu Nhan lần đầu nghe thấy nàng nói vậy thì câm nín luôn. Từ nhỏ tới lớn các nàng luôn hâm mộ Tuyết Oanh, bởi vì nàng xinh đẹp hơn, giàu có hơn. Chẳng những được phụ vương yêu thương, mẫu phi lại là chính phi. Thật không ngờ hậu cung Bạch vương to như vậy lại cũng có nhiều chuyện như thế. Tuyết Oanh sống cũng không phải là vô tư lự.

Một lúc lâu sau nàng mới mở miệng nói: “Hoàng thái tử nhất định sẽ trở về, Đế quân chỉ có một người con này. Nếu như ngài ấy không trở về, chẳng phải Đế vị hết người thừa kế sao?”.

“Ai bảo cậu là Đế quân chỉ có một người con?”. Tuyết Oanh lắc đầu: “Cậu không biết sao? Nghe nói trưởng tử do Bạch hoàng hậu sinh ra đã từ bỏ thân chức, sẽ nhanh chóng trở về Đế đô. Thanh vương và Thanh phi đều đang lo sốt vó đấy”.

“Không thể nào!” Chu Nhan thốt lên: “Ngài ấy... ngài ấy sao có thể đến Đé đô?”.

“Là thật đấy!”. Tuyết Oanh nghiêng rặng hàm hực: “Mình nghe phụ vương nói. Đại Tư Mệnh cùng trưởng tử kia đã từ núi Cửu Nghi trở về, hai ngày nữa là về đến đây rồi”.

“Cái gì?” Chu Nhan cảm thấy thân thể lão đảo không nói ra lời. Sư phụ sẽ về Đé đô ư? Hơn nữa là về cùng Đại Tư Mệnh. Điều này... điều này làm sao có thể chứ?

“Chắc chỉ là lời đồn thôi”. Hồi lâu Chu Nhan mới mở miệng: “Ngài ấy là Đại thần quan, xuất gia tu hành từ nhỏ, trở về Đé đô làm cái gì chứ?”.

“Tất nhiên là về đoạt vương vị rồi”. Trong mắt Tuyết Oanh hoàn toàn là địch ý, cúi đầu nghiêng rặng: “Cậu xem tên đó bị đuổi khỏi Đé đô hai mươi mấy năm, hiện giờ Đé quân bệnh tình nguy kịch, tên đó lại trở về. Nói không chừng chính là bọn họ lập mưu hại Thời Vũ đó”.

“Không thể nào! Nhất định không phải”. Phản ứng kịch liệt của nàng làm cho Tuyết Oanh sợ run, ngạc nhiên nhìn nàng: “Vì sao?”

“Bởi vì... bởi vì...” Chu Nhan lúng ta lúng túng lại không thể nói ra ngày đó nàng tận mắt nhìn sư phụ giết chết Chỉ Uyên, không thể phân thân mà đi ám toán Hoàng thái tử, chỉ có thể nói: “Người ta không phải vẫn còn ở núi Cửu Nghi sao, sao có thể chạy đến Diệp thành chứ?”.

“Cậu cũng khờ quá đi!” Tuyết Oanh cười lạnh: “Tên đó là Đại thần quan pháp thuật cao thâm, muốn giết người có gì khó?”.

Chu Nhan giận dữ vỗ bàn: “Nói bậy, người không phải người như thế”.

“Vậy cậu nói xem vì sao tên đó xuất gia tu hành từ nhỏ, lúc này Đé quân bệnh tình nguy kịch lại từ bỏ thần chức trở về Đé đô?” Tuyết Oanh nhíu mày, giọng nói sắc bén: “Rõ ràng là đã có ý tranh đoạt vương vị, tham thứ không phải của mình”.

Chu Nhan nhất thời nghẹn lời, chỉ có thể miễn cưỡng mở miệng nói: “Hiện giờ Đé quân nguy kịch, chẳng... chẳng lẽ người không thể trở về thăm hỏi phụ thân sao?”.

“Xời, nói cứ như thể giữa bọn họ là phụ tử tình thâm lắm ấy”. Tuyết Oanh mỉa mai, cười một tiếng: “Ai chẳng biết Đé quân đuổi trưởng tử ra khỏi đé đô hai mươi mấy năm chưa một lần gặp mặt. Sớm không về, muộn không về lại về đúng vào lúc này”.

Chu Nhan nhất thời nghẹn lại, chỉ có thể gân cổ cãi: “Dù sao người cũng không phải loại người như vậy”.

Tuyết Oanh cũng nhìn ra được sắc mặt nàng không tốt, ngừng nói, trầm mặc hồi lâu.

Hai người lâu ngày không gặp, vừa gặp lại đã cãi cọ không thôi. Nàng thôi ý muốn trút bầu tâm sự, lau nước mắt đứng lên nhỏ giọng: “Minh đi trước đây, ngày mai phải cùng cha đi yết kiến Đế quân rồi, cậu cũng đừng quên...”.

“Minh biết rồi”. Chu Nhan nghĩ đến chuyện ngày mai thì chẳng còn lòng dạ nào nữa, đáp ngắn gọn cho qua.

Tuyết Oanh đứng lên, thân thể bỗng nhiên lão đảo, vội vàng bám lấy lan can: “Sao vậy?”. Chu Nhan ngạc nhiên: “Cậu bị bệnh sao?”.

“Không sao!” Mặc nàng tái nhợt, miễn cưỡng cười đáp: “Chỉ là choáng váng đầu óc thôi”.

“Cậu nên cẩn thận một chút”. Chu Nhan nâng tay cẩn thận đỡ nàng, nhỏ giọng: “Cậu từ nhỏ thân thể đã không tốt, như chiếc lá trước gió, lần này cũng đừng để bản thân đổ bệnh chứ”.

“Yên tâm, mình sẽ chăm sóc tốt bản thân”. Tuyết Oanh buông tay Chu Nhan, chậm rãi đi xuống bậc thang, quay đầu nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Minh thật hâm mộ cậu, A Nhan. Phụ vương mẫu phi thương cậu hết mực, còn có ca ca mình vừa gặp đã yêu. Còn mình... chẳng có gì hết”. Giọng nói của nàng thật nhẹ, cặp mắt nhìn mũi chân mình.

“Đừng sợ, mình sẽ giúp cậu” Chu Nhan không chịu được khi thấy bạn thân đau lòng, nhất thời trong lòng không khỏi sục sôi, xúc động nói: “Nếu phụ vương cậu thật sự ép cậu lấy người cậu không thích, cậu hãy đến tìm mình, mình nhất định sẽ giúp cậu bỏ trốn”.

“Bỏ trốn?” Tuyết Oanh sững sốt.

“Đúng vậy”. Chu Nhan vỗ ngực: “Chuyện này mình thạo lắm”.

Tuyết Oanh sợ run, tưởng tượng đến chuyện bỏ trốn nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, thì thào: “Trốn đi để làm gì chứ, mình chẳng giỏi cái gì hết. Rồi khỏi vương phủ thì mình có thể làm gì? Không có mẹ chăm sóc, cả chải đầu cũng không biết”.

Chu Nhan sững sốt, nhất thời không biết đối đáp ra sao. Nàng là bông hoa đại mặc mạnh mẽ mọc lên giữa Tây Hoang, sao có thể bảo cảnh liễu mọc nơi gió ấm cũng giương cánh bay cao với nàng. Đương nhiên nàng

mong muốn Tuyết Oanh có thể chống lại số mệnh, thế nhưng ai biết suy nghĩ của Tuyết Oanh có giống với mình hay không?

Khi Tuyết Oanh đi rồi, nàng vẫn còn ngỡ ngác tại chỗ, mãi cho đến khi có tiếng quản gia bẩm báo bên tai.

Chu Nhan ngẩng lên lấy lại tinh thần, có chút bực bội.

“Sao vậy? Không phải ngày mai vào cung một chuyến sao? Phụ vương sợ ta lại gây họa, nên phái ông đến dạy bảo à?”.

“Thuộc hạ không dám” Quản gia cung kính nói.

Chu Nhan hơi cau mày: “Ta bảo ông đi tìm nhóc con kia, có tin gì không?”.

Quản gia không ngờ nàng bỗng nhiên hỏi vậy thì nói: “Thuộc hạ vô dụng, cho đến giờ vẫn không tìm được”.

“Vậy còn Thân Đồ đại phu?” Chu Nhan vội nói: “Có tìm thấy không?”.

“Cũng không ạ”.

Ông già háo sắc kia như bốc hơi khỏi nhân gian, không ai biết ông ta đi đâu. Quản gia khó xử: “Thôn Đồ Long đã bị đốt thành tro trong chiến loạn, các hộ dân Đồ Long đều được sắp xếp ở thành Nam. Thuộc hạ cho người đi tra hỏi một hồi, vẫn không có ai từng nhìn thấy Thân Đồ đại phu.”

“Đã hai tháng rồi sao cả bóng dáng cũng không thấy?”. Chu Nhan trong lòng lo lắng, nói chuyện cũng không nể nang gì hết: “Chỉ là tìm một đứa bé mà thôi, đúng là dám vô dụng”.

“Dạ... dạ... thuộc hạ vô dụng”. Quản gia vội vàng nhận tội, “Xin quận chúa tha thứ”.

“Hừ. Mấy ngày nay ta đã thôi không ít hạc giấy bay đi, nhưng chẳng thấy tin tức gì. Thật khiến người ta nóng lòng”. Chu Nhan thở dài dậm chân: “Đúng rồi Thân Đồ đại phu là kẻ háo sắc, nếu lão ta ở Diệp Thành nhất định sẽ tới một nơi. Ông phái người đến phường Đan Ngọc tìm từng phòng ca kỹ cho ta”.

“Vâng” Quản gia vội vàng chấp tay.

“Phải thêm người đi tìm, còn nữa...” Giống như nhớ tới cái gì Chu Nhan chợt nói thêm một câu: “Ban lệnh treo thưởng của ta, bất cứ ai ở Diệp Thành biết Tô Ma hoặc Thân Đồ đại phu ở đâu sẽ được thưởng một vạn lượng. Ta không tin trọng thưởng lại không có kết quả.”

“Thuộc hạ lập tức làm theo ạ”. Lão quản gia gật đầu.

“Đứa bé kia thân thể không tốt, lỡ như xảy ra chuyện gì ta biết ăn nói với Ngư cơ thế nào”. Chu Nhan lòng nặng trĩu: “Hi vọng ông trời phù hộ, sớm cho ta tìm thấy thằng nhãi không khiến người an lòng kia”.

“Quận chúa yên tâm, nó nhất định sẽ bình an trở về mà”. Quản gia ôn tồn an ủi, lại nói: “Ngày mai sẽ vào cung yết kiến, vương gia dặn quận chúa hôm nay nghỉ ngơi sớm đi ạ”.

“Ta biết rồi”. Nàng biết trong lòng phụ vương lo lắng cái gì, trả lời một tiếng: “Ta nhất định sẽ không chạy trốn đâu, ông cứ yên tâm”.

Dừng một chút nàng lại nhẹ giọng bổ sung: “Cả đời này ta cũng không chạy trốn nữa”.

Khi nói đến những lời này trên mặt tiểu quận chúa Xích tộc bỗng nhiên hiện vẻ đau thương ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đất mênh mông nhưng mà ngọn lửa trong lòng nàng cũng đã tắt. Con chim ưng từng bay lên chín tầng trời, giờ phút này thu cánh, quyết định sống trong lồng suốt quãng đời còn lại.

Đợi đến khi tìm được bé con kia, cứ như vậy sống nương tựa vào nhau cả đời đi.

Nàng chấp nhận số phận.

-----oOo-----

Chương 105: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 105: Cây Tùng La

Vậy là, Chu Nhan gần đây cứ mãi mắc kẹt trong vòng xoay số phận, hoàn toàn không biết trong hai tháng ngắn ngủi vừa qua, đứa bé Giao

nhân kia đã gặp phải chuyện gì.

Dưới chân núi Cửu Nghi cây cối um tùm nước non thần bí, dù là đi giữa ban ngày nhưng vẫn vắng vẻ yên tĩnh không một bóng người qua lại, không khác nào đi vào nghĩa địa.

Trong con đường mòn giữa hồ loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân xa xa, một nam một nữ còn trẻ tuổi lại vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài màu lam mềm mượt như tơ lụa, mặc dù bụi đường mịt mịt vẫn không để che khuất khuôn mặt xuất chúng của hai người. Đó là Giản Lâm và Như Ý, đi đến đây từ đại doanh Kính Hồ. Bọn họ men theo con đường bí mật đi xuyên qua Kính Hồ, rồi lại qua Thanh Thủy, đến được nơi này cũng đã kiệt sức rồi.

Như Ý ôm một đứa bé trong lòng, bước đi nặng nhọc.

Giản Lâm đang đi bên cạnh buộc lại bọc hành lý, vòng ra phía sau lưng, vươn tay: “Để tôi ôm đỡ cô một lát đi, trên người cô còn có thương tích chưa khỏi”.

“Không cần đâu”. Như Ý khẽ nói: “Thằng nhóc này mãi mới ngủ được chút, đừng đánh thức nó”.

Nằm ở trong lòng nàng chính là đứa bé nhìn qua chỉ mới sáu bảy tuổi, gầy gò tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ bằng lòng bàn tay, giống như một con mèo ốm yếu và co quắp lại. Mắt nó nhắm nghiền nhưng đôi mày vẫn cau chặt. Dọc đường đi đứa bé liên tục tái phát bệnh cũ, nhưng may mắn nhờ có thuốc của Thân Đồ đại phu mới có thể chống đỡ mà đi đến nơi đây.

Chỉ cần xuyên qua cánh rừng này là có thể đi tới vực sâu Thương Ngô rồi, vậy mà đứa bé này đột nhiên sốt cao ở trong rừng rậm, không ngừng nói mớ.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ...”.

Đứa bé trong lòng thì thào. Giữa khu rừng hoang vắng, giọng nói của nó lại trở nên hết sức rõ ràng. Như Ý cúi đầu khe khẽ thở dài, ôm chặt đứa bé hơn. Dọc theo đường đi, đứa bé hôn mê vẫn lặp đi lặp lại hai cái tên: “Mẹ”, và “tỷ tỷ”.

Như Ý cũng từng là nô lệ ở phía Tây Diệp Thành, biết mẫu thân đứa bé là Ngư Cơ. Nhưng chưa từng gặp “tỷ tỷ” mà nó nhắc tới. Nàng nghĩ đến lời Thân Đồ đại phu nói, có khi nào chính là quận chúa Xích tộc không?

Như Ý nhìn thấy Tô Ma lớn lên, biết đứa bé này tính tình quái gở. Quận chúa Không Tang kia rốt cuộc là người thế nào mà lại khiến cho đứa bé này muốn dựa dẫm như vậy?

“Hay là cho nó uống thêm chút thuốc đi?” Giản Lâm lo lắng hỏi: “Hình như đứa bé này đang co giật”.

“Được”. Như Ý gật đầu, dừng bước chân, nhìn thoáng qua bốn phía.

Giản Lâm chạy nhanh lên phía trước, ở giữa rừng rậm tìm một tảng đá, mở khăn vải mới rồi bảo Như Ý ngồi xuống. Như Ý nhìn cậu ta một cái tỏ ý cảm kích rồi ngồi xuống, lấy thuốc từ trong lòng ra, nhưng mà đúng lúc này, ánh mắt Giản Lâm bỗng nhiên thay đổi, lật cổ tay một cái, rút kiếm ra, xoay người ra phía sau. Chỉ nghe xoạt xoạt một tiếng, một cái dây leo trắng tinh mọc ra từ gốc cây phủ đầy lá khô rút trở về, chui vào trong đất biến mất không dấu vết.

“Đây là cái gì?” Như Ý kinh ngạc vội vàng ôm lấy đứa bé vào lòng: “Rắn à?”.

“Cây Tùng La”. Giản Lâm khẽ nói: “Quái lạ, sao nó lại tấn công chúng ta?”.

“Cây Tùng La?”. Như Ý biết đó là loại yêu vật gì, không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Nhưng mà đứa bé nhìn xung quanh, khắp nơi trong rừng rậm đều là những âm thanh sột xoạt. Dưới đám lá khô dường như đang có cái gì rục rịch giống như rắn độc trườn nháp nhô trên mặt đất. Đây không phải rắn mà là cây Tùng La.

Mảnh rừng dưới chân núi Cửu Nghi này vốn có tên là rừng Ác Mộng, chính bởi vì có những cây Tùng La này đóng giữ, mới có cái tên “rừng Ác Mộng” này.

Như Ý lấy thuốc từ trong lòng ra, đưa tới bên miệng đứa bé đang hôn mê, cho đứa bé uống với chút nước ấm. Nhưng mà nàng vừa mới đặt ấm xuống lại nghe bên tai có một tiếng sột soạt như có thứ đó đang chuyển động.

“Cẩn thận!” Giản Lâm quát một tiếng, tay nhanh như chớp, một luồng sáng trắng lóe lên. Một cánh tay trắng nhợt rơi xuống đất co giật không ngừng. Đó là một bàn tay nữ giới, mảnh khảnh trắng nhợt, nếu không phải dài bất thường thì còn có phần đẹp đẽ nữa.

Nhưng lúc này cánh tay ấy lại quằn quại trên mặt đất giống như một con rắn, vung vẩy không ngừng, phát ra những tiếng kêu kỳ lạ không hề giống tiếng người.

“Cút đi!”. Giản Lâm sai bước đến kéo cánh tay rất dài đó lên. Nó kêu lên một tiếng giống như cái cây bị bứt rễ, đau đớn kinh hoàng. Có thứ gì đó từ dưới đất chui lên, lăn lộn trên mặt đất, đó là một cô gái trên người không một mảnh vải, cuộn tròn run rẩy trong đám lá khô, phát ra tiếng khóc the thé. Mái tóc dài màu lam giống như tảo biển rối tung trên thân thể tái nhợt, rõ ràng là dáng vẻ của một Giao nhân.

Nhưng kỳ lạ là ánh mắt cô ta hoàn toàn trống không, bên trong như chỉ có hai điểm sáng trắng mơ hồ. Hai cánh tay dài, nửa người dưới bị chôn dưới đất như thân dây leo. Trên cánh tay bị kiếm xuyên qua, kỳ lạ là miệng vết thương chỉ là một màu đen không hề chảy máu.

Trên bờ vai trắng nhợt đặc biệt nổi bật một ký hiệu. Trong mắt Như Ý hiện lên một nỗi sợ hãi, nàng nhận ra ký hiệu kia. Đó chính là ký hiệu của nô lệ. Bởi vì trên vai nàng cũng có một cái giống như đúc.

Đúng vậy, cây Tùng La này khi còn sống hóa ra lại cũng là tộc nhân của nàng, một Giao nhân đã bị chôn.

Người Không Tang tin rằng số mệnh con người có luân hồi, cho nên rất coi trọng việc xây dựng lăng mộ, lịch sử Đế vương Không Tang cho thấy họ vô cùng chú trọng đến hậu táng. Mộ thất rất to, khi chết lại được chôn theo vô số bảo bối quý giá. Mà vật quý giá nhất được bồi táng theo chính là nô lệ Giao nhân đến từ Hải quốc.

Lấy ngọc trai lát nền, tưới thêm nước hoàng tuyền, sau đó bỏ nô lệ Giao nhân mà Đế vương Không Tang sinh thời sủng ái nhất vào một túi da, gọi là “nhau thai”, chôn xuống dưới rồi lấp đất lại, còn phong ấn nữa là hoàn thành quá trình tuần táng.

Bởi vì Giao nhân sinh ra từ biển cả, nên dù dưới đất không có không khí để thở, nhưng nước hoàng tuyền lại rất lạnh lẽo, giúp cho Giao nhân có thể sống tiếp mà không chết, cuối cùng trở thành quái vật. Do oán hận hòa lẫn âm độc, Giao nhân bất tử sẽ có ngày phá tan phong ấn thoát ra khỏi mộ, lang thang dưới chân núi Cửu Nghi, dần dần tập hợp lại thành một mảnh rừng rậm rạp tối tăm, không khác nào một loại ma vật, chuyên tấn công người qua đường để cắn nuốt sinh mệnh. Loại Giao nhân này được gọi là Tùng La.

Như Ý nhìn cây Tùng La quần quại, tiếng kêu thảm thiết thì không đành lòng, nhẹ giọng thở dài: “Thôi, thả cô ấy đi đi”.

Giản Lâm chần chừ một chút, cuối cùng rút kiếm ra. Cây Tùng La kia phát lên tiếng kêu to, được tự do liền nhanh chóng chui vào trong đất. Mặt đất nhấp nhô mấy lần liền biến mất không một dấu vết, mất hút trong rừng sâu.

“Không phải cây Tùng La này không tấn công Giao nhân sao?”. Như Ý có chút ngạc nhiên: “Sao hôm nay lại như vậy?”.

“Có thể gần đây quá ít người qua lại trong rừng rậm, nên bọn họ bịá đói bụng qumà vợ quàng vợ xiên”. Giản Lâm cẩn thận cầm kiếm tuần tra bốn phía, “Mặt trời sắp xuống núi rồi, chúng ta phải nhanh chóng băng qua khu rừng này thôi”.

“Ừ”. Như Ý nhanh chóng dứt thuốc vào miệng Tô Ma rồi ôm nó đứng lên: “Khó khăn lắm chúng ta mới tránh thoát khỏi sự săn lùng của người Không Tang, đừng để đến chặng đường cuối cùng rồi còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn”.

“Tôi có xem qua bản đồ rồi, chỉ cần đi qua cánh rừng này là đến vực sâu Thương Ngô”. Tuy rằng Giản Lâm còn ít tuổi, nhưng làm việc lại hết sức từng trải: “Chỉ cần nghe theo lời các trưởng lão căn dặn, đưa đứa bé này đến cho Long thần, thì chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi”.

“Ừ”. Như Ý thở dài: “Hi vọng đến nơi đó, Long Thần sẽ cứu đứa bé này”.

Giản Lâm im lặng giây lát không trả lời. Tuyên trưởng lão đã nói: “Nếu như Long thần không chịu cứu đứa bé này, thì nó không phải là người mà chúng ta muốn tìm. Có thể sống tiếp hay không là do số phận của chính nó”.

Căn dặn như vậy thật ra chính là muốn... vứt bỏ sao? Nghĩ đến đây, Giản Lâm bỗng nhiên cảm thấy bọc hành lý phía sau lưng như thật chặt, giống như thứ gì đó đang nhúc nhích. Như Ý đang ôm Tô Ma, mà bọc hành lý hẳn mang lại chính là phần bọc thịt được lấy ra từ trong người Tô Ma. Khối thịt quý dị kia mặc dù đã được Thân Đồ đại phu dùng ngân châm phong ấn, thế mà vẫn rục rịch.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ...”. Trong lúc sốt cao đứa bé vẫn luôn nói mớ: “Đừng bỏ rơi đệ, đệ ở đây mà”.

Như Ý bế đứa nhỏ lên dịu dàng: “Ta sẽ không bỏ rơi đệ đâu”.

“Đau... đau quá...”. Tô Ma nuốt thuốc xuống, cổ họng khê lảm bảm, nắm chặt lấy vạt áo Như Ý không chịu buông ra: “Tỷ tỷ... đau quá”.

Như Ý thở dài ôm lấy đứa bé một lần nữa cất bước trên con đường mòn, hai người đi rất nhanh, chỉ muốn nhanh chóng xuyên qua cánh rừng nguy hiểm này. Dọc theo đường đi không khí vô cùng tĩnh lặng. Cây Tùng La dưới tán rừng dường như cũng biến mất không thấy xuất hiện lại.

“Chắc là còn một dặm đường nữa”. Giản Lâm dự đoán khoảng cách, mở miệng nói. Nhưng mà lời còn chưa dứt, cậu bỗng nhiên cảm thấy bực hành lý sau lưng đột nhiên rung lên một cách rõ ràng, giống như đang giã dũa, mơ hồ phát ra tiếng khóc yếu ớt.

Đúng lúc đó trước mắt lóe lên một cái, cả cánh rừng bỗng nhiên biến thành một màu trắng toát. Vô số cánh tay, vô số bàn chân chui từ dưới lòng đất, từ trong thân cây, từ trong suối nước vươn ra chằng chịt, tưởng như toàn bộ những cây Tùng La trong khu rừng Ác Mộng đang tập hợp hết về đây, đánh về phía hai người họ.

“Đi mau!” Giản Lâm hô to, vừa kéo Như Ý vừa nhón chân chạy vụt đi.

“Ngăn bọn họ lại! Ngăn bọn họ lại!” Tất cả đám Tùng La thi nhau hét, truyền tin cho nhau: “Đứa bé trong tay bọn họ! Chính là đứa bé đó!”.

Làm sao tất cả bọn chúng lại cùng tập hợp ở đây? Lại biết bọn họ mang theo một đứa nhỏ? Chẳng lẽ là có người mật báo, trong Phục Quốc Quân có nội gián sao?

Trong lòng Giản Lâm khiếp sợ nhưng cánh tay cũng không dám chậm trễ, trường kiếm như điện quang vung lên, chém trái cắt phải, mở đường máu chạy đi. Sức chiến đấu của cây Tùng La không cao, nhưng số lượng lại rất đông, tứ chi lạnh lẽo như sứa biển. Cái này đứt lại cái kia tới, tựa như hoàn toàn không biết đau đớn. Móng tay có độc đánh thẳng về phía bọn họ.

“Mau!” Giản Lâm thốt lên: “Chạy ra khỏi bìa rừng đi!”.

Như Ý một tay ôm Tô Ma, tay kia cũng rút ra đoản kiếm chạy ra phía sau hắn. Đã sắp ra khỏi bìa rừng, nàng thậm chí có thể nhìn thấy ánh nắng chiếu vào. Chỉ một đoạn đường nữa là có thể tới vực sâu Thương Ngô, điểm cuối cùng trong chặng hành trình gian nan này rồi.

Nhưng mà lúc này, trước mắt họ lại là một mảnh trắng xóa như tuyết. Vô vàn những cây Tùng La như dẹt võng ngăn trước mắt, khiến bọn họ không sao nhúc nhích.

Không biết vì sao đám cây Tùng La này lại chen chúc tới, muốn cướp đứa bé đi. Quyết không thể để chúng cướp đi Tô Ma được.

Như Ý chiến đấu một cách tuyệt vọng, chặt hết tay chân đang vươn tới, máu của người cùng tộc đã chết đi vấy tanh hôi lạnh lẽo vào mặt nàng. Đứa bé trong lòng nàng dường như bị trận ẩu đả này đánh thức, mở to đôi mắt màu xanh ngọc, mờ mịt yếu ớt nhìn xung quanh, không hề biết mình đang ở đâu.

“Đừng sợ!”. Nàng vừa chiến đấu đổ máu vừa an ủi: “Không sao đâu!”.

“Như Ý!”. Đúng lúc nàng đang phân tâm chợt nghe bên tai có tiếng Giản Lâm hét lớn: “Cẩn thận!”.

Như Ý vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một cây Tùng La tóc trắng đang treo mình thả xuống, hai tay dài tới một trượng hóa thành hai cái tay nhọn đâm về phía mình.

“Không!”. Nàng hô thất thanh, chỉ kịp nâng cánh tay lên bảo vệ chặt đứa bé vào lòng. Hai tay nàng lập tức bị xuyên qua, máu tươi vấy ra. Nhưng cú đâm của cây Tùng La chọc thủng cánh tay nàng cũng không chạm được tới Tô Ma trong lòng. Nó giận dữ rút cánh tay về. Nàng bị lôi đến lao đảo về phía trước tưởng chừng như sắp ngã, nhưng nhất quyết không chịu buông tay.

“Đưa nó cho ta!”. Cây Tùng La tóc trắng kia lớn tiếng tấn công lần nữa.

Vô số tia sáng trắng lóe lên, trong không gian chỉ còn nghe tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Giản Lâm vung kiếm đánh về phía cây Tùng La, cố gắng bức lui nó.

“Mau!”. Giản Lâm đỡ lấy nàng: “Đi!”.

Như Ý ôm đứa bé bằng cánh tay đầm máu, cùng nhau chạy như điên về phía bìa rừng. Âm thanh sột soạt sau lưng vang vọng tận trời. Cả rừng rậm đều đang điên cuồng mãnh liệt. Vô số những cây Tùng La chui lên từ dưới đất, đuổi giết hai người.

Kỳ lạ, cây Tùng La dù đã trở thành yêu quái, nhưng trước giờ không tấn công đồng tộc Giao nhân của Hải quốc. Hôm nay vì sao bỗng nhiên lại khác thường như vậy. Giờ phút này bọn họ đã tới sát bìa rừng, phía trước bỗng nhiên sáng rực, ánh mặt trời chói chang. Cây Tùng La như sợ ánh nắng, tất cả dừng lại trong rừng.

Giản Lâm mở đường máu dắt nàng rời khỏi rừng. Nhưng khi cậu sắp ra đến bìa rừng thì đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, cử động đột ngột

dừng lại, có thứ gì đó vừa đâm trúng lưng cậu. Cậu lập tức cảm thấy cứng đơ tê liệt, toàn thân rã rời.

Sao? Có phải cây Tùng La đã đâm trúng mình không?

“Giản Lâm! Sau lưng cậu...”. Như Ý thất thanh hét lên.

Bọc hành lý sau lưng cậu nứt ra, có một vật nho nhỏ thò ra bám vào gáy cậu. Đó không phải cây Tùng La, mà là cục thịt được lấy ra từ trong bụng Tô Ma, thoát ra khỏi phong ấn của ngân châm, bò ra phía sau cần Giản Lâm một phát.

“Giản Lâm!” Như Ý liều mạng lao về phía trước, chìa dao muốn cắt khối thịt sau lưng Giản Lâm. Thế nhưng cục thịt nó lại vô cùng khéo léo. Nhìn thấy nàng tiến tới lập tức chui vào trong bọc hành lý. Khi nó quay lại phát ra một tiếng rít. Toàn bộ cây Tùng La trong rừng như nghe được mệnh lệnh, không còn sợ ánh nắng nữa mà dồn lên tấn công như bão.

Như Ý sợ đến thót tim. Bào thai kia rốt cuộc là gì? Sao lại có thể ra hiệu lệnh cho đám cây Tùng La?

Nhưng mà nàng đã không còn thời gian nghĩ đến chuyện đó nữa. Trước mắt nàng là một mảnh trăng bệch, vô số cánh tay hướng về phía nàng. Móng tay xanh tím nhọn như lưỡi đao, lóe lên thứ ánh sáng kỳ dị.

Kết thúc rồi. Bọn họ vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ của trưởng lão.

Vào giây phút cuối cùng, nàng cúi xuống ôm đứa bé vào lòng theo bản năng, nhắm hai mắt lại chờ đợi khoảnh khắc vạn tiễn xuyên tâm.

Nhưng mà tất cả đều không xảy ra. Xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường.

Như Ý mở mắt ra, đột nhiên phát hiện toàn bộ những cây Tùng La kia đều dừng lại, giống như sợ hãi trước một sức mạnh vô hình nào đó. Ngón tay sắc nhọn gần như chỉ cách nàng có một thước lại đồng loạt đứng im tại chỗ như bị đóng băng. Ánh mắt chúng đều nhìn chăm chăm vào trong lòng nàng vẻ mặt sợ hãi.

Tô Ma trong lòng nàng mở mắt nhìn đám yêu ma quỷ quái, ánh mắt trong veo màu ngọc bích, sáng như lưu ly.

Tô Ma nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị trước mắt, lắc đầu thì thào: “Các ngươi... các ngươi là cái quỷ gì? Tránh ra!”.

Khi nghe âm thanh yếu ớt kia phát ra từ miệng đứa bé, toàn bộ móng tay sắc nhọn đều run lên, đám Tùng La đồng loạt thối lui.

“Đứa bé đó... đứa bé đó...” Đám Tùng La nhìn thấy tiểu Giao nhân trong lòng Như Ý thì như sợ hãi thứ gì, thì nhau lẩm bẩm: “Giọng nói đứa bé như có sức mạnh của “Hoàng”...”.

“Không đúng! Nếu như đứa bé đó mới là “Hoàng”, thì người triệu hoán chúng ta ban nãy là ai?”.

“Không thể nào! Chẳng lẽ có đến hai “Hoàng” ư?”

-----oOo-----

Chương 106: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 106: Long Thần hiện

Sao vậy? Mấy thứ này, sao lại nghe lệnh Tô Ma? Như Ý nghe được lời bàn tán của những thứ này, nhin không được lấy làm kinh hãi, cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng. Tô Ma bị thương bệnh, vẫn luôn suy yếu. Ánh mắt cũng không hoàn toàn tỉnh táo. Mối tái nhợt nhưng chỉ thều thào hai chữ đơn giản lại giống như có sức mạnh không thể kháng cự, làm cho yêu quỷ khắp nơi đều phải lùi bước.

Tranh thủ khoảnh khắc trống vắng này, Giản Lâm đã kéo Như Ý xoay người chạy như điên. Hai người chạy xa hơn một trăm trượng, xuyên qua bìa rừng, cuối cùng đã đi vào tới vực sâu Thương Ngô.

Vực sâu giống như một cái động đen không đáy, dẫn thẳng xuống thế giới trong lòng đất. Trong vực sâu tràn đầy sương mù, không nhìn rõ hai lòng bàn tay, chỉ có một điểm đỏ tươi mơ hồ giống như ánh lửa địa ngục.

Giản Lâm lấy bảo vật trong lòng ra, quỳ rạp xuống bên cạnh vực sâu, hô to: “Long thân, tôi là con dân của ngài, xin ngài hãy nhận hiến tế”.

Vừa dứt lời cậu đã ném bảo vật xuống vực sâu mù mịt. Đó là chiếc nhẫn ngọc mà Tuyền trưởng lão đã đưa cho cậu, bên trong đó phong ấn Long

huyết thượng cổ, rơi thẳng tấp xuống vực sâu.

Không bao lâu sau, chiếc nhẫn giống như bị va mạnh vào thứ gì đó, vỡ tan, huyết dịch vấy ra. Một giọt máu Long thần thượng cổ phá phong ấn trào ra, nhỏ vào trong mây mù, lại giống như một giọt máu trào sôi. Giờ khắc kia đáy vực đen ngòm nứt ra, gió nổi mây vần giống như một trận cuồng phong khiến người ta không mở nổi mắt. Một tiếng nổ âm âm vang lên, một tia sét màu vàng xuyên qua nước Hoàng tuyền, vọt thẳng lên cửa thiên, chiếu khắp khu rừng Ác Mộng.

“Long thần! Là Long thần!”. Dưới ánh sét, tất cả những cây Tùng La phát ra những tiếng hô sợ hãi long trời lở đất. Trong nháy mắt toàn bộ đều rút vào rừng sâu, không dám xuất hiện trước hào quang sáng vàng đến chói mắt. Mây gió bay lên theo rồng, cả vực sâu Thương Ngô lập tức như âm âm nứt toác.

Một bóng đen không lồ vọt lên từ dưới đất, trong tiếng sấm chớp bay thẳng lên chín tầng trời.

“Ai? Là ai?” Giữa ánh chớp truyền đến giọng nói trầm thấp mà uy nghiêm: “Là ai đã lấy máu đánh thức ta?”.

“Là con dân của ngài”. Giản Lâm quỳ rạp trên mặt đất: “Phụng mệnh đến thăm hỏi ngài”.

Như Ý ngẩng mặt, thấy thần linh Hải quốc trong ánh chớp không khỏi cảm thán một tiếng. Nàng buông lỏng tay theo bản năng, muốn chấp tay lại. Nhưng mà vừa vươn tay ra, một sức mạnh cường đại kéo tới. Đứa nhỏ trong tay nàng đột nhiên bay ra ngoài.

“Tô Ma!”. Nàng sợ hãi hét lên một tiếng, liều mạng vươn tay muốn bắt lấy đứa nhỏ.

Giản Lâm sửng sốt cũng liều mạng vươn tay, không màng nguy hiểm chính mình có thể rơi xuống vực mà muốn giữ lại Tô Ma. Nhưng mà ngay sau đó, ánh chớp lại một lần nữa phủ khắp vực sâu. Tô Ma bỗng nhiên ngừng rơi như thể có một bàn tay đỡ sau lưng khiến cho cậu bay lên khỏi vực sâu Thương Ngô sâu không thấy đáy.

Thứ đang nâng đỡ đứa bé, hóa ra lại là Long thần.

Hiện thân từ vực sâu Thương Ngô, Long thần đoạt lấy đứa bé từ trong lòng Như Ý, đặt trên mây, cúi đầu quan sát kỹ càng sinh linh nhỏ bé trước mắt.

“Nhóc con này...” Long thần nhìn đứa bé, khó khăn cất tiếng giống như đã thật lâu không nói chuyện: “Chẳng lẽ chính là...”.

Sau khi bay lên rớt xuống mấy lần, Tô Ma có chút choáng váng, yếu ớt mở to mắt, ở giữa không trung đối diện với Long thần. Đôi mắt không chút sợ hãi.

Long thần cúi xuống nhìn đứa bé bằng đôi mắt to như mặt trời, dường như muốn nhìn sâu vào quá khứ cùng tương lai. Trong giây lát, cuối cùng Long thần cũng thở dài một tiếng: “Quả nhiên là ngài, bảy ngàn năm rồi, ngày này rốt cuộc cũng đến”.

Lời còn chưa dứt, Long thần bỗng nhiên quấy đuôi, cuồng phong nổi lên âm âm. Quần áo trên người đứa bé lập tức bị xé tan, lộ ra một nốt ruồi đen trên lưng.

“Một phần của ta đã ngủ say trên người ngài nhiều năm như vậy, cũng nên tỉnh lại rồi”. Long thần nhỏ giọng thổi một hơi lên người Tô Ma. Khoảnh khắc kia nốt đen sau lưng đứa bé bỗng nhiên chuyển động lóe lên chút ánh sáng giống như bị thứ gì đó rớt vào, nốt đen sau lưng chợt xoay tròn, hóa thành hai hình thù dài nhìn thoáng qua rất giống Long thần.

“Đau...” Đứa bé rên rỉ một tiếng, cong người lên.

“Trời ạ”. Như Ý cúi đầu cảm thán, không thể tin được, kéo tay Giản Lâm bên cạnh: “Cậu... cậu có thấy không... Trên... trên lưng Tô Ma không phải nốt ruồi. Mà là... mà là...”.

“Dấu hiệu bằng máu của Long thần”. Giản Lâm thốt lên bình tĩnh nhìn lên không trung.

Đúng vậy đứa bé này được sinh ra với huyết mạch của Hải hoàng, hình vẽ trên lưng nó có thể triệu hoán Long thần, nó chính là Hải hoàng trong truyền thuyết.

Hai người đứng ở bên cạnh vực sâu nhất thời choáng váng. Long thần cũng đứa bé bay vút lên tầng mây phá không lao đi, nhưng mà lại bị một sợi xích bằng vàng trên cổ cùng vô số ánh chớp xung quanh khóa chặt lại. Cho dù nó muốn động đậy cũng không sao thoát ra được.

Khi Long thần bay lên, hình vẽ đen sau lưng Tô Ma cũng biến hóa mạnh mẽ theo từng chuyển động của Long thần, giống như trên lưng cậu cũng có một con rồng khác đang ra sức giãy dụa, muốn phá thân thể mà bay ra. Nhưng mà dù là hình vẽ kia hay là bản thân Long thần, cũng đều không thể thoát ra được.

“Vì sao? Vì sao không thả ta ra?”. Long thần ngửa đầu nhìn lên chín tầng mây, gầm lên như đang nói chuyện với ai đó: “Hải Hoàng đã trở về, tam nữ thân, xin hãy ban sức mạnh trời cao trả về cho Hải quốc!”.

Nhưng mà trên chín tầng trời mây trắng hợp tan cũng không có một lời hồi đáp.

Hình rồng trên lưng Tô Ma ra sức giãy dụa, thân thể gầy nhỏ của cậu không ngừng run rẩy, khổ sở vô cùng. Cuối cùng đứa bé gầy yếu cũng không chống đỡ được nữa. Hét lên một tiếng rồi ngã xuống, trong mắt chảy ra hai giọt máu đỏ sẫm. Ánh sáng từ hình vẽ sau lưng cũng biến mất.

Cùng lúc đó giữa không trung, Long thần phát ra một tiếng gầm nhẹ, một lần nữa rơi trở lại vực sâu. Chớp mắt phong vân biến mất, bốn phía yên lặng như cũ.

“Sao... sao vậy?”. Như Ý sững sờ cả người, nhìn vực sâu Thương Ngô đột nhiên rơi vào yên tĩnh, giọng nói khẽ run: “Vừa rồi... đã xảy ra chuyện gì?”.

Sắc mặt Giản Lâm trắng bệch, một lúc lâu sau mới nói: “Long thần... thất bại rồi”.

“Cậu nói cái gì?” Như Ý thốt lên.

“Vừa rồi Long thần muốn thoát khỏi giam cầm của Tinh Tồn đại đế bày ngàn năm trước, thoát ra khỏi nơi đã bị nhốt ngàn năm, thế nhưng vẫn là thất bại rồi”. Giản Lâm đứng bên vực sâu nhìn nước Hoàng tuyền cuộn cuộn dưới chân, khẽ run lên: “Ngài ấy không thể phá được kết giới, cuối cùng đã kiệt sức, một lần nữa rơi trở lại vực sâu Thương Ngô rồi”.

“Làm sao có thể?” Sắc mặt Như Ý trở nên trắng bệch: “Vậy... Tô Ma đâu?”.

Giản Lâm lắc đầu, nhìn xuống vực sâu sâu không thấy đáy, thấp giọng: “Có lẽ đã rơi xuống vực cùng với Long thần rồi”.

Đáy vực sâu Thương Ngô là nơi Hoàng tuyền nước cao sóng cả, không một sinh vật nào trên thế gian có thể tồn tại được trong đó. Đứa bé kia... có lẽ đã chết rồi, xương cốt cũng không còn nữa. Khó trách Tuyền trưởng lão đã từng nói, sau khi thấy Long thần có thể sống sót hay không còn phải xem vận mệnh của đứa bé kia. Xem ra nó đã không thể vượt qua được thử thách khắc nghiệt này.

Như Ý run rẩy kịch liệt vọt tới bờ vực thất thanh hét to: “Ô Ma! Tô Ma!”.

Nhưng mà dưới hoàng tuyến cuộn cuộn sóng nước, trong vực sâu tràn ngập hơi thở chết chóc, còn chút dấu hiệu nào của người sống đâu.

“Ô Ma! Tô Ma!”. Như Ý chán nản quỳ rạp dưới đất, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên má hóa thành trân châu. Bầu trời trên vực sâu Thương Ngô đã bắt đầu tối. Sao sáng rực rỡ, bên tai chỉ còn nghe tiếng cây Tùng La khe khẽ thì thào trong khu rừng Ác Mộng cùng tiếng nước Hoàng tuyến chảy dài.

Bỗng nhiên trên mặt đất có thứ gì đó đang chuyển động. Đó là bọc hành lý của Giản Lâm. Vừa rồi không chú ý, nó bị ném trên mặt đất. Túi vải mở ra, bên trong có thứ gì đó đang vụn vụn. Đúng là cục thịt quý dị kia.

Tựa như đã thấy hết cảnh tượng vừa xảy ra, trên mặt cục thịt lộ ra vẻ chế nhạo.

“Cười cái gì?”. Nhìn thấy vẻ mặt của bào thai kia, Như Ý bỗng nhiên cảm thấy tức giận không giải thích được. Nàng nắm lấy bào thai định ném xuống vực sâu Thương Ngô.

Cục thịt kia phát ra tiếng kêu the thé nghe thật rùng rợn.

Nhưng mà khi Như Ý vừa nâng tay lên lại đột nhiên nhìn thấy một đôi mắt trời dần dâng lên từ dưới vực sâu Thương Ngô.

“Sao... sao lại có hai mắt trời?”. Như Ý bị hoa mắt, lại nghe thấy Giản Lâm ở một bên thất thanh hô to: “Long thần!”.

Thần hộ mệnh Hải quốc lúc này ngoi lên khỏi vực sâu Thương Ngô lần nữa, cố gắng thò ra khỏi vực, thở hổn hển. Vảy vàng khắp người nó dính đầy máu tươi. Lúc này Giản Lâm có thể nhìn thấy rõ ràng một đầu sợi xích vàng khổng lồ quấn quanh cơ thể long thần, khóa chặt cổ, bọp nghẹn vào máu thịt. Đầu kia chôn xuống nền đất sâu không đáy của vực sâu Thương Ngô. Nó được tạo ra bởi Tinh Tôn đại đế bảy ngàn năm trước, để giam cầm thần hộ mệnh của Giao nhân sau khi diệt trừ Hải quốc.

Thế nhưng, cho dù là quá mệt mỏi, nhưng Long thần vẫn cố sức vật lộn. Tiếp tục leo lên trên vực sâu Thương Ngô, dùng móng vuốt bám lấy bờ vực. Trên trán Long thần rõ ràng là một đờm bé đang hôn mê. Thân thể nhỏ gầy cuộn lại một chỗ. Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hô hấp mỏng manh.

“Ô Ma!”. Khoảnh khắc kia Như Ý hét thất thanh, ngạc nhiên mừng rỡ: “Ô Ma!”.

Long thần nâng móng vuốt lớn lắc đầu, cố gắng cẩn thận đặt Tô Ma trên người mình xuống đất. Lo lắng nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cúi đầu xuống ngắm lấy đứa bé.

Giản Lâm cùng Như Ý kêu lên cùng bước tới ngăn cản, nhưng lại thấy Long thần chỉ ngậm lấy đứa bé đang hôn mê trong miệng chứ không hề làm tổn thương đến nó.

Từ răng Long thần tỏa ra luồng ánh sáng thần kỳ, chia nhau rót vào thân thể đứa bé. Long thần hít thở ba lượt, ánh sáng mới dừng lại.

Long thần ngửa cổ nhả Tô Ma ra, đứa bé ngã xuống đám cỏ bên bờ vực, vẫn không nhúc nhích.

Như Ý chạy đến ôm Tô Ma vào trong lòng, quỳ xuống trước Long thần.

“Đứa bé này quá yếu, ta đã chia cho nó một chút sức mạnh”. Long thần khàn khàn cất tiếng, cố gắng thều thào nói với hai người họ: “Ta biết vì sao các trưởng lão lại phái các ngươi đưa nó tới nơi này. Đúng vậy! Đứa bé này chính là người mà các ngươi phải đợi! Đáng tiếc còn chưa tới lúc!”.

Long thần là đang nói chuyện với bọn họ sao? Giản Lâm cùng Như Ý đều khiếp sợ nói không nên lời. Còn chưa tới lúc là ý gì?

“Còn chưa tới lúc, cho nên cửu thiên chưa thể hoàn trả lại sức mạnh Hải hoàng cho Hải quốc”. Giọng nói Long thần đã suy yếu, ngẩng đầu nhìn vòm trời trên vực sâu Thương Ngô: “Nếu đứa bé này không kế thừa sức mạnh của Hải hoàng. Ta cũng không có cách nào chặt đứt khóa vàng đâu”.

Giản Lâm cùng Như Ý không hiểu được những lời này của Long thần có ý gì, mặt đầy vẻ khó hiểu.

“Giải thích cho các ngươi chuyện này của vô ích. Các ngươi đều trở về đi!”. Giọng nói của Long thần dần trở nên yếu ớt, mà móng vuốt đang bám vào mép vực cũng dần buông lỏng.

“Chờ bảy mươi năm sau, khi đứa bé này từng trải hơn, đạt được sức mạnh lớn hơn nữa. Có lẽ... chúng ta có thể gặp lại nhau ở đây lần nữa”.

Còn phải chờ đến bảy mươi năm ư? Giản Lâm và Như Ý cùng ngạc nhiên không biết nói gì cho phải.

“Trong khoảng thời gian dài như vậy, hẳn là có nhiều người sẽ muốn lấy mạng đứa bé này, bao gồm cả người Không Tang ở Vân Hoang hay Băng tộc trên Tây Hải, và... cả Ngải nữa! Thật sự là đáng lo!”. Long thần thấp giọng trầm ngâm, tựa hồ có thể cảm ứng được mọi chuyện trong Lục hợp: “Giống như bây giờ, vẫn có người thông qua phiến Quy Tà để tìm kiếm đứa bé này! Chuyện này không thể được!”.

Long thần ngẩng đầu hét một tiếng lên trời cao, hít mạnh một hơi, chìa móng vuốt ra. Ngay lúc đó trên người nó lóe lên hàng ngàn tia chớp chói mắt. Trên không trung gió giục mây vần khiến không ai nhìn được rõ. Phong vân qua đi, dường như có điều gì lặng lẽ thay đổi trên bầu trời đầy sao: Phiến Quy Tà vốn dĩ nhô lên từ Bích Lạc bỗng nhiên biến mất.

“Ta đã tạm thời xóa bỏ bóng dáng đứa bé này trên tinh đồ, bây giờ cho dù là người có sức mạnh cao nhất thế gian cũng không thể nào tìm ra vết tích của nó”. Long thần cử động móng vuốt đẩy đứa bé đang hôn mê ra, giọng nói ngày càng yếu ớt: “Hiện tại điều ta có thể làm cũng chỉ có thể thôi. Được rồi, các người đưa nó về đi, bảo vệ nó cho tốt!”.

“Vâng!” Giản Lâm và Như Ý không dám cãi lời cùng cất tiếng lĩnh mệnh.

Cùng lúc đó bào thai trên mặt đất cũng động đậy, dường như muốn cùng bọn họ rời đi.

“Cái gì? Vật nhỏ này là cái gì?”.

Tuy rằng thứ kia cực kỳ nhỏ bé, nhưng cũng không thể thoát khỏi ánh mắt Long thần. Vừa thấy nó, ánh mắt Long thần đột nhiên biến đổi, lâm bảm: “Đây... là một sự tồn tại vô cùng tà ác. Là bóng tối đằng sau ánh sáng, là tâm ma cả đời không thể thoát khỏi.”

Nó còn chưa dứt lời đã cúi đầu âm âm phun ra một ngọn lửa. Nhưng mà đọt lửa cháy qua đi, vật nhỏ kia vẫn hoàn toàn không chút thương tổn.

“Kỳ quái! Ngay cả ngọn lửa địa ngục cũng không thể trừ nỗi ác tà này sao?” Long thần mặt mày nói nhỏ, thân thể run lên, “âm” một tiếng vô số ánh sáng hạ xuống, đâm xuyên qua cục thịt, đóng đinh nó xuống mặt đất. Đó là những chiếc vảy rồng nhỏ xíu, mỗi một chiếc đều đâm xuống vị trí mà lúc đầu Thân Đồ đại phu đã dùng ngân châm phong ấn, giống như đinh vàng đóng lên từng tác xương của nó. Trong chớp mắt, bào thai kia cuộn lại, phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc. Nhưng nó vẫn vằn vẹo dữ dội, lại không hề chết đi.

“Thật đúng là trừ khử cũng không xong sao?” Long thần nhìn cục thịt quỷ dị, có chút kinh ngạc, cũng có chút mệt mỏi.

“Đây là ác tà song sinh! Xem ra suốt đời sẽ như hình với bóng với đứa bé kia”. Long thần mệt mỏi thở dài một hơi, móng vuốt hơi quắp lại, cùng lúc đó, những chiếc vảy vàng bị đóng lên thân thể bào thai kia phát ra ánh sáng, đồng thời khảm vào từng tấc xương của nó, như ngân châm nhập vào thân thể.

Bào thai thét chói tai như tiếng trẻ con khóc, thân thể vặn vẹo giống như bị một sợi xích vô hình khóa chặt, dần dần không thể nhúc nhích.

“Ta tạm thời phong ấn nó lại, hi vọng bảy mươi năm thời gian đủ để cho đứa này trở nên mạnh mẽ!”. Giọng nói Long thần trầm thấp, cúi đầu nhìn Tô Ma đang hôn mê, trong ánh mắt lộ ra một tia thương hại.

“Đứa bé đáng thương, chẳng những phải đối mặt với kẻ địch, còn phải đối mặt với tâm ma đáng sợ trong nội tâm của mình. Hi vọng nó có thể dẫn dắt các người quay về Bích Lạc!”. Nói đến đây, giọng nói Long thần dần nhỏ đi, giống như không thể kiên trì được nữa. Móng vuốt chậm rãi buông ra khỏi vách vực sâu Thương Ngô. Sợi dây xích màu vàng vươn lên từ đáy vực, không một tiếng động kéo nhanh lại, lấy sức mạnh cuộn cuộn một lần nữa lôi thân long trở lại giam cầm nơi đáy vực không thấy ánh mặt trời.

“Long thần!” Giản Lâm cùng Như Ý đồng loạt lao lên mép vực muốn giữ lấy.

“Con dân của ta! Các người đã chờ đợi bảy ngàn năm rồi! Chờ thêm bảy mươi năm nữa cũng chỉ là một chớp mắt thôi!”. Giọng nói Long thần vọng lên từ trong sương mù mờ mịt nơi đáy vực, kinh tâm động phách “Tất cả khổ cực cuối cùng cũng sắp kết thúc. Bảy mươi năm sau đứa bé yếu ớt này sẽ trở thành Hải hoàng có một không hai của Hải quốc, dẫn dắt các người thoát khỏi xiềng xích, đánh bại cả cõi Vân Hoang”.

“Đến lúc đó, các người hãy trở lại đây, chứng kiến Hải quốc phục hưng!”.

-----oOo-----

Chương 107: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 107: Mệnh lệnh Hải hoàng

Long thần biến mất dưới vực sâu, nhưng lời tiên đoán vẫn còn quanh quẩn xung quanh như sấm truyền cuộn cuộn. Như Ý sợ run lên, cúi mình ôm lấy Tô Ma vào lòng, nước mắt lại rơi xuống trên mặt đất ngưng tụ thành trăn châu. Giản Lâm ở bên cạnh nàng nhìn đứa bé cũng khó nén kích động. Một đứa bé gầy gò ốm yếu như con mèo hoang bên đường, yếu ớt và bất lực, thần trí mơ hồ, thấy sao cũng không giống một Hải hoàng có thể hiệu lệnh thất hải.

Như Ý ôm chặt đứa bé vào lòng, cảnh giác nhìn ra rừng rậm phía sau, đề phòng cây Tùng La lại lao tới, khẽ nói: “Chúng ta mau chóng đưa đứa bé về đại doanh thôi. Nếu các trưởng lão biết tin này chắc sẽ...”.

Nói đến đây Tô Ma ở trong ngực nàng run lên một chút, từ từ tỉnh dậy. Đôi mắt màu xanh ngọc như biển sâu khiến người ta vừa liếc mắt nhìn đã lóa mắt.

“Tô Ma!” Như Ý mừng rỡ kêu lên: “Con tỉnh rồi à, thật tốt quá”.

Nàng sờ tay lên trán đứa bé, phát hiện sau khi được Long thần chữa trị thì quả nhiên Tô Ma đã hạ sốt, nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn tái nhợt, hơi thở vẫn mỏng manh như trước.

Nhưng đúng lúc nàng đang ôm đứa bé, Tô Ma bỗng nhiên dùng sức một chút, vặn vẹo muốn thoát khỏi cái ôm của nàng.

Nàng sững sờ, “Sao vậy?”.

“Đừng... đừng chạm vào ta!”. Trong ánh mắt đứa bé tràn ngập thù địch, đôi môi khô khẽ mấp máy, thì thào: “Đây... đây là đâu? Cho ta xuống!”.

“Sao? Con không biết ta ư?” Như Ý nghĩ đứa bé này vừa tỉnh dậy, đầu óc còn mơ hồ nên nói: “Ta là dì Như đây”.

“Ta biết!”. Đứa bé kia yên lặng nhìn nàng: “Thì sao chứ?”.

Như Ý bị giọng nói lạnh lùng đầy thù địch của đứa bé làm cho nghẹn họng, nhìn bóng dáng nhỏ bé trên vực sâu Thương Ngô, có chút bối rối: “Sao thế Tô Ma? Con giận ta à? Ta xin lỗi đã để con lưu lạc ở Tây Hoang nhiều năm như vậy. Để con bị người Không Tang tra tấn bắt nạt”.

Nàng dang hai tay muốn ôm lấy đứa bé: “Nhưng giờ không sao rồi. Thật ra ta là thành viên hoạt động bí mật của Phục Quốc Quân. Các trưởng lão bảo ta đưa con đến đây để bái kiến Long thần, bảo vệ an toàn cho con. Từ nay về sau sẽ không còn ai có thể bắt nạt con nữa. Ta sẽ thay mẫu thân con chăm sóc tốt cho con”.

“Thay mẫu thân chăm sóc ta ư?”. Đứa bé thì thào, trong mắt bỗng nhiên đầy vẻ phức tạp.

Như Ý thở dài nói: “Con đã tìm được Phục Quốc Quân chúng ta chính là trở về nhà rồi. Chỉ cần theo chúng ta trở về đại doanh Kính Hồ, thì về sau không ai trong cõi Vân Hoang này có thể bắt nạt con nữa”.

Vừa nói nàng vừa dang tay ôm lấy đứa bé gầy guộc, thế nhưng ngay sau đó, thân thể nàng rung lên, đột nhiên cứng đờ. Bởi vì đứa bé đã nắm một thanh đoản kiếm trong tay, đột nhiên nâng lên dè vào chỗ tim này.

“Tránh ra!” Không biết từ lúc nào Tô Ma đã nhặt được thanh đoản kiếm rơi trên cỏ, chỉ vào ngực Như Ý, muốn ngăn cản nữ tử đang muốn ôm lấy mình, giọng nói lạnh lùng.

“Như Ý!” Giản Lâm thốt lên ngạc nhiên không dám tin vào mắt mình, cậu vừa định bước lên thì Như Ý đã nhanh ra hiệu ngăn cản cậu.

Tô Ma nhìn những người cùng dân tộc trước mắt mình, trong mắt đầy vẻ chán ghét.

“Ta đã nói rồi, đừng chạm vào ta”.

“Tô Ma! Con... con làm sao vậy?” Hai tay Như Ý cứng ngắc không tin nổi, nhìn đứa bé thì thào: “Chúng ta là đồng bào của con, tới để giúp con mà!”.

“Giúp ta? Các ngươi chỉ muốn tìm lại Hải hoàng của chính mình thôi!” Cỗ tay gầy guộc của đứa bé nắm đoản kiếm không nhượng bộ, ánh mắt dè phòng: “Ngươi muốn đưa ta đến đại doanh Phục Quốc Quân. Hừ, nơi đó có ba ông già. Trong lúc hôn mê ta đã nghe được bọn họ nói rồi”. Nói đến đây đứa bé cười lạnh: “Nếu Long thần không chịu cứu ta, ta không

phải là người các người muốn tìm, thì các người cũng chẳng quan tâm gì đến sống chết của ta nữa, có đúng không?”.

Khoảnh khắc kia Giản Lâm cùng Như Ý đều im lặng hít một hơi lạnh. Thật không nghĩ tới đứa bé này lại làm bộ hôn mê, nghe lén nhóm người thủ lĩnh Phục Quốc Quân ở đại doanh Kính Hồ nói chuyện, hơn nữa dọc đường đi vẫn làm như không biết gì. Một đứa bé mà tâm tư lại có thể sâu xa đến thế.

“Sao ta có thể bỏ mặc con không quan tâm? Ta đã hứa với Ngự Cơ sẽ chăm sóc cho con thật tốt mà”. Như Ý vội vàng nói, muốn trấn an đứa bé đang xù lông: “Huống chi hiện con đã là Hải hoàng được Long thần thừa nhận, các trưởng lão nhất định sẽ đối đãi thật tốt với con. Tô Ma, theo ta trở về đi, con sẽ trở thành vua của chúng ta mà”.

Đứa bé lại lắc đầu tỏ vẻ khinh thường: “Ta không thèm làm vua của các người”.

“Cái gì?” Giản Lâm và Như Ý cùng kêu lên một tiếng, chỉ một câu nói ngắn gọn như vậy lại giống như sét đánh, khiến người nghe như rơi vào địa ngục. Đứa bé này đang nói cái gì? Nó lại còn nói nó không muốn trở thành Hải hoàng ư? Từ sau khi Hải quốc mất nước, tất cả Giao nhân đã chờ đợi Hải hoàng suốt bảy ngàn năm. Thế mà bảy ngàn năm sau chuyển thế của Hải hoàng sống lại lại nói không muốn trở thành người đứng đầu bọn họ. Điều này sao có thể?

“Ta hận nhất chính là kẻ khác coi ta như hàng hóa mà đem ra mua bán, cho dù được mua để làm nô lệ hay mua để làm vua”.

Giọng nói của đứa bé lạnh băng nhìn hai người cùng tộc, ánh mắt sắc bén: “Hừ, Phục Quốc Quân các người có khác gì đám người Không Tang chết tiệt kia”. Dừng một chút, đứa bé khẽ lắc đầu: “Không, còn có người Không Tang thậm chí tốt hơn các người nữa”.

“Không! Không phải như thế!” Như Ý vội vàng nói: “Sao con có thể nghĩ như vậy? Người Không Tang sao có thể tốt hơn đồng bào chúng ta? Con điên rồi sao?”

“Ta đương nhiên không điên!”. Ánh mắt Tô Ma đầy vẻ chán ghét: “Các người mới điên ấy!”.

Như Ý và Giản Lâm đều giật mình không nói nên lời, đã nhiều năm qua đi nàng vẫn còn nhớ rõ bộ dạng đứa bé bị nhốt trong lồng sắt, vừa gầy yếu vừa quái gở giống như một con thú nhỏ. Nhiều năm không gặp, đứa bé này lang bạt khắp nơi, không biết đã trải qua bao nhiêu đau khổ, lại

biến thành dáng vẻ già dặn trước tuổi thế này, cầm kiếm trong tay nói với nàng những lời như vậy.

“Sao con có thể không tin dì Như chứ? Mau trở về với chúng ta đi!”. Trong lòng Như Ý đã xót bất chấp thanh đoản kiếm còn đặt trên ngực, muốn đưa tay ôm lấy đứa bé.

Đúng vậy, nàng không tin đứa bé này thật sự dám giết người. Không cần biết thế nào, nàng cũng không thể cho nó rời đi.

Nhưng mà nhìn thấy nàng tuyệt vọng đặt cược tất cả, Tô Ma biến sắc. Trong mắt nó càng rõ vẻ thù địch hơn.

“Cút ngay!” Đứa bé nghiêng răng nghiêng lợi, đoản kiếm trong tay thật sự không hề thu lại.

Phập một tiếng, mũi kiếm xuyên qua da thịt Như Ý. Sắc mặt hoa khôi Diệp Thành đau đớn vô cùng, đồng thời cũng mang theo vẻ quyết tâm liều lĩnh, không tiếc thân thể bị đâm thủng, cũng muốn ôm đứa bé vào lòng.

Vào thời khắc sinh tử đó đột nhiên có một tiếng gió ập đến sau gáy Tô Ma. Đứa bé “A” lên một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ bất ngờ cùng khiếp sợ, thân hình nhoáng lên một cái, rớt cuộc ngã xuống.

Giản Lâm ra tay trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc, dứt khoát đánh cho Tô Ma ngất đi, giải quyết tình thế nguy hiểm trước. Cậu đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay Tô Ma, nhìn thoáng qua mũi kiếm đã nhuốm máu Như Ý, cậu không khỏi hít một hơi lạnh, nhỏ giọng lầm bầm: “Nguy hiểm thật, nhóc con này đúng là muốn giết người mà. Như Ý, cô cũng thật là... sao có thể không màng tính mạng mình như thế?”.

“Không! Chúng ta không thể để mất nó!” Như Ý thì thào không biết là đau trong lòng hay đau trong thân thể, cả người run rẩy: “Giản Lâm, chúng ta không thể để mất đi đứa bé này”.

“Tôi biết!” Giản Lâm là một người lính, hành động mạnh mẽ dứt khoát, hoàn toàn không dụi dằng cảm tính giống như Như Ý. Vừa nói vừa cúi đầu xuống nâng đứa bé dậy, trói hai tay hai chân nó lại: “Cho nên đừng có nói nhiều với nó làm gì, mau chóng đưa thằng nhóc này về thôi”.

“Cẩn thận một chút!”. Như Ý thấy đau lòng: “Đừng làm nó đau!”.

Giản Lâm dễ dàng trói chặt Tô Ma lại, gom hết đồ đạc rơi trên mặt đất, thậm chí nhặt cả khối bào thai đã bị Long thần phong ấn, để vào bọc hành lý xong quay lại nói với Như Ý: “Trở về rồi để các trưởng lão

thuyết phục nó đi. Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Nơi này không an toàn, mau rời đi càng sớm càng tốt”.

“Được”.

Như Ý cuối cùng cũng hoàn hồn đưa tay đón lấy Tô Ma buộc trên lưng, ép chặt khối thịt kia vào trong. Nàng tự mình mang hết hành lý để Giản Lâm cầm kiếm đối phó với nhiều bất trắc trên đường đi. Hai người bọn họ từ vực sâu Thương Ngô một lần nữa trở về, xuyên qua khu rừng Ác Mộng.

Khi hai người trở về, trời đã tối hẳn. Những âm thanh kỳ quái vang lên khắp nơi trong khu rừng Ác Mộng. Cây Tùng La rục rịch trên mặt đất, thăm dò đoàn người đi qua. Giản Lâm cầm kiếm mở đường phía trước, Như Ý cõng Tô Ma theo sát phía sau, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Kỳ quái!” Giản Lâm khẽ nói: “Những thứ kia vẫn còn bám theo chúng ta”.

“Sao lại thế?” Như Ý có chút nghi hoặc. Những Giao nhân này đã phải chịu hết mọi tra tấn mà chết đi, theo lý mà nói bọn họ sẽ không tấn công người cùng tộc. Nhưng tại sao dọc đường đi bọn họ vẫn bám chặt hai người.

Hai người hết sức cảnh giác, may mắn không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà đúng lúc bọn họ đang chuẩn bị an toàn rời khỏi cảnh rừng. Đứa bé trên lưng Như Ý bỗng dừng lại, cậu phát hiện bản thân đang bị trói chặt thì bắt đầu phản kháng mạnh mẽ giống như một con thú nhỏ.

“Đừng quậy!” Như Ý thờ dãi: “Theo chúng ta về đại doanh Kính Hồ đi”.

“Không!” Ta không về với các ngươi đâu. Tô Ma giãy dụa lớn tiếng: “Thả ta ra!”.

Sức vùng vẫy của đứa bé yếu ớt không đáng nói, nhưng điều kỳ quặc là khi cậu hét lên hai chữ “thả ta ra” thì cả khu rừng rậm đều chấn động. Vào lúc tiếng “thả ta ra” lần thứ hai được cất lên, cả khu rừng giống như nghe được mệnh lệnh. Những cây Tùng La từ nơi sâu nhất phát ra tiếng hét chói tai rồi đồng loạt lao tới từ khắp bốn phía.

“Trời ạ!” Như Ý hét thốt thanh, nhắc nhở Giản Lâm: “Cẩn thận!”

Cả khu rừng giống như đang nhảy múa điên cuồng, xung quanh là một màu trắng toát. Tất cả những cây Tùng La đang ngủ đông đồng loạt tấn công bọn họ. Cây Tùng La tóc trắng dẫn đầu liều mạng bao vây hai người họ, vươn cánh tay dài mảnh khảnh ra, dùng móng tay sắc bén cắt đứt dây

trôi, đoạt lấy đứa bé trên lưng Như Ý. Mặc nàng cùng Giản Lâm liều mạng chống cự nhưng vẫn không sao mở được một con đường máu giữa đám cây Tùng La.

Đám Tùng La lại như bị cái gì đó điều khiển. Sau khi cướp được Tô Ma lập tức mang đứa trẻ đến dòng suối rồi lặn xuống đáy nước giống như người cá, biến mất nhanh chóng không còn dấu vết.

Chỉ một tiếng cầu cứu của Tô Ma đã khiến cho vô số cây Tùng La điên cuồng đánh tới, mang đứa bé đi. Một đôi tay trắng bệch vươn lên từ trong nước, bế theo đứa bé gầy gò hướng về phía sâu nhất của dòng chảy, giống như tấm lá sen màu trắng đang nâng lấy đứa bé.

Cây Tùng La dẫn đầu nhìn Tô Ma, bởi vì kích động mà run lên nhẹ nhẹ, nói không nên lời.

Đây chính là Hải hoàng trong truyền thuyết, chính là đứa bé gầy yếu đến chính bản thân mình cũng không bảo vệ nổi sao? Tương lai sẽ có một ngày đứa bé này gánh vác trọng trách to lớn như vậy ư?

“Buông ta ra!” Đứa bé giãy dụa yếu ớt, ba chữ vừa cất lên giống như một câu thần chú, vô số dây leo đan vào nhau chằng chịt lập tức buông lỏng, Tô Ma trôi lơ lửng trong mặt nước, mái tóc dài màu lam bồng bềnh như tảo biển, nhìn thấy xung quanh toàn là yêu quái, ánh mắt tràn đầy cảnh giác. Cậu vừa mới động đậy, vô số cánh tay trắng bệch cũng động đậy theo giống như rừng rậm xung quanh mình, không cho cậu rời đi.

Đứa bé nhìn đám yêu quái trước mắt thì hỏi: “Các ngươi cũng muốn cướp ta về làm vua của các ngươi sao?”.

“Đương nhiên không phải!” Cây Tùng La tóc trắng dẫn đầu sợ run lên: “Vừa rồi ngài phát ra mệnh lệnh, muốn thoát khỏi những Giao nhân kia, vì thế chúng tôi chỉ nghe theo mệnh lệnh của ngài, không có gì hơn”.

“Thật ư?” Đứa bé im lặng như muốn phán đoán xem lời của những yêu quái này có phải là thật không, sau một lúc lâu thì lắc đầu: “Không đúng! Thế sao lúc đầu khi chúng ta vừa mới tới, các ngươi lại tấn công? Lúc đó ta cũng đâu có ra lệnh tấn công bọn họ?”.

“Không phải ngài sao? Khi đó rõ ràng chúng tôi nghe được tiếng ngài gọi?”. Cây Tùng La tóc trắng dẫn đầu hiển nhiên cũng kinh ngạc: “Tôi nghe thấy ngài nói muốn giết chết hai người bọn họ, cho nên mới liều lĩnh động thủ, chứ khi không sao chúng tôi có thể tự tấn công đồng bào của mình?”.

“Nói láo!” Tô Ma nhíu mày: “Sao ta có thể sai khiến các người giết chết dì Như chứ?”.

“Nhưng chúng tôi rõ ràng nghe được...”

“Ha ha”. Đúng lúc hai người họ tranh cãi, trên mặt nước bỗng nhiên truyền tới một tiếng cười lạnh. Cây Tùng La tóc trắng dẫn đầu quay phắt đầu lại, thấy trên mặt suối trong không biết đã trôi đến một cái bọc từ lúc nào, trong bọc có một khuôn mặt thò ra nở nụ cười quái dị. Khoảnh khắc ấy, Tô Ma hét lên một tiếng kinh sợ, cả thân thể đều co lại.

Cái bào thai được phẫu thuật ra từ trong thân thể cậu đang nổi từ dưới nước lên.

“Đây là thứ gì vậy?” Cây Tùng La tóc trắng ngạc nhiên vươn tay vớt bọc hành lý lên ngắm nghía: “Là một hình nộm à?”.

Tô Ma chột hiệu ra: Đúng vậy, mới vừa rồi, âm thanh mà cây Tùng La nghe được không phải do cậu ấy nói, mà từ chính thứ kỳ dị trước mắt này. Chính là bào thai tà ác song sinh. Long thần đã nói trong suốt cuộc đời này nó sẽ quán lấy cậu như một ác mộng.

“Đây là đồ của ta!” Tô Ma chộp lấy bào thai bỏ vào áo, nhìn cây Tùng La tóc trắng, giọng nói vẫn tràn đầy thù địch như trước: “Nhưng, vì sao các người lại nghe theo mệnh lệnh của ta?”.

“Bởi vì ngài là Hải hoàng được Long thần thừa nhận!” Cây Tùng La tóc trắng kính cẩn cúi đầu thành khẩn trả lời: “Tất cả Giao nhân bất luận là sống hay chết, sao có thể không nghe lệnh của Hải hoàng!”

“Hải hoàng?” Trên mặt đứa bé lộ vẻ khó tin, dừng một chút lại hỏi: “Lời nói của ta, các người thật sự đều nghe sao?”.

“Đúng ạ!” Cây Tùng La tóc trắng trả lời dứt khoát: “Bất kể là mệnh lệnh gì!”.

“Nếu ta muốn đi đâu, các người cũng sẽ đưa ta đi sao?”

“Đương nhiên! Chúng tôi đâu dám trái ý ngài!” Cây Tùng La tóc trắng không chút nghĩ ngợi gật đầu: “Bất kể ngài muốn làm gì chúng tôi đều nghe theo, ngài muốn đi đâu chúng tôi đều sẽ đưa ngài đi”.

“Thật sao?” Một niềm vui hiện thoáng qua trên mặt đứa bé, do dự một lát nói: “Ta không muốn quay về đại doanh Kính Hồ. Ta... ta muốn đến Diệp Thành”.

“Được! Tất cả đều nghe theo lời căn dặn của ngài!” Cây Tùng La tóc trắng tiếp nhận mệnh lệnh không cần suy nghĩ: “Chúng tôi có thể hộ tống ngài đến cầu nổi ở quận Tức Phong, đó là cự ly xa nhất mà chúng tôi có thể đến được. Khi còn sống chúng tôi đều bị người Không Tang dùng cấm chú phong ấn tại Cửu Nghi, không thể rời khỏi nơi này quá xa”.

“Các người không cần đi theo ta!” Tô Ma lắc đầu, vẫn tỏ vẻ đề phòng: “Đưa ta đến cầu nổi, ta tự mình trở về”.

“Vây cũng được” Thủ lĩnh Tùng La gật đầu, nhìn thoáng qua đứa trẻ gầy yếu, nhin không được hỏi: “Nhưng... ngài muốn đến Diệp Thành làm gì? Nơi đó vừa mới bao vây diệt trừ Phục Quốc Quân, chính là nơi không an toàn nhất đối với Giao nhân!”.

“Ta nhất định phải trở về!” Đứa bé lắc đầu ngược mắt về phía phương xa trong làn nước, nhẹ giọng nói: “Đã ra ngoài lâu như vậy rồi, không thể khiến cho tỷ tỷ lo lắng nữa”.

“Tỷ tỷ ư...” Thủ lĩnh Tùng La hơi kinh ngạc, lại nhìn xuống không dám hỏi.

Nhưng mà, Tô Ma nơi vực thăm Thương Ngô xa xôi lại không hề biết rằng dù cậu trai qua muôn vàn khó khăn cũng muốn trở về Diệp Thành để gặp Chu Nhan, thì tiểu quận chúa Xích tộc kia lại đã không còn ở Diệp Thành nữa.

Giờ này nàng đang ở Đê đô Già Lam trung tâm Kính Hồ, chính mình cũng đang bị mắc kẹt trong một chiếc lồng khác.

Vây khốn nàng, chính là xiềng xích vô hình vô tận của thế gian.

-----oOo-----

Chương 108: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 108: Cung đình biến (1)

Bởi vì đã đồng ý liên hôn, chuyện liên quan đến hai đại vương tộc phải vào cung xin ban hôn mới được. Vừa sáng ra, Chu Nhan đã dậy rửa mặt trang điểm, đi theo phụ vương và mẫu phi vào cung yết kiến Bắc Miện đế.

Ở quá khứ xa xôi, khi nàng mới khoảng sáu tuổi, cũng đã từng đi theo phụ vương vào hoàng cung Đế đô, yết kiến Bắc Miện đế một lần. Khi đó, Đế quân ban cho nàng cùng các quận chúa lục bộ mỗi người một thanh ngọc Như Ý, hai chuỗi dạ minh châu, một hộp long diên hương. Các quận chúa khác đều ngạc nhiên ngắm nghía bảo ngọc minh châu đẹp đẽ, chỉ có nàng không hứng thú gì với mấy món đồ này, chỉ tiện tay đưa cho Thịnh ma ma rồi một mình lên ra ngoài ngắm nghía.

Nàng nghịch ngợm, thậm chí còn thừa dịp thị nữ không chú ý đến, trèo lên mái đỉnh Bạch Tháp thò đầu ra. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy toàn cảnh Vân Hoang, bên dưới mây trắng chợp chờn mênh mông, thật hải bao la. Kính Hồ tựa như hai mắt ngọc khổng lồ lạng lẽ nhìn vạn vật dưới vòm trời nguy nga tráng lệ.

Cô gái nhỏ lúc ấy không khỏi thầm thích thú, mở hai tay muốn ôm lấy mây mù xung quanh. Các thị nữ hét toáng lên nhanh chóng chạy đến kéo nàng xuống dưới. Lúc đó, giây phút nhìn thấy cả cõi Vân Hoang, trong mắt nàng đã khắc sâu hình ảnh đó.

Giờ đây nàng mười chín tuổi, lần thứ hai đến Đế đô, cũng đã mang một loại tâm tình khác.

Trước khi vào thành, Chu Nhan lén vén màn cửa lên, thoáng nhìn ra bên ngoài. Đập vào mắt nàng là bức tường đá trắng khổng lồ cao vô tận, đến mức dù ngẩng đầu lên cũng không thể thấy hết đỉnh. Đó là móng của chùa Bạch Tháp. Theo truyền thuyết chùa Bạch Tháp cao sáu vạn bốn ngàn thước, riêng đế đã rộng một ngàn mẫu, chiếm một phần mười diện tích cả Đế đô. Bảy ngàn năm trước Tinh Tôn đại đế – Đế vương vĩ đại nhất trong lịch sử Không Tang, người khai sáng vương triều Bì Lăng – đã dùng máu của chín trăm trinh nữ hiến tế trước trời, chôn cất khắp sáu mặt nền Bạch tháp, lại cần đến ba mươi vạn dân lao động suốt ba mươi năm mới xây nên được ngôi chùa Bạch Tháp thông thiên, được xưng là trái tim của Vân Hoang này. Mấy ngàn năm qua các triều đại đổi thay sinh tử luân hồi, cho dù là Đế vương hay binh sĩ đền hóa ra xương rồi,

chỉ có tòa tháp này vẫn lẳng lẳng đứng đó. Mà hôm nay nó lại chứng kiến thời khắc bước ngoặt của cuộc đời nàng.

Đoàn người Xích vương ngựa xe như nước đã đến bên ngoài cung, từ đại môn nối đuôi nhau đi vào. Còn chưa tới Tử Thần điện, nàng đã nhận thấy sự yên tĩnh khác thường trong cung. Người hầu, cung nữ đi tới đi lui, tuy rằng ai cũng cúi đầu im lặng, nhưng trên mặt mỗi người đều tỏ vẻ hoảng hốt. Chu Nhan ngạc nhiên: Có chuyện gì vậy, vì sao không khí trong cung lạ vậy? Nghe nói gần đây bệnh tình Đế quân ngày một nghiêm trọng. Nhìn bộ dạng này của bọn họ, chẳng lẽ có chuyện rồi sao?

Nàng đi theo phụ vương và mẫu phi đã chờ rất lâu ở điện phụ nhưng bên trong vẫn không có ý chỉ tuyên gọi. Sắc mặt Xích vương dần dần trở nên nặng nề, gương mặt nhìn ra ngoài. Lúc này có lẽ Bạch vương cũng đã tới rồi, bị sắp xếp ở một điện phụ khác. Rốt cuộc không biết đang có chuyện gì đây?

Trong tay áo Xích vương lén đan chéo tay, dùng pháp thuật hóa ra một con chim câu, muốn thăm dò chỗ Bạch vương. Nhưng mà chim câu bay đi rồi đều mất tích như rơi vào lưới trời, không đường trở lại.

Xích vương âm thầm lo lắng, nhưng vì sợ vợ con cũng lo theo nên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ khẽ dặn Chu Nhan: “Sau khi vào trong cung con phải theo sát ta, không được rời khỏi nửa bước, có biết chưa?”.

“Vâng!”. Hôm nay Chu Nhan đặc biệt nghe lời, lập tức gật đầu.

Cả nhà Xích vương đợi ở điện phụ nửa ngày, cuối cùng cũng thấy tổng quản đại nội đi từ bên trong ra, mang theo một đám ngự y bên người, nhìn ông từ xa. Trong lòng Xích vương bất an, đang chuẩn bị nghĩ cách đi hỏi thăm một chút, thì bỗng nhiên sau lưng có một trận gió thổi qua, tay áo khẽ động. Ông nắm chặt ngón tay lại theo bản năng, một luồng ánh sáng chui vào lòng bàn tay. Đó là con chim phép thuật đã truyền tin trở về.

“Hôm nay có biến, nhất định phải cẩn thận”.

Lời Bạch vương truyền tới, lại chỉ ngắn gọn như vậy.

Cái gì? Xích vương giật mình sợ hãi, lập tức dập tắt con chim phép thuật, quay đầu nhìn thoáng qua thâm cung. Lúc này không biết ông nhìn thấy cái gì từ trong bóng râm phía xa, bỗng nhiên biến sắc.

“Tuyên Bạch vương, Xích vương yết kiến!”

Đúng lúc đó trong cung truyền ra lời triệu kiến. Xích vương nhìn thoáng qua thê tử cùng con gái, trong ánh mắt mơ hồ có chút khác thường. Nhưng mà nội thị đã đứng bên cạnh chờ rồi, không thể chậm trễ được.

Xích vương sửa sang lại quần áo theo nội thị đi vào, trong lúc xoay người đột nhiên nói thầm với nữ nhi một câu: “A Nhan, chăm sóc tốt mẫu phi của con”.

“Sao ạ?”. Chu Nhan bỗng nôn nao, trái tim nặng trĩu. So sánh giữa hai người, mẫu phi chỉ là một người thường không có pháp thuật, lúc này phụ vương lại dặn dò như thế, giống như ám chỉ sắp có đại biến. Nhưng đã đến nội cung Đế đô, còn có thể phát sinh việc ngoài ý muốn gì được?

Nàng suy nghĩ thật nhanh, ngón tay xoẹt qua tay áo, ngưng tụ linh lực ở đầu ngón tay, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Cùng phụ mẫu đi vào Tử Thần điện. Dọc theo đường đi không khí càng thêm nghiêm trang. Trên đài quan sát mơ hồ có cung thủ chớp động. Hai bên đường đi đầy những thị vệ. Nhìn thoáng lại trong đó hình như có người trông rất quen mặt. Không phải là thị vệ cấm cung, mà là kỵ binh giỏi nhất trong quân đội: Ảnh chiến sĩ!

Chuyện gì đang xảy ra? Vì sao phải gọi những tinh anh trong quân đội vào cung?

Trong ánh mắt Chu Nhan tràn đầy lo lắng, không biết hôm nay rốt cuộc là phúc hay là họa.

Nàng cẩn thận lẳng lẳng đi theo đến bên ngoài Tử Thần điện. Đoàn người Bạch vương đã chờ bên ngoài điện, nhìn thấy bọn họ đến liền liếc mắt thật nhanh. Bạch Phong Lân cũng đứng phía sau Bạch vương, trên người một thân y phục chỉnh tề, dung mạo tuấn tú, ánh mắt sắc bén nhìn nàng, cười mà như không cười, nói một câu: “Quận chúa, lại gặp nhau rồi!”

Chu Nhan không khỏi mất tự nhiên, cúi đầu quay đi. Sau hôm nay, người này sẽ trở thành phụ quân của mình sao? Bọn họ về sau sẽ phải sống chung dưới một mái nhà, sinh con đẻ cái đến già sao? Nghĩ đến tương lai như vậy, trong lòng nàng có cảm giác khó chịu không nói nên lời. Chỉ có thể cố gắng kiềm chế chính mình.

Hai nhà Bạch vương và Xích vương đứng thành hai hàng dưới hành lang, chờ Bắc Miện để tuyên kiến.

“Hôm nay có chuyện gì?”. Trong lúc đợi người hầu đi vào trong bẩm báo, Xích vương nhỏ giọng hỏi Bạch vương đứng bên cạnh: “Nghe nói

trước đó vài ngày không phải Đế quân vẫn hôn mê bất tỉnh sao? Sao hôm nay đột nhiên tuyên triệu chúng ta vào? Dọc theo đường đi nhìn cách bố trí không biết rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì?”.

“Ta cũng không biết”. Bạch vương nhìn xung quanh, nói khẽ: “Có người nói hôm nay sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên người làm là triệu Thanh phi vào, vào từ sáng sớm, cho tới bây giờ còn chưa có ra!”.

“Thanh phi?” Xích vương cả kinh nhỏ giọng: “Vì sao vừa tỉnh liền triệu kiến Thanh phi. Hay là... là Hoàng thái tử Thời Vũ đã trở về”.

“Sao có thể?” Bạch vương nhếch miệng cười: “Hoàng thái tử đó ư...”

Chỉ nói đến đó Bạch vương liền dừng lại, ánh mắt phức tạp không nói nữa.

“Hoàng thái tử rốt cuộc đi đâu?” Xích vương nhìn đồng liêu của mình, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc khó áp chế được, bỗng nói khẽ: “Tung tích của cậu ấy... rốt cuộc ông có biết hay không?”.

“Đương nhiên không biết!” Bạch vương nhỏ giọng sắc mặt không tốt: “Chẳng lẽ ông nghĩ chuyện này có liên quan đến ta?”.

“Ai chẳng biết ông và Thanh vương với Thanh phi là kẻ thù truyền kiếp. Nếu Hoàng thái tử xảy ra chuyện, ông là người được lợi nhiều nhất. Cho dù không phải là ông làm, chỉ e chuyện này cũng sẽ tính lên đầu ông thôi”. Xích vương cười khổ lắc đầu: “Chỉ sợ lần này chúng ta tiến cung lành ít dữ nhiều rồi”.

“Ông sợ sao?” Bạch vương tâm tư thâm trầm, đến lúc này rồi vẫn có thể pha trò: “Chắc không phải Thanh phi ở bên trong mài dao chờ ta đâu nhỉ? Đến lúc đó ông định đứng về phía ai?”.

Xích vương liếc nhìn đồng liêu, nói: “Đại Tư Mệnh bảo sao?”.

“Đại Tư Mệnh?” Bạch vương lắc đầu: “Nghe nói giờ phút này cũng không có ở trong cung”.

“Cái gì? Giờ mà ông ta lại không ở trong cung?” Xích vương lúc này thật sự kinh hãi, Đại Tư Mệnh là đồng minh của bọn họ ở Đế đô, trong lúc then chốt lại không ở trong cung, thật sự là...

Bạch vương thấp giọng, cũng không hiểu gì: “Ba ngày trước Đại Tư Mệnh rời khỏi Đế đô, lúc ấy ông ta có nói với ta phải đến thần miếu Cửu Nghi có chuyện quan trọng, mấy ngày nữa sẽ về. Cũng không biết ông ta rốt cuộc đang tính cái gì nữa”.

“Lão già chết tiệt này”. Xích vương có chút phẫn nộ: “Làm gì cũng không thương lượng trước với chúng ta”.

Hai vị phiến vương nhỏ giọng bàn luận, trong lòng đều có chút bất an, không biết hôm nay vào cung sẽ phải đối mặt với cục diện gì. Bạch vương âm thầm chỉ lên cây tùng trước cửa Tử Thần điện, thấp giọng: “Lúc vào trong ông có thấy những người trốn sau bóng cây không? Có kiếm khí đó, hình như là môn hạ Kiếm Thánh”.

“Quả nhiên là môn hạ Kiếm Thánh, ta còn tưởng ta nhìn lầm chứ”. Xích vương hít sâu một hơi: “Không phải bọn họ đều đã lánh đời, rất lâu không xuất hiện trên thế gian rồi sao?”.

Bạch vương khẽ đáp: “Cho nên hôm nay thật sự là bất thường”.

Tông môn Kiếm Thánh có lịch sử lâu đời, tồn tại từ thời kỳ Tinh Tôn đại đế và Bạch Vy hoàng hậu. Môn phái kế thừa qua ngàn năm, lấy kiếm đạo lập thế, mỗi đời Kiếm Thành đều là một nam một nữ, chia ra truyền thừa kiếm thuật theo phong cách khác nhau, đủ để so sánh với tông sư pháp thuật có tu vi cao nhất thế gian.

Nhưng mà, tuy rằng môn phái Kiếm Thánh thường xuyên thu nhận những thiếu niên tài năng thiên bẩm từ lục bộ vương tộc làm đệ tử môn hạ, nhưng luôn đứng ngoài vòng xoáy quyền lực, không can dự vào tranh đấu triều đình của Không Tang. Nhưng sao lúc này môn hạ Kiếm Thánh lại xuất hiện ở trong cung vậy?

Lẽ nào lần vào cung lại lại là một bữa Hồng Môn Yến?

Hai vị phiến vương vừa thì thầm to nhỏ với nhau được chót lát thì nội thị đã đi ra, tuyên người ở ngoài vào yết kiến. Bạch vương và Xích vương không thể nói thêm nữa, chỉ có thể dẫn theo gia quyến đi vào.

Vừa mới đi vào, cửa thần điện phía sau liền đóng lại. Khoảnh khắc đó Chu Nhan giật mình, theo bản năng đi về phía trước chắn ở trước mặt phụ thân. Ở trong điện, sau bức màn che nặng nề, vô số kiếm quang lạnh lẽo lóe lên.

Có nguy hiểm! Ngay lúc đó Chu Nhan không chút nghĩ ngợi, mạnh mẽ ấn tay xuống đất hét lên một tiếng, lập tức vô số cây cối trời lên khỏi mặt đất, kết thành một hàng rào bảo vệ nàng và phụ mẫu vào trong không một kẽ hở.

Mà ở phía bên kia, cha con Bạch vương nhìn nàng một cái, cũng bất động thanh sắc.

“Khụ khụ... Thiên Thu! Thân thủ tốt lắm!” Ở sau màn tre bỗng nhiên truyền ra một giọng nói yếu ớt khàn khàn, rõ ràng là Bắc Miện Đế.

“Xích vương, con gái nhỏ của ông quả nhiên là xuất sắc!”

“A Nhan! Không được vô lễ trước mặt Đế quân!” Xích vương vừa thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng cả kinh, khẽ quát con gái đang giương cung bạt kiếm: “Phá bỏ kết giới đi!”

Chu Nhan do dự một chút nhìn những người cầm kiếm xung quanh, đành thu hồi pháp thuật rồi lùi xuống đứng phía sau phụ vương một chút không rời.

Xích vương và Bạch vương liếc nhìn nhau, cùng bước lên cúi đầu quỳ xuống: “Khấu kiến Đế quân!”.

Mọi người cùng nhau hành lễ, Chu Nhan bất đắc dĩ cũng chỉ có thể quỳ xuống cùng Bạch Phong Lân. Nhưng mànàng căng thẳng, luôn trực chờ cảnh giác sau lưng.

Ở trong cung điện sâu thẳm, khắp nơi đều là kiếm khí lạnh lẽo, không biết có bao nhiêu cao thủ ẩn nấp trong bóng tối.

Nàng đang nghĩ ngợi lung tung thì đã nghe thấy tiếng Bắc Miện Đế sau màn che ho khan: “Tuổi còn nhỏ đã có thể nắm giữ pháp thuật cao thâm như vậy. Tốt lắm! Tốt lắm!”.

“Tạ ơn Đế quân khích lệ!” Xích vương thấp giọng: “Mong Đế quân giữ gìn long thể”.

Màn đơn hơi động được vén lên hai bên, treo trên móc ngọc, ánh đèn dầu xuyên thấu vào trong rèm. Bắc Miện Đế được nâng dậy, dựa vào thành giường không ngừng ho khan, giọng nói vô cùng suy nhược, giống như ngọn đèn trước gió, chầm chậm gập đầu.

“Hôn lễ giữa hai tộc Bạch – Xích là một chuyện tốt, có thể làm cho Không Tang ổn định hơn. Trẫm... trẫm đồng ý!”

“Đa tạ Đế quân thành toàn!”. Bạch vương và Xích vương vốn có chút lo sợ bất an, sợ hôm nay xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, giờ phút này nghe được câu này như trút được tảng đá trong lòng, vội vã tạ ơn.

Bắc Miện Đế đưa tay lên: “Bình... bình thân đi...”

Hai vị phiên vương ngẩng lên, sắc mặt có chút kinh ngạc. Trước đó vài ngày Bắc Miện Đế đã lâm vào hôn mê, ai cũng đều nghĩ rằng chỉ là chuyện sớm muộn. Vì sao hôm nay đến đây lại thấy Đế quân thần trí rõ

ràng, nói năng bình thường, dường như đã khỏe hơn mấy ngày trước rất nhiều. Chẳng lẽ mấy ngày trước Đế quân bị bệnh chỉ là để che mắt, vậy thì là che mắt ai?

Trong lòng Bạch vương và Đế vương đều không yên, liếc mắt nhìn nhau một cái. Lại nghe Đế quân ở bên giường bệnh, sau tấm màn che ho khan vài tiếng, nói: “Hai ông... một mình bước lên đây nói chuyện đi”.

“Cái gì?” Trong lòng hai vị phiên vương lo lắng nhưng không thể không tiến lên. Chu Nhan cũng lo lắng nhưng không có ý chỉ cũng không thể bước theo phụ vương được. Nàng ngược mắt lên lẳng lẳng quan sát một vòng.

Giường của Đế quân Không Tang được chạm khắc bằng gỗ trầm hương. Khung giường to, hoa lệ vô cùng, chia làm ba bậc. Bậc thứ nhất là nơi tiếp khách, bậc thứ hai là nơi để hạ nhân hầu hạ, bậc thứ ba mới là chỗ Đế quân nằm. Mỗi một bậc đều có một màn che hoa lệ. Lúc này nhìn lại mới thấy ở trong màn che sâu nhất chỗ Đế quân nằm loáng thoáng có hai bóng người một nam một nữ, không nhìn rõ mặt, chỉ lẳng im xa xa nhìn lại cũng đủ khiến cho nàng sợ hãi hiện ra mặt.

Hai người kia đều là tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ e còn lợi hại hơn mình. Nàng vừa nghĩ đến đó đã thấy Xích vương và Bạch vương vừa đến trước giường Đế quân, không biết nhìn thấy cái gì đều đột ngột thốt lên một tiếng kinh hô ngán ngùi.

“Phụ vương!”. Nàng hoảng sợ liêu mạng vọt qua, nhưng mà nàng vừa nhúc nhích, đã nghe “xoẹt” một tiếng, hai lưỡi kiếm nhanh như chớp từ trong bóng tối đánh ra, sắc bén vô cùng. Ngón tay nàng vừa động, chớp mắt kết thành chiếc khiên. Nhưng chỉ nghe một tiếng lụ rách cái “roẹt”, hai luồng ánh chớp giao nhau bắn tới, chỉ một kích đó thôi, Lá Chấn Kiên Cố của nàng đã bị xuyên thủng.

Chu Nhan lão đảo lùi về phía sau, cảm giác được một ngụm máu hộc thẳng tới yết hầu.

-----oOo-----

Chương 109: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 109: Cung đình biến (2)

“Chu Nhan quận chúa!” Bạch Phong Lâm đứng một bên giữ lại nàng khẽ nói: “Đừng manh động!”.

Tuy rằng hắn chỉ lớn hơn nàng vài tuổi, nhưng toan tính quyền mưu từ nhỏ nên tính tình cũng khéo léo cẩn trọng hơn, giờ phút này hắn đã nhìn ra tình hình không đúng, chỉ sợ phụ thân đã bị giam trong đó rồi, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chu Nhan phần nộ hất tay hắn ra, sờ trên mặt phát hiện bên má có một vết xước nhỏ, máu tươi thấm ra đỏ cả nửa bên mặt. Công kích vừa rồi là từ kiếm khí, trong cõi Vân Hoang rộng lớn này, lại có người sử dụng được kiếm khí đánh tan Lá Chấn Kiên Cố của nàng.

“Là ai? Là ai có thể có thân thủ như vậy?” Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy hai người đang nấp sau màn che. Tuy hai người khuất sau bóng tối, nhưng kiếm quang trong tay họ sáng như tia chớp, chói mắt như mặt trời mới mọc, lạnh thấu xương khiến người khác không dám tới gần. Đây là...

“A Nhan! Mau lui lại!”. Xích vương vội vàng quay đầu lại quát: “Không được xằng bậy!”.

“Không... không sao”. Đệ quân nằm trên giường bệnh lại ho khan, chậm chạp phát tay: “Bảo... bảo con bé cũng lên đây đi. Phi Hoa, Lưu Mộng, hai vị không cần ngăn cản”.

Tiếng nói vừa dứt, kiếm quang lập tức biến mất.

Phi Hoa, Lưu Mộng? Khoảnh khắc kia Chu Nhan lập tức chấn động, không dám tin vào tai mình. Đây... đây không phải tên hai vị Kiếm Thánh hiện thời hay sao?

Chẳng lẽ bảo vệ bên giường Đệ quân lại là hai vị Kiếm Thánh lẫy lừng của Không Tang ư? Chu Nhan khiếp sợ, vội vàng tiến về phía trước vài bước, đi lên phía sau phụ thân, sợ lại có gì bất trắc.

Nhưng mà chờ nàng tiến đến, hai bên giường đã có người lạng lẽ xuất hiện, buông màn che, ngăn cách hoàn toàn ba người họ với thế giới bên ngoài. Ngay lập tức cả mẫu thân và Bạch Phong Lâm đều biến mất khỏi tầm mắt. Chu Nhan cảm thấy lo lắng, sợ mẫu phi một mình bên ngoài sẽ có bất trắc gì, rồi lại càng không yên tâm phụ thân, chỉ có thể lo sợ bất an nhìn thoáng về phía Đế quân trên giường bệnh. Nhưng chỉ mới thoáng trông, nàng đã không nhìn được giạt mình thốt lên kinh hãi.

Trước trường kỷ của Đế quân có một người đang nằm, y phục đẹp đẽ sang trọng, đầu đầy châu ngọc, khuôn mặt tú lệ, hiển nhiên là phi tần cao quý trong cung. Nhưng mà nữ tử kia ngã xuống đất, nơi cổ họng lại có một vết đỏ, ánh mắt mở to, đúng là đã bị kiếm khí giết chết trước mặt Bắc Miện Đế.

Người này rõ ràng là Thanh phi đang thống lĩnh hậu cung.

Khoảnh khắc ấy Chu Nhan kinh hãi nói không nên lời, mười đầu ngón tay đều phát run, biết sự tình không ổn, chỉ có thể nhanh chóng tích tụ linh lực, sẵn sàng chuẩn bị động thủ bảo vệ cha mẹ bất cứ lúc nào.

Thanh phi đã chết, khó trách bên ngoài khắp nơi đều là cao thủ canh gác cẩn mật. Đúng là đã xảy ra cung biến rồi.

“Đừng sợ!” Tựa như biết ba người bọn họ đang sợ hãi, Bắc Miện đế hơi ho khan ngắt quãng nói: “Thanh phi... Thanh phi lòng dạ ác độc, dám có ý đồ hạ độc ta. May... may mà bị ta phát hiện, giết ngay tại chỗ”.

“Cái gì?” Chu Nhan vừa muốn phát động kết giới, nghe câu như thế cũng sửng sốt. Thanh phi chết hóa ra là do Bắc Miện đế hạ lệnh, ông già này...

Nàng nhìn không được nhìn qua Bắc Miện đế trên giường bệnh, phát hiện tuy Đế quân đã gần đất xa trời, không thể di chuyển, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, giống như có kiếm sắc bên trong.

Bạch vương và Xích vương cùng chân động, liếc mắt nhìn nhau một cái. Thanh phi muốn hạ độc Đế quân cũng không phải không thể. Đế quân đã ốm liệt giường lâu như vậy, có lẽ Thanh phi đã không kiên nhẫn được từ lâu rồi. Nhưng hiện giờ Hoàng thái tử Thời Vũ mất tích, nếu động thủ bây giờ, hạ độc Đế quân lại có chút không đúng.

Với sự khôn ngoan của mình, Thanh phi chắc chắn không làm thế. Hơn nữa Đế quân tuổi cao sức yếu, ốm đau hồ đồ sao có đủ tinh tường khổng chế cục diện chứ?

Hai vị phiên vương vẫn khá nghi hoặc, không hiểu cục diện này là thế nào, bên tai đã nghe thấy Bắc Miện đế mở miệng ho khan: “Ta triệu hai vị Kiếm Thánh vào cung giết Thanh phi cho ta. Việc này... việc này không liên quan đến các ông, không cần lo lắng”.

Bạch vương và Xích vương liếc mắt một cái cùng thở phào một hơi. Hóa ra là Kiếm Thánh ra tay, giúp Đế quân diệt trừ Thanh phi. Việc này không liên quan gì tới bọn họ, không cần phải đấu đá với Thanh vương, thật sự cũng không tồi.

“Nói đúng ra hôm nay các ông tới vừa đúng lúc!”. Bắc Miện Đế suy yếu khoát tay, ý bảo hai vị vương gia tiến lên phía trước một bước: “Ta... ta đang muốn soạn thảo chiếu thư, việc này vô cùng quan trọng, vừa hay cần hai ông hỗ trợ”.

Hai vị phiên vương trong lòng không yên, nhưng mà tới giờ phút này cũng chỉ có thể tiến lên vài bước, cung kính nói: “Xin đế quân hạ chỉ!”.

Bắc Miện đế ho khan dữ dội, rút cuộc kìm nén được một chút, gằn từng tiếng: “Ta... ta hạ chỉ... phế truất Hoàng thái tử Thời Vũ, lập Thời Ảnh làm Hoàng thái tử”.

“Cái gì?” Bạch vương và Xích vương sững sờ tại chỗ như sét đánh ngang tai, ngay cả Chu Nhan ở phía sau hai người họ cũng lập tức cứng đờ tại chỗ.

“Sao?” Bắc Miện đế nhìn hai vị phiên vương, không khỏi lộ ra ý cười sâu xa: “Chẳng lẽ... hai người các ông... phản đối ư?”.

“Không! Không ạ!” Bạch vương phản ứng lại, vội vàng lắc đầu: “Không phản đối ạ!”.

“Vây...”. Bắc Miện đế nhìn qua Xích vương. Tuy rằng Xích vương tính tình thẳng thắn, nhưng trong cái thô tục có cái tinh tế, giờ phút này cũng cân nhắc thiệt hơn, biết rằng đây là bước ngoặt quan trọng, nếu không lập tức tỏ thái độ, chớp mắt có thể dẫn tới họa diệt tộc, vì thế lập tức tiến lên quả quyết lĩnh mệnh.

“Đế quân anh minh!”.

Chỉ có Chu Nhan đứng ở một bên thốt ra: “Không!”

Một chữ thốt ra tất cả mọi người đều kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía nàng.

“A Nhan! Con... con đang làm cái gì đây!”. Xích vương không hề nghĩ tới con gái của ông không biết tốt xấu lại chặn họng đúng lúc như vậy,

không khỏi vừa sợ vừa tức, quát: “Không ai hỏi ý kiến của con, câm miệng cho ta!”.

Nhưng mà Bắc Miện đế lại không tức giận, nhìn cô bé đầy hứng thú, ho khan vài tiếng: “Vi... vì sao ngươi lại nói “không”?”.

“Chỉ... chỉ là thần cảm thấy...” Chu Nhan chần chờ giây lát, nhỏ giọng: “Mấy người ở trong này thương lượng, liền quyết định sống chết của người khác. Nhưng nếu... nếu như người đó không muốn trở thành Hoàng thái tử thì sao?”.

“Đúng là trẻ con!” Xích vương nhin không được cười khẩy: “Làm gì có ai lại không muốn trở thành Hoàng thái tử chứ?”.

“Thế nhưng...” Nàng nhin không được lại phản bác.

Sư phụ là người thanh cao như thế, từ nhỏ đã không có lòng tranh quyền đoạt lợi, đã sớm tính toán sau khi từ bỏ thần chức sẽ ngao du thiên hạ, sao có thể trở về Đế đô kế thừa Đế vị được? Đế quân thật sự là bệnh đến hồ đồ rồi! Sao có thể đến lúc này tùy tiện sửa chiếu thư lập lại Hoàng thái tử? Làm thế này chẳng khác nào phán tử hình cho Thời Vũ, hơn nữa lại vô tình ép buộc đày sư phụ vào vòng xoáy vương quyền.

“Câm miệng cho ta!” Xích vương quát một tiếng chói tai, cắt đứt lời đứa con gái không biết tốt xấu: “Ở đây không có chuyện của con! Cẩn thận còn nói nhảm ta sẽ đánh gãy chân con!”

Chu Nhan tức giận phồng mang trợn mắt nhìn phụ vương, nhưng mà Bắc Miện đế cũng có chút dăm chiêu nhìn nàng, gật đầu: “Ngươi... ngươi hiểu Thời Ảnh sao? Vì sao... vì sao ngươi cảm thấy nó sẽ không trở về làm Hoàng thái tử?”.

“Thần...” Chu Nhan không biết giải thích như thế nào, nhất thời sợ run. Nàng không biết phải nói ra những chuyện rối rắm trước đây như thế nào. Huống chi lúc này hai người bọn họ đã ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên quan gì đến nhau nữa. Giờ phút này, nàng lấy tư cách gì xen vào con đường của sư phụ?

Chu Nhan không biết nói như thế nào, Bạch vương bên kia đã lấy bút mực trên bàn xuống, trải ra trước giường bệnh của Đế quân. Bắc Miện đế không tiếp tục nói chuyện với nàng. Cố gắng chống đỡ thân thể, cố gắng đọc ra ý chỉ bằng giọng nói đứt quãng. Giữa thâm cung họ đang soạn một đạo chiếu thư làm thay đổi cả vận mệnh Không Tang.

“Thanh phi có lòng riêng, muốn mưu hại trẫm trước giường bệnh, đặc biệt ban chết, tước bỏ địa vị Hoàng thái tử của Thời Vũ, phế làm thứ

nhân. Đồng thời lập Thời Ảnh, đích trưởng tử do Bạch hoàng hậu sinh ra, làm Hoàng thái tử. Khâm thờ!”.

Chỉ mấy câu đơn giản như vậy cũng là kinh tâm động phách. Bạch vương cùng Xích vương chuẩn bị xong chiếu thư đưa qua cho Bắc Miện để nhìn một lần. Đế quân gật đầu nặng nề, ngược mắt lên.

Xích vương vội vàng tiến tới dâng ngọc tỷ truyền quốc lên, Bắc Miện để dùng hết sức lực cầm lấy ngọc tỷ nặng nề đóng xuống, để lại một con dấu đỏ tươi. Việc phế lập Hoàng thái tử coi như đã định.

“Được rồi! Bây giờ tất cả đều giao lại cho các ông!”. Bắc Miện để thều thào suy yếu giao chiếu thư lại cho Bạch vương cùng Xích vương: “Tất cả những gì ta có khả năng làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi”.

Hai vị phiên vương hai mặt nhìn nhau, cầm chiếu thư nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Hôm nay bọn họ chỉ là tới xin ban hôn, lại nhìn thấy thi thể Thanh phi nằm im một chỗ, thâm cung trải qua một cuộc đại biến, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, thay đổi quá đột ngột. Mặc dù là người tâm cơ quyền mưu nhiều năm như Bạch vương cũng không hiểu hết được trong thời khắc ngắn ngủi vừa rồi ở trong thâm cung này đã xảy ra chuyện gì. Một đạo chiếu chỉ nắm ở trong tay ông chẳng khác nào cầm phải hòn than.

Dù sao Bạch vương cũng là người tranh đấu một đời, lập tức kéo Xích vương, hai người quỳ trước giường Bắc Miện để.

“Thuộc hạ lĩnh chỉ, xin Đế quân yên tâm!”. Lời này vừa nói ra, tượng trưng hai người đều đứng về phía trưởng tử. Bắc Miện để nhìn thấy hai vị phiên vương lĩnh mệnh, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nâng cánh tay suy yếu lên vẫy mấy cái ý bảo bình thân, sau đó quay đầu nói vọng vào trong: “Được rồi! Bây giờ truyền bọn họ vào đi!”.

“Ai?” Chu Nhan không khỏi kinh hãi, nghĩ rằng Đế quân là nói với hai vị kiếm thánh Không Tang bảo vệ ở bên trong, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thấy hai vị kiếm thánh sau màn che hơi nghiêng người, tránh ra một đường. Một cánh cửa phía sau mở ra không một tiếng động, hai người sánh vai đi ra.

Bọn họ xuyên qua màn che, lặng lẽ đi tới trước giường Bắc Miện để, khoảnh khắc nhìn thấy người đi tới, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

“Người...” Mối Chu Nhan hơi mấp máy không nói nên lời: “Hai người...”

Đúng vậy, đi từ bóng tối ra không phải ai khác, chính là Đại Tư Mệnh, mà lão nhân biến mất mấy ngày không thấy tăm hơi, giờ phút này lại mang theo Đại thần quan của thần miếu Cửu Nghi, trưởng tử của Đế quân đi tới nơi này.

Sư phụ! Là sư phụ! Sao người lại đến đây? Chu Nhan gần như muốn thốt lên lại cố gắng nhịn xuống, bất tri bất giác nước mắt đã rung rung. Cùng lắm cũng chỉ là một khoảng thời gian ngắn không gặp, nhưng khi Thời Ảnh xuất hiện trở lại thì đã có chút xa lạ rồi. Y không còn mặc y phục áo bào trắng đại thần quan, mà là mặc lễ phục của Hoàng thất Không Tang. Mũ cao, áo dài, thần sắc bình thản, nhìn thẳng đi tới, thậm chí khi trông thấy nàng, ngay cả đuôi lông mày cũng không chút động đậy. Đứng cạnh giường bệnh của Đế quân, nàng cứ nhìn chăm chăm y, cảm thấy trăm câu vạn chữ đều nghẹn ở cổ họng. Mối mập má không nói nổi một câu. Thời Ảnh không nhìn nàng, chỉ cúi đầu nhìn phụ thân, ánh mắt phức tạp vô cùng, thấp giọng gọi một câu:

“Phụ hoàng!”.

Ánh mắt già nua của Bắc Miện Đế bỗng dưng sáng lên, giống như có ánh lửa dây lên trong lòng, kéo hồn phách lão trở về.

“Con... đã đến rồi...” Ông cố gắng vươn tay, vẫy vẫy đưa con trai của mình.

“Ảnh Nhi...”

Thời Ảnh mặt không chút cảm xúc đi qua, cúi xuống trước giường bệnh của phụ thân. Bắc Miện đế cố gắng đưa tay lên, cánh tay khô gầy đặt lên vai y. Lão ngược mắt lên, nhìn kỹ đứa con trai của mình, hô hấp dần trở nên gấp gáp. Đột nhiên có giọt nước mắt đục ngầu chảy ra từ trong khóe mắt: “Hóa ra... hóa ra... dáng vẻ của con là như vậy, rất giống A Yên”.

Bắc Miện đế thì thào cẩn thận quan sát nam tử anh tuấn xa lạ trước mắt, giọng nói suy yếu.

“Tuy rằng ta đã không còn nhớ bộ dáng của nàng. Nhưng ta nhớ rõ ánh mắt của nàng cũng sáng như vậy, tựa như những vì sao...”.

“Vâng!” Thời Ảnh mặt không biểu cảm hờ hững nhìn phụ thân: “Nghe nói cho đến lúc chết bà cũng không nhắm mắt”.

Những lời này giống như dao đâm vào lòng Bắc Miện đế, sắc mặt lão đột nhiên trắng bệch, bàn tay đang nâng lên muốn vuốt ve hai má Thời Ảnh dừng lại, run rẩy kịch liệt, sau một lúc lâu vẫn không động đậy.

“Tại sao lại nói như vậy”. Đại Tư Mệnh liếc nhìn Thời Ảnh, vẻ mặt như trách cứ. Nhưng mà Hoàng thái tử từ ngàn dặm xa xôi trở về, thần sắc lại lãnh đạm mơ hồ lộ ra hận ý sắc bén.

“Ta biết... con sẽ không tha thứ cho ta”. Bắc Miện đế chán nản thả tay xuống, ho khan dữ dội, cả người rũ rượi: “Suốt hai mươi mấy năm... cha con chúng ta xa cách lạnh lùng... khụ khụ... chuyện tới bây giờ... còn có thể nói sao?”.

Lão cô gắng nâng tay đưa một vật đến tay Thời Ảnh: “Cho con!”.

Mặc dù là lạnh lùng như Thời Ảnh nhưng lúc này cũng không kiềm chế được rung động. Thứ mà Đế quân để vào lòng bàn tay y chính là một chiếc nhẫn, một đôi cánh bạc vươn tay nâng một viên bảo thạch rực rỡ tỏa ra ánh sáng chói mắt, linh khí vạn phần. Đó chính là nhẫn thần Hoàng Thiên, biểu tượng cho dòng máu đế vương Không Tang.

“Giao cho con... cầm... cầm lấy đi...” Bắc Miện đế nhìn trưởng tử, ánh mắt tha thiết, dứt quãng ho khan: “Đây... là quyết định cuối cùng của đời ta... ta tin... con sẽ là một hoàng đế tốt... còn tốt hơn ta gấp trăm ngàn lần...”

Thời Ảnh nhìn nhẫn thần Hoàng Thiên trong lòng bàn tay, ngón tay từ từ nắm chặt, gật đầu.

Y vẫn không nói lời nào, cũng không đưa mắt nhìn nàng. Nhưng mà Chu Nhan nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng khiếp sợ khó nói nên lời. Nàng không thể ngờ rằng, người đã nói cả đời không gặp lại ở núi Cửu Nghi, giờ khắc này lại xuất hiện ở đây. Đến khi người xuất hiện, cũng đã thay đổi sang một thân phận mà nàng không thể tới gần nữa.

Người sẽ kế thừa Hoàng Thiên, sắp sửa quân lâm thiên hạ Vân Hoang này!

Tại sao? Tại sao người lại trở về đây? Tại sao lại đồng ý tiếp nhận thân phận Hoàng thái tử? Người... người rõ ràng đã nói, không có ý định tranh đoạt quyền lực Không Tang, sẽ đi xa khỏi đây, dành cả đời để ngao du mà. Vì sao lời nói còn văng vẳng bên tai mà xoay người một cái lại làm chuyện hoàn toàn trái ngược? Vậy... vậy mà người lại nói dối nàng sao?

Chu Nhan đứng ở nơi đó nhìn Thời Ảnh nắm chặt nhẫn thần Hoàng Thiên, ánh mắt phức tạp mà đầy hoang mang, thoáng như nhìn thấy một người hoàn toàn xa lạ.

Hiển nhiên Thời Ảnh cảm giác được cái nhìn chăm chú của nàng, đôi lông mày hơi giật một cái, nhưng không nhìn nàng, chỉ cúi đầu nhìn thi thể nằm dưới chân. Kẻ mưu hại mẫu thân, gian phi ngang ngược cả đời, cuối cùng cũng đã chết, bị chồng của mình giết chết, mà đến chết cũng không biết đứa con duy nhất của mình đã xuống Hoàng tuyền từ lâu. Những chuyện xảy ra với bà ta rốt cuộc cũng là báo ứng.

Thế nhưng vì sao tới giờ phút này trong lòng y lại không cảm thấy thoải mái cho lắm?

“Thời Ảnh nhất định sẽ làm rất tốt!”. Người nói chuyện chính là Đại Tư Mệnh, từ đầu đến cuối vẫn đứng ở một bên không lên tiếng: “Người yên tâm, thần cũng sẽ tận tâm tận lực phụ tá ngài ấy!”.

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Bắc Miện đế ngẩng đầu, nhìn đứa em trai duy nhất của mình, nắm tay thì thào: “Ta kéo dài hơi thở lâu như vậy, chính là vì chờ các người trở về!”.

Ngón tay khô gầy của Đế quân run rẩy lạnh như băng. Đại Tư Mệnh đột nhiên chấn động, cũng không rút tay ra, khóe miệng ông run rẩy.

Sao vậy? Đại Tư Mệnh ông ấy khóc sao?

Khoảnh khắc ấy, Chu Nhan không dám tin vào mắt mình. Hai huynh đệ kế thừa dòng máu đế vương nắm tay giảng hòa trước giường bệnh trong thâm cung, khoảnh khắc ấy bầu không khí trở nên ngưng trệ mà rối rắm, khiến tất cả mọi người nhất thời không dám mở miệng.

Thời Ảnh nhìn cảnh tượng này, ánh mắt cũng hơi thay đổi.

“Khụ khụ... Thời Ảnh đã chính thức từ bỏ thần chức, trở về Đế đô”. Rất lâu sau đó, Bắc Miện đế mới buông tay ra, ho khan dữ dội, nhìn hai vị phiên vương: “Bạch vương, ông là cậu của Ảnh Nhi... Xích vương lại là thông gia của ông... khụ khụ... ta giao Ảnh Nhi cho hai ông đó...”

Bạch vương vội vàng tiến lên dứt khoát nói: “Xin Đế quân yên tâm!”

“Vương vị bị thay thế, nhất định phải bình ổn... Ta nghe nói Thanh vương âm thầm cấu kết với Băng tộc... khụ khụ... đừng cho ông ta có cơ hội làm loạn”. Giọng của Bắc Miện đế rất yếu, nhưng từng chữ lại rất rõ ràng.

Trong đoạn đường cuối cùng của sinh mệnh, vị hoàng đế ngày thường sa vào hưởng lạc, bỗng nhiên tỉnh táo khác thường, sắp xếp hết thảy khiến mọi người phải nhìn bằng con mắt khác.

“Vâng! Xin Đế quân yên tâm!” Bạch vương cùng Xích vương vội vàng trả lời.

“Các ông... các ông lui trước đi... sáng mai vào triều hãy tuyên đọc chiếu thư...”. Bắc Miện đế nói rất nhiều, giọng nói đã vô cùng yếu ớt.

Lão phát tay: “A Giác, đệ ra ngoài tiễn Bạch vương và Xích vương đi... Ta... ta còn có chuyện riêng muốn nói với Thời Ảnh”.

“Tuân lệnh!” Bạch vương và Xích vương kéo nhau lục tục dời đi.

Đại Tư Mệnh quay đầu nhìn thoáng qua Bắc Miện đế trên giường bệnh, ánh mắt hơi thay đổi, tựa như có chút lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn không trái ý ông, đi cùng hai vị phiên vương ra ngoài. Mà Chu Nhan đứng im tại chỗ nhất thời không biết làm sao cho phải. Đại sự long trời lở đất như vậy chẳng lẽ đã được quyết định bởi mấy câu nói đơn giản đó? Không biết vì sao trong thời khắc quan trọng này, mọi người kể cả Bắc Miện đế đều không nhắc tới Thời Vũ. Thời khắc này, đứa con kia, bản án tước vương vị kia, đồng nghĩa với sự xóa bỏ tồn tại, tàn nhẫn như thế, bạc bẽo như thế. Chu Nhan kinh ngạc nhìn thấy hết thảy, có cảm giác không hề chân thực.

“A Nhan!” Xích vương quay đầu lại nhìn Chu Nhan đang ngơ ngác trước giường Bắc Miện đế, giọng nói đầy trách cứ.

Ánh mắt Thời Ảnh khẽ động lại không hề nhìn nàng. Chu Nhan bị phụ thân gọi tỉnh, cuối cùng nàng nhìn thoáng qua Thời Ảnh trong thâm cung, quay đầu theo sát phía sau phụ thân, rời khỏi giường bệnh Đế quân đi ra ngoài. Mẫu phi đứng ở bên ngoài đã sợ đến độ mặt cắt không còn giọt máu, nhìn thấy hai cha con bọn họ xuất hiện, rớt cuộc không chống đỡ được thân thể mềm nhũn nữa mà ngã xỉu trên mặt đất.

Xích vương đỡ lấy thê tử gọi người hầu, Bạch Phong Lân cũng vội vàng xông lên khẽ hỏi chuyện Bạch vương. Bốn phía nhất thời lao xao đầy tiếng ồn. Vô số người đi qua đi lại. Chu Nhan không để ý đến họ, có chút hoảng hốt nhìn sắc trời. Chỉ chốc lát ngắn ngủi, cả Vân Hoang như trời long đất lở, mà cũng chỉ trong khoảnh khắc này, nàng nhìn thấy người quen biết mười mấy năm cũng đã trở nên xa lạ.

Chương 110: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

**Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 110: Gằn trong gang
tấc**

Sau khi mọi người rời khỏi, trong Tử Thần điện trống rỗng chỉ còn lại hai cha con họ. Gió dừng lại sau màn che, hương còn lượn lờ quanh quần trên bảo đỉnh, bầu không khí tựa như ngưng kết lại.

“Hai mươi ba năm rồi!”. Bắc Miện Đế thì thào: “Chúng ta... rút cuộc cũng gặp lại”.

Thân là Đế quân Không Tang chí cao vô thượng, giọng nói lại đầy vẻ xấu hổ cùng tâm tình cảm khái. Nhưng Thời Ảnh chỉ gục đầu xuống nhìn nhẫn thần Hoàng Thiên trong lòng bàn tay, ánh mắt phức tạp... Chiếc nhẫn do Tinh Tôn đại đế chế tạo từ thời thượng cổ, tượng trưng cho hoàng quyền Vân Hoang đang lóe lên giữa các ngón tay y, lóe mắt đến mỹ lệ.

Y thử vươn tay, đưa ngón áp út bên trái thử xỏ vào chiếc nhẫn thần.

Khi vẫn còn một khoảng cách ngắn nữa, Hoàng Thiên bỗng nhiên sáng lóe lên.

“Xem đi, nó đang hô ứng với con đó...”. Bắc Miện đế ở trên giường bệnh yên lặng nhìn trường tử của mình, hô hấp thông thả mà trầm thấp, cảm khái vạn phần: “Con là hậu duệ trực hệ của Tinh Tôn đế và hoàng hậu Bạch Vy, trên người chảy dòng máu thuần chính nhất của Đế vương Không Tang... khụ khụ... đủ để làm chủ nhân của nó...”.

Thời Ảnh lại thu ngón tay về, cũng không đeo Hoàng Thiên lên, giữa trán y lờ mờ phủ bóng ảnh nhàn nhạt, mặc dù là nắm thiên hạ trong tay, lại không có chút vui thích rõ ràng nào, lại tựa như nắm một cục than trong tay.

“Ảnh Nhi, con...”. Hồi lâu, Bắc Miện đế nhìn trường tử, rút cuộc khó khăn mở miệng nói rõ từng chữ một: “Có phải đã giết đệ đệ của con

không?”.

Khoảnh khắc ấy, Thời Ảnh bỗng nhiên cả kinh, chột ngẳng đầu lên.

Ánh mắt ông lão sắp chết sắc bén mà lạnh lùng, nhìn thẳng vào con trai duy nhất còn lại, không hề lảng tránh chút nào. Thời Ảnh giật giật khoe miệng. Y muốn nói mình không giết đệ đệ, nhưng mà nguyên nhân Thời Vũ chết lại là do y, bất luận thế nào cũng không thể tránh khỏi liên quan.

“Ha ha...” Thấy y chột thay đổi thần sắc, Bắc Miện đế nở nụ cười khỏ, thì thào: “Quả nhiên... Thời Vũ, đứa bé đáng thương... khụ khụ... đã bị các người xóa sổ rồi...”

“...” Thời Ảnh không nói ra lời, ánh mắt dần sắc bén.

Đế quân bảo y ở lại nói chuyện một mình, chẳng lẽ chính là vì chuyện này? Ông ta muốn báo thù cho Thời Vũ?

“Yên tâm đi... ta sẽ không truy cứu... chuyện tới bây giờ... khụ khụ... lẽ nào ta lại giết nốt đích trưởng tử còn lại, báo thù cho nó ư...”. Bắc Miện đế thì thào, trong ánh mắt tràn đầy ngội lạnh hư vô: “Thời Vũ là một đứa trẻ tốt... có trách... chỉ có thể trách nó sinh ra ở nhà Đế vương...”.

Thời Ảnh nắm Hoàng Thiên ở trong lòng bàn tay, nghe đến những chuyện này, chỉ cảm thấy lòng đầy đau đớn.

Quân thân phụ tử, huynh hữu đệ cung. Những chuyện này vốn đều là thiên đạo, là nhân luân, là chuyện tự nhiên. Mà trong nhà đế vương quân lâm thiên hạ này, tất cả đều ngược lại: Trọng phụ giết thê tử, huynh trưởng giết đệ đệ. Hồng trần như vậy, khác nào địa ngục?

Chẳng lẽ đó chính là nơi y sẽ trải qua suốt phần đời còn lại sau khi cõi thân bào hay sao?

Giữa hoảng hốt, bên tai y lại nghe thấy tiếng Bắc Miện đế thì thào: “Con đã trở về, thành Hoàng thái tử... vậy tốt lắm... tiếp theo, trong số những người con gái nhà Bạch vương, chọn ra một hoàng hậu cho con đi. Nhanh chóng làm cục diện Không Tang bình ổn trở lại”.

Cái gì? Thời Ảnh chấn động, lập tức ngẳng đầu lên nhìn Bắc Miện đế.

“Thế nào? Con bất ngờ sao?”. Bắc Miện đế nhìn vẻ mặt của y, khoe miệng cong lên một nụ cười, giọng nói yếu ớt: “Các đời hoàng hậu Không Tang, đều phải chọn ra từ trong Bạch tộc. Đây là quy củ truyền đời.”

“...”. Thờì Ảnh nói gì, chỉ cảm thấy Hoàng Thiên trong lòng bàn tay như một cục than cháy.

“Chuyện lập phi, để cho con suy nghĩ một chút”. Một lúc lâu sau, y đã mở miệng, giọng nói bình tĩnh: “Từ nhỏ con đã xuất gia, không hề có hứng thú với mấy chuyện nữ nhân này”.

Bắc Miện để nhìn y, rơi vào thình lạng.

Thế nào? Thờì Ảnh ngẩng đầu liếc nhìn phụ thân, lại phát hiện Bắc Miện để đang nhìn mình, trong ánh mắt có một loại thấu đáo cùng sáng tỏ kỳ quái. Biểu cảm này, chỉ có người cùng dòng máu chí thân mới có thể hiểu rõ.

“Con không muốn ư?” Bắc Miện để trầm giọng: “Trong lòng con có người khác sao?”.

Khoảnh khắc đó Bắc Miện để rớt cuộc không không chế được mình, biến sắc. Chẳng lẽ ông ta lại có thuật đọc tâm. Nhưng cả Vân Hoang này ngoài Đại Tư Mệnh còn ai có tu vi thuật pháp cao hơn mình, có thể đọc tâm mình chứ?

“Hừ, thật không hổ là con ta”. Bắc Miện để ho khan nhìn thấy biểu cảm của con trai, cười khổ đứt quãng: “Thờì Ảnh, con biết không. Hơn ba mươi năm trước, khi phụ hoàng ta ra lệnh phải kết hôn với mẫu thân con, biểu cảm của con cũng giống con như đúc... giống như đúc...”

Thờì Ảnh chấn động toàn thân giống như bị một đao đâm vào tim nói không nên lời.

Hóa ra đây là cách ông ấy đọc tâm mình.

“Năm đó ta không thể không lấy A Yên là thê tử”. Bắc Miện để thì thào như nhìn lại năm xưa của mình trên người đứa con trai mình: “Khi đó ta đã yêu Thu Thủy rồi, chỉ tiếc rằng nàng chỉ là một Giao nhân, mãi mãi không được làm hoàng hậu Không Tang”.

“Ca cơ Thu Thủy?” Giờ khắc này người phụ thân nhắc đến lại chỉ là một Giao nhân mà mình từng căm hận. Lúc này trong lòng y không còn oán hận như trước, mà chỉ còn xót thương nhàn nhạt. Nỗi khổ sở phải làm trái với lòng mình, vật lộn trong nỗi đau khát khao mà không có được, cả đời gánh trọng trách trên vai, người ngay trước mắt mà biển trời cách mặt, những điều này y đều đã hiểu, cho nên đã dần dần tha thứ.

“Ta vô cùng yêu Thu Thủy, nhưng lại vì củng cố vương vị mà buộc phải kết hôn với một quận chúa trong lục bộ vương thất, lấy một Hoàng hậu

thời còn chưa đủ, còn phải liên tiếp lấy những người khác để cân bằng thế lực lục bộ”. Khi nhắc đến những chuyện năm xưa, giọng nói Bắc Miện để luôn hàm chứa nỗi đau: “Hậu cung hiểm ác, ta thân là Đế quân Không Tang lại không bảo vệ được nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chết thảm. Nỗi đau này sao có thể diễn tả thành lời”.

Thời Ảnh nhìn phụ thân hơi run rẩy, những lời này y từng cho rằng sẽ không bao giờ được nghe từ chính miệng ông. Người cha đã từng nhẫn tâm vứt bỏ mẫu tử hai người, vị Đế quân ở nơi cao cao tại thượng mà đạp bọn họ dưới chân. Thế mà trước khi chết lại nói ra những lời như vậy.

“Ta chỉ hi vọng, những gì ta đã gặp phải trong đời này, về sau con sẽ không bao giờ phải đối mặt nữa”. Bắc Miện để suy yếu nhìn đứa con trai của mình: “Con cũng không cần phải chịu nỗi khổ sở mà ta từng phải chịu”.

Thời Ảnh yên lặng siết chặt tay, bỗng nhiên nói: “Con bị bắt phải rời xa mẫu thân mười mấy năm, vào cái lúc ở nơi xa xôi đó, nghe được tin mẫu thân chết thảm nơi thâm cung, nỗi đau trong lòng con cũng khó có thể diễn tả bằng lời...”

Bắc Miện để ngừng nói, thở dốc, nhìn đứa con trai của mình thật lâu: “Ta biết, con sẽ không bao giờ tha thứ cho ta”. Hồi lâu, Bắc Miện để cười khổ thều thào: “Thế nhưng nếu con đứng ở vị trí của ta lúc ấy, có lẽ ít nhiều con cũng sẽ hiểu ta. Thời Ảnh, sau này con sẽ biết để ngôi được Đế vị này cần phải hi sinh rất nhiều, hi sinh bản thân, cũng hi sinh người khác”.

Thời Ảnh hít một hơi thật sâu cố gắng kìm chế cảm xúc. Đúng vậy, hi sinh bao nhiêu là đủ? Điều này y đã hiểu ra từ lâu. Bởi vì phụ thân, mẫu thân, thậm chí chính y cũng đều là nạn nhân cả. Lão nhân trước mắt này đã sắp được giải thoát, còn y thì sao? Con đường dài vô tận đang đợi y phía trước là gì? Con đường ấy liệu có gian khổ hơn, đau đớn hơn và không thể quay đầu như địa ngục vạn kiếp không? Nhưng giờ phút này, nếu y không vào địa ngục thì ai sẽ vào địa ngục?

“Thời... thời gian của ta đã không còn nhiều...” Bắc Miện để ho khan, giọng nói thều thào: “Hai vị Kiếm Thánh dùng chân khí củng cố nguyên thần cho ta, mới kéo dài cho ta được tới bây giờ. Tranh thủ thời gian trước tiên hãy hoàn thành hôn lễ giữa hai nhà Bạch – Xích tộc đi”.

Thời Ảnh chấn động thốt lên: “Hôn lễ giữa hai tộc Bạch – Xích sao?”.

“Đúng vậy...” Bắc Miện đế ho khan: “Hôm nay Bạch vương và Xích vương đến xin ban hôn, không phải con thấy rồi sao? Hôn lễ của hai tộc này sẽ là nền tảng củng cố cho sự kế vị của con. Con nhất định phải coi trọng. Hiện giờ ta bệnh nặng, việc này con hãy tự mình chủ trì đi”.

Thời Ảnh không nói gì, trong nháy mắt cả hô hấp đều ngưng trệ. Sau khi nghe phụ hoàng nói những lời kia, y đã không còn nghe thấy gì nữa, trong giờ phút này trong đầu y chỉ quanh quẩn hai chữ “liên hôn”. Liên hôn giữa hai tộc, sao có thể? Hóa ra hôm nay nàng xuất hiện trong cung là vì việc này sao? Nàng... nàng đồng ý lấy Bạch Phong Lân ư?

Thời Ảnh siết chặt Hoàng Thiên trong tay, thần sắc thay đổi phức tạp, lặng thinh không nói được một lời, hết sức khống chế cảm xúc của chính mình. Tuy rằng Bắc Miện đế là người sắp chết, nhưng lúc này cũng không thể không để ý đến thay đổi trong ánh mắt y, bèn cau mày hỏi: “Thời Ảnh, con đang nghĩ gì vậy?”.

“Nàng...” Thời Ảnh nhin không được mở miệng: “Nàng đồng ý sao?”.

“Nàng? Con nói ai?”. Khoảnh khắc ấy trong đầu ông chợt lóe sáng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì. Đúng rồi, quận chúa Chu Nhan, con gái duy nhất của Xích vương, nghe nói vì học pháp thuật đã từng lên núi Cửu Nghi. “Nàng” mà Thời Ảnh nhắc đến là chỉ cô ta sao? Họ biết nhau ư?

Trong lòng Bắc Miện đế đột nhiên trầm xuống, có một dự cảm không lành. Nhưng mà Thời Ảnh chỉ thốt lên một câu như vậy, lại dừng lại, y hơi cắn môi cúi đầu dưới đèn che khuất khuôn mặt trong bóng tối, khiến cho người ta không thể thấy rõ biểu cảm.

Đúng vậy, những lời này y hỏi là hoàn toàn dư thừa. Nha đầu tính nóng như lửa kia, chỉ cần trong lòng nàng có một chút không tình nguyện, ai có thể bắt ép? Nếu hôm nay nàng đã theo phụ thân đến Tử Thần điện, điều đó chứng tỏ nàng đã đồng ý.

Từ khi nàng trả lại Ngọc Cốt cho y rồi rời khỏi đình Mộng Hoa, mới chỉ có nửa tháng ngắn ngủi mà trái tim và suy nghĩ của nàng đã hoàn toàn xoay chuyển.

“Theo ta được biết. Chu Nhan quận chúa cũng không có ý kiến gì”. Bắc Miện đế nhìn về mặt đứa con trai trưởng, giọng nói hơi ngưng trọng, mang theo vẻ thăm dò: “Cuộc hôn nhân này, con thấy sao?”.

Ngón tay Thời Ảnh khẽ động, siết chặt Hoàng Thiên không trả lời: “Nếu con thấy không ổn...” Bắc Miện đế thông thả mở miệng, nhưng cùng lúc đó ông lại nghe thấy Thời Ảnh cắt ngang: “Không có gì không ổn...”.

Bắc Miện đế sừng sốt, không ngờ rằng y lại đồng ý dứt khoát như thế, không khỏi ghen lời, nhìn kỹ đưa con trai. Thời Ảnh ngẩng đầu lên, khuôn mặt bình tĩnh không nhìn ra chút dấu vết nào. Giống như chút thất thần trong khoảnh khắc vừa rồi chỉ là ảo giác. Đúng vậy, chuyện đến lúc này còn có thể nói gì được nữa. Trong khoảng thời gian nửa tháng ngắn ngủi vừa qua, ngay cả suy nghĩ của chính y cũng đã hoàn toàn thay đổi, có tư cách gì mà yêu cầu người khác vẫn phải giống như trước? Huống chi ngay từ đầu nàng cũng đã nói rõ, nàng mãi mãi không thể quên đi cái chết của Giao nhân kia, cũng mãi mãi không thể tha thứ cho y. Một khi đã như vậy, nàng có cuộc sống của nàng, con đường mà nàng tự mình lựa chọn, người ngoài như y còn có thể làm gì?

Thời Ảnh thình lặng hồi lâu, ngón tay cong cong siết chặt Hoàng Thiên rút cuộc mở miệng nói một câu: “Nếu cuộc hôn nhân này đã quan trọng như thế, con sẽ sắp xếp thật tốt, tận lực thúc đẩy”.

“Được!” Bắc Miện đế nhìn vẻ mặt trưởng tử, ho khan gật đầu, lại hỏi: “Vậy chuyện sách lập chuyện Hoàng thái tử phi?”.

“Sách lập là đại sự”. Thời Ảnh không ngẩng đầu lên, thản nhiên trả lời: “Con sẽ đi gặp Bạch vương, bàn bạc cẩn thận với ông ta. Hết thầy đều lấy đại cục Không Tang làm trọng”.

Chỉ một lát như vậy, sự thay đổi mãnh liệt trong ánh mắt y nhàn nhạt biến mất như chưa từng xuất hiện, cặp mắt sáng như sao kia vẫn bình tĩnh nhưng lại chứa đựng bóng tối khó tả, giống như vết máu trên lưỡi kiếm.

Bắc Miện đế nhìn y, trong lòng hơi trầm xuống.

Sau khi Thời Ảnh rời đi, rút cuộc Bắc Miện đế cũng không chống đỡ được nữa, suy sụp ngã xuống, thở dốc hỗn hển. Không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt ông có một loại bi thương sâu sắc, không sao kìm nén nổi.

“Huynh không cần hao tâm tổn sức suy nghĩ nữa”. Đột nhiên có một giọng nói từ phía sau cất lên, đúng là của người vừa mới ra ngoài tiền Bạch vương và Xích vương. Đại Tư Mệnh lặng yên trở lại bên giường bệnh: “Tuổi thọ của huynh đã hết, sống thêm ngày nào tốt ngày đó, không cần phải tốn sức suy nghĩ nữa”.

“Ta... thật sự lo lắng cho Ảnh Nhi”. Bắc Miện đế thì thào: “Vẫn còn rất nhiều việc, nếu không xử lý ổn thỏa, dù có chết ta cũng không an lòng”.

“Thật hiếm thấy!”. Đại Tư Mệnh nhìn Bắc Miện đế đang hấp hối nhìn không được nở nụ cười: “Không ngờ huynh ăn chơi hồ đồ cả một đời,

đến lúc sắp chết lại đột nhiên trở nên anh minh như vậy”.

Trong giọng nói Đại Tư Mệnh hàm chứa sự châm chọc, nhưng ánh mắt lại không có ác ý.

“Đó là...” Bắc Miện đế cười khở: “Dù sao trên người chúng ta cũng chảy chung một dòng máu, ai hồ đồ hơn ai còn không biết đâu”.

“Vốn dĩ ta còn không biết huynh phải làm sao đối phó với Thanh phi, thế mà không ngờ huynh có thể một tay dọn dẹp hậu cung”. Đại Tư Mệnh đưa tay thăm dò khí mạch của Bắc Miện đế, gật đầu: “Có thể mời được hai vị Kiếm Thánh ra tay, thật hiếm có!”.

Bắc Miện đế thì thào: “Cả đời làm một hoàng đế cũng coi như kết giao được với một vài người bạn. Tông môn Kiếm Thánh nợ ta một ân tình, hiện tại coi như đã trả đủ”.

“Thì ra là thế!” Đại Tư Mệnh nhìn huynh trưởng hơi nhíu mày: “Huynh cố sức như vậy là muốn lo liệu mọi thứ trước khi chết ư? Thật ra huynh không cần phải như thế, ta sẽ sắp xếp thật tốt, chôn cất cho vương triều Không Tang không tiếp tục suy yếu nữa.”

“Người... người cảm thấy ta sẽ để cho tiện nhân Thanh phi cướp lấy thiên hạ sao?” Bắc Miện Đế cười lạnh, ngón tay cơ rút siết chặt, trong ánh mắt tràn đầy phần nộ cùng ác ý: “Chỉ... chỉ cần ta còn một hơi thở, ta... ta sẽ chính tay báo thù cho Thu Thủy, xử lý tiện nhân này...”.

Đế quân ho dữ dội không thể nói tiếp được nữa.

“Được rồi được rồi, ta biết huynh muốn báo thù cho ca cơ Thu Thủy!”. Đại Tư Mệnh vội vàng vuốt lưng lão: “Hiện giờ Thanh phi đã chết, huynh có thể yên tâm!”.

Bắc Miện đế suy yếu nắm chặt lấy chăn lụa, tựa vào thành giường, ánh mắt suy yếu nhìn lên trần nhà, lặng thinh hồi lâu mới thấp giọng: “Đúng vậy, ta có thể yên tâm rồi! Hiện giờ Ảnh Nhi đã trở lại, còn có người bên cạnh giúp sức, ta cũng rất yên tâm!”.

Đại Tư Mệnh vỗ vai Đế quân, gật đầu không nói.

“Chỉ là... ta thấy hình ảnh mình năm đó trên người Thời Ảnh”. Bắc Miện đế nhìn hư không nhẹ giọng nói: “Người có thấy không... nó... có vẻ như không muốn lấy quận chúa Bạch tộc làm Hoàng hậu”.

Đại Tư Mệnh sững sờ dừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn huynh trưởng: “Yên tâm, nó sẽ lấy con gái của Bạch vương làm vợ”. Đại Tư Mệnh thình lạng giãy lạt rồi mở miệng: “Thời Ảnh là một nhân vật xuất chúng,

bình tĩnh quyết đoán, sẽ tuyệt đối không vì lòng riêng mà bỏ mặc thiên hạ!”.

“Thật sao? Con trai ta, nó... lại trái ngược với ta sao?” Bắc Miện đế nhếch môi cười một tiếng, nhìn Đại Tư Mệnh: “A Giác, đúng là người muốn bồi dưỡng con trai ta thành một Đế vương vĩ đại mà!”.

Đại Tư Mệnh cười khò lắc đầu: “Ta chỉ là vì vận mệnh quốc gia tương lai của Không Tang thôi!”.

“Vận mệnh quốc gia? Các người tự xưng là thần quan có thể nhìn thấu thiên mệnh, luôn nói đó là điều huyền diệu khó giải thích” Bắc Miện đế nói thêu thào như sắp trút hơi thở cuối cùng: “Tương lai như thế nào, liệu có ai có thể thật sự biết? Con người hãy sống cho hiện tại. Ta không muốn nó lại giống như ta...”

“Huynh đã là người gần đất xa trời, còn muốn nhiều như vậy làm chi?”. Đại Tư Mệnh lắc đầu chuyển đề tài: “Thời Ảnh có vận mệnh của nó, nó tự nhiên biết phải giành lấy hay buông bỏ”.

Bắc Miện đế lặng thinh, sau một lúc lâu mới ho khan vài tiếng: “Cũng phải! Đời người chẳng được trăm năm, mà thường ôm mối lo vạn đại”. Huynh đệ hai người chột lặng im giữa thâm cung, chỉ nghe được tiếng gió thổi nhẹ qua tai.

“Ngày mai lâm triều ta sẽ tuyên bố ý chỉ đã định hôm nay”. Hồi lâu, Bắc Miện đế thấp giọng ho khan: “Người... người cảm thấy liệu Thanh vương có làm loạn không?”.

“Khó nói lắm!” Đại Tư Mệnh trả lời ngắn gọn một câu: “Con cáo già kia tâm tư kín đáo, không phải là người xúc động nhất thời, cũng sẽ không vì giận dữ trước cái chết của muội muội mà khởi binh tạo phản!”.

Bắc Miện đế trầm ngâm: “Vậy người cảm thấy hắn sẽ tạo phản ư?”.

“Cũng khó nói! Dựa theo mật báo Thanh vương gần đây thường xuyên qua lại với Băng tộc trên Tây hải, tất có tính toán”. Đại Tư Mệnh nhíu mày, thần sắc chuyên chú: “Hơn nữa lúc này huynh bệnh tình nguy kịch, Thời Ảnh lại vừa trở về Đế đô, thay cũ đổi mới là dịp dễ dàng lợi dụng nhất. Thanh vương là người thông minh, liệu có bỏ qua cơ hội này không?”.

“Cũng phải!” Bắc Miện đế lo lắng nghĩ tới tình thế trước mắt, ho khan, cả thân thể như co quắp lại.

“Được rồi, huynh dưỡng bệnh cho tốt đi, không cần nghĩ ngợi nhiều!” Đại Tư Mệnh kết một cái ấn trong lòng bàn tay, đặt sau lưng Đế quân: “Việc này để cho chúng ta lo đi”.

Bắc Miện để thờ dóc, gật đầu nhắm mắt tĩnh dưỡng: “Ta nhớ lần trước ngươi có viết một đạo thánh chỉ diệt trừ cả nhà Xích vương”. Im lặng hồi lâu, Bắc Miện để đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngươi... ngươi đã dùng đến nó chưa?”.

“Dùng rồi!” Đại Tư Mệnh thần nhiên.

Bắc Miện để nhìn lão chăm chú, lại hỏi: “Là để thúc đẩy hôn lễ giữa hai tộc Bạch – Xích sao?”

Đại Tư Mệnh không nhịn được nhìn thoáng qua huynh trưởng, trong mắt xẹt qua một tia bất ngờ: “A Quân, thật sự không ngờ tới giờ phút này rồi đầu óc của huynh vẫn còn thông minh như vậy đấy”.

“Đại khái... đại khái là hồi quang phản chiếu ấy mà...” Bắc Miện để cười khổ lắc đầu: “Ngươi vì để cho Thời Ảnh thuận lợi kế vị, mới cực lực thúc đẩy hôn lễ giữa hai tộc hả?”.

“Không chỉ là vì chuyện này!” Đại Tư Mệnh lắc đầu, giọng nói đột nhiên trầm xuống.

Đúng vậy! Không chỉ là vì chuyện này! Tân Đế quân Không Tang phải lấy người trong Bạch tộc làm Hoàng hậu, nếu không gạt con bé kia khỏi cuộc đời Thời Ảnh, cắt đứt mối liên quan giữa hai người, thì làm sao có thể khiến Thời Ảnh an tâm kế vị. Nếu Thời Ảnh không ngồi lên vị trí này, liệu có ai có thể bảo vệ thiên hạ Không Tang. Điềm xấu tinh tượng lại có liên hệ với thiên mệnh, cần rất nhiều sức mạnh mới có thể chống đỡ.

Gió vẫn đang vùn vủ trên bầu trời, mà biển sao trên bầu trời cũng đang lặng lẽ biến ảo.

Từ đêm nay trở đi, toàn bộ cục diện Không Tang, sắp sửa phát sinh bước ngoặt lớn rồi.

-----oOo-----

Chương 11: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 11: Gân trong gang tấc (2)

Sau khi được Đế quân ban hôn, hôn lễ giữa hai tộc Bạch – Xích được đưa vào chương trình nghị sự. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi sau chỉ lệnh ban hôn, rất nhiều thủ tục rườm rà chuẩn bị cho hôn lễ đã được hoàn thành. Phải mất cả một buổi sáng, Xích vương phủ mới kiểm kê xong danh sách quà tặng. Chu Nhan ở trong hành cung của Xích vương phủ tại Đế đô, nhìn từng rương trang sức thổ đãi, quay đầu lại nói với người đối diện:

“Chỗ này là do cậu soạn à Tuyết Oanh?”

“Sao cậu biết?” Tuyết Oanh, quận chúa Bạch tộc, ngồi ở phía đối diện, nghe thấy tử muội tốt hỏi như vậy thì không khỏi bật cười.

Chu Nhan bĩu môi: “Đây đều là những thứ cậu thích nhất mà”.

“Chẳng lẽ cậu không thích à?” Tuyết Oanh nở nụ cười, nhưng trong nụ cười cũng chứa đầy hoài niệm: “Mình nhớ trước đây khi nhìn thấy trứ nhan châu hay ngọc sừng tê của mình, cậu vẫn ôm nó cười nói hi vọng cũng có một viên mà. Cậu xem bây giờ không phải đều cho cậu hết rồi đây?”.

Chu Nhan vội vàng vỗ vai Tuyết Oanh nói: “Mình thích, cậu đừng nghĩ nhiều!”.

Tuyết Oanh gật đầu không nói gì, chỉ mấy ngày ngắn ngủi không gặp mà nhìn nàng có vẻ thêm gầy yếu, cằm nhọn ra, cổ tay khẳng khiu, mặt mày u sầu thấy rõ. Chu Nhan biết nàng ấy đang nhớ Thời Vũ không biết đã mất tích đi đâu, mà giờ phút này thế sự đổi thay, Thời Vũ bị phế truất, Bạch vương giở chiêu nào xoay chiều đó, bắt đầu dốc sức phụ tá tân thái tử, chuyện này đối với Tuyết Oanh mà nói là một đả kích rất lớn. Ngoài nàng ra có lẽ cả Đế đô này không còn ai nhớ tới Thời Vũ nữa.

Chu Nhan nhìn thấy tử muội tốt buồn phiền như thế lại không biết an ủi thế nào, chỉ có thể đẩy trà bánh trước mặt qua: “Tốt xấu gì cũng ăn chút đi, nhìn cậu đã gầy đến thế rồi kìa”.

Tuyết Oanh run rẩy, yên lặng nắm chặt lấy tách trà, cúi đầu xuống: “A Nhan, mình cảm thấy Thời Vũ sẽ không trở về nữa”.

Giọng nói của nàng rất nhỏ, nói xong nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói run run: “Chắc là huynh ấy đã bị bọn họ hại chết rồi”.

Chu Nhan kinh hãi: “Bị ai?”.

“Thời Ảnh, đứa con của Bạch hoàng hậu kia! Nhất định là tên đó!”
Tuyết Oanh nghiến răng: “Vì vương vị, bọn họ có thể làm được bất cứ chuyện gì!”.

“Không phải như thế, cậu đừng có nói bậy”. Chu Nhan cũng run lên, tuy miệng nói như vậy nhưng giọng phản bác cũng không còn quyết liệt như trước. Lúc ở thâm cung khi nhìn thấy sư phụ, trong lòng nàng cũng nổi sóng. Con người tài cao xuất chúng vốn không bao giờ để ý đến quyền thế đó lại đến Đế đô rồi. Người luôn miệng nói với mình sau khi từ bỏ thần chức sẽ rời khỏi Vân Hoang, ngao du thất hải, lại đột nhiên trở về giữa vòng xoáy quyền lực, cướp đi vương vị từ tay đệ đệ mình. Một loạt biến cố lớn như vậy, từng bước từng bước không thể sắp xếp trong một sớm một chiều. Có phải sư phụ đã tính toán từ lâu hay không? Sư phụ lợi hại như vậy, chỉ cần người muốn, thì dù có thay đổi cả thiên hạ cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà, người đâu phải là người như vậy?

Trong lòng Chu Nhan mơ hồ cảm thấy đau đớn hỗn loạn, cúi đầu không nói lời nào.

“Thật ra không trở lại cũng tốt. Tình hình như bây giờ cho dù Thời Vũ có trở về cũng chỉ có con đường chết”. Đợi nàng tỉnh táo lại đã thấy Tuyết Oanh ở bên kia thì thào: “Gần đây mình thường nằm mơ, mình mơ thấy cả người huynh ấy đầy là máu. Dường như huynh ấy muốn nói gì đó với mình, nhưng dù mình làm thế nào cũng không thể nghe cho rõ được”.

Nàng nức nở, bờ vai run lên, khóc tức tưởi. Chu Nhan không nói gì chỉ nhìn tử muội tốt, trong lòng cảm thấy đau đớn, nhưng cũng không biết phải nói gì cho phải. Nàng lúng túng chốc lát, hỏi: “Vậy bây giờ cậu tính thế nào?”

“Mình... mình cũng không biết... mình chỉ muốn chết thôi”. Tuyết Oanh khóc nức nở úp mặt vào lòng bàn tay tuyệt vọng thì thào: “Thời Vũ không còn, mình cũng không muốn sống nữa”.

Chu Nhan lo lắng nhìn ánh mắt tuyệt vọng của nàng, đột nhiên như thấy bản thân mình ngày trước. Đúng vậy, tâm tình này nàng cũng đã từng trải qua khi người mình thương ra đi, chỉ hận không thể chết đi cùng người đó, cũng không muốn sống trên đời dù chỉ một phút một giây. Giờ đây có phải Tuyết Oanh cũng bất lực và tuyệt vọng như mình trước kia không? Làm thế nào mới có thể giúp cô ấy đây? Lần sau nếu có cơ hội gặp lại sự phụ, thế nào nàng cũng phải tìm cách hỏi tin về Thời Vũ.

Thế nhưng nếu như người thật sự trả lời, mà đáp án lại là điều nàng không muốn biết nhất, thì nàng phải làm sao?

“Đừng như vậy” Chu Nhan thở dài: “Cậu cần phải sống thật tốt”.

“Sống để làm gì chứ, không bằng chết đi cho xong”. Tuyết Oanh khóc nức nở, trên khuôn mặt trái xoan hiện rõ vẻ đau đớn lắc đầu: “Mình không thể nào mà thờ nổi nữa, nếu... nếu không phải vì...”.

Nói đến đó nàng nâng tay lên đặt vào bụng, không nói tiếp nữa, thần sắc phức tạp.

Chu Nhan là người qua loa không hỏi tiếp nữa, chỉ bảo: “Cậu tuyệt đối đừng nghĩ tới cái chết, phải nghĩ thoáng lên, cậu nhất định phải chờ tiếp. Nếu lỡ như Thời Vũ không chết, mấy ngày nữa sẽ về thì sao? Lúc ấy cậu chết rồi có phải không gặp được huynh ấy hay sao?”.

“Thật ư? Sẽ về sao? Nếu vậy thật giống như nằm mơ!” Tuyết Oanh cười khổ, trong mắt đầy vẻ thê lương: “Chỉ là... mình không thể chờ thêm nữa. Phụ vương đã tìm cách gả mình đi rồi. Gả cho... gả cho lão già năm mươi tuổi kia”.

Nói xong lời cuối cùng nàng dừng lại khóc nức nở.

“Sao có thể như vậy được?” Chu Nhan hoảng hốt: “Cậu tuyệt đối không được đồng ý”.

“Không đồng ý thì có ích gì?” Tuyết Oanh cười khổ: “Mình là đích nữ duy nhất chưa xuất giá, lúc này triều chính loạn lên, đang thay đổi lớn như thế, nếu không gả mình cho ông ta thì còn có thể gả cho ai được nữa”.

“Trốn đi!” Chu Nhan thốt lên: “Mình giúp cậu trốn”.

Tuyết Oanh run lên, trong mắt xẹt qua một tia sáng, nhưng sau đó lại ảm đạm lắc đầu: “Ý niệm này... cũng chỉ để nghĩ mà thôi. Mình còn không biết phụ vương mình là người như thế nào sao? Cho dù mình có chạy đến chân trời góc biển cũng sẽ bị ông ấy bắt về thôi. Hơn nữa mình không biết gì hết, nếu trốn đi còn biết làm gì đây?”.

Chu Nhan biết tỷ muội này của mình từ nhỏ tính tình mềm yếu, chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài. Mỗi người đều có vận mệnh của mình, người khác làm sao có thể can thiệp được?

“Mình ở trong phủ mãi cũng buồn chán, hôm nay tranh thủ đến đây tặng sính lễ, khó khăn lắm mới được ra ngoài thay đổi không khí. Tâm sự với cậu một lát mình thấy trong lòng cũng dễ chịu hơn”. Tuyết Oanh thì thào, vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Mình... mình thật sự sợ nếu cứ một mình ở trong phủ, nhớ đâu nghĩ quẩn mà làm chuyện thiếu suy nghĩ thì...”.

“Tuyệt đối đừng làm thế” Chu Nhan không khỏi bối rối nắm chặt lấy tay tỷ muội tốt: “Cậu đừng hồ đồ nhất thời, nhẫn nại một chút mọi chuyện sẽ tốt thôi”.

“Mình sẽ cố gắng. Bây giờ mạng sống này của mình cũng không còn là của một mình mình nữa. Bây giờ mình sẽ cố hết sức để sống”. Tuyết Oanh cười khổ lắc đầu nhìn thoáng qua tỷ muội tốt của mình, hộc mắt đỏ lên: “A Nhan, cậu tốt số hơn mình nhiều, đừng giống như mình đây”.

“Sao mình có thể tốt số hơn cậu được chứ? Cậu không biết mình...” Chu Nhan cũng không khỏi cười khổ căn môi: “Tuyết Oanh, cậu không biết mình cũng chẳng tốt số hơn cậu bao nhiêu đâu. Mình cũng bất đắc dĩ rời khỏi người mà mình muốn ở bên, lại phải lấy người mà mình không thích, thậm chí một chút cơ hội phản kháng cũng không có. Chỉ có thể miễn cưỡng cười ngoài mặt làm như rất hài lòng mà thôi”.

Tuy các nàng đều là nữ nhi sống trong nhung lụa, nhưng bất kể là ai, có bản lĩnh cỡ nào, vẫn cứ giống như con chim bị nhốt trong lồng son, mãi mãi không thể sải cánh giữa trời cao tự do tự tại.

Sau khi phủ Bạch vương đã đưa sính lễ đến phủ Xích vương, không khí cũng có chút nặng nề. Sắc mặt Bạch Phong Lân cũng bất ổn, nghĩ đi nghĩ lại rốt cuộc nói với phụ thân: “Phụ vương, con cảm thấy hôn sự này nên cân nhắc lại”.

Không ngoài dự đoán, Bạch vương quả nhiên thay đổi sắc mặt, gằn như đập bàn tức giận: “Con đang nói cái gì, con muốn hỏi hôn?”.

Bạch vương nhíu mày nhìn chằm chằm đứa con trai của mình, trong giọng nói không giấu được tức giận: “Hôm nay ta đã tặng hết sính lễ đến phủ Xích vương, giờ con lại thay đổi chủ ý, muốn hoãn hôn sự này là thế nào? Chẳng lẽ con không hài lòng với cuộc hôn nhân này sao? Thật to gan!”.

“Phụ vương bớt giận!” Bạch Phong Lân nhỏ giọng, sắc mặt tái xanh: “Con chỉ cảm thấy chuyện không ổn lắm. Nếu có thể hoãn lại một thời gian thì tốt hơn thôi ạ”.

“Không ổn chỗ nào?” Bạch vương hoài nghi, nếu hắn không phải đứa con trưởng có vị trí quan trọng thì có lẽ ông đã gào lên rồi. Ông tức giận chỉ vào trán hắn, nói: “Cuộc hôn nhân này là do con đề nghị, ý chỉ cũng ban ra rồi, giờ con lại bảo không ổn. Hôn sự giữa hai tộc há có phải là chuyện để cho con nói đổi là đổi sao?”

“Lúc trước là con suy nghĩ không chu toàn. Bây giờ ngẫm kỹ lại, nếu như hôn sự này là sai, thì ngược lại không biết chừng là mầm họa cho cả Bạch tộc”. Thần sắc Bạch Phong Lân có chút phức tạp. Hắn ngừng một lát lại nói: “Biểu huynh... không, Hoàng thái tử điện hạ thấy cuộc hôn nhân này thế nào?”.

“Con nói Thời Ảnh sao?”. Bạch vương khó hiểu “Việc này thì liên quan gì đến ngài ấy?”.

Bạch Phong Lân chân chừ không biết nói thế nào mới tốt. Hắn vốn là người tâm tư cẩn mật, nhìn thứ gì cũng có tính toán riêng. Chỉ là việc này không biết phải nói với phụ vương thế nào, chẳng lẽ nói hắn nghi ngờ Chu Nhan là cô gái trong lòng Thời Ảnh, nên mới lo sợ về cuộc hôn nhân này? Vị biểu huynh này vốn là đại thần quan đứng ngoài thế sự, có đắc tội hay không đối với vị trí hiển hách của Bạch tộc thật ra cũng chẳng liên quan lắm. Thế nhưng người này bỗng nhiên lại trở thành Hoàng thái tử, tương lai có thể trở thành Đế quân của Vân Hoang. Nếu như mình thật sự giật đi người trong lòng của y, một khi hôn sự này trở thành sự thật, ngược lại sẽ trở thành đại họa đối với Bạch tộc.

Nhưng suy đoán của hắn cũng chỉ là vô căn cứ, dựa vào đâu mà nói với phụ vương?

“Vây... vị trí Thái tử phi đã chọn được ai chưa ạ?”

Chân chừ giây lát, hắn mở miệng hỏi, khéo léo chuyển đề tài: “Hoàng thái tử có đồng ý chọn một muội muội trong tộc làm phi không ạ?”.

Đúng rồi! Nếu Thời Ảnh chuẩn bị sắc lập một quận chúa Bạch tộc làm Thái tử phi, thì chứng minh phán đoán của hắn là sai. Hơn nữa chỉ cần quận chúa trong Bạch tộc làm Thái tử phi, hắn cũng chẳng cần lo lắng nữa.

“Đương nhiên!”. Bạch vương có vẻ ngạc nhiên khi thấy con trai mình hỏi một câu hỏi kỳ quái như vậy, nhìn liếc qua hắn: “Các đời Hoàng hậu của Không Tang đều phải chọn ra từ Bạch tộc. Nếu như Thời Ảnh kế vị đương nhiên cũng không ngoại lệ. Ta đã sắp xếp một bữa tiệc trong vương phủ vào ba ngày sau. Đến lúc đó Hoàng thái tử cũng sẽ đến. Thứ nhất là để tỏ lòng biết ơn Đế quân đã ban hôn cho con, thứ hai là để sắp xếp một cuộc gặp mặt không chính thức cho các muội muội của con, có thể từ đó chọn ra một người làm Thái tử phi”.

“Thế ạ? Vậy tốt quá!” Bạch Phong Lâm nghe câu trả lời như thế không khỏi thở phào một hơi như trút được gánh nặng: “Vậy xem ra con đã lo thừa rồi”.

Bạch vương có chút khó hiểu nhíu mày nhìn đứa con trai trưởng: “Rốt cuộc con có thắc gì về chuyện này?”.

“Không có, đã không còn nữa ạ”. Bạch Phong Lâm lắc đầu quầy quậy: “Nếu Hoàng thái tử thật sự chọn phi tử trong các muội muội của con, vậy con cũng không còn gì phải lo lắng nữa”.

“Ta thật không hiểu con đang nghĩ cái gì”. Bạch vương lắc đầu liếc mắt một cái: “Nói tóm lại, hiện tại đang là thời điểm máu chột, không được xảy ra chút sai lầm nào. Các con sớm hoàn thành hôn lễ thì tốt hơn”.

“Vâng ạ!” Bạch Phong Lâm cúi đầu: “Con biết rồi!”.

“Lẽ nào con cũng không thật sự thích con bé kia? Con phong lưu phóng khoáng kén chọn xưa nay, lại cố tình nhất kiến chung tình với cái con bé đó”. Bạch vương nhìn đứa con trai thân thiết lắc đầu thở dài: “Nhưng sau khi thành thân, con tới thanh lâu tửu quán ít thôi, kéo khó ăn khó nói với Xích vương. Đó là con gái mà Xích vương yêu thương nhất. Nếu con thấy oan ức, về sau nạp thêm vài thê thiếp là được rồi!”.

“Vâng! Vâng ạ!” Bạch Phong Lâm gật đầu: “Xin nghe theo lệnh của phụ vương!”.

Bạch vương phát tay: “Được rồi con đi chuẩn bị đi. Ba ngày sau hoàng thái tử sẽ tới phủ đệ ngắm đèn, có rất nhiều chuyện phải xử lý!”.

“Vâng ạ!” Tổng đốc Diệp Thành dứt lời thì lui ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 112: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 112: Mà biển trời cách mặt

Sau khi Tuyệt Oanh đi rồi, Chu Nhan một mình ở trong vườn hoa, mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm xuống hồ, ngẩn ngơ suy nghĩ.

Thịnh ma ma đếm xong danh mục quà tặng trở về bẩm báo với quận chúa, từ phía xa nhìn lại đã thấy trĩu lòng. Mấy ngày nay bà thường xuyên nhìn thấy quận chúa ngẩn người, chỉ nhìn đó nửa ngày cũng không nói gì, không còn dáng vẻ hoạt bát nhảy nhót như xưa, không biết trong lòng nàng chứa tâm sự gì, chẳng lẽ nàng không vui về cuộc hôn nhân này sao?

Tổng đốc Diệp Thành Bạch Phong Lân là một trong những thanh niên nổi bật nhất của thế hệ trẻ khắp lục bộ, anh tuấn lỗi lạc, học rộng tài cao, xuất thân hiển hách, còn có khả năng cao trở thành Bạch vương tương lai. Có thể lấy cậu ta là mơ ước của rất nhiều cô gái trong lục bộ, vì sao quận chúa lại tỏ ra chẳng hề vui vẻ? Hay là trong lòng con bé vẫn còn nhớ đến Giao nhân đã rời đi rất lâu trước kia.

Thịnh ma ma nghĩ vậy, nhưng bà không biết trong lòng Chu Nhan lúc này lại không phải là Giao nhân kia.

“Ma ma!” Thấy bóng dáng bà phản chiếu trên mặt hồ, nàng quay đầu hỏi: “Có tin tức gì về thằng bé kia không?”.

Thịnh ma ma giật mình: “Thằng bé nào?”.

“Ô Ma áy!” Chu Nhan giậm chân: “Không có tin tức gì của nó, con nóng lòng muốn chết”.

Thịnh ma ma thở dài lắc đầu nói: “Quản gia ở Diệp Thành vẫn không có tin gì báo tới, có lẽ vẫn không có tung tích”.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Chu Nhan không khỏi có chút nôn nóng, giọng điệu cũng thay đổi: “Suốt nửa tháng nay con đã thả nhiều hạc giấy đi thế rồi mà chẳng có tin gì. Không thì... để con đi Diệp Thành tự tìm người đi”.

“Vây... không được đâu”. Thịnh ma ma vội vàng khuyên can: “Quận chúa, người vừa trở về, lại sắp đại hôn, sao còn có thể chạy lung tung được”.

“Từ nay đến đại hôn không phải còn một thời gian nữa thì sao?” Nàng giậm chân: “Nhờ may nhóc con kia xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Ôi chao, quận chúa! Cho dù người có đi thì cũng có làm được gì? Nói về quen thuộc với Diệp Thành, làm gì có ai so được với quản gia? Nếu ông ấy đã không tìm ra được, thì người có đi cũng phí thời gian mà thôi”. Thịnh ma ma dốc sức khuyên bảo Chu Nhan: “Hơn nữa ngày mai Hoàng thái tử sẽ tới phủ đệ, người không thể làm chuyện gì sai được!”.

“Cái gì?” Chu Nhan kinh hãi: “Hoàng thái tử... người đến phủ làm gì?”

“Thiên ân mệnh mông, đại hôn sắp tới gần, Hoàng thái tử phụng mệnh Đế quân đến ban thưởng”. Thịnh ma ma nghĩ, muốn tìm chuyện gì đó nói để cho Chu Nhan vui vẻ, nhưng lại không biết mỗi lời nói của bà càng như dao đâm vào lòng nàng: “Nghe nói lần này đại hôn, Bắc Miện đế ban cho một trăm hòm châu báu. Hoàng thái tử đích thân đem quà tặng đến phủ đệ, bằng tỏ thiên ân với Xích tộc”.

“Thật sao?” Chu Nhan run lên, sắc mặt tái mét.

Người... người sẽ tới đây? Lấy thân phận Hoàng thái tử đến ban hôn?

Từ sau khi chia tay ở Cửu Nghi, lúc nào nàng cũng nghĩ tới từ nay trở đi sẽ vĩnh viễn không gặp lại người, từ nay về sau một mình nàng sẽ trốn kỹ một góc, âm thầm gặm nhấm vết thương, âm thầm chờ đợi sinh mệnh trôi đi cho đến giây phút cuối cùng.

Nhưng mà nàng phát hiện bản thân đã sai rồi, nàng không thể mãi mãi không gặp lại người. Bởi vì người làm chủ cả Vân Hoang, mỗi một tác đất nàng sống đều có hình bóng của người. Nàng sẽ nhìn người đến ban hôn, nhìn người đăng cơ, nhìn hôn lễ của người. Mỗi một việc về người nàng đều tai nghe mắt thấy nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể nói nổi một câu. Gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời, mỗi người

đều tự sống nốt quãng đời còn lại. Hóa ra đây mới là kết cục của bọn họ sao?

Mãi cho đến khi Thịnh ma ma rời đi, Chu Nhan vẫn ở trong vườn hoa ngẩn người nhìn sóng nước lặn tẩn bên hồ. Từ khi nàng ngồi xuống là quá ngọ, đến khi trăng sắp lên, bỗng nhiên có một người lặng yên xuất hiện ở phía sau nàng cũng không hề hay biết. Xung quanh dường như nổi lên một cơn gió nhẹ, từ trong bóng nước hiện lên bóng dáng bạch y khẽ lay động theo sóng nước.

“Su... su phụ?”. Chu Nhan không kịp lòng được muốn thốt lên, lập tức quay đầu lại, quả nhiên thấy Thời Ảnh đứng lặng dưới bóng đêm, lặng lẽ nhìn nàng, lông mày khẽ nhíu lại. Ánh trăng trù lên thân bạch y giống như cảnh trong mơ.

Y đã cởi bỏ y phục cung đình hoa lệ rườm rà, khoác lên mình thân áo trắng giản dị, nàng thoáng nhìn thấy, nhất thời lại nhớ đến hình ảnh Đại thần quan trên núi Cửu Nghi năm nào. Chỉ là ánh mắt người phúc tạp mà xa xôi, không còn trong trẻo như năm nào nữa.

Chu Nhan đứng bật dậy đi về phía trước nhưng lại cố gắng kìm nén. Nàng cố gắng bình tĩnh, nhìn đối phương, nhưng giọng nói vẫn có chút không khống chế được, run rẩy: “Không... không phải ngày mai người mới tới hay sao?”.

“Ta tới hỏi con một vấn đề, đợi đến ngày mai thì đã muộn”.

Trong lòng Chu Nhan hoảng hốt, nhất thời vô số câu hỏi xẹt qua trong đầu.

“Vấn... vấn đề gì?”.

“Con...” Thời Ảnh nhìn nàng, ánh mắt khẽ biến động. Cùng lắm mới có mấy ngày không gặp, trông nàng đã gầy đi trông thấy, hai má phúng phính đã trở nên nhợt nhạt, lộ cả xương hàm, đôi mắt trũng sâu. Y dời mắt, nhìn hồ sen hoa đã tàn, nhỏ giọng nói: “Con... tự nguyện lấy Bạch Phong Lân sao? Không phải là phụ vương bức ép con?”.

Chu Nhan chấn động, môi mấp máy nhưng một chữ cũng không thể nói.

Hóa ra người cố ý đến đây chỉ là để hỏi những lời này sao? Nhưng mà nàng biết trả lời như thế nào đây? Đương nhiên là nàng không muốn lấy Bạch Phong Lân, nhưng nàng phải cam tâm tình nguyện. Nguyên nhân sâu xa phúc tạp trong đó, làm sao có thể nói cho rõ trong một hai câu được. Hơn nữa, nàng phải nói như thế nào? Nói nàng tham gia phản loạn Phục Quốc Quân, Xích tộc bao che thủ lĩnh Phục Quốc Quân, mà Đại Tư

Mệnh Không Tang lợi dụng điều này, bắt nàng đồng ý hôn lễ giữa hai tộc sao?

Đại Tư Mệnh là sự phụ của mình, hiện giờ lại giúp người vãng vàng bước lên đế vị. Nếu nàng nói ra, hậu quả sẽ như thế nào?

Vô số lời nói đã tới miệng lại hóa băng, cuối cùng một câu cũng không nói nên lời.

“Cứ nói thật là được”. Y nhìn biểu cảm của nàng, nhíu mày: “Con không cần sợ ta như vậy”.

Nàng run lên, nhưng không phải bởi vì sợ hãi. Chu Nhan cố lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn y, nhưng ánh mắt y lại tối đen như màn đêm không nhìn thấy tận cùng. Nàng chỉ liếc mắt một cái, trong lòng đột nhiên chấn động quay đầu đi, trái tim đập loạn.

“Nói đi, không cần phải suy nghĩ xem trả lời thế nào cho phải. Chỉ cần nói thật thôi!”. Y nhìn biểu cảm của nàng, lại hiểu lầm nàng sợ y.

“Ta đã hứa sẽ không bao giờ dùng thuật đọc tâm đối với con, nên hãy nói ra suy nghĩ của con”.

“Phụ vương... người không ép con!” Cuối cùng Chu Nhan cũng nói ra sau một lúc lâu, ánh mắt Thời Ảnh khẽ động như một tia chớp vụt qua, nhưng lại khôi phục lại như cũ, sâu không thấy đáy. Y im lặng giây lát, cười một tiếng: “Quả nhiên là do con tự nguyện. Nếu không với tính cách và khả năng của con, ai có thể ép con?”.

“Con...” Chu Nhan trong lòng buốt lạnh, muốn biện bạch nhưng lại dừng lại.

“Nếu con hối hận, hoặc có chút không tình nguyện, hiện tại hãy nói cho ta biết”. Tuy rằng đây đã là lần cuối cùng, nhưng giọng nói Thời Ảnh vẫn bình tĩnh như trước: “Đừng giống như trước đây ở hoang mạc, chờ đến nước đến chân mới tính chuyện đào hôn!”.

“Không đâu!” Nàng tựa như bị những lời nói của y kích động, siết chặt tay lớn tiếng: “Con... con đã đồng ý với phụ vương sẽ không làm loạn nữa”.

Thời Ảnh im lặng nhìn nàng, dưới ánh hoàng hôn còn sót lại, gió thổi đến lay động áo trắng toàn thân, nhưng cả người lại tĩnh lặng như giếng sâu, chỉ có ánh mắt sáng mở to nhìn nàng như muốn nhìn sâu vào trong nội tâm. Chu Nhan biết sự phụ trước giờ là người giữ chữ tín, nói sẽ

không dùng thuật đọc tâm với nàng thì sẽ không dùng. Nhưng vào giờ khắc này nàng lại có cảm giác như bị nhìn thấu.

Y ngừng lại hồi lâu, cuối cùng chỉ thở dài một hơi: “Đúng là con đã thay đổi một chút rồi. A Nhan, từ nay về sau con thật sự sẽ nghe lời, không làm loạn nữa thật sao?”.

“Vâng ạ” Nàng run lên cố gắng duy trì bình tĩnh: “Trước đây ở đại mạc không phải người đã giáo huấn con sao? Thân là quận chúa Xích tộc, nếu ngày thường đã hưởng phúc từ hàng vạn con dân, áo gấm cơm vàng, vậy thì đối với hôn nhân gia tộc, cũng là nghĩa vụ tất nhiên phải thực hiện”.

Nói đến đoạn sau, giọng nói của nàng đã nhỏ đi, rốt cuộc dừng lại.

Thời Ảnh im lặng nghe, trong mắt xẹt qua một tia cay đắng.

Đúng vậy, đó đều là những lời y từng dạy bảo nàng ngày đó, hiện giờ đã bị nàng trả lại y nguyên, dường như có một loại châm chọc. Khi đó y chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Giờ nàng đã trưởng thành, học được phải biết nghĩ đến đại cục, người làm sư phụ như y chẳng lẽ không nên khen thưởng sao?

“Con đã xác định thế, thì tốt rồi” Hồi lâu y cũng mở miệng: “Ta... cũng yên tâm”.

“Vâng ạ”. Nàng cúi thấp đầu, giọng nói rất nhẹ: “Đa tạ sư phụ quan tâm!”.

Một tiếng “sư phụ” kia làm y hơi chấn động, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Về sau, đừng gọi ta là sư phụ nữa. Cho tới bây giờ con chưa từng là đệ tử chính thức của thần miếu Cửu Nghi. Hiện tại con hẳn là nên gọi ta một tiếng “Hoàng thái tử điện hạ”, sau này còn phải gọi là Đế quân nữa”.

Nàng sửng sốt, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Y cũng không nhìn nàng nữa, phất tay áo xoay người, còn thản nhiên để lại một câu: “Được rồi, ngươi nên trở về nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai khi ta đến phủ Xích vương, ngươi có thể không cần ra đón”.

Thời Ảnh nâng tay lên, từ trên không trung truyền đến âm thanh rào rào, từ trong bóng tới một con bạch điều bay tới, Thời Ảnh nhảy lên lưng thần điêu Trùng Minh, trong ánh mắt có vô số biểu cảm phức tạp, nhưng cuối cùng lại hóa thành thình lạng.

“Hãy cứ sống như ngươi muốn đi”. Cuối cùng Thời Ảnh quay đầu lại nhìn nàng một cái, ánh mắt trở nên ôn hòa, một tiếng thở dài gần như không nghe thấy.

“Tạm biệt, A Nhan”.

Chu Nhan nhìn thấy y xoay người, trong lòng đau đớn lại không nói ra.

“Chờ một chút, con còn có một câu hỏi nữa”. Đúng lúc y chột rời đi, Chu Nhan đột nhiên nhớ tới còn muốn hỏi đến chuyện của Thời Vũ, nhưng cũng đã không kịp rồi. Thần điêu Trùng Minh đã giương cánh bay đi, trong bóng tối biến thành một dấu chấm xa xa.

Thời Vũ đâu? Ngài ấy rốt cuộc đã đi đâu? Có phải đã chết rồi không? Có phải bị người giết rồi không?

Thế nhưng câu hỏi mà nàng định giúp Tuyết Oanh hỏi, cuối cùng đã không kịp thốt ra miệng nữa rồi.

-----oOo-----

Chương 113: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỂN HẠ

**Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 113: Đứa trẻ bị bỏ rơi
(1)**

Ngày hôm sau khi tân hoàng thái tử đến phủ Xích vương ban thưởng cho phiên vương, Chu Nhan không có nghe lời y mà vẫn ra ngoài theo cha mẹ. Nàng không ngờ khi người tới lại bày thế trận phô trương như vậy. Phu thê Xích vương ra ngoài nghênh đón, vừa quỳ lạy vừa dập đầu tạ ơn, nàng nhìn thấy cảnh ai nấy nhấp nhô quỳ lạy mà kinh ngạc, trong lòng cũng mất tự nhiên, cứng ngắc đứng đực ở đó. Thịnh ma ma ở bên cạnh lo lắng kéo nàng nhỏ giọng: “Quận chúa, còn không quỳ xuống đi!”.

Nàng sững sốt đột nhiên hiểu ra, ngày hôm qua người bảo nàng không cần đi ra gặp, chắc là vì không muốn nàng nhìn thấy cảnh tượng này đi. Giờ đây người đã là hoàng thái tử Không Tang, để quân tương lai, quy tắc quân thân là điều không thể bàn cãi. Mỗi lần gặp thì cha mẹ nàng sẽ

phải quỳ lạy trước người, mà nàng cũng vậy. Khoảng cách giữa họ giờ đây khác nào giữa trời và đất đâu?

Nghĩ đến đây trong lòng nàng tựa như sét đánh, đầu óc trống rỗng. Một đoàn người quỳ lạy trước mặt Thời Ảnh, chỉ có tiểu quận chúa Xích tộc vẫn đứng, mà Thời Ảnh chỉ lạnh nhạt nhìn nàng, cũng không tỏ vẻ gì, phất tay ban cho cả nhà Xích vương bình thân. Hoàng thái tử dựa theo nghi thức tuyên đọc ý chỉ ban thưởng của Đế quân Không Tang. Từng hòm đồ đạc được mở ra, vô số báu vật quý giá rục rờ chói mắt. Lễ quan đọc theo danh sách đến đâu, đám thị nữ nha hoàn trong phủ lại cúi thấp đầu cảm thán đến đó. Nhưng mà Chu Nhan ở một bên nhìn thấy, ánh mắt cũng thản nhiên. Máy thứ này có ý nghĩa gì với nàng đâu? Chỉ là mua tự do cả đời này của nàng mà thôi.

Sau khi hoàn tất lễ ngự ban, Thời Ảnh ngồi xuống nói chuyện mấy câu với phu thê Xích vương, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính: “Không biết đại hôn sẽ được tổ chức vào thời gian nào? Hôn lễ giữa trưởng tử và trưởng nữ của hai tộc Bạch – Xích là chuyện trọng đại, đến lúc đó ta sẽ đến chủ trì thay Đế quân”.

Chu Nhan run bắn người, gần như rơi cả tách trà trên tay. Người đến chủ trì? Vì sao lại là người? Vì sao người lại đồng ý làm chuyện này cơ chứ?

Nàng ngạc nhiên nhìn về phía y, nhưng mà Hoàng thái tử chỉ quay đầu nhìn Xích vương, không thèm nhìn nàng lấy một cái.

“Đa tạ Đế quân cùng Hoàng thái tử điện hạ quan tâm”. Xích vương cung kính cảm tạ: “Ngày cử hành hôn lễ đã được chọn, chỉ cần bàn bạc lại chút nữa với Bạch vương, đến khi nào chốt xong sẽ thông báo ngay với Hoàng thái tử ạ”.

Thời Ảnh không tỏ vẻ gì: “Đây là thời khắc quan trọng với Không Tang, nên tiến hành nhanh chóng một chút, tránh cho quận chúa cảm thấy thiệt thòi”.

Nói đến đây rốt cuộc y cũng liếc nhìn Chu Nhan một cái, ánh mắt bình tĩnh không chút dao động.

Trong lòng nàng thảng thốt, chỉ cảm thấy ngón tay run rẩy đến mức không cầm nổi chén trà. Lại nghe phụ vương bên tai cười nói: “Lễ nghi rườm rà cũng không quan trọng, cô nhân khi xưa còn thành hôn giữa thời chiến thì sao?”.

Hai người liên miên nói chuyện thêm vài câu, Xích vương thấy cuộc nói chuyện thoải mái cởi mở, liền cười hỏi: “Hôn lễ là chuyện quan trọng,

hiện giờ để quân long thể bất an, có lẽ cũng đang muốn nhìn thấy đại hôn của Hoàng thái tử điện hạ, không biết người đã chọn được người để sách lập làm hoàng thái tử phi chưa ạ?”

Hoàng thái tử phi? Chu Nhan lại chấn động, lần này chén trà từ trong tay trực tiếp rơi xuống. Thời Ảnh cũng không liếc nhìn nàng, ngón tay trong ống tay áo không một tiếng động phẩy nhẹ. Trong chớp mắt chén trà sắp rơi xuống đất lại bật lên, nhẹ nhàng đập vào lòng bàn tay nàng, một giọt nước cũng không tràn ra ngoài. Không ai để ý đến sự thay đổi nhỏ này, thậm chí Thời Ảnh cũng không liếc mắt nhìn Chu Nhan một cái. Nhưng Chu Nhan kinh ngạc nhìn chén trà, trong lòng thỗn thức, lại chỉ nghe thấy Thời Ảnh ung dung trả lời: “Hai ngày sau tại hạ sẽ đến phủ Bạch vương một chuyến, thương lượng chuyện này với Bạch vương. Theo lệ thường, có lẽ là chọn ra một trong bốn vị đích nữ ngay tại Bạch vương phủ đi”.

“Thiên kim Bạch vương phủ ai nấy đều xinh đẹp hiền thực, xứng đáng làm mẫu nghi thiên hạ”. Xích vương cười mở miệng: “Chúc Hoàng thái tử điện hạ sớm ngày chọn được ý trung nhân, lúc đó cả Vân Hoang cũng sẽ hân hoan náo nức”.

“Đa tạ lời chúc của Xích vương”. Thời Ảnh mỉm cười buông chén trà đứng dậy cáo lui. Vào giây phút cuối cùng, ánh mắt hần lướt nhẹ qua nàng, vẻ mặt tĩnh lặng. Chu Nhan muốn nói cái gì nhưng lại nói không nên lời. Từ đầu đến cuối cuộc gặp mặt này, bọn họ không có cơ hội nói với nhau một câu. Nàng chỉ có thể đứng bên nghe y cùng cha mẹ mình nói chuyện xã giao, chẳng khác nào người xa lạ, như gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt, không hẹn ngày về.

“Cung tiễn hoàng thái tử điện hạ!”. Khi y rời đi, tất cả mọi người trong phủ Xích vương lại quỳ xuống lần nữa, chỉ có Chu Nhan vẫn đứng đó sững sờ nhìn bóng dáng y.

Sư phụ người... người muốn kết hôn sao?

Đúng vậy, giờ đây người đã không còn là đại thần quan trên thần miếu Cửu Nghi nữa, mà là người thừa kế duy nhất của đế quân, là hoàng thái tử Không Tang, nên người đương nhiên phải lập thê, hơn nữa phải chiếu theo quy củ chọn lấy hoàng thái tử phi từ trong Bạch tộc, mọi thứ giống như nó phải là như vậy.

Thế nhưng làm sao những chuyện này có thể xảy ra nhanh như vậy, nhanh đến mức không thật, khó có thể tin được.

Giống như ngày hôm qua, người vẫn còn nằm chết trong lòng mình. Vậy mà hôm nay người đã trở lại thế gian bằng một thân phận khác. Là người đã mất đi trí nhớ, hay là nàng đã quên?

“Quận chúa, người còn không mau...”. Thịnh ma ma nhìn thấy quận chúa ngăn người thì mau chóng kéo vạt áo để nàng quỳ xuống.

Nhưng mà Chu Nhan chỉ hơi phát tay áo, trong phút chốc cả người bỗng nhiên biến mất.

Tám con tuần mã kéo cỗ xe hoàng gia hoa lệ, sơn son thiếp vàng đậu trước cổng hành cung phủ Xích vương. Chiếc xe có đôi cánh màu bạc, là biểu tượng của Hoàng thất Không Tang. Đợi đến khi Thời Ảnh ngồi vào trong xe ngựa, thì thị vệ đại nội bên ngoài đã buông màn xuống. Bên trong xe lộng lẫy và rộng rãi, cũng không có một người hầu nào cả. Đúng lúc màn che vừa buông xuống lại đột nhiên lay động. Thời Ảnh ngồi ngay ngắn bên trong xe cau mày, bỗng nhiên nói vào trong hư không: “Người theo tới đây làm cái gì?”.

“Á!” Trong xe ngựa không có một bóng người, nhưng lại phát ra tiếng hô thật nhỏ, như mang theo một tia ảo não.

“Người... người nhìn thấy con ư?”. Trong xe ngựa che kín tựa như có cơn gió nhẹ lướt qua, một bóng người thờ dài xuất hiện trong không trung, mắt ngọc mài ngài, nhìn qua trang phục đúng là quận chúa phủ Xích vương.

“Người đã nói nếu đồng thời sử dụng thuật ẩn thân và thuật thu nhỏ, có thể trở thành pháp thuật mới”. Chu Nhan nghĩ đến kỹ năng vừa học được của mình, trong giọng nói có vẻ đắc ý: “Pháp thuật mà con vừa sử dụng, ngay cả phụ vương cũng không nhìn ra đâu”.

Thời Ảnh nhướn mày giống như tán thưởng, nhưng không nói gì.

Đứng đầu lục bộ là những nhân vật chỉ đứng sau đế quân Vân Hoang, có thể sử dụng pháp thuật che mắt Xích vương đúng là tu vi khó lường, cô bé này đúng thật là thông minh. Y mới chỉ điếm qua, nàng đã lập tức học một hiểu ba. Nhưng mà y không tiếp lời nàng.

“Người thân là quận chúa Xích tộc sắp xuất giá, lại tự nhiên chui vào xe ngựa của ta như vậy, nếu như bị người khác thấy sẽ thành lời đồn không hay. Tranh thủ lúc chưa ai nhìn thấy, mau chóng rời đi đi!”.

Chu Nhan chỉ là nhất thời xúc động mới theo lên, nghe giọng điệu công tư phân minh của y như thế, máu bốc đồng trong người nguội lạnh, một

lúc sau mới lúng túng: “Vừa rồi... chỗ đó có nhiều người, con vẫn không có cơ hội hỏi người một chuyện, nên mới không nhìn được chạy theo”.

Thời Ảnh thoáng run lên, thần sắc có chút khác thường.

“Người... muốn hỏi cái gì?”.

Chu Nhan giậm chân, “Vì sao người phải tới chủ trì hôn lễ của con?”.

“Người muốn hỏi cái này ư?”. Không biết vì sao Thời Ảnh thở phào một hơi, ngồi ngay ngắn ở trong xe ngựa, nhìn về phía trước không chớp mắt, giọng nói bình tĩnh lãnh đạm: “Hiện tại ta là hoàng thái tử, nếu đế quân đã bệnh, thì phải do ta ra mặt thu phục lòng người. Chỉ như vậy mà thôi!”.

“Nhưng... nhưng... nhưng...” Nàng nói mấy câu “nhưng”, lại không biết phải nói gì nữa.

“Nhưng nếu ta nhúng tay vào việc này, sẽ làm người cảm thấy không thoải mái, đúng không?”.

Giống như đã đoán được suy nghĩ của nàng, y thản nhiên nói: “Không thể bởi vì người cảm thấy bản thân không thoải mái mà cự tuyệt ban ân của đế quân. Không phải người từng nói bản thân không còn nhỏ sao? Nếu đã quyết tâm lấy chồng rồi, sao còn giận dỗi vì chuyện nhỏ nhặt này?”.

Nàng nhất thời không biết phản bác như thế nào. Đúng vậy, nếu nàng đã quyết định lấy Bạch Phong Lâm, thì sao còn phải để ý đến chuyện ai làm chủ hôn. Việc đó đáng để bận tâm sao, so với việc lấy ai làm chồng có ý nghĩa gì đâu cơ chứ?

Chu Nhan mấp má môi, sắt mặt tiu ngiu, cúi thấp đầu xuống, một lúc lâu sau vẫn không nhìn được mở miệng: “Người... người thật sự phải sách lập thái tử phi sao?”.

“Đương nhiên!”. Thời Ảnh ngay cả khóe mắt cũng không động: “Có đế quân nào không có hoàng hậu?”.

Lòng Chu Nhan trầm xuống không nói thêm lời nào nữa. Xe ngựa chạy như bay, không khí trong xe gần như đóng băng. Trong nháy mắt xe ngựa đã rẽ ra đến phố. Thời Ảnh nhìn về phía trước, thản nhiên: “Trước mắt đã là cửa cung rồi, người mau về đi!”.

Chu Nhan giật mình bỗng dựng thốt lên, nói: “Con... con còn có một câu hỏi, muốn hỏi người”.

Thời Ảnh nhíu mày: “Chuyện gì?”.

“Chuyện... chuyện hoàng thái tử trước, Thòi Vũ ấy”. Nàng cắn chặt răng, rớt cuộc cổ lầy dừng khí mở miệng: “Hiện giờ ngài ấy ra sao, người có biết tung tích của ngài ấy không?”.

Thòi Ảnh chân động, giống như không ngờ nàng sẽ hỏi câu này, rớt cuộc đã quay đầu lại nhìn nàng một cái, ánh mắt sâu xa: “Vì sao lại hỏi chuyện này?”.

Chu Nhan thấp giọng: “Bởi vì ngài ấy là người trong lòng của Tuyết Oanh”.

Thòi Ảnh khẽ nhíu mày: “Tuyết Oanh, quận chúa Bạch tộc?”.

“Vâng, người biết nàng ấy không ạ?”. Chu Nhan không ngờ y lại biết rõ tình hình nên thấy bất ngờ: “Cô ấy vì chuyện của Thòi Vũ mà không ăn không uống, lo lắng muốn chết luôn... Con sợ nếu cứ như vậy cô ấy sẽ nghĩ quân mất”.

Thòi Ảnh không trả lời thẳng câu hỏi mà chỉ thờ ơ nói: “Người không cần lo lắng đến chuyện của người khác”.

“Tuyết Oanh là tỷ muội tốt nhất của con”. Chu Nhan thấy y không phủ nhận, biết không ổn, trong lòng trầm xuống: “Cô... cô ấy nghi ngờ người đã giết Hoàng thái tử. Con tức giận đến mức thiếu chút cãi nhau với cô ấy. Nếu sớm tìm ra đệ đệ của người một chút, cô ấy sẽ không còn lý do nghi ngờ người nữa”.

“Không lý do?”. Thòi Ảnh im lặng giây lát, thản nhiên nói: “Sao? Người tin chắc là ta vô tội à?”.

“Cái gì?” Chu Nhan bỗng nhiên chân động, nhất thời nói không nên lời.

“A Nhan, không cần giả vờ làm gì, khi người nhìn thấy ta ở Tử Thần điện, chẳng lẽ trong lòng người không nghi ngờ gì sao?”. Thòi Ảnh ngồi trong xe ngựa hoàng thất, mặt lễ phục hoàng thái tử, giọng nói thản nhiên sâu không thấy đáy: “Vì sao ta trở lại đế đô, ta đã thỏa thuận gì với Đại Tư Mệnh, vì sao ta đoạt lấy thứ vốn dĩ thuộc về mình, lại phải trả giá đắt như thế nào, tất cả những chuyện này, người chưa từng nghĩ tới sao?”.

“Nhưng... nhưng...” Nàng ngậy ra nhìn y, trong giọng nói lộ vẻ kiên quyết: “Bất luận như thế nào, sự phụ cũng không thể là loại người như thế được”.

“Loại người như thế nào?”. Thòi Ảnh nhìn nàng một cái, ánh mắt lộ vẻ mỉa mai: “Ôi... người thật sự biết ta là loại người thế nào sao?”.

“...” Chu Nhan không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy trong giọng nói của người có cảm giác lạnh lẽo như dao, từng nhát từng nhát tách nòng ra khỏi y.

Thành thật mà nói, ngay cả khi đã ở chung nhiều năm, nhưng đối với nòng, người vẫn thật xa xôi không thể chạm đến, thậm chí không thể thấy rõ. Lúc bọn họ gần nhau nhất có lẽ là khi sắp chết. Lúc người nói với nòng câu nói kia. Chính lúc đó nòng nhận ra rằng mình hoàn toàn không hiểu được người này.

Mà tới lúc này, khi sắp trở thành đê quân, trong lòng người nghĩ tới cái gì? Nòng mơ hồ như đi giữa sương mù, vĩnh viễn không thể nhìn thấy dáng vẻ của người.

“Bảo quận chúa Tuyết Oanh, đừng chờ Thời Vũ nữa!”. Thời Ảnh quay đầu nhìn thẳng về phía trước, giọng nói lạnh như băng: “Nó sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu”.

“Sao ạ?”. Chu Nhan ngậy người tại chỗ, cả người đột nhiên lạnh thấu xương giống như bị tuyết phủ: “Trời ạ, chẳng lẽ... chẳng lẽ Tuyết Oanh nói thật sao? Sự phụ, tất cả chuyện này đều là do người làm?”.

Hai tay Thời Ảnh lặng lẽ siết chặt không phủ nhận, im lặng giây lát bỗng nhiên có chút khó chịu, lớn tiếng nói: “Ta đã nói rồi, từ nay về sau ngươi đừng gọi ta là sự phụ nữa!”.

Nàng cứng ngắt, trong lòng lạnh xuống, một lúc sau mới khó khăn mở miệng, giống như nếu không thật sự nghe thấy đáp án thì sẽ không cam lòng: “Vậy, xin hỏi Hoàng thái tử điện hạ, Thời Vũ đã chết thật rồi sao?”.

Thời Ảnh nhìn thẳng về phía trước, giọng nói bình tĩnh mà lạnh lẽo: “Phải”.

Chu Nhan run lên một cái, một lát mới không tin được tiếp tục hỏi: “Có phải là người làm không?”.

“Ngươi nghĩ như thế nào...”. Thời Ảnh lạnh lùng nhưng không phủ nhận: “Thì chính là thế đó”.

Toàn thân Chu Nhan chấn động, đầu óc trống rỗng. Nàng lao đảo lui về sau tựa vào thành xe không tin được nhìn người quen thuộc trước mắt bỗng trở nên xa lạ, ánh mắt biến đổi không ngừng. Trong xe ngựa hồi lâu không có một tiếng động. Không biết qua bao lâu, Thời Ảnh quay đầu lại liếc mắt một cái qua bên cạnh như muốn giải thích cái gì đó, nhưng thật không ngờ nòng đã không còn ở đó nữa. Đây là lần đầu tiên trong đời,

pháp thuật của nàng lại có thể qua mắt y, cứ như vậy lặng lẽ biến mất ngay trước mắt y không một tiếng động.

“A Nhan...” Thoáng chốc y nhìn không được cú đầu thì thào gọi.

Chờ khi xe ngựa biến mất nơi cuối phố, Chu Nhan đột nhiên xuất hiện ở góc đường, sắc mặt tái nhợt, chân đi loạng choạng.

“Ta đã nói rồi, từ nay về sau đừng gọi ta là sư phụ nữa”. Câu nói kia không ngừng vang lại trong đầu nàng đến nghe thở. Nàng thất thểu đi về phía trước như người mất hết phương hướng, đột nhiên lao đảo một cái như đụng vào thứ gì.

“Ôi, đau đau!”. Người bị ngã là một đứa bé, nó đang cầm kẹo đường trong tay, ôm trán kêu đau, tay nhỏ bé trắng nõn, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu.

Chu Nhan thoáng nhìn, kêu lên: “Nhóc con, đệ chạy đi đâu thế?”

Nàng kéo đứa bé lên, ôm chầm lấy nó.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, cứu con!”. Đứa bé kia lại ra sức giãy dụa, hoảng hốt hét âm lên. Chu Nhan nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt đứa bé kia, giật mình buông tay ra.

Đúng vậy, đứa bé này không phải Tô Ma. Nó có đôi mắt và mái tóc dài màu đen, rõ ràng là người Không Tang. Nàng mới chỉ lơ đãng một chút đã nhìn lầm. Tại sao cuộc đời này của nàng lại nhìn lầm người nhiều lần đến như vậy?

-----oOo-----

Chương 114: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

**Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 114: Đứa trẻ bị bỏ rơi
(2)**

Ở trong hành cung Xích vương tại Đế đô Già Lam, quản gia đang bẩm báo với Xích vương những chuyện xảy ra gần đây, mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa rồi, cuối cùng cũng bổ sung một câu: “Xin vương gia hãy yên tâm, thuộc hạ thấy lần này quận chúa trở về thay đổi rất nhiều, thật sự đã trưởng thành rồi”.

“Hi vọng là như thế”. Xích vương thở dài xoa huyết thái dương: “Con bé từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, trải qua nhiều chuyện, giờ cũng coi như trưởng thành hơn một chút.”

“Chỉ là...” Quản gia trầm ngâm có chút bất an.

“Sao?” Xích vương nhíu mày: “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng”.

“Thuộc hạ có hơi lo lắng”. Quản gia thở dài hơi phiền muộn: “Quận chúa rất quan tâm đến tiểu Giao nhân kia, tuy rằng đang ở đế đô nhưng vẫn luôn căn dặn thuộc hạ đi tìm”

“Vậy người có tìm ra không?” Xích vương nhíu mày.

“Bẩm báo vương gia, đích thật là tìm được rồi”. Quản gia ngó trước ngó sau cúi người nhỏ giọng: “Hôm qua vừa nhận được tin từ Diệp Thành, nói có một đứa bé Giao nhân quần áo rách nát nửa đêm nửa hôm gõ cửa, cửa vừa mở đã ngất xỉu ngay trước cửa hành cung”.

“Cái gì?” Xích vương thốt lên: “Thằng nhóc đó trở về rồi sao?”.

“Đúng vậy! Nhóc con kia đúng là mạng lớn”.

Quản gia không chắc chắn về thái độ của Xích vương đối với việc này thì cẩn thận lời nói, nhìn sắc mặt Xích vương: “Không biết dạo này thằng bé đó đi đâu, đại phu nói nó rất yếu, có vẻ như vừa phải bôn ba hơn ngàn dặm mới trở lại được Diệp Thành”.

Xích vương thay đổi sắc mặt thốt lên: “Đáng chết, việc này tuyệt đối không được cho A Nhan biết”.

“Sao ạ?” Thì ra vương ra cũng không hi vọng chuyện này xảy ra. Quản ra cũng lập tức hiểu ý Xích vương vội vàng nói: “May mà thằng bé đó trở về đúng lúc quận chúa không ở Diệp Thành. Thuộc hạ đã sai người nhốt thằng bé đó vào một chỗ, lại phái người trông coi cẩn thận, không cho người ngoài biết việc này”.

“Làm tốt lắm!” Xích vương thở phào một hơi, càng nghĩ càng phiền, nhất thời trong mắt đầy tức giận: “Sao cứ phải là Giao nhân. Lân trước

Giao nhân kia sống trong phủ ta còn chưa đủ rước phiến toái sao?”.

“Đúng ạ!” Quản gia biết mình nên đứng về phía ai, vội vàng gật đầu: “Thuộc hạ đã phái người trông coi thẳng nhóc kia kỹ càng, sẽ không cho nó cơ hội chạy trốn”.

“Trông coi cái gì?” Xích vương nghe được lời này giận dữ đỏ mắt: “Còn không mau xử lý đi!”.

“Nhưng... tính tình quận chúa chắc vương gia cũng biết”. Quản gia có chút khó xử, cẩn thận nói: “Nếu không tìm thấy đứa bé kia, sao người có thể dễ dàng từ bỏ được chứ”.

“Vậy người tìm cách khiến nó quên đi ý nghĩ này là được, không phải người vẫn tự xưng là người lắm mưu nhiều kế sao”. Xích vương bắt lặc nhìn tâm phúc của mình: “Ngày mai người không cần tiến cung với ta nữa, quay về Diệp Thành xử lý gọn chuyện này đi, cần làm sạch sẽ một chút đừng để thẳng nhãi kia xuất hiện trước mặt A Nhan nữa”.

“Vâng...” Quản gia gật đầu: “Thuộc hạ đã hiểu ý của vương gia”.

Xích vương dừng lại một chút, bỗng nhiên quan sát hẳn, lại hỏi: “Người thật sự đã hiểu sao?”.

Quản gia nhìn ánh mắt Xích vương âm thầm rùng mình một cái ra sức gật đầu: “Đúng vậy, thuộc hạ đã biết, bất luận dùng thủ đoạn gì cũng phải khiến cho thẳng bé kia từ nay về sau hoàn toàn biến mất”.

Giọng nói Xích vương lạnh lùng: “Hơn nữa không được để lại bất kỳ dấu vết gì, tránh hậu hoạn về sau”.

“Vâng ạ!” Quản gia gật đầu, vội vàng lui ra.

Xích vương đập mạnh tay xuống bàn thờ dài một tiếng thần sắc phức tạp: “A Nhan, con đừng trách phụ vương nhẫn tâm. Hiện này Không Tang đại biến, là quận chúa duy nhất của Xích tộc, con sắp phải đại hôn với Bạch tộc, sao có thể vì một nô lệ Giao nhân nhỏ bé mà làm ảnh hưởng đến mối quan hệ tốt đẹp của hai tộc? Bài học nhãn tiền vẫn còn đó, cho dù thế nào ta cũng không muốn đi vào vết xe đổ như chuyện của Chỉ Uyên năm xưa. Cho nên mầm họa này hãy để phụ vương giải quyết sớm một chút cho con đi, giống như Ngọc Phi và Vân Man khi đó”.

Diệp Thành ở phía Nam Kính Hồ, đêm đến, ánh đèn sáng rực như bờ biển được dát lên một lớp ngọc trai, cho thấy sự giàu có và thịnh vượng của đô thành lớn nhất Vân Hoang. Trong hành cung hoa lệ của Xích

vương ở Diệp Thành, một đứa bé nằm trên trường kỷ ngủ say dưới ánh nến bập bùng.

“Vẫn chưa tỉnh sao?” Một thị nữ thờ dài: “Đứa bé đáng thương, gầy đến nỗi thì còn thoi thóp. Đứa bé này chắc đã phải trải qua một chặng đường dài, bàn chân cũng phỏng rộp hết cả lên”. Một thị nữ lớn tuổi khác cũng nói: “Đại phu nói nó đã không ăn không uống ít nhất ba ngày rồi, trên người ngoài một con búp bê thì chẳng còn gì hết, không biết đoạn đường này nó sống thế nào nữa”.

“Búp bê á?” Thị nữ nhỏ tuổi hơn tò mò: “Đúng vậy, ở trong này này”. Thị nữ lớn tuổi chỉ lên túi vải trên ngăn tủ đầu giường: “Búp bê kia nhìn giống hệt đứa bé này”.

“Thế ạ?” Thị nữ trẻ tuổi đi đến, mở túi vải ra nhìn, ngạc nhiên. Đó là con búp bê dài không đến một thước, nét mặt nhỏ xíu đường nét rõ ràng, không biết làm từ chất liệu gì mà sờ rất mềm mại, trên mỗi một đốt tay hình như đều cắm một cái đinh màu vàng. Tứ chi buông thõng mềm mại bất động.

“Ôi! Kỹ thuật thật tinh xảo. Các đốt ngón tay còn có thể cử động”. Thị nữ trẻ tuổi tò mò nhìn cánh tay búp bê, nhìn như con rối trong rạp múa rối vậy. Vừa nói nàng vừa không nhin được cầm chiếc khăn tay bọc lên mình con rối kia, rồi dùng kim băng bọc lại như mặt một lớp áo.

“Ôi, thật sự là giống đứa bé này như đúc”. Thị nữ trẻ tuổi quần quần áo cho búp bê xong, quan sát một lúc không khỏi cảm thán: “Kỹ thuật này đúng thật là tinh xảo.”

Con búp bê mà hai người đang nói tới lại tròn tròn mắt nhìn họ. Dưới ngọn đèn cặp đồng tử màu ngọc bích như có sức sống. Nó nhìn người thị nữ trẻ hơn, chớp mắt một cái như trêu chọc. Thị nữ trẻ tuổi sừng sốt thả nó xuống bàn lùi lại mấy bước.

“Thứ này... thứ này thật kỳ lạ”.

“Đúng vậy, nhìn thấy nó hơi khó chịu”. Thị nữ lớn tuổi hơn nói.

“Vâng”. Thị nữ trẻ vội vàng quần vải bọc lại con búp bê, không dám nhìn nó nữa, lầm bầm: “Không biết sao trên người đứa bé này lại có đồ vật kỳ quái thế chứ”.

“Không biết nữa”. Thị nữ lớn tuổi hơn nhìn thoáng qua đứa trẻ ốm yếu đang hôn mê, thờ dài: “Nghe nói đứa bé này là nô lệ mà quận chúa mới thu nuôi, vô cùng yêu thích nhưng lại bị lạc khi xảy ra biến loạn Phục

Quốc Quân. Ai cũng nghĩ sẽ không thể tìm ra nó nữa. Thế mà cuối cùng nó lại tự mình trở về Xích vương phủ”.

“Tự mình trở về ư?”. Thị nữ trẻ kinh ngạc, nhìn kỹ lại tiểu Giao nhân đang mê man, vẻ mặt không thể tin được. Nô lệ Giao nhân đều là những kẻ không biết nghe lời, chỉ cần không trông coi cẩn thận một chút là tìm cách trốn mất. Thế mà nhóc Giao nhân lại đường xá xa xôi vất vả trở về.

“Có thể là do quận chúa đối xử rất tốt với nó đi”. Thị nữ lớn tuổi hơn thờ dài.

“Đúng vậy”. Thị nữ trẻ tuổi như nhớ tới cái gì, cũng không nhìn được khẽ run rẩy, lại nhìn đứa bé Giao nhân đang hôn mê nằm trên trường kỷ, nhỏ giọng: “Thật không biết tại sao quản gia lại phải đối xử với một đứa bé như thế, chẳng lẽ là ý của quận chúa sao?”.

“Này, đừng có hỏi nhiều, chỉ cần nghe theo bên trên sai bảo là được”. Thị nữ lớn tuổi lo lắng nói: “Ở trong vương phủ này, kẻ lắm mồm đều không có kết cục tốt đâu”.

“Vâng”. Thị nữ trẻ vội vàng gật đầu im miệng không dám nói nữa.

“Cũng không phải là chuyện gì khó khăn, lừa một đứa bé thôi mà”. Thị nữ lớn tuổi nhìn thoáng qua thị nữ trẻ tuổi bên cạnh, cười nói: “Cô vào phủ cũng đã nhiều năm, chẳng lẽ còn không đối phó được với một đứa bé tám tuổi sao? Chờ sau khi lừa được đứa bé này đi rồi, tổng quản đại nhân nhất định sẽ trọng thưởng hậu hĩnh”.

“Phải phải”. Thị nữ trẻ tuổi vội vàng gật đầu, im lặng trong chốc lát, tiểu nô lệ vẫn nằm mê man trên trường kỷ, không có dấu hiệu tỉnh lại, dưới ánh đèn gương mặt tái nhợt, lông mi dài che lấp gương mặt, tuy chỉ là một đứa trẻ nhưng lại đẹp vô cùng.

Hai thị nữ lặng im, thoáng nhìn thấy, nhất thời đều không thốt nên lời.

“Khó trách, quận chúa lại thích tiểu tử này như vậy, một đứa trẻ đẹp đẽ hiếm thấy”.

Thị nữ trẻ tuổi vẫn có chút mềm lòng, khẽ lắm bầm. Đúng lúc đó đứa bé dưới đèn bỗng nhiên động đậy: “Ôi, cậu bé tỉnh rồi”.

Dưới ánh đèn, một đôi mắt màu ngọc bích mở ra, mờ mịt nhìn về nơi có ánh sáng phát ra. Môi mấp má như muốn nói một câu gì.

“Con tỉnh rồi hả”. Thị nữ lớn tuổi giơ tay vén những sợi tóc lòa xòa trên mặt tiểu Giao nhân, giúp nó lau đi mồ hôi trên trán, nói với giọng đầy yêu thương: “Ta tên Nhược Bình, còn cô ấy tên là Tiểu Huệ, chúng ta

đều là người của phủ Xích vương. Con cảm thấy thế nào, có khát nước không?”

Tiểu Giao nhân kia không nói gì, chỉ mờ mịt nhìn hai người, biểu cảm trong mắt vô hồn giống như nhất thời không biết mình đang ở đâu. Thế nhưng đúng lúc thị nữ đưa tay sờ trán cậu, đứa bé bỗng nhiên giật mình, theo bản năng hất tay bà ra: “Đừng có động vào ta, cút đi!”

Nhược Bình không đề phòng, lão đảo thiếu chút ngã ra đất. Tiểu Huệ vội vàng đỡ lấy bà, vừa quay đầu lại đã sợ muốn hét lên một tiếng. Đứa bé kia đã ngồi dậy, cuộn tròn thu lu trên góc tường, trên tay cầm con dao gọt hoa quả đang để trên bàn. Dưới ánh đèn thoát nhìn, đôi mắt đứa bé sáng vô cùng, ánh lên vẻ thù địch và đề phòng, giống như một con thú nhỏ trong tư thế sẵn sàng tấn công.

“Các người là ai, không... không được tới gần ta”. Đứa bé ra sức gắng gượng, giọng nói lại vô cùng suy yếu thì thào: “Ta... ta muốn gặp tỷ tỷ”.

“Tỷ tỷ?” Nhược Bình dù sao cũng là thị nữ lâu năm có kinh nghiệm, lấy lại bình tĩnh: “Con nói quận chúa Chu Nhan sao?”.

Tô Ma gật đầu: “Tỷ tỷ đang ở đâu?”.

“Quận chúa không có ở trong phủ”. Nhược Bình nói chậm chậm để không kinh động đến đứa bé đang tức giận: “Mấy ngày trước, người đã theo vương gia đến kinh thành rồi”.

“Hà?” Đứa bé ngẩn ra, giọng nói vô cùng thất vọng: “Vậy Thịnh ma ma đâu?”.

Nhược Bình lắc đầu: “Cũng theo quận chúa vào kinh rồi”.

“Cái gì?” Con dao trong tay đứa bé run lên: “Bọn họ... bọn họ đều đi cả rồi?”.

Từ vực sâu Thương Ngô lặn lộn đường xa trở về đây, đoạn đường dài đàng đẵng khổ sở, đứa bé đã phải trải qua biết bao đau khổ, khó khăn lắm mới về đến Diệp Thành. Vậy mà tỷ tỷ cũng đã không còn ở đây. Không phải tỷ tỷ đã nói sẽ không bao giờ bỏ rơi mình hay sao?

Nhìn thấy vẻ mặt của đứa bé như vậy, Nhược Bình và Tiểu Huệ liếc nhìn đứa bé: “Đừng sợ, cho dù quận chúa không có ở đây, chúng ta cũng sẽ chăm sóc con. Mau đưa dao đây cho ta”.

“Tỷ... tỷ đi làm cái gì?”. Đứa bé cũng không nghe lời, cầm dao nhìn hai người, hỏi: “Khi nào thì trở về?”.

“Quận chúa theo vương gia, vương phi vào kinh yết kiến đế quân”.
Nhược Bình nghe theo dặn dò của quản gia, vừa nói vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt của đứa bé: “Đế quân sẽ chủ trì hôn lễ của hai tộc Bạch – Xích, chờ đợi hôn diên ra xong, quận chúa cũng sẽ không quay về phủ Xích vương nữa, mà sẽ đến thẳng phủ tổng đốc Diệp Thành”.

“Cái gì?” Tiểu Giao nhăn giật mình: “Hôn lễ?”.

“Đúng vậy! Quận chúa lấy được một vị hôn phu tốt lắm”. Tiểu Huệ tràn đầy vui vẻ, vui mừng cùng Nhược Bình kể tung người hứng: “Người sẽ lấy Bạch Phong Lân, tổng đốc Diệp Thành, tương lai chắc chắn là Bạch vương phi”.

Đứa bé đột nhiên lớn tiếng: “Nói dối!”.

Nhược Bình và Tiểu Huệ đều giật cả mình: “Sao vậy?”.

“Các người nói dối!”. Đứa bé cầm dao trong tay, mũi dao run rẩy, giọng nói tức giận cùng khó tin, trợn mắt nhìn hai người: “Tỷ... tỷ tỷ đã nói với ta, người tỷ ấy thích là một Giao nhân, sao có thể lấy tổng đốc Diệp Thành, làm Bạch vương phi gì chứ. Các người... các người nói dối!”.

Ánh mắt đứa bé gần như bốc hỏa, trong lúc tức giận cũng có sáng suốt, khiến cho hai thị nữ tâm cơ cũng sững sờ, nhất thời không biết trả lời sao.

Đứa bé Giao nhân này cũng thật khó đỡ.

“Chúng ta không gạt con mà”. Nhược Bình lấy lại bình tĩnh, vội vàng mở miệng nói: “Con ra ngoài hỏi xem, cả thiên hạ đều biết quận chúa Chu Nhan nhà chúng ta sắp lấy chồng, đó là sự thật”.

Có lẽ nhận thấy sự tự tin trong giọng nói của bà, đứa bé không nói gì, im lặng một lát bỗng nhiên mở miệng, giọng nói nhỏ nhẹ đến phát run.

“Vậy... vậy tỷ có nói bao giờ thì đến đón ta không?”. Vào lúc thốt ra câu đó, trong hai đồng tử màu ngọc bích của đứa bé tràn ngập bối rối. Tiểu Huệ dù sao còn trẻ, nhìn vào hai mắt nó trong lòng cũng đau xót, không thể giải thích được lời dặn của tổng quản. Nhược Bình ở bên vội liếc trừng nàng một cái, vội vàng mở miệng: “Con không cần sốt ruột. Quận chúa đã dặn dò chúng ta, để chúng ta trả lại khế ước bán thân cho con, thả tự do cho con, con cho con một ngàn lạng vàng”.

“Cái... cái gì?”. Tô Ma sững sốt không thể tin được.

“Yên tâm đi, quận chúa đã suy nghĩ rất chu toàn”. Nhược Bình đặt khế ước bán thân lên bàn, cười nói: “Con cầm đi, con đã tự do, không còn là

nô lệ nữa, muốn đi đâu thì đi. Ở khắp Vân Hoang này có không biết bao nhiêu Giao nhân ghen tị vì con đấy”.

Tô Ma giật mình, nhìn tờ giấy dưới ánh đèn, đích thật là khế ước bán thân của mình. Mặt trên còn có chữ ký và con dấu của tổng đốc Diệp Thành. Nó vốn nằm trong tay Chu Nhan, nhưng giờ phút này lại được đặt ở đây. Như vậy xem ra tất cả những chuyện này đúng là ý của tử tử rồi.

-----oOo-----

Chương 115: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

**Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 114: Đứa trẻ bị bỏ rơi
(3)**

Chu Nhan chỉ im lặng, sau một lúc lâu rốt cuộc mở miệng: “Tử tử... tử tử không cần ta nữa sao?”.

Nhược Bình và Tiểu Huệ liếc mắt nhìn nhau, nắm bật thời cơ, cố gắng khéo léo khuyên bảo: “Ôi, quận chúa cũng là muốn tốt cho con thôi. Bởi vì người sắp được gả đi rồi, biết không thể mang theo một nô lệ Giao nhân cùng xuất giá. Con không biết, tổng đốc đại nhân không hề thích nuôi Giao nhân trong nhà đâu...”.

Nhưng mà bà còn chưa dứt lời, đứa bé đột nhiên nhảy ra, nhặt lấy con búp bê, bỏ ra ngoài.

“Này con muốn đi đâu”. Tiểu Huệ lo lắng, vội vàng đuổi theo đứa bé kéo lại, đột nhiên bị đau kêu lên một tiếng buông tay ra. Máu tươi chảy ra các kẽ ngón tay, vậy mà nàng đã bị một đao cắt qua.

“Cút ngay, không được chạm vào ta!”. Đứa bé cầm dao nhuốm máu, quay lại chỉ thẳng vào mặt hai người, ánh mắt hung tợn: “Ta muốn đi Đế

đô tìm tở tở để hỏi cho rõ ràng. Tở tở không phải không cần ta nữa, cũng không phải muốn gả cho tổng đốc Diệp Thành gì đó. Lời nói của các người ta nửa chữ cũng không tin”.

Đưa bé quay đầu đi, bước ra khỏi phòng.

“Mau quay lại!” Không ngờ tính cách đưa bé này lại cứng đầu khó bảo như vậy, sự việc xảy ra bất ngờ, ngay cả Nhược Bình cũng bối rối, vội vàng nhắc váy đuôi theo. Sao có thể để đưa bé chạy mất, quản gia đại nhân đã dặn rồi, nếu chuyện không thành thì...

Nhưng mà nàng xách váy đuôi theo thế nào cũng không đuôi kịp đưa bé. Nhìn thấy Tô Ma sắp đẩy cửa hoa viên ra chạy mất, từ trong màn đêm bỗng nhiên có một bóng đen xẹt qua, ra tay nhanh như chớp đánh một cái thật mạnh vào gáy đưa bé. Tô Ma không kịp kêu một tiếng đã ngã xuống.

“Có như vậy mà cũng không làm xong. Hai người còn không trông chừng được một đưa bé”. Người đó một tay cắp đưa bé lên cắp ngang ở thắt lưng, là trưởng vệ của phủ Xích vương.

“Đại nhân!”. Nhược Bình vui mừng nhìn người vừa thành linh xuất hiện: “Thật may mà có ngài”.

“Thật vô dụng!”. Trưởng vệ liếc mắt nhìn thị nữ trông coi đưa bé một cái, lạnh lùng: “Lừa một đưa bé mà cũng không làm được. Nếu chẳng may ta không tới kịp, để đưa bé này chạy mất thì làm sao bây giờ?”.

“Đại nhân ngài không biết, đưa bé này quý quyết lắm”. Tiểu Huệ vừa băng vết thương vừa sợ hãi, nhịn không được khóc nức lên: “Tuổi còn nhỏ như vậy mà dám động dao giết người!”.

“May mà đại nhân ngài tới đúng lúc”. Nhược Bình vội vàng nói: “Bằng không thì phiền phức lắm!”.

“Thằng nhóc này, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!”. Thị vệ trưởng vác đưa bé lên vai, trong bóng tối quay đầu lại nhìn hai thị nữ, bỗng nhiên thở dài: “Haiz, hai các người đúng thật là xui xẻo”.

Có ý gì chứ? Nhược Bình liếc mắt một cái, thần sắc có chút khác thường, dù sao bà cũng lớn tuổi, vội lùi lại theo bản năng. Nhưng mà chân bà vừa khễ động thì đã có một luồng ánh sáng quét qua.

“Ồi...” Tiểu Huệ muốn chạy, nhưng mà tiếng hét chói tai còn chưa ra khỏi họng đã đột ngột bị cắt đứt.

Thị vệ trưởng mang theo đứa bé hôn mê cũng không quay đầu lại mà rời đi, để lại sau lưng hai thi thể nữ.

Theo căn dặn của tổng quản, chuyện này cực kỳ cơ mật, bất kể là thành hay bại cũng không được để bất cứ ai sống sót. Vốn dĩ cho dù kế hoạch có thuận lợi, tiểu Giao nhân này lấy tiền bỏ đi rồi, thì hai thị nữ này cũng sẽ bị diệt khẩu. Huống chi bây giờ kế hoạch một đã hoàn toàn thất bại.

Thị vệ trưởng mang theo Tô Ma đang chuẩn bị rời khỏi hành cung phủ Xích vương thì đột nhiên trong bóng tối truyền đến một giọng nói: “Sao? Bọn họ không lừa được đứa bé này à?”

Thị vệ trưởng nhận ra giọng nói của ai thì không khỏi thốt lên: “Tổng quản đại nhân?”

Sắc mặt của hắn cũng thành linh thay đổi, vô thức lùi lại phía sau một bước, gần như đánh rơi đứa bé. Đúng vậy, bóng đen đứng trong hoa viên kia rõ ràng là tổng quản Xích vương phủ.

“Sao? Bị ta làm giật mình?” Tổng quản nhìn sắc mặt thị vệ trưởng không khỏi cười một tiếng: “Như gặp ma vậy?”

“Không... không phải ngài cùng Xích vương vào cung yếu kiến Đế quân sao?” Thị vệ trưởng lúng túng, thần kinh bất định: “Sao... sao lại xuất hiện ở hành cung này?”

“Ôi, Xích vương quá để tâm chuyện đứa bé này, cho nên ta phải đích thân qua đây một chuyến”. Tổng quản lắc đầu: “Sao lại đến mức tự người phải ra tay thế? Đám Nhược Bình không thể thuyết phục được nó sao?”

“Đúng vậy!”. Thị vệ trưởng lấy lại bình tĩnh, trả lời: “Đứa bé này tuy rằng nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, cho dù thuyết phục thế nào cũng không tin, muốn đi tìm quận chúa hỏi cho rõ ràng. Ngay cả Nhược Bình khôn ngoan như thế cũng không lừa được nó, suýt chút nữa thì để nó trốn thoát”.

“Thật đúng là không biết tốt xấu!” Tổng quản nhíu mày nhìn tiểu Giao nhân, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng: “Ta vốn muốn nhân nhượng một chút, chỉ cần nó chịu ngoan ngoãn rời đi thì sẽ giữ lại mang cho nó. Vậy mà nó lại không biết ơn, chẳng chắc ai được”.

Đứa bé hôn mê quay đầu chẳng hề hay biết, hình người nho nhỏ trong tay có khuôn mặt xinh đẹp không khác gì một con búp bê.

“Thật đáng tiếc!”. Trong giọng nói của tổng quản lộ ra một tia thương tiếc, khoác ta dứt khoát nói: “Xử lý đứa bé này ngay trong đêm đi, thi thể cũng không được để lại, thả thẳng xuống biển. Coi như đứa bé này vẫn mất tích, chưa từng trở về hành cung”.

“Vâng!”. Thị vệ trưởng lĩnh mệnh, nhắc đứa bé lên.

“Làm việc nhanh nhẹn một chút, ngày mai ta còn phải gấp rút quay về để đô tham gia đại hôn”. Cuối cùng tổng quản dặn dò một câu, “Sau khi xử lý xong mang tín vật trở về để ta còn bẩm báo với vương gia”.

“Vâng!”. Thị vệ trưởng gật đầu, chân điềm một cái đã bay ra khỏi hành cung.

Quá nửa đêm, gió bên ngoài rất lạnh. Trưởng thị vệ khiêng đứa bé hôn mê tung người mấy cái, lướt qua bãi biển không người, dừng lại trên một tảng đá. Hắn đặt đứa bé xuống, dẫm vào lòng bàn chân, rút trường đao ra cắm xuống bờ cát, lảo liêng nhìn xung quanh. Ở nơi đó không ngờ đã có mấy bóng người đang chờ, lặng im không một tiếng động.

“Đã mang đứa bé đến rồi sao?”. Kẻ đứng đầu đám người mở miệng, giọng nói già nua, ánh mắt màu ngọc bích lóe lên dưới ánh trăng. Dưới lớp mũ trùm đầu xem lẫn đám tóc bạc trắng lộ ra mái tóc màu xanh lam, rõ ràng là một Giao nhân.

“Đã đưa tới rồi ạ!” Thị vệ trưởng đặt đứa bé xuống, thiếu chút nữa phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Khoảnh khắc Tô Ma chạm đất, nữ tử che mặt đứng sau người lão nhân ngạc nhiên, lập tức tiến lên bế nó lên, nhìn kỹ lại nước mắt rưng rưng: “Đúng là nó rồi”.

Nữ tử quay đầu gật đầu xác nhận với ông lão. Trưởng thị vệ thở phào một hơi gật đầu với trưởng vệ: “Vất vả cho ngươi rồi!”.

“Nguy hiểm thật!” Thị vệ trưởng gật đầu thở ra một hơi: “Đêm nay ta mới định lên đưa đứa bé ra, không ngờ lại gặp phải tổng quản từ đế đô trở về hành cung, thiếu chút nữa lộ ra dấu vết. May mà tổng quản không muốn nhìn thấy máu, không đi theo, nếu không sẽ lộ mất sao?”.

“Sao?” Trưởng thị vệ nghiêm nghị: “Chẳng lẽ Xích vương đã phát hiện giao dịch của chúng ta?”.

“Không phải!” Thị vệ trưởng ngẫm nghĩ trả lời: “Ta đoán chắc là vì quận chúa đã từng bị một Giao nhân tên Uyên làm cho mê mẩn đầu óc nên không muốn quận chúa có bất cứ mối liên quan nào với Giao nhân nữa chẳng? Cho dù là một đứa bé, cũng thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”.

“Thì ra là thế?”. Tuyên trưởng lão và mấy người sau lưng chấn động, nhìn nhau chốc lát: Những quý tộc Không Tang này đúng là những người máu lạnh và ích kỷ. Nếu Xích vương thật sự tính toán như vậy cũng thật đúng với ý của bọn họ. Từ nay về sau đứa bé này sẽ không còn quan hệ gì với phủ Xích vương nữa.

Trưởng vệ nhíu mày: “Thứ ta muốn đâu?”.

“Sẽ không nợ người đâu”. Nữ tử phía sau tiếng lên, đưa một cái túi rất nặng cho hắn: “Một vạn lạng vàng! Người đem đi!”.

“Không cần!” Thị vệ trưởng chỉ nhấc tay ước lượng một chút đã biết con số đại khái: “Còn một vật đã nói trước nữa đâu? Không có thứ đó ta không thể trở lại báo cáo kết quả được”.

“Ồ đây!”. Tuyên trưởng lão hiểu ý gật đầu, một người từ phía sau mang lên một vật, ném trên mặt đất. Đó là một cái túi vải thật dài, mở túi ra, bên trong rõ ràng là một đứa bé đã chết, thân thể nho nhỏ cuộn tròn lại, gày đến mức chỉ thấy mái tóc màu xanh lam rời tung lên.

“Đã chết rồi sao?” Trưởng vệ có chút bất mãn: “Sao không tìm được một kẻ sống thể thân, lỡ như bị phát hiện...”.

“Tìm ở chợ Tây một vòng, cũng chỉ có đứa bé này trông giống một chút. Những nô lệ khác tuổi tác và dáng người đều không phù hợp.” Tuyên trưởng lão giải thích ngắn gọn cắt đứt bất mãn của hắn, thản nhiên: “Chúng ta đã dịch dung cho đứa bé này, người bình thường không nhìn ra đâu, đủ để giấu được tổng quản phủ Xích vương”.

“Bỏ đi”. Thị vệ trưởng lẩm bẩm một tiếng xẹt một đường đao như có như không đã lập tức khiến đứa bé đầu lia khỏi cổ, cầm ở trong tay: “Có lẽ miễn cưỡng cũng có thể đem về bẩm báo kết quả”.

“A” Trong khoảnh khắc thị vệ trưởng chặt đầu thi thể kia, nữ tử che mặt theo bản năng kêu lên đau đớn. Thị vệ trưởng nhin không được xoay đầu nhìn thoáng qua, trong ánh mắt toát lên tia kinh ngạc: “Lạ thật, giọng nói của người hơi quen, có phải ta đã gặp người ở đâu không”.

Nữ tử kia quay đầu không nhìn vào mắt hắn, ngón tay run lên.

“Được rồi” Tuyên trưởng lão ho một tiếng ngắt lời: “Một vạn lạng vàng cũng đủ mười năm bổng lộc của người đi, chuyện không liên quan chớ hỏi nhiều”.

Thị vệ trưởng dưới đường nhìn khỏi cô gái kia sang túi vàng trong tay, cười: “Cũng phải”. Hắn thu tiền, xoay người xách đầu đứa bé kia lên:

“Ta trở về bẩm báo, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra”.

“Không hẹn ngày gặp lại”. Tuyên trưởng lão lãnh đạm nhìn hấn rời đi.

Mặt biển bạc xám xịt chỉ có tiếng sóng yếu ớt từ chân trời đánh tới, rì rào bên tai. Lão nhân đứng trên bãi biển, thu dọn sạch sẽ thi thể của đứa bé không đầu. Thở dài nhìn thấy đứa bé đang hôn mê trong lòng nữ tử.

“Người cảm thấy đứa bé này thật sự có thể trở thành Hải hoàng sao?”. Phía sau có người mở miệng, đúng là hai trưởng lão còn lại trong ba vị trưởng lão, giọng nói trầm nặng: “Một đứa bé phản nghịch, không có lòng yêu nước thương nhà. Sau khi được Long thần thừa nhận ở vực sâu Thương Ngô, nó cũng chẳng nhận lấy thân phận Hải hoàng, ngược lại còn tìm cách trốn đi”.

“Bây giờ nó cùng lắm mới chỉ là đứa bé, chưa ý thức được trọng trách trên vai mình đâu”. Tuyên trưởng lão thở dài: “Một đứa bé tâm tính cũng dễ dàng thay đổi mà thôi”.

Ba vị trưởng lão đều trầm mặc không nói gì.

“Trước mắt cứ để Như Ý chăm sóc cho nó đi. Đừng mang nó về đại doanh Kính Hồ, cứ sắp xếp một nơi an toàn trước đi rồi tính sau”. Im lặng hồi lâu, Tuyên trưởng lão lại mở miệng: “Đứa bé này tính cách ngộ nghịch, nếu cứ cố tình mang nó về Phục Quốc Quân, đặt lên vai nó trọng trách nặng nề, cũng không phải là một cách hay”.

Hai vị trưởng lão khác nhú mày: “Vậy phải làm sao bây giờ?”.

“Làm từng bước một!” Tuyên trưởng lão gật đầu: “Lập tức diệt trừ trưởng vệ phủ Xích vương, tránh để lại manh mối, khiến cho bọn người Không Tang tìm được đến đây”.

“Được!”. Giản trưởng lão gật đầu tính toán: “Người này mê bài nát rượu, thường xuyên nợ nần nên mới bị chúng ta mua chuộc. Chỉ cần để chủ sòng bài sắp xếp một chút, cho đám con bạc thừa dịp hỗn loạn giết người diệt khẩu là được”.

“Được, sắp xếp như vậy đi!” Tuyên trưởng lão gật đầu, dừng lại một lát lại nói: “Trời cao có mắt, cuối cùng đứa bé này cũng trở về với chúng ta rồi!”

“Chúng ta phải dứt khoát cắt đứt hết mọi ràng buộc, khiến nó trở thành Hải hoàng thật sự của chúng ta”,

-----oOo-----

Chương 116: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 116: Đồng tộc (1)

Một đêm bình yên.

Một tiểu Giao nhân lặng lẽ chết đi nơi bờ biển Diệp Thành, không một ai hay biết.

Ngày thứ hai, tổng quản phủ Xích vương sau khi đích thân kiểm tra đầu đưa bé được mang về, lập tức về Đế đô bẩm báo. Hết thấy giống như sương sớm đậu trên kẽ lá, lập tức biến mất.

Mà lúc này trong một cái nhà nhỏ đơn sơ, đứa bé đã chết kia lại tỉnh dậy. Nó mơ màng mở mắt, lại bị ánh nắng làm chói mắt mà nhắm lại lần nữa. Đây là đâu? Mình đã chết hay là còn sống?

“Thằng này là ai? Từ đâu chui ra thế?” Bên tai nó mơ hồ nghe thấy tiếng của một đám trẻ con: “Vừa gầy lại vừa bần, giống như con mèo vậy!”.

“Không biết, sáng nay tỉnh dậy đã thấy nó nằm một đống ở đây rồi.”

“Thật đáng ghét, nó còn nằm giường của Tiểu Dao nữa chứ!”.

“Ôi, Tiểu Dao đã chết, giường của nó kêu gì cũng cho người khác dùng thôi.”

“Tớ ghét thằng này quá... vừa gầy lại vừa nhỏ, yếu như sên, chỉ sợ không trụ nổi mấy ngày đâu”.

Ai? Là ai đang nói chuyện? Ôn ào quá! Trong mơ màng Tô Ma vùng vẫy, cố xua đi những ồn ào cứ ong ong bên tai.

“Ôi chao! Nhìn kia, nó dậy rồi!”. Tô ma vừa động dậy, tiếng huyền nào bên tai còn to hơn, hình như có mấy đứa bé ở phía sau hô to: “Mau đi gọi tỳ tỳ!”.

“Tỳ tỳ?” Đứa bé đột nhiên chân động: “Là tỳ sao? Là tỳ! Tỳ rất cuộc đã trở về sao?”.

Ngày hôm qua trong hành cung Diệp Thành, thị nữ nói tỳ đã không cần mình nữa. Bọn họ nhất định là đang nói dối.

“Tỳ tỳ...” Thân hình Tô Ma run lên, đột nhiên ngồi dậy.

“Úi!”. Đúng lúc cậu ngồi dậy đã nhìn thấy một khuôn mặt đang lúi húi nhìn xem vết thương của mình đã khỏi chưa, không kịp lùi lại thì hai cái đầu đã đụng vào nhau.

Thoạt nhìn đó là một đứa bé tuổi tác không chênh lệch lắm so với cậu. Trên đầu quấn khăn vải, có ánh mắt màu ngọc bích và mái tóc màu xanh nước biển, dung mạo thanh tú, đẹp không phân giới tính.

Tô Ma không khỏi sửng sốt. Người chăm sóc cậu trước giường bệnh thế mà lại là một tiểu Giao nhân sao?

Cậu ngẩng đầu theo bản năng, nhìn xung quanh một vòng, phát hiện bản thân cũng không phải đang ở hành cung phủ Xích vương, mà ở trong một cái lán đơn sơ lạ hoắc. Tiếp theo cậu ngẩng đầu nhìn bốn phía cũng không phát hiện bóng dáng Chu Nhan. Tất cả trẻ con ở đây đều là Giao nhân, tuổi tác không chênh lệch cậu cho lắm.

Tô Ma kinh ngạc sợ hãi, rốt cuộc đây là đâu, nhìn qua chẳng khác nào nhà của một chủ nô chuyên buôn bán Giao nhân bé ở chợ Tây. Chẳng lẽ ngày hôm qua sau khi mình ngất xỉu đã bị người ở phủ Xích vương Diệp Thành bán đến đây làm nô lệ?

“Ôi chao, cậu rất cuộc cũng tỉnh rồi sao”. Giao nhân kia xoa trán, không bởi vì đau đớn mà tức giận, trái lại mỉm cười chào hỏi: “Trên người cậu có chỗ nào khó chịu không?”.

“...” Tô Ma không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn xung quanh.

Đây là một cái lán đơn sơ, dựng trong một cái sân cũ kỹ đồ nát. Ánh nắng xuyên qua một lỗ thủng trên đỉnh đầu chiếu rõ cậu và Giao nhân nhỏ kia. Trên một cái khung ở khoảng đất trống trước sân, có rất nhiều Giao nhân nhỏ cũng đang tụ tập. Tô Ma chỉ nhìn thoáng qua, đã mím chặt môi, ánh mắt tối sầm lại. Đó là một cái giá để vũ khí. Dao kiếm thương kích được xếp ngay ngắn, phản chiếu ánh sáng lạnh thấu xương.

Những đứa bé này đang tập võ sao? Chủ nô ở Diệp Thành chắc sẽ không huấn luyện võ cho Giao nhân. Rốt cuộc là thế nào, tại sao mình lại ở đây?

“Tớ tên là Viêm Tịch, còn cậu tên gì?”. Đứa bé kia cũng không vì cậu yên lặng mà trầm lặng, lại tiếp tục mở miệng hỏi: “Cậu có đói bụng không, có muốn ăn một chút gì không?”.

Tô Ma vẫn không trả lời, tầm mắt cậu dừng trên người Giao nhân nhỏ tên Viêm Tịch. Nó không chênh lệch cậu cho lắm, cả tay và chân đầy sẹo, nhưng không có vòng cổ nô lệ. Giọng nói nhỏ nhẹ tử tế, sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Cậu đưa mắt đi chỗ khác, cố gắng gượng chống đỡ thân thể, phớt lờ người kia.

“Viêm Tịch, đừng để ý đến nó”. Đứa bé bên cạnh hừ lạnh một tiếng, kéo áo Viêm Tịch, liếc mắt nhìn cậu: “Khuôn mặt hôi hám bản thiêu, mày nghĩ mày là ai?”.

Viêm Tịch nở nụ cười: “Tỷ tỷ báo chúng ta phải chăm sóc cậu ấy mà”.

Lại nghe thấy hai chữ “tỷ tỷ”, Tô Ma hơi rung động, cuối cùng mở miệng: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ mà các người nói... là ai?”.

“Như Ý tỷ tỷ đó”. Viêm Tịch ngạc nhiên nhìn cậu: “Hôm qua tỷ ấy đã đưa cậu về đây, chẳng lẽ cậu quên rồi sao?”.

“Là dì ấy ư?” Tô Ma giật mình lắm bả “dì Như”.

Nghe câu ấy đứa bé bên cạnh Viêm Tịch không nhịn được cười ha ha, lộ ra hàm răng đều tăm tắp: “Sao? Mày gọi tỷ ấy là dì ư? Thế khác nào phải gọi bọn tao là chú nhi?”.

Ánh mắt Tô Ma hơi thay đổi, liếc nhìn nó một cái.

“Sao? Bướng à?”. Đứa nhỏ kia lại không sợ hãi, lớn tiếng nói: “Muốn đánh nhau không? Ra đây! Bên kia có rất nhiều vũ khí, đánh thắng được tao thì tao gọi mày là chú đấy!”.

“Được rồi được rồi”. Viêm Tịch vội vàng hòa giải, đẩy đứa bé kia ra, cau mày nhẫn nhịn nói một câu: “Ninh Lương, cậu đừng có lúc nào cũng sùng sồ như vậy chứ. Tỷ tỷ sẽ mắng đấy. Cậu ấy vừa đến đây, vết thương trên người còn chưa khỏi, sao có thể đánh nhau với cậu được”.

“Hừ, thằng thối tha này, không cho nó một trận phủ đầu không được”. Đứa bé tên Ninh Lương có mái tóc rối bù vừa nói vừa nhảy tới đẩy Tô

Ma: “Mày coi đi, nó còn cướp giường của Tiểu Dao! Nhìn nó ngứa mắt thật”. Tay Ninh Lương còn chưa chạm đến ngực mình thì Tô Ma đã đẩy bay nó ra.

“Ồi chào” Ninh Lương kêu một tiếng, không ngờ đứa bé này đột nhiên động thủ. Nhưng mà nó phản ứng cũng nhanh, chưa ngã xuống đất đã vặn người chống tay xuống đất, sau đó nhảy lên như một chú cá, bật người vung nắm đấm về phía Tô Ma, miệng hét lớn: “Dám đánh tao, thằng chết tiệt này!”.

Cú đấm kia vừa nhanh vừa có lực, hoàn toàn không giống như đang đùa nghịch. Tô Ma bị trọng thương vừa tỉnh, đương nhiên hoàn toàn không ngăn được.

“Đủ rồi!” Đúng lúc này một bàn tay vươn ra ngăn cản, cánh tay mảnh khảnh ngón tay mềm mại, nắm chặt nắm đấm của Ninh Lương: “A Lương, cậu đừng có kích động như thế, nếu lỡ như làm thiếu chủ bị thương thì làm sao bây giờ”.

Thiếu chủ? Tất cả đám trẻ con đều giật mình, ngay cả Tô Ma cũng ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía người vừa nói.

Người vừa lên tiếng quả nhiên là người mà cậu nghĩ tới: Như Ý.

Hoa khôi xinh đẹp tuyệt trần kia, lúc nào lại đội vải thô, mặt không phấn son, khoác tay một cái đã tách đám nhỏ ra, cau mày một cái, trông như một người mẹ bận thủ đang chăm sóc đàn con nheo nhóc của mình.

“Thiếu chủ cái gì chứ?”. Ninh Lương liếc mắt nhìn Tô Ma cười nhạt: “Nhóc con gầy rộc này đệ có thể đánh chết trong một nốt nhạc”.

“Không được nói chuyện không có quy tắc như vậy!” Như Ý bình thường dịu dàng thân thiết, nay lại lớn tiếng răn dạy: “Không được nói chuyện không có quy tắc như vậy! Từ hôm nay trở đi, Tô Ma chính là người đứng đầu của các đệ, tất cả mọi người đều phải nghe lời cậu ấy. Nếu gặp nguy hiểm phải dùng tính mạng để bảo vệ cậu ấy. Đây là mệnh lệnh, biết chưa?”.

“Cái gì?” Bọn nhỏ quay mặt nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ khó tin không tình nguyện, nhất đời đều im lặng, vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tô Ma khiến trong lòng cậu cũng cảm thấy mất tự nhiên.

“Đó! Tỷ tỷ nghe thấy chưa?”. Nghe được câu như vậy Ninh Lương lập tức kêu lên: “Là nó tự nói không cần đấy!”.

“Được rồi các đệ bớt làm ta tức giận đi!” Như Ý nhìn thoáng qua đám tiểu Giao nhân, hơi cao giọng: “Các đệ không phải đều muốn gia nhập Phục Quốc Quân sao? Đã là chiến sĩ thì phải lấy phục tùng mệnh lệnh làm bản phận. Lời nói của tử chẳng lẽ các đệ không nghe sao?”.

Bọn trẻ sợ hãi không tự chủ mà thu lại vẻ mặt ngang ngược, không ai dám nói một câu. Cuối cùng vẫn là Viêm Tịch lên tiếng đầu tiên, gật đầu tỏ thái độ: “Bọn đệ đã biết cậu ấy là thành viên mới của chúng ta, bọn đệ nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ cậu ấy an toàn!”.

Tô Ma lại cười lạnh một tiếng: “Ta cũng không cần chung sống hòa bình với các ngươi”. Trong giọng nói của đứa bé tràn ngập thù địch, đám nhóc nghe thấy lại bực mình, hận không thể xông lên nện cho một trận. Như Ý lại thở dài: “Tô Ma, rốt cuộc con làm sao vậy?”.

Tô Ma không hề nhúc nhích lại lạnh lùng: “Ta không muốn ở trong này, ta muốn về nhà!”

“Về nhà? Con làm gì có nhà!” Giọng nói Như Ý buồn bã: “Chẳng lẽ con muốn đi tìm quận chúa Không Tang kia sao? Đệ không biết à, cô ta chuẩn bị đại hôn, làm sao có thể quan tâm đến đệ nữa?”.

Tô Ma nghe vậy sắc mặt biến đổi, thốt lên: “Ngay cả dì cũng biết tử tử sắp sửa thành thân ư?”.

“Đương nhiên! Người trong thiên hạ đều biết hai tộc Bạch – Xích sắp liên hôn” Như ý thở dài: “Hôm qua người của phủ Xích vương thiếu chút giết con rồi, may mà ta kịp thời cứu con về. Bây giờ con chính là gánh nặng của cô ta, con đừng có sấn tới làm gì nữa”.

Tô Ma chân động kịch liệt, cúi đầu không nói.

“Người ta nói người Không Tang nuôi Giao nhân không khác gì con mèo con chó, khi vui có thể vuốt ve chơi đùa, khi chán rồi thì có thể vứt bỏ như một chiếc giày rách”. Như Ý nhìn thấy đứa bé im lặng, bồi thêm mấy câu: “Chuyện tới bây giờ con vẫn còn đang nằm mơ à?”.

“Nói láo!” Sắc mặt Tô Ma cuối cùng cũng thay đổi nhìn Như Ý lớn tiếng nói: “Tử ấy... tử ấy là tử tử của ta. Tử ấy sẽ không vứt bỏ ta!”.

“Đứa trẻ ngốc, đừng có nằm mơ!” Như Ý giữ chặt tay Tô Ma, suýt chút nữa làm cho nó ngã nhào: “Người Không Tang làm sao có thể để một nô lệ Giao nhân vào trong lòng. Cô ta đã sắp gả cho nhà giàu rồi, sẽ không cần con nữa đâu!”.

“Không, di nói bậy!” Tô Ma hung dữ quay lại nhìn nàng: “Ta không tin!”.

Như Ý sừng sốt: “Đứa nhỏ ngốc, phải thế nào thì con mới tin?”.

“Trừ phi chính mắt ta nhìn thấy, chính tai nghe thấy, trừ phi... chính miệng tử ấy nói không cần ta nữa thì ta mới tin”. Đứa bé gầy yếu đứng ở đó, siết chặt nắm tay, cả thân thể đều run lên, nhìn bọn trẻ chăm chăm, ánh sáng trong mắt dường như muốn tắt, gần từng chữ: “Bây giờ lời mà các người nói ta không tin, một chữ cũng không tin!”.

Như Ý không ngờ đứa bé này tính tình lại quật cường như vậy, nhất thời không biết đáp thế nào. Bên ngoài sân ba vị trưởng lão lặng lẽ nghe hết mọi chuyện, trong mắt lóe lên tia lo lắng. Xem ra cho dù bọn họ có khổ tâm sắp xếp, đoạt lại đứa bé từ trong tay người Không Tang trở về được đi nữa, thì nó cũng đã lún quá sâu rồi không thể vãn hồi nữa. Chuyện cho đến lúc này mà nó vẫn còn tâm tâm niệm niệm đi tìm tử tử kia. Bảy ngàn năm sau, chuyển thế của Hải hoàng mà tâm lại cứ hướng mãi về hậu duệ của Tinh Tôn đại đế, không hề có lòng chiến đấu cho Hải quốc, thật nực cười biết bao...

“Hay là dùng pháp thuật thử xem?” Giản trưởng lão nhíu đôi mày hoa râm, đưa ra một kế sách: “Dùng tẩy tâm chú xóa hết ký ức một năm trở lại đây của đứa bé này, khiến cho nó không bao giờ nhớ tới quận chúa Không Tang kia nữa, chẳng phải là vất vả một lần thôi sao?”.

“Nào có đơn giản như vậy?”. Tuyên trưởng lão lắc đầu thở dài: “Trên người nó có huyết mạch của Hải hoàng, nếu chỉ dùng tẩy tâm chú làm sao có tác dụng?”.

Các trưởng lão trầm mặc không nói một câu.

“Trước khi chiến đấu với người Không Tang, chúng ta phải chiến thắng trận chiến nhân tâm này đã”. Tuyên trưởng lão ngừng một chút, trong mắt lộ ra một tia sắc lạnh, lạnh lẽo thấp giọng: “Trước tiên cứ để đứa bé ở đây một thời gian đã, từng bước một mà làm, dù sao đám người Không Tang cũng đã coi đứa bé này chết rồi, cũng sẽ không đi tìm nó nữa. Chúng ta có thời gian, từ từ thay đổi suy nghĩ của nó là được”.

“Nó là Hải hoàng của chúng ta, trận chiến này chúng ta không thể thua!”.

Chương 117: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 117: Đồng tộc (2)

Vài ngày sau khi bị mắc kẹt ở nơi này, Tô Ma rốt cuộc cũng biết mình đang ở đâu. Nơi này quả nhiên là hậu viện của một cửa hàng lớn ở Trung Châu, nằm ở phía Tây Diệp Thành. Chủ cửa hàng họ Mộ Dung, cũng là một thế gia ở Trung Châu, nhà Mộ Dung buôn bán hàng hóa giữa Vân Hoang và Trung Châu qua nhiều thế hệ, cơ nghiệp đã trăm năm, cũng coi như là tiếng tăm lừng lẫy trong số các thương nhân ở Diệp Thành.

Bởi vì từ Vân Hoang tới Trung Châu đường xá xa xôi, đi một chuyến phải mất vài năm, để thuận tiện cho việc kinh doanh, nhà Mộ Dung đã mua một cửa hàng ở chợ Tây, cho những người thân tín trông coi. Không biết Như Ý làm thế nào mà có thể biến nơi này thành một căn cứ bí mật cho Phục Quốc Quân.

Quy mô cửa hàng nhà Mộ Dung rất to, một gian lại một gian, ở mỗi một gian phòng lại trưng bày đủ loại hàng hóa. Tầng cuộn tơ lụa, tầng hòm lá trà, bạch ngọc Hòa Điền, trầm hương Hải Nam, còn có mấy hòm cỏ Dao, giá trị liên thành. Nhưng trong cái sân hẻo lánh này lại chỉ trống không với một đám Giao nhân nhỏ.

Mặc dù vậy khoảng sân lại được trông coi rất nghiêm ngặt. Trên tường được đóng kín lưới sắt, ngay cả cửa chính duy nhất cũng đều có song sắt khóa chặt, nhìn qua giống như một cái nhà giam.

Tô Ma lặng lẽ ngồi trong lán nhìn cảnh vật xung quanh, biết không thể trốn thoát, ánh mắt âm trầm nhìn ra ngoài sân. Hôm nay là một ngày nhiều nắng, lũ trẻ tụ tập trong sân, tập luyện sử dụng các loại vũ khí. Giao nhân sinh ra ở trên biển, sau đó lại phải trải qua quá trình phẫu thuật cải tạo chân một cách tàn nhẫn, thân thể trời sinh yếu ớt, nhưng khả năng giữ thăng bằng và sự nhạy bén không thua kém con người trên cạn, cho nên rất thích hợp sử dụng các loại binh khí nhẹ hoặc vũ khí sử dụng từ xa.

Lúc này trong tay đứa bé đều là đoản đao đoản kiếm, có mấy đứa còn luyện tập ám khí cung nỏ, ai cũng tập trung tinh thần cao độ, như thể đã quen với việc huấn luyện như thế này.

Tô Ma từ xa nhìn lại không khỏi có chút kinh ngạc. Không ngờ trong bộ tộc Giao nhân có nhiều người cố gắng vì cái gọi là phục quốc như thế. Những đứa bé ở đây đều từng là nô lệ, sau đó được Phục Quốc Quân cứu thoát, đa phần đều đã trải qua trăm cay ngàn đắng ở đời, rồi mới có thể được gặp nhau trong cái sân nhỏ này. Đứa bé mơ hồ suy nghĩ, đôi mắt màu ngọc bích trong suốt hiện lên vẻ phức tạp.

Đột nhiên trên đỉnh đầu có một trận gió thổi qua, hòa trong tiếng gió có âm thanh vù vù. Tô Ma ngẩng đầu, khóe mắt thoáng nhìn một thứ gì từ giữa không trung bay xuống, giống như là một con chuồn chuồn. Đầu tiên cậu cũng không hề chú ý, thế nhưng sau đó nó lại cứ bay vòng vòng trong sân không chịu đi, phát ra tiếng kỳ quái.

“Tô Ma, Tô Ma!” Giọng nói kia có vẻ rất quen tai.

“Là tỷ tỷ?” Đứa bé cả kinh quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên phát hiện bay trên không lúc này không phải là một con chuồn chuồn mà là một con chim nhỏ. Nó bé xíu, không biết bay từ đâu tới, chỉ quanh quẩn trong sân không chịu đi, cánh vỗ mỗi lúc một chậm, cuối cùng đâm vào hàng rào lưới sắt.

“Tô Ma! Tô Ma!” Con chim nhỏ mắc kẹt ở lưới sắt, cánh vẫn đập đập gọi khẽ những tiếng quen thuộc.

“Đó là... tỷ tỷ?”. Tô Ma bỗng nhiên bật dậy, ngay cả giày cũng quên xỏ, chạy chân trần xuyên qua mảnh sân. Bọn trẻ đang huấn luyện quanh sân kinh ngạc nhìn Tô Ma đột nhiên chạy như bay về phía bức tường mà không biết rằng nó đã bị giăng kín gai.

“Giữ chặt nó lại! Nhanh lên!”. Đám trẻ dừng huấn luyện chen nhau đuổi theo: “Đứng lại, không được chạy!”.

Ninh Lương chạy nhanh nhất cầm đầu đuổi theo liềm mạng tóm lấy chân Tô Ma. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt Tô Ma đã vươn mình nhảy lên tường, vươn tay bắt lấy con hạc giấy bị mắc kẹt nơi lưới sắt. Nhưng mà lúc đó Ninh Lương đã kịp tóm lấy chân cậu, ra sức kéo lại, đè cả người cậu lên hàng rào sắt. Đứa bé thế nào cũng không chịu xuống dưới. Cánh tay bám trên hàng rào sắt bị dây thép gai đâm vào tay chảy máu đầm đìa, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Dù sao cậu cũng quá gầy yếu. Cuộc giằng co diễn ra không bao lâu thì Tô Ma đã bị bọn nhỏ kéo ngã bịch xuống sân, toàn thân đầm đìa máu.

“Thằng nhãi con!” Ninh Lương đê cậu trên mặt đất, thở hổn hển: “Mày muốn chạy đi đâu?”.

“Không được đánh cậu ấy!”. Viêm Tịch vội vàng chạy lại giữ lấy tay đồng bạn.

Tô Ma không để ý đến bọn trẻ, giơ tay lau máu trên mặt không hề kêu đau, chỉ giãy dụa đứng dậy, nhìn chằm chằm vào thứ gì đó kẹp trong lòng bàn tay. Con chim nhỏ kia đã bị vò đến nhàu, không nhúc nhích, chỉ còn là một con hạc giấy vô hồn.

Đây... đây là tỷ ấy gấp sao? Vừa rồi... vừa rồi cậu rõ ràng đã nghe thấy tiếng tỷ tỷ gọi.

Tô Ma ngậy người nhìn, máu tươi từ vết thương trên tay nhỏ xuống từng giọt, nhuộm đỏ cả hạc giấy. Con hạc giấy này từ đâu bay tới? Qua trăm sông ngàn núi đến được tới đây cũng đã kiệt sức nhưng lại vẫn mang theo giọng nói của tỷ tỷ. Đúng vậy, là tỷ đang từ nơi xa xôi gọi cậu, gọi cậu trở về.

Quả nhiên tỷ ấy không hề bỏ mặc cậu, vẫn luôn tìm cậu.

“Buông ra!” Đứa bé gầy yếu bỗng nhiên phát điên, đẩy cả đám trẻ cùng lứa ra, chạy vọt về phía cửa lớn: “Thả ta ra ngoài! Mau thả ta ra! Ta phải về nhà!”.

“Có chuyện gì vậy?” Tiếng xôn xao trong sân đã kinh động tới mọi người, Như Ý nghe thấy đi ra nhìn thấy cảnh này thì thốt lên: “Trời ạ! Tô Ma! Sao cả người con đều là máu thể này! Con... tay con làm sao vậy?”. Như Ý nắm lấy bàn tay đứa nhỏ muốn xem xét vết thương của nó.

“Đừng chạm vào ta! Đừng chạm vào ta!” Vừa thấy nàng muốn kéo mình lên, Tô Ma lấy hết sức vùng vẫy đẩy nàng ra. Trong ánh mắt cậu đầy là tức giận, bàn tay nhỏ siết chặt gần như rít lên: “Cái đám các nguoi, mau thả ta ra! Tỷ tỷ! Tỷ tỷ đang tìm ta! Tỷ tỷ!”

Như Ý thấy con hạc giấy trong tay Tô Ma, nhất thời biến sắc mặt, nhỏ giọng nói: “Con hạc giấy này là từ chỗ quận chúa Chu Nhan gửi đến sao?”.

Tô Ma gật đầu một cái quát to: “Mau thả ta ra! Tỷ tỷ!”.

Như Ý không biết phải trả lời như thế nào mới phải. Ninh Lương ở một bên lại nhin không được nhếch mép cười mỉa với đám bạn: “Chúng mày

xem, thằng nhãi này lại gọi một người Không Tang làm tử tử, ăn cây táo rào cây sung! Đúng là một nô lệ được nuôi lớn bởi người Không Tang mà!”

“Câm miệng!” Tô Ma đột nhiên hét lên đánh một quyền tới.

“Dừng tay!” Như Ý nắm lấy cổ tay đưa bé tách nó và Ninh Lương ra. Nàng trừng mắt liếc Ninh Lương một cái, một tay kéo Tô Ma lên, lau vết thương để cho máu ngừng chảy.

May mà rào sắt cũng không đâm quá sâu, nhưng mà vì bị kéo từ trên tường xuống vết thương rất dài, gần như kéo dài cả cánh tay, nhìn thôi cũng ghê người.

“Mau lấy băng gạc và thuốc mỡ đến đây!”. Viêm Tịch liền mở miệng nói với Ninh Lương. Ninh Lương hừ một tiếng, miễn cưỡng làm theo lời nó, lập tức chạy ra ngoài, rất nhanh đã đem thuốc trở về, cũng không nhìn Tô Ma, ném cái “bịch” sang một bên.

“Ninh Lương!” Như Ý khẽ mắng: “Không được xằng bậy!”.

“Là đệ không tốt, đệ không quản lý được mọi người nên mới xảy ra chuyện như vậy!” Viêm Tịch vúi đầu, nói với Như Ý: “Tử tử đừng trách Ninh Lương”.

“Ta không trách các đệ!” Như Ý cầm thuốc trị thương, thoáng nhìn qua Tô Ma ngồi trên ghế không ngừng giãy dụa, thở dài: “Tử biết đứa bé này tính tình quật cường quái dị, rất khó ở chung, cũng thật làm khó các đệ. Thôi, các đệ ra ngoài luyện tập tiếp đi, đừng chậm trễ vì chuyện này!”.

Bọn nhỏ đều lui ra ngoài, rất nhanh trong phòng chỉ còn lại hai người.

“Buông ta ra!” Tô Ma lần thứ hai phản kháng muốn rút tay lại, nhưng mà Như Ý đã điểm huyết khiến cậu không còn sức lực nữa.

“Đừng nhúc nhích!” Cậu cau mày cận thận bôi thuốc trị thương lên cánh tay Tô Ma.

Tô Ma giãy dụa một lát, biết mình không trốn nổi, ánh mắt tối sầm lại, dường như lộ ra một tia hung ác, nghiến răng nói: “Cho dù các người dùng lồng sắt cũng không giam được ta! Nếu không để ta đi, sớm muộn gì cũng có ngày ta giết sạch mọi người ở đây để thoát ra!”

Trong giọng nói của cậu thật sự có sát khí chiến cho Như Ý chột dừng tay: “Con nói cái gì?”.

Nàng cẩn thận nhìn lại, đứa bé này mới chỉ có tám tuổi, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa buồn bã, thì thào: “Con đang nói cái gì, Tô Ma? Con nói con muốn giết đồng bào của con, giết những đứa bé giống như con sao?”.

“Ta không có đồng bào, ta chỉ có một mình!”.

“Nói bậy! Sao con lại không có đồng bào? Con tưởng rằng con khổ sở thê thảm nhất sao?”. Như Ý rút cuộc không nhịn được cầm lấy cánh tay cậu, chỉ vào đám trẻ bên ngoài lớn tiếng: “Hãy nhìn đi! Chúng giống như con, đều là nô lệ khi vừa sinh ra! Cũng giống như con, bị nhốt trong lồng sắt mà lớn lên. Cũng giống như con, không cha không mẹ bơ vơ trên cõi đời. Sinh ly tử biệt chịu đủ mọi ức hiếp. Đám trẻ ấy có gì không giống con?”.

Hiếm khi thấy dì Như Ý dịu dàng xinh đẹp lại lộ ra biểu cảm tức giận như vậy, Tô Ma hơi giật mình, trên khuôn mặt nhỏ vô cảm nhưng ánh mắt đã có một sự biến hóa rất nhỏ.

“Nghe đây! Con không phải là đứa bé duy nhất trên đời này phải trải qua đau khổ! Đừng tưởng rằng chỉ có mình con là bất hạnh!”.

Như Ý cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mắt đứa bé: “Trăm ngàn năm qua, dưới sự thống trị của người Không Tang, cả bộ tộc Giao nhân chúng ta đều phải chịu khổ, ai cũng như nhau!”.

Tô Ma im lặng nghe nàng nói những lời này, ánh mắt hơi hơi đổi, gục đầu xuống nhìn con hạc giấy trong tay, rồi lại đột nhiên run lên, ngẩng đầu lớn tiếng: “Cho dù... cho dù bọn họ từng trải qua đau khổ, cho dù tất cả Giao nhân đều đau khổ thì sao? Có liên qua gì đến ta, vì sao ta phải ở đây? Vì sao ta phải sống giống như bọn họ?”.

“Cái gì?” Như Ý hơi run lên, giống như không tin vào tai mình: “Cho dù tất cả mọi người đều chịu khổ, cũng không liên quan đến con ư?”.

“Đúng vậy!” Tô Ma lạnh lùng nhìn thoáng qua Ninh Lương bên ngoài, nói: “Ta không thích bọn họ!”.

“Không thích sao?” Như Ý nhìn thoáng qua Tô Ma, khóe miệng cong lên một nụ cười khổ, thấp giọng: “Đúng rồi, con từ nhỏ dường như chưa từng thích ai! Một người bạn cũng không có, cũng khó trách... Chỉ là vì sao con lại thích người Không Tang kia? Cô ta đã sử dụng pháp thuật gì mê hoặc con sao?”.

Sắc mặt đứa bé thay đổi, mím chặt môi quay đầu đi.

-----oOo-----

Chương 118: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 118: Đồng tộc (2)

“Không phải việc của dì!”. Sau một lúc lâu, cậu trả lời một câu ngắn ngủi: “Không cho... không cho dì nói tở tở như vậy!”.

“Được, ta không nói nữa!”. Như Ý biết tính tình của nó, lập tức tránh nói đến chủ đề nhạy cảm đó mà đổi trọng tâm câu chuyện, bắt đầu dĩ vãng dài: “Tô Ma, nếu như con chịu chung sống hòa thuận với đám trẻ kia, sẽ phát hiện chúng đều là những đứa trẻ tốt, còn xứng đáng làm bạn với con hơn là người Không Tang!”.

Tô Ma lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không trả lời.

“Ta chỉ cho con xem!”. Như Ý thở dài, chỉ vào từng đứa bé bên ngoài: “Viêm Tịch là thủ lĩnh của đám trẻ, tính tình rất tốt, có thể đoàn kết những đứa bé khác lại với nhau, biết nhìn đại cục, tương lai sẽ là một người lãnh đạo tốt.” Như Ý lại chỉ đứa bé lúc trước đánh nhau với cậu: “Ninh Lương cũng là được đưa cùng cậu bé kia đến đây, nó rất có thiên phú học võ, tính tình cũng rất nóng nảy, thường xuyên đánh nhau với bọn nhỏ, làm chúng đều sợ nó, nhưng mà ta lại rất thích nó”.

“Đứa bé cao lớn kia tên là Quảng Hán, là người có thể trạng hiếm thấy trong bộ tộc Giao nhân, cũng là đứa bé duy nhất có thể sử dụng binh khí nặng. Đứa bé bẽn lẽn ít nói kia tên là Tiêu, cô bé với em gái mình là Đinh cùng được đưa đến đây, ta cảm thấy cặp chị em này tương lai có thể làm rất nhiều việc. Còn đứa bé gầy gò nhanh nhẹn kia tên là Bích, khinh công rất giỏi, chỉ là thân thể hơi ốm yếu, thường hay đổ bệnh...”.

Như Ý chỉ vào đám nhỏ bên ngoài, giới thiệu từng người một cho Tô Ma. Nhưng Tô Ma chỉ hờ hững nhìn tụi trẻ cùng lúa, ánh mắt vẫn lạnh

lùng, bỗng nhiên hỏi một câu: “Dì nhốt bọn nó ở đây, huấn luyện bọn nó, rốt cuộc có ý đồ gì?”.

“Ta nào có ý đồ gì?” Như Ý ngạc nhiên quay đầu nhìn đứa bé: “Bọn chúng là do chúng ta cứu ra từ khắp các nơi!”.

“Nhưng bây giờ sau khi đã cứu được chúng nó rồi, vì sao các người còn không thả chúng nó đi?”.

Tô Ma nhìn đám nhỏ, trong mắt chỉ là nghi ngờ: “Các dì cứu chúng nó là có mục đích, đúng không? Các người muốn huấn luyện bọn nó từ nhỏ, để cho chúng nó trở thành chiến sĩ Phục Quốc Quân, liều mạng thay các người?”.

“Không! Đều là do bọn trẻ tự nguyện ở lại mà!”. Như Ý hơi cao giọng, nghiêm túc nói: “Bên ngoài thế đạo đảo điên như thế, Giao nhân đi ra ngoài chỉ có thể trở thành nô lệ mà thôi. Bọn chúng không muốn trở thành tôi tớ, thà rằng ở lại đây, chiến đấu vì bản thân”.

Tô Ma lạnh lùng: “Nói thì hay ghê!”.

Như Ý thật sự tức giận, ném thuốc trong tay xuống: “Được! Ngay bây giờ, con có thể đi ra bên ngoài kia hỏi xem bọn chúng có ai là không tự mình lựa chọn ở lại đây? Nếu như ta có chút nào ép buộc chúng, ta lập tức chặt đầu xuống cho con xem!”.

Tô Ma im lặng giống như không biết phản bác như thế nào: “Ta lấy đầu của dì làm cái gì?”.

Cuối cùng đứa bé mắt tự nhiên nói thềm một câu: “Thật ra ngay cả khi ở đây, tụi nó sống cũng chẳng dễ dàng gì”.

Như Ý nhìn đám trẻ bên ngoài, thở dài: “Chỗ này trước đây thu dưỡng gần hai mươi đứa bé, nhưng bây giờ chỉ còn lại có mười một thôi”.

“Tại sao?” Tô Ma nhíu mày: “Những người còn lại đi đâu rồi?”.

“Đã chết rồi!”. Giọng nói Như Ý trầm xuống, vẻ mặt khó nén đau thương: “Khi những đứa bé này được cứu về, thì đều trong tình trạng hấp hối, thường xuyên bị bệnh. Gần đây, bởi vì Diệp Thành trấn áp Phục Quốc Quân, Hải Hồn Xuyên bị hủy rồi, chúng ta thiếu thốn thuốc men, cũng rất khó tìm được đại phu. Ba ngày trước Tiểu Dao đã chết vì bệnh phổi trở nặng, đứa bé đáng thương kia chết rồi còn bị...”.

Nói đến đây nàng dừng một chút, sắc mặt hơi tái nhợt: Đứa bé kia sau khi chết, thì thể còn bị các trưởng lão đem đi làm thể thân của Tô Ma, để cho thị vệ trưởng chặt đầu về báo cáo kết quả công việc.

“Chết rồi còn làm sao?”. Tô Ma nhạy bén thấy nàng có tâm tình khác thường, nhíu mày.

“Nó hi sinh vì Hải quốc”. Như Ý thở dài một tiếng: “Đúng là một đứa trẻ ngoan!”.

Nhưng mà nghe loại lời như thế, Tô Ma lại chấn động toàn thân, giọng nói trở nên sắc lạnh: “Đi nghĩ đây là vinh quang sao? Phải để cho một đứa bé chết vì Hải quốc thay cho các người?”.

Ánh mắt của nó làm cho Như Ý giật mình, run rẩy, lòng trầm xuống.

Đúng vậy, nàng nhìn đứa bé này lớn lên, giờ đây đã thay đổi rất nhiều. Khó trách các trưởng lão cho dù khó khăn cũng không từ thủ đoạn muốn thay đổi suy nghĩ của nó.

“Con phản đối chúng ta phải không, Tô Ma? Con không thích Phục Quốc Quân?”. Nàng ở bên cạnh đứa bé, hết sức dùng giọng nói nhu hòa: “Vì sao? Chúng ta đều là đồng bào của con, so với người Không Tang đàn áp nô dịch chúng ta hàng ngày năm nay, chẳng phải là tốt hơn ngàn lần sao? Vì sao con lại coi chúng ta là kẻ địch?”.

“Đồng bào ư?”. Tô Ma bỗng nhiên cười lạnh, chỉ vào hàng rào lưới sắt bên tường bao quanh sân: “Đồng tộc sẽ nhốt ta trong lồng sắt như vậy sao?” Đứa bé nhìn nàng, giọng nói tràn đầy thù địch: “Lúc còn ở vực sâu Thương Ngô, ta cũng đã từng nói, ta không muốn trở thành Hải hoàng gì hết. Thế mà các người vẫn cố đưa ta tới nơi này!”.

“Nhưng Long thần đã thừa nhận con là Hải hoàng của chúng ta!”.

Như Ý nhìn khuôn mặt xanh xao của đứa bé, thở dài: “Haiz, khó khăn lắm chúng ta mới tìm được con, sao có thể để cho con ra đi mãi mãi không quay trở lại chứ? Con có biết đám người Không Tang ở bên ngoài đang tìm con, lỗ như con rơi vào tay bọn họ, vậy thì...”.

“Nói nhảm!” Tô Ma không kiên nhẫn kêu lên: “Ta không muốn làm Hải hoàng của các người!”.

“Sao con có thể nói như vậy?” Như Ý nhíu mày, “Con có biết chúng ta chờ đợi Hải hoàng chuyển kiếp đã bao lâu không? Suốt bảy ngàn năm rồi!”. Nàng nói hết sức chân thành tha thiết, nhưng ánh mắt Tô Ma lại chỉ có mỉa mai: “Suốt bảy ngàn năm, thế nhưng các người có từng hỏi xem ta đã từng tự nguyện hay không chưa?”.

Như Ý nhíu mày: “Chẳng lẽ con không muốn trở thành vua của chúng ta?”.

“Vì sao ta phải muốn? Ta cũng không phải đảm ngốc mà các người muốn huấn luyện thành chiến sĩ bên ngoài kia”. Khóe miệng đứa bé nhếch lên đầy vẻ chán ghét, ngôn ngữ trở nên sắc bén mà cay nghiệt: “Những người lớn các người, chính mình không có bản lĩnh phục quốc, lại áp đặt giấc mộng của mình lên người chúng ta!”.

“...”. Như Ý sững sờ ngây ngẩn cả người không nói nên lời.

Từ trước đến nay, bọn họ đã coi chuyện chống lại chế độ nô lệ, giành lại tự do, xây dựng lại Hải quốc là lẽ sống, là mục tiêu phấn đấu cả đời, không tiếc hi sinh hết thảy. Trong lòng nàng và tất cả dân tộc nàng đều có một lòng kiên định không do dự giống nhau. Thế nhưng đây là lần đầu tiên nàng gặp phải một đứa bé phản nghịch như vậy.

Hơn nữa đứa bé này lại cứ nhất định là Hải hoàng của bọn họ.

Như Ý nhìn đứa bé bướng bỉnh, chỉ lẩm bẩm: “Thế nhưng con là hi vọng phục quốc của chúng ta...”.

“Đừng ký gửi hi vọng của bản thân lên mình người khác!” Tô Ma phiền não: “Ta đã nói ta không muốn làm Hải hoàng gì hết, thả ta ra!”.

Trông thấy đứa bé hết sức kiên quyết, Như Ý nhìn không được giận tái mặt: “Sao? Con nhất định cứ phải đi tìm các đứa con gái Không Tang kia sao? Thị vệ trưởng đã nói rồi, quận chúa Chu Nhan kia hiện tại đã đến Đế đô chuẩn bị thành hôn, người đã thành gánh nặng của cô ta rồi, mà cô ta và gia tộc cô ta cũng đã không cần con nữa mà!”.

“Nói láo!” Tô Ma siết chặt nắm tay: “Tỷ tỷ vẫn đang tìm ta, đi xem!”.

Lời nói dứt khoát như vậy khiến cho Như Ý trầm mặc giây lát, nàng cúi đầu nhìn hạc giấy trong lòng bàn tay đứa bé, ánh mắt thỉnh thoảng biến ảo. Đúng vậy, trên con hạc giấy loang lổ vết máu kia đúng là đã được rót thêm linh lực, hẳn đã bay đến từ một nơi rất xa! Hóa ra nữ tử ở Đế đô Không Tang xa xôi kia lại chưa bao giờ quên nô lệ nhỏ bé này, hiện giờ vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích Tô Ma, thậm chí cũng đã tìm được đến đây. Sự cố chấp đó đối với đứa bé này mà nói, rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh?

Như Ý nhìn thấy hạc giấy, trăm ngàn ý niệm chạy qua trong đầu, thở dài: “Các trưởng lão đã bảo ta chăm sóc con thật tốt, khuyên con hồi tâm chuyển ý. Nhưng ta nhìn con lớn lên từ nhỏ, cũng đã biết tính tình của con. Nếu như cứ cố giam giữ như vậy, con nhất định nổi điên hoặc là liều chết, con tuyệt đối sẽ không khuất phục, có phải vậy không?”.

“Đúng vậy!” Tô Ma nghiêng răng gật đầu.

“Con là con của Ngư cơ, sao ta có thể nhẫn tâm nhìn thấy con chết được”. Như Ý thở dài, dường như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nhẹ giọng nói: “Nếu như con không gặp cô ta ba mặt một lời thì sẽ không hết hi vọng, vậy thì ta sẽ thành toàn cho con!”.

Tô Ma hơi chân động, nghẹn ngào: “Thật ư?”.

“Thật!” Như Ý gật đầu: “Con phải đi, thế thì đi thôi!”.

“...” Đứa bé thình lạng chốc lát, dường như có chút xúc động, cẩn thận nhìn thoáng qua nàng, nhỏ giọng hỏi: “Đi như thế nào?”.

“Chỗ kia!”. Nàng chỉ vào một cái giếng trong sân: “Bên dưới giếng này có một mạch nước ngầm nối thẳng tới Kính Hồ. Chúng ta vốn sử dụng nó như một lối thoát thân, nếu như con có đủ thể lực, không sợ chết, nói không chừng có thể đi qua Kính Hồ, bơi đến Đê đô, đi tìm tỷ tỷ của con!”.

Đứa bé không nói, hai tay hết nắm lại buông, giống như lo lắng:

“Không... không phải dì đang nói dối ta đây chứ?” Tô Ma ngược mắt lên, nhìn sâu vào mắt Như Ý, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ: “Dì Như, dì nói thật sao?”.

Như Ý im lặng một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu: “Đương nhiên là thật”.

“Tốt lắm!” Trong nháy mắt Tô Ma hạ quyết tâm: “Vậy con đi đây!”.

“Không, lúc này con còn chưa thể đi, các trưởng lão đều đang ở đây mà!” Như Ý nói khẽ: “Đề đi đi nghe ngóng một chút xem khi nào các trưởng lão trở về đại doanh Kính Hồ. Đợi bọn họ đi khỏi, dì sẽ sai đám Viêm Tịch đi chỗ khác, để con có thể rời đi!”.

Tô Ma nhìn nàng, rốt cuộc gật đầu: “Cảm ơn... dì Như!”.

Lần đầu tiên trong giọng nói của nó chứa đựng vẻ ý lại và ôn hòa, giống như hồi còn nhỏ xa xôi lắm.

“Có gì mà cảm ơn chứ, con... là con của Ngư Cơ mà.” Như Ý giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xanh màu biển của đứa bé, thở dài: “Trái tim là thứ không thể làm giả được. Cho dù con là Hải hoàng của chúng ta, nếu như con không thể thật tâm chiến đấu vì hải quốc chúng ta thì cũng có ý nghĩa gì đâu? Cho nên ta quyết định để cho con đi!”.

Nhưng mà, tuy miệng nàng nói như vậy, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tia sáng kỳ lạ.

-----oOo-----

Chương 119: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 119: Tuyển phi (1)

Giữa đêm trăng tròn, ánh trăng mờ ảo bao phủ Đế đô Già Lam trung tâm của Vân Hoang.

Trời còn chưa sáng, trong hành cung Bạch vương đã được trang trí rực rỡ sắc màu, từ chiếc đèn lồng điem xuyết trong hoa viên, mặc dù còn chưa châm đèn, nhưng mỗi ngọn đèn đều có đặt những tấm kính thủy tinh, chỉ cần có chút ánh sáng hắt vào thì sẽ lấp lánh ánh sáng, đẹp đến không thể hình dung được.

Chỉ riêng trăm chiếc đèn này đã có giá trị lên đến vạn lượng vàng, chưa kể những thứ khác.

“Khi nào hoàng thái tử điện hạ đến đây?” Bạch Phong Lân nhìn thấy mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, quay đầu hỏi Phúc Toàn – người hầu tâm phúc một tiếng.

Phúc Toàn cung kính nói: “Vừa nhận được tin nói giờ Thìn bắt đầu xuất phát, tính theo tốc độ của xe ngựa có lẽ chỉ nửa canh giờ nữa sẽ tới nơi thôi ạ”.

“VẬY NÓI CHO CÁC QUẬN CHÚA BẮT ĐẦU CHUẨN BỊ DÀN ĐI”. Bạch Phong Lân gõ quạt trong lòng bàn tay thấp giọng: “Đặc biệt là tiểu cửu, lúc nào nó cũng lề mề chậm chạp, đừng để cho đến khi đoàn người đến rồi mà nó còn chưa trang điem xong”.

“Vâng ạ!” Phúc Toàn biết Bạch Phong Lân thiên vị muội muội ruột là Tuyết Nhạn, hôm nay nhất định sẽ tiên cử nàng với Hoàng thái tử, liền cười nói: “Sáng sớm nay thuộc hạ đã phái người qua giục rồi ạ, sáng nay quận chúa đã rất hồi hộp, chỉ sợ trang điem cũng đến lần thứ hai rồi ạ”.

“Thật sao?” Bạch Phong Lâm không khỏi nở nụ cười, nghĩ đến bộ dạng muội muội ngày thường: “Tiểu cửu mà cũng biết hồi hộp sao, chẳng phải ngày thường kén chọn lắm, không vừa mắt ai sao?”.

“Tại vì người đến là hoàng thái tử thôi ả”. Phúc Toàn cười nói: “Bất cứ ai cũng không tránh khỏi hồi hộp một chút”.

Bạch Phong Lâm ngẫm nghĩ, thấp giọng dặn dò: “Người nói cho tiểu cửu đến lúc đó nên hoạt bát bạo dạn hơn, hoàng thái tử hẳn là thích nữ tử trẻ trung nhiệt tình chứ không phải tiểu thư khuê cát đoan trang đâu”.

“VẬY Ả?”. Phúc Toàn không ngờ tổng đốc đại nhân còn nói đến như vậy nữa, không khỏi có chút giật mình.

“Thế nhưng ngàn vạn lần đừng nhắc tới hoàng hậu Bạch Yên trước mặt ngài ấy, dù có một chút dính dáng cũng không được”. Bạch Phong Lâm cẩn thận suy nghĩ những chi tiết liên quan, dặn thêm: “Cũng không được nhắc đến chuyện trước đây của Hoàng thái tử ở núi Cửu Nghi. Những chuyện này đều là điều cấm kỵ của y, nhất định không được phạm phải”.

“Vâng ả!” Phúc Toàn ghi nhớ trong lòng: “Thuộc hạ sẽ đi bẩm báo quận chúa Tuyết Nhạn ngay!”.

“Đúng rồi, ta nhớ trước đây Tuyết Nhạn từng đi theo thần quan trong thuật tu hành, học một ít thuật pháp. Nếu hôm nay có cơ hội thì có thể bộc lộ khả năng một chút, nhưng ngàn vạn lần đừng diễn hỏng đấy”. Bạch Phong Lâm lại nói thêm một chút: “Ta cũng chỉ có thể làm tới đó thôi, còn lại phải xem phúc phận của tiểu cửu rồi”.

Tuyết Nhạn là muội muội cùng mẹ của Bạch Phong Lâm, lại là con gái nhỏ nhất của Bạch vương. Tuy rằng nàng không phải là con vợ cả, dung mạo cũng không xuất sắc hơn các tỷ tỷ khác của mình, nhưng lại hơn ở chỗ ngây thơ hoạt bát, biết đâu lại hợp ý Thời Ảnh. Dù sao vị tân hoàng thái tử này từ nhỏ là người khổ tu, nữ tử duy nhất mà y tiếp xúc là Chu Nhan, mà tiểu quận chúa Xích tộc kia vừa hay cũng là loại nữ tử như vậy, chẳng phải nói yêu ai yêu cả đường đi lối về hay sao? Bạch Phong Lâm lặng yên tính toán mọi chuyện, ánh mắt liên tục biến hóa, trong lòng thoáng có chút khó chịu.

Thời Ảnh cũng coi như họ hàng của mình, nhưng mà không biết vì sao cứ nghĩ đến người kia trong lòng hẳn luôn tràn ngập bóng ma khó có thể diễn đạt cho chính xác.

Khi hoàng thái tử từ Tử Thần điện giá lâm đến hành cung của Bạch vương, sắc trời vẫn còn sáng.

Bóng mặt trời chênh chếch về Tây, soi xuống mặt hồ trong suốt, ánh lên trăm chiếc đèn thủy tinh như cả sao trời rơi xuống vườn.

Xe ngựa dừng lại, áo bào nhẹ chậm rãi bước ra khỏi xe ngựa, đi xuyên qua ánh sáng thủy tinh chẳng khác nào tiên nhân. Khoảnh khắc đó hết thấy cao thấp trong phủ Bạch vương trông thấy đều như lâm vào tiên cảnh.

“Ôi, ca ca, ngài ấy... không ngờ ngài ấy lại đẹp như vậy”. Tuyết Nhạn đứng ở phía sau Bạch Phong Lân nhìn không được kéo áo ca ca, cúi đầu khẽ thốt lên, không dấu được vui mừng: “Thật sự là rất đẹp!”.

“Giữ lễ!” Bạch Phong Lân quát, trong lòng đã có chút khó chịu.

Đúng vậy nam nhân này quả thật được ông trời ưu ái, vừa sinh ra đã mang trong mình huyết thống cao quý nhất Vân Hoang, tuy rằng mới trước đây bị đuổi khỏi đế đô, một mình khổ tu hieu quạnh, nhưng hôm nay lại bỗng nhiên trở mình, lấy lại thân phận hoàng thái tử, không giống như mình, xuất thân không tốt, nên dù có phấn đấu nửa đời, hao tổn tâm cơ, giờ đây lại vẫn phải nhìn sắc mặt người khác mà sống, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ làm Bạch vương không vui.

Người so với người, nhiều khi càng so càng đáng lòng.

“Cung nghênh hoàng thái tử điện hạ!”. Bạch Phong Lân dẫn gia quyến lên nghênh đón, một đoàn người cao thấp quỳ rạp xuống đất.

Thời Ảnh thân nhiên lệnh cho gia quyến phủ Bạch vương bình thân, nói đôi lời với Bạch Phong Lân rồi cùng đi vào trong.

Trời vẫn còn sớm, chưa đến lúc ngấm đèn. Bạch vương liền đưa Thời Ảnh đi dạo khắp hoàng cung, giới thiệu mấy nơi có quang cảnh độc đáo trong hoa viên. Bạch Phong Lân cùng mấy vị quận chúa đi theo phía sau bọn họ, mỗi khi tới một nơi, chủ nhân quý phủ lại ân cần giới thiệu cảnh vật cho khách quý. Mấy mỹ nhân ăn mặc lộng lẫy sa hoa, lại cố ý mà như vô tình đi qua khẽ cười, mở miệng chuyện trò, liếc mắt đưa tình với Thời Ảnh. Nhưng mà vẻ mặt của Thời Ảnh lại chỉ là thờ ơ khách khí, không trò chuyện nhiều, ánh mắt y chưa từng dừng lại ở bất cứ nữ tử nào.

Bạch vương vừa nói vừa quan sát, vẫn không hề đoán được ý của hoàng thái tử, không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ Hoàng thái tử còn không vừa mắt mấy cô con gái của mình? Phải làm sao mới tốt?

“Ồi!” Đoàn người vừa mới đi ngang qua cầu chín khúc, một tiểu nha đầu không cẩn thận bị trượt chân ngã, tất cả nữ tử đều nhón nhác kêu lên.

Mắt thấy tiểu thị nữ kia sắp ngã xuống, mặt nước đột nhiên ngưng kết lại hóa thành băng, mặt băng nhanh chóng lan ra, trở nên dày hơn, nhanh chóng đỡ lấy tiểu thị nữ rơi xuống nước kia.

Mọi người cùng nhau quay đầu nhìn lại, phát hiện vậy mà lại là quận chúa Tuyết Nhạn đang hai tay kết ấn điều khiển mặt nước.

Người bên cạnh thở phào một hơi vội vàng nhanh tay kéo tiểu thị nữ lên.

Quận chúa Tuyết Nhạn nghiêm giọng mắng một câu: “Ngày hôm nay có khách quý đến phủ, đi đứng cẩn thận chút chứ, Tiểu Á!”.

“Tạ ơn... tạ ơn quận chúa!” Thị nữ tái mét mặt vội vàng dập đầu.

Một trận náo nhiệt nhỏ nhanh chóng lắng xuống, trong hoa viên, đoàn người tiếp tục tiến về phía trước. Thời Ảnh cũng nhìn vị quận chúa này thêm vài lần. Đó là một nữ tử còn rất trẻ, chẳng qua mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, mặt mày linh hoạt rất có sức sống, mái tóc đen cuốn hai búi chỉ vấn bằng trâm ngọc, không đeo dây trang sức ngọc ngà như các tỉ muội khác, khí chất phóng khoáng, nhìn qua không tầm thường.

“Đây là Tuyết Nhạn, con gái út của bốn vương, năm nay mười sáu tuổi!” Bạch vương thấy ánh mắt y để ý đến con gái út, khẽ cười giới thiệu:

“Trước kia Tuyết Nhạn có đi theo thần quan trong tộc học sơ sơ một chút pháp thuật, hôm nay cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Hoàng thái tử, thật sự là không biết tự lượng sức”.

“Cũng không tồi!” Thời Ảnh bình thản đáp: “Cũng không hổ là con gái của Bạch vương!”.

“Đa tạ Hoàng thái tử quá lời”. Bạch vương rút cuộc cũng thấy Hoàng thái tử khen nữ nhi nhà mình một câu, không khỏi thở nhẹ một hơi. Xem ra lần này Hoàng thái tử rút cuộc cũng để mắt tới một người. Nha đầu Tuyết Nhạn tuy rằng là con thứ nhưng lại thông minh giống Bạch Phong Lân, ngày sau nhất định là có tiền đồ. Chỉ là Bạch Phong Lân về sau sẽ tiếp nhận vương vị, nếu như để Tuyết Nhạn lại trở thành thái tử phi, mấy thiếp thất khác sẽ cho rằng ông bất công thiên vị nhị phòng, hậu viện lại sắp bốc cháy rồi.

Trong lòng Bạch vương vừa bắt đầu toan tính vừa cùng Thời Ảnh đi về phía trước, giờ khắc này đoàn người vừa đi đến cuối hành lang, đang tính trở lại sảnh dùng bữa. Thời Ảnh lại bỗng nhiên dừng lại trước một bụi chuối tây, quay đầu nhìn về một phía khác, lộ ra một tia kinh ngạc.

Sao vậy? Bạch vương cũng giật mình, bởi vì ông ta cũng nghe thấy tiếng khóc truyền đến từ sâu trong vườn, trong lòng không khỏi trầm xuống,

phía trước đó là khuê phòng của Tuyết Oanh. Không biết làm sao chiều nay vừa nói sẽ gả nó cho em vợ của tứ vương làm bà hai, tiểu nha đầu này liền khóc đến tối tăm mặt mũi, sống chết cũng không nghe. Ông sợ nó tiếp tục làm loạn quấy rầy chuyện của Hoàng thái tử, liền cố ý nhốt nó trong lòng không cho phép đi ra, còn phải ma ma trông coi thật kỹ, không ngờ vẫn xảy ra chuyện này. Nha đầu Tuyết Oanh chết tiệt này, không nghe lời chút nào thật muốn tức chết mà!

Không đợi ông nghĩ xong làm thế nào để che giấu chuyện này, lại nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, hai thị nữ từ bên trong sợ hãi chạy ra ngoài hét lớn: “Không xong! Không xong! Quận chúa cầm đao muốn tự sát!”.

“Cái gì?” Không ngờ lúc này lại xảy ra chuyện như vậy, Bạch vương không biết phải làm thế nào cho phải, thì chỉ nghe tiếng gió xẹt qua người, Hoàng thái tử bỗng nhiên biến mất.

“Điện hạ! Điện hạ!” Bạch vương sững sốt vội vàng chạy về phía khuê phòng Tuyết Oanh, vừa mới chạy được vài bước, nhìn thấy đoàn người phía sau rảo bước đi tới, sợ chuyện này sẽ trở thành tai tiếng không hay lan truyền ra ngoài, bèn dừng bước quay đầu quát với mọi người: “Dừng lại chờ hết bên ngoài cho ta, không cho một ai vào phòng!”.

Dứt lời Bạch vương xoay người chạy về phía Văn Oanh các, lòng lo sợ bất an.

Ngày hôm nay ông đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, cũng thấy Hoàng thái tử sắp thuận lợi tuyên được thái tử phi, không nghĩ tới cuối cùng lại xảy ra chuyện không may! Tuyết Oanh cái con nha đầu kia từ trước đến nay đều yếu đuối, sao có thể có lá gan tự sát? Chuyện xấu trong nhà như thế này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, lại bị Hoàng thái tử nhìn thấy, phải làm sao mới tốt?

Nhìn thấy phụ vương và Hoàng thái tử đều rời đi, sắc mặt ba vị quận chúa khác đều không vui nhìn nhau. Tuyết Oanh vốn là người được phụ vương thương yêu nhất, nhưng mà kể từ khi Hoàng thái tử Thời Vũ bị phế thì cũng nhanh chóng mất đi sủng ái của phụ vương. Các nàng vốn dĩ chỉ cần cạnh tranh với hai tỷ muội khác mà thôi, không ngờ trước mắt lại còn xảy ra chuyện như thế này nữa chứ!

“Muội nói chứ có phải là Tuyết Oanh tỷ tỷ cố ý không đây?”. Tuyết Nhạn nhìn không được nhíu mày một cái, tức giận lắm lắm, “Đã biết rõ hôm nay là ngày Hoàng thái tử tới phủ, còn khóc lóc om sòm thu hút sự chú ý, rõ ràng là hận phụ vương không cho nó một cơ hội, muốn tìm thời cơ tự để cử mình đây mà”.

“Đúng vậy!”. Một quận chúa khác lạnh lùng cười nhạt: “Cũng không phải chỉ mình muội có thủ đoạn!”.

Tuyết Nhạn giật mình, sắc mặt lập tức xấu đi. Vừa rồi lúc đi ngang qua cầu, nàng cố ý sắp xếp thị nữ thân cận giả vờ trượt chân rơi xuống nước để mình có cơ hội thể hiện thân thủ. Chuyện này nàng vốn nghĩ mình làm không một chút dấu vết, người ngoài không thể biết được. Hóa ra các tỷ tỷ tuy rằng không biểu hiện ra ngoài nhưng ai cũng hiểu rõ rồi.

“Đừng đắc ý sớm quá!” Hai vị tỷ tỷ cười lạnh một tiếng đi ngang qua nàng: “Yến tiệc ca múa còn chưa bắt đầu, nên chưa biết được người cuối cùng Hoàng thái tử chọn là ai đâu”.

Khuê các chia làm ba gian, nơi Tuyết Oanh ở là gian trong cùng. Khi Bạch vương vội vàng chạy được vào phía trong thì thấy nữ nhi của mình đang nằm hấp hối, máu chảy đầm đìa, con dao trên đất đã bị gãy làm đôi. Thờ Ảnh đứng bên cạnh, đưa tay đặt lên miệng vết thương, một luồng khí trắng tuôn từ năm đầu ngón tay, miệng vết thương nhanh chóng khép lại.

“Ồ...” Bạch vương sững sờ cả người nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Thật có lỗi, ta đến quá chậm, vẫn không kịp ngăn cản lệnh thiên kim!” Thờ Ảnh vừa dùng pháp thuật chữa thương cho Tuyết Oanh vừa nói: “May mà dao này không đâm trúng nơi trọng yếu, không có vấn đề gì lớn lắm!”.

“Cái này...” Bạch vương sững sốt: “Đa tạ Hoàng thái tử, thần lập tức truyền đại phu đến!”.

“Không cần! Loại vết thương này ta có thể tự chữa khỏi, không cần kinh động người ngoài rước lấy thị phi.” Thờ Ảnh kiểm tra mạch đập của Tuyết Oanh, lông mày nhíu lại, ánh mắt trở nên có chút kỳ quái: “Kỳ lạ quá, đây là...”.

“Sao vậy ạ?” Bạch vương giật mình không biết không ổn chỗ nào.

Thờ Ảnh bỗng nhiên quay đầu nhìn ông.

“Lạ thật, Bạch vương, ông rõ ràng có bốn nữ nhi, vì sao chỉ cho ta gặp ba người, lại giấu đi một người?”.

“Cái gì?” Bạch vương chân động, sắc mặt đại biến. Tuy rằng Tuyết Oanh chưa chính thức sắc phong thái tử phi, nhưng từ nhỏ nó đã quán quýt với Thờ Vũ, chuyện này ở đế đô không một ai không biết. Chuyện này Thờ

Ảnh cũng đã biết từ lâu, hiện giờ Thời Vũ mất tích, tân Hoàng thái tử đến tuyên phi, về tình về lý tất nhiên không thể để nó xuất hiện rồi. Thật không ngờ nghe giọng điệu của Hoàng thái tử vậy mà lại trách cứ mình.

Bạch vương lạnh sống lưng vội vàng nói: “Bầm... bầm Hoàng thái tử, Tuyết Oanh đã sắp gả cho em vợ tứ vương gia, cho nên... cho nên mới không cho nó kiến giá!”

“Thật sao?” Thời Ảnh hơi nhú mày: “Đã hạ hôn thư chưa?”

“Chưa hạ hôn thư ạ!”. Bạch vương vội vàng lắc đầu: “Chỉ là đã viết thư hứa hôn rồi ạ”.

“Ồ, vậy còn chưa xác định. Như vậy không được!” Thời Ảnh nhàn nhạt nói, quay đầu nhìn thoáng qua Bạch vương: “Bạch vương cảm thấy em vợ tứ vương gần năm mươi tuổi kia thích hợp trở thành con rể hơn so với ta sao?”.

“Không, không dám ạ!” Bạch vương chân động đột nhiên lắc đầu: “Sao có thể so sánh với Hoàng thái tử được ạ!”.

“Điều đó là đương nhiên!” Giọng nói Thời Ảnh lãnh đạm như đang nói một chuyện không liên quan đến mình, phát tay áo: “Nếu đã như vậy, không bằng bàn bạc kỹ hơn đi”.

“Chuyện này...” Bạch vương có chút ngạc nhiên, không biết đáp lại thế nào. Nhưng mà Thời Ảnh lại chỉ nhìn Tuyết Oanh đang nửa tỉnh nửa mê nói: “Ta phải tiếp tục giúp quận chúa trị thương, phiền vương gia đi chuẩn bị, chờ trị thương xong buổi tối cô ấy sẽ dùng bữa với chúng ta!”.

Trong lòng Bạch vương nhất thời kinh ngạc, chỉ có thể lúng túng gật đầu.

Sao lại thế này? Không ngờ Hoàng thái tử lại coi trọng Tuyết Oanh, chẳng lẽ lại vì tức giận muốn đoạt thứ của Thời Vũ? Nhưng dù thế nào, lựa chọn Tuyết Oanh vẫn còn tốt hơn không chọn ai. Hoàng thái tử này đúng là người khó lường, rất thích nhặt đồ cũ của đệ đệ vào cửa sao?

Bạch vương sắt mặt tái nhợt đi ra ngoài.

Sau khi Bạch vương rời đi, trong phòng, Thời Ảnh nhìn thoáng qua quận chúa Tuyết Oanh. Chỉ sau chốc lát ngấn ngủ, miệng vết thương của nàng đã khép lại hoàn toàn, không sót lại một giọt máu nào cả. Y vươn đầu ngón tay điểm một cái giữa trán quận chúa Tuyết Oanh. Nữ tử khuôn mặt tái nhợt bỗng tỉnh lại, mở to mắt nhìn người xa lạ trước mặt, nhất thời có chút khó hiểu.

“Ta... còn sống hay là đã chết?” Tuyết Oanh thì thào: “Người... người là ai?”.

“Người mà người hận nhất” Thời Ảnh thản nhiên trả lời một câu.

Tầm mắt Tuyết Oanh dần dần rõ ràng, đột nhiên chấn động toàn thân!

“Hoàng Thiên? Là người?”. Không biết lấy đâu ra sức lực, nàng ngồi phất dậy, nhìn thẳng vào người trước mắt, trong ánh mắt bùng bùng lửa giận: “Người... người chính là Thời Ảnh? Người chính là đứa con của Bạch hoàng hậu?”.

“Phải!” Giọng nói y bình tĩnh, không để ý sự vô lễ của đối phương.

Tuyết Oanh run rẩy nhìn cách ăn mặt của đối phương: “Người... người giờ đã là Hoàng thái tử rồi?”.

“Phải!”

Giọng nói của Thời Ảnh vẫn bình tĩnh như trước.

“Người đã thành công, đồ giết người!” Tuyết Oanh rớt cuộc nhin không được kêu lên, siết chặt tay giọng nói nghẹn ngào: “Trả Thời Vũ lại cho ta, người hiện tại đã là Hoàng thái tử, còn muốn đưa Thời Vũ đi đâu, van xin người trả huynh ấy về!”.

Thời Ảnh không nói gì, chỉ cúi đầu quan sát nàng. Nữ tử cao sang, dung mạo tuyệt trần, khí chất giống như một đóa y lan. Luận về dung mạo còn đẹp hơn so với Chu Nhan, dịu dàng ít nói nhu thuận. Nhưng mà giờ phút này trong mắt nàng tràn ngập phần nộ, tựa như sấm sét.

“Thời Vũ... sẽ không trở lại nữa!” Giọng nói của y lãnh đạm: “Người chết tâm đi!”.

“Cái gì?” Tuyết Oanh đang run rẩy bỗng nhiên bất động, lập tức đồng tử trợn to, nhìn y nói không ra lời, ngay cả hô hấp cũng dừng lại: “Người nói cái gì?”.

“Người không cần chờ nó nữa!” Giọng nói Thời Ảnh bình tĩnh không biểu lộ chút cảm xúc nào: “Đệ đệ ta đã chết rồi, bây giờ người nên lo cho mình trước đi!”.

“Khốn kiếp!” Khoảnh khắc kia Tuyết Oanh liều mạng vùng lên nắm lấy thanh đoản đao nhuốm máu vừa quất vừa đâm về phía Thời Ảnh. Nhưng mà Thời Ảnh chỉ đứng yên ở đó nhìn nàng không nhúc nhích. Chỉ nghe “phập” một tiếng, đao đã đâm thẳng vào ngực y! Dưới cơn cuồng nộ Tuyết Oanh rút đao ra, lại muốn đâm lại lần nữa, bỗng nhiên giật mình.

Một dao kia vốn dĩ ở giữa trái tim nhưng lại không có vết máu. Sau khi dao rút ra, miệng vết thương lại hoàn toàn không có vết máu, đợi sau khi rút dao ra, miệng vết thương kia cũng hoàn toàn biến mất.

Đây... đây là chuyện gì?

-----oOo-----

Chương 120: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 120: Tuyển phi (2)

Sau khi Tuyết Oanh rút dao ra, miệng vết thương cũng lập tức biến mất. Đây là chuyện gì chứ? Nàng không thể tin được nhìn người trước mặt, vừa quay đầu lại đã thấy Thời Ảnh đứng ở phía sau thân nhiên nhìn nàng.

“Hả giận chưa?”.

Khoảnh khắc ấy nàng không nhận được hét chói tai, lại đâm vào một dao.

“Lá gan cũng không nhỏ!”. Thời Ảnh chỉ khoác tay đã có thể không chế được cổ tay gầy yếu của nàng khiến nàng không thể nhúc nhích được, lạnh lùng nói: “Dám ở trong phủ Bạch vương ám sát Hoàng thái tử, không sợ cả nhà bị tịch thu gia sản, chém đầu hết sao?”.

“Khôn kiếp! Ta muốn giết ngươi!” Tuyết Oanh hoàn toàn mất đi lý trí. Nàng lại muốn đâm tới, thân thể lại bỗng nhiên tê dại, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Thời Ảnh cũng không hề tức giận nhìn liếc qua nàng: “Cô là tử muội thân thiết của A Nhan đúng không. Ta từng nghe cô ấy nhắc đến cô!”. Y nhìn kỹ nàng, trong mắt bỗng nhiên lộ ra một vẻ kỳ lạ. Dừng một chút y lại nói: “Dù sao cũng phải chọn một người, chi bằng chọn cô đi!”.

“...” Tuyết Oanh giật mình: “Năm mơ! Ta chết cũng sẽ không gả cho người!”.

“Thật sao? Cô thật sự nghĩ muốn cứ thế mà chết?” Thời Ảnh ngẩng đầu nhìn nữ tử tuyệt vọng, trong mắt như có một loại ánh sáng xuyên thấu: “Chỉ sợ cô còn luyến tiếc!”.

Y dừng một chút, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng một câu.

“Cái gì?” Tuyết Oanh chân động toàn thân giống như bị sét đánh, trên mặt không còn chút huyết sắc nào, run giọng: “Sao... sao người biết? Ai nói cho người?”.

“Trên đời này chuyện có thể giấu ta cũng không nhiều!” Giọng nói Thời Ảnh không cố ý khoe khoang, chỉ giống như đang nói một sự thật: “Phụ vương cô cũng chưa biết chuyện này đi, cho nên muốn gả cô cho ông già kia làm bà hai, đúng không?”.

Tuyết Oanh nói không nên lời, nghe giọng nói lạnh lùng mà phát run. Đây là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà cái gì người này cũng biết, đúng là ma quỷ mà!

“A, cô cũng biết điều đó, cả cho người khác là không thể, nên muốn kết thúc theo cách này đúng không?” Thời Ảnh nhìn nữ tử mặt đã trắng bệch, giọng nói không nhanh không chậm: “Cô đã bị ép đến đường cùng, cho nên muốn tìm đến cái chết, thật là hèn nhát!”.

Tuyết Oanh nghiêng rặng, nói không nên lời, nước mắt lưng tròng.

“Nếu cô thật sự muốn chết, vốn dĩ ta cũng không muốn xen vào!” Thời Ảnh thản nhiên: “Chỉ là Thời Vũ đã chết, cứ cho là vì nó, cô cũng nên cố gắng sống sót”.

Nàng run lên nhìn chằm chằm người trước mắt: “Người... rốt cuộc muốn nói cái gì?”.

“Ta đã nói rất rõ ràng, nếu cô không muốn chết, hãy trở thành thái tử phi của ta”. Thời Ảnh nhàn nhạt mở miệng, giọng nói không buồn không vui: “Lời đề nghị này có hiệu lực trước khi ta rời khỏi đây, nếu như cô còn muốn sống, lát nữa hãy tới tìm ta!”.

“Không! Ta có chết cũng sẽ không gả cho hung thủ đã giết chết Thời Vũ!”. Tuyết Oanh khỗ sở hô to.

“Ồ...” Thời Ảnh rốt cuộc cũng hơi giật mình, làm như không có chuyện gì chỉ thở dài một tiếng, nhỏ giọng: “Nếu ta nói với cô, Thời Vũ cũng không phải do ta giết, thì sao?”.

Tuyết Oanh run lên nhìn về phía y, mà tân Hoàng thái tử chỉ lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt hoàn toàn bình tĩnh giống như hồ thu lạnh lẽo trống vắng không chút che giấu.

Tuyết Oanh vốn cực kỳ kích động nhưng khi đối diện với ánh mắt của y, trong lòng không biết vì sao bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, đột nhiên tin vài phần.

Nhưng mà nàng lập tức trở nên tỉnh táo, sợ là đã trúng pháp thuật của đối phương, bị mê hoặc thần trí, thốt lên: “Ta không tin! Nhất định là người, trừ người ra thì còn ai vào đây nữa?”.

Thời Ảnh không giải thích, chỉ thản nhiên nói: “Cô không tin cũng không sao, ta chỉ là chỉ cho cô một con đường sống thôi!”.

“Vì sao? Vì sao người phải chỉ cho ta một con đường sống?”. Giọng nói của nàng run rẩy kịch liệt, không thể tin được nhìn người trước mắt: “Nếu như người đã biết hết tất cả, vì sao không giết ta diệt khẩu là xong? Người... người làm như vậy là có ý đồ gì?”.

“Ý đồ gì ư?” Thời Ảnh dường như cũng có chút suy nghĩ, trong mắt lộ ra biểu cảm phức tạp, lại chỉ thản nhiên trả lời: “Có thể... ta chỉ là cảm thấy hồ thẹn với Thời Vũ chăng?”.

Dừng một chút, y lại bổ sung: “Ý đồ của ta là gì không quan trọng, quan trọng là cô có muốn sống hay không!”.

Tuyết Oanh giật mình tại chỗ, run rẩy không biết nên trả lời như thế nào: “Cô cứ suy nghĩ cẩn thận, ta sẽ ở ngoài đợi cô đến giây phút cuối cùng!”.

Thời Ảnh không nói thêm gì nữa, phát ngón tay hóa giải cấm chế trên người nàng, thấp giọng: “Nếu thật sự cô vẫn nghĩ không thông, thì cứ chết luôn ở trong này cũng được”.

Y ném đoản đao xuống bàn, quay đầu rời đi không thấy bóng nữa.

Tuyết Oanh thở phào một hơi, ngón tay siết lại, nắm chặt đoản đao dính máu, quay đầu nhìn gương mặt tiêu tụy trong gương, nghĩ đi nghĩ lại mấy lời vừa rời, thân thể run lên như lá cây trước gió. Ngoại trừ lời đề nghị kia, nàng còn có lựa chọn khác sao? Không! Nàng vẫn còn lựa chọn khác, nàng có thể lựa chọn cái chết! Nhưng nàng thật sự muốn cứ như vậy mà chết sao, nếu chết đi thì...

Cuối cùng Tuyết Oanh buông đoản đao xuống, chán nản ngồi sụp xuống trước gương, nâng tay đặt vào bụng, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Sau khi tiết mục ca múa kết thúc, Hoàng thái tử bị đám mỹ nhân trong phủ Bạch vương vây lấy, mấy quận chúa đều đi lại quanh y, vừa rụt rè giữ lễ, vừa mỉm cười tao nhã, mỗi lời nói đều có hàm ý sâu xa, dường như có thể nghe thấy trong những lời nói đó có sự cạnh tranh quyết liệt.

Tuyết Nhận sử dụng pháp thuật ngưng kết ra một đóa hoa băng vô cùng tinh xảo trong chén, hướng về phía Hoàng thái tử kính rượu. Nhưng mà Thời Ảnh bung chén rượu lên, tầm mắt lại lướt qua nàng, nhìn bóng dáng đang đi tới từ phía bậc thang bên ngoài, khóe miệng hiện lên một tia cười kỳ lạ, thấp giọng: “Sao lại tới muộn như vậy?”.

Mọi người đều sửng sốt, ngẩng đầu nhìn không khỏi hết hồn.

Quận chúa Tuyết Oanh giữa ban ngày còn đòi tìm cái chết, vậy mà lúc này lại sấm sửa trang phục đi tới đây.

Phút chốc đến cả Bạch vương cũng biến sắc, không biết nên nói cái gì.

Tuyết Oanh lấy hết dũng khí đi vào đây, lại phát hiện các bàn đã đầy người, nàng kinh ngạc đứng bên ngoài, nhất thời không biết phải làm sao. Gương mặt nàng tái nhợt, trong màn đêm nhìn chẳng khác nào một bông hoa sắp tàn. Trong mắt Thời Ảnh hoàn toàn là vẻ đã dự liệu trước, chỉ gạt đầu đứng dậy giữa đám mỹ nữ, tự mình ra ngoài đón: “Rượu sắp nguội lạnh cả rồi, đến đây đi!”.

Thân thể Tuyết Oanh hơi run nhìn thẳng vào khuôn mặt y, ánh mắt vô cùng phức tạp, tràn ngập oán giận cùng bất lực, dường như lúc nào cũng có thể rút dao đâm vào ngực người đối diện này. Nhưng mà cuối cùng nàng vẫn cầm lấy chén rượu, một hơi cạn sạch.

“Một ly là đủ rồi, uống hơn nữa không tốt cho thân thể của cô!”. Thời Ảnh buông chén rượu lấy ra một đồ vật trong người để trước mặt nàng: “Mời nãy nhận lấy vật này!”.

Trước mặt nàng là ngọc bội mà đế quân Không Tang ban cho mỗi một hoàng tử. Ngọc bội tròn bóng, mặt trên có huy chương hoàng thất, là một trong những tín vật quan trọng nhất dành cho người mang dòng máu đế vương. Thời Ảnh thân là Hoàng thái tử, trước mặt mọi người đem ngọc bội giao cho nàng, đó là muốn nói cho mọi người biết mình đã chọn được thái tử phi tương lai.

Khoảnh khắc đó tất cả quận chúa đều giật mình, trên mặt mỗi người một vẻ nhưng đều hết sức sửng sờ. Tuyết Oanh vẫn còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, Bạch vương cũng thở nhẹ một hơi, một bên đứng dậy rời khỏi bàn trước, quỳ xuống: “Đa tạ Hoàng thái tử để mắt!”.

Trong khi Hoàng thái tử trong yến tiệc giao ngọc bội cho quận chúa Tuyết Oanh, cả phủ Bạch vương ai nấy đều hết sức kinh ngạc, ngay lập tức cả Đế đô cũng chấn động một phen. Tuy rằng ai cũng biết thái tử phi chắc chắn là người Bạch tộc, nhưng không ai lường được Hoàng thái tử lại chọn quận chúa Tuyết Oanh. Phải biết rằng nữ tử kia ngày trước từng là người yêu của Hoàng thái tử Thời Vũ, chỉ thiếu chiếu sách phong thái tử phi chính thức nữa mà thôi. Thế mà tân Hoàng thái tử lại không ngại chuyện này, nạp nàng vào hậu cung. Đây là loại đầu óc gì chứ? Thời Ảnh làm việc đúng thật là không hợp lẽ thường.

Tin tức vừa truyền vào đến Tử thần điện, ngay đế quân đang đau ốm cũng phát ra một tiếng cười khở, nói với người bên cạnh: “Chắc người cũng không ngờ ư?”.

Ngồi bên cạnh lão, Đại Tư Mệnh lắc đầu rồi lại gật đầu.

“Không phải là nó giận dữ chứ?”. Bắc Miện đế thều thào, ánh mắt phức tạp: “Cũng giống như ta năm đó nghĩ rằng đã chẳng còn hi vọng gì nữa, cho nên không bằng chọn bừa một người. Kết quả lại làm hại A Yên, cũng hại cả Thu Thủy!”.

“A Quân, huynh không cần quan tâm đến chuyện này”. Đại Tư Mệnh ngắt lời huynh trưởng: “Huynh cũng đã gần đất xa trời rồi, giữ mạng quan trọng hơn, vẫn nên bớt hao tâm phí sức đi”.

Bắc Miện đế thở hên hên một hơi, cúi đầu nói: “May là người sống lâu hơn ta, Thời Ảnh có người trợ giúp ta cũng yên tâm hơn!”.

Đại Tư Mệnh cười khở lắc đầu: “Tiếc là tuổi thọ của ta cũng sắp hết rồi”.

“Cái gì?” Bắc Miện đế cả kinh, cổ gượng dậy.

“Đừng nhìn ta như vậy, tốt xấu gì ta cũng là Đại Tư Mệnh, có thể biết trước tuổi thọ của chính mình mà!”. Đại Tư Mệnh nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, cười khở: “Huynh xem, ngôi sao của ta đã bắt đầu ảm đạm rồi. Bấm tay mà xem thì ta cũng chỉ sống thêm được hai năm nữa thôi”.

“Tại... tại sao có thể như vậy?” Sắc mặt Bắc Miện Đế tái mét, thì thào: “Thê thể người còn khỏe, vì sao lại chỉ còn có hai năm?”.

“Đương nhiên không phải vì chết một cách tự nhiên!”. Giọng nói Đại Tư Mệnh bình tĩnh: “Mà là đổ máu vì tai ương. Nếu ta tính không sai, có lẽ là bị giết chết”.

“Không thể nào!” Bắc Miện đế thốt lên: “Trên cõi Vân Hoang này, ai có thể giết ngươi?”.

“Ồ! Đối với vấn đề này ta cũng tò mò lắm!” Đại Tư Mệnh thờ ơ nhìn trời sao bên ngoài: “Ở cõi Vân Hoang này người siêu việt hơn ta có lẽ không có đâu, nhưng người giết ta, có lẽ chính là Thời Ảnh”.

“Thời Ảnh?”. Bắc Miện đế không ngờ lại nghe được cái tên này, không khỏi thay đổi sắc mặt: “Nó vẫn coi ngươi như thầy, sao có thể giết ngươi? Điều này... điều này không thể nào!”.

“Không có gì mà không có khả năng, ta vì thiên hạ Vân Hoang từng làm một số chuyện bản thủ!” Đại Tư Mệnh lắc đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười sâu xa: “Nếu nó biết ta đã lên làm chuyện gì, nhất định cũng sẽ muốn giết ta đi!”.

Bắc Miện đế thình lạng, giống như đột nhiên hiểu được cái gì, ngẩng đầu nhìn Đại Tư Mệnh gằn từng tiếng: “VẬY... mãi mãi đừng để cho nó biết”.

Gương mặt Đại Tư Mệnh hiện lên dưới ngọn đèn dầu, vẻ mặt âm u che đi biểu cảm.

“Đừng nhắc đến cái chuyện này nữa!”. Đại Tư Mệnh lắc đầu, cố gắng xua đi bầu không khí nặng nề, đổi đề tài: “Nếu Thời Ảnh đã chọn được phi tử, những chuyện còn lại nhất định phải nắm chắc. Thanh vương đã rục rịch triệu tập quân đội rồi”.

“Thật sao?” Bắc Miện đế nghe tin dữ nhưng không quá khiếp sợ, thều thào: “Thanh vương lòng lang dạ sói, đã bị ép đến gấp gáp, đúng là đã chuẩn bị để tạo phản rồi!”.

“Yên tâm đi, căn cứ vào tin thám báo, cho đến nay vẫn chưa có một phiên vào nào đứng về phía ông ta”. Đại Tư Mệnh lại nhỏ giọng: “Vốn dĩ kiêu ky binh dũng mãnh do Thanh Cương phụ trách đã được Huyền Xán tiếp quản, Bạch vương và Xích vương cũng đã điều động quân đội chuẩn bị vào kinh. Cục diện hiện nay tạm thời vẫn không thể lật ngược được”.

“Khụ khụ...”. Bắc Miện đế suy yếu ho khan, lo lắng: “Chỉ là Thanh vương thì sao? Chẳng lẽ cứ để cho lão ta rèn binh luyện mã ra trận à? Có... có phải lão ta còn cấu kết cả với Băng tộc trên biển hay không? Lỡ như đế quốc Thương Lưu đánh chiếm phần đất phía bắc Vân Hoang thì sao?”.

“Không đâu! Ông đừng lo lắng!” Đại Tư Mệnh thở dài sửa sang lại y phục: “Chuyện của Thanh vương ta sẽ tự mình xử lý ổn thỏa, sẽ không để ông ta tiếp tục làm xằng làm bậy đâu!”.

“Cái gì?” Bắc Miện đế cả kinh: “Ngươi... ngươi muốn làm gì?”.

“Bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu” Đại Tư Mệnh thản nhiên nói: “Thừa dịp bọn chúng còn chưa chính thức khởi binh tạo phản, ta sẽ đến phủ Thanh vương, giết chết Thanh vương trước. Quân phản loạn như rắn mất đầu cũng chẳng trụ được lâu đâu!”.

Nói đến một mình đi vào vạn quân giết thủ lĩnh mà ông ta lại thản nhiên như uống một tách trà.

“Ngươi... ngươi đi một mình sao?” Bắc Miện đế đưa tay nắm lấy cổ tay đệ đệ, ho khan kịch liệt: “Rất nguy hiểm! Ngươi... ngươi không được làm vậy!”.

“Ồ, A Quân, hiện giờ cũng không phải là lúc quyền luyện bịn rịn đâu!” Đại Tư Mệnh thở dài, quay nhìn Đệ quân đang hấp hối: “Thiên hạ Không Tang đang nước sôi lửa bỏng, huynh lại có thể băng hà bất cứ lúc này. Vào lúc thế này nếu như không hành động quyết đoán, chỉ sợ sẽ cho kẻ khác đi trước một bước mất thôi!”.

“Như vậy... chuyện nguy hiểm như vậy, ngươi lại đi một mình...” Bắc Miện đế vội vàng ho dữ dội, ngay cả nói cũng không rõ ràng: “Không... tuyệt đối không được...”.

Đại Tư Mệnh không ngờ ông lại có phải ứng kịch liệt như vậy, không khỏi ngây ra một lúc, vỗ bả vai khô gầy của huynh trưởng nhỏ giọng an ủi: “Tốt xấu gì ta cũng là nhất đại tông sư pháp thuật của Vân Hoang. Lấy một địch vạn thì không dám chém, nhưng lấy một địch trăm thì dư sức đó huynh, thần quan Thanh tộc cũng chỉ là loại bình thường, không làm ta sợ nổi đâu. Ta một mình xâm nhập cho dù không giết được Thanh vương thì cũng không khó rút lui an toàn đâu. Huynh không cần lo lắng!”.

Bắc Miện đế dần buông tay, ánh mắt vẫn đăm chiêu thấp giọng: “Hay là ta lại mời Kiếm Thánh ra tay?”.

“Kiếm Thánh ư? Quên chuyện đó đi!”. Đại Tư Mệnh cười vỗ vỗ mu bàn tay ông ta: “Bọn họ trăm ngàn năm qua luôn luôn xa rời thế sự, không dính dáng đến tranh chấp chính trị. Lần trước huynh có thể nhờ họ giúp giải quyết nội loạn thật sự đã khiến ta giật mình. Chẳng lẽ thật sự có thể nhờ giúp lần nữa sao?”.

Bắc Miện đế trầm xuống, hơi thở hỗn hển, sau một lúc lâu mới khẽ nói: “Sớm biết như vậy, lẽ ra... ta nên giữ thủ lệnh Kiếm Thánh lại, để bọn họ đi tới phủ Thanh vương với người, cần gì phải dùng họ để diệt trừ một Thanh phi nhỏ nhỏ chứ?”.

Bắc Miện đế nói xong cuối cùng lại ho khan dữ dội. Đại Tư Mệnh hiển nhiên đã bị huynh trưởng làm cho cảm động rồi, ánh mắt biến ảo, không nhìn được thở dài: “A Quân, chẳng lẽ huynh đã quên, mới không lâu trước đây ta còn muốn mạng của huynh sao? Tuy rằng ta là đệ đệ của huynh, nhưng cả đời này cố chấp với huynh quá nửa là hận ý, cũng không thân thiết gì cho lắm. Vì sao huynh còn nghĩ cho ta như vậy?”.

Bắc Miện đế ho khan, một lúc sau mới nói: “Cả đời này của ta cũng đã làm sai quá nhiều chuyện!”

Đại Tư Mệnh im lặng giây lát vỗ bả vai huynh trưởng: “Yên tâm nghỉ ngơi đi, ta làm xong chuyện này quay về, không biết chừng vẫn kịp tham dự đại điển hôn lễ”.

Lão nhân dứt lời quay đầu rời đi, trường bào màu đen bay phần phật nơi thâm cung.

Đêm đến, trên đỉnh Bạch tháp gió thổi càng thêm lạnh lẽo khiến người ta không thể đứng vững. Thế nhưng có người vẫn đứng bất động hồi lâu dưới kính thiên văn, chỉ có áo bào trắng phần phật trong gió. Sao trời phản chiếu trong đôi mắt, ngón tay khẽ động, nhanh chóng bấm đốt, cuối cùng thân thể chấn động: “Sao? Cậu còn đang tính toán vị trí phiến Quy Tà kia sao?”.

Đại Tư Mệnh xuất hiện sau lưng Thời Ảnh không một tiếng động: “Cậu không tìm thấy ư? Ta đoán nó đã bị một sức mạnh to lớn che giấu, điều này vượt qua khả năng tính toán của ta”.

“Không!” Thời Ảnh lắc đầu thấp giọng: “Ta đang nhìn quỹ đạo của Chiêu Minh!”.

“Chiêu Minh?” Đại Tư Mệnh ngăn người.

“Không phải lúc trước ông từng nhắc ta, sức mạnh ảnh hưởng đến vận mệnh tương lai của Không Tang cũng không phải chỉ có một thôi sao?”. Thời Ảnh khoanh tay nhìn bầu trời đêm, trong ánh mắt chứa nỗi lo không thể giải quyết được: “Nếu Quy Tà đại diện cho Hải quốc, vậy Chiêu Minh kia đại diện cho cái gì? Bộ tộc lưu vong ngoài biển Phù Trà sao? Những sức mạnh này đang đan vào nhau, thay đổi từng ngày, muôn

hình vạn trạng, khiến cho ta không thể nhìn rõ tương lai của Vân Hoang”.

Đại Tư Mệnh lắc đầu không đồng ý: “Phải biết rằng số mệnh của một người dù nhỏ bé cũng sẽ chịu tác động của vô số yếu tố, đó gọi là vô thường. Huống chi là vận mệnh của một quốc gia!”.

Thời Ảnh tự ngẫm, không kìm được cười khỏ một tiếng: “Đúng rồi! Ta từng không biết tự lượng sức mình, nghĩ rằng có thể dựa vào sức lực của một mình mình mà xoay chuyển tương lai, cuối cùng vẫn là thất bại”.

Đại Tư Mệnh nhìn y, cảm thán: “Có thể nói ra những lời này, bình tĩnh mà thừa nhận thất bại của mình thật sự là hiếm có. Cậu từ nhỏ đã xuất sắc, chưa bao giờ trải qua thất bại, lúc này đây lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Ngay cả ta cũng lo lắng cậu sẽ gục ngã thôi, thế nhưng cuối cùng cậu vẫn vượt qua được và đã lựa chọn chính xác”.

Thời Ảnh nhíu mày, hỏi lại theo bản năng: “Lựa chọn chính xác ư?”.

“Phải!” Giọng nói Đại Tư Mệnh bình tĩnh: “Ví dụ như việc tuyển chọn con gái Bạch vương làm phi tử”.

“Ta còn tưởng ông sẽ đến trách móc chứ!”. Thời Ảnh cười khỏ: “Sẽ nói ta không nên tuyển vị hôn phi của Thời Vũ làm phi tử chứ!”.

“Ôi, ta nào dám khiển trách cậu!” Đại Tư Mệnh nở nụ cười bất đắc dĩ, lắc đầu: “Thời Ảnh, ta vốn nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, biết rõ tính cách của cậu. Cậu vốn là người vô tình, hiện giờ lại nguyện ý trở về đế đô kế thừa vương vị, cưới con gái Bạch vương làm vợ, đã là sự nhượng bộ vượt qua dự kiến của ta, nếu như ta còn cưỡng cầu nhiều hơn, có phải là ép cậu quá đáng lắm không?”.

“...” Thời Ảnh nhìn Đại Tư Mệnh, ánh mắt ôn hòa, cuối cùng thở dài một hơi: “Ta không trách ông, sau tất cả, mặc dù ông áp bức ta đến khổ sở, nhưng cũng đều là vì Không Tang.”

“Cậu có thể hiểu cho nỗi khổ tâm của ta là tốt rồi”. Đại Tư Mệnh cup mắt, giọng nói sâu xa: “Mặc dù ta không tiếc làm bản tay mình, làm rất nhiều chuyện không nên làm, nhưng cũng không phải là vì chuyện riêng của ta”.

“Ta biết!”. Thời Ảnh thẳng thừng đáp: “Ta hiểu mà”.

“Thật sao?” Đại Tư Mệnh nhìn y một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng ho khan một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm: “Thật ra đêm nay ta đến là để từ biệt”.

“Từ biệt?”. Thời Ảnh ngẩng đầu, quay sang nhìn ông lão: “Ông muốn đi đâu?”.

“Phủ Thanh vương ở Tử Đài phương Bắc”. Đại Tư Mệnh thở dài một hơi, chỉ vào phương Bắc xa xôi: “Mưa gió sắp nổi, nhìn thấy Thanh vương cầu kết với Băng tộc chuẩn bị nổi loạn, ta không thể ngồi yên một chỗ”.

“Một mình ông ư?” Thời Ảnh sững sốt: “Như vậy sao được?”.

“Nhìn cả Đế đô trước mắt cũng chẳng dùng ai được nữa”. Đại Tư Mệnh cười lạnh một tiếng: “Một mình ta đến đó nếu không thể một lần đắc thủ thì chí ít còn có thể an toàn rút lui. Nếu còn phải lo thêm một người bình thường khác, thì khác nào để lại cái mạng già của ta cho lão ta”.

“Ta đi theo ông!” Thời Ảnh thẳng thừng đáp.

“Không được!” Đại Tư Mệnh không chút do dự ngắt lời y: “Nếu bây giờ cậu còn là Đại thần quan trên thần miếu Cửu Nghi, tất nhiên cậu có thể tùy ý đi cùng ta. Nhưng bây giờ cậu là Hoàng thái tử Không Tang, sao có thể dấn thân vào chỗ hiểm? Lỡ như cậu xảy ra chuyện gì, toàn bộ Vân Hoang sẽ bị lật đổ”.

Thời Ảnh thình lạng không thể phản bác.

“Huống chi cậu chuẩn bị đại hôn, cũng không thể rời khỏi đây”. Đại Tư Mệnh thấp giọng chỉ vào hình ảnh hoàng thành hoa lệ phản chiếu trong tấm gương dưới chân ngọn đèn dầu đang cháy sáng: “Đế quân bệnh tình nguy kịch, đế đô Già Lam là trái tim của Vân Hoang vẫn cần cậu trấn thủ. Cậu cứ ở lại đây yên tâm là tân lang đi”.

Thời Ảnh thở dài thấp giọng: “Ta nào có thể an tâm!”.

“Thời Ảnh, trên người cậu gánh cả Không Tang, không thể bị những thứ khác làm cho phân tâm được”. Đại Tư Mệnh ngẩng đầu lên nhìn người kế thừa trẻ tuổi, khuyên nhủ từng lời: “Sao số mệnh trên trời luôn thiên biến vạn hóa không thể nắm chắc, điều duy nhất có thể nắm chắc chỉ có bản thân mình. Cậu thừa hưởng dòng máu đế vương, chỉ cần có cậu bảo vệ, thiên hạ này cho dù biết bao kẻ nhòm ngó cũng có gì đáng lo đâu”.

Ánh mắt Thời Ảnh rũ xuống, yên lặng gật đầu: “Cung kính không bằng tuân mệnh!”.

“Chăm sóc tốt cho phụ vương cậu đi, để ông ta sống lâu thêm vài ngày”. Cuối cùng Đại Tư Mệnh cười vỗ bờ vai của cậu: “Ta sẽ cố gắng trở về thật sớm, tham dự đại hôn của cậu”.

Dứt lời, lão nhân lấy trong trường bào ra thước ngọc màu đen hướng về phía bầu trời đêm. Trong gió truyền đến tiếng xào xạc, một con nghê khổng lồ cuội mây từ trong không trung bay đến, phủ phục trước mặt Đại Tư Mệnh. Đó là thần thú tọa kỵ của Đại Tư Mệnh Không Tang.

“Tạm biệt!” Đại Tư Mệnh phát tay áo một cái lập tức biến mất giữa màn đêm.

-----oOo-----

Chương 121: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 121: Đế quốc Thương Lưu

“Nhìn xem! Con đường vận mệnh đang tới gần!”.

Dưới bầu trời đầy sao xa xôi, có một người khác cũng đang ngẩng đầu lên bầu trời trên đỉnh Bạch tháp, thở dài bằng một âm thanh không rõ ràng. Đó là một người ẩn mình trong bóng tối sâu thẳm, tựa như một đám sương mù, chỉ có đôi đồng tử màu vàng giống hệt thần Hủy Diệt trong thần miếu, ánh lên như ngọc bích. Hắn ngồi trên một con thuyền lướt đi theo gió, ngẩng đầu nhìn lên trời sao.

“Quy Tà đã bị giấu đi rồi, bởi một sức mạnh rất lớn”. Hắn thở dài một hơi, nhìn lên không trung: “Thật thú vị, Vân Hoang này sau bảy ngàn năm vẫn khiến ta không khỏi kinh ngạc”.

Bên ngoài khoang thuyền có người từ từ bước đến, không gian có tiếng quần áo sột soạt: “Trí giả đại nhân!”.

Thánh nữ quỳ gối bên ngoài khoang thuyền cung kính bẩm báo: “Chúng ta sắp đến phía Bắc Vân Hoang, chuẩn bị lên bờ đi vào vùng đất lạnh giá, đặc biệt đến xin chỉ thị của ngài!”.

Trí giả khẽ gật đầu. Hắn ngồi ở trong bóng tối, ngắm nhìn sao trời hồi lâu, hơi cong ngón tay về phía bầu trời như bắt được thứ gì đó vô hình. Rốt cuộc cũng trở về mảnh đất đó rồi sao? Mấy ngàn năm trước, bàn tay này đã sáng tạo ra hết thảy ở Không Tang, vậy thì mấy ngàn năm sau, cũng bàn tay này sẽ phá hủy hết thảy, đó cũng là lẽ tự nhiên phải không?

Dù sao tay trái của Ma, chính là đại biểu cho sức mạnh hủy diệt.

Vừa nghĩ đến đây, toàn thân hắc bào phân phát bay lên, trong đôi ngươi màu vàng bỗng nhiên bắn ra vẻ sắc bén như mưa tên rào rào lao vào không khí.

Thánh nữ đang quỳ trên đất, cảm nhận được sát khí tràn ra xung quanh, rùng mình không dám nhìn thẳng.

Mười năm trước đây, vị Trí giả đại nhân thân bí này đến từ phía Đông, một tay quét sạch tai ương trên biển, cứu vớt Băng tộc lên đêngh. Người kia thậm chí một mình chống lại sóng thần, nâng lên nhấn chìm cả đảo nhỏ như một kỳ tích, cứu sống hàng ngàn người đang bị tai nạn chìm sâu trong biển. Sức mạnh mà ngài thể hiện khiến tất cả đều hoảng sợ. Dường như tất cả Băng tộc đều coi hắn như một vị thần, cho nên, khi vị khách bí ẩn này đề nghị truyền thụ sức mạnh của mình cho Băng tộc, dẫn dắt mọi người trở về Không Tang, thì toàn bộ dân tộc Không Lưu để quốc đều sôi sục.

Đánh bại Không Tang, đoạt lại Vân Hoang, chỉ riêng hai câu nói này cũng đủ làm hoa mắt, mê hoặc những người của Băng tộc suốt ngàn năm lên đêngh trên biển.

Thế nhưng các trưởng lão Băng tộc không tin vị khách thân bí không biết từ đâu đến này, tuy rằng đãi ngộ với Trí giả như thượng khách, nhưng cũng không cho phép hắn gia nhập trung tâm quyền lực của đế quốc Không Lưu. Nhóm trưởng lão nghĩ, chỉ cần thời gian lâu hơn, họ sẽ có thể biết được ý định thật sự của kẻ xa lạ này.

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, đó là người không biết đến từ đâu này, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã mang đến cho mọi người một sức mạnh kinh người chưa từng thấy.

Trí giả thân bí kia cho quân đội xem một cuốn sách của tên là “cách thức kiến tạo”, cái này có thể thay đổi vận mệnh cả băng tộc. Các thợ thủ công trong quân đội đã nghiên cứu quyển sách kia, phát hiện ra rằng nó được chia làm ba tập: Chinh Thiên, Tĩnh Hải, Trấn Dã. Trên mỗi một cuốn, đều ghi lại các phương pháp chế tạo vũ khí khác nhau. Dựa theo

hướng dẫn trên mỗi quyển, họ không những chế tạo được các loại pháo của uy lực lớn, chiến xa có thể phá hủy lục địa, thậm chí còn có thể tạo ra chim ưng gió tự do bay lượn trên trời hay thuyền ốc lặn vào biển sâu.

Sao có thể? Đúng là điên rồi! Lúc tổng quản giám sát nhìn thấy sơ đồ chế tạo còn lằm bằm: “Sắt và gỗ cũng có thể bay sao?”.

Thế nhưng ngay khi con chim ưng gió đầu tiên được dựng lên, bay lượn trên bầu trời, tất cả Băng tộc đều khiếp sợ không nói được lời nào. Bọn họ phát hiện đối phương dường như đến từ một quốc gia xa xôi ưu việt, có trí tuệ vượt xa loài người trên đất Không Tang. Con người thần bí này thật là khó đoán, giống như thần thánh vậy.

“Chỉ cần dựa theo chỉ dẫn của ta, không quá ba mươi năm, Băng tộc có thể đoạt lại Vân Hoang!”.

Bị một lời hứa hẹn như vậy kích thích nhiệt huyết sôi sục, những người dân trẻ tuổi của Băng tộc đều kéo nhau tìm được vị khách thần bí này. Các trưởng lão bảo thủ vô cùng lo lắng, nhưng cũng không thể kiềm chế được ý chí vùng lên của tộc nhân. Cuối cùng vị khách thần bí tự xưng là trí giả này trở thành người đứng đầu đế quốc Thương Lưu. Sau khi đã được nhân dân ủng hộ, nắm giữ được quyền lực, người được gọi là trí giả kia đã tiến hành cải cách mạnh mẽ trong Băng tộc ở Thương Lưu.

Đầu tiên là một lần nữa từ trong tộc tuyển chọn ra Thập vụ thay thế các trưởng lão ban đầu, sau đó thành lập chế độ nguyên lão viện, tránh cho dân chúng lời ra tiếng vào đối với việc một người ngoại quốc đến cai trị đất nước mình. Nhưng mà nguyên lão viện chỉ có thể xử lý các sự vụ hàng ngày, còn đối với việc quân đội và chính trị thì phải có sự phê duyệt của Trí giả.

Trải qua tầng tầng không chế như vậy, Trí giả cuối cùng đã nắm trong tay quyền kiểm soát toàn bộ đế quốc Thương Lưu.

Nhưng kỳ quái chính là, từ đầu đến cuối cùng, chưa từng có ai từng nhìn thấy mặt hắn. Người thần bí kia lúc nào cũng mặc hắc bào giống như một bóng dáng vô hình tan biến trong màn đêm, yên tĩnh mà trầm mặc. Chỉ có một đôi con ngươi màu vàng sáng lên như ma quỷ khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

Băng tộc càng ngày càng mạnh, địa vị của Trí giả đại nhân cũng ngày một lên cao, bất cứ ai cũng không dám nghi ngờ. Giống như lúc này đây, sau khi Thập vụ trở về, Trí giả đại nhân đột nhiên rời khỏi Tây hải, hướng về phía Vân Hoang. Trên dưới đế quốc đều hoang mang nhưng không ai dám khuyên can.

“Sau khi trở về lập tức đến Tử Đài quận Cửu Nghi”. Trí giả thình lặng hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói bằng một thứ ngôn ngữ chỉ có Thánh nữ mới có thể nghe hiểu: “Thanh vương, giờ này chắc là ông ta đang rất cần chúng ta giúp đỡ đó!”.

“Vâng!”. Thánh nữ khom người lui ra, trong phút chốc con thuyền cô độc giữa biển khơi lướt đi như bay dưới ánh trăng.

-----oOo-----

Chương 122: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 122: Lương dạ (1)

Trong một con hẻm vắng vẻ ở Diệp Thành, có một người trắng đêm không ngủ, thân thể bé nhỏ nằm trần trọc trên giường. Đôi mắt xanh màu ngọc bích trong bóng tối vẫn mở trừng trừng nhìn lên mái nhà. Các bạn bên cạnh kể cả Ninh Lương lẫn Viêm Tịch sau một ngày luyện tập vất vả đều đã ngủ say, hơi thở đờn đờn nẩy đều đều, thình thoảng còn nói mơ mấy câu không rõ.

Trong bóng tối, Tô Ma một mình lắng nghe hồi lâu, trong mắt xẹt qua một chút xúc động khó tả. Đúng vậy, sống ở Vân Hoang nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cậu có thể nghe thấy nhịp thở bình yên của dân tộc gần đến như vậy. Trong thế giới mà Giao nhân từ khi sinh ra đến khi chết đi, có ngày nào là không trải qua vật lộn trong thống khổ, có lẽ đúng như dì Như đã nói, đám trẻ này là cam tâm tình nguyện ở tại chỗ này, chiến đấu cho vận mệnh hải quốc, trái tim hi sinh cao cả mà sáng ngời, dường như là ở một thế giới hoàn toàn khác so với cậu.

Cậu vừa nghĩ đến đây cũng là lúc thời gian nửa đêm. Trên cửa sổ có một bóng người lặng lẽ hé cửa ra đi vào trong. Cậu lập tức nhảy chân trần

xuống, nắm lấy con rối nhỏ trên đầu giường, thận trọng bước qua đám nhỏ đang ngủ say, lẳng lặng đi về phía cửa.

Ánh sáng ngoài cửa như rót bạc, một cô gái xinh đẹp đứng ở đó, vẫy tay với cậu, vẻ mặt nghiêm túc. Đó là Như Ý, đến đón cậu theo đúng lời hứa.

Đứa bé không nói một lời đi sát phía sau cậu, đi tới một cái miệng giếng. Ở dưới ánh trăng lạnh, miệng giếng phủ đầy rêu xanh, mơ hồ có thể nhìn thấy những hoa văn trạm khắc tinh xảo. Trong giếng tối đen như mực, tựa như có nước chảy róc rách.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, từ sâu thẳm lóe lên một tia sáng giống như một con mắt bí ẩn mở ra từ sâu dưới lòng đất. Không biết vì sao Tô Ma đi tới bên miệng giếng cổ này đột nhiên rùng mình một cái. Giếng này chính là con đường dẫn đến Kính Hồ.

“Được rồi! Buổi chiều hôm nay các trưởng lão đều đã quay về đại doanh Kính Hồ rồi, thừa dịp đang vắng người, con đi mau đi!” Như Ý cố nhỏ giọng, chỉ vào cái giếng đen ngòm: “Từ đây bơi khoảng một trăm dặm theo mạch nước ngầm là có thể bơi được đến Kính Hồ. Sau khi nổi lên mặt nước, nhìn xem phương hướng Đế đô lại tiếp tục lặn xuống bơi ba bốn ngày đường mới tới. Con có thể chịu được không?”.

Tô Ma gật đầu không nói gì.

“Cầm lấy cái này!” Như Ý quàng một túi gấm nho nhỏ lên cổ cậu dặn dò: “Trong đây là một ít lương khô ta chuẩn bị cho con. Thân thể con còn chưa hoàn toàn hồi phục, lại còn phải bơi ba đường dài, thật sự chỉ sợ con nửa đường đã không trụ được nữa. Nhớ kỹ, nên không tìm thấy tử tử thì phải quay về đây. Cửa lớn nơi này luôn luôn mở rộng chờ con!”.

“Không!” Đứa bé ngẩng đầu nói rõ từng chữ: “Con nhất định sẽ tìm được tử tử!”.

Như Ý nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt cậu, con ngươi lộ ra một tia âm đạm, sờ sờ đầu đứa bé: “Được rồi, vậy con đi đi!”.

Điều mình luôn tâm niệm nói thì dễ, làm mới khó. Đứa bé không nói nữa, đi chân trần xuống giếng. Cậu dừng lại bên miệng giếng, nhìn lại nữ tử xinh đẹp đứng dưới ánh trăng lẳng lẽo một lần cuối. Hoa khôi Diệp Thành nhìn cậu, không biết vì sao trong mắt toát ra một tia thương xót, môi mấp má muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng: “Con đi đường cẩn thận!”.

“Vâng!” Đứa bé lặng thinh một chút, nhỏ giọng: “Cảm ơn dì, dì Như!”.

Thân thể Như Ý lại hơi run rẩy, Tô Ma khó khăn chèo lên bệ đá, sau đó không chút do dự nhảy vào trong giếng cổ sâu không thấy đáy kia, giống như một con thiêu thân cô độc liều mạng lao về phía cửa.

“Ôi!” Khoảnh khắc đó Như Ý rớt cuộc không nhìn được, hoảng hốt phát ra một tiếng kêu rất nhỏ. Sau đó nằng cấn chặt khớp hàm không nói thêm gì nữa.

Tô Ma nhảy xuống miệng giếng. Nhưng kỳ lạ là quá trình rơi lại lâu đến không ngờ. Đứa bé dường như có chút hoảng hốt, giống như bản thân đang trôi nổi trên một dòng sông tối đen không đáy. Không biết qua bao lâu đứa bé mới chạm được vào mặt nước. Khoảnh khắc cậu chạm tới mặt nước lại có chút ngạc nhiên: Nước hồ này không ngờ lại vô cùng ấm áp cùng mềm mại, từ bốn phương tám hướng vươn lên dịu dàng cuốn lấy đứa bé gây yếu. Trong nháy mắt Tô Ma còn cảm thấy thoải mái khó nói thành lời, bất tri bất giác thả lỏng đầu óc, để cho bản thân từ từ chìm xuống giống như trở về lòng mẹ, trong bào thai từ thuở xa xưa.

Khi bóng dáng đứa bé biến mất đầu miệng giếng, Như Ý vẫn đứng lặng dưới ánh trăng lạnh, nhìn chằm chằm vào miệng giếng sâu thẳm, ánh mắt thần thò, đột nhiên có nước mắt tràn ra khóe mi.

“Sao? Tiếc nuôi à?” Một giọng nói già nua mà lạnh lùng cất tiếng.

Dưới ánh trăng, ba vị trưởng lão lẽ ra phải về tới đại doanh Kính Hồ rồi, lúc này lại xuất hiện ở đây.

“Trưởng lão!” Như Ý vội vàng lao nước mắt hành lễ.

Tuyền trưởng lão hỏi: “Đã đặt lá bùa lên người nó chưa?”.

“Rồi ạ!” Như Ý nhỏ giọng trả lời, sắc mặt tái nhợt: “Nó không đề phòng chút nào hết, cứ nghĩ là ta đưa lương khô cho nó để dùng trên đường đi”.

“Được rồi, làm như thế này đứa bé kia sẽ không kịp đề phòng mà rơi vào đại mộng!”.

Tuyền trưởng lão đi tới, liếc nhìn vào miệng giếng tối đen như mực.

“Đứa bé này kế thừa huyết mạch Hải hoàng, nếu không khiến nó thả lỏng cảnh giác, pháp thuật của chúng ta rất khó thành công! Tất cả là nhờ người, Như Ý!”.

Như Ý không nói gì, sắc mặt trắng bệch.

“Chuyện hôm nay cực kỳ bí mật, chỉ có bốn người chúng ta biết”. Tuyền trưởng lão nhìn mặt ba người còn lại nói từng chữ: “Không được để người thứ năm biết chuyện. Mọi người hiểu chưa?”.

“Đã hiểu!” Vài vị trưởng lão quả quyết trả lời, không chút do dự.

Tuyền trưởng lão quay đầu lại nói với hai vị trưởng lão khác: “Được rồi, thời gian không còn nhiều, chúng ta bắt đầu thực hiện đi”.

“Thuật Đại Mộng là một loại vận phù huyền thuật cao thâm nhất, cần phải có sự hợp lực của cả ba người chúng ta, nhân lúc ánh trăng chiếu xuống giếng lập tức tiến hành, mọi người nhanh một chút”.

“Được!” Ba vị trưởng lão cũng đứng xung quanh miệng giếng cổ, lập tức tất cả râu xanh trên miệng giếng biến mất. Phiến đá cổ sáng rực lên lóng lánh. Đó là vàng hào quang của phù chú được khắc lên trên miệng giếng, giống như vòng tròn ánh sáng đi thông sang thế giới bên kia.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, ba vị trưởng lão bắt đầu lẩm nhẩm đọc chú thuật. Âm thanh mỗi lúc một lớn giống như dùng hết toàn bộ linh lực để điều khiển thứ gì đó. Theo chú ngữ không ngừng nhả ra, từ trong giếng sâu đột nhiên nổi sóng, lần lượt hết lớp này đến lớp khác như một đóa sen nở rộ dưới ánh trăng. Thuận theo làn sóng, bóng dáng một đứa bé bập bênh nổi lên, cả người khẽ động giống như một bào thai đang ngủ sâu trong nước ối, đơn thuần trong trẻo bình yên.

Trên cổ đứa bé lộ ra chiếc túi gấm mà Như Ý đã đeo lên. Đồng thời ánh sáng vàng cũng phát ra từ trong túi gấm, tạo thành một vòng tròn bao bọc lấy đứa bé trong nước. Nàng không đành lòng nhìn xuống, quay đầu trở về sảnh trước đóng cửa lại.

Thật ra, giờ phút này hẳn là Tô Ma đang rất vui vẻ đi. Đứa bé kia không chút do dự nhảy xuống giếng, tưởng rằng đã cởi bỏ được hận nước thù nhà, từ nay về sau giữa biển rộng trời cao có thể tự do tự tại đi tìm tỳ tỳ, tìm cuộc sống mà nó hằng mơ.

Thế nhưng đứa bé dại khờ ấy, giờ phút này lại không biết: Tất cả những điều ấy đều không được cho phép!

Nó là Hải hoàng của Giao nhân, trên vai gánh vác trách nhiệm phục hưng đất nước, nào có thể như vậy mà buông bỏ hết thảy, trở về Không Tang sống cuộc sống của loài người suốt quãng đời còn lại chứ? Tất cả đồng bào thậm chí là nàng cũng không cho phép điều đó tồn tại.

Cho dù ý chỉ ấy có lớn đến thế nào, nhưng cũng chỉ là tâm niệm của một người, làm sao có thể so sánh với chấp niệm của vô số người khác chứ?

Không sao đâu, nó chỉ là đang ngủ thật sâu trong mộng mà thôi.

Giọng nói của nàng nhỏ nhẹ như lời nói mớ, giống như đang tự trấn an: Chờ sau khi đứa bé này tỉnh lại, hết thấy đều sẽ ổn thôi. Chỉ cần nó tỉnh lại từ trong mộng, sẽ quên hết những chuyện không nên nhớ. Chỉ cần Hải hoàng của chúng ta trở về, Hải quốc của chúng ta cũng sẽ sống lại, hết thấy sẽ tốt cả thôi.

Trong lúc Tô Ma bị giam trong giếng, ở ranh giới giữa sinh tử, không biết mình đang ở nơi nào. Cậu cũng hoàn toàn không biết Chu Nhan mà cậu muốn tìm cũng đang bị cuốn vào vòng xoáy mà khi nghe đến tin kia lại chấn động như gặp sấm sét giữa trời quang!

“Các người đã nghe chưa, Hoàng thái tử đã tuyền được thái tử phi rồi đấy!”

“Hoàng thái tử, ngài ấy không phải đã mất tích rồi sao?”.

“Xí xí, đương nhiên không phải nói Hoàng thái tử trước kia, bây giờ còn ai thèm quan tâm nữa, ta nói chính là tân Hoàng thái tử mới được sách lập – con trưởng do Bạch hoàng hậu sinh ra kìa!”.

“Ồ, là vị đại thần quan kia sao? Không... không phải ngài ấy mới trở về để đô sao? Sao đã lập phi rồi?”.

“Nhanh thật đấy, đúng là như bắt được vàng ấy. Đêm qua ngài ấy đến phủ Bạch vương ở Đế đô tuyền phi, nghe nói quyết định ngay tại chỗ”.

“Này, thế quận chúa nào của Bạch vương gia trúng tuyền đấy? Chắc chắn không phải là Tuyết Oanh rồi, chắc là Tuyết Nhạn ư?”.

“Vậy thì người đoán không ra đâu, người ta cố tình tuyền nữ nhân của đệ đệ đó!”.

“Hả? Không thể nào! Trời ạ! Thật sự...”.

“Ta cũng thật sự sốc khi nghe tin này đây!”.

“Trời ạ, tân Hoàng thái tử không bị điên đấy chứ?”

Sáng sớm Chu Nhan vừa mới tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ nghe đám thị nữ nhỏ to tám chuyện bên ngoài cửa, nàng cũng đã quen với chuyện này rồi, cũng lười mở mắt, muốn ngủ thêm lát nữa. Nhưng vừa nghe thêm mấy lời, đã chẳng may nghe được tin tức khiến nàng chấn động, từ trên giường nhảy dựng lên: “Cái gì?”.

Nàng vội vàng chạy ra ngoài, bắt gặp đám thị nữ đang nói chuyện phiếm, thốt lên: “Các người, các người vừa nói cái gì đấy hả?”

“Quận chúa!” Hai thị nữ bất ngờ nhìn thấy Chu Nhan thì không khỏi kinh sợ, đặt ngay chậu vàng xuống đất: “Sao... sao người dậy sớm vậy?”.

“Các người vừa nói cái gì? Hoàng thái tử tối qua đến phủ Bạch vương tuyển phi?”

Chu Nhan kéo lấy áo một thị nữ như túm cỏ: “Rốt cuộc người tuyển ai làm phi? Mau nói cho ta biết!”.

Thị nữ nom nớp lo sợ trả lời: “Tuyển... tuyển quận chúa Tuyết Oanh ạ!”.

“Tuyết Oanh?” Tay Chu Nhan cứng ngắt, thốt lên theo bản năng: “Nói hươu nói vượn. Sao có thể là cậu ấy chứ?”.

“Là... là thật ạ”. Thị nữ thở hổn hển nói: “Tin tức được truyền ra từ phủ Bạch vương tối qua mà ạ, làm mọi người đều không dám tin. Mãi cho đến sáng nay để quân phái sứ giả ban ý chỉ cho Bạch vương thì chuyện này đã được xác nhận chính xác hoàn toàn!”.

“Thật... thật là một trò đùa!” Chu Nhan hoảng hốt: “Tuyết Oanh gả cho người ư? Không thể nào!”.

Sắc mặt nàng tái nhợt, cũng không để ý chân trần nhảy khỏi giường liền chạy ra ngoài: “Ta phải đi hỏi Tuyết Oanh xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”.

“Quận... quận chúa”. Thị nữ không khỏi hốt hoảng: “Người còn chưa có trang điểm mà!”.

Nhưng mà không còn kịp nữa, chớp mắt Chu Nhan đã biến mất ở bên ngoài, đám thị nữ đều hoảng hốt nháo nhác nhìn nhau. Chuyện này rốt cuộc là sao? Quận chúa và Tuyết Oanh không phải là tỷ muội thân thiết sao? Bây giờ Tuyết Oanh bất ngờ được Hoàng thái tử lựa chọn, chẳng lẽ quận chúa không mừng cho tỷ muội tốt sao? Vì sao vừa nghe tin lại có phản ứng kịch liệt như vậy?

Từ hành cung phủ Xích vương đến hành cung phủ Bạch vương hơn mười dặm, nhưng mà Chu Nhan bất chấp lệnh cấm sử dụng pháp thuật trong đế đô, cố tình dùng thuật di chuyển chỉ chớp mắt đã đến nơi. Nàng bất chấp lễ nghi lập tức nhảy qua tường, xuất hiện ở trong phòng Tuyết Oanh.

Trong phòng hương thơm ngào ngạt, rèm thưa buông xuống yên tĩnh không một tiếng động. Nàng quen thuộc đi thẳng vào trong, vén rèm lên, nhìn thấy giường của Tuyết Oanh trong ánh sáng mờ mờ. Tỷ muội thân

thiết của nàng còn đang ngủ say, dưới chăn lụa thêu chỉ vàng lộ ra khuôn mặt hóc hác tiêu tụy, khóe mắt còn vương lệ, mơ mơ màng màng kêu tên Thòi Vũ.

Chu Nhan mới chỉ nhìn tử muội tốt một cái, trong lòng nhất thời bình tĩnh lại. Bộ dáng này của Tuyết Oanh thấy thế nào cũng không giống với vừa được sắc phong Thái tử phi. Mấy lời đồn nhảm bên ngoài sao có thể tin? Nàng không muốn quấy rầy giấc ngủ của Tuyết Oanh, đang định lặng lẽ rời khỏi thì toàn thân lại chấn động.

Ngọc bội? Ngay bên cạnh gối của Tuyết Oanh rõ ràng đặt một viên ngọc bội mà nàng đã rất quen thuộc. Chu Nhan run rẩy cúi xuống cầm lấy nó, khuôn mặt tái nhợt. Viên ngọc bội vô giá này có khắc huy hiệu hoàng thất Không Tang, trên đó khắc một chữ “Ảnh”. Nàng xác định đây chính là vật tùy thân bên người y. Thân thể Chu Nhan run rẩy giống như bị bỏng, buông tay ra, ngọc bội rơi xuống đầu giường phát ra tiếng kêu trong trẻo.

“Ai?”. Tuyết Oanh bừng tỉnh, mông lung mở mắt, thấy rõ ràng người tới thì thốt lên: “A... A Nhan... sao cậu lại tới đây?”.

Vừa mới sáng sớm nàng đã nhìn thấy tử muội tốt của mình từ đâu tới, sắc mặt trắng bệch nhìn nàng, môi run nhẹ giống như muốn nói cái gì lại thôi, mà ngọc bội kia đã rơi xuống bên gối. Cô ấy đã biết rồi ư?

Tuyết Oanh nắm chặt ngọc bội theo bản năng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Là thật sao?”.

Trầm mặc hồi lâu Chu Nhan chỉ hỏi một câu như vậy, Tuyết Oanh tái nhợt không dám nhìn vào mắt Chu Nhan, gật đầu: “Là thật!”.

Chu Nhan vẫn không thể tin được: “Không phải cậu rất hận y sao, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Cậu điên rồi chắc?”.

Tuyết Oanh không biết phải nói gì cho phải. Ngón tay mảnh khảnh co lại nắm chặt lấy ngọc bội, nơi vết đao đâm vào vẫn còn hơi đau nhức.

Nhưng mà khi nghe tử muội tốt hỏi một câu này, nàng cảm thấy so với vết đao càng đau thấu tim gan hơn.

“Khởi bẩm quận chúa Tuyết Oanh, đã qua giờ Thìn rồi ạ!”. Một thị nữ cất tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh: “Vương gia và vương phi nói sáng sớm hôm nay ngự sử đại nội sẽ mang sách ngọc đến sách phong thái tử phi, có lẽ cũng sắp tới. Xin quận chúa dậy rửa mặt chải đầu tiếp giá, không được chậm trễ đâu ạ!”.

Lời nói vừa ra, Chu Nhan run lên, trong phòng là một mảnh thinh lặng.
Hóa ra đó là sự thật.

-----oOo-----

Chương 123: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 123: Lương dạ (2)

Sau một lúc lâu, Tuyết Oanh mới cúi đầu ừ một tiếng: “Lui ra đi!”.

Thị nữ đi ra, trong khuê phòng cắm tú hoa lệ, Chu Nhan nhìn thấy tử muội tốt trước mặt, sắc mặt đã tái nhợt không còn chút huyết sắc nào. Tuyết Oanh bị nàng nhìn chằm chằm như xuyên thủng gương mặt, ngón tay cũng phát run.

“Chuyện này, rốt cuộc là vì sao?” Thật lâu sau, Chu Nhan mới mở miệng, giọng nói cũng run theo: “Không phải cậu hận y muốn chết sao? Có gì còn muốn lấy y? Đừng có lấy chuyện này ra đùa giỡn”.

Tuyết Oanh im lặng hồi lâu mới khẽ thì thào một câu: “Mình... cũng là cùng đường rồi mà thôi”.

“Cùng đường cái gì, cậu rõ ràng có thể trốn đi mà!” Nhìn thấy tử muội tốt không hề phủ nhận, Chu Nhan khó thở vẫn nhẫn nhịn để không quát lên: “Mình đã nói sẽ giúp cậu chạy trốn! Cậu rõ ràng là luyện tiếc giàu sang quyền quý, ngôi vị thái tử phi này thật sự có ma lực như vậy sao?”.

Lời nàng nói sắc bén đến chua ngua, Tuyết Oanh nghe đến mặt trắng bệch, cả người run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nàng chằm chằm: “A Nhan, vì sao... vì sao cậu tức giận như vậy?”.

Chu Nhan ngẩn người, nhất thời câm nín, sâu một lúc lâu mới lẩm bẩm: “Cậu làm chuyện hoang đường như vậy, sao mình có thể không tức giận”.

chứ. Không... không phải cậu muốn gả cho y, sau đó sẽ báo thù cho Thòi Vũ đây chứ?”.

“Mình hại hay không hại y, lấy hay không lấy y, thì cũng có liên quan gì đến cậu đâu?”.

Tuyết Oanh nhìn tử muội tốt, thần sắc cũng khác thường: “Vì sao khăn trang như vậy? Hay là... cậu biết người đó?”.

“Mình...” Chu Nhan thốt lên, nhưng mà vừa mới định nói thì dừng lại. Nàng bị giới luật Cửu Nghi trói buộc, tuy rằng từ nhỏ lên núi học nghệ, nhưng lại chưa từng chính thức bái Thòi Ảnh làm thầy, cho dù trong sách sử của thần miếu cũng không ghi chép danh phận thầy trò, người ngoài cũng không hề biết, bởi vì phụ vương đã yêu cầu nàng không được nhắc đến điều đó với người ngoài. Nhưng tình huống hiện tại nàng vẫn không biết có nên nói cho Tuyết Oanh biết hay không. Duyên phận phức tạp như vậy, căn nguyên sâu xa như vậy, đến cuối cùng nàng vẫn không dám mở miệng nói ra.

Tuyết Oanh nhìn biểu cảm của tử muội tốt chợt tỉnh ra: “Thật... thật sự cậu biết y?”.

Chu Nhan im lặng, sắc mặt hết xanh lại trắng.

“Khó trách, cậu khăn trang như vậy, cho nên cậu giận mình ư?” Tuyết Oanh hơi sững sốt, cười khở: “Hại y ư? Cậu cũng quá xem trọng mình rồi, y là người như thế nào mà mình có thể làm hại chứ?”.

Chu Nhan sững sốt một chút, thốt lên: “Cũng phải!”.

Đúng vậy, sư phụ nàng là người như thế nào chứ? Tu vi cao thâm hiểu thấu tất cả mọi chuyện, sao có thể dễ dàng bị Tuyết Oanh lừa.

“Ta nghĩ cái gì trong lòng Hoàng thái tử hiểu rõ như gương!” Tuyết Oanh nắm lấy ngọc bội cúi đầu: “Chỉ là y biết rõ mọi thứ, nhưng lại vẫn chủ động đề xuất mối hôn nhân này”.

“Cái gì? Là người chủ động nói ra ư?” Chu Nhan chấn động thốt lên: “Không thể nào!”.

“Đúng vậy, mình cũng không hiểu vì sao y phải làm như vậy. Rõ ràng y có thể có lựa chọn tốt hơn mà”. Tuyết Oanh có chút đăm chiêu: “Ôi, A Nhan, mình biết cậu nhất định rất giận mình. Nhưng mình cũng hết cách rồi, mình thật sự không còn con đường nào khác. Nếu không phải vì...”.

Nàng nói xong đột nhiên cảm thấy trong tay đau xót, ngọc bội bỗng bị giật đi: “Không được! Cậu tuyệt đối không thể làm như vậy được!”.

Chu Nhan siết chặt ngọc bội, trong ánh mắt như bùng lên ngọn lửa:
“Tuyệt Oanh, cậu không thể lấy người mà cậu hoàn toàn không thích, tự hủy hoại cuộc sống của chính mình!”.

“Mình...” Một lúc lâu sau Tuyệt Oanh mới thở dài, sắc mặt trắng bệch thì thào như người mất hồn: “Mình... cũng không còn cách nào khác”.

“Rốt cuộc là vì sao?” Chu Nhan thật sự không thể hiểu nổi: “Cái gì mà không còn cách nào khác?”.

Tuyệt Oanh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lấy hết can đảm, cắn răng một cái, nhỏ giọng nói một câu: “Bởi vì... bởi vì mình có...”.

“Có gì?”. Chu Nhan nhất thời còn chưa phục hồi tinh thần lại, chẳng hiểu ra sao: “Có cái gì?”.

“Mình có thai rồi!” Giọng nói Tuyệt Oanh cực kỳ nhỏ, vẫn còn run run cup mắt vuốt ve bụng mình, ánh mắt xót xa mà dụi dụi: “Mình không còn cách nào khác!”.

“Cái gì?” Chu Nhan cả kinh như muốn nhảy dựng lên, lùi lại hai bước nhìn thật kỹ tử muội tốt của mình, không thể tin được: “Chuyện này... chuyện xảy ra từ bao giờ. Không thể nào! Cậu có thai với y?”.

Vừa nói, nàng vừa nhìn bụng Tuyệt Oanh, tuy rằng cũng không nổi lên quá rõ, nhưng với thân hình gầy gò của nàng thì lại không tương xứng, đúng thật là bộ dạng của người có thai tầm hai ba tháng. Khoảnh khắc kia, sắc mặt Chu Nhan trắng bệch, nàng cảm thấy có một cỗ lửa giận xông thẳng lên đầu, xoay người muốn xông ra cửa.

Tuyệt Oanh vội vàng giữ nàng lại: “Không, là của Thờì Vũ!”.

“Thờì Vũ?” Chu Nhan sửng sờ vội ngăn lại ý nghĩ muốn phi ra ngoài, biểu cảm trên mặt từ cuồng nộ chuyển sang kinh ngạc, sau đó lại chuyển sang xấu hổ cùng giật mình, chán nản ngồi xuống lầm bầm: “Hả, là... là con của Thờì Vũ sao?”.

“Ừ!” Tuyệt Oanh cúi đầu, nước mắt dần lưng tròng: “Lần đó chúng mình lén hẹn nhau chạy đến Diệp Thành du ngoạn, dọc theo đường đi đều ở cùng nhau, huynh ấy ngày nào cũng quấn quýt lấy mình, mình không ngăn được huynh ấy nên mới...”.

“Được rồi được rồi mình biết rồi!” Chu Nhan chột bình tĩnh, không biết thở phào nhẹ nhõm hay là sao, bỗng nhiên quát: “Cậu thật quá là khinh suất rồi, sao có thể để tiểu tử kia hoa ngôn xảo ngữ lừa lên giường chứ?”

Không kết hôn mà lại có thai, lỡ như bị phụ vương cậu biết được, ông ấy nhất định sẽ...”.

Nói tới đây nàng đột nhiên ngậy ra một lúc: Đúng rồi, trước đây Bạch vương định gả Tuyết Oanh cho em vợ tứ vương, sau cùng lại đồng ý hôn sự này, vậy hiển nhiên là không biết con mình đã mang thai. Chứ nếu không cho dù ông ta có lớn mật thế nào, cũng không dám gả con gái đã có thai với Thòi Vũ mà gả cho Thòi Ảnh.

“Nếu Thòi Vũ còn, cho dù mình có mang thai, phụ vương chắc cũng chỉ có mừng rỡ như điên mà thúc giục bọn mình mau thành thân. Cho nên khi đó chơi đến điên, thật ra mình cũng không sợ!”. Tuyết Oanh nhỏ giọng, trong ánh mắt lại tràn đầy tuyệt vọng, nghẹn ngào cất tiếng: “Chỉ là ai nghĩ đến tình huống bây giờ, Thòi Vũ mất, mình lén viết mấy phong thư cho người đi tìm Thanh phi nương nương, nhưng vẫn không có thư đáp lại. Mình... mình không biết nên làm thế nào bây giờ đây...”.

Chu Nhan giậm chân: “Vì sao cậu không nói cho mình biết sớm?”.

“Mình không dám nói cho bất cứ ai”. Tuyết Oanh nhìn thoáng qua tử muội tốt: “Trong mắt có chút xấu hổ cùng cảm kích, không dám nói cho phụ vương, cũng không dám nói cho mẫu phi. Đây là đứa con duy nhất của Thòi Vũ, thân phận đặc biệt, mình sợ một khi bị người khác biết được...”.

Chu Nhan sững sốt, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Đúng vậy! Đúng là Tuyết Oanh vẫn không tin nàng. Cô ấy lo lắng mình mà tiết lộ bí mật ra ngoài sẽ gây bất lợi đến sinh mạng đứa bé trong bụng, cho nên mới không đề cập tới. Nếu Thòi Vũ vẫn là Hoàng thái tử, như vậy đứa bé trong bụng nàng sẽ trở thành người thừa kế Vân Hoang. Mà cục diện hiện giờ lại xoay chuyển đột ngột, Bạch vương quay ra ủng hộ Thòi Ảnh, chuyển hướng đối đầu với Thanh vương. Đứa bé trong bụng nàng không thể nghi ngờ chính là một mối họa ngầm. Nếu để phụ thân nàng biết được chỉ sợ sẽ nhanh chóng loại bỏ đứa bé, bắt nàng phải sảy thai. Tuyết Oanh làm như vậy cũng là hợp lý.

Chu Nhan sững sốt hồi lâu đột nhiên hỏi: “Thòi Ảnh, y có biết có đứa bé này hay không?”.

“Y... y đã biết rồi”. Tuyết Oanh nhẹ giọng, trên mặt lộ ra biểu cảm kỳ lạ, lẩm bẩm: “Y nói chỉ cần ta đồng ý trở thành thái tử phi, y sẽ bảo vệ mẫu tử chúng ta không chịu tổn thương nào”.

“Cái gì?” Chu Nhan giật mình nhất thời hoàn toàn không hiểu được: “Không phải y bị điên sao?”.

“Mình cũng nghĩ điều này không thể tin nổi”. Tuyết Oanh tạm dừng một chút, tựa như không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể gượng gạo cười khỏ: “Chỉ là mình không tin thì có ích gì, nếu mình không đồng ý với y, mình sẽ bị phụ vương gả cho ông già kia. Đến lúc đó chuyện bại lộ, chắc chắn là một xác hai mạng, chỉ còn con đường chết mà thôi”. Dừng một chút, nàng giống như lấy hết dũng khí nhẹ giọng nói: “Dù sao đã không còn con đường sống, không bằng mình cố gắng đi đến đâu hay tới đó”.

Chu Nhan im lặng, chỉ cảm thấy trong đầu đồng thời bị nhét vào quá nhiều thông tin, nhất thời có chút hỗn loạn, bối rối, suy nghĩ lại mới hiểu ra câu chuyện. Nàng nhìn tử muội tốt của mình lảm bảm: “Có nghĩa là cậu là tự nguyện?”.

“Đúng vậy, mình tự nguyện gả cho Thời Ảnh. Mình không còn con đường nào khác để đi!”. Tuyết Oanh cười khỏ, nhìn tử muội tốt: “A Nhan, mình không có năng lực như cậu, có thể một mình đi khắp thiên hạ mà không sợ điều gì. Ngoài việc chấp nhận số phận, mình không biết còn có thể làm sao bây giờ”.

“Tại sao lại không?” Chu Nhan nhìn gương mặt của tử muội tốt, trong lòng có một loại nhiệt huyết mạnh mẽ sôi trào: “Không nói những thứ khác, mình chỉ hỏi cậu, cậu có thật sự muốn giữ đứa bé này không?”.

“Đương nhiên!” Tuyết Oanh thốt lên đáp, ánh mắt sáng lên nghẹn ngào: “Nếu không phải vì đứa bé, sao mình phải sống tạm trên đời này làm gì nữa? Đây là cốt nhục duy nhất của Thời Vũ!”.

“Ừ!” Chu Nhan hiếm khi thấy tử muội yếu đuối của mình có ánh mắt kiên quyết như vậy, xúc động nói: “Mình có thể đưa cậu rời khỏi đế đô, cho cậu tiền, tìm cho cậu một chỗ ở, sắp xếp nửa đời sau của cậu thật tốt. Cậu việc gì phải hủy hoại nửa đời sau của mình, gả cho sư phụ mình làm vỏ bọc. Y đã hại chết Thời Vũ, không phải cậu hận y đến chết sao?”.

Tuyết Oanh nhỏ giọng nói: “Y... y nói Thời Vũ không phải do y giết”.

“Thật sao?” Chu Nhan giật mình thốt lên: “Y nói không phải thì chắc chắn không phải à?”.

Nói đến đây, nàng nói đến lúc còn ở trong xe, Thời Ảnh chính miệng thừa nhận với nàng, rằng Thời Vũ chết có liên quan đến mình thì trong lòng không khỏi lạnh lẽo. Đúng vậy, lúc trước nàng cũng đã từng hỏi y một câu như vậy, nghe y thừa nhận, bình tĩnh không lay động, cứ như thể

chuyện huynh đệ tương tàn là đương nhiên. Thậm chí nàng còn tin đó là sự thật.

Sư phụ là một người cao ngạo, không bao giờ thanh minh cho mình, cho dù bị cả thiên hạ hiểu lầm, cũng lười phủ đi bụi bặm lên mình. Nhưng vì sao y lại chỉ nói sự thật cho một mình Tuyết Oanh. Chẳng lẽ y vì muốn Tuyết Oanh đồng ý gả cho mình mà dùng cách đó để thuyết phục hay sao?

Tưởng tượng đến đây Chu Nhan chỉ cảm thấy lửa giận xông thẳng lên đầu, dậm chân nghiến răng nói: “Không được, bất kể như thế nào, cậu cũng không được lấy y!”.

“Hiện tại đế quân đã hạ chỉ, mình còn có thể làm sao bây giờ?”. Giọng nói Tuyết Oanh yếu ớt, nàng thút thít khóc: “A Nhan, mình tin rằng cuộc đời này ai cũng có số phận của mình. Mình sắp trở thành thái tử phi, cậu cũng sắp phải lấy ca ca của mình, tất cả đều đã quá muộn!”.

“Ai nói như vậy? Không muộn!” Chu Nhan không tin, cắn răng: “Vẫn còn kịp!”.

“Vậy cậu muốn làm sao bây giờ?”. Tuyết Oanh ngược khuôn mặt tái nhợt lên, cười khổ: “Hiện tại đế quân đã phái ngự sự đến cửa, cậu bảo giờ mình hủy hôn trốn đi, phụ vương sẽ phải giải thích như thế nào? Bạch tộc sẽ phải giải thích như thế nào?”.

“Luôn luôn có cách để giải thích, chạy trước tính sau!” Chu Nhan không kiên nhẫn dậm chân.

Không hiểu tại sao cứ nghĩ đến chuyện tử muội tốt của mình mang thai mà gả cho sư phụ, trong lòng nàng nhất thời hỗn loạn. Trên đời này sao lại có thể có loại chuyện đảo điên không thể tưởng tượng như thế. Đầu óc sư phụ bị hỏng rồi sao, sao lại muốn lấy Tuyết Oanh? Chắc không phải sau khi nhận hình phạt ngũ lôi trên đỉnh Mộng Hoa thì thần trí người cũng vỡ nát, cho nên mới làm ra loại chuyện hoang đường thế này?

Không! Nàng quyết không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Chương 124: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 124: Đêm lạnh (1)

Đúng lúc hai người còn đang tranh cãi, ngoài rèm thưa đã có tiếng người, có thị nữ khấn trương chạy vào, cách phòng ngủ một cánh cửa, nhỏ giọng bẩm báo: “Quận chúa, ngự sử đã mang sách ngọc sách lập thái tử phi đến phủ rồi. Vương gia và vương phi đều đang chuẩn bị tiếp giá, giục người mau chóng đi ra ngoài ạ”.

Ngự sử sắc phong thái tử phi? Không ngờ đế quân làm việc lại nhanh như vậy. Đêm qua vừa mới chọn được người, hôm nay đã sắc phong, quyết liệt như thế thật không hổ là phong cách của người.

Chu Nhan rốt cuộc không kiềm chế được nữa, giật lấy ngọc bội dùng để đánh hôn kia, hỏi Tuyết Oanh một câu cuối cùng: “Y có cho cậu Ngọc Cốt không?”.

“Ngọc Cốt?” Tuyết Oanh giật mình: “Đó là cái gì?”.

Nghe câu trả lời như thế, ánh mắt Chu Nhan đột nhiên sáng ngời, nở nụ cười: Thật tốt quá, quả nhiên còn chưa muộn.

“A Nhan, đừng làm loạn nữa, cậu muốn làm gì?”. Tuyết Oanh thất thanh, yếu ớt gắng gượng đứng dậy: “Mau mau trả ngọc bội cho mình đi, ngự sử đại nội sắp đến cửa rồi”.

Nàng còn chưa dứt lời bóng đỏ đã vút qua, Chu Nhan đã biến mất.

Chu Nhan ra khỏi hành cung Bạch vương, chạy thẳng về phía Tử Thần điện. Nhưng vừa chạy đến ngoài phố thì đường sá đã bị phong tỏa, lính gác đi qua gác lớn: “Ngự sử đại nhân phụng chỉ đến hành cung phủ Bạch vương, tránh hết ra đi!”.

Ngự sử ư? Là cầm sách ngọc đến sách phong Thái tử phi sao? Đã đến đây rồi ư? Chu Nhan vốn đã điểm mũi chân nhảy lên tường, chuẩn bị nhanh chóng rời đi. Nhưng nghe câu ấy không khỏi dừng lại, quay đầu

nhìn về phía đoàn người đi tới. Nàng bỗng nhiên dậm chân, nhanh chóng kết ấn, thân hình biến mất không một dấu vết dưới ánh mặt trời chói chang.

Bên ngoài đã là chính Ngọ, trong thâm cung rèm thưa vẫn buông. Ánh sáng ảm đạm mang theo cảm giác lạnh lẽo, đó là hơi thở của cái chết đang lặng yên bao phủ ở trái tim Vân Hoang, dự báo điềm xấu sắp xảy đến. Bắc Miện đế suy sụp tựa vào đầu giường thở dốc hồi lâu.

Mấy ngày gần đây thân thể lão ngày càng không ổn, giống như có một thế lực đang hút lấy sự sống, làm cho mỗi một động tác nhỏ đều dường như hao phí toàn bộ tinh lực.

“Đừng cử động!” Thờì Ảnh cúi xuống giường, đặt tay lên huyệt thiên trung của đế quân, mỗi một lần kéo dài hơi thở cần tiêu hao rất nhiều linh lực.

“Đại Tư Mệnh... ông ta đi về phương Bắc”. Đợi cơ thể tốt hơn một chút, Bắc Miện đế đang hấp hối mới mở miệng, nói với đứa con trai của mình: “Phủ Thanh vương ở Tử Đài”.

“Đã biết!” Thờì Ảnh lẳng lặng nói: “Ông ấy có đến từ biệt”.

“Tên đó thật đúng là tùy hứng”. Bắc Miện đế thì thào: “Đã lớn tuổi như vậy rồi... mà... ai nói cũng không nghe... nói đi là đi... bảo mang theo ít người đi... cũng không chịu nghe ta”.

“Đại Tư Mệnh là vì đại cục Không Tang mới mạo hiểm như vậy, tin rằng với tu vi của ông ấy, cho dù không thành công thì cũng có thể rút lui an toàn”.

Giọng nói Thờì Ảnh bình tĩnh, nói với phụ thân: “Thân thể ngài không tốt, đừng quan tâm chuyện đó nữa”.

Trong giọng nói của y lại không có chút ảm áp nào, giống như việc chăm sóc phụ thân chỉ là nghĩa vụ cần làm mà thôi. Sau một lúc lâu Bắc Miện đế bỗng nhiên nói: “Vì sao... con lại chọn Tuyệt Oanh?”.

Ngón tay Thờì Ảnh đặt trên trán Bắc Miện đế khẽ động, nhưng biểu cảm vẫn bình thản nói: “Ngài cũng không có nói không thể lựa chọn quận chúa Tuyệt Oanh, không phải sao?”.

“Phải!” Bắc Miện đế gật đầu thì thào: “Chỉ là... vì sao con phải làm như vậy? Mặc dù là Thanh phi đã hại chết mẫu thân của con, nhưng hiện tại con cũng đã báo được thù rồi. Vì sao... vì sao còn muốn hành động theo cảm tính, giành lấy nữ tử Thờì Vũ yêu khi còn sống về làm của mình?”.

“Ngài cũng đánh giá ta quá thấp rồi”. Thời Ảnh nghe câu như thế, mày hơi cau lại: “Ta làm như vậy là có lý do, trước khi quyết định cũng đã nghĩ rất rõ ràng. Không phải là hành động theo cảm tính!”.

Bắc Miện đế nhíu mày: “Lý do của con là gì?”.

Thời Ảnh không trả lời, chỉ nói: “Bây giờ còn chưa thể nói”.

Bắc Miện đế trầm mặc một chút, ánh mắt mờ mờ ngược lên nhìn con trai mình. Hai mươi mấy năm qua, y từ một thiếu niên khổ tu ở núi Cửu Nghi, đã lớn thành một thanh niên cao lớn lạnh lùng. Trong thâm cung dưới ánh nến, Thời Ảnh ngồi ngay ngắn, mặc lễ phục Hoàng thái tử, đầu đội mũ miện, tuấn mỹ đoan trang giống như một vị thần. Nhưng ánh mắt y cũng rất lạnh lùng, tựa như không có tia sáng nào có thể xuyên qua. Bắc Miện đế nhìn con trai hồi lâu, bỗng nhiên thở dài: “Như vậy... con đã tặng Ngọc Cốt cho quận chúa Tuyết Oanh ư?”.

“Ngọc Cốt?” Thời Ảnh hơi chấn động lắc đầu: “Không! Hôm qua chỉ dùng ngọc bội thôi”.

Bắc Miện đế hơi cau mày, nhỏ giọng: “Vậy Ngọc Cốt đâu?”.

“Còn ở đây”. Thời Ảnh đưa tay vào lòng lấy ra một cây trâm bằng ngọc trong suốt. Bắc Miện đế nhìn vậy cũ dưới ngọn đèn dầu, ánh mắt phức tạp.

“Ngọc Cốt là trâm mà hoàng đế Không Tang tặng cho Hoàng hậu khi thành hôn. Nếu con đã chọn thái tử phi, vì sao chỉ cho ngọc bội, không cho Ngọc Cốt?”.

Thời Ảnh thản nhiên trả lời: “Theo quy tắc Hoàng thất Không Tang cũng không yêu cầu phải dùng Ngọc Cốt làm sính lễ”.

“Hơi một chút là lời quy tắc hoàng thất ra nói với ta”. Bắc Miện đế nhìn đứa con trai của mình, trong ánh mắt mờ mờ ánh lên một tia sáng: “Thời Ảnh, con thế này chính là hành động theo cảm tính đấy. Chuyện chung thân đại sự cần suy nghĩ cẩn thận”.

Thời Ảnh im lặng như thể không muốn trả lời vấn đề này.

“Cả đời ta không xứng là một trượng phu, càng không xứng làm một phụ thân. Mà toàn bộ những chuyện này đều là do ta lựa chọn hôn nhân sai lầm.” Bắc Miện đế suy yếu ho khan, nâng bàn tay khô gầy cầm lấy cổ tay đứa con trai: “Thời Ảnh, con là con trưởng của ta. Ta hi vọng... hi vọng con không dấn vào vết xe đổ của ta”.

Thời Ảnh chấn động toàn thân, ngẩng phắt đầu dậy, lại bắt gặp ánh mắt như thiêu đốt của lão nhân. Hai cha con suốt một đời xa cách, lúc này trong thâm cung im lặng nhìn nhau không nói gì.

“Không đâu!” Im lặng giây lát, Thời Ảnh thấp giọng: “Ta luôn biết ta đang làm cái gì”.

“Không!” Đế quân lại mở miệng, trong giọng nói suy nhược để lộ ra một loại nghiêm khắc hiếm thấy, quả quyết phản bác: “Con không biết chính mình đang làm cái gì đâu!”.

Hai hàng lông mày của Thời Ảnh cau lại, nhin không được đứng lên, nén giận nói: “Chuyện này không phải nhiều lời nữa, ta đã chọn xong thái tử phi”.

“Không được!” Bắc Miện đế nhíu mày ho khan dữ dội.

Nghe hai chữ như thế, Thời Ảnh ngạc nhiên quay đầu lại, cười lạnh một tiếng: “Sao? Ngài thờ ơ với ta suốt bao năm, sẽ không ngay lúc này sẽ thể hiện mình là phụ thân, muốn quản cả chuyện hôn sự của ta đấy chứ? Hiện giờ cục diện thiên hạ đã tràn ngập nguy cơ, đại hôn giữa hoàng thất Không Tang và Bạch tộc lúc này có ý nghĩa trọng đại, hẳn ngài cũng rõ ràng”.

“Nhưng chuyện chung thân đại sự cũng có ý nghĩa quan trọng như vậy”. Bắc Miện đế ho khan thấp giọng: “Cho dù thế nào, con cũng đừng nóng vội”.

Thời Ảnh không muốn tiếp tục bàn luận với ông chuyện này, chỉ thản nhiên nói một câu: “Tốt nhất là ngài dưỡng bệnh cho tốt đi”.

Y vươn tay muốn đoạt lại Ngọc Cốt từ trong tay phụ thân. Nhưng mà Bắc Miện đế lại nắm chặt Ngọc Cốt trong lòng bàn tay, rõ ràng là không muốn trả, ho khan kịch liệt: “Không! Ngọc Cốt này... Ngọc Cốt này không thể cho con, nếu không sẽ cho không đúng người!”.

“Vậy thì ngài tự giữ lấy đi”. Thời Ảnh lạnh lùng, trong giọng nói có chút tức giận. Y vừa dứt lời thì nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến dồn dập, nội thị quỳ bên ngoài màn che, giọng nói chứa nỗi sợ hãi: “Khởi bẩm đế quân, ngự sử đại nội có việc gấp cầu kiến!”.

Ngự sử đại nội? Không phải buổi sáng ông ta vừa mới phụng chỉ đến phủ Bạch vương sách phong tân thái tử phi sao? Nghi lễ sách phong rất phức tạp, ít nhất phải tốn một ngày. Sao có thể trở lại phục mệnh nhanh như vậy?.

Bắc Miện đế ngẩn ra, ho khan: “Cho vào!”

Rèm bên ngoài được vén lên, ngự sử đại nội miệng nói muôn lần chết, thất tha thất thểu vừa đi vừa ngã tiến vào, quỳ xuống trước giường bệnh, dập đầu như giã tỏi, ngay đến Thờ Ảnh đứng một bên cũng không khỏi ngạc nhiên.

“Bình thân!” Bắc Miện đế suy yếu nói: “Đã... xảy ra chuyện gì?”.

“Thần... thần tội đáng muôn chết! Hôm nay thần phụng chỉ đến hành cung phủ Bạch vương, không ngờ nửa đường gặp cướp!”.

Ngự sử đại nội ngày thường phong độ là thế, giờ lại có chút nói năng lộn xộn, mũ không thấy tóc tai tán loạn, hiển nhiên là bị kinh sợ lớn, thì thào: “Dưới chân thiên tử vậy mà lại có cuồng đồ mất trí dám làm chuyện như thế!”.

“Cướp ư?” Bắc Miện đế ngây ra một lúc: “Cướp cái gì?”.

“Sách... sách ngọc sắc phong thái tử phi ạ!”. Ngự sử đại nội sắc mặt lúc xanh lúc trắng, giọng nói run rẩy: “Giữa thanh thiên bạch nhật, thật sự là... thật là...”

Không chỉ Bắc Miện đế, ngay cả Thờ Ảnh đứng một bên cũng không khỏi xám mặt.

“Rốt cuộc sao lại thế?”. Bắc Miện đế ho khan, Thờ Ảnh bên cạnh không tiếng động nâng tay lên đỡ ông, nhíu mày nhìn người đang quỳ trên đất.

Ngự sử đại nội nhìn ánh mắt ấy cảm thấy có áp lực vô hình, giọng nói bắt đầu loạn xạ, lúng ta lúng túng: “Thần... thần phụng chỉ đi ra khỏi cấm thành, mọi chuyện đều thuận lợi. Nhưng... vừa mới đến hành cung phủ Bạch vương, xe ngựa đột nhiên tự động dừng lại, cho dù có quát thế nào cũng không chịu đi. Giống như bị trúng tà!”.

Nghe đến đó, Thờ Ảnh lại nhíu mày một chút. Thế này rõ ràng là dùng pháp thuật, không biết là chuyện tốt ai làm đây.

“Rốt cuộc sao lại thế?” Bắc Miện đế không kiên nhẫn ho khan: “Rồi sao nữa?”.

Ngự sử đại nội vội vàng dập đầu nói: “Thần... thần chỉ có thể sai người đi xuống xem xét xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa vén màn đã nhìn thấy một trận gió lốc cuốn vào, thần cũng không cảm thấy được bóng người mà chỉ thấy trong tay trống không, sách ngọc cứ thế bị cướp mất ạ”.

“Cái... cái gì?” Bắc Miện đế cũng giật mình không thể tin được sẽ có loại chuyện như vậy: “Là kẻ nào to gan lớn mật làm bậy như vậy? Giữa thanh thiên bạch nhật cướp sách ngọc làm gì?”

“Thần tội đáng muôn chết, ngay cả bóng người còn không thấy rõ!” Ngự sử đại nội quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu run giọng: “Kẻ đó thân mang tuyết kỹ qua lại như gió, chẳng những xe ngựa không thể nhúc nhích, mà thị vệ trái phải cũng không kịp phản ứng gì. Khi đó thần muốn liều mạng bảo vệ sách ngọc, kết quả bị người đó...”

Nói tới đây ngự sử bung kín mắt, không dám nói thêm gì nữa. Trên gương mặt béo tròn trắng bệch rõ ràng còn hằn một dấu tay. Ngón tay mảnh khảnh dường như là của nữ tử, nhưng mà khí lực mạnh mẽ làm cho nửa khuôn mặt cũng bị đánh đến sưng vu.

Thời Ảnh nghe đến đó rớt cuộc nhíu mày mở miệng: “Người đó có nói cái gì không?”

“Không! Không có!” Ngự sử bối rối nói: “Thần sống chết muốn bảo vệ sách ngọc, không chịu buông tay liền bị tát vào mặt đến ù tai ngã xuống đất. Mơ hồ chỉ nghe một tiếng cười lạnh thì sách ngọc đã bị lấy đi rồi. Nghe giọng hình như là một cô gái trẻ”.

“Cô gái trẻ?” Thời Ảnh nhìn thấy dấu tay trên mặt ngự sử, thần sắc có chút phức tạp.

“Vâng! Đúng vậy” Ngự sử bung mắt, có chút không xác định nói: “Hình... hình như là mặc y phục màu đỏ. Thần... thần bị đánh đến choáng váng mặt mày, chỉ nhìn thấy một bóng đỏ chợt lóe lên, người đã biến mất rồi!”

Bắc Miện đế nghe đến đó, trong mắt bỗng nhiên lộ lên ánh sáng kỳ quái, quay đầu nhìn đứa con trai của mình. Thời Ảnh vẫn trầm mặc, biểu cảm phức tạp.

“Thần tội đáng chết vạn lần!” Ngự sử đại nội vội vàng dập đầu: “Xin đến quân giáng tội ạ!”

Nhưng đúng lúc ngự sử đại nội còn đang mặt mày xám ngoét quỳ trên mặt đất, hoảng sợ thú nhận mình đã phải chịu đựng nỗi sợ hãi và hành hạ ra sao, thì đế quân vốn nằm trên giường bệnh ốm đã lâu, nghe như vậy lại bỗng nhiên như hiểu ra cái gì, không khỏi cười phá lên: “Ha ha... thú vị quá!”

“Đế quân!” Ngự sử đại nhân nhìn thấy sự khác thường của Bắc Miện đế thì khiếp sợ cùng cực.

“Thú vị! Thú vị” Lão nhân nằm trên giường bệnh, yếu ớt vì bệnh tật giày vò lại cất tiếng cười to như thể nghe được chuyện gì rất buồn cười, cười đến ho khan: “Thật sự là một đứa trẻ thú vị!”.

Ngự sử quỳ trên mặt đất sững sờ. Đế quân bị làm sao vậy? Đường đường là ở Đế đô dưới chân thiên tử, sách ngọc sách phong hoàng thái tử phi bị người ta chặn đường cướp mất, vậy mà lại cảm thấy thú vị? Chắc không phải Đế quân bị bệnh tình nguy kịch đến thần trí mơ hồ rồi chứ?

“Được rồi! Chuyện này ta đã biết!” Không đợi ông ta có cơ hội tỏ vẻ nghi hoặc, Hoàng thái tử ngồi bên cạnh Đế quân đã lạnh lùng nói một câu: “Cho ông lui! Đế quân thân thể không tốt, đã mệt rồi! Ông lui xuống dưỡng thương đi, việc này ta sẽ xem xét!”.

“Nhưng...” Ngự sử đại nhân lúng ta lúng túng, ù ù cạc cạc lui ra.

Sách ngọc bị mất là chuyện đại sự, chẳng lẽ không nên lập tức cho binh mã tụy nã phạm nhân sao?

-----oOo-----

Chương 125: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 125: Đêm lành (2)

Đợi sau khi ngự sử đại nội lui ra, trong thâm cung vắng vẻ chỉ có phụ tử hai người không nói gì. Bắc Miện đế cười một lúc lâu mới dần dần bình ổn, bắt đầu ho khan nhiều hơn, nhưng khóe miệng lại vẫn cong lên ý cười: “Chắc là cô gái đó đi!”.

Bắc Miện đế thì thào nhìn đứa con trai, Thời Ảnh không trả lời nhưng cũng không phủ nhận, sắc mặt phức tạp.

“Nha đầu kia thật đúng là lớn mật”. Bắc Miện đế ho khan nhìn Thời Ảnh: “Lại dám giữa thanh thiên bạch nhật chặn đường ngự sử cướp đi

sách ngọc. Đúng là tội lớn đáng chém đấy!”.

“Giờ ta sẽ đi lấy lại sách ngọc!” Thời Ảnh không trả lời câu hỏi của phụ thân, chỉ nói một câu ngắn gọn: “Quả thật là vô pháp vô thiên!”.

“Thời Ảnh!”. Lão nhân giơ bàn tay gầy guộc lên giữ lấy tay đứa con: “Con phải suy nghĩ cho cẩn thận!”

“Ta đã nghĩ kỹ rồi!” Thời Ảnh bất động thanh sắc, rút áo ra khỏi tay Bắc Miện đế: “Ngài yên tâm, để đảm bảo an toàn, đợi lấy lại được sách ngọc, ta sẽ đích thân đi cùng ngự sử đến Bạch vương phủ, giao sách ngọc vào tận tay thái tử phi tương lai!”.

Bắc Miện đế nhìn một bên mặt lạnh lùng của đứa con trai, nói không nên lời. Đúng vậy, tính tình của Thời Ảnh trước nay vẫn là càng gặp kẻ mặt thì càng mạnh hơn, không bao giờ lùi bước, suy nghĩ rất cố chấp. Tiểu nha đầu kia nghĩ như thế nào mà lại cho rằng chỉ cần cướp đi sách ngọc là có thể ngăn được sự việc xảy ra?

“Con...” Biết không thể ngăn cản con trai, đế quân chán nản thở dài: “Thời Ảnh, con từ nhỏ thiên phú hơn người, thứ gì cũng xuất sắc. Nhưng trong chuyện trọng đại như thế này lại sai rồi! Tương lai... tương lai con nhất đi sẽ hối hận đấy”.

Thời Ảnh tạm dừng chân ở cửa, im lặng không đáp.

“Đây không phải là chuyện ta có thể lựa chọn”. Khi Bắc Miện đế cho rằng rút cuộc trưởng tử cũng đã xao động rồi, thì lại nghe thấy y thấp giọng nói một câu, trong giọng nói có sự lưỡng lự vô tận: “Ta... là buộc phải lựa chọn, hối hận cũng không phải là chuyện ta hối hận mà được”.

“Cái gì?” Bắc Miện đế ngạc nhiên nắm chặt Ngọc Cốt, nghe giọng điệu này chẳng lẽ cô bé kia không cần con?

Nhưng mà ông chưa kịp mở miệng hỏi, Thời Ảnh đã phát mạnh tay, vén rèm rời khỏi thâm cung, không hề quay đầu lại.

Bên ngoài, quang cảnh giữa trưa hè nóng đến ngột ngạt, mặt trời chói chang như thiêu đốt. Ánh mặt trời bao phủ lên mọi thứ như muốn nấu chảy thế gian. Thời Ảnh một mình rời khỏi thâm cung, áo trắng không vì thời tiết nóng nực mà bị ảnh hưởng, thậm chí mỗi bước đi của y lại như có bóng râm đi theo.

Y vừa mới xuyên qua hành lang dài, ánh nắng bỗng nhiên hơi ảm đạm một chút, một sự ảm đạm kỳ lạ, thoáng vút qua giống như có cánh chim khổng lồ bay qua. Thời Ảnh phát tay, tiếng gió vừa nổi lên, y cũng

không quay đầu lại, hai tay trái phải ở trong tay áo kết nhanh một cái ấn, lập tức phóng ra hai chú thuật khác nhau. Hai luồng sáng từ trong ống tay áo bay thẳng ra ngoài, chặn lại thứ gì đó vô hình, chỉ nghe một âm thanh âm âm vang lên, một thứ gì đó chấn động, một bóng đổ từ trên cây tường vi lẳng lẳng rơi xuống. Lúc vừa chạm đất chiếc bóng thở nhẹ một tiếng, Thời Ảnh cũng không quay đầu, thản nhiên: “Người còn dám đến đây?”.

Nữ tử mặc váy đỏ tuổi chừng mười tám mười chín, dung nhan tươi đẹp rực rỡ giống như tường vi nở rộ. Nàng dựa nhẹ vào cây cột, xoa xoa gót chân nói thầm: “Con... con ở đây chờ người nửa ngày rồi đấy. Người cứ nói chuyện với Đế quân ở bên trong, con cũng không dám tùy tiện xông vào. Ôi, bên ngoài này nóng muốn chết”.

Y không muốn nghe nàng dong dài, chỉ chìa tay ra: “Đưa đây!”.

“Đưa cái gì?” Chu Nhan theo bản năng lùi vài bước, nghĩ rằng y sẽ phóng ra pháp thuật gì đó, nhưng Thời Ảnh chỉ chìa tay ra bất động thanh sắc: “Sách ngọc, còn cả ngọc bội!”.

“A!” Dù sao cũng chỉ là nữ tử nhỏ tuổi không có tâm cơ, Chu Nhan co rúm lại, hoàn toàn quên mất chuyện phủ nhận, buộc miệng nói: “Người... sao người có thể nhanh chóng biết đó là con vậy?”.

Thấy nàng thừa nhận, thần sắc Thời Ảnh rớt cuộc thoáng động, thở dài: “Không phải người thì có thể là ai nữa, trên đời này ngoài người ra còn có ai làm được những chuyện hoang đường đến thế?”.

Chu Nhan nghe vậy, mặt bỗng nhiên đỏ lên, nhưng mà nàng còn chưa kịp nghĩ gì, đã nghe y lạnh lùng nói: “Đừng xằng bậy, nếu còn gây rối, đó chính là tội lớn. Mau đưa sách ngọc và ngọc bội cho ta. Đừng làm chậm trễ chính sự, chỉ cần trả đồ lại ta sẽ không truy cứu thêm!”.

“Không!” Nàng lùi lại vài bước, tay ôm khư khư thứ gì đó, “Không đưa đâu! Người cầm cái này sẽ đi lấy Tuyết Oanh! Người không được lấy Tuyết Oanh! Tuyết đối không được!”.

“Tuyết đối không được?” Thần sắc y lạnh lẽo nhìn nàng, đột nhiên mắt đi kiên nhẫn: “Ta là Hoàng thái tử Không Tang, quận chúa Tuyết Oanh là đích nữ Bạch tộc. Cuộc hôn nhân này là môn đăng hộ đối, trên dưới Không Tang đều tán thành. Người dựa vào cái gì mà nói hai chữ không được?”.

Nàng chưa bao giờ phải nghe giọng điệu mắng mỏ như thế này của y, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, không biết nên trả lời thế nào, môi run nhè

nhẹ.

“Con... con...”

Y chỉ lạnh lùng đưa tay ra: “Trả lại cho ta!” Nhưng mà y còn chưa dứt lời, đã nghe một tiếng răng rắc, Chu Nhan nhìn chăm chăm vào y, bỗng nhiên dậm chân một cái, không ngờ đã bóp ngọc bội vỡ nát. Khoảnh khắc đó trong mắt nàng như có ngọn lửa bùng bùng, làm cho Thời Ảnh chấn động, không ngờ nàng sẽ hành động như thế.

“Được! Trả lại cho người!” Chu Nhan cắn răng ném ngọc bội vỡ nát tới, lại rút ra sách ngọc muốn bẻ gãy: “Đều trả lại cho người đấy!”

“Người...” Thời Ảnh quát khẽ một tiếng, đưa ngón tay lên. Chu Nhan chỉ cảm thấy đột nhiên đau nhức, sách ngọc bị một sức mạnh vô hình lấy đi trong khoảnh khắc. Nàng không đứng vững được suýt ngã ra đất. Nhưng nàng phản ứng cũng nhanh, không đợi ngã xuống đã dùng hai tay kết thành cái ấn, một luồng ánh sáng bắn ra từ đầu ngón tay. Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, ánh sáng sắc bén đã đánh gãy sách ngọc, còn phá đổ cả dàn tường vi phía sau. Trước thần điện bỗng chốc biến thành một mảnh hỗn độn.

“Dám sử dụng mũi tên Lạc Nhật trong cung cơ đấy!” Thời Ảnh nhìn thấy nàng phát điên, rốt cuộc không khỏi tức giận: “Người điên rồi à?”

Giống như là sợ nàng tiếp tục phát cuồng, y ra tay dùng thuật trói buộc và chú định hồn, tay kia kết ấn chuẩn bị đối phó với sự phản kháng tiếp theo của nàng. Từ sau khi từ Hoắc Đồ Bộ trở về, một năm nay nàng tiến bộ thần tốc, không thể khinh thường được. Huông chi hiện tại đang ở đế đô, nơi này cấm sử dụng chú thuật, nếu không nhanh chóng không chế nữ tử không biết trời cao đất rộng này, e sẽ gây ra chuyện long trời lở đất trong cung mật.

Nhưng mà thật bất ngờ, cho đến khi pháp thuật rơi vào người nàng, Chu Nhan cũng không có bất cứ phản kháng nào. Nàng bóp nát ngọc bội, đánh gãy sách ngọc, giống như đã hoàn thành tâm nguyện, sau đó đứng im không nhúc nhích, trong ánh mắt chứa đầy nước mắt.

Thời Ảnh cả kinh theo bản năng nhanh chóng triệt tiêu thuật trói buộc, chỉ sợ nếu thật sự đánh xuống sẽ làm tổn thương nàng.

Nhưng mà ngay tại thời khắc y rút lại thuật pháp, nàng lại bỗng nhiên phi thân tới. Khoảnh khắc đó thuật trói buộc được rút về với sức mạnh tăng gấp đôi đang sắp đánh ngược lại y. Nếu lúc này nàng lại xuất ra chú

thuật, thuận thế công kích, kể cả là y cũng nhất thời không thể ngăn chặn.

Nhưng mà Chu Nhan lại không sử dụng pháp thuật, cũng không có bất cứ phòng bị nào, cứ như vậy nhào vào trong ngực y, bộc phát ra một tiếng khóc nức nở.

“Su phụ!” Y kinh ngạc theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng lại vẫn bị nàng ôm chặt lấy: “Su phụ!”.

Nàng liều mạng lao tới ôm lấy cổ y khóc nức nở: “Chuyện gì thế này? Sao mọi chuyện... sao mọi chuyện lại trở thành thế này?”.

Nàng khóc thương tâm như vậy, nước mắt lưng tròng làm ướt cả áo y. Khoảnh khắc đó giữa trời hè nóng rực, ánh mặt trời như thiêu như đốt tim phổi con người, làm cho y muốn ngộp thở. Ve kêu gió thổi bỗng nhiên dừng lại, chỉ có tiếng khóc của nàng quanh quẩn bên tai y. Gân như vậy, cũng lại xa như vậy.

“Đừng khóc!” Y khò sở nhắm hai mắt lại, khẽ thở dài, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên yếu đuối khó tả, không sao ngăn lại được.

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”. Nàng dựa vào vai y khóc đến thảm thương, hoàn toàn không để ý đến chuyện có thể bị người khác nhìn thấy, nức nở nói: “Vi... vì sao người muốn lấy Tuyết Oanh? Cậu ấy rõ ràng không thích người, người cũng rõ ràng không thích cậu ấy. Vì sao... vì sao người phải làm chuyện khó hiểu như vậy?”.

“Có thích hay không thì có liên quan gì đâu?” Thời Ảnh mơ hồ trả lời, giọng nói như than thở: “Trên đời này, vốn dĩ có rất ít người thật sự được ở bên cạnh người mình yêu!”.

“Nhưng... nhưng... cũng không thể sống với một người xa lạ không chút liên quan gì mà phí phạm cả đời được chứ? Đời người chỉ có một lần thôi mà!” Nàng ngẩng đầu nhìn y, trong ánh mắt sáng ngời có nước mắt rung rung, giống như một ngọn lửa chói mắt: “Su phụ, con... con không muốn người như vậy!”.

Y hít một hơi sững sờ tại chỗ, hồi lâu không nói gì, ánh mắt phức tạp, cuối cùng mới hít sâu một hơi, khó khăn mở miệng: “Ta nói rồi, đừng có gọi ta là su phụ nữa”

“Không! Con cứ muốn gọi đấy”. Nàng cũng không cố kỵ nữa: “Cả đời này, người đều là su phụ của con!”.

Thời Ảnh nở một nụ cười chua xót, lắc đầu: “Cả đời? Những chuyện này đã sớm kết thúc hết rồi. Người sắp được gả cho con trai Bạch vương, ta cũng sắp sách phong thái tử phi, chuyện nên quên thì hãy quên đi!”.

“Vậy thì sao chứ?” Nàng thở hổn hển, lớn tiếng: “Người cũng đâu có thích Tuyết Oanh!”.

Y thần nhiên: “Sao người lại biết ta không thích?”.

“Ngay... ngay cả Ngọc Cốt người cũng không cho cô ấy!”.

Y ngạc nhiên, hơi chần động, không nói nên lời.

“Sư phụ, người... người không thể cứ vô duyên vô cớ chôn vùi cuộc đời mình như thế được! Con khó khăn lắm mới cứu được người trở về mà!”.

Nàng siết chặt vạt áo y, gấp đến độ muốn bật khóc nữa: “Người rõ ràng không thích Tuyết Oanh, vì sao lại muốn lấy nàng? Người... người không phải là thích con sao?”.

Nàng nói đến đơn giản mà nồng nhiệt đến thế, giống như ánh sáng hè chói chang lúc này. Thời Ảnh hơi chần động, không phủ nhận câu này. Nhưng cũng không biết nên trả lời thế nào, im lặng một lát chỉ hỏi lại: “Vậy chẳng lẽ người thật sự thích Bạch Phong Lâm sao?”.

“Đương nhiên là không!” Nàng không chút nghĩ ngợi thốt lên: “Con... chỉ thích sư phụ thôi!”.

Thời Ảnh đột nhiên chần động hoàn toàn, trên mặt không một tia huyết sắc, tái nhợt như ngọc thạch. Y hít sâu một hơi, khẽ động đầu ngón tay, không biết là nên dùng thuật đọc tâm hay nên đẩy nàng ra nữa. Nhưng mà bởi vì trái tim đang run dữ dội, nên ngay cả một chú thuật đơn giản cũng không sao hoàn thành được.

“Con đương nhiên là thích Uyên, từ nhỏ đã thích rồi. Thế nhưng người lại giết chết Uyên, người mà con thích nhất!”.

“Khốn nạn, con hận chết người! Con... con không muốn giữ lại nó! Mỗi lần chỉ cần vừa nhìn thấy nó con sẽ nghĩ đến là người đã giết Uyên! Con thế nào cũng không quên được chuyện ngày đó, con không bao giờ muốn nhìn thấy nó nữa!”

Không biết vì sao, lúc này trong nháy mắt, hai câu nói mà nàng đã nói thật lâu trước đây lại hiện lên trong đầu y, từng câu từng chữ vang lên rõ ràng như muốn che lấp đi lời tỏ tình nồng nhiệt của nàng. Mỗi một câu đều giống như đao cứa vào tim, đau đến từng tắc thịt.

Rốt cuộc lời nào là thật? Nữ tử này... Y nhìn nàng lớn lên, nhìn qua thì thẳng thắn ngây thơ như vậy, vì sao làm việc lại thay đổi thất thường khó đoán? Lời nàng nói trước kia là giả? Hay là lời này mới là giả? Nàng chỉ là không cam lòng mà thôi?

Mặc dù y có thuật đọc tâm, nhưng cũng không có cách nào biết được lời nàng nói, câu nào là thật, câu nào là giả.

Thôi, quên đi! Đừng nghĩ đến nó nữa. Chỉ cần cắt đứt tất cả những chuyện này, y sẽ không còn đau khổ như vậy nữa. Những lời nàng nói cho dù là thật hay giả cũng không thể làm tổn thương đến y nữa. Thời khắc đó y cố gắng khắc chế suy nghĩ của bản thân, khắc chế cơn sóng mãnh liệt trong lòng, lấy tay đẩy nàng ra, im lặng không nói.

Chu Nhan cũng không biết lúc này chỉ trong một chớp mắt, trong đầu y đã chuyện qua không biết bao nhiêu ý niệm. Thế nhưng nàng cũng thấy, ánh mắt dần nguội lạnh của y có ý nghĩa gì. Trong lòng nàng nóng như lửa đốt, đột nhiên dậm chân một cái liều mạng xông lên, ôm chầm lấy người trước mắt.

“Đừng...” Y thốt lên, nhưng mà vừa khẽ động đã cảm thấy thứ gì đó mềm mại dán lên môi. Nữ tử Tây Hoang khi hôn cũng nồng nhiệt, mang theo hương thơm nồng nàn giống như một thứ rượu mạnh, trong phút chốc khiến cho người ta chìm đắm. Y chiuến choáng như trong cơn say, loạng choạng lui lại, lưng đập mạnh vào cửa thần điện phía sau. Cánh cửa nặng nề lập tức mở ra, hai người bọn họ đồng thời ngã vào trong.

Kể cả trong lòng mất cân bằng, nàng cũng sống chết không chịu buông tay, giống như chỉ cần hơi buông lỏng tay, nàng lập tức sẽ đánh mất y.

Hai người cũng ngã nhào trên mặt đất, đè lên mảnh rèm che phát ra một tiếng rách. Rèm che từ trên trần cao rơi xuống, phủ lên hai người bọn họ giống như hàng ngàn lớp gấm lụa. Phía sau rèm che lộ ra khuôn mặt tượng song thân lặng yên, con người đen cùng vàng nhìn chằm chằm vào hư không, vào hai con người trẻ tuổi dưới chân, không rõ buồn vui, chìm trong thình lạng.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua thần miếu, bao phủ gương mặt nữ tử trong ánh sáng thiêng liêng trong thần điện, đẹp đến vô ngần. Chu Nhan liều mạng cúi đầu xuống, hôn lấy người trước mắt. Đôi môi mãnh liệt mị hoặc, ngay cả hơi thở cũng mang theo hương thơm ngọt ngào làm say lòng người. Loại cảm giác này thật giống như một giấc mơ. Ái dục mang đến sức mê hoặc lòng người còn cao hơn cả pháp thuật.

Tay y chỉ vừa chạm đến da thịt nàng đã không có cách nào xuất ra một chút khí lực, liền đẩy nữ tử xinh đẹp nồng nhiệt trong lòng ra. Giờ khắc này, người bao năm khổ luyện thế mà hóa mong manh, không thể chống nổi một cái ôm của nữ tử. Nàng giống như một con báo ngậm chặt lấy con mồi sẵn được trên sa mạc, dù thế nào cũng không chịu buông ra.

Nụ hôn say đắm vụng về kia mới được nửa chừng thì bỗng nhiên dừng lại. Y có chút ngạc nhiên nhìn về phía nàng, hơi do dự. Nữ tử xinh đẹp, mái tóc dài rối tung trượt trên mặt y, hơi thở gấp gấp dường như không biết phải làm sao, ngẩng đầu nhìn y, gương mặt đỏ bừng lên, ngượng ngùng nở nụ cười, thì thào: “A... thế... giờ... nên... làm thế nào nữa... con... con không biết... sư phụ... người... dạy con đi!”.

Khuôn mặt nữ tử ửng đỏ, ánh mắt trong suốt động lòng người, vừa mang nét ngây thơ vừa mỉa mai khiến người ta chỉ liếc mắt một cái, cho dù là người tu hành tâm tĩnh như nước cũng không cách nào tự kiềm chế: “A Nhan...” Y rốt cuộc không kiềm chế được nữa mà vươn tay, ôm lấy nàng vào trong lòng.

“Hoàng thái tử đâu rồi? Đế quân đang tìm người!”

Từ giờ Ngọ đến giờ, Hoàng thái tử đã đi đâu không thấy bóng, cả nội cung tìm đến long trời lở đất cũng không ra. Đến khi màn đêm buông xuống, nhóm nội thị rốt cuộc cũng từ trong cung tìm đến đỉnh Bạch Tháp, nhưng mà vừa mới tiếp cận đỉnh thần điện, đột nhiên có một bóng trắng lướt tới. Cánh bạch điều khổng lồ từ trong bóng đêm lộ ra, bay xẹt qua thần điện, đậu xuống lối vào.

“Thần điều!” Nhóm nội thị kinh sợ hô lên, lập tức lùi lại. Kia là thần điều Trùng Minh đang đậu trên đỉnh Bạch Tháp, nó mở bốn con mắt đỏ rực hung hăng nhìn chằm chằm vào đám người đang muốn tới gần, cổ họng phát ra tiếng kêu lộc cộc. Nhóm nội thị sợ đến mức không dám tiến lên phía trước. Giằng co một lát nhìn thấy bọn họ còn không chịu đi, Trùng Minh liền vươn cổ cắn lấy một người ném xuống bậc thang, nhất thời tất cả nội thị sợ hãi hét lên, vừa ngã vừa chạy trốn khỏi đỉnh Bạch Tháp.

Bạch Tháp một lần nữa yên tĩnh trở lại, thần điều Trùng Minh thu lại sát khí nhưng không rời đi, chỉ yên ổn đặt móng ngồi xuống chặn đứng con đường lên đỉnh Bạch Tháp, kêu cục cục giống như một chú cún trung thành đang đứng canh cho chủ. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy lúc này trong bốn con mắt màu đỏ ánh lên ý cười dịu dàng.

Trong thần miếu ngọn đèn dầu vụt tắt, màn đêm yên tĩnh, ngay cả gió thổi cũng thật dịu dàng.

-----oOo-----

Chương 126: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 126: Như phong trường thệ (1)

Ở nơi cao nhất Vân Hoang, Chu Nhan đang ngủ say, cảm giác như mình đang lạc vào một giấc mộng dài, trong cơn mê, nàng bỗng nhiên thấy mình đứng bên ngoài thành Nam ở đế đô, bên cạnh Kính Hồ mênh mê. Mặt hồ lấp lánh ánh trăng, khắp nơi mờ sương tựa như cảnh mộng, nhìn xuống mặt nước, nàng bỗng nhiên phát hiện có vật gì đó đang bồng bênh trôi về phía nàng ở trong làn nước.

Lúc đầu nàng chỉ nghĩ đó là một con cá, nhìn kỹ lại, hóa ra đó là một bóng người.

Đó là một Giao nhân sao?

Nội tâm nàng khẽ động, không kìm nổi tiến lên vài bước. Y phục của nàng đổ bóng xuống nước như một đóa hoa nở rộ. Trên mặt hồ yên ả có một vẻ đẹp tĩnh lặng lạ kỳ. Từ trên cao nhìn xuống, nàng như đang đứng trước một mặt gương thật lớn, quanh thân phản chiếu ảo ảnh thần kỳ.

Thấy nàng đứng ở nơi đó, ảo ảnh dưới đáy nước dừng lại, xoay đầu bơi trở lại, mái tóc dài màu lam mềm như tơ lụa bồng bênh dưới nước.

“Uyên!” Trong khoảnh khắc đó nàng thốt lên: “Là huynh sao?”

Trong mơ màng, nàng như thật sự nhìn thấy Chỉ Uyên – Giao nhân dịu dàng vẫn bên nàng từ nhỏ đến lớn ấy, một lần nữa xuất hiện, cách mặt nước nhìn nữ tử đang đứng trước hồ. Con người bí sắc dịu dàng mừng

vui nhưng không tiếp tục đến gần, chỉ xoay người lặng lẽ chìm vào đáy Kính Hồ.

“Uyên! Uyên!” Nàng thất thanh lội nước đuổi theo, bước hụt một cái cả người chìm xuống. Làn nước lạnh băng tràn vào miệng, vào mũi khiến nàng không thể thở được. Nàng liều mạng muốn nổi lên, nhưng dường như có một bàn tay vô hình che trên đầu nàng, khiến cho nàng không cách nào nhìn thấy ánh mặt trời. Thân thể mỏng manh của nàng dần dần yếu đi, chìm vào đáy nước vô tận.

“Tỷ tỷ!” Đột nhiên có người nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

“Ai?”. Trong mơ mơ màng màng, không biết từ lúc nào bên cạnh nàng đã xuất hiện một đôi mắt màu xanh ngọc bích tựa như sao xa trong sương mù, bóng dáng nhỏ nhỏ trôi dưới mặt nước, cánh tay nhỏ gầy duỗi ra, đỡ lấy thân thể đang chìm xuống của nàng.

“Ô Ma!” Nàng không khỏi thốt lên: “Là đệ ư?”.

Trong mắt nàng chất chứa niềm mong mỏi cùng lo lắng vô hạn: “Nhóc con, đệ đã đi đâu thế? Làm tỷ nóng lòng muốn chết”.

Không biết lấy đâu ra sức, nàng muốn bắt lấy tay thằng nhóc kia. Nhưng mà đúng lúc đó, biển khơi bỗng tối tăm mù mịt, cuồng phong nổi lên tứ phía. Những con sóng này có màu đỏ như máu.

“Ô Ma!” Chu Nhan đột nhiên run lên, nháy mắt tỉnh lại.

Khi nàng vừa mới tỉnh lại, trái tim vẫn đập thình thịch. Trong khoảnh khắc nàng hoảng hốt, đột nhiên nàng trợn tròn mắt. Phản chiếu trong ánh mắt nàng cũng là hai ánh mắt lạnh lùng. Một đôi mắt đen trong suốt như mực, một đôi ánh vàng đang từ trên cao nhìn xuống, trong mắt có biểu tình khó đoán. Đây là ở... đỉnh thần miếu trên chùa Bạch Tháp.

Ngay sau đó Chu Nhan lập tức tỉnh lại, nhớ hết toàn bộ sự việc xảy ra ngày hôm qua. Mặt đỏ bừng giống như một tên trộm, vội lấy rèm che lại ngực. Xung quanh vắng lặng không một bóng người, nhìn ra bốn phía phát hiện chính mình đang tựa vào chiếc nệm dưới chân tượng thần. Cả thân điện trống không, gần như có thể nghe được tiếng gió.

Người... người đâu?

Trong lòng Chu Nhan ngạc nhiên nhảy dựng lên, tìm một vòng quanh thân điện. Nhưng mà Thời Ảnh đã biến mất như chưa từng xuất hiện ở nơi đây.

Trong lòng nàng vừa bàng hoàng vừa lạnh lẽo. vội mặc nhanh quần áo xông ra ngoài. Vừa mới bước ra khỏi thần miếu, Chu Nhan không khỏi đứng lại. Hóa ra từ lúc nàng ngủ quên đến giờ đã qua năm sáu canh giờ, bên ngoài đã là nửa đêm, trăng đã lên cao. Sao sáng như ngọc chậm rãi chuyển động phía trên đài thiên văn khổng lồ, lặng lẽ biến ảo. Mà ở dưới bầu trời sao, có một người lặng lẽ ngồi đó, khoác lên mình ánh trăng nhàn nhạt, nắm ngọc bội trong tay, lẳng lẳng nhìn trời cao biến ảo.

Hóa ra, người ở đây!

Khoảnh khắc đó Chu Nhan cố lấy lại bình tĩnh. Nàng muốn cất tiếng gọi y, nhưng không hiểu sao lại có chút rụt rè, nên cứ đứng ngây ra ở đó. Nàng từ nhỏ đã là người không sợ trời cao đất dày, chưa khi nào nàng thấy bối rối và xấu hổ như thế này. Quả thực là không biết nên tiến hay nên lùi.

Y một mình ở đây suy nghĩ cái gì? Có phải là hối hận hay không?

Chu Nhan từ xa nhìn bóng dáng y, rồi rầm nửa ngày cũng không có dũng khí tiến lên, ừ ừ quay người.

Nhưng mà nàng vừa xoay mũi chân, sau lưng đã có tiếng người truyền đến: “Đi đâu vậy?”.

Chu Nhan bị câu hỏi đột ngột làm cho hoảng sợ, cố gắng kiềm chế xúc động muốn nhấc chân chạy trốn, ổn định thân hình, giả vờ bình tĩnh đáp: “Quay về... về nhà, đã nửa đêm rồi, con còn không về thì phụ vương sẽ lo chết mất!”.

Thời Ảnh vẫn không nhìn nàng, thản nhiên: “Quay về phủ Xích Vương ư?”.

“Vâng!” Nàng sợ hãi lên tiếng, trong lòng có chút chột dạ, cúi đầu không lên tiếng, thật sự không biết đang mong y giữ mình lại, hay không giữ mình lại.

Thời Ảnh gật đầu: “Trở về trong đêm là vì không muốn cho người nhà biết hôm nay đã đến đây à?”.

“Vâng” Chu Nhan gật đầu: “Bằng không sẽ bị đánh gãy chân đó!”.

Nàng trả lời xong ngây ra một lúc, đột nhiên hiểu ý muốn nói cái gì, vội vàng gật đầu cam đoan: “Người yên tâm, chuyện... chuyện hôm nay con nhất định sẽ không nói cho bất cứ ai?”.

“Thế à?”. Thần sắc Thời Ảnh hơi thay đổi, lạnh lùng: “Là muốn để cho mọi chuyện giống như chưa từng xảy ra ư?”.

“Ồ!”. Trong lời nói của y có một loại sắc bén khiến cho Chu Nhan lập tức cứng họng: “Không, không phải! Dù sao người cũng không cần lo lắng đâu, con... con đi về trước rồi nói nhé!”.

Nàng vừa định chuồn mất, Thời Ảnh lại bỗng nhiên quay đầu qua, trầm giọng: “Cứ định trở về gả cho Bạch Phong Lân như vậy ư?”.

“Con!”. Khoảnh khắc kia, nàng bị ánh sáng trong mắt y làm cho kinh sợ, sợ đến mức lui lại mấy bước. Nàng trượt chân đập vào bệ thiên văn rồi ngã sấp mặt luôn.

Thời Ảnh nhướng mày, người không hề đứng dậy mà nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh duỗi tay đỡ nàng lên. Thật ra với khả năng của Chu Nhan cho dù có bị vấp cũng không thật sự ngã, nhưng nàng được y đỡ như vậy lại cảm thấy tâm thần càng loạn, dưới chân mềm nhũn, thật sự liền ngã vào trong lòng y, nhất thời toàn thân bủn rủn, thậm chí còn không đủ sức đứng dậy.

Hai gương mặt gần trong gang tấc, hơi thở y phả vào tóc nàng, liếc mắt một cái còn có thể nhìn thấy xương quai xanh mỏng manh cùng cần cổ dài dưới cổ áo y. Tai Chu Nhan nóng lên, chỉ cảm thấy trong ngực rộn ràng, đột nhiên mất hết sức lực, cả người run lên.

“Làm sao vậy?” Y lại nghĩ rằng nàng đang sợ mình, bình thản nói: “Ngày hôm qua không phải lá gan còn rất lớn sao? Còn dám ở trong thần điện...”.

Nói đến một nửa y đột nhiên dừng lại, mặt hơi đỏ lên. Khoảnh khắc đó, Chu Nhan tình mê ý loạn, không biết lấy gan đâu ra trực tiếp bám lấy bờ vai y, áp môi đến, lại hôn dữ dội. Lúc này y cũng bất ngờ không kịp đề phòng, cứng đờ tại chỗ. Nhưng lại theo bản năng buông lỏng tay, bịch một tiếng khiến nàng ngã xuống đất.

Chu Nhan vừa đắc thắng đã ngã dập mông, không khỏi kêu oai oái vì đau. Xa xa, thần điêu Trùng Minh kêu lộc cộc, bốn con mắt trợn lên, xấu hổ quay đầu đi.

“Được rồi, đừng làm loạn!” Căng thẳng giây lát, Thời Ảnh rút cuộc định thần lại, đưa tay kéo nàng từ mặt đất lên, giọng nói bình tĩnh: “Rốt cuộc muốn thế nào đây?”.

“Con... con không muốn như thế nào cả. Con... con nhất định là bị ma ám rồi!”. Chu Nhan đỏ mặt, thì thào một câu, cúi đầu: “Dù sao chuyện đêm nay là con tự mình cam tâm tình nguyện. Không... không... là chính con chủ động yêu cầu, không liên quan đến người!”.

“Không liên quan đến ta?” Lông mày Thời Ảnh dựng lên lạnh lùng: “Sao lại không liên quan đến ta?”

“Người yên tâm!”. Chu Nhan lại nghĩ rằng y lo lắng chuyện khác, lập tức vỗ ngực cam đoan: “Con đây là nữ tử đại mạo dám làm dám chịu, dám yêu dám hận, chưa bao giờ lời thôi dài dòng, lại càng không đau khổ dây dưa người khác!”.

Thời Ảnh hơi nhíu mày: “Có ý gì?”.

“Ý... ý của con là...” Chu Nhan cắn răng quả quyết nói: “Chuyện hôm nay hay là những chuyện con làm loạn trước đây, tất cả đều là con tự mình gây ra, không trách người khác! Con sẽ không nói chuyện xảy ra hôm nay cho bất cứ ai, kể cả phụ vương và mẫu phi. Người không cần lo lắng!”.

Thời Ảnh hơi sững sốt, lạnh lùng: “Vậy phải cảm ơn người rồi!”.

Trong lời nói của y hàm chứa giọng mỉa mai, sắc mặt Chu Nhan trắng bệch, giống như bị người ta đánh cho một quyền, qua một lúc lâu sau mới thấp giọng: “Con... con cũng không biết chính mình làm sao lại như vậy. Vốn dĩ cho rằng mọi chuyện đều ổn, nhưng hôm nay vừa nghe được tin người sắc phong thái tử phi, thì con không quan tâm được gì nữa, không chú ý được gì mà chạy thẳng đến chỗ người...”. Nàng nói được một nửa, còn chưa nói xong đã cảm thấy trong lòng như một mớ hỗn loạn, đột nhiên vừa xấu hổ vừa chua chát, im lặng một lát lại cắn răng nói: “Dù sao chuyện đã như vậy, cứ coi như chưa xảy ra đi. Phụ vương và mẫu phi đã lo lắng quan tâm con cả đời rồi, con cũng không thể làm cho bọn họ thất vọng nữa”.

Thời Ảnh trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Sao bây giờ lại hiểu chuyện như vậy?”.

Nàng nhất thời không nghe ra là y đang mỉa mai hay là đang khen ngợi, lẩm bẩm: “Thân là con cháu hoàng tộc, nữ nhi vương thất, không bao giờ... không bao giờ được làm việc mà không suy nghĩ, đây là lời người đã nói mà, không phải sao?”.

“Đúng!” Miệng y lộ ra ý cười phức tạp, gật đầu: “Cho nên người sẽ không quan tâm đến chuyện đã xông vào đây, làm ra loại chuyện này?”.

Mặt Chu Nhan nhất thời ửng hồng, bên tai nóng rực. Thời Ảnh liếc nhìn nàng một cái, dường như không muốn tiếp tục nói nữa, nhưng Chu Nhan lại nắm lấy tay áo y: “Nhưng... dù... dù thế nào người cũng không nên lấy Tuyết Oanh! Thật là hoang đường! Người sẽ hại Tuyết Oanh, cũng sẽ

hại chính mình đó! Người rõ ràng biết cậu ấy không thích người mà đúng không?”.

“Phải!” Thời Ảnh thản nhiên.

Nàng hỏi tiếp: “Cậu ấy mang thai đứa con của Thời Vũ, người cũng biết mà phải không?”.

“Phải!” Nghe thấy lời này y vẫn bất động thanh sắc.

“Vây vì sao người lại muốn lấy cậu ấy”. Chu Nhan không hiểu tại sao người lại lựa chọn như thế: “Thật hoang đường! Hôn sự này rõ ràng là một sai lầm!”.

“Đúng hay sao có gì quan trọng?”. Thấy biểu hiện của nàng vội vàng, giọng nói của y lại thản nhiên mà bình tĩnh, giống như chỉ đang nói chuyện của người khác: “Đúng hay sai vốn mỗi người mỗi khác, đối với người bình thường mà nói, hôn nhân là tự do, nhưng đối với thái tử Không Tang mà nói, buộc phải kết hôn với một quận chúa Bạch tộc, điều này làm gì có đúng sai?”.

Chu Nhan sững sờ, nhất thời không biết đáp thế nào.

“Đối với ta mà nói, nếu phải từ phủ Bạch vương chọn ra một nữ nhân, vì sao không thể chọn ra người mà ta cho là thích hợp?”

Chu Nhan giật mình: “Người... người cảm thấy Tuyết Oanh thích hợp ư?”.

“Đúng!”. Thời Ảnh nhìn nàng một cái: “Cô ấy là tỷ muội tốt của ngươi, ngươi cũng hi vọng cô ấy có thể sống sót qua ải này đúng không?”.

“Đương nhiên!” Nàng quả quyết gật đầu: “Ta đây làm như vậy ít nhất cũng thực hiện được nguyện vọng này cho ngươi”.

Chu Nhan run lên, trong lòng vừa đắng vừa ngọt, lại cố gắng đấu tranh: “Nhưng... rõ ràng còn rất nhiều phương pháp khác, có thể giúp cậu ấy sống sót qua ải này, có thể không cần trả giá bằng nửa đời của cả người và cậu ấy. Tại sao phải làm như vậy?”

“Bởi vì còn có những mối bận tâm khác. Ví dụ như tương lai của đứa bé trong bụng cô ấy”. Thời Ảnh ngẩng đầu nhìn trời sao, đột nhiên thở dài một tiếng: “Ta nợ Thời Vũ, chỉ mong có thể bù đắp lại trên người đứa con của đệ ấy. Nếu không có đứa bé này, sau khi ta chết, huyết mạch đế vương Không Tang cũng sẽ bị cắt đứt”.

“Làm sao có thể?”. Chu Nhan thất thanh: “Tương lai sớm muộn gì người cũng có đứa con của chính mình mà?”.

“Không!” Giọng nói Thời Ảnh lãnh đạm xa cách, nói rõ từng chữ: “Đời này ta đã sẵn sàng sống cô độc suốt quãng đời còn lại, mãi mãi không có thể tử, không có con cái!”.

-----oOo-----

Chương 127: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 127: Như phong trường thế (2)

Giọng nói của y không chút nào gọn sóng, khiến cho nàng lập tức sững sờ: “Cho nên, ta cần một hoàng hậu trên danh nghĩa. Nếu còn có thể có một đứa con nối dõi trên danh nghĩa nữa, chẳng phải càng hoàn hảo hơn sao?”. Thời Ảnh ngẩng đầu, lơ đãng nhìn không trung: “Cho nên, vì sao ta không thể cưới quận chúa Tuyết Oanh được chứ? Cân nhắc tất cả mọi khía cạnh, cô ấy là lựa chọn thích hợp nhất trong số tất cả các con gái của Bạch vương, không phải sao?”.

Chu Nhan đứng đờ tại chỗ, không thể nói, thậm chí đến cả hơi thở cũng trở nên khó khăn. Y nói bình thản, ẩn chứa một mối và tuyệt vọng bên trong, khiến cho nàng lạnh người, nhưng lại không phản bác được. Đã đến mức đường cùng như vậy mà y vẫn có thể bình tĩnh như thế.

“Không!” Nàng không kiềm chế được kêu lên: “Người không thể sống như vậy cả đời đâu”.

“Vậy còn có thể như thế nào chứ? Ta chỉ có thể lựa chọn cái khá khảm nhất trong số những lựa chọn tệ hại mà thôi”. Y nhướn lông mày lên, nhìn về phía nàng, ánh mắt cũng bình tĩnh: “Ta không có lựa chọn nào khác, bởi vì người cũng không cho ta lựa chọn”.

“Con...” Toàn thân Chu Nhan lão đảo, bỗng nhiên đau đớn đến ngã quỵ, rớt cuộc nước mắt cũng trào ra, lăn dài trên hai gò má. Toàn thân nàng bắt đầu run rẩy nhưng cũng không thể nói nên lời.

“Người khóc ư?” Y nhìn thấy biểu cảm của nàng, trong mắt có chút khó hiểu: “Vì sao?”.

“Con...” Nàng nghẹn ngào không biết bắt đầu từ đâu, run lên khó chịu.

Thời Ảnh nhìn nàng thật sâu, ý vị sâu xa: “A Nhan, từ lâu ta đã nói, nếu người không muốn lấy con trai của Bạch vương, ta sẽ giúp người hủy bỏ hôn sự này. Nhưng người đã nói đó là do người tự nguyện, kể cả cho tới bây giờ, chỉ cần người nói một câu không muốn, ta vẫn có thể cho người tự do. Nhưng vì sao người không nói gì hết, còn cự tuyệt ta lần nữa?”.

“Bởi vì...” Giây phút đó lòng nàng xao động đến gần như thốt thành lời, nhưng mà những lời đã ra tới đầu lưỡi lại như đông cứng lại, cảm xúc dạt dào cùng ràng buộc gia tộc giằng co trong lòng như muốn xé toạc nàng ra.

Thời Ảnh một mực chờ câu trả lời của nàng, nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét trên trời cao. Hồi lâu y rớt cuộc lắc đầu, cười khổ một tiếng: “Được rồi, ta hiểu rồi”. Y đứng dậy, đổi giọng nói: “Nếu, đây là sự lựa chọn cuối cùng của người, ta sẽ tôn trọng người, nhân lúc trời còn chưa sáng, hãy trở về phủ Xích vương đi thôi, coi như hôm nay chúng ta chưa từng gặp mặt”.

“Con... con...” Toàn thân nàng run rẩy, đấu tranh mãnh liệt trong lòng.

“Trùng Minh!” Thời Ảnh quay lưng gọi thần điều: “Đưa A Nhan trở về!”.

Thần điều Trùng Minh kêu cục cục, lười biếng nhấc cánh, quay bốn con mắt nhìn sang bên này, lại quay đầu đi như phớt lờ lời gọi của y.

“Trùng Minh!” Thời Ảnh lớn tiếng.

Thần điều Trùng Minh quay đầu, rớt cuộc bay vút lại, lại ở giữa không trung chuyển mình một cái, hóa thành một con điều râu nhỏ, đứng trên bờ vai của y, thậm chí to nhỏ vài tiếng. Thời Ảnh vừa muốn nói cái gì, sắc mặt cứng lại, ánh mắt lập tức trở nên hết sức đáng sợ.

“Cái gì?” Y nhìn thoáng qua thần điều Trùng Minh: “Người nói thật sao?”.

Thần điều Trùng Minh cục cục, liếc nửa con mắt nhìn Chu Nhan, cuối cùng giương cánh bay vút lên không buồn quay đầu lại, rời khỏi đỉnh

Bạch Tháp bỏ hai người lại tại chỗ.

“Chờ đã!” Thời Ảnh lớn tiếng kéo Chu Nhan đang muốn xoay người đi xuống khỏi Bạch Tháp. Chu Nhan ngạc nhiên quay đầu nhìn y, phút chót ánh mắt y trở nên vô cùng kỳ quái, bên trong hiện lên tia chớp nhàn nhạt, cảm xúc thay đổi phức tạp như mang theo tức giận.

Chu Nhan không biết vừa rồi Trùng Minh đã nói gì với y, theo bản năng lùi lại mấy bước.

“Chuyện này có liên quan gì đến Đại Tư Mệnh?”. Thời Ảnh nhìn nàng, đột nhiên hỏi một câu: “Ông ta đã nói gì với ngươi?”.

“Hả?” Nàng hoảng sợ thốt lên: “Làm... làm sao người biết?”.

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Thời Ảnh đã sa sầm, nghiến răng, nói ra hai chữ ngắn ngủi: “Quả nhiên!”.

Chu Nhan há miệng thở gấp vẫn không biết nói gì, nhưng mà Thời Ảnh đã nâng tay lên điểm vào giữa trán nàng. Một luồng ánh sáng từ trong tay y tuôn ra: Thuật Đọc Tâm.

Y đã từng nói sẽ không bao giờ dùng Thuật Đọc Tâm với nàng nữa cơ mà?

Chu Nhan ra sức vùng vẫy, nhưng không cách nào thoát khỏi, chỉ có thể trơ mắt nhìn y không chế mình, trực tiếp đọc ra tất cả suy nghĩ trong tâm trí mình. Nàng nhất thời cảm thấy nhục nhã ê chề, nhưng lại cũng như trút được gánh nặng, cả người đều run rẩy, trong mắt lệ tràn ra.

Thời Ảnh nhìn thấy biểu cảm của nàng, ngón tay lại thu về: “Đúng, ta đã hứa sẽ không bao giờ dùng Thuật Đọc Tâm với ngươi nữa”.

Ánh mắt y trở lại bình tĩnh, như đang cố khắc chế chính mình, thở dài một hơi: “A Nhan, ta không ép ngươi. Nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta chỉ biết Đại Tư Mệnh sẽ không vô duyên vô cớ dạy Tinh Hồn Huyết Thệ lại cho ngươi, ông ấy nhất định có điều kiện”.

Chu Nhan chần chừ giây lát lại lắc đầu: “Con... con không nói được”.

Tay y siết mạnh như muốn bóp nát bả vai nàng, trong giọng nói có chứa tức giận: “Đã đến nước này rồi, ngươi còn không nói?”.

“Con...” Môi nàng mấp máy, đóng băng nơi đầu lưỡi.

“Vừa rồi Trùng Minh nói, trong những ngày ta chết, Đại Tư Mệnh vẫn nhốt ngươi trong thần miếu”. Y nhìn nàng, thần sắc nghiêm nghị: “Tất cả

những việc mà ngươi làm, có phải có liên quan đến chuyện khi đó không?”.

Toàn thân Chu Nhan run lên không trả lời.

“Rốt cuộc Đại Tư Mệnh đã nói gì với ngươi, khiến ngươi trở nên như vậy?”. Thời Ảnh quan sát biểu cảm của nàng: “Ta vừa mới nhớ lại tất cả hành động cử chỉ của ngươi kể từ khi ta sống lại đến nay, đúng là vô cùng khác thường. Ngươi nguyện ý hi sinh thân mình cứu ta, lại còn muốn trả Ngọc Cốt lại cho ta nữa. Vì sao?”.

Nàng vẫn run không ngừng nhưng lại cắn răng: “Con không thể nói!”.

“Nói!” Thời Ảnh lớn tiếng: “Ngươi đừng ép ta!”.

Nàng rất ít khi nghe được âm thanh mang theo sát khí trong lời nói của y như vậy, trong lòng sợ run, vô số cảm giác chất chứa cao như núi, trầm mặc hồi lâu rốt cuộc nàng không nhịn được bật khóc lên: “Con... con không thể nói. Con cũng đã lập lời thề, nếu vi phạm, sẽ có rất nhiều người phải chết”.

Thời Ảnh chân động dường như hiểu ra, trầm giọng: “Có ta ở đây, Đại Tư Mệnh sẽ không thể làm gì bọn họ”.

“Không! Đại Tư Mệnh rất lợi hại!” Chu Nhan nghẹn ngào, trong mắt có sợ hãi: “Con không sợ chết, nhưng con không thể mạo hiểm tính mạng của bọn họ”.

Thời Ảnh lớn tiếng: “Bọn họ là ai?”.

Chu Nhan định nói cái gì nhưng cố gắng nhịn xuống, cuối cùng chỉ thấp giọng nói: “Trong những người đó, cũng có người!”.

Thời Ảnh đột nhiên chân động, trầm mặc hồi lâu mới gạt đầu, giọng nói lạnh lẽo: “Ta hiểu rồi, ta sẽ đi hỏi Đại Tư Mệnh, tìm ra sự thật”.

Dừng một chút, y lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng trước mắt, ngươi cũng không thể thành thân được”.

Chu Nhan cả kinh, lúng túng nói: “Nhưng... Đế quân đã hạ chỉ tứ hôn cho...”.

“Không cần lo những cái đó”. Giọng nói Thời Ảnh nghiêm khắc nhìn nàng: “Bản thân ngươi muốn như thế nào, chỉ cần nói cho ta biết là được. Ngươi thật sự muốn lấy hấn ta sao?”.

“Không!” Nàng thốt lên: “Chính là Đại Tư Mệnh...”.

Nàng còn chưa nói xong, Thòi Ảnh đã ngắt lời nàng: “Đừng có nhắc đến Đại Tư Mệnh nữa...”.

Nhắc đến trường bối này, Thòi Ảnh rớt cuộc không còn ý kính trọng như trước nữa, mặt nặng chịch: “Ta không biết ông ta đã nói gì với người, mới dẫn đến cục diện này. Nhưng người yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, ông ta sẽ không bao giờ có thể làm tổn thương đến người. Chờ ông ta từ Tử Đài trở về, ta sẽ tính sổ đàng hoàng với ông ta”.

Chu Nhan vừa muốn nói cái gì, bỗng nhiên nghe được tiếng la hét từ phía xa truyền đến. Hai người cả kinh, cùng nhau quay đầu lại, nhìn thấy một hàng người hầu quý gói cách thần điện có hai ba tầng bậc thang, không dám tiến lên, chỉ ngửa đầu nhìn sang bên này, kêu: “Hoàng thái tử điện hạ!”.

“Sao?” Thòi Ảnh đi đến trước thềm đá nhìn xuống mọi người: “Bẩm, bẩm Hoàng thái tử!”. Người dẫn đầu chính là nội thị trong Tử Thần điện: “Đế quân hạ lệnh, bọn thuộc hạ phải lập tức tìm ngài trở về, nếu không tìm được sẽ chém đầu bọn thuộc hạ ạ”.

Thòi Ảnh không nghĩ tới Bắc Miện đế cũng có lúc ngang ngược như vậy, không khỏi có chút ngoài ý muốn: “Vậy người cứ đi trước đi”.

Mặc dù Chu Nhan còn muốn hai người trở lại thêm chút nữa, nhưng nhìn sắc mặt tái mét của đám người hầu, chỉ đành thở dài, Thòi Ảnh quay đầu nhìn nàng gật đầu.

“Con... đi cùng với người”. Chu Nhan hiển nhiên vẫn luyến tiếc không muốn rời đi, lè lưỡi kéo ống tay áo y, xòe ngón tay ra, kết một cái ấn ấn thân: “Bí mật nha...”.

Nửa đêm, sâu bên trong Tử Thần điện, Bắc Miện đế mê man tỉnh dậy, nhìn xung quanh không một bóng người, trong mắt lộ ra một tia nôn nóng.

“Thần đã phái người đi tìm rồi ạ!”. Nội thị nhìn bên ngoài sắc trời dần sáng, có chút nơm nớp trả lời: “Có lẽ Hoàng thái tử điện hạ đã đến đài thiên văn trên đỉnh Bạch Tháp, nhưng có thần điều Trùng Minh gác trước thần điện, ai cũng không thể tới gần”.

“Trùng Minh?” Ánh mắt Bắc Miện đế thoáng hiện ra kinh ngạc: “Kỳ lạ!”.

Ông đang suy nghĩ thì bên ngoài có tiếng quần áo sột soạt trên đất, một người từ ngoài cửa tiến vào, là tổng quản đại nội Ninh Thanh tâm phúc bên người nhiều năm của Bắc Miện đế: “Có việc bẩm báo Đế quân ạ!”

Tổng quản đại nội đứng yên bên giường, trong mắt lộ ra vẻ chán chờ:
“Quây rầy Đế quân nghỉ ngơi, nô tài đáng chết vạn lần”.

Bắc Miện đế lắc đầu phát phát tay, ý bảo mọi người lui ra, quay đầu nhìn tổng quản : “Có chuyện gì?”.

“Thần cho người tìm nhẫn thần Hậu Thổ, có manh mối rồi ạ”.

Hơn hai mươi năm trước, hoàng hậu Bạch Yên bị phé truất, không lâu sau mất trong lãnh cung, nhẫn thần Hậu Thổ từ đó rơi vào tay Thanh phi là chủ quản hậu cung. Hiện nay Thanh phi đã dền tội, tự nhiên vật báu quốc gia phải được lấy lại rồi.

“Khởi bẩm Đế quân!” Tổng quản đại nội biết Đế quân không dư thừa tinh lực: “Không lâu trước đây, sau khi Thanh phi bị đế quân ban chết, thuộc hạ đã phái người niêm phong hành cung của ả. Phàm là những đồ vật thuộc điện Thanh Hoành nơi ở của ả đều được kiểm tra một lượt, nhưng trước mắt vẫn không tìm ra tung tích của nhẫn thần.”

“Khụ khụ...” Bắc Miện Đế hơi biến sắc mặt: “Đáng chết! ả, ả giấu ở đâu rồi?”.

“Xin Đế quân bớt giận, sớm muộn cũng sẽ tìm ra nhẫn thần Hậu Thổ thôi ạ. Nhưng...” Tổng quản đại nội hơi dừng một chút, nói: “Trong quá trình kê biên tài sản Thanh Hoành điện lại vô tình tìm được một mật thư gửi từ ngoài vào”.

“Mật thư?” Bắc Miện đế ho khan ngạc nhiên: “Có phải... có phải do Thanh vương viết cho ả không?”.

“Không ạ! Mấu chốt chính là ở chỗ này!” Tổng quản đại nội đề thấp âm thanh, lộ ra biểu cảm nghiêm trọng: “Lá thư này là từ phủ Bạch vương gửi vào”.

“Cái gì?”. Bắc Miện đế hít một hơi khí lạnh: “Phủ Bạch vương? Bạch vương là Thanh vương là đối thủ của nhau, vì sao lại có người từ phủ Bạch vương gửi thư cho Thanh phi?”

“Thuộc hạ tra khảo thị nữ truyền thư được biết, lá thư đúng là được gửi từ phủ Bạch vương. Cô ta nhận hối lộ một vạng lượng vàng, mạo hiểm truyền thư cho Thanh phi, nhưng Thanh phi chưa kịp hồi âm đã bị Đế quân diệt trừ rồi ạ”.

Tổng quản đại nội rút ra một phong thư từ trong lòng ngực, cung kính đệ trình lên: “Chuyện này liên quan trọng đại, thuộc hạ không dám chậm trễ, trước tiên chạy tới trình cho Đế quân xem”.

Bắc Miện đế run rẩy cầm lấy nhìn thoáng qua. Chữ viết trên lá thư rất đẹp, hiển nhiên là do nữ tử gửi đến, mềm mại, yếu đuối, dấu son phong ấn vẫn còn nguyên si. Tổng quản đại nội bầm báo: “Theo lời của thị nữ cung Thanh Hoành, phong thư này là đưa vào cung sau khi Thanh phi đã bị xử tội, cho nên chưa có ai xem qua”.

“Ồ!” Bắc Miện đế hơi khó hiểu, không rõ nữ quyền phủ Bạch vương lại phải qua lại với Thanh phi. Nhưng mà ông vừa rút giấy thư ra, nhìn thoáng qua nội dung, sắc mặt nhất thời đại biến, kịch liệt ho khan.

“Đế quân!” Tổng quản đại nội kinh hãi: “Ngài... ngài không sao chứ ạ?”.

Trong lá thư đó rốt cuộc viết cái gì mà có thể khiến cho đế quân tức giận như thế?

“Hóa ra... hóa ra... Đáng chết” Bắc Miện đế siết chặt lá thư trong lòng bàn tay, vò thành một đống, ho khan dữ dội, một lúc lâu sau mới bình ổn hô hấp, xanh cả mặt, cũng không nói cái gì, chỉ hỏi: “Người đã xem lá thư này chưa?”.

Tổng quản đại nội cả kinh trong lòng, lập tức quỳ xuống: “Nguồn gốc phong thư này quá khả nghi, thuộc hạ đâu dám to gan tự ý xem, đương nhiên là đưa đến trình Đế quân luôn rồi ạ”.

“Ừ!” Bắc Miện đế thở hổn hển, nhìn tâm phúc nhiều năm hồi lâu, cuối cùng cũng thở dài một tiếng: “Những năm gần đây người làm việc cần trọng. Việc này coi như đã cứu mạng người rồi đó!”.

Tổng quản đại nội cảm thấy lạnh sống lưng. Bắc Miện đế lạnh lùng nói: “Chuyện phong thư này không được nhắc với bất kỳ ai, biết chưa?”.

“Vâng ạ!” Tổng quản đại nội kinh ngạc nhưng cũng không dám nhiều lời.

“Còn nữa... Thanh... tất cả kẻ hầu người hạ trong điện Thanh Hoành, đặc biệt là thị nữ lên truyền thư kia, đều xử tử”. Bắc Miện đế hơi ho khan: “Không... không thể giữ lại bất kỳ ai”.

Tổng quản đại nội kinh hãi vội vàng gật đầu.

Những năm gần đây Bắc Miện đế sa vào hưởng lạc, ngày ngày ca hát nhảy múa sơn hào hải vị mỹ tửu nhân gian, nhưng cũng không phải đế quân bạo ngược, chẳng lẽ sắp chết tự nhiên đổi tính? Hay là trong lá thư này có chứa một bí mật vô cùng đáng sợ?

“Lui xuống đi!” Bắc Miện đế phát tay không nói nữa.

Đợi đến khi trong phòng không còn bóng người khác, Bắc Miện đế một lần nữa đọc lại lá thư. Hơi thở nặng nề, lông mày nhíu chặt, hiển nhiên là suy nhược vì những giằng co khiến lão nhân trần trọc bất an trong lòng.

“Oan nghiệt! Oan nghiệt!” Hồi lâu Bắc Miện đế chống tay xuống giường, quay đầu về phía nội thị, giọng nói tức giận, phiền não: “Nhanh đi... nhanh đi tìm Hoàng thái tử đến đây. Nếu không tìm được sẽ lấy cái mạng chó của các ngươi!”.

“Vâng!” Nội thị chưa từng thấy Đế quân bạo phát như vậy, sợ đến mức vội vàng lui ra. Bắc Miện đế ho khan dữ dội khẽ dựa đầu vào thành giường, đầu vàng mắt hoa mặt mày trĩu nặng, nhưng vẫn ráng duy trì hơi thở, như thế nào cũng không chịu nằm xuống, mắt nhìn chăm chăm cây đèn lồng hoa lệ hắt ra thứ ánh sáng khi mờ khi tỏ, giống như có vô số ảo giác hiện lên. Khoảnh khắc ấy giống như hồi quang phản chiếu trước khi chết, tất cả ký ức trong đời lão đều lần lượt xẹt qua, ca cơ Thu Thủy, hoàng hậu Bạch Yên, Thanh phi, hai đứa con, sáu vị phi tần vương, vô số thân tử dân chúng. Hết thấy ảo ảnh đều giống như ngọn đèn trước mặt, lay lắt trước gió như sắp tắt.

Sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Mình đã làm gì nên tội đây?

-----oOo-----

Chương 128: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

**Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 128: Như phong
trường thệ (3)**

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến. Bắc Miện đế tưởng rằng Thời Ảnh trở lại, định mở miệng lại nghe thấy người hầu bên ngoài bẩm báo: “Bẩm Đế quân, Bạch vương cầu kiến ạ!”.

Bắc Miện đế run run. Bạch vương? Hiện còn chưa đến giờ Dần, trời còn chưa sáng vì sao Bạch vương đã một mình vào cung? Chẳng lẽ ông ta đã biết được chuyện trong mật thư này nên vội vàng chạy tới? Nói như vậy chẳng phải là...

Bắc Miện đế không nhìn được ho dữ dội: “Tuyên!”

Một lát sau, Bạch vương đi vào nội điện, cách một lớp màn vãn an, lời nói kính cẩn, thần sắc muốn nói lại thôi.

Bắc Miện đế thản nhiên trả lời vài câu, ho liên tục, nhìn thấy sắc mặt phiên vương thâm bất an.

Bạch vương cách một màn che, nói mấy câu rớt cuộc cũng mở bài: “Tại sao không thấy Hoàng thái tử ở bên chăm sóc người ạ?”

Rớt cuộc vẫn là nhắc tới Thờì Ảnh sao? Bắc Miện đế bất động thanh sắc, chỉ nói: “Nó đã túc trực ở đây nhiều ngày, ta vừa phái nó đi xử lý một việc”.

“Có phải Hoàng thái tử đi điều tra nghịch tặc làm bậy không qua không ạ?”. Trên mặt Bạch vương lộ ra vẻ xấu hổ, đột nhiên xóc quần áo lên quỳ xuống tạ tội: “Là tiểu thần bất tài, cho nên mới khiến cho ngự sử đại nhân đến ban hôn lại gặp phải chuyện xấu hổ như thế”.

Bắc Miện đế ho khan, biến sắc. Bạch vương dập mạnh đầu, tiếp tục tạ tội: “Tuyệt Oanh vừa mới gặp được thánh ân, không ngờ lại gặp phải tai nạn này. Chẳng những mất đi sách ngọc, ngay cả ngọc bội Hoàng thái tử ban cho tiểu nữ cũng bị nghịch tặc cướp mất. Thần trong lòng sốt ruột, cả đêm không ngủ, cố ý đến xin người giáng tội ạ”>.

“Ồ!” Nghe lời nói của Bạch vương như thế, dĩ nhiên Bắc Miện đế nhẹ nhàng thở ra, thì thào: “Hóa ra sáng sớm người đã vội vàng tới là vì chuyện này?”.

Bạch vương ngây ra một lúc, không biết vì sao Đế quân lại hỏi chuyện này. Ngày hôm qua ở cửa lớn phủ Bạch vương xảy ra chuyện lớn như vậy, sứ giả tứ hôn bị cướp, sách ngọc mất. Ông lo lắng cả đêm không ngủ được, trời vừa sáng đã đến xin đế quân tha tội. Vì sao phản ứng của Đế quân lại kỳ quái như thế?

“Như thế là tốt rồi” Bắc Miện đế thốt lên, lập tức lấy lại tinh thần, không nói thêm gì nữa, gấp lại bức thư hỏi: “Ngoại trừ sách ngọc, ngay cả ngọc bội cũng bị cướp sao?”.

Bạch vương vội vàng gật đầu: “Nghịch tặc kia to gan lớn mật, lên vào phòng của Tuyệt Oanh đánh cắp ngọc bội ạ”.

“Thật không?” Bắc Miện đế không hỏi tung tích nghịch tặc kia, chỉ thân thiết hỏi: “Quận chúa Tuyết Oanh không sao nữa? Thân thể con bé không tốt, không... không thể để xảy ra chuyện gì”.

Bạch vương vội vàng nói: “Xin đế quân yên tâm, Tuyết Oanh chỉ là bị giật mình mà thôi, cũng không đáng lo ngại đâu ạ!”.

“Ừm! Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!” Bắc Miện đế nhẹ nhàng thở ra, trong mắt xẹt qua tia sáng, không biết nghĩ gì, chỉ lắc đầu thản nhiên nói: “Đứng lên đi”.

“Thần không dám ạ!” Bạch vương quỳ trên mặt đất: “Xin đế quân giáng tội”.

“Người có tội gì đâu?” Bắc Miện đế ho khan: “Dưới chân thiên tử làm ra loại chuyện này, chẳng phải đáng ra... đáng trách nhất là trẫm sao? Không biết cách trị quốc...”.

“Đế quân quá lời rồi” Bạch vương vội vàng dập đầu: “Chỉ là bọn trộm nhỏ nhỏ mà thôi, chắc chắn Hoàng thái tử sẽ nhanh chóng bắt về quy án. Nhưng sắc phong Thái tử phi là chuyện trọng đại, không thể bởi vì vậy mà trẫm chê”. Ông ta muốn uyển chuyển nhắc nhở đế quân hẳn là nên phái ngự sử, một lần nữa ban sách ngọc. Nhưng mà Bắc Miện đế cau mày bỗng nói: “Giữa thanh thiên bạch nhật, sách ngọc và ngọc bội không cánh mà bay. Đây có thể là dấu hiệu của điềm xấu. Xem ra hôn sự này còn cần phải bàn bạc kỹ hơn”.

“Cái gì?” Bạch vương đột nhiên sững sờ cả người, ý đế quân là gì? Chẳng lẽ ngài lại muốn mượn cơ hủy bỏ hôn ước. May là cũng chưa chính thức sách phong.

Bắc Miện đế nằm trên giường ho dứt quãng, giọng nói cũng chưa từng kiên quyết như thế: “Bàn bạc lại thôi, ta sẽ hỏi ý kiến Đại Tư Mệnh, xin thần linh ban ý chỉ một lần nữa chọn lại thái tử phi. Ái khanh nghĩ như thế nào?”.

“Chuyện này...” Bạch vương không sao nghĩ tới Đế quân đột nhiên lại nói vậy, nhất thời chết trân tại chỗ, trong lòng vừa sợ vừa giận. Hôn nhân hoàng tộc nhất ngôn cửu đỉnh, nào có đạo lý lật lọng như thế. Hay là đế quân đã không ưng ý hôn sự này từ lâu, hiện giờ chính là mượn cơ hội gây khó dễ? Nghĩ tới đây Bạch vương bỗng nhiên giật mình. Chẳng lẽ giữa thanh thiên bạch nhật kẻ thần bí bỗng dung xông ra cướp đi sách ngọc và ngọc bội chính là phụng ý chỉ của Đế quân sao?

Tuy rằng chấn động nhưng trên mặt Bạch vương lại không lộ ra chút tức giận nào, trầm mặc một lát chỉ gật đầu nói: “Đế quân nói phải, việc này cần thương nghị thêm ạ!”.

“Ông cũng không nên hiểu lầm”. Bắc Miện Đế ho khan, giọng nói cũng ôn hòa hơn, an ủi bất mãn tràn đầy của phiên vương: “Bạch tộc trước sau có vị trí quan trọng trong Không Tang, là rường cột đất nước. Hoàng hậu các đời đều phải theo quy củ chọn ra từ trong Bạch tộc. Điều này tuyệt đối không thay đổi. Chỉ là...” Nói tới đây Bắc Miện đế dừng một chút, ánh mắt sâu xa: “Chỉ là Tuyết Oanh không thích hợp”.

Bạch vương trong lòng nhảy dựng, biết Đế quân là lời ít ý nhiều, trong lòng chắc là ám chỉ năm đó Tuyết Oanh đã từng có tình cảm yêu đương với Thời Vũ, bèn nói: “Đế quân nói phải, tiểu vương cũng thấy con bé không thích hợp thay Đế vương duy trì huyết mạch, nhưng Hoàng thái tử điện hạ cứ khăng khăng cố chấp”.

“Việc sắc phong thái tử phi là ở trẫm, không phải ở Hoàng thái tử”. Bắc Miện đế có chút suy yếu, nói một câu ngắn ngủi: “Ông... ông trở về an ủi Tuyết Oanh đi, trở về đưa nó vào cung ở mấy hôm, quyết không thể để chuyện này mà để nó phải chịu uất ức được”.

“Vâng!” Bạch vương không dám nói thêm nữa, ánh mắt lóe lên, đi ra tới cửa vẫn nhìn không được quay đầu lại nhìn Bắc Miện đế, chỉ thấy lão nhân sắp chết kia nằm trên giường, trên mặt không chút huyết sắc, thần sắc khó đoán. Hoàng thái tử Thời Vũ mất tích, Thanh vương sắp tạo phản đến nơi, Không Tang hiện giờ lao đao, mà Đế quân gần đất xa trời này, rốt cuộc lại suy nghĩ cái gì không biết.

Chờ Bạch vương đi rồi, Bắc Miện đế mới nhắm mắt lại, đúng lúc nội thị cho rằng lão sắp chìm vào mê man, thì màn che bên người nhất thời lay động, một bóng người đoan chính từ gian trái bước vào, đi tới trước giường, hơi khom người: “Phụ hoàng tìm con ư?”.

Bắc Miện đế cả kinh, mắt vừa khép lại mở ra, không biết Hoàng thái tử đã đi đâu mà mất tích suốt một ngày, khi trở về bạch y vẫn không nhiễm bụi trần như trước, thần sắc chẳng khác ngày hôm qua. Bắc Miện đế cố gắng nhìn y, nâng tay lên, nội thị lập tức hiểu ý lui ra. Khi trong phòng chỉ còn lại hai cha con, không khí trở nên hết sức yên tĩnh, thậm chí còn có thể nghe được tiếng đế quân chậm chậm hô hấp, giống như tiếng gió quanh quần ngoài hành lang trống trải. Bắc Miện đế không hỏi y đi đâu đêm qua, chỉ nhắm mắt một hồi nói: “Những lời ta nói cùng Bạch vương vừa rồi, con đều nghe rồi ư?”.

“Phải!”. Thời Ảnh thản nhiên gật đầu.

“Ta thay con hủy bỏ hôn ước cùng Tuyết Oanh”.

Thời Ảnh trầm mặc một lúc, nói: “Con cũng không có ý kiến!”.

“Cũng không có ý kiến? Ha, cũng không có ý kiến à!” Bắc Miện đế lại bỗng nhiên cười lạnh cao giọng, cố gắng nâng cánh tay lên, từ trên giường bệnh ném ra một vật lớn tiếng: “Ngươi xem xem, ngươi hãy nhìn đi, nhìn chuyện tốt mà người làm đi”.

Chuyện xảy ra bất ngờ, Thời Ảnh không đoán được tại sao Đế quân lại tức giận như thế, sắc mặt hơi đổi, nhưng không trốn tránh.

“Không được đánh người!”. Trong khoảnh khắc đó, một thanh âm đột nhiên vang lên. Trong khoảng không chỉ nghe thấy một âm thanh đứt vỡ, vật kia còn chưa chạm đến người Thời Ảnh đã tan thành bột mịn.

“Dừng tay!” Thời Ảnh lập tức đưa tay kéo lấy đối phương lại, quát khê: “A Nhan, không được vô lễ”.

Thuật ẩn thân bị đánh vỡ, một bóng dáng nữ tử áo đỏ từ hư không hiện ra, đứng dưới ánh nến vẻ mặt khản trương che ở trước mặt Thời Ảnh như gặp phải đại địch. Trong Tử thần điện yên tĩnh không có một tiếng động, chỉ có những mảnh giấy vụn rơi xuống như những bông tuyết trên bầu trời. Hóa ra lại là bức mật thư mà Bắc Miện đế ném qua.

“Là người?” Bắc Miện đế nhìn thấy nữ tử hiện ra phía sau Thời Ảnh, vẻ kinh ngạc chợt tan biến, khóe miệng tiêu tụy lộ ra một tia mỉm cười: “Ta nhận ra ngươi, ngươi là tiểu quận chúa Xích tộc, có phải không?”.

Chu Nhan vốn là lén lút đi theo Thời Ảnh, nhưng vừa thấy Đế quân động thủ, sợ làm hại sự phụ, dưới tình thế cấp bách đã lập tức vọt ra. Giờ khắc này nhìn thấy thứ được ném ra không khỏi cứng đờ tại chỗ ngăn người, mở to hai mắt không nói nên lời. Bắc Miện đế nhìn biểu cảm trợn mắt há miệng của nàng không khỏi nở nụ cười: “Hóa ra... hóa ra đêm qua Thời Ảnh ở cùng với ngươi? Các ngươi đã đi đâu?”.

“Ta... ta...” Chu Nhan cứng họng, lớn mật thẳng thắn như nàng, mà giờ khắc này cũng có vài phần ngượng ngùng, liếc nhìn Thời Ảnh bên cạnh theo bản năng như muốn xin giúp đỡ. Thời Ảnh cầm lấy cổ tay nàng nhẹ nhàng kéo ra sau, nhìn Bắc Miện đế trả lời ngắn gọn: “Là ở cùng con”.

Cái gì? Y lại dám thừa nhận ngay trước mặt phụ thân, mặt Chu Nhan đã đỏ đến tận mang tai, không dám ngẩng đầu lên, chỉ có thể nắm lấy áo y, tránh ở phía sau không dám nhìn Đế quân trên giường bệnh.

“Haiz, hai đứa chúng bây thật là...”. Bắc Miện đế quan sát hai người bọn họ, sắc mặt chợt thay đổi, đột nhiên nở nụ cười: “Tốt, tốt lắm, thật tốt lắm”. Ông lão trên giường bệnh bỗng nhiên cười to, vui mừng khôn tả. Chu Nhan hơi sững sờ, không hiểu mô tê gì nhìn đế quân, lại nhìn Thời Ảnh. Nhưng mà phụ tử hai người giống nhau như đúc, không ai buồn giải thích với nàng một câu. Không biết đã qua bao lâu, Bắc Miện đế rút cuộc bình tĩnh trở lại, nhìn đứa con trai đứng bên cạnh.

“Tốt lắm! Ta vốn định mắng con một trận. Nhưng giờ xem ra không cần nữa rồi... xem ra là mọi chuyện trên đời này ngay cả tới khi ta sắp chết cũng còn có thể thay đổi”.

Bắc Miện đế quay người nhìn thiếu nữ áo đỏ hồi lâu, khóe miệng hàm chứa ý cười thật sâu, quay đầu nói với Thời Ảnh: “Vì con bé, ta tạm thời tha cho con”.

Chu Nhan không hiểu lắm, “Người cũng không làm cái gì sai, tại sao phải được ngài tha thứ?”

“Sao? Còn chưa gả qua đây đã che chở cho nó như vậy à?” Bắc Miện đế không biết nên khóc hay nên cười nhìn nữ tử ho khan chỉ vào trang giấy đã xé vụn: “Cô nhìn xem chuyện tốt mà nó đã làm, nếu không phải tổng quản tìm thấy bức thư này, ta còn bị nó giấu chẳng biết gì”.

“Thư ư?” Chu Nhan chẳng hiểu gì, nhìn vụn giấy trên đất. Thời Ảnh khẽ nhú mày, lập tức nhắc tay, xoạt một tiếng, tất cả mảnh giấy vỡ trên đất bay lên, nháy mắt ghép lại nguyên vẹn như lúc ban đầu trong lòng bàn tay y. Y chỉ liếc mắt một cái lông mày đã nhú lại. Đúng vậy, đây là bút tích của quận chúa Tuyết Oanh. Quận chúa Bạch tộc kia không biết thâm cung hiểm ác, trong lúc cùng đường lại tùy tiện viết thư cho Thanh phi cầu cứu, lại chẳng hề hay biết tính mạng Thanh phi đã khó bảo toàn. Vì thế, phong thư này ngoài ý muốn bị tổng quản bắt được đưa đến tay đế quân. Thời Ảnh nhìn thấy nội dung trong thư, mày cũng dần cau lại, nhìn thoáng qua phụ thân: “Quận chúa Tuyết Oanh... nó đã mang thai đứa con của Thời Vũ”. Bắc Miện đế chỉ vào Thời Ảnh, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Chuyện lớn như vậy sao con có thể gạt ta?”.

Chuyện lớn như vậy không ngờ đế quân cũng đã biết rồi? Chu Nhan nhất thời kinh hãi, không biết nói cái gì cho phải. Nhưng mà thần sắc Thời Ảnh vẫn thản nhiên, ngón tay buông lỏng. Lá thư trong tay y một lần nữa hóa thành bột mịn rơi rụng xuống đất. Không khí trong tử thần điện nhất thời đông cứng lại.

“Thời Ảnh! Con chính là vì nguyên nhân này mới tuyển con bé làm Thái tử phi phải không?”. Im lặng hồi lâu, Bắc Miện để nhìn đứa con trai, ánh mắt phức tạp: “Con nói ta đã đánh giá thấp con, đúng thật là như vậy. Ta... ta thế nào cũng không ngờ con lại hiểu chuyện và bao dung như vậy”.

Dưới cơn tức giận, giọng nói của Bắc Miện để rất nặng nề. Thời Ảnh chịu đựng lửa giận cũng không trả lời. Chu Nhan lo sợ bất an, có lòng muốn nói vài lời thay sự phụ, lại không biết nên giải thích như thế nào. Môi nàng mấp máy, cuối cùng lại im lặng.

“Người định thế nào? Người muốn nạp mẫu tử hai người họ vào cung, muốn chính mình nuôi nấng đứa bé ấy? Người không sợ đứa bé này lớn khôn rồi sẽ giết chết người báo thù sao?”.

“Báo thù gì chứ?” Chu Nhan nhin không được cãi lại: “Thời Vũ không phải do người giết đâu”.

“Cái gì?” Bắc Miện để hồ nghi nhìn về phía đứa con trai. Nhưng mà Thời Ảnh cũng không biện bạch cho chính mình, chỉ thản nhiên: “Giết ta báo thù? Nếu trong tương lai đứa bé kia có khả năng đó, vậy đúng thật là phúc của Không Tang rồi”.

“Người...” Bắc Miện để bị đứa con này làm cho tức giận đến cười khổ, kịch liệt ho khan.

“Đế quân, ngài mau nghỉ ngơi một chút”. Chu Nhan thấy vậy, sợ lão nhân này sẽ không chịu đựng được lâu, vội vàng tiến lên vuốt lưng cho ông ta: “Đừng nó nhiều như vậy, xin bớt giận đi ạ, có cần gọi ngự y vào xem không ạ?”.

Bắc Miện để không để ý tới nàng, chỉ nhìn chăm chăm vào con trai, ho khan: “Nói tóm lại, quận chúa Tuyết Oanh không được trở thành Thái tử phi, nếu không còn ra cái thể thống gì nữa? Đúng là loạn luân! Hôn sự này tuyệt đối không được. Ta... ta thế nào cũng phải hủy bỏ thay con!”.

“Được!” Thời Ảnh không ngờ một câu đã đồng ý ngay: “Con đồng ý!”

Dường như Bắc Miện để không dự đoán được con trai không chút phản kháng, không khỏi run lên: “Vì... vì sao con đột nhiên đổi ý? Chắc không phải con muốn giết mẫu tử Tuyết Oanh chứ?”.

“Đương nhiên không!” Thời Ảnh lạnh lùng trả lời: “Yên tâm! Con sẽ chăm sóc mẫu tử hai người họ”.

Bắc Miện để nhìn con trai mình, thần sắc phức tạp.

“Vây là tốt rồi! Dù sao đứa bé kia cũng là hậu duệ mang huyết mạch đế vương. Hy vọng con thật sự bao dung, sẽ không đuổi cùng giết tận cô nhi quả phụ hai người”.

Thời Ảnh còn chưa tỏ thái độ, Chu Nhan đã nhin không được mở miệng: “Thần cam đoan, chắc chắn sư phụ không phải là loại người này!”.

“Người cam đoan?” Bắc Miện đế quay đầu nhìn nữ tử, im lặng giây lát nâng tay lên vẫy vẫy: “Tiểu cô nương, lại đây!”. Chu Nhan ngậy ra một lúc, nhìn Thời Ảnh bên cạnh, sắc mặt y lạnh nhạt cũng không tỏ vẻ phản đối. Nàng bèn cẩn thận đi qua, dừng lại trước giường đế quân.

Bắc Miện đế nhìn nữ tử xinh đẹp dưới ánh đèn hoa lệ, ánh mắt dần dần biến hóa, thấp giọng thở dài: “Thật sự là tươi tắn rực rỡ như mặt trời, khó trách... khó trách một người sống trong bóng tối như nó lại thích. Tiểu cô nương, nó đối xử với con thế nào?”.

Chu Nhan đỏ mặt khẽ gật đầu: “Tốt! Tốt lắm ạ!”.

Bắc Miện đế lại vẫy tay, Chu Nhan thật cẩn thận tiến lên vài bước, gằn như đã đứng sát bên giường, không biết đế quân định làm gì, trong lòng tìm đập loạn. Bắc Miện đế chăm chú nhìn nàng, thấp giọng: “Cúi đầu xuống”.

Nàng hoảng sợ bất an cúi đầu, đột nhiên chỉ cảm thấy trên tóc khẽ động, một thứ ánh sáng kỳ lạ lung linh bao phủ lấy nàng.

“Ngọc Cốt?”. Chu Nhan đưa tay sờ, thất thanh nói.

“Là của ngươi đấy!”. Chỉ một động tác nhỏ vừa rồi đã tiêu hao không biết bao nhiêu sức lực. Hoàng đế hấp hối ngã vào thành giường mềm mại vừa ho vừa nói: “Tốt! Tốt! Hãy giữ gìn nó cẩn thận!”.

Chu Nhan ngậy ra một lúc, hiểu rằng như thế này coi như Bắc Miện đế chính thức thừa nhận thân phận của mình, trong lòng không khỏi vui vẻ, vuốt ve Ngọc Cốt không nói nên lời, sau một lúc lâu mới lúng túng nói tạ ơn.

Bắc Miện đế nhìn nữ tử ánh mắt sáng ngời, lập tức trong ánh mắt mờ đục cũng lóe lên tia vui mừng, dặn dò: “Về sau hai đứa các con ở bên nhau hòa thuận một chút, đừng cãi nhau”.

“Thần... thần nào dám cãi... thần sợ người muốn chết”. Chu Nhan lúng túng liếc nhìn Thời Ảnh một cái: “Lúc người tức giận, nhìn đáng sợ lắm, còn đánh thần đó”.

“Cái gì? Nó còn dám đánh con?” Bắc Miện đế bật cười, “Nếu về sau nó dám đánh con...”. Nhưng mà mới nói được một nửa, vẻ mặt tươi cười của Đế quân còn chưa tắt, cả người đã ngã về phía sau. Thời Ảnh lập tức lao tới trước giường thất thanh: “Phụ hoàng!”.

Chu Nhan hoảng sợ nhìn thấy Thời Ảnh thay đổi sắc mặt, xông lên giữ lấy cổ tay Bắc Miện đế, từ mười đầu ngón tay nhanh chóng dâng lên một luồng ánh sáng màu lam, khuếch tán vào mười ngón tay gầy guộc của lão nhân.

Chu Nhan chỉ biết đó là thuật tụ hồn phản phách, một trong những pháp thuật cao nhất của hệ Cửu Nghi, vô cùng hao phí linh lực. Nhưng dù vậy, ngay khi chú thuật phủ lên người lão nhân, nàng vẫn nhìn thấy hồn phách lão nhân bay ra từ thất khiếu, không thể giữ được.

“Không! Không cần miễn cưỡng!”. Giọng nói Bắc Miện đế suy yếu mà trầm thấp, giống như ngọn nến trước gió, thân thể hơi run rẩy: “Thời khắc... của ta... đã tới rồi... ta... đã... đợi... rất... lâu...”.

Thời Ảnh không mảy may để ý, vẫn tiếp tục sử dụng pháp thuật tiêu hao chân khí, nhỏ giọng nói: “Thiên hạ hỗn loạn còn cần người tọa trấn”.

“Ta... không chịu nổi nữa!”. Bắc Miện đế run rẩy toàn thân, ánh mắt bắt đầu rã rời, thì thào: “Vốn... vốn còn nghĩ muốn chờ... Đại Tư Mệnh trở về... đáng tiếc... không... kịp...”.

“Kịp!”. Thời Ảnh lạnh giọng: “Người phải cố gắng lên”.

“Không! Không cần!”. Bắc Miện đế thì thào, tay chân run lẩy bẩy dần lạnh ngắt: “Rất... rất khổ sở... dương thọ đã hết... lại kéo dài hơi tàn... mỗi giờ mỗi khắc... đều giống như bị dày vò trong luyện ngục... ta... ta không muốn chịu đựng nữa”.

Ngón tay Thời Ảnh khẽ run lên, ánh mắt khẽ thay đổi, không nói gì, bàn tay già nua tiêu tụy trong lòng bàn tay y nhẹ như không, không ngừng run rẩy giống như bị tra tấn. Tra tấn như vậy cũng đủ phá hủy ý chí muốn sống của một người. Một ông lão gần đất xa trời sao có thể chịu đựng thống khổ như vậy.

“Thời Ảnh... rất nhanh thôi... ta sẽ gặp được mẫu thân của con... ta sẽ xin bà ấy tha thứ... chỉ là con... Ảnh... con có tha thứ cho ta không?”.

Thời Ảnh hơi chấn động, cũng không trả lời, thần sắc phức tạp biến đổi. Chu Nhan nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của ông lão, cơ hồ hận không thể cất tiếng trả lời thay y. Nhưng dù sao nàng cũng biết tốt xấu, cố gắng nhin xuống, mím chặt môi đứng ở một bên nhìn phụ tử hai người.

“Đúng rồi, còn có một chuyện”. Bắc Miện đế thì thào, cố gắng nói ra thỉnh cầu cuối cùng: “Sau khi ta chết, hãy chôn ta cùng ca cơ Thu Thủy”.

Thời Ảnh ở bên giường nhìn phụ thân hấp hối, cảm giác tay mình cũng run lên. Y xuất gia từ nhỏ, khổ tu cả đời, tự cho là đã tu đến cảnh giới tâm lặng như nước, sống chết không sờn. Nhưng mà giờ khắc này, đối mặt với lời khẩn cầu của phụ thân trước lúc lâm chung lại vẫn không nhìn được mà tâm thần kích động, không kiềm chế được. Bi kịch cả đời của mình và mẫu thân đều do một tay ông ta tạo nên, nhưng người đàn ông cả đời bỏ rơi thê tử, trước lúc chết lại vẫn muốn được chôn chung một mộ với Giao nhân kia.

Người không hối hận với lựa chọn của bản thân, vậy mình có cần tha thứ hay không?

Chu Nhan nhìn Thời Ảnh lặng im không nói, nhìn không được vươn tay, đặt lên vai sư phụ. Khoảnh khắc đó nàng chột cả kinh, phát hiện thân thể Thời Ảnh đang run kịch liệt.

“Như người mong muốn!” Rốt cuộc y cũng thấp giọng nói ra một câu. Bắc Miện đế run rẩy, có một giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống. Ông vươn cánh tay khô gầy, co rút nắm chặt cổ tay đứa con trai, giọng nói mỗi lúc một suy yếu. Giọng nói thều thào đến mức phải áp tai vào mới có thể nghe thấy: “Chờ... chờ Đại Tư Mệnh trở về... con nói cho ông ta... ta... ta thực có lỗi... không thể đợi ông ấy trở về”.

Thời Ảnh khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì. Chỉ là trong nháy mắt, không biết có phải ảo giác hay không, Chu Nhan tựa như nhìn thấy trong đôi mắt y có ánh sáng lấp lánh lóe lên rồi lập tức biến mất. Nàng đứng bên chứng kiến, cũng cảm thấy lòng mình nghẹt thở như bị thắt lại.

Bắc Miện đế giữ xuống. Thời Ảnh bắt lấy cổ tay phụ thân, chần chừ một lúc rồi lại buông ra. Trong khoảnh khắc y buông tay ra, Bắc Miện đế trút ra hơi thở cuối cùng, ba hồn bảy vía suy kiệt, rốt cuộc không thể chống đỡ được nữa, tán loạn bốn phương. Trong hư không có cơn cuồng phong quét đến, hồn phách không thể nhìn thấy bằng mắt thường theo gió mà bay đi.

“A!” Chu Nhan kêu lên, lại cố gắng kiềm chế, nhưng mà Thời Ảnh không đợi phụ thân ngừng thở, liền quả quyết đứng lên, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, giống như là đang lẩn trốn cái gì.

Vì, vì sao người lại ra đi vào lúc này? Chu Nhan muốn đuổi theo nhưng lại không muốn lão nhân ra đi một mình, vẫn cứ do dự bên cạnh giường

một lát.

“Thu Thủy...” Trên giường bệnh, Bắc Miện để trút ra câu nói khẽ cuối cùng, lặng yên không tiếng động. Cái tên cả đời ông yêu say đắm, đến cuối đời vẫn ghi khắc trong lòng. Chu Nhan sững sờ tại chỗ, nhìn Bắc Miện để chậm chậm ngừng thở, đất trở như đảo lộn, có một loạn xúc động muốn khóc lên.

Đây... đây là sinh tử luân hồi sao? Có phải tương lai một ngày nào đó nàng cũng sẽ tiễn đưa phụ vương, mẫu phi như thế này không? Tuy rằng chẳng ai muốn nhưng lại bất lực.

Sinh tử luân hồi giống như thủy triều lên xuống, là sức mạnh hồng hoang không thể chống lại...

-----oOo-----

Chương 129: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 129: Đồng sinh cộng tử (1)

Một đêm dài vô tận.

Khi mặt trời vừa lên vào lúc hừng đông, có một người đi về cõi vĩnh hằng.

Không như mọi khi, nội thị tiến vào hầu hạ bữa sáng đã phát hiện để quân đã băng hà, lập tức kinh ngạc rời đi thông báo.

Chu Nhan ẩn thân sau rèm nhìn thấy tổng quan mang người từ bên ngoài vào, thở dài một hơi, rời khỏi hậu cung huyền ảo. Nàng tìm được Thời Ảnh trên thần miếu ở đỉnh Bạch tháp, đang đứng một mình dưới tượng thần chấp tay cầu nguyện. Trong thần miếu trống trải, ánh sáng nhạt từ mái vòm chiếu xuống, mênh mênh như biển cả khi nhìn từ ngoài cửa

vào. Mà bên kia tượng thần không một tiếng động chăm chú nhìn xuống khiến người khác tự kính sợ trong lòng.

Cách một chiếc rèm tung bay, Chu Nhan đứng từ xa nhìn bóng dáng bạch y không dám lên tiếng quấy rầy.

Không biết bao lâu rồi, mười năm ư, lần trước khi nhận được tin mẫu thân qua đời, thiếu niên thần quan đang tu hành trong hang đã không không chế được tâm ma, gào khóc như điên, để lại một dấu tay máu trên tượng đá, thậm chí còn thiếu chút đã giết chết nàng.

Mà lúc này đây, khi chúng kiến phụ thân sắp qua đời, y cũng đã có thể bình tĩnh hơn.

Đã nhiều năm quay đi, không chỉ bản thân nàng mà chính sư phụ cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều. Chu Nhan thở dài, nhẹ nhàng đi qua, quỳ xuống bên cạnh y khoanh tay lại, yên lặng thiền định.

Tiếng niệm chú kéo dài như nước, trên đỉnh Bạch tháp cao tới mây xanh, nhìn xuống Vân Hoang, đôi mắt song thần yên lặng nhìn đôi nam nữ trẻ.

Sau trăm lần niệm chú, Thời Ảnh đứng lên vẫn không nói lời nào, xoay người đi ra ngoài. Trong lòng nàng có chút bất an, vội đuổi theo nhẹ giọng: “Người không sao chứ?”.

Tuy rằng Thời Ảnh không nói chuyện, nhưng lại có biểu hiện khác thường, làm cho Chu Nhan không nhìn được lòng thâm kinh sợ. Nhưng mà không đợi nàng tiếp tục mở miệng, y bỗng nhiên dừng chân, quay đầu lại nhìn nàng. Ánh mắt này khiến cho nàng lập tức quên mất mình muốn nói gì.

“A Nhan”. Y nhỏ giọng, đột nhiên đưa tay ôm nàng vào lòng, nhất thời nàng quên mất mình muốn nói gì, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, mềm nhũn trong lòng y không dám nhúc nhích. Trong thần miếu cực kỳ yên tĩnh, đến mức nàng có thể nghe được nhịp tim của y. Hóa ra tim của y lại đập dữ dội như vậy, hoàn toàn trái ngược với sự bình tĩnh bên ngoài. Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn y, nhất thời sửng sốt. Y đang khóc ư?

Mặt mày y bất động, vô thanh vô tức, chỉ có nước mắt xẹt qua má, biến mất trong ánh nắng. Đó là lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy y rơi lệ. Chu Nhan xót xa, trái tim đau nhói, muốn nói lại thôi, chỉ vòng tay ra sau lưng yên lặng ôm chặt lấy y, gục đầu vào vai y. Giờ phút này không cần nói thêm lời gì nữa.

Nàng nhớ đến bộ dạng trầm mặc cô độc của y khi còn là thiếu niên, nhưng không ngờ trưởng thành rồi y vẫn như thế. Y từ nhỏ đã bị người

thân vút bỏ, sống trong thâm cốc, hiện giờ khó khăn lắm mới bù đắp lại được một chút ấm áp, nhưng khoảnh khắc ngắn ngủi lại nhanh chóng mất đi lần nữa. Trong hai mươi năm qua, y rất cuộc có bao nhiêu ngày được vui vẻ?

Lúc đó nàng bỗng nhiên không nhìn được thốt lên: “Đừng sợ, cho dù phụ vương mẫu hậu của chàng đều không còn, nhưng vẫn còn có ta, ta vẫn luôn bên cạnh chàng”.

Lời hứa được nói ra trước mặt song thần, ánh mắt nữ tử sáng như sao. Khoảnh khắc ấy trên đỉnh Bạch Tháp, dưới vòm trời xanh ngắt, Thời Ảnh ôm chặt lấy nữ tử xinh đẹp. Thân thể của nàng mềm mại nhỏ nhắn là vậy, nhưng lại cho y cảm giác như chỉ cần được ôm vào lòng là có thể chống lại sức mạnh tàn nhẫn của vận mệnh.

Chu Nhan không nói gì, chỉ mặc cho y ôm. Nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa lưng y. Thời Ảnh trầm mặc hồi lâu, nhịp tim dần bình ổn, cúi đầu nhìn nàng, trong mắt là bieri cảm phức tạp, bỗng nhiên mở miệng: “Chúng ta trở về hủy hôn ước đi!”.

“Hả!”. Chu Nhan giật mình không kịp phản ứng.

“Nếu chúng ta đã quyết định ở bên nhau, vậy phải hủy bỏ hôn ước của cả hai người”. Ánh mắt Thời Ảnh mãnh liệt, giọng nói bình tĩnh cứng cỏi: “Chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn còn muốn lấy Bạch Phong Lân ư?”.

“Đương nhiên là không rồi”. Nàng không hề do dự: “Ai thèm chứ”.

Y nhìn biểu cảm của nàng nhú mày: “Vậy nàng còn do dự gì nữa?”.

“Ta...” Môi run run, trái tim nàng đột nhiên trầm xuống.

“Nàng sợ Đại Tư Mệnh sao?”. Thời Ảnh nhìn kỹ vẻ mặt của nàng, nhú mày: “Ta nói rồi, bất kể ông ta uy hiếp nàng chuyện gì, chỉ cần có ta ở đây, nàng và những người nàng quan tâm đều không sao cả. Phụ vương nàng, mẫu phi nàng, tộc nhân nàng, kể cả tiểu Giao nhân mà nàng yêu thích kia nữa, tất cả bọn họ đều sẽ không sao. Lời hứa của ta, nàng có thể tin tưởng”.

“Ta đương nhiên là tin tưởng rồi”. Chu Nhan run lên: “Nhưng... không chỉ có như vậy”.

“Còn chuyện gì sao?”. Thời Ảnh ngạc nhiên nhìn nàng.

Chu Nhan nhìn y, ánh mắt bi ai, có một cảm giác sợ hãi mơ hồ thấm vào xương tủy, thì thào: “Chàng... chàng có thể bảo vệ mọi người. Nhưng ai có thể bảo vệ chàng đây?”.

“Bảo vệ ta?” Y có chút khó hiểu: “Tại sao?”.

“Bởi vì ta sẽ hại chết chàng!”. Toàn thân Chu Nhan phát run, rớt cuộc không thể khống chế được sợ hãi trong lòng, nói rõ bản khoán của mình: “Đại Tư Mệnh nói, ta mang số mệnh khắc chết nàng, nếu tiếp tục ở bên cạnh, sẽ khiến chàng lâm vào kết cục bi thảm. Nếu bởi vì ta mà chàng bị hại chết một lần nữa...”.

“Cái gì?” Thời Ảnh kinh ngạc, lại chỉ nhú mày: “Nàng đừng nghe ông ấy nói bậy”.

“Không! Không! Đại Tư Mệnh không nói bậy đâu”.

Giọng Chu Nhan không ngừng run rẩy, chứa đựng nỗi sợ hãi vô tận: “Ta sẽ hại chết chàng. Ta đã hại chết chàng một lần, không bao giờ được xảy ra lần thứ hai. Tinh Hồn Huyết Thệ cũng chỉ dùng được một lần, nếu lại xảy ra lần nữa...”.

“Đại Tư Mệnh thật sự nói vậy sao?”. Thời Ảnh không khỏi cau mày, giọng điệu khó dò. Khắp cõi Vân Hoang này, người sở hữu pháp thuật cao hơn mình, chỉ có Đại Tư Mệnh mà thôi. Y không thể nhìn được số mệnh của chính mình, nhưng lão nhân kia thật sự có thể nhìn thấy sao?

“Đúng vậy!” Chu Nhan rớt cuộc cũng nói ra nỗi sợ hãi trong lòng, giọng nói lại run rẩy: “Ta... ta không muốn lại phải thấy nàng chết một lần. Ta thà rằng tự mình phải chết cũng không muốn thấy chàng chết. Ta...”.

“Nói bậy!” Y đột nhiên lớn tiếng ngắt lời nàng. Chu Nhan bị y làm cho hoảng sợ không nói nữa. Ánh mắt Thời Ảnh trở nên vô cùng nghiêm túc, mơ hồ mang theo tức giận, lóe lên tia sáng, càng nhìn càng tức giận: “Hóa ra là như vậy à, A Nhan, không ngờ nàng lại che giấu ta nhiều chuyện như thế!”.

Y nhìn nàng, giọng nói không biết là nhẹ nhõm hay tức giận: “Đừng có nghe Đại Tư Mệnh nói hươu nói vượn!”.

“Nhưng ông ấy là Đại Tư Mệnh mà!”. Chu Nhan có chút không phục: “Ông ấy... ông ấy còn lợi hại hơn chàng. Lời ông ấy nói sao ta dám không nghe. Sao ta dám mạo hiểm với tính mệnh của chàng được!”.

Nghe nàng nói chắc chắn như vậy, ánh mắt Thời Ảnh càng lạnh lùng, gần như đã hàm chứa tức giận cùng sát khí: “Hừ tên già kia!” Y dừng lại nghiêm túc nhìn nàng: “Nghe ta nói này, A Nhan, ta không biết Đại Tư Mệnh đã nói gì với nàng sau lưng ta, nhưng bất kể ông ta đã nói cái gì, nàng cũng không cần phải tin. Không phải trước kia ông ta từng tiên

đoán, nói nếu ta gặp một nữ nhân trước năm mười tám tuổi, ta sẽ chết vì nữ nhân đó sao?”.

“Đúng vậy!” Chu Nhan run giọng: “Cho nên... cho nên chàng mới bị ta giết!”.

“Không! Không phải như thế!”. Thời Ảnh nhìn nàng, quả quyết lắc đầu: “Ta đúng là chết vì nàng, nhưng lại sống lại nhờ nàng. Chuyện này Đại Tư Mệnh có đoán được không?”.

Chu Nhan lập tức ngẩn người, chỉ ngạc nhiên nhìn y. Đúng vậy, Đại Tư Mệnh chỉ nói Thời Ảnh sẽ chết vì nàng, nhưng sao không tính được y sẽ sống lại vì nàng?

“Nếu nàng rời đi chỉ vì chính nàng muốn thế, ta cũng không làm gì được. Nhưng nếu nàng chỉ vì một lời tiên đoán của Đại Tư Mệnh mà buông tay, thì thật nực cười mà!”.

Thời Ảnh nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, giọng nói cũng nghiêm khắc: “Ta dạy nàng đã nhiều năm như vậy, sao lại dạy thành đầu heo thế này!”.

“Ta...” Y nói nặng lời như vậy, nàng vốn là nên tức giận, nhưng không hiểu sao lại thấy có chút mừng rỡ, thì thào: “Thật không? Lời nói của Đại Tư Mệnh cũng không nhất định là đúng ư?”.

“Đương nhiên!” Thời Ảnh lạnh lùng nói: “Ta có thể khẳng định, ông ta chỉ hù nàng chơi thôi!”.

“Thật không?” Trái tim nàng mừng như điên nhưng vẫn lo lắng: “Nhưng lỡ như...”.

“Không có lỡ như!”. Y ngắt lời nàng đầy dứt khoát: “Nàng không được để ông ta lừa”.

Chu Nhan yên lặng không dám nói thêm nữa, trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, không khỏi đỏ hoe mắt ghen ngào dứt quãng: “Ta vẫn không thể ở bên chàng, bởi vì ở trong tay Đại Tư Mệnh có một đạo thánh chỉ!”.

“Thánh chỉ gì?”. Y giữ bả vai nàng nghiêm túc thúc giục: “Đừng khóc, nói rõ đầu đuôi cho ta nghe nào!”.

Nàng lau nước mắt, gạt bỏ hết thủy bấn khoản, kể hết mọi chuyện xảy ra trước nay cho y nghe, từ khi Đại Tư Mệnh ở trong thần miếu ra điều kiện, bắt đầu truyền thụ Tinh Hồn Huyết Thệ cho nàng, cho đến khi Đại Tư Mệnh lấy tính mạng cha mẹ tộc nhân ra uy hiếp nàng, khiến nàng trên đỉnh Mộng Hoa nói lời trái lòng, chia tay y. Mỗi lần nàng nói đến

một chuyện, thần sắc Thời Ảnh lại càng thêm tức giận, dần dần cả gương mặt tối lại, ánh mắt vô cùng đáng sợ.

“Không ngờ còn có chuyện thế này!” Y nhỏ giọng lầm bầm: “Chẳng trách!”.

Đúng vậy, đối với một người nhiệt tình tùy tính không sợ trời không sợ đất như nàng mà nói, trừ phi dùng tính mạng những người thân thiết nhất, nếu không làm sao có thể khiến nàng cúi đầu chịu nghe theo sắp xếp. Nhưng cho dù là như thế, đến khi nghe thấy tin y sắp thành thân, nàng vẫn liều mạng chạy đến đây, biết rõ không thể nào, lại vẫn châu chấu đá xe, gặp mặt y một lần, chỉ sợ nếu không như vậy thì về sau bọn họ sẽ chia lìa mãi mãi.

“Ta không muốn hại chết chàng, cũng không muốn hại chết cả tộc. Ta không còn cách nào khác!” Nói xong Chu Nhan rớt cuộc khóc òa, run rẩy cả người.

“Là ta không tốt, ta vốn đã đồng ý với Đại Tư Mệnh nên trách xa chàng một chút, thế mà... thế mà ta còn chạy đến đây. Nhất định là ta bị ma ám rồi”. Thời Ảnh lặng thinh nghe, nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôm chặt nàng vào trong lòng, thấp giọng nói một câu: “May mà nàng bị ma ám nên mới chạy đến Tử thần điện tìm ta, nếu không cả đời này chúng ta sẽ lỡ làng như vậy”.

“Hà?” Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn y, trong ánh mắt toát ra một tia mừng vui, “Nàng biết không? Nàng đã tỏ thái độ, cho nên ta đã quyết tâm không bao giờ tìm nàng nữa. May mà nàng đã đến tìm ta. A Nhan, ta thật sự biết ơn, bởi vì nàng đã dũng cảm như thế!”. Giọng nói của y hàm chứa một loại dịu dàng trước nay chưa từng có, khiến nàng nghe xong cũng thấy rung động.

“Vậy sao?” Chu Nhan không khỏi ưỡn ngực: “Không phải chính chàng đã bảo ta phải tin tưởng chính mình sao? Chỉ cần ta muốn ta sẽ luôn làm được, cũng sẽ luôn kịp”.

Thời Ảnh không ngờ nàng sẽ dùng những lời mình dạy năm đó vào trong trường hợp này, nhất thời không nói gì. Y yên lặng giơ tay lên vuốt ve đuôi tóc của nàng, ánh mắt biến ảo không ngừng, giống như đang nghĩ vấn đề gì, trầm mặc một lát, nói: “Nếu trước khi chết, phụ vương đã hủy bỏ hôn ước thay ta. Vậy thì hiện tại, nàng cũng trở lại hủy bỏ hôn ước của nàng đi!”.

“A! Ta... ta sợ phụ vương sẽ đánh chết ta mất”. Chu Nhan cứng đờ cả người, nói sự thật, giọng nhỏ đi: “Lần trước ta đào hôn, bây giờ khó khăn lắm ông ấy mới chột được mối hôn sự cho ta, nếu lại đòi hủy nữa, ta sợ ông ấy...”.

Thời Ảnh nhíu mày nói: “Vậy chuyện này để cho ta xử lý đi!”.

“Xử lý thế nào? Tính tình phụ vương ta rất thất thường!” Trong lòng Chu Nhan bất an, bỗng nhiên lóe sáng: “Ồ, nếu ông ấy tức giận, hay là ta nói, chúng ta đã gạo nấu thành cơm, có thai rồi, chắc chắn ông ấy sẽ không mắng ta nữa!”.

Sau một lúc lâu Thời Ảnh vẫn không nói gì, dùng một loại ánh mắt khó mà hình dung được nhìn nàng. Nàng nhìn về mặt của y vội vàng cúi đầu thì thào: “Ta... ta chỉ nói chơi vậy thôi!”.

Thời Ảnh nhíu mày: “Nàng học từ ai? Ta cũng không nhớ đã dạy nàng cái này?”.

“Làm gì có ai dạy”. Nàng cũng không xấu hổ, hùng hồn nói: “Tuyệt Oanh vừa nói cậu ấy mang thai, ngay cả đế quân cũng bị dọa, lập tức hạ chỉ hủy bỏ hôn ước của cậu ấy. Chiêu này dùng được đấy, phụ vương mà nghe xong cũng sẽ bị dọa hết hồn cho coi!”.

Thời Ảnh bất đắc dĩ cười khổ: “Xích vương là người nóng nảy cứng rắn, làm sao có thể bị dọa được? Nàng nói như vậy hơn phân nửa khả năng còn bị đánh dữ hơn”.

“Không sao! Bằng bất cứ giá nào, ta cũng không thể gả cho tên Bạch Phong Lân kia”. Nàng lại vô tư không sợ, dựa vào cánh tay y: “Dù sao phụ vương cũng không thể đánh chết ta! Có Tinh Hồn Huyết Thệ, chúng ta đã đồng sinh cộng tử rồi, ông ấy cũng không dám giết chàng mà”.

Thời Ảnh nhìn về mặt của nàng, không khỏi nở nụ cười, vỗ vai nàng: “Đừng lo lắng”. Y thấp giọng nói: “Chuyện sẽ được giải quyết thôi. Nàng về trước đi!”.

“Đi đâu?”. Nàng giật mình.

“Quay về phủ Xích vương đi!”. Y nói: “Nàng đã khiến cho cha mẹ thất vọng rồi, trở về nhớ nói lời xin lỗi”.

“Chắc sẽ không đâu mà!” Nàng mạnh miệng lưu luyến: “Mấy năm nay ta chạy ra ngoài suốt, họ cũng đã quen rồi!”.

“Trở về giải thích!” Giọng nói Thời Ảnh bỗng nhiên nghiêm khắc: “Nhân lúc nàng còn có thể giải thích!”.

Chu Nhan bị giọng điệu của y làm cho hoảng sợ, rụt vai lại, nhưng mà rất nhanh, giọng nói của y lại thấp xuống: “Cho dù giữa cha mẹ và con cái luôn có khoảng cách, cũng có giới hạn, nhưng đừng giống như ta, đợi đến khi cả hai đều không còn mới biết trân trọng, cũng đã muộn!”.

Mãi cho đến giờ khắc này, trên mặt y mới thoáng hiện lên tia đau thương, trái tim Chu Nhan đột nhiên đau xót, nàng nắm chặt tay y, vùi mặt vào lòng y, cúi đầu gọi một tiếng: “Su phụ!”.

“Nàng về nhà trước đi, ta phải đi xử lý chút chuyện hậu cung”. Thời Ảnh thở dài: “Phụ hoàng băng hà rồi, có rất nhiều chuyện phải xử lý, không thể chậm trễ dù chỉ một chút”.

“Được rồi!” Chu Nhan lại lưu luyến, không muốn buông tay y: “Bản thân chàng cũng phải cẩn thận đấy!”.

-----oOo-----

Chương 130: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 130: Đồng sinh cộng tử (2)

“Ừ!” Thời Ảnh gật đầu, nhìn nàng chuyên chú, vẫn không nhịn được giờ tay chạm lên hai má nàng, khoảnh khắc kia Chu Nhan không khỏi rùng mình, theo bản năng rụt đầu lại.

“Sao vậy?” Y hơi nhíu mày.

“Ta... ta tưởng chàng lại muốn đánh ta”. Nàng xấu hổ thấp giọng: “Nên theo bản năng mới...”.

Thời Ảnh dờ khóc dờ cười nói: “Yên tâm, từ nay về sau ta sẽ không đánh nàng nữa”.

“Thật không?” Ánh mắt Chu Nhan sáng lên, như nghe được chuyện tốt nhất trên đời: “Chàng nói lời phải giữ lời đấy nhé, sau này bất kể ta gây ra chuyện gì, chàng cũng không được đánh ta đó”.

“Ừ!” Y gật đầu đầu đồng ý. Nàng biết sư phụ một lời đáng giá ngàn vàng thì thở phào một hơi như vớ được kim bài miễn tử, mừng như điên, giận dữ: “Làm ta giận muốn chết, lần trước ở Hoắc Đồ Bộ ta chỉ có đào hôn mà thôi, vậy mà bị chàng đánh cho sưng cả mông, về sau không cho chàng đánh ta nữa đó”.

Thời Ảnh hơi lúng túng, sắc mặt khó tả: “Đừng nhắc lại chuyện đó nữa”.

“Hả!” Chu Nhan lần đầu nhìn thấy biểu cảm kỳ quái trên mặt sư phụ, không khỏi nghĩ đến muôn giờ tay gheo một cái, nhưng mà tay mới vừa mới nhắc đã bị Thời Ảnh khống chế, phút chốc hô hấp của y lại bắt đầu rối loạn, ngón tay không tự chủ khẽ run lên.

“Chàng sao vậy?” Nàng vẫn ngây thơ chẳng biết gì, Thời Ảnh cũng không tiếp tục dây dưa với nàng, buông tay ra nói: “Trời sáng rồi, để Trùng Minh đưa nàng trở về đi, nhớ rõ đừng nói lung tung, đừng chọc phụ vương tức giận, chờ ta đến xử lý nhé”.

Giọng nói của y thật dịu dàng, Chu Nhan nghe mà tim nhũn ra, vừa muốn nhào vào cọ thêm mấy cái, Thời Ảnh đã xoay người vẫy thêm mấy cái gọi thần điều Trùng Minh.

Khi thần điều Trùng Minh giương cánh bay lên, Chu Nhan dựa vào lưng thần điều, quay đầu nhìn y, mặt đỏ hồng, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ bảo: “Hôm nay, ta rất vui đó”.

Khóe miệng Thời Ảnh vẽ nên nét cười, hơi gật đầu: “Ta cũng vậy”.

Đợi đến khi bóng nàng đã biến mất phía chân trời, dưới bầu trời đêm, Thời Ảnh thở sâu, nhắm mắt như muốn bình ổn lại tâm trạng, đợi đến khi có thể chôn vùi hết tình cảm xúc động thì mới xoay người đi xuống khỏi Bạch Tháp, một lần nữa quay trở về Tử Thần điện.

Y mới vừa đi đến chân đỉnh Bạch Tháp, tổng quản đại nội chờ đã lâu liền đi lên đón, nói một tràng: “May quá, đã tìm được ngài rồi, Hoàng thái tử, à không, Đế quân, tiên đế đã băng hà rồi, chiếu thư đã soạn xong, một canh giờ nữa sẽ lâm triều. Chư vị phiên vương sắp tụ họp đầy đủ, ngài có muốn nghỉ ngơi một chút để chuẩn bị không ạ?”.

Thời Ảnh trầm lặng giây lát rồi lắc đầu: “Không cần!”.

Y cúi nhìn nhẫn thần Hoàng Thiên trên tay, đột nhiên hỏi: “Đã tìm được nhẫn thần Hậu Thổ chưa?”

Không đề phòng Hoàng thái tử sẽ đột nhiên hỏi chuyện, tổng quản đại nội vội vàng bẩm báo: “Từ sau khi hoàng hậu Bạch Yên qua đời, nhẫn thần Hậu Thổ do Thanh phi người chấp chương hậu cung bảo quản, hiện giờ Thanh phi đã bị xử tội, thuộc đã phải người tịch thu tài sản trong điện Thanh Hoành, nhất thời vẫn còn chưa...”.

Thời Ảnh khẽ nhíu mày, “Thị nữ tâm phúc bên người bà ta đâu?”.

“Tra khảo các thị nữ rồi ạ, bọn họ nói...” Tổng quản đại nội do dự giây lát, vẫn quyết định nói thẳng: “Nói nhẫn thần Hậu Thổ vốn được Thanh phi cất trong hộp gỗ bên gối, nhưng bỗng nhiên có một ngày hóa thành một luồng ánh sáng bay ra ngoài cửa sổ không thấy nữa ạ”.

“Cái gì?” Thời Ảnh không khỏi ngạc nhiên. Tổng quản đại nội nói: “Các cung nữ đều nói là bởi vì Thanh phi không đủ tư cách bảo quản nó. Nhẫn thần Hậu Thổ chỉ dành cho người kế thừa Hoàng hậu, nhẫn thần có linh tính, cho nên mới tự động rời đi”.

Thời Ảnh nhăn mày: “Có dùng thuật đọc tâm với các cung nữ không?”.

“Có dùng ạ”. Tổng quản đại nội gật đầu: “Họ nói thật ạ”.

Thời Ảnh lần nữa rơi vào thình lạng, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào lan can, mặt trầm như nước: “Nói không chừng việc này là Thanh phi bày ra, lợi dụng người kém hiểu biết, cất giấu nhẫn thần Hậu Thổ làm của riêng”.

Tổng quản đại nội vội vàng bổ sung một câu: “Xin điện hạ yên tâm, nô tài nhất định sẽ tiếp tục điều tra đến cùng”.

Thời Ảnh ngẫm nghĩ, hỏi: “Bình thường Thanh phi đi những đâu?”.

“Bình thường Thanh phi chỉ ở trong điện thôi ạ, rất ít khi rời khỏi Hoàng thành. Ngày thường bà ấy cũng chỉ qua lại giữa Tử Thần điện và Thanh Hoành điện”. Đại nội tổng quản trả lời: “Gần đây nhất, theo nghi lễ mỗi năm một lần, bà ta đến thần điện trên đỉnh Bạch Tháp để bái tế thần linh, hành tung vô cùng đơn giản ạ”.

“Nói như vậy, thần giới Hậu Thổ phần nhiều vẫn còn ở trong đế đô”.

Thời Ảnh căn dặn: “Việc này không phải là chuyện nhỏ, người phái người lập tức đi tìm, nếu không tìm thấy thì mang đầu về đây”.

“Vâng ạ!” Tổng quản đại nội vội vàng lĩnh mệnh lui ra ngoài.

Trước hừng đông, bầu trời u ám, Chu Nhan cười thần diệu Trùng Minh đáp xuống hậu viện phủ Xích vương, rón rén nhảy xuống nhanh chóng chạy vào trong phòng, sợ lại làm kinh động đến phụ thân. Nhưng nàng vừa đến được cửa viện thì đã bị bắt sống tại trận”.

“Ôi bà cô tổ của ta, sao bây giờ người mới về vậy?”. Thịnh ma ma vẫn đang canh ở cửa phòng, liếc mắt thấy nàng lập tức nắm chặt tay: “Làm ta nóng lòng muốn chết”.

Nàng sợ đến mức giật mình một cái nhìn xung quanh: “Suyt! Đừng đánh thức phụ vương!”.

“Người cũng biết sợ sao?” Thịnh ma ma nhìn thấy biểu tình sợ sệt của nàng thì không biết nên khóc hay nên cười: “Yên tâm! Vương gia không ở đây! Một canh giờ trước ngài ấy nhận được tin mật từ hậu cung, nói để quân băng hà giữa đêm, vương gia không đợi đến lúc lâm triều đã vô cùng lo lắng, lập tức tiến cung rồi”.

“Tiến cung rồi ư?” Chu Nhan thở dài một hơi, thì thào: “Thật tốt quá, cuối cùng cũng không bị ai mắng rồi. Phụ vương... phụ vương có biết ta cả đêm không về không?”.

“Sao lại không biết chứ. Vương gia sốt ruột lắm đó. Bà cô tổ của ta ơi, người mới chạy đi đâu đó?”. Thịnh ma ma lo lắng không thôi, lôi kéo nàng xem xét một hồi, đột nhiên kêu lên: “Trời ạ, người... người làm sao... có phải bị bắt nạt không?”.

“Bắt nạt?” Nàng lại sững sốt một chút: “Ai dám bắt nạt ta?”.

“Vết vết hồng trên cổ người là thế nào?”. Lão ma ma dù sao cũng là người nhạy bén, ánh mắt sáng như đuốc nhìn quét một lượt từ trên xuống dưới nàng, không khỏi thay đổi sắc mặt: “Trời ạ, quận chúa, người... người chẳng lẽ đã... kẻ đáng chết nào sao lại dám bắt nạt người. Người mau nói xem rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”.

“Ta... ta không sao... bà đừng nói lung tung chứ”. Mặt Chu Nhan đỏ đến tận mang tai, ấp úng nửa ngày, đột nhiên giậm chân: “Dù sao... dù sao cũng không phải ta bị người ta bắt nạt, cho dù có cũng là ta bắt nạt người ta. Bà cũng đừng hỏi han dài dòng nữa đi”.

“Thật sự không có chuyện gì chứ?”. Thịnh ma ma nhìn tiểu nha đầu từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thấy không đúng: “Bà cô tổ ơi, người sẽ nhanh chóng được gả vào Bạch vương phủ, cả một đêm không về, lỡ như bị truyền ra ngoài thì phải làm sao?”.

“Ai làm người nấy chịu!”. Chu Nhan cảm thấy mặt mình nóng lên, nhưng vẫn gân cổ lên cãi: “Yên tâm, ta sẽ chính miệng nói lại với phụ vương”.

“Cái gì!” Thịnh ma ma không ngờ quận chúa một câu đã thừa nhận, ngược lại không thốt nên lời, chán nản ngồi xuống ghé lẩm bẩm: “Chuyện này đúng là phiền toái rồi đây, không biết phải ăn nói với phủ Bạch vương thế nào. Tuy nói người đã được gả đi một lần, nhưng cả lục bộ đều biết lúc đó người chưa hề viên phòng, lúc này người...”.

“Sao ta phải giải thích với họ chứ?”. Chu Nhan giậm chân, kiên quyết nói: “Đẳng nào ta cũng sẽ không lấy Bạch Phong Lân đâu”.

“Cái gì?” Thịnh ma ma chấn động: “Chẳng lẽ lần này người lại muốn đào hôn nữa ư?”.

“Ta...” Chu Nhan vốn nghĩ muốn giải thích vài câu, nhưng lại không muốn nhắc đến Thời Ảnh, chỉ có thể giậm dừ nói: “Dù sao cũng không cần bà lo đâu”.

Thịnh ma ma biết quận chúa từ bé đã là một cô gái có chủ kiến, nhìn nàng tức giận như vậy chỉ có thể khéo léo đổi đề tài: “Quận chúa đói bụng chưa, có cần ta xuống bếp mang gà hầm lên không?”.

Chu Nhan lăn lộn cả đêm vẫn chưa được nghỉ ngơi, vừa trở về đã lại bị tra hỏi từ đầu đến chân một lượt, không khỏi thấy phiền, nổi giận nói: “Không ăn! Ta mệt rồi, bà đi ra ngoài đi! Không ai được vào làm phiền ta đó!”.

Sau khi đuổi Thịnh ma ma ra ngoài, nàng một mình ngồi xuống, vừa mới cởi áo ngoài đi ngủ, lại liếc mắt nhìn chính mình trong gương, quả nhiên có mấy vết đỏ trên cổ. Nàng bỗng nhiên hiểu ra vì sao Thịnh ma ma lại đoán được chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhất thời đỏ mặt, vội vàng vùi mình vào chăn. Ôi, đã sắp đến giờ Mão rồi, Tử Thần điện cũng chuẩn bị lâm triều, Đế quân băng hà, lục bộ tụ họp đầy đủ, hôm nay chắc chắn sẽ nổ ra sự kiện lớn. Hiện... hiện tại chắc chàng bận rộn lắm, sẽ nhanh chóng từ Hoàng thái tử trở thành Đế quân. Chuyện của cả Vân Hoang từ nay về sau đều cần chàng quán xuyến, cho dù có ba đầu sáu tay cũng khó có thể chu toàn hết được, không biết khi nào thì... thì chàng sẽ đến tìm ta? Liệu ngày mai có thể không? Nói không chừng đợi lát nữa chìm vào giấc ngủ sẽ lại mơ thấy...

Trước khi chìm vào mộng, trong lòng nàng đầy suy tư, thấp thỏm cùng chờ mong.

-----oOo-----

Chương 131: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 131: Ác mộng vô tận (1)

Vào đúng cái đêm Chu Nhan ngủ lại đỉnh Bạch Tháp, trong một hậu viện bí mật ở Diệp Thành, có một giếng cổ sâu thăm không ngừng gợn sóng, tựa như một con mắt khổng lồ sâu không đáy, không gió, không ánh sáng, chỉ có làn nước lạnh như băng tụ rồi lại tan, vây kín lấy một đứa bé đang lơ lửng, đó chính là Tô Ma đã bị lừa vào trong đó. Cậu nhắm chặt con ngươi, chậm chậm chìm nổi trong đáy giếng, giống như rơi vào mộng cảnh. Tuy rằng trông đứa bé giống như đang ngủ, nhưng cánh tay gầy guộc lại không ngừng vùng vẫy, như thể đang dùng hết sức để bơi về một hướng không hề dừng lại.

Nhưng bất kể cậu có cố gắng giãy dựa thế nào, thân thể lại vẫn bị vây hãm tại chỗ, không di chuyển chút nào.

Cậu đang bơi đi đâu?

Xa xa trong ảo cảnh, cậu rất nhanh sẽ đến được bên tàu phía Nam để đô, mặc dù đang ở trong mộng, cũng mới qua bốn ngày rưỡi mà thôi. Đúng vậy, tiểu tử này thật sự là liều mạng, thật đáng thương!

Tất cả lời nói như đều phát ra từ một nơi, chứa đựng nỗi thương xót nhìn xuống dưới. Ba vị trưởng lão cao nhất Hải quốc đứng xung quanh miệng giếng sâu, cúi đầu nhìn xuống đứa bé bị nhốt trong giếng nước tối đen, thở dài bàn luận.

Dưới chân bọn họ, vô số chú ngữ phát ra ánh sáng màu vàng, quay xung quanh miệng giếng, giống như quán miệng giếng thành một cái kén thần, mà bên trong cái kén kia, đứa bé cô độc bị nhốt trong một cõi mộng được ba vị trưởng lão dặt lên, mắt nhắm nghiền không thể tỉnh lại.

“Nên để cho nó lên bờ đi!” Giản trưởng lão có chút không đành lòng: “Đứa bé này đã sắp kiệt sức rồi”.

“Cũng đã đến lúc!” Tuyên trưởng lão nhìn biểu cảm của đứa bé, giơ tay lên, ở nơi đầu ngón tay xẹt qua, nước giếng tĩnh mịch bỗng nhiên gọn sóng, giống như một luồng ánh sáng nhô lên cao dưới ánh trăng lạnh lạng. Mặt nước huyền hóa trong giây lát ra một bức tranh mỹ lệ, đó là Đê đô Già Lam nguy nga, trung tâm Kính Hồ, ngựa xe như nước, áo quần như hoa, ồn ào náo nhiệt trông rất sống động. Cảnh mộng này có thể làm ra giống y như thật đến mức độ này, lần đầu nhìn được sức mạnh của loại cảm chú này, ngay cả Thanh trưởng lão cũng không khỏi tán thưởng: “Quả nhiên là khó phân biệt thật giả”.

“Đại Mộng thuật cũng không phải tạo ra cảnh mộng vô căn cứ, mà là mượn sự thật mà tái dựng nên thôi. Hiện tại chúng ta đang dùng Kính Hồ như một tấm gương phản chiếu nhiều cảnh tượng thế gian xuống đáy nước!” Tuyên trưởng lão nói với hai vị còn lại: “Chỉ có phản chiếu ngược lại thế giới thật, mới có thể tạo ra cảnh mộng hoàn mỹ không tì vết. Nhưng mà nhóc con này rất tinh tường, nếu có chút sơ hở nào, chỉ sợ sẽ bị nhìn thấy thôi”.

“Giản trưởng lão gật đầu, nhìn thấy ở nơi sâu nhất nơi đáy nước, đứa bé đang bị vây khốn trong cảnh mộng rõ ràng có một chút nghi ngờ.

“Ông phản chiếu cảnh tượng Đê đô chân thật phản chiếu xuống, tạo ra kết giới Đại Mộng, đương nhiên là không cần lo lắng. Chỉ là lỡ như người mà đứa bé kia muốn gặp cũng đang bị phản chiếu vào trong đó thì sao?”.

“Yên tâm! Tất cả mọi chuyện xảy ra trong ảo cảnh đều do chúng ta không chế!” Tuyên trưởng lão nói: “Trong lòng đứa bé này có quá nhiều bất an cùng sợ hãi, chúng ta chỉ cần khuếch đại nội tâm tăm tối của nó, thì có thể đánh tan ý chí của nó mà thôi, từ đó ảnh hưởng đến suy nghĩ nội tâm của nó từ chính ảo cảnh này”.

“Vậy thì tốt rồi!” Hai vị trưởng lão khác thở phào.

“Đi thôi!”. Tuyên trưởng lão nói với đứa bé đang ngủ say trong giếng, giơ tay hướng về phía ảo cảnh: “Đi tìm người mà ngươi muốn tìm, đi

gặp thứ thuộc về vận mệnh của người đi!”.

Trong ảo cảnh, đường bờ biển nơi Đê đô hiện ra, bến tàu thành Nam đã hiện ra trước mắt. Đứa bé nằm giữa cái kén kính ngạc, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng giống như đã đến được Đê đô sau một hành trình dài đến kiệt sức. Tuyên trưởng lão quay đầu nhìn hai đồng liêu, ánh mắt nghiêm nghị nói: “Hải hoàng sắp đi vào ảnh cảnh của ngài rồi, chuẩn bị ôn chưa?”.

Cùng lúc đó, Chu Nhan cũng chìm vào giấc mộng của nàng. Trái ngược với mong muốn của nàng trước khi đi ngủ, nàng cũng không mơ thấy Thời Ảnh, ngược lại, nàng mơ thấy mình một mình nữa trở lại bên Kính Hồ. Đó là bên ngoài thành Nam đê đô. Mặt hồ chiếu rọi ánh trăng lấp lánh ánh bạc đẹp đến khôn tả. Thế giới bên hồ vô cùng phồn hoa, phản chiếu vào mặt hồ thành một cảnh mộng rục rờ. Nàng đứng bên hồ kính ngạc nhìn cảnh mộng, bỗng nhiên có một cảm giác kỳ quái. Cảnh tượng này hình như có gì đó không đúng. Nàng còn chưa hiểu rõ rốt cuộc không đúng chỗ nào, thì từ sâu trong làn nước có một thứ gì mềm rũ nhô lên. Đó là một chiếc bóng nhanh nhẹn, giống như một Giao nhân đang nhanh chóng bơi về phía nàng. Đó là gì? Là cá, hay một Giao nhân? Giao nhân kia... là Uyên sao?

Giây phút đó, loại cảm giác kỳ quái kia mỗi lúc một trở nên mãnh liệt. Nàng đang nằm mơ sao? Giấc mơ này giống như vừa mới được dệt nên. Khi bóng dáng kia ngày một tới gần, ở trong mơ, theo bản năng nàng lui lại mấy bước. Rầm một tiếng, mặt nước vỡ vụn, có cái gì đó đi ra...

Bơi dưới đáy nước hóa ra lại là một đứa bé, cùng lắm mới chỉ sáu bảy tuổi, thân hình nhỏ bé gầy yếu, ánh mắt sáng ngời, nhìn thấy nàng trên bờ biển thì vui mừng cực độ gọi lớn: x

“Ô Ma!” Nàng nhận ra đứa bé kia, giật mình: “Sao đệ lại ở nơi này?”.

“Tỷ tỷ!” Đứa bé kia nhanh chóng bơi lại, nổi lên trên mặt nước gọi nàng thật to: “Tỷ tỷ!”.

“Ô Ma!” Nàng vội vàng cúi người, muốn bắt lấy tay cậu: “Mau lên đây đi!”.

Nhưng mà kỳ lạ là cái bắt tay kia lại rơi vào khoảng không, tay nàng nắm lấy cánh tay Ô Ma, lại giống như bắt vào một cõi mộng, lập tức bởi vì nàng dùng sức quá mạnh, không kịp thu người đã ngã xuống hồ.

“Ô Ma!” Nàng ở trong nước gọi to trước kia chìm xuống: “Ô Ma!”

“Tỷ tỷ!” Đứa bé kia cũng liều mạng muốn giữ lấy cánh tay nàng, nhưng mà một chuyện kỳ dị đã xảy ra. Đúng lúc bọn họ đã gần như bắt được

tay nhau, cố gắng vươn ra một cách tuyệt vọng mấy lần, tay nàng lại quơ qua cánh tay đứa bé giống như rơi vào hư không. Chuyện gì đây? Rõ ràng nàng đã ở ngay bên cạnh đứa bé, nhưng làm thế nào cũng không thể chạm được vào nó.

Nỗi sợ hãi và lo lắng đã không chế nàng, Chu Nhan liều mạng vươn tay về phía đứa bé, quơ tay lung tung nhưng vẫn không thể nào chạm được tới bất cứ thứ gì. Giữa bọn họ lúc đó giống như có một bức tường vô hình ngăn cách, không sao vượt qua được.

Nước hồ lạnh băng chảy vào thất khiếu của nàng, nhân chìm toàn bộ thị giác cùng thính giác. Tô Ma liều mạng vươn tay về phía nàng lớn tiếng gọi: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”.

“Tô Ma! Tô Ma!” Nàng ở trong nước cũng lớn tiếng gọi. Nhưng mà cho dù nàng gọi thế nào, Tô Ma cũng hoàn toàn giống như không thể nghe được, gần nhau trong gang tấc, đứa bé liều mạng đưa tay muốn bắt lấy tay nàng nhưng vẫn không thể chạm tới.

Bức tường trong suốt lặng yên ngăn cách giữa hai người.

“Sao cô ta lại ở chỗ này? Mau tách bọn họ ra!” Trong cơn mê man, một giọng nói hoảng hốt vang lên, không biết là từ đâu truyền đến, mơ hồ truyền vào bên tai nàng: “Không ngờ cô ta có thể xâm nhập được vào đây! Không xong! Tuyệt đối không thể để bọn họ gặp nhau trong Kính tượng!”.

“Ai? Là ai đang nói đây?” Nàng bị một sức mạnh không chế, giống như mắc kẹt trong một bức tường vô hình, không không chế được chính mình, chỉ liều mạng giãy dụa, càng giãy càng lún sâu, càng đi xa khỏi Tô Ma. Nước hồ tràn đầy mũi miệng khiến cho nàng dần dần không thể hô hấp. Tất cả cảm giác đều trở nên mờ lung xa vời. Đó là cảm giác gần đến cái chết.

Không! Không! Nàng đã thề hẹn với sư phụ, nàng quyết không thể chết ở đây!

Trong khoảnh khắc ấy, theo tiếng gọi mãnh liệt từ nội tâm, thân thể nàng gần như có thể di chuyển, nàng dốc sức giãy dụa kêu cứu. Bỗng nhiên từ trên trời có một tia sét mạnh mẽ bổ xuống, đợi đi khi sức mạnh này biến mất, nàng lập tức có cảm giác hô hấp trở nên dễ dàng rồi.

“Tô Ma!” Nàng thất thanh gọi to, đứng phắt dậy. Khoảnh khắc tiếp theo, nàng phát hiện mình đã tỉnh lại ở trong phòng, toàn thân phát run, ho khan dữ dội. Xung quanh vẫn là đồ đạc quen thuộc, bên ngoài trời cũng

đã hùng đông. Có một loại hơi thở quý dị vờn quanh phòng, nàng phát hiện cả người đầy mồ hôi, giống như vừa ngâm nước mà ra, ho ra máu tươi.

Sao lại thế này? Vừa rồi nàng gặp ác mộng ư?

Chu Nhan kinh ngạc ngồi thất thần tại chỗ, cảm thấy có ánh sáng chợt lóe trên đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn hóa ra là Ngọc Cốt nàng đặt trên bàn trang điểm trước khi ngủ. Cây trâm có linh tính đang tự do bay lượn giữa không trung, quay xung quanh nàng, phát ra ánh sáng chói mắt. Vừa rồi tia sét kia chẳng lẽ là từ nó? Là nó cứu mình ra khỏi ác mộng ư?

Chuyện này là thế nào? Vừa rồi là giấc mơ của nàng sao? Chỉ là giấc mơ này thật sự rất khác thường.

Chu Nhan một mình thở dốc trên giường hồi lâu, mồ hôi lạnh đầy người. Nàng nhớ lại hết cảnh tượng trong mơ, trong lòng cảm thấy bất an. Rốt cuộc Tô Ma làm sao rồi? Thằng nhóc đó mất tích đã mấy tháng, mà chính nàng trong mấy tháng này cũng đã trải qua kiếp nạn sinh tử. Ốc còn không mang nổi mình ốc, đúng là không thể phân thân mà ra ngoài tìm kiếm. Hiện giờ nàng lại mơ thế này, chẳng lẽ là dự báo điềm xấu gì? Nếu lỡ như thằng bé thật sự đã gặp phải bất trắc gì thì...

Ngọc Cốt trong lòng bàn tay nàng không ngừng phát sáng trong lòng bàn tay, giống như cảm ứng được lo lắng bất an trong lòng nàng.

-----oOo-----

Chương 132: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

**Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 132: Ác mộng vô tận
(2)**

Đúng lúc Ngọc Cốt từ trên trời giáng xuống một tia sét vào trong cối mộng, ba vị trưởng lão vây quanh giếng đồng thời chấn động, không tự chủ được lão đảo lui về phía sau học ra một ngụm máu tươi.

“Không xong rồi! Phát thuật bị phá rồi sao?”. Tuyền trưởng lão bất chấp bị thương, vội vàng đi đến miệng giếng nhìn xuống. Nước giếng cổ trong veo đã trở nên đục ngầu giống như biển thành máu, may mắn là đứa bé kia vẫn cuộn tròn như bào thai trong đáy nước, toàn thân run rẩy kịch liệt nhưng không mở mắt, túi gấm trên cổ cậu phát ra ánh hào quang giam cầm hồn phách của cậu, vòng tròn phù chú cuốn quanh, tiếp tục giam nó vào trong ảo cảnh.

“May quá, không sao!” Tuyền trưởng lão thở nhẹ một hơi: “Đại Mộng thuật còn chưa bị phá!”.

Hai vị trưởng lão khác kịch liệt ho khan, cố gắng từ trên mặt đất đứng dậy, khiếp sợ: “Vừa rồi... vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Có người xâm nhập vào Đại Mộng thuật, phá hoại pháp thuật của chúng ta sao?”.

Tuyền trưởng lão ho khan, “Phải! Là nữ nhân kia!”.

“Cái gì?” Thanh trưởng lão và Giản trưởng lão đồng loạt thất thanh: “Chẳng lẽ là người Không Tang kia ư?”.

Tuyền trưởng lão nhìn thoáng qua đứa bé nơi đáy giếng, đồng thời hai trưởng lão cũng lập tức im bật, nhỏ giọng: “Cô... cô ta xông vào như thế nào? Chắc... chắc tiểu quận chúa Không Tang kia không biết đứa bé đang ở trong tay chúng ta chứ?”

“Chắc là hồn phách của cô ta tăng động quá, đang ngủ thì chạy ra ngoài chơi, vô tình xuyên qua ranh giới giữa hai giới, xâm nhập vào ảo cảnh của chúng ta!”. Tuyền trưởng lão thấp giọng thở dài: “Đúng là ý trời, có lẽ là sốt ruột muốn tìm đứa bé, ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ đó đi!”.

Hai vị trưởng lão không nói gì, hồi lâu Giản trưởng lão thở dài một tiếng: “Ôi, thật ra cô ta cũng quan tâm đứa bé thật đó, chỉ là muốn xâm nhập được vào thuật Đại Mộng cần linh lực rất mạnh”. Thanh trưởng lão thì thào thật khó tin: “Cô ta còn trẻ tuổi, cùng lắm mới có mười mấy năm tu vi thôi, sao mà có thể...”

“Các vị không biết cô ta là đệ tử chân truyền của đại thần quan núi Cửu Nghi sao?”.

Thanh trưởng lão và Giản trưởng lão đồng thời hít sâu một hơi, không nói nên lời. Mấy năm gần đây Thời Ảnh – Đại thần quan núi Cửu Nghi vẫn luôn truy tìm manh mối sống lại của hải hoàng, thậm chí đã nhiều

lần tiếp cận đến chân tướng, tiểu quận chúa này có quan hệ gắn bó với Tô Ma như thế, nếu y thông qua Chu Nhan biết được sự tồn tại của Tô Ma, chỉ e bí mật lớn nhất của Hải quốc cũng không giữ được.

“Đám người Không Tang này chỉ còn cách bí mật lớn nhất của chúng ta một bước”. Tuyên trưởng lão thấp giọng, sắc mặt nghiêm túc: “Chúng ta cần phải nhanh chóng đi nốt bước cuối cùng, nếu một khi kinh động đến Thời Ảnh, Hải hoàng sẽ phải đối mặt với nguy hiểm lớn đó”.

“Phải!” Hai vị trưởng lão còn lại lên tiếng trả lời, lập tức quay về bên giếng cổ: “Đứa bé này mơ thấy điều gì vậy?” Tuyên trưởng lão thấp giọng, chỉ tay một cái, phù chú trên miệng giếng lập tức phát ra một tia sáng vàng chói mắt, giống như những tia chớp lưu động, mạnh mẽ chiếu thẳng xuống nước, bao bọc lấy đứa bé gầy guộc, mặt nước đang yên ả lại nổi sóng, phản chiếu ánh trăng dẹt nên một ảo cảnh mới.

Từ trên miệng giếng nhìn xuống, giống như nhìn thấy một thế giới khác, khung cảnh Đế đô hiện lên giữa sóng nước mờ ảo sống động như thật. Mà đứa bé kia vừa mới kiệt sức bơi khỏi Kính Hồ, nước chảy từ tóc thẳng xuống dưới, đôi chân trần đứng trước cửa thành ngựa xe như nước, cả người gầy guộc cô độc không biết đi đâu.

Đúng vậy, cậu vẫn tiếp tục tìm kiếm tỷ tỷ của mình, sống chết cũng không từ bỏ. Phải biết rằng huyết thống Hải hoàng quá sức mạnh mẽ, mặc dù là dùng pháp thuật cực mạnh cũng không nhất định có thể phong ấn hoàn toàn trí nhớ của đứa bé. Tuyên trưởng lão thở dài, nhìn Tô Ma dưới đáy giếng thấp giọng: “Trừ phi là nó cam tâm tình nguyện quên đi, đoạn tuyệt từ trong ra ngoài mới có thể không để lại hậu hoạn”.

“Cam tâm tình nguyện?” Thanh trưởng lão cười khỏ: “Đứa bé này có chấp như vậy, làm sao có thể cam tâm tình nguyện chứ?”

“Luôn có cách mà!” Tuyên trưởng lão nhìn đứa bé trong ảo cảnh, thấp giọng nói: “Ký ức của đứa bé này về cô ta đừng lại ở đâu?”.

“Ở thôn Đồ Long! Theo lời Thân Đồ đại phu mô tả, quận chúa Không Tang kia đã giúp nó lấy bào thai ký sinh từ trong thân thể Tô Ma ra, sau đó cô ta tiếp tục lao vào chiến trường, còn Thân Đồ đại phu đưa Tô Ma vào đại doanh Kính Hồ, từ lúc đó bọn họ chưa từng gặp lại”.

“Vậy sao? Nói vậy ký ức cuối cùng của Tô Ma với quận chúa Không Tang kia dường như rất đau khổ”. Tuyên trưởng lão thì thào, trong mắt toát ra vẻ mừng rỡ: “Thật tốt quá, chúng ta chỉ cần khuếch đại loại đau khổ này lên là có thể có một khởi đầu hoàn hảo”.

“Khởi đầu hoàn hảo?” Hai vị trưởng lão khác có chút khó hiểu.

“Chúng ta sẽ đánh vào nội tâm đứa bé này, tạo ra một ý niệm trong tiềm thức để triệt tiêu tình cảm gắn bó không rời xa đối với cô gái kia trong lòng nó” Các trưởng lão chấp tay lại, từ đầu ngón tay phát ra tia sáng mờ.

“Chúng ta muốn để nó nhớ thật kỹ rằng, tỷ tỷ kia thật ra là người khiến cho nó đau khổ nhất”.

“Đến đây đi, từ giờ trở đi, trí nhớ của nó đều là do chúng ta dặt nên. Chúng ta nhất định đưa trái tim Hải hoàng trở về trên người tộc nhân chúng ta!”.

Tô Ma không biết mình đã bơi mất bao lâu mới từ giếng cổ Diệp Thành đến được Đê đô. Suốt dọc đường mơ hồ hoảng hốt bơi trong dòng nước sâu thẳm, thậm chí còn không phân biệt được ngày đêm, mãi cho đến khi tòa nhà nguy nga hiện ra trước mắt, cậu mới kiệt sức trôi lên mặt nước.

Đúng lúc cậu vừa trôi lên thì chợt nhìn thấy một đoàn người vô cùng hoành tráng, có lính tuần tra mặc áo giáp vàng đi phía trước mở đường, ngựa xe như nước kéo dài vô tận.

“Là ai đang cưới ngựa thế nhỉ?”.

“Là đích nữ duy nhất của Xích vương, hôm nay đi theo phụ thân vào cung yết kiến Đế quân, bàn bạc chuyện hôn lễ đó. Đế quân vì ân sủng đặc biệt cho phép cô ấy cưới ngựa vào cấm thành, thật đúng là cảnh đẹp hiếm thấy”.

“Đúng vậy đúng vậy, hôn lễ của vương thất quả nhiên là mây tầng nào gặp mây tầng đó mà”.

Nghe thấy dân chúng trên bờ vây xem bàn tán, đứa bé không khỏi sợ run người, lập tức nhớ đến lời đã nghe được từ lúc còn ở Diệp Thành:

“Chúng ta không có lừa ngựa, ngựa ra ngoài mà hỏi xem, cả thiên hạ đều biến đến hôn lễ của Bạch tộc và Xích tộc mà”.

“Đừng có nằm mơ, quận chúa sẽ nhanh chóng lấy tông đốc Diệp Thành, trở thành Bạch vương phi tương lai, làm sao có thể yên tâm đem theo đứa bé như ngựa? Quận chúa đã không cần ngựa từ lâu rồi”.

Khi đó thị nữ trong hành cung đã nói như vậy, di Như cũng đã nói như vậy, thế mà cậu lại không tin. Đúng vậy, cậu tự nói với bản thân mình, trừ phi tai nghe mắt thấy thì cậu mới tin những lời đó không sai. Mà hiện tại cậu rốt cuộc cũng đã tận mắt thấy rồi.

Tô Ma từ trong nước ngoi lên, thất thểu đi trong đám người, có một chiếc xe ngựa đi qua, gió khê thổi tung tấm rèm thêu chỉ vàng, chiếc móc vàng khê lay động, hé ra hình dáng nữ tử đẹp đẽ cao sang bên trong.

Trăng khuyết treo cuối chân trời, ánh sáng mờ ảo trước bình minh, quận chúa Xích tộc rạng rỡ trang hoàng lụa là váy vóc, đẹp đến vô thực.

“Đó là tử, chính là tử tử, tử tử ời!”. Cùng lúc đó, đứa bé không nhìn được, thất thanh la lên: “Tử tử, đệ ở đây mà!”. Cậu lấy hết sức lớn tiếng gọi. Thế nhưng dù sao cậu cũng chỉ là một đứa bé yếu ớt, giọng nói bị những thanh âm hỉ nhạc huyền não át đi, đoàn người khổng lồ cũng không bởi vì một đứa bé hô gào mà dừng lại, chạy qua như bay.

Đứa bé không bỏ cuộc, thất thểu chạy theo đoàn xe, muốn đuổi theo chiếc xe ngựa lộng lẫy có nàng ngồi trong. Thị vệ lập tức lôi cậu từ trong đoàn người ra quát: “Thằng nhãi kia, dám xông vào đoàn xe, còn không mau cút đi!”.

“Khoan đã!” Lập tức thị vệ bên cạnh phát hiện thân phận của cậu, nói: “Đó là một Giao nhân, chủ nhân của nó là ai, sao lại để nó tự do đi lại bên ngoài? Mau bắt lại!”.

“Tử tử, tử tử!” Đứa bé liều mạng phản kháng lại bị đánh ngã sấp mặt. Giống như nghe được giọng nói bên ngoài, xe ngựa dừng lại, một bàn tay mảnh khảnh chìa ra, hơi vén rèm lên, dưới rèm lộ ra một ánh mắt quen thuộc, sáng ngời mà mỹ lệ, giống như ánh sáng toát ra từ ngọn lửa, đó thật sự là Chu Nhan – quận chúa Xích tộc.

Tầm mắt của nàng dừng lại ở trên mình đứa bé bị đánh ngã trên đất.

“Tử tử!” Tô Ma thấy cuối cùng nàng đã để ý đến mình, rớt cuộc vui vẻ muôn phần, vươn cánh tay gầy gò hô lên: “Tử tử, đệ ở đây mà!”.

Nhưng mà, mày Chu Nhan hơi nhíu lại, bỗng nhiên cúi đầu nói một câu: “Sao lại là ngươi?” Nàng giận tái mặt, đột nhiên thu tay về, buông mạnh rèm xuống, ngăn cách khỏi ánh mắt tò mò bên ngoài. Thân thể đứa bé bỗng nhiên cứng ngắt, sau đó bắt đầu run kịch liệt.

Vừa rồi... vừa rồi tử tử nói cái gì vậy? “Lại là ngươi?”. Tô Ma nhìn rèm che buông xuống, cánh tay cứng ngắt không cử động nổi. Suốt chặng đường này cậu trải qua muôn vàn khó khăn, băng qua Kính Hồ mệnh mông mới đến được đây, giờ phút này người cậu muốn gặp đã gần ngay trước mắt, thế nhưng cậu lại giống như mất đi toàn bộ sức lực.

Trong xe ngựa truyền đến giọng nói một người khác, hình như là Thịnh ma ma, người đã từng chăm sóc cậu. Giọng nói bà lão kia có phần ôn

hòa hơn, dường như muốn khơi dậy tình cảm của Chu Nhan: “Ôi, quận chúa người xem, nhóc con kia vẫn gọi người là tử tử, thật là một đứa bé đáng thương!”.

Giọng nói Chu Nhan lại lạnh băng: “Ta là con một, lấy đâu ra đệ đệ?”.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi đã đóng đinh đứa bé tại chỗ, giống như dùng dao sắc đâm một nhát vào trái tim cậu không chừa một chỗ. Thịnh ma ma còn muốn cầu xin thay cậu: “Chỉ sợ thị vệ sẽ đánh chết nó mất!”.

“Nó đáng bị đánh chết!” Thế mà Chu Nhan chẳng hề dao động, trong giọng nói chất chứa sự chán ghét cùng không kiên nhẫn: “Không phải ta đã sớm cho người đưa tiền bảo nó đi sao, vậy mà nó lại không biết điều, chẳng những không đi lại vẫn còn xông vào đây?”.

“Tử tử?!” Tô Ma sững sờ, không dám tin những lời này lại được nói ra bởi người quen thuộc nhất với mình như vậy, phút chốc cậu không biết lấy sức lực từ đâu, đột nhiên chạy qua, vươn cánh tay gầy gò vén rèm lên ghen ngào nói: “Tử tử, tử thật sự không cần đệ nữa sao?”.

“Thằng nhóc con này!” Chu Nhan ngồi trong xe ngựa đột nhiên bị lộ mặt, quay đầu giận dữ: “Còn không mau lôi nó ra! Lỡ như để người ta thấy được một tiểu nô lệ Giao nhân gọi ta là tử tử, thì Xích tộc chúng ta phải để mặt mũi vào đâu?”.

Nghe thấy mệnh lệnh của quận chúa, bọn thị vệ lập tức vọt lên, bắt lấy cánh tay đứa bé: “Tử tử nói dối!”.

Tô Ma giãy dựa ghen ngào la to, thanh âm run rẩy: “Tử tử rõ ràng đã nói sẽ không bao giờ bỏ rơi đệ, tử tử xem đây là hạc giấy mà tử tử đưa tới mà!”.

Đứa bé đưa hai cánh tay nhỏ bé lên, tận lực giơ cao, trong lòng bàn tay cậu chìa ra một con hạc giấy nhuộm máu đỏ, bị ngâm trong nước đã không thấy rõ hình dạng từ lâu, đứa bé kẹp chặt trong tay như đã vò thành một đồng.

Chu Nhan ngồi trong xe ngựa liếc mắt nhìn thoáng qua, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi.

“Đây là hạc giấy của tử tử mà!” Tô Ma nhìn thấy biểu cảm của nàng, trong mắt cuối cùng cũng có một tia chờ đợi, “Đệ... đệ biết tử tử vẫn luôn tìm đệ, tử tử sẽ không bỏ rơi đệ mà, có phải vậy không tử tử?”.

Chu Nhan tựa hồ cũng hơi kinh ngạc rồi đột nhiên im lặng, không biết ứng đối như thế nào. Gương mặt nàng tái nhợt mà đại ra giống như một con búp bê. Khoảnh khắc đó không biết có phải là ảo giác hay không,

dường như thời gian đều ngừng lại, cách một tấm rèm, Tô Ma có thể nhìn thấy biểu cảm và ngón tay cứng đờ trong mắt nàng, thậm chí cả gió thổi qua cũng không lay động. Lụa là hoa lệ trên người nàng dường như đều lập tức yên lặng, giống như tấm gương ngưng kết một cách quý dị.

“Sao lại thế này?” Bên tai có một giọng nói quen thuộc vang lên như ở một nơi xa xôi nào đó truyền đến, mang theo kinh hãi: “Hạc giấy này là từ đâu tới?”.

“Hình như là đứa bé kia vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay mà mang vào!”.

“Đáng chết! Chúng ta đã quên không kiểm tra cẩn thận!”.

“Cái gì? Thứ này mà cũng bị nó mang vào trong ảo cảnh! Thế này nguy rồi!”.

Ai? Giọng ai đang nói mà lại quen thuộc như vậy? Hình như là giọng của mấy vị trưởng lão Phục Quốc Quân, bọn họ sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ bọn họ biết mình chạy trốn, đã đuổi tới đây rồi sao?

Phút chốc Tô Ma hơi rùng mình, toát ra một tia sợ hãi, cậu thậm chí theo bản năng muốn nhấc chân chạy trốn, chạy ra khỏi đám người trốn vào trong Kính Hồ, nhưng mà cảnh tượng bên người đều tạm dừng cho giây lát, lại chợt bắt đầu khôi phục bình thường.

“Tên tiểu tử! Người đang nằm mơ đấy à? Đây là cái loại giấy gì chứ?”. Chu Nhan thay đổi sắc mặt, nhíu mày, không kiên nhẫn nói một tiếng.

Một bóng đen xông thẳng đến: “Còn không mau cút đi!”.

“Chát” một tiếng, một roi quất tới đánh nát hạc giấy trong tay. Tô Ma không kịp rút tay về, lòng bàn tay nhất thời bị hằn một vết máu đỏ sẫm.

“Tỷ tỷ!” Đứa bé khiếp sợ nhìn nàng, run giọng: “Chẳng... chẳng lẽ những lời trước kia tỷ từng nói đều là lừa đê sao?”.

“Lừa người thì thế nào? Trẻ con đứa nào chẳng thế, trí nhớ đều không tốt, nói cái gì cũng coi là thật!”. Chu Nhan ngồi trong xe ngựa cười lạnh một tiếng, lại vung một roi, tỏ vẻ ghét bỏ lắm lắm: “Đuổi cũng không đi, thật là hèn mọn! Còn không mau cút đi!”.

“Dối trá!”. Tô Ma bỗng nhiên hướng về phía xe ngựa lớn tiếng: “Cô là kẻ nói dối!”.

“Mau kéo nó đi, đừng để nó đụng tới quận chúa!”. Nhìn thấy cậu sắp bỏ nhào vào người quận chúa, bọn thị vệ lĩnh mệnh tóm lấy cậu, thô bạo

kéo trở về. Đứa bé vô cùng kiên cường, mặc cho bọn thị vệ đâm đá, sống chết cũng không kêu đau một tiếng. Nhưng mà Chu Nhan ở trong xe ngựa nhìn thấy hết thảy lại chỉ nhíu mày, một câu cũng không cất lên, mặt đầy vẻ khinh thường, chán ghét như nhìn thấy một con chó ghẻ.

Đứa bé sững sờ bỗng nhiên thở gấp, không giã dựa nữa.

“Thằng nhãi con!” Cuối cùng thị vệ trưởng cũng bắt được cậu, túm một tay lên, thở hổn hển ra lệnh cho cấp dưới: “Bán nó đến chợ Tây đi!”.

“Cái gì?” Đứa bé kinh hãi, một lần nữa liều mạng giã dựa. Đám người Không Tang này, lẽ nào chuẩn bị đem cậu đến chợ Tây bán làm nô lệ sao?

Khoảnh khắc đó cậu không nhìn được quay đầu nhìn nàng xin giúp đỡ.

Chỉ cần tiêu thư Không Tang quyền quý trong xe ngựa nói một câu có thể thay đổi số phận bán làm nô lệ của cậu. Nhưng mà Chu Nhan căn bản không liếc cậu lấy nửa cái, giống như đã hoàn toàn quên đi sự tồn tại của tiểu nô lệ Giao nhân này. Lúc đó nhìn thấy biểu cảm của nàng, trái tim Tô Ma đã lạnh xuống, không còn chống cự nữa.

“Tỷ tỷ...” Cuối cùng cậu nhẹ giọng kêu một tiếng, giọng nói nhỏ đến mức chỉ còn chính cậu nghe được. Đứa bé đột nhiên không còn phản kháng nữa, không nhúc nhích giống như đã chết. Nhóm thị vệ nhào lên túm cậu lên đâm đá như mưa. Cậu bị đánh bẻ trán, máu từ trên mắt chảy xuống làm cả thế giới trong mắt cậu biến thành một mảnh đỏ như máu.

Nhưng mà lúc này đây, dù có đau đớn đến vỡ nát tâm can, cậu cũng không bao giờ mở miệng van xin nàng nữa.

Ký ức cuối cùng mà nàng để lại cho cậu, đau đớn cùng khó quên đến thế...

Khi ngón tay nho nhỏ mất hết khí lực buông xuống, con hạc giấy mềm oặt rơi khỏi lòng bàn tay, cánh bị bẻ gãy xiêu vẹo lăn trên đất như một con búp bê rách nát.

Buồn cười cùng ngây thơ đến thế, giống như trái tim đứa bé mong được sưởi ấm, chỉ còn là một hi vọng xa vời...

-----oOo-----

Chương 133: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

**Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 133: Ác mộng vô tận
(3)**

“Dừng lại!” Tuyên trưởng lão đột nhiên dừng tay, hướng về hai vị trưởng lão quát: “Mau dừng lại!”.

Ba vị trưởng lão cùng dừng chú thuật, buông tay, đồng thời lui lại vài bước. Trận pháp thoái lui, ánh sáng chú thuật trên miệng giếng bắt đầu nhạt đi, nhưng nó vẫn bao xung quanh đứa bé giống như bức tường da màu vàng. Trong giếng không có một giọt sóng, mặt nước chiếu rọi đủ loại ảo ảnh trông rất sống động, cuối cùng chỉ còn lại một bóng dáng quay đầu nhìn lại quận chúa Không Tang, cùng với đám trẻ xúm xít lại, trong khi Tô Ma đang ngủ say trong cảnh mộng vẫn không nhúc nhích.

“Mọi chuyện đang thuận lợi lắm mà!” Thanh trưởng lão ngạc nhiên: “Vì sao phải dừng lại?”.

“Tôi có chút lo lắng...” Tuyên trưởng lão nhìn đứa bé dưới giếng, thần sắc toát ra một tia lo âu: “Vì sao đứa bé này bỗng nhiên không phải kháng?”.

“Lòng đã chết rồi” Giản trưởng lão lạnh lùng nói: “Rốt cuộc nó cũng tin là người ta không cần nó nữa”.

“Dừng ở đây là vô cùng thích hợp!”. Thanh trưởng lão khen ngợi một câu: “Đến đây ấn tượng mà quận chúa Không Tang đã để lại vô cùng ăn khớp với trí nhớ của nó, đúng là không chê vào đâu được”.

“Đúng vậy! Bất kể là cảnh thật hay là cảnh ảo, từ nay về sau trong ký ức đứa bé, đoạn ký ức ngắn ngủi của nó về quận chúa Không Tang đều vô cùng đau khổ, đến đây sẽ chấm dứt không còn dây dưa nữa”.

“Chặt đứt hết trở ngại như thế này mới đúng là dọn dẹp gọn gàng”. Ba vị trưởng lão từ trên miệng giếng nhìn xuống, giếng sâu như một con người

không đáy, mà đứa bé bị bao vây trong giếng co quắp lại giống như bào thai trong bụng mẹ vẫn không nhúc nhích.

Tay cậu buông lỏng ra, con hạc giấy trong lòng bàn tay phập phồng nổi lên, chìm nổi trên mặt nước, cánh bị bẻ gãy dần dần biến thành một nhúm giấy nhàu nát.

“Nó cũng kiên cường quá!” Tuyên trưởng lão thở dài: “Thế mà vẫn giữ con hạc giấy kia”.

“Là do chúng ta sơ sẩy!” Hai vị trưởng lão thấp giọng: “Chúng ta đã giam lỏng nó ở trong này mấy ngày, nghĩ rằng làm vậy có thể chặt đứt mối liên hệ của nó đối với thế giới bên ngoài, thế mà không phát hiện ra nó vẫn mang theo thứ này bên người chứ”.

“Hạc giấy kia là do quận chúa Xích tộc thả ra à?” Tuyên trưởng lão lắc đầu, như muốn nói cái gì, nhưng lúc đó trên mặt nước bỗng nhiên nổi sóng. Một chút ánh sáng từ sâu trong giếng, dâng lên phá vỡ kết giới của phù chú.

“Đó là...” Tuyên trưởng lão thất thanh: “Hạc giấy?”.

Con hạc giấy nhàu nát kia chìm nổi một lát trên mặt nước, đột nhiên giống như được rót thêm sức mạnh, giương cánh sống lại.

“Không xong!” Tuyên trưởng lão thất thanh, ngón tay nhanh chóng bắn ra, một luồng ánh sáng trắng vụt ra hướng về phía con hạc giấy đang bay trên bầu trời, muốn thiêu nó thành tro. Thế nhưng vẫn muốn một bước, con hạc giấy kia bay lên từ trong ảo cảnh, xiêu vẹo biến mất trong bầu trời đêm.

“Cái gì... đây... chuyện gì đây...” Ba vị trưởng lão quay đầu không thể tin được, nhìn đứa bé đang chìm trong giếng cổ. Tô Ma nhắm chặt hai mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao có một biểu cảm khó hình dung, môi run nhè nhẹ. Trong khoảnh khắc vừa rồi, tuy cậu kiềm chế để không gọi lên hai chữ tỷ tỷ, nhưng sức mạnh lại tăng lên cực kỳ khó tin. Sức mạnh tư tưởng khiến cho con hạc giấy bị nhàu nát đột ngột hồi sinh, mang theo chấp niệm của đứa bé phá tan kết giới bay lên, tìm về nơi xuất phát.

“Bây giờ phải làm sao đây?” Hai vị trưởng lão trở tay không kịp, hỏi.

“Còn có thể làm gì bây giờ? Chuyện đã đến nước này chỉ có thể làm đến cùng thôi”. Tuyên trưởng lão gập biển không sòn, cúi đầu nhìn đứa bé đang ngủ sâu trong giếng cổ: “Đứa bé này vô cùng kiên cường đến mức

quái gở, chỉ cần trong lòng có một ý nghĩa chưa bị dập tắt thì sẽ mãi mãi không buông tay để trở thành Hải hoàng của chúng ta!”.

“Chẳng lẽ phải tiếp tục Đại Mộng thuật sao?”. Thanh trưởng lão có chút không nắm chắc, nhìn đứa bé thất khiếu đầy máu, đang co quắp trong nước: “Nó còn nhỏ như vậy có thể chịu nổi hay không? Rơi vào Đại Mộng thuật trước đó tinh thần nó còn đang suy sụp, hiện giờ vẫn còn chưa tỉnh lại...”.

“Không!” Tuyên trưởng lão lạnh lùng nhìn thoáng qua đứa bé trong nước: “Nếu dễ dàng sụp đổ như vậy thì nó đã không phải là Hải hoàng của chúng ta!”.

Hai vị trưởng lão kia không nói gì, Tuyên trưởng lão thấp giọng thúc giục: “Mau lên! Chúng ta phải thừa dịp người Không Tang còn chưa bị kinh động mà hoàn thành Đại Mộng thuật thôi! Tôi sẽ vẽ ra cảnh mộng tiếp theo, các ông tiếp tục phối hợp nhé”!.

Ba vị trưởng lão lặng yên, một lần nữa chia ra ba hướng bên giếng cổ, tuôn chú ngữ ra, ánh sáng vàng trên miệng giếng một lần nữa lấp lánh, dẹt ảo cảnh trong giếng sâu. Ác mộng vô tận như không có điểm kết thúc, sau khi bị nhóm người phủ Xích vương đấm đá, Tô Ma cảm thấy thân thể mình như vỡ nát, đau đến vỡ vụn rơi vào hôn mê không còn cảm giác gì. Sau khi tỉnh lại, cậu thấy mình đang ở một nơi xa lạ nào đó, thân thể gầy yếu bị giam trong lồng sắt lạnh lẽo, mặt dán vào lồng, không biết đã hôn mê bao lâu. Sắc mặt cậu tái mét đầy vết thâm tím, vừa mới mở mắt ra đã không khỏi run cả người, lập tức nhận ra mình đang ở đâu.

Đó là chợ Tây Diệp Thành, nơi mua bán nô lệ Giao nhân lớn nhất Vân Hoang, cậu đã từng trải qua cả một thời thơ ấu ở đây, sống giữa đau khổ và tủi nhục nhiều năm. Bao năm trôi qua, nhưng chỉ cần nhớ lại khoảng thời gian đó cũng đủ khiến cho cậu rùng mình. Cho dù cậu trốn ra khỏi được nhà giam kia, nhưng lại rơi vào một cơn ác mộng vẫn trở về hàng đêm này. Nó nuốt chửng lấy trái tim cậu, khiến cậu run rẩy từ trong xương tủy.

Dường như đứa bé đã dốc hết sức lực để thoát khỏi ác mộng lao tù, nhưng lại không ngờ bao nhiêu năm sau lại vẫn phải trở lại nơi này.

Đứa bé suy yếu thờ hờn hèn nhưng vẫn phải căng mắt nhìn. Đây là một cái lán nhỏ tăm tối, ánh sáng ảm đạm, trong phòng lớp lang lồng sắt, ước chừng có mười sáu mười bảy chiếc, trong mỗi chiếc lồng đều giam giữ một Giao nhân đồng bào của cậu, ai nấy đều gầy gò xanh xao, thuộc nhiều độ tuổi khác nhau, có người thậm chí nhìn qua còn nhỏ hơn cậu,

trông chỉ bằng đứa bé năm sáu tuổi mà thôi. Giao nhân nào cũng bị giam bằng những chiếc cùm gông nặng nề, bên cạnh đặt một chậu nước, một chén cơm chẳng khác gì súc sinh bị đem ra mua bán.

“Đệ tỉnh rồi ư?”. Nhìn thấy cậu mở to mắt, trong lồng sắt cách vách có người thân thiết hỏi. Đó là một Giao nhân lớn hơn cậu một chút, vừa mới phân hóa giới tính, nhìn qua giống như một nữ tử loài người mười năm mười sáu tuổi, nhưng lại chưa được phẫu thuật thay chân tại thôn Đồ Long, cứ kéo lê một cái đuôi cá, nhìn qua hết sức quái dị. Cả người cô bám trên chiếc lồng sắt, thân thiết nhìn đứa bé hấp hối ở lồng bên. Tô Ma quay mặt đi không muốn chạm vào mắt đối phương, nhanh chóng hiểu được tình cảnh của mình.

Đúng vậy, người Không Tang thật sự bán cậu đến chợ nô lệ Diệp Thành rồi, mà cái người mà cậu từng gọi là “tỷ tỷ” kia lại nhìn mà như không thấy. Nghĩ đến đây, đứa bé không khỏi ngẩng đầu lên, thân thể gầy nhỏ rùng mình. Tay chân cậu bị xích vẫn không ngừng run rẩy, va vào lồng sắt phát ra tiếng kêu leng keng.

“Làm sao vậy?” Giao nhân nữ ở lồng bên cạnh kinh hãi: “Đệ lạnh lắm sao?”.

Đứa bé không trả lời, cố gắng nén run rẩy, bắt mình tỉnh táo lại. Chỉ là phải làm như thế nào để không nghĩ đến chuyện đó nữa? Tỷ tỷ của nó, quận chúa Không Tang từng thề cả đời chăm sóc cậu, giờ lại độc ác như thế. Cậu một lần nữa đẩy cậu vào nơi ngục tù mà cậu từng cố gắng thoát khỏi, bỏ đi không thèm nhìn lại.

Nữ Giao nhân kia nhìn cậu nói: “Ta tên là Sở Sở, còn đệ thì sao?”.

Tô Ma vẫn co quắp trong góc lồng run rẩy, cắn răng gkhoong nói lời nào, ánh mắt tựa như một con thú nhỏ bị trọng thương, tuyệt vọng khắc chế xúc động muốn cắn xé hết thấy mọi thứ, không muốn trả lời câu hỏi của cô.

“Đệ đã ôn mê ba ngày rồi, có phải đói bụng lắm không?” Giao nhân tên Sở Sở kia cũng không trách nó, chỉ thở dài: “Đáng thương quá, chắc đệ mới chỉ hơn sáu mươi tuổi đi, nhỏ như vậy đã bị đưa đến nơi này rồi!”.

“Ôi! Đói bụng sẽ khiến thân thể không chống đỡ được đâu, mau ăn chút gì đi!”.

Tô Ma không trả lời, chỉ nhìn thoáng qua bát súp bần thiêu, trong đó chỉ có chút nước bần thiêu cùng vài lát bèo khô rấp, đâu phải là thứ cho người ăn được.

Nhìn thấy biểu cảm chán ghét của đứa bé, Sở Sở thở dài, chỉ nghe một giọng nói nhỏ vang lên, có thứ gì được nhét qua: “Này, đệ ăn thứ này đi!”. Sở Sở nói: “Thứ này ăn ngon lắm!”.

Tô Ma theo bản năng quay sang, lại phát hiện thứ được đẩy sang là một con cá nướng nhỏ, hương thơm ngào ngạt thì không khỏi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn nữ nhân trong lồng sắt cách vách một cái, không hiểu vì sao ánh mắt kia làm cho đứa bé có chút sợ hãi. Vì sao nữ Giao nhân này nhìn qua lại trông giống ai đó?

Đúng! Đúng là rất giống Như Ý. Dì Như về sau đã phiêu bạt đến Tinh Hải Vân Đình. Năm mươi năm trước, khi cậu cũng bị nhốt trong lồng sắt thế này, chính dì Như cũng đã chăm sóc cậu như vậy, thoáng cái ánh mắt cậu thay đổi, hơi dịu dần.

“Đây là của riêng ta trộm được đấy, bình thường cũng không nỡ ăn đâu!”.

Nhìn thấy đứa bé nghe lời ăn cá nướng, nữ tử Giao nhân lè lưỡi, ánh mắt sáng lên.

“Đệ ăn nhanh lên, nếu để chủ nhân thấy được thì toi đó, ông ta hung dữ lắm, đệ nhớ tuyệt đối đừng chống đối ông ấy nhé”. Đứa bé hoàn toàn không để ý đến lời dặn của nàng, hai tay cầm cá nướng vui mặt gặm ngấu nghiến, rất nhanh đã ăn hết sạch chỉ còn tro xương, mà nửa khuôn mặt của đứa bé cũng dính đầy mảnh vụn.

“Đúng là mèo nhỏ tham ăn mặt mày nhem nhuốc!” Sở Sở không nhịn được nở nụ cười, cánh tay lạnh lạnh bỗng nhiên đặt lên má nó, nhẹ nhàng lau đi vết bẩn.

Tô Ma theo bản năng vội vàng lui ra sau, nhìn chăm chăm cô ta.

Hóa ra đó là cái đuôi cá, chui qua khe hở lồng sắt giống như một bàn tay khéo léo đang vuốt ve khuôn mặt cậu, giúp cậu lau đi mảnh vụn trên khóe miệng.

“Đệ chưa nhìn thấy đuôi cá của Giao nhân bao giờ à?” Nữ Giao nhân nhìn thấy ánh mắt đứa bé thì không khỏi nở nụ cười. Là một Giao nhân đang bị nhốt trong lồng sắt mà cô ta vẫn có thể cười nhiều như vậy? Tô Ma không trả lời, nghiêng đầu quay đi, không cho cô tiếp tục sờ nữa.

“Ta lớn lên ở trên biển Bích Lạc, vừa mới bị bắt đến Vân Hoang. Đệ chưa nhìn thấy biển Bích Lạc bao giờ đúng không? Đẹp lắm đó! Nơi ấy có tảo biển bảy màu nè, có cung điện san hô nè, ban đêm vô số trai ngọc sẽ nổi lên trên mặt biển, mở ra dưới bầu trời đầy sao, minh châu sáng rực

rõ trong đêm, quả thực là cảnh đẹp mà người trên mặt đất có nằm mơ cũng không thấy đâu”. Giọng nói của cô thánh thót sinh động, giống như vẽ ra một bức tranh bằng ký ức trước mắt đứa bé. Tô Ma nghe thấy, vẻ tối tăm trong mắt cũng dần trôi đi, lộ ra một chút khao khát giống như có ai đó đang gieo vào lòng cậu một hạt giống. Đúng vậy, Bích Lạc – quê hương của Giao nhân, cả đời này liệu nó còn có cơ hội từ đất liền trở về biển rộng hay không?

“Ta hận người Không Tang!” Sở Sở thở dài, giọng nói tuyệt vọng mà bi thương: “Họ đã hủy diệt Hải quốc của chúng ta, còn bắt Giao nhân làm nô lệ, đã mấy ngàn năm rồi, bao giờ thì ngày này mới kết thúc chứ?”.

Bao giờ thì kết thúc? Tô Ma giật mình, trong lòng mơ hồ đau xót, lời như vậy hình như cậu từng nghe dì Như nhắc đến...

Nhưng mà hai người bọn họ cách một cái lồng sắt mới nói được mấy câu, một tiếng “ha hả” lớn cắt ngang, có người đẩy cửa đi vào nói: “Lão gia, ngài số đỏ thật đấy! Lần này vừa bắt được đám Giao nhân mới, ngài xem đều là hàng xịn đó, đủ để so sánh với người đẹp trong Tinh Hải Vân Đình rồi!”.

Bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng nói truyền đến. Có người tiến vào, nhìn từ lồng sắt này sang lồng sắt khác.

“Tinh Hải Vân Đình?” Khách nhân cười khẩy: “Cái chỗ rách nát này của ngươi làm sao có thể so sánh được với nơi đó chứ?”.

Vừa nói ông ta vừa nhìn các Giao nhân bị giam trong lồng sắt, khịt mũi một cái: “Chưa cả phá thân nữa! Chẳng lẽ mang một Giao nhân có đuôi đi bán à? Giả lục, chắc không phải người lại đánh thua bạc, không có tiền mời Đồ Long hộ đến phá thân nó nó chứ?”.

“Ha ha, đây mới là Giao nhân thuần khiết, vừa mới bắt từ dưới biển lên mà”. Chủ quán là một gã trung niên mập mạp, nụ cười ti tiện, cúi đầu khom lưng: “Lão gia, người nhìn đi, ai này chỉ cần tách chân ra đều đảm bảo vừa dài lại vừa trắng nõn mà!”.

Khách đến là một thương nhân Không Tang, làn da rám nắng, đánh giá hàng hóa đầy kinh nghiệm, hiển nhiên là thông thạo mua bán nô lệ lâu năm. Ông ta vươn tay vào trong lồng sắt, kéo một cái đầu Giao nhân lại xem, nói: “Giả lão lục, ngươi không lừa ta đấy chứ? Sao cả một đám toàn sứt sẹo hết thế này?”.

“Lão gia à, ngài là khách hàng lâu năm!” Chủ quán vội vàng cười: “Giá cả có thể thương lượng mà!”.

“Giả lão lục, xem ra là người đánh bạc thua đến cái quần rách cũng không còn rồi!”. Khách nhân vừa lạnh lùng nói vừa cẩn thận xem xét, nói: “Giá rẻ cũng vô dụng, lần này là chọn nô lệ Giao nhân cho thành chủ Diệp Thành, mắt nhìn người của ngài ấy thế nào chứ? Mấy mặt hàng này có thể lọt mắt ngài ấy không?”.

Chủ quán sừng sốt: “Thành chủ? Bạch Phong Lâm đại nhân ư? Không phải ngài ấy sắp thành hôn sao ạ?”.

“Nuôi riêng bên ngoài!” Khách nhân hừ một tiếng: “Trước kia thành chủ thích đi Tinh Hải Vân Đình, nhưng về sau chắc là e ngại mặt mũi Xích vương nên không tiện đến nữa, chỉ có thể nuôi thêm nô lệ Giao nhân bên ngoài thôi. Quý tộc Không Tang ai mà chẳng nuôi vào Giao nhân cho vui chứ?”.

“Cũng phải, cũng phải ạ!”. Chủ quán vội vàng gật đầu: “Vậy người chọn cẩn thận ạ!”.

Khách nhân nhìn một vòng, tựa hồ đều không đặc biệt vừa mắt ai, cuối cùng hướng ánh mắt vào cái lồng trong góc, bỗng nhiên hai mắt sáng lên: “Ê, nơi này còn có một con non nè!” Đứa bé cố gắng trốn tránh, nhưng thân thể suy yếu, đến động đậy cũng mệt, chỉ có thể nặng nề kéo lê xích sắt, cuộn mình vào góc phòng.

Nhưng mà một cánh tay mập mạp đã nhanh chóng vọt vào, tóm lấy tóc của cậu: “Ê nè, cực phẩm đó!”.

Chủ quán tóm tóc Tô Ma, xoay mặt đứa bé ra phía trước, quay về phía khách nhân: “Lão gia thấy được không, một đứa bé xinh đẹp như vậy, ngài đã thấy khuôn mặt nào đẹp như vậy chưa?”.

Khách nhân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đứa bé cũng toát ra biểu cảm kinh ngạc, nhưng mà thần sắc lại nhanh chóng trở lại bình thường, chỉ thản nhiên nói: “Tuổi nhỏ quá, thân thể lại đầy thương tích”.

Chủ quán vội vàng nói: “Không nhỏ! Đừng nhìn bề ngoài chỉ như hơn sáu mươi tuổi, ngài xem, thật ra nó bảy tám mươi tuổi rồi đó!”.

“Cho dù là bảy tám mươi cũng phải nuôi tới năm sáu mươi năm nữa mới có thể trưởng thành!”. Khách nhân không tỏ vẻ gì: “Ta nuôi nó để làm gì? Giữ cho đời sau à? Ta là người làm ăn, ta muốn mua nhanh bán sớm chứ không muốn tốn cơm gạo đâu!”.

“Chuyện này...” Về mặt chủ quán nhăn nhó, nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Hơn nữa mặt nhăn thì có lợi ích gì?”. Khách nhân tiếp tục nhận xét Tô Ma trong lồng sắt, miệng không thương tiếc: “Thân thể gầy gò, bụng có sẹo, trên lưng có vết bớt đen, ai thèm mua nó? Giả lão lục, ông làm thế nào mà lại nghĩ mình nhất được món hời hả?”

Chủ quán bị những lời như vậy vả mặt thì nguội lạnh trong lòng, hàm hừ buông tay. Tô Ma được thả ra lập tức lùi sâu vào trong, nhìn chăm chăm vào hai người Không Tang, trong ánh mắt tràn ngập thù hận.

Khách nhân suy nghĩ sâu xa, tạm thời buông Tô Ma ra trước, nháy mắt lại nhìn vào lồng sắt bên cạnh thốt lên: “Thật ra nữ Giao nhân này cũng được đấy!”.

-----oOo-----

Chương 134: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

**Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 134: Ác mộng vô tận
(4)**

“Ngài tinh mắt thật đó!”. Chủ quán vội vàng gật đầu, túm lấy Sở Sở trong lồng sắt, kéo đến trước mặt khách: “Đây là Giao nhân vừa được bắt từ sâu trong biển Bích Lạc, nơi có huyết thống Giao nhân thuần khiết nhất. Tuổi cũng vừa hay đẹp, một trăm linh năm tuổi, khuôn mặt khả ái thân thể cũng hoàn mỹ!” Chỉ nghe roẹt một tiếng, quần áo trên người Sở Sở bị kéo ra, cô sợ đến phát run nhưng không dám phản kháng.

Thân thể nữ Giao nhân xinh đẹp nhắn nhui không tỳ vết, hơi hơi run rẩy, đường cong dưới lưng tuyệt đẹp rõ ràng, nối liền với một cái đuôi cá phủ đầy vảy mỏng màu xanh lam.

“Ồ!” Ánh mắt khách nhân sắc bén quét từ trên xuống dưới, từ tốn nói:
“Tám trăm lượng vàng!”

“Ôi, lão gia vậy ít quá đi!” Chủ quán vừa nghe vừa than khổ: “Để bắt được cô ta, ta đã phải trả cho nhà đồ năm trăm lượng vàng phí thuyền rồi đó!”.

“Tám trăm!” Khách nhân không chút nhượng bộ: “Chỉ là một bán thành phẩm mà thôi, ta còn phải tìm Đồ Long hộ phẫu thuật cho cô ta nữa, cũng mất thêm vài trăm rồi. Hơn nữa vạn nhất tạo chân không thành, tiền này chẳng phải đều công cốc sao?”.

“Một ngàn được không ạ? Ta nuôi cũng nửa năm rồi, tốt xấu gì lão gia cũng phải để cho ta kiếm một chút nữa”. Chủ quán đau khổ trả giá, túm lấy Tô Ma ở lồng sắt kế bên: “Hay là ta khuyên mãi cả đứa bé này cho ngài!”.

“Chín trăm!” Sắc mặt vị khách khẽ động, biểu cảm giữa hai hàng lông mày vẫn là vẻ giả bộ trầm ngâm: “Còn mặc cả là ta đi đấy!”.

“Được rồi!” Chủ quán vội vàng gạt đầu: “Chốt kèo!”.

Vị khách vỗ tay, lập tức có tùy tùng tiến vào, lôi Giao nhân đã chọn từ trong lồng sắt ra, Sở Sở run rẩy cả người, liều mạng lấy tay che lại quần áo rách trên ngực, lại bị nhét vào một lồng sắt mới. Trước khi bị lôi đi, cô quay lại nói nhỏ với Tô Ma ở trong lồng kế bên một câu: “Đừng sợ!”.

Đứa bé hơi sững sốt nhìn nàng.

“Đệ đừng sợ!”. Nữ Giao nhân óc còn không mang nỗi mình óc, thiết tha nhìn đứa bé gầy yếu cô độc, nhỏ giọng nói: “May mà chúng ta cùng nhau bị mua đi, dọc đường đi ta sẽ chăm sóc đệ!”.

Giây phút đó khuôn mặt của nàng nhìn qua rất giống với dì Như trong trí nhớ, làm cho Tô Ma hơi hoảng hốt. Ánh mắt lạnh lùng của đứa bé rất cuộc cũng thay đổi. Ngay cả bản thân còn không lo nổi, còn muốn chăm sóc người mới quen. Chuyện này là vì... bọn họ là đồng bào sao? Cùng là người mất nước, cùng là kiếp nô lệ, cùng chung vận mệnh trong trăm ngàn năm qua. Bởi vì chung dòng máu, chung cảnh ngộ, cho nên giờ này mới đưa họ đến bên nhau ư?

Đúng lúc tùy tùng đi tới, muôn lôi Tô Ma ra, đứa bé bỗng nhiên nổi điên giống như con thú nhỏ từ trong lồng sắt vùng lên, húc đầu vào ngực đối phương cắn điên.

“Thằng nhãi con!” Tùy tùng gầm lên, máu từ miệng chảy ra.

“Sao vậy?” Vị khách ngạc nhiên muốn tiến lên xem xét, còn chưa dứt lời trước mắt ông ta đã tối sầm, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, máu tươi từ trán chảy xuống.

“Cút ngay!” Đứa bé quơ lấy bát sứ trong lòng sắt, lấy hết sức ném vào vị khách, kêu to: “Không được chạm vào ta, bọn người Không Tang dơ bẩn kia!”.

Vị khách kêu thảm thiết ngã trên mặt đất, trán vỡ cả ra. Đám tùy tùng ủa lên làm cho trong quán thành một mớ bòng bong.

Tô Ma bị mấy người vạm vỡ lôi ra khỏi lòng sắt, vị khách dẫn đầu ra sức đá đá. Chủ quán thấy thằng nhãi này gây họa, mặc dù rất sợ hãi cũng không dám tiến lên can ngăn.

“Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!”. Có người kêu lên, liều mạng chắn trước mặt đứa bé. Hóa ra đó là Sở Sở. Cô liều mạng chạy đến dùng đuôi cá vung vẩy trên mặt đất van xin: “Các vị lão gia, nó chỉ là một đứa bé, một đứa bé thôi xin đừng đánh nó mà!”.

Nhưng mà vị khách sao có thể nghe lọt tai? Đôi chân lão đạp một cái làm Sở Sở ngã trên đất. Giao nhân không có chân ngã xuống không thể đứng dậy, chỉ có thể liều mạng chắn trước đứa bé, cắn răng chịu đựng cú đánh liên tiếp.

“Không sao!” Sở Sở cắn răng an ủi đứa bé trong lòng, khuôn mặt xinh đẹp méo mó vì đau đớn, run giọng: “Chịu đựng một chút sẽ qua thôi, đừng... đừng sợ!”.

Cô còn chưa dứt lời đã bị một người đạp mạnh vào sống lưng, không chịu nổi kêu lên một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi, mềm nhũn ngã xuống không nhúc nhích.

“Ôi lão gia đừng đánh nữa cẩn thận đau tay mà!”. Chủ quán thấy Giao nhân sắp chết, rốt cuộc cũng nóng lên: “Đánh chết còn bản tay ngài đó!”.

Cuối cùng khách nhân không mua gì nữa, nổi giận ùng ùng bỏ đi.

“Thằng nhãi con này!” Không đợi vị khách đi xa, chủ quán túm lấy đứa bé mặt đầy máu nằm trên đất: “Mày chết chắc rồi! Thật xui xẻo! Xem tao đánh chết mày đây!”.

Tô Ma bị lôi ra khỏi người Sở Sở nhưng vẫn không nhúc nhích, trên mặt cậu đầy máu lại dường như cũng không phải máu của cậu, mà là máu Giao nhân nữ kia. Xương sống của cô đã bị đá gãy, nội tạng cũng bị

trọng thương, máu phun ra từ miệng, trước khi gọi được Đồ Long hộ đến cứu thì cũng đã tắt thở.

Tô Ma ngạc nhiên nhìn đồng bào mới quen, nhìn thấy dung nhan xinh đẹp mềm mại trong giây lát trở nên héo rũ, thấy đuôi cá của cô, dần dần gương mặt bỗng thủ lạnh băng mất đi hô hấp. Cô khẽ nhắm mắt, hai giọt lệ ngưng thành ngọc trai, trong suốt sáng bóng, keng một cái lặng lẽ rơi xuống đất. Vây đuôi hơi run rẩy, sau đó dần dần bất động.

Chủ quán hùng hổ đi đến, một cước đá văng cô ra, chặt lấy hai viên trân châu vừa rơi xuống. Giao nhân này đối xử với cậu vui vẻ như người thân lại chết đi nhanh như vậy. Cô sẽ không bao giờ còn có thể trở lại Bích Lạc mà cô ngày đêm nhớ mong nữa. Ngay cả một giọt lệ cuối cùng cũng bị người Không Tang nhặt lấy bán đi. Thế nhưng Tô Ma sững sờ nhìn, trên mặt lại không có biểu cảm gì.

“Thằng nhãi còn này! Sao mày không chết đi!” Chủ quán thấy cây hái tiền duy nhất trong quán đã chết rồi, tức giận muốn tóm kẻ gây họa Tô Ma ra đánh. Nhưng mà đứa bé không hề trốn tránh, cứ như vậy chịu đựng gậy gộc như mưa rơi xuống, bị đánh đến bầm dập trên mặt vẫn chẳng chút biểu cảm. “Rắc” một tiếng, cây gậy to bằng cổ tay gãy trên lưng đứa bé.

“Thằng nhãi ma quỷ chết tiệt này!” Chủ quán nổi giận, mệ mội quẳng gậy đi, chỉ vào cậu mắng: “Nuôi mày cũng tốn tiền! Bán không được, đánh như thế cũng không rơi được giọt nước mắt nào lấy trân châu. Nuôi mày làm cái mẹ gì, còn không bằng vứt đi!”.

“Vứt đi thì đáng tiếc lắm ạ!” Một tên đầy tớ bên cạnh đưa ra ý kiến, chỉ vào hai tròng mắt của cậu: “Ít nhất nó còn có một đôi mắt nguyên vẹn đó ạ!”.

Chủ quán vỗ đùi: “Đúng lắm! Suýt nữa thì ta quên mất bọn Giao nhân này đều là báu vật, móc đôi mắt ra tinh luyện còn có thể làm thành Ngưng Bích châu, bán đi cũng được mấy trăm lượng vàng ấy chứ!”.

Nhưng mà lão còn chưa dứt lời, Tô Ma bỗng nhiên nắm lấy mảnh gạch vụn trên đất.

“Gì hả?”. Chủ quán ngạc nhiên, nghĩ rằng đứa bé này muốn tấn công người.

Nhưng Tô Ma chỉ lạnh lùng nhìn đám người Không Tang, không nói hai người, giơ tay lên, không do dự đập mảnh gạch vào hai mắt mình. Máu

tươi từ hai mắt chảy xuống, đỏ sẫm đến đáng sợ. Khuôn mặt tuyệt đẹp của đứa bé bỗng chốc biến thành ác quỷ.

Trong quán, tất cả mọi người đều kinh sợ ngây ra như phỗng.

“Cút ngay! Đám người Không Tang dơ bẩn các người!” Hai mắt Tô Ma chảy xuống hai dòng máu đỏ sẫm. Trong tay cậu nắm chặt mảnh gạch sắc nhọn hét lớn: “Ta sẽ không bao giờ để cho các người làm gì thì làm! Đám người Không Tang các người mãi mãi... mãi mãi sẽ không lấy được gì từ trên người ta!”.

Máu như hai hàng lệ xẹt qua gương mặt đứa bé, nhìn mà ghê người.

Trong khi đứa bé ở ảo cảnh dùng hết sức hét lên câu nói kia, thì bên ngoài miệng giếng ba vị trưởng lão nhất tề biến sắc.

Hải hoàng lại tự tay chọc mù hai mắt mình?

“Không ôn!” Tuyên trưởng lão kinh hô một tiếng, hai tay giao trước ngực: “Mau kết trận!”.

Khoảnh khắc kia, bọn họ có thể thấy trong lòng đứa bé xuất hiện một sức mạnh hủy diệt vô cùng lớn, dời non lấp bể tràn ngập đại mộng. Loại sức mạnh này tràn ngập hận thù độc ác. Hận không thể biến tất cả những thứ trước mắt thành bột phấn, cùng chính bản thân mình đồng quy vu tận. Nhưng mà, không đợi bọn họ kết trận lần nữa. Niệm lực khổng lồ ấy từ đáy nước âm âm phóng ra, giống như gió lốc gào thét, phút chốc lan tràn ra ngoài. “Àm” một tiếng, giếng cổ hoàn toàn vỡ tan, kể cả phù chú khắc trên miệng giếng cũng bị xé tan.

Ba vị trưởng lão Hải quốc chịu đòn nghiêm trọng, đồng loạt ngã nhào.

“Sao... sao vậy?” Thanh trưởng lão thốt lên. Nhưng mà vừa mới mở miệng nói chuyện, máu tươi từ trong miệng ông đã phun ra, cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị nghiền nát, đau đớn vô cùng.

Tuyên trưởng lão cũng ho khan, cổ nén máu tươi đang trào lên trong cổ họng, giọng nói đứt quãng: “Đại Mộng thuật là hai chiều! Chúng ta có thể truyền ý chí của chúng ta cho nó, thì nó cũng có thể truyền ý chí của mình lại cho chúng ta! Sức mạnh của đứa bé này còn mạnh hơn trăm lần dự đoán của chúng ta! Chúng ta không thể không chế được nó rồi!”.

Vừa rồi, lão nhìn thấy đứa bé từ trong ảo cảnh thả ra hạc giấy, dùng ý chí kinh người đối kháng với bọn họ, sống chết cũng không chịu dập tắt một chút hi vọng kia, thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Một đứa bé nhỏ như

vậy, huyết thống Hải hoàng còn chưa thức tỉnh, thế mà lại thiếu chút nữa phá hỏng ảo thuật mà bọn họ liên thủ tạo ra.

Vì thế, sau một khắc tạm dừng, vì để hoàn toàn chinh phục đứa bé, lão nhanh chóng điều chỉnh tác động trong ảo cảnh đến tối đa, bằng cách tạo ra tình cảnh tàn khốc nhất, để ăn mòn tâm linh đứa bé, áp đảo ý niệm cố chấp bất diệt trong lòng cậu, để cậu suy sụp nhanh nhất, mất đi toàn bộ hi vọng đối với người Không Tang.

Nhưng mà lão lại không nghĩ rằng, khi đứa bé này suy sụp nhất thì lại hành động liều lĩnh nhất. Hải hoàng đã rơi vào tuyệt cảnh mà lại không chút nào khuất phục, tự tay chọc mù hai mắt của mình.

Ba vị trưởng lão Hải quốc đồng loạt sụp xuống, trọng thương nặng nề.

Giếng cổ bị sụp đổ, Tô Ma lơ lửng dưới đáy nước lạnh băng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, co quắp, bất động giống như bọt biển yếu ớt nơi đáy vực tối tăm. Toàn thân đứa bé run lên, hai mắt nhắm nghiền, nhưng lại có máu tươi ào ào chảy ra từ khước mắt, nhuộm đỏ cả thân thể.

Nhìn thấy tình huống này, Tuyền trưởng lão bất chấp nội thương, lão đảo bò dậy nhảy xuống nước nhắc bổng đứa bé khỏi đáy giếng. Trong hai con ngươi đang nhắm chặt, vết máu hằn lên quá rõ ràng.

-----oOo-----

Chương 135: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

**Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 135: Ác mộng vô tận
(5)**

Hai vị trưởng lão kia sợ hãi, “Đứa bé này thật sự bị thương rồi sao? Rõ ràng chỉ là ảo cảnh, vì sao có thể bị thương thật sự rồi?”.

“Đại Mộng thuật có thể giết chết người, đả thương người thì có khó khăn gì?”. Tuyền trưởng lão ôm đứa bé trôi lên từ đáy giếng, sắc mặt vô cùng khẩn trương: “Mau chữa chị cho Hoàng đi, bằng không từ nay về sau nó sẽ mù mất!”.

Ba vị trưởng lão vây quanh Tô Ma rời khỏi giếng cổ. Nhưng mà còn chưa đi được mấy bước, phía đối diện đã truyền đến tiếng Như Ý. Nàng vẫn lo lắng chờ ở bên ngoài, giờ phút này nghe thấy tiếng nổ bèn liền lĩnh chạy tới, liếc mắt một cái đã nhìn thấy đứa bé cuộn mình trong ngực trưởng lão. Nàng biết sự tình không ổn, nước mắt ào ào rơi xuống. Nàng đưa tay đỡ lấy Tô Ma, nhìn thấy hai mắt đứa bé đều là máu thì thất thanh: “Nó... nó làm sao vậy ạ?”.

“Đứa bé này...” Tuyền trưởng lão hơi ho khan, thấp giọng kể lại một lượt. Như Ý càng nghe sắc mặt càng trắng bệch, cánh tay giơ lên sắp không ôm nổi đứa bé nữa, suýt chút đã thốt nên lời trách cứ, lại nhớ tới thân phận của ba vị trưởng lão thì không thể không cố gắng kìm lại, chỉ còn nước mắt rơi lã chã như mưa.

“Haiz, đều tại ta không tốt!” Tuyền trưởng lão trước nay vẫn luôn là một người uy nghiêm, giờ mạnh mẽ thở dài, hiếm khi thừa nhận sai lầm: “Là do ta nóng vội! Dù sau Hải hoàng hiện tại vẫn chỉ là một đứa bé, không thể chịu nổi đả kích như vậy. Ta không ngờ nó yếu ớt đến thế, giây trước vừa ngập tràn hi vọng, giây sau đã sụp đổ rồi!”.

Nghe thấy trưởng lão đức cao vọng trọng nói như thế, cơn giận trong lòng Như Ý không thể phát tác tiếp được, đành ôm lấy đứa bé đã mất đi thần trí, lau sạch sẽ huyết lệ cùng bọt nước trên mặt. Đứa bé nằm co quắp, toàn thân lạnh như băng vẫn không hề nhúc nhích, còn có thể nói cái gì nữa. Bọn họ liền thủ hủy hoại cậu, ép cậu thành bộ dạng này. Vì để kéo đứa bé về phe mình, nàng đã lợi dụng chút niềm tin cuối cùng của đứa bé, cùng các trưởng lão bày ra cục diện này, lừa cậu vào trong, từng bước một đưa cậu đến bên bờ sụp đổ. Thế nhưng họ lại không nghĩ rằng, vào thời khắc cậu buông bỏ chấp niệm, cũng là lúc tự hủy diệt bản thân.

“Tô Ma! Tô Ma!” Nàng ghé tai gọi cậu, nhưng cậu vẫn không hề nhúc nhích: “Nó... nó sẽ không chết chứ?”. Như Ý run giọng.

“Nếu dễ chết như vậy thì đã không phải Hải hoàng mà chúng ta đã chờ đợi mấy nghìn năm!”. Tuyền trưởng lão trấn định trả lời, giao đứa bé đầy máu cho nàng: “Ta lập tức cho người đi tìm đại phu, người ở trong này chăm sóc nó, một khi nó tỉnh dậy thì lập tức bẩm báo!”.

“Vâng!” Như Ý lập tức lĩnh mệnh.

“Việc này không được hé răng nửa lời! Nếu không kiểm củi ba năm thiêu một giờ đây!”. Tuyên trưởng lão suy nghĩ một chút, lại nói nhỏ bên tai Như Ý, cẩn thận dặn dò: “Nếu nó tỉnh dậy có hỏi, ngươi cứ trả lời như ta dặn, tuyệt đối không được sai nửa chữ!”.

“Vâng!” Như Ý gật đầu, yên lặng nhìn đứa bé, lòng đau như cắt.

Đứa bé gầy yếu ở trong lòng nàng cuộn lại như bào thai chưa hề nhúc nhích, chỉ có bả vai vẫn đang run rẩy như đang chìm trong ác mộng dài không thể tỉnh lại. Hai dòng huyết lệ chảy ra trong mắt, không biết là máu hay lệ đang rơi.

“Tô Ma! Tô Ma! Con đang gặp ác mộng sao?” Trong ác mộng vô tận ấy, trời đất đều là màu tối đen, ngay cả một chút âm áp duy nhất cũng đông cứng lại. Đứa bé nhỏ như vậy, cô độc chìm xuống đáy nước lạnh băng, còn có thể dựa vào ý chí của mình vực dậy mà tỉnh dậy hay không? Chẳng lẽ cứ mãi mãi chìm sâu trong mộng như vậy không tỉnh lại được?

“Con là Hải hoàng của chúng ta, là cứu tinh của bộ tộc Giao nhân, là hi vọng mà bất kể thế nào chúng ta cũng không thể từ bỏ! Nhưng chúng ta lại tàn nhẫn với con thế này...” Như Ý ôm đứa bé hôn mê trở về phòng, cẩn thận đặt trên giường. Đây là một phòng ngủ riêng biệt ở sân sau, cách xa chỗ mấy đứa bé khác nằm ngủ, vô cùng yên tĩnh và riêng tư.

Nàng đắp chăn cho Tô Ma, lau nước ấm, cẩn thận lau sạch vết máu trên mặt đứa bé, cúi đầu nhìn đôi má gầy gò của nó, thở dài.

Máu tươi có thể rửa sạch, nhưng nếu con ngươi đã mù thì mãi mãi không thể khôi phục, giống như trái tim đã bị hủy hoại của nó vậy!

Ba vị trưởng lão thi triển Đại Mộng thuật với Tô Ma lại gây ra kết cục bi thảm như vậy, ảo thuật mãnh liệt đã ăn sâu vào trong tiềm thức, bóp méo ký ức một cách tinh vi, định hình lại nhân cách của cậu, gieo những mầm mống hận thù sâu sắc đối với người Không Tang vào trong lòng cậu, cho nó tùy ý sinh sôi, đến khi những dây leo độc hại trưởng thành tươi tốt, che lấp ánh mặt trời trong trái tim cậu.

Nàng đương nhiên không muốn quận chúa Không Tang kia mang trái tim Tô Ma đi, nhưng cũng không muốn phải dùng thủ đoạn ngang ngược tàn nhẫn như vậy để đối phó với một đứa bé yếu ớt bất lực.

Phục quốc, phục quốc, vì giấc mộng xa vời đó đã phải hi sinh rất nhiều Giao nhân, hiện giờ ngay cả đứa bé này cũng là vật hi sinh hay sao?

Như Ý ngồi ở trong bóng tối mờ mịt suy nghĩ miên man, tim như bị đao cắt.

Không biết qua bao lâu, Tô Ma rốt cuộc cũng có dấu hiệu tỉnh dậy, còn chưa mở mắt ra đã hất tay nàng, rứt người lại tự vòng tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của mình.

“Đừng sợ! Là ta đây!” Nàng vội vàng đỡ lấy đứa bé, nhẹ nhàng ghé vào tai cậu: “Ta là dì Như đây! Con mau nằm xuống nghỉ ngơi đi!”. Nghe được hai chữ “dì Như”, Tô Ma một lần nữa run rẩy mãnh liệt, cũng không hề kháng cự.

Như Ý nhẹ nhàng thở ra, yên tâm hơn phân nửa. Hiển nhiên sau khi trải qua Đại Mộng thuật, niềm tin và sự dựa dẫm của đứa bé này đối với nàng đã tăng lên rất nhiều, không còn chông đối như trước nữa.

Tô Ma ở trong lòng nàng im lặng hồi lâu mới dờ dẩn hỏi một câu: “Sao con lại ở đây? Con... con nhớ mình... mình đang ở chợ Tây Diệp Thành mà!”.

“Là chúng ta cứu con về đây!” Như Ý dựa theo lời dặn của Tuyên trưởng lão cẩn thận trả lời: “Các trưởng lão phát hiện con trốn đến Đế đô, bèn một mạch đuổi theo, cuối cùng tìm được con ở chợ nô lệ Diệp Thành, cứu con trở về. Khi đó con đã gần như hấp hối, thiếu chút nữa bị người Không Tang ném vào bãi tha ma!”.

Câu trả lời như vậy, từng từ từng chữ hoàn toàn phù hợp với thiết kế trong Đại Mộng thuật, cũng vô cùng ăn khớp với ký ức giả, làm cho đứa bé không nghi ngờ gì.

Quả nhiên nghe lời nói như vậy, Tô Ma liền im lặng dần: “Vậy sao?” Đứa bé thì thào nói, không ý kiến gì, không còn hỏi lại hai chữ “tỷ tỷ” nữa.

Tuyên trưởng lão sai người đi tìm đại phu, nhưng đại phu kia cũng không có y thuật cao minh như Thân Đồ đại phu, vừa đến thấy tình hình đứa bé cũng kinh sợ, vội vàng chối từ, tỏ vẻ lực bất tòng tâm. Như Ý vẫn thân thiết chăm sóc cậu, đám bạn đồng trang lứa như Viêm Tịch, Ninh Lương cũng không đến quấy rầy. Nhưng đứa bé trước sau vẫn im lặng, cầm trong tay cục thịt sinh đôi giống như một con búp bê kỳ quái, đôi mắt mù trông rỗng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cậu tự lấy tay ôm mình, vùi đầu vào trong một góc phòng, toàn thân co quắp như tư thế bào thai, không ăn không uống, cũng không nhúc nhích, cả người héo rũ, nhìn qua quá đỗi gầy yếu, chân tay mảnh khảnh như ngọc lưu ly từ trong ra ngoài đầy sứt sẹo. Có đôi khi Như Ý còn không dám động vào cậu. Nàng thật sự sợ chính mình chỉ động một cái, vết

thương đầy người kia sẽ nứt ra, vỡ thành trăm mảnh không bao giờ lành lại.

Tuyền trưởng lão đến thăm hỏi nhìn thấy đứa bé như thế không khỏi thâm kinh ngạc, nhỏ giọng dặn Như Ý: “Cứ để thế mãi thì không được, bất kể thế nào cũng phải cho nó ăn chút gì đi!”.

“Đứa bé này không chịu!” Trong mắt Như Ý tràn đầy nước mắt.

“Ngu xuẩn! Người không biết cứng rắn một chút sao? Đè đầu nó ra, bắt nó phải ăn!” Tuyền trưởng lão tức tối quát lớn: “Nếu không ăn cái gì, nó sẽ chết đói sớm thôi!”.

Như Ý im lặng không trả lời trưởng lão, thế giới trong trái tim đứa bé này cũng sụp đổ, nếu ngay cả nàng cũng bạo lực như vậy, có thể nào nó sẽ bị hủy hoại hoàn toàn không?

“Nghe này Như Ý! Chúng ta không thể mất đi nó!” Tuyền trưởng lão nghiêm túc giáo huấn người lính trung thành nhiều năm: “Nó là Hải hoàng của chúng ta, là người chúng ta đã chờ đợi mấy ngàn năm. Bất kể thế nào, người phải đảm bảo đứa bé này còn sống!”.

“Còn sống?” Nàng thì thào lặp lại một lần, trong mắt tràn đầy bi ai, đối với một đứa bé như Tô Ma mà nói, còn sống chẳng phải còn bi thảm hơn trăm ngàn lần chết đi hay sao?

Chờ cho Tuyền trưởng lão đi rồi, Như Ý im lặng thật lâu mới xoay người trở lại phòng. Nhưng vừa mới đẩy cửa ra, nàng đã giật mình. Ở trên giường trống trơn, cả phòng cũng trống trơn, đứa bé quái gở vẫn rúc ở góc phòng đột nhiên biến mất.

“Tô Ma!” Nàng thất thanh kinh hô, đẩy cửa sổ khép hờ ra. Trước mắt nàng là một cái dây lưng đầy máu đọng đưa lơ lửng. Thừa dịp nàng không có mặt, đứa bé gầy yếu kia đã lặng yên trèo ra ngoài cửa sổ, rơi xuống chân tường sau nhà. Sau nhà toàn là sỏi đá, miệng Tô Ma ngấp đệ đệ sinh đôi trông như búp bê kia bò sát trên mặt đất, hai tay hai chân đều bị sỏi đá cửa ra máu tươi, để lại phía sau một vệt máu dài, nhưng đầu cũng không quay lại.

Như Ý vừa muốn tìm cậu trở về, lại không biết vì sao do dự. Bóng dáng đứa bé trên mặt đất liêu mạng bò đi, không sợ đau không sợ máu, giống như muốn trốn chạy khỏi một cái động quỷ khổ cực lắm than.

Như Ý nhìn thấy hết thảy, run rẩy đứng đó, nước mắt rơi xuống rớt cuộc không nhìn được nữa khóc âm lên.

“Tô Ma! Tô Ma!” Nàng chạy đến ôm lấy đứa bé.

“Buông ra!” Trong mắt Tô Ma lộ ra vẻ tức giận, vừa liếc mạng giấy dựa lại phát hiện nàng cũng không ôm mình về phòng, mà là chạy về một hướng khác.

Như Ý mang theo đứa bé đưa tới bên cạnh giếng cổ, đẩy mấy hòn đá vỡ ra. Sau khi Đại Mộng thuật tan biến, vết phù chú trên miệng giếng hoàn toàn vỡ nát, che lấp miệng giếng lúc này bị dọn ra lại giống như con người tối đen lộ ra trên mặt đất. Dưới lòng đất mạch ngầm mất đi không chế của thuật pháp, một lần nữa trở lại thành một giếng nước bình thường gọn sóng, dẫn thẳng ra Kính Hồ.

Như Ý buông Tô Ma xuống, nhẹ giọng: “Đi đi!”.

“Cái gì?” Đứa bé không tin nổi ngẩng đầu, ngược đôi mắt không có thần thái nhìn nàng, thần sắc trên mặt mang theo nghi ngờ cùng đề phòng.

“Mấy ngàn năm sau, tuy rằng số mệnh lựa chọn con, nhưng con cũng không muốn trở thành Hải hoàng!” Như Ý bi thương mỉm cười, nhìn lên gương mặt gầy yếu của đứa bé, vô cùng đau lòng: “Nếu cứ cố chấp giữ con lại, con nhất định sẽ chết. Con thà rằng chết cũng sẽ không sống theo ý người khác, có phải không?”.

Tô Ma gật đầu, làn môi mỏng lộ ra vẻ kiên quyết.

Như Ý giơ tay lên, từng chỗ dùng pháp thuật chữa lành mấy vết trầy da, nhẹ giọng nói: “Cho dù là đồng bào, kể cả trưởng lão cũng không hiểu con là người thế nào. Con hãy tha thứ cho bọn họ, bọn họ cũng không phải cố ý tra tấn con. Bọn họ chỉ là mong mỏi vào tự do của bọn họ, thành ra quá cố chấp mà thôi”. Nói ra một câu cuối cùng, nàng nghẹn ngào không cất nên lời.

Tô Ma giơ bàn tay khô gầy nhỏ xíu đặt lên mặt nàng, vết thương cuối cùng cũng ngừng chảy máu, Như Ý thở dài, buông tay ra nói với đứa bé: “Được rồi, đến Đế đô tìm tỷ tỷ của con đi!”.

“Không!” Tô Ma lại bỗng nhiên mở miệng gần từng tiếng: “Ta chưa từng có tỷ tỷ!”.

Nghe lời nói chắc như đinh đóng cột, Như Ý bỗng nhiên run lên. Hóa ra bí thuật của ba vị trưởng lão đã có hiệu lực rồi...

“Nhưng ta cũng sẽ không ở lại chỗ này!” Giọng nói Tô Ma bình tĩnh mang theo vẻ lạnh lùng không tương xứng với tuổi tác: “Ta không muốn bị các người nhốt tại nơi này, bị các người ép làm vua. Thà chết cũng không!”.

Như Ý ngẩng ra, gật đầu: “Con có tự do của con!”.

Tô Ma dùng giây lát, thì thào lặp lại: “Đúng vậy! Tự do!”.

Đứa bé ngẩng lên, trong ánh mắt trống rỗng mang theo một loại kiên quyết: “Đó là thứ ta muốn!”.

Như Ý chấn động, không khỏi thở dài: “Vậy thì đi đi! Nhân lúc không có ai nhìn thấy! Nhưng con tuyệt đối phải cẩn thận, đừng để lại trở thành nô lệ của người Không Tang!”.

Đứa bé không nói gì, đột nhiên giơ tay sờ vào hai má của nàng: “Đi Như!” Cậu gọi nàng một tiếng, bàn tay lạnh lẽo mà nhẹ nhàng: “Để ta chạy rồi, đi phải làm sao?”.

Không ngờ đứa bé đến lúc này còn có thể hỏi một câu như vậy, trong lòng Như Ý nóng lên, nước mắt nghẹn ngào tuôn rơi: “Đi đi! Yên tâm, cho dù chuyện bại lộ, các trưởng lão cũng sẽ không giết ta đâu! Con, con cứ đi đi!”.

Tô Ma im lặng thật lâu, rốt cuộc gạt đầu xoay người nhảy vào trong nước. Lúc này đây rời đi, cậu vẫn không có một chút do dự và lưu luyến như trước. Chỉ nghe thấy một âm thanh rất nhỏ vang lên, nước ngầm gợn sóng lại dần dần khôi phục như cũ giống như một ánh mắt đen kịt. Đứa bé mang trên mình đầy thương tích này rốt cuộc nhảy vào trong nước chính thức rời đi, giống như một cái đuôi cá hướng về phía biển rộng, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Cậu đi đến nơi nào, cậu sẽ trải qua những gì, cuộc sống của cậu sẽ đi về đâu. Tất cả, nàng sẽ không bao giờ có thể biết nữa. Về sau Như Ý đã mất đi tin tức của Tô Ma, cũng không biết rằng đứa bé đã đi đến cứ điểm bí mật của Phục Quốc Quân ở Diệp Thành, phiêu bạt đến nơi nào, lại trải qua những thăng trầm gì, mãi cho đến bảy mươi năm sau, khi thời điểm đại nạn của Vân Hoang đã tới, Giao nhân kia mới xuất hiện lần nữa, bước lên vũ đài lịch sử. Khi đó, cậu đã trở thành một thiếu niên tuấn mỹ như thần, lạnh lùng hắc ám, không nói một lời đứng giữa Tử Thần điện khuấy động sự hỗn loạn của toàn bộ Vân Hoang.

Như lời tiên tri đã nói, đứa bé này đã lật đổ thiên hạ. Qua một trăm năm, biển cả hóa nương dâu, nhân sinh xoay vần mấy độ, nàng bị giáng chức lại một lần nữa được trọng dụng, sau đó nàng đi về hướng đông, phụng mệnh bày ra mỹ nhân kế, không ngờ lại thật sự yêu người kia, một tổng đốc khác tộc. Mà đám tiêu Giao nhân nàng huấn luyện cũng đã đều trưởng thành: Viêm Tịch, Ninh Lương, Tiêu, Tương, Bích, Đinh, đều trở thành những chiến sĩ vĩ đại xông pha nơi chiến trường, dùng sinh mạng của mình viết nên một bài thơ phục quốc thấm đẫm huyết lệ. Mà nàng, đi

vào quận Đào Nguyên, mở một sòng bạc, vừa kinh doanh vừa xây dựng tài chính giúp đỡ Phục Quốc Quân, vừa như chờ đợi cái gì. Cuối cùng có một ngày, ở Mộ Sĩ Tháp Cách trên đỉnh núi tuyết phía đông đã xảy ra tuyết lở, có một đoàn lũ khách từ ngoài ngàn dặm xa xôi đi đến, mà trong đoàn người này có người mà nàng ngày đêm chờ đợi.

Cái đêm Tô Ma rốt cuộc cũng đã trở lại. Cách một trăm năm khi gặp lại, thiếu niên lạnh lùng hắc ám đã trở thành một nam tử đi khắp lục hợp thiên hạ, trải qua vô số thăng trầm, hai tròng mắt vẫn không có thần thái như trước, nhưng cả người hào quang tỏa ra bốn phía, tuấn mỹ như thần. Giữa các kẽ ngón tay của cậu có một sợi dây quấn chặt như sinh mệnh, mà ở một đầu khác là đệ đệ sinh đôi, giống như một con búp bê đã trở thành một bậc thầy hình nhân. Cậu trở về, nhìn chăm chăm nàng, người đã lâu không gặp. Đôi mắt màu xanh ngọc bích trống rỗng mông lung...

“Dì Như! Dì còn chờ ta sao?” Cậu mở miệng, dùng xưng hô quen thuộc nói với nàng: “Ta đã trở về rồi!”.

“Hải hoàng!” Khoảnh khắc kia, nàng không tự chủ khóc lên thành tiếng, quỳ xuống trước mặt cậu: “Bãi bẻ nương dâu, đều chờ người trở về!”.

-----oOo-----

Chương 136: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 136: Huyết hạc gãy cánh (1)

Trong lúc Tô Ma ở bên kia Kính Hồ rơi vào ác mộng, đau khổ vùng vẫy, thì ở trung tâm Kính Hồ, một người khác lại không hề hay biết.

Chu Nhan ngủ thẳng từ sáng sớm cho đến buổi chiều, mãi đến khi đói bụng mới tỉnh dậy, trang điểm ăn mặc qua loa là bắt đầu ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa hỏi: “Phụ vương đâu ạ?”.

“Vương gia còn chưa về”. Thịnh ma ma nói, “Lục vương còn ở nội cung, cửu môn đóng chặt, tất cả kỵ binh đều được điều động, chưa truyền ra tin tức gì”.

“Vây sao?” Chu Nhan nuốt một ngụm canh gà, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Cả một ngày trời xem ra là có rất nhiều chuyện cần bàn bạc, Đệ quân vừa mới băng hà, trong ngoài Không Tang rung chuyển, không biết người có thể khống chế được cục diện hay không. Dù sao sự phụ cũng lớn lên ở thần miếu từ nhỏ, vốn dĩ sẽ trở thành một đại thần quan suốt đời, cũng chưa từng học qua cách trị quốc, lẽ như...

Vừa nghĩ đến đây, Chu Nhan bỗng nhiên nghe phía trước có tiếng ồn ào: “Xích vương trở về!”.

“Phụ vương!” Nàng mới ăn được một nửa lập tức bật dậy.

Xích vương cả ngày ở trong cung đã rất mệt mỏi, nhưng mà vừa nhìn thấy con gái xông thẳng đến thì ánh mắt cũng sáng lên, không tự chủ tăng nhanh tốc độ bước tới, mở hai tay ra. Nhưng mà ngay lúc Chu Nhan chuẩn bị nhào qua, ông lập tức sa sầm mặt, hét lớn một tiếng: “Nha đầu chết tiệt kia, cả đêm chạy lông nhông bên ngoài, giờ cũng biết trở về cơ à?”.

Chu Nhan chỉ còn cách một thước, đã bổ nhào vào người phụ thân, đang muốn ôm lấy cổ phụ thân thì bất thành linh bị tiếng quát làm cho sợ đến rụt cổ vào, trên mặt lập tức lộ vẻ sợ hãi, không dám tiến lên nữa.

Nhưng mà khoảnh khắc sau, nàng lại cảm thấy người nhẹ bẫng, mới biết đã bị Xích vương ôm chặt vào lòng.

“Ôi! Phụ vương!” Nàng bị dọa không dám giãy dụa, chỉ ngẩng đầu nhìn sắc mặt phụ thân, phát hiện Xích vương ôm con gái, vẻ mặt phức tạp nhưng không tức giận, lúc này mới thâm nhẹ nhàng thở ra.

“Con! Cái con bé chết tiệt này!” Quả nhiên Xích vương không đánh nàng, chỉ nhiệt tình ôm con gái, dường như muốn ôm Chu Nhan muốn ngạt thở, cũng không hỏi nàng đêm qua đi đâu, chỉ nói: “Biết về nhà là tốt rồi!” Dừng một chút, ông lại nói: “Không ngờ tiểu nha đầu nhà con lại có bản lĩnh lớn vậy đó!”.

“Hả!” Chu Nhan sững sốt: “Có... có bản lĩnh gì cơ ạ?”.

“Con cho là ta không biết ngày hôm qua con đã đi đâu sao?”. Xích vương xoa tóc nàng, không khỏi nở nụ cười thấp giọng: “Giỏi đấy! Từ khi nào con thu phục được nhân vật khó như vậy?”.

“Hà?” Chu Nhan vẫn chưa hoàn hồn: “Thu phục ai cơ ạ?”.

“Còn dám chống chế!” Xích vương nhìn con gái một lượt, đột nhiên giơ tay, rút trâm cài tóc của nàng xuống, sắc mặt vui mừng. Cây trâm Ngọc Cốt nằm gọn trong lòng bàn tay thô ráp giống như một cây tăm nhỏ, lóe lên ánh sáng trong suốt như pha lê. Giây phút đó, Chu Nhan liền hiểu được phụ thân nhắc tới ai, mặt nhất thời nóng bừng, không biết phải nói sao, chỉ có thể tự mình lẩm bảm: “Người... người nói cái gì vậy chứ?”.

Xích vương nhìn nàng không nói nhiều, chỉ kéo con gái vào phòng trong.

Chu Nhan bị phụ thân vạch trần, không biết liệu mình có bị mắng không, vừa xấu hổ lại vừa gấp gáp, bất an thâm qua sát sắc mặt Xích vương, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cha thì mới yên tâm. Chờ đến khi vào phòng rồi nàng mới cẩn thận hỏi: “Hôm... hôm nay người gặp Hoàng thái tử rồi ư?”.

“Ừ!” Xích vương đóng cửa lại, cầm Ngọc Cốt trong tay, sắc mặt vui mừng: “Đêm qua Đế quân băng hà, ngoài Thanh vương thì phiên vương lục bộ suốt đêm vào cung, gặp mặt Hoàng thái tử điện hạ ở thần điện, cùng ngài nói chuyện cả ngày. Ôi, tân Đế quân Không Tang của chúng ta quả thật là anh minh bất phàm đó!”.

“Đó là chuyện đương nhiên!”. Chu Nhan nhin không được lên tiếng.

“Con bé này!” Xích vương nhìn biểu cảm của nàng, nhin không được gõ một cái vào mũi con gái. Chu Nhan đỏ mặt nhỏ giọng hỏi thăm: “VẬY... hôm nay mọi người ở trong cung cả ngày, rốt cuộc nói chuyện gì ạ?”.

“Con yên tâm, đều là tin tốt!”. Xích vương nhìn nàng gật đầu, ý tứ sâu xa: “Hoàng thái tử chủ trì, mọi người ngồi bên trong cung ôn hòa hiệp thương cả ngày, giải quyết những vấn đề còn sót lại, tất cả những hôn ước ban đầu đều bãi bỏ. Hoàng thái tử không lấy quận chúa Tuyết Oanh, con cũng không phải gả cho Bạch Phong Lân nữa!”.

“Thật tốt quá!” Chu Nhan thốt ra, vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Con thật sự không phải lấy chồng nữa sao!”.

Xích vương nhìn thấy nàng mừng rỡ, mặt mày nở hoa thì không khỏi ngạc nhiên: “Thế mà con lại không thích tiểu tử Bạch Phong Lân. Nó có gì không tốt sao? Nó là con trưởng của Bạch thị, anh tuấn tiêu sái, sự

nghiệp đầy hứa hẹn. Là người mà khắp lục bộ đều muốn nhận làm con rể đây!”.

“Đương nhiên không tốt! Tên đó vừa chơi gái vừa cờ bạc, khẩu phật tâm xà, giết người không chớp mắt! Ngoài một cái vỏ bọc giả tạo thì có gì tốt chứ?”.

Chu Nhan uất ức, giận dữ nhìn phụ vương: “Người xem, người không hỏi qua ý kiến của con đã đồng ý hôn ước này, thật tức quá đi!”.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Xích vương mắng một câu, nhưng mà suy nghĩ một chút, lại có chút nghĩ mà sợ, thử thăm dò hỏi con gái: “Vậy... nếu hôn ước này không bị hủy, chẳng lẽ con lại tính đào hôn nữa sao?”.

Chu Nhan liếc mắt nhìn phụ thân một cái không trả lời.

“Đáng chết! Con đúng là làm càn!”. Xích vương tức giận đến giơ tay lên, trừng mắt nhìn con gái một lúc lâu mới từ từ buông tay ra. Trên mặt ông tỏ vẻ may mắn, thở dài: “May mà không cần đợi đến lúc đó! Ôi, nếu con lại chạy thật, ta và mẫu phi con phải sống thế nào đây!”.

Trong lòng Chu Nhan nóng lên, khóe mắt cũng hơi đỏ, yên lặng đi qua ôm lấy bả vai phụ thân, nói thầm một câu: “Con xin lỗi!”.

“Không sao! Bây giờ thì tốt rồi!”. Xích vương dịu dàng xoa mái tóc dài của con gái: “Trước khi Đế quân băng hà đã hạ ý chỉ, xóa bỏ hôn ước của Hoàng thái tử và quận chúa Tuyệt Oanh, hôm nay, Hoàng thái tử cùng Bạch vương một mình mật đàm một canh giờ, Bạch vương vừa ra đã nói cho ta biết, phải giải trừ hôn ước của con và Bạch Phong Lân”.

“Ồ! Thế mà lại là Bạch vương mở miệng trước ư?”. Chu Nhan giật mình nhất thời nói không nên lời. Giải trừ hôn ước cùng Tuyệt Oanh thì thôi đi, dù sao đó cũng là ý chỉ của Bắc Miện đế khi còn trên dương thế, nhưng không ngờ Hoàng thái tử còn thuyết phục được Bạch vương từ bỏ hôn ước với Xích tộc, thật sự là ngoài dự tính. Bạch vương cũng không phải là loại người dễ đổi phò, rốt cuộc là vì chuyện gì lại đồng ý chuyện này? Hay là sự phụ đưa ra điều kiện gì khiến ông ta không thể từ chối ư?

“Vậy...” Nàng sợ hãi hỏi: “Phụ vương, người có đồng ý không ạ?”.

“Nói đùa! Ta làm sao có thể đồng ý?” Xích vương cười lạnh một tiếng, dựng thẳng lông mày: “Dám hôn với nữ nhi của ta!” Lúc ấy ta vừa nghe, tức giận đến nổi thiếu chút lao vào tấn cho thẳng cha đó một trận.

“Ôi!” Chu Nhan nghĩ tới tình hình nóng nảy của phụ thân, cũng thấy đỏ mồ hôi lạnh thay cho người ở Tử Thần điện. Bạch vương hào hoa phong

nhã, tuổi tác đã cao, chắc không thể chịu nổi năm đấm của phụ thân.

Xích vương uống cạn một chén rượu, thở phì phì: “Nếu không phải bị Hoàng thái tử đứng lúc ngăn lại, ta nhất định sẽ đánh chết lão ta ngay tại chỗ!”.

Nói đến đây, ông liếc nhìn con gái, khóe miệng lộ ra một nét cười kỳ quái: “A Nhan! Con thật có khả năng đấy! Không hổ là con gái duy nhất của ta!”.

“Ồi!” Nàng chưa hiểu ra ngay phụ thân có ý gì: “Là sao cơ phụ thân?”.

“Đừng giả ngu! Hoàng thái tử đã nói cho ta biết hết rồi!” Xích vương cười một tiếng, nhéo má con gái, biểu cảm vô cùng đặc ý: “Con cũng đừng ngại ngần quanh co nữa! Ngày hôm qua con một mình đi vào nội cung là để tìm ngài ấy đúng không? Cả đêm không trở về, làm ra chuyện lớn một cách yên lặng như vậy...”.

Chu Nhan nhất thời đỏ mặt tía tai, giậm chân: “Huynh ấy... huynh ấy sao có thể nói lung tung như vậy chứ!”.

“Ta là phụ vương của con, là nhạc phụ tương lai của ngài ấy, nói cho ta sao gọi là nói lung tung được!”. Xích vương hừ một tiếng: “Huống chi phụ vương của con cũng không có trách con! Con có thể thu phục được Hoàng thái tử, phụ vương cũng vô cùng đặc ý đó. Người mù cũng nhìn ra được Hoàng thái tử so với Bạch Phong Lân mạnh hơn rất nhiều!”.

Chu Nhan nghe những lời này, trong lòng cũng không vui lắm, không biết phản bác thế nào, suy nghĩ một lát lại nhỏ giọng: “Vậy... tên Bạch Phong Lân kia, hẳn cũng đồng ý sao?”.

“Biểu cảm trên mặt nó thật ra cũng không tình nguyện lắm, nhưng không đồng ý thì làm sao?” Xích vương cười lạnh một tiếng, uống một ngụm rượu: “Bạch vương đã thỏa thuận xong với Hoàng thái tử, một đứa con trai trưởng của thị thiếp thôi thì có thể làm cái gì? Cho dù làm được, một khi không có phụ vương chiếu cố còn không phải nói phế liền phế đi sao?”.

Chu Nhan không nói, lần đầu tiên cảm thấy được cái tên đáng giận kia cũng có vài phần đáng thương.

“Vậy... Tuyết Oanh thì sao ạ?” Tâm tư nàng nhanh nhạy, nghĩ đến tất cả chuyện liên quan, không khỏi lo lắng cho tỷ muội của mình: “Lần này cô ấy bị thoái hôn, Bạch vương định làm gì bây giờ?”.

“Sao mà ta biết được?” Xích vương hiển nhiên không quan tâm, “Thì lại tìm một con rết khác thôi!”.

“Nhưng mà...” Môi nàng mấp máy, muốn nói lại thôi. Trong bụng Tuyết Oanh còn có cốt nhục của Thời Vũ, lúc này Bạch vương đã biết hay chưa? Một lần nữa Tuyết Oanh mất đi vị trí Hoàng thái tử phi, vậy sau này phải sống trong hồ thẹn thế nào đây? Thời Ảnh từng hứa sẽ bảo vệ nàng, hiện giờ sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?

“Dù sao cục diện hiện tại cũng rất có lợi cho chúng ta”. Xích vương không biết trong lòng con gái tính toán nhiều như vậy, lại cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, biểu cảm khoan khoái hài lòng: “Nha đầu con quả nhiên có bản lĩnh, một đêm đã thu phục được Hoàng thái tử rồi, không uổng công năm đó ta đưa con lên Cửu Nghi!”.

“A!” Nàng nghe đến câu này ngạc nhiên choáng váng: “Năm đó ai cũng đều nói Bạch hoàng hậu thất thế, chỉ sợ con trai của bà cả đời cũng không trở mình được. Ta không tin chuyện đó!” Xích vương cúi đầu hừ một tiếng: “Thằng bé đó là rỗng giữa nhân gian, cho dù bị ném ra ngoài thâm cốc, thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tỏa sáng rực rỡ thôi! Đến lúc đó nhóc con ngu xuẩn do Thanh phi sinh ra làm sao có thể là đối thủ của ngài ấy!”.

Chu Nhan không khỏi có chút khiếp sợ: “Hóa ra... phụ vương người đã sớm xem trọng huynh ấy rồi ư?”.

“Đúng vậy! Vẫn luôn xem trọng, lại không có cơ hội để kết giao! Thằng bé được Đại Tư Mệnh bảo vệ kín không kẽ hở, không ai tiếp cận được!” Nói tới đây, ông ngẩng đầu nhìn thoáng qua nữ nhân ngây thơ, trong mắt lộ ra một tia thích thú: “Cũng may cũng may, ta còn sinh được một cô con gái giỏi như vậy!”.

“...” Chu Nhan nhất thời không biết nói cái gì cho phải, trong lòng lạnh ngắt.

“Phải biết rằng dệt hoa trên gấm thì dễ dàng, nhưng tặng than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì lại không dễ dàng như vậy. Nếu vào ngày Hoàng thái tử gặp nạn, có thể để lại chút giao tình, chẳng phải hôm nay, khi ngài trở thành Hoàng đế sẽ khởi tốn tâm tư đi kết giao hay sao?” Rượu vào lời ra, Xích vương thổ lộ hết cõi lòng với con gái: “Con không biết, ngày ấy để con đi cũng là mạo hiểm một phen. Không nói đến Đại Tư Mệnh, nhưng Thanh vương kia như hổ rình mồi, ai dám tùy tiện kết giao một Thái tử bị phế bỏ chứ? May mà con cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, bọn họ cũng không quan tâm lắm!”

Xích vương uống cạn một chén rượu cuối cùng, đắc ý: “Ôi, ai cũng chẳng thể ngờ từ lúc đó con và Hoàng thái tử đã có cơ duyên như vậy!”.

Chu Nhan mở to hai mắt nhìn Xích vương, dường như từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng thật sự biết đến cha của mình. Đúng vậy! Người đàn ông trước mắt này nhìn thì như một người thô tục, nhưng thật ra lại tâm tư kín đáo, mưu tính sâu xa. Ngoại trừ là một người cha, ông ấy cũng là một phiên vương trong lục bộ, trong lòng ngoại trừ thê tử, trong lòng còn chất chứa rất nhiều toan tính, phải không?

Điều này... thật uổng phí. Nàng lớn đến như vậy, thế mà lần đầu tiên mới hiểu ra, cha mẹ đương nhiên rất yêu nàng, chỉ là loại tình yêu này cũng không phải là hoàn toàn vô điều kiện. Trong lòng Chu Nhan hơi mát hửng, qua thật lâu mới nhẹ giọng nói: “Nói như vậy, lần này phụ vương mang con từ Tây Hoang đến Đế đô, cũng là vì...”

“Cũng là để thử một phen!”. Xích vương nói ra suy nghĩ trong lòng, xoa đầu con gái, nghiêm túc nói: “Thử xem vận khí của con, cũng thử xem vận khí của Xích tộc! Vốn nghĩ rằng con có thể trở thành Bạch vương phi là đủ rồi, không ngờ nha đầu con còn có thể có phúc khí như vậy, còn có thể trở thành Hoàng quý phi Không Tang, dưới một người trên vạn người!”.

Chu Nhan sửng sốt: “Hoàng... hoàng quý phi?”.

-----oOo-----

Chương 137: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 137: Huyết hạc gầy cánh (2)

“Đúng vậy! Hoàng quý phi chỉ đứng sau Hoàng hậu!” Xích vương vỗ đùi, rất là đắc ý: “Phải biết rằng gần hai trăm năm qua, đây vẫn là lần

đầu tiên Xích tộc xuất hiện một vị Hoàng quý phi!”

Chu Nhan sững sốt nửa ngày, thất thanh: “VẬY... ai là hoàng hậu ạ?”.

“Đương nhiên là một quận chúa trong Bạch tộc, sao vậy?” Lúc này Xích vương mới phát hiện con gái có chút khác thường, ngạc nhiên: “Chẳng lẽ con còn muốn trở thành Hoàng hậu?”.

“Con...” Môi nàng run rẩy, nói không nên lời.

Xích vương nhìn biểu cảm của con gái, bèn nói: “Đừng ngốc thế! Cho dù Hoàng thái tử có thích con nhiều đến thế nào, nhưng con cũng chỉ là một quận chúa Xích tộc, trái với tông pháp, làm sao có thể trở thành Hoàng hậu đây?”.

Một lúc lâu sau nàng mới thì thào: “Đây... đây là huynh ấy nói sao?”.

“Đây là lễ pháp mấy ngàn năm nay của Hoàng thất Không Tang”. Xích vương nhìn biểu cảm của con gái, không khỏi nghiêm túc thêm vài phần: “A Nhan! Con cũng đừng có lặp lại tính trẻ con nữa, muốn một tác lại muốn thêm một thước! Ngoan nào, chúng ta cũng không thể mong chạm đến vị trí Hoàng hậu!”.

Chu Nhan chỉ cảm thấy trong lòng hoảng sợ, thì thào: “VẬY... huynh ấy sẽ lập ai làm hoàng hậu ạ?”.

“Ta cũng không biết! Dù sao chắc chắn không phải là quận chúa Tuyết Oanh!” Xích vương nhíu mày, hiển nhiên cũng có chút không hài lòng: “Hoàng thái tử hôm nay mật đàm với Bạch vương lâu như vậy, chắc là đã thỏa thuận ổn thỏa, chắc sẽ chọn một người khác trong các quận chúa, nếu không lão già Bạch vương kia liệu có từ hôn với chúng ta không, còn không nhảy dựng lên từ lâu rồi chứ!”.

“VẬY sao ạ?” Chu Nhan sắc mặt trắng bệch, thì thào.

“A Nhan!” Xích vương vội vàng đứng lên đỡ con gái, phát hiện toàn thân nàng đều run rẩy, lập tức ôm nàng vào lòng ra sức vỗ về: “Đừng buồn! Cái này cùng lắm cũng chỉ là đề chống chế lễ pháp tổ tông mà thôi, nếu ngài không làm như vậy, chỉ sợ cũng không thể trở thành hoàng đế!”.

Chu Nhan dựa vào lòng phụ thân, càng nghe càng thấy đau lòng. Đúng vậy! Nàng biết tất cả những điều phụ vương nói đều không sai. Thân là Hoàng thái tử Không Tang, hiện giờ trên người Thời Ảnh gánh vác trọng trách rất lớn, phải lo lắng cho đại cục thiên hạ, lê dân trăm họ, nếu chàng muốn kế thừa đế vị, thì phải tranh thủ sự ủng hộ của lục bộ phiên vương,

sao có thể không nạp con gái Bạch vương làm hoàng hậu. Tất cả những chuyện này, từng bước một không thể thiếu bước nào. Chỉ là...

“Cho dù là lập người khác làm Hoàng hậu, nhưng trái tim Hoàng thái tử đã ở trên người con, thế này cũng đủ rồi!” Xích vương vỗ về an ủi con gái: “Con xem, lúc mẫu phi con gả cho ta cũng chỉ là trắc phi, mấy năm nay có lúc nào ta bạc đãi bà ấy chưa? Chờ sau này Hoàng hậu chết đi, con cũng có thể giống như Thanh phi, trở thành người đứng đầu tam cung!”.

“Đủ rồi!” Chu Nhan lại run rẩy đột nhiên thốt lên: “Đừng nói nữa!”.

Xích vương giật mình, lại cúi đầu thấy con gái nước mắt giàn dụa, biểu cảm buồn bã khiến một người cứng rắn như ông cũng đau lòng.

“Đừng khóc! Đừng khóc!”. Ông không ngừng vỗ về nàng: “Con mà khóc phụ vương sẽ đau lòng muốn chết!”.

Chu Nhan không quan tâm, dựa vào ngực ông khóc lớn một hồi, mãi cho đến khi ngoài trời tối hẳn mới thôi, bình tĩnh lại nhỏ giọng nghẹn ngào như người mất hồn: “Con... con trở về ngủ đây ạ!”.

Lúc nàng trở về phòng, đèn trong phòng đã được thắp lên sáng rực như ban ngày. Chu Nhan im lặng một cách lạ thường, chỉ ngăn người nhìn ánh sáng đèn, lửa là thần linh mà Xích tộc, thậm chí là cả đại mạc thờ phụng. Theo truyền thuyết, trong mỗi một linh hồn người Xích tộc đều có một ngọn lửa không bao giờ tắt, nhưng ngọn lửa cháy bỏng cuồng nhiệt ấy liệu có thể duy trì được bao lâu?

Nàng rút Ngọc Cốt trên đầu ra, tóc như thác nước đổ xuống, lộ ra gương mặt trắng bệch. Nàng nhìn thấy mình trong gương đồng cũng mơ hồ cảm thấy sợ hãi, bấm tay tính toán, đã hơn một năm qua, cuộc sống của nàng trải qua rất nhiều biến hóa lớn, thăng trầm trôi nổi, mấy lần đau thương đến chết đi sống lại. Nàng là một tiểu quận chúa duy nhất của Xích tộc, nàng từ nhỏ sống trong gấm vóc lụa là, yêu đời vô tư không biết ưu sầu. Vậy mà giờ đây chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nàng lại khóc nhiều như vậy, giống như gom hết nước mắt của hai mươi năm rơi xuống, mỗi một giọt nước mắt đều như lấy đi ánh sáng tràn trề rực rỡ trong trái tim nàng, dần dần khiến cho nàng biến thành bộ dạng này, không còn là người vô tâm vô phé, không còn là người tùy tiện không chừng mực, tự cho là đúng nữa. Giờ đây, khi biết y phải lập hoàng hậu, nàng cũng không hề phẫn nộ, không hề oán giận, chỉ thấy bi thương.

Chu Nhan nắm chặt Ngọc Cốt, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đỉnh Bạch Tháp, nơi đó đèn đuốc sáng trưng, suy nghĩ xem hiện tại y đang làm cái gì? Có lẽ bị vạn người vây quanh, ngay cả chút thời gian rảnh rỗi cũng không có, liệu có nhớ tới nàng hay không? Tuy rằng đều cùng ở Đế đô, nhưng nàng lại cảm thấy khoảng cách như chưa bao giờ xa đến thế. Trước kia thầy trò hai người ở chung trong thâm cốc, trong thế giới của người đó chỉ có nàng, chỉ cần nàng xoay người một cái đã có thể mặt đối mặt với y. Sau này, khi y trở thành hoàng đế, có vô số phi tần, vô số thần dân, thế giới của y sẽ trở nên vô cùng rộng lớn và đông đúc, nàng phải vượt qua biển người tấp nập, mới có thể được y liếc mắt nhìn đến. Thế giới của y càng lúc càng lớn, cuối cùng nàng có thể tìm thấy nữa hay không? Nếu như y không trở thành hoàng đế Không Tang thì thật là tốt biết bao... Nhưng mà ý niệm ấy vừa mới hiện lên trong đầu đã bị nàng cố gắng ngăn chặn, thậm chí Chu Nhan còn cảm thấy xấu hổ. Nghĩ như vậy thật sự là rất ích kỷ phải không? Nàng chỉ muốn giữ lấy y làm của riêng, lại quên mất rằng trên người y mang huyết mạch đế vương. Kể cả lúc ở trong thâm cốc, trong lòng y vốn cũng chứa cả Vân Hoang rồi.

Chu Nhan ngẩng lên nhìn đỉnh Bạch Tháp trong bóng đêm, kinh ngạc ngẩn ngơ, suy nghĩ vu vơ trong lòng càng bất an bối rối. Trong lúc vô tình, khước mắt nàng thoáng nhìn, bỗng nhiên nhìn thấy một con thiêu thân từ cửa sổ bay vào, vù vù lao thẳng đến ngọn đèn, nàng vô thức xua con thiêu thân kia ra, trong phút chót lại đột nhiên giật mình.

“Không! Đó không phải con bướm! Mà là... mà là...” Chu Nhan bất chấp phồng tay, vội vàng nắm lấy con vật nhỏ vừa bị hất sang, phát hiện đó hóa ra lại là hạc giấy dập nát, xiêu vẹo, gãy một bên cánh toàn thân đẫm máu, không biết đã trải qua bao nhiêu thăng trầm mới có thể loạng choạng bay về đây.

“Hà!” Nàng nhảy dựng lên, nhất thời cơn buồn ngủ tan biến: “Ô Ma!”.

Đây rõ ràng là hạc giấy mà nàng phái ra đi tìm tin tức của Tô Ma, con hạc giấy rách nát kia không biết đã bay qua bao lâu, ánh sáng chợt lóe ra trên cánh, niệm lực yếu ớt ngưng tụ đã gần như cạn kiệt. Chu Nhan nắm con hạc giấy trong lòng bàn tay, nhanh chóng hồi tố. Có ánh sáng mờ nhạt từ trong người con hạc giấy bay ra, biến ảo thành đủ loại hình ảnh. Trong nháy mắt nàng lập tức bắt lấy hình ảnh ngắn ngủi vừa thoáng hiện. Đó là một cái giếng sâu, đen như con ngươi không đáy, trên miệng giếng có vô số ánh sáng phù chú phát ra, xoay chung quanh thành một vòng sáng vàng. Mà ở nơi sâu nhất trong vòng tròn kia, một đứa bé cuộn mình giống như một bào thai, Tô Ma chìm trong đáy nước, ánh mắt không mờ,

môi cũng không động, nhưng nàng lại rõ ràng nghe được vài tiếng gọi ngắn ngủi: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”.

Tiếng gọi xe gan xé ruột như từ dưới lòng đất truyền lên, nhưng mà đúng lúc Chu Nhan đang muốn tiếng lên một bước để nhìn, thì một vòng sáng vàng bỗng nhiên nổi lên, giống như tường sắt khép lại, khiến cho ảo ảnh kia vụt tắt!

“Tô Ma!” Nàng không nhận được thốt lên, sắc mặt trắng bệch.

Tuy rằng ánh sáng chỉ chớp tắt, nhưng nàng lại cảm giác được sự đau khổ giã dựa từ nơi xa xôi truyền đến.

Làm sao vậy? Đứa bé kia gặp rủi ro gì sao? Sau trận náo loạn ở Diệp Thành, rốt cuộc Tô Ma đã rơi vào tay ai? Trên đời này ai có thể làm khó một đứa bé như vậy? Cái giếng nhỏ nhốt đứa bé kia là sao?

Vô số nghi vấn lập tức xẹt qua trong đầu, Chu Nhan vừa sợ lại vừa giận, không kịp nghĩ nhiều, lấy ra Ngọc Cốt, đâm vào đầu ngón tay, rơi ra một giọt máu, không chút do dự nhập máu tươi vào hạc giấy trong lòng bàn tay. Máu vừa thấm vào, con hạc giấy rách nát đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Mau!” Chu Nhan dựng đầu ngón tay: “Dẫn ta đi tìm nó!”.

Hạc giấy nhận được chỉ lệnh, mạnh mẽ giương cánh bay lên, lao ra ngoài cửa sổ. Chu Nhan không chút do dự, nhảy ra ngoài chạy về phía Diệp Thành. Thời gian giống như đang đảo ngược, tiểu Giao nhân lại một lần nữa rơi vào nguy hiểm. Nàng không kịp thông báo cho bất cứ ai, lại giống như lần trước một mình rời khỏi phủ Xích vương. Trong lòng nàng có dự cảm vô cùng xấu, nàng thậm chí còn cảm thấy nếu giờ phút này không nhanh chóng tìm được Tô Ma, như vậy có thể cả cuộc đời này, nàng cũng không còn có thể gặp lại đứa bé kia nữa.

-----oOo-----

Chương 138: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 138: Ma vương giáng thế (1)

Trong lúc này ở nơi xa nhất phía Bắc Vân Hoang, trên lãnh địa Thanh tộc, có một bóng đen lặng lẽ phủ xuống. Đó là một bóng dáng cả người mặc áo choàng đen, không một tiếng động, rơi xuống nội cung của phủ Thanh vương. Một vàng trắng lạnh treo trên đỉnh hành cung, nhưng mà trong khoảnh khắc tại nơi nhân ảnh xuất hiện, cả cung điện trở nên tối sầm.

“Trí giả đại nhân” Một giọng nữ tử đi sau bóng đen cất tiếng: “Chúng ta vẫn chưa thông báo cho Thanh vương!”.

Bóng đen phớt lờ, vẫn tiếp tục đi vào trong không dừng lại. Thánh nữ Băng tộc chỉ có thể theo sát phía sau, không dám lên tiếng khuyên can một câu, trên đời này ai có thể ngăn được trí giả đại nhân chứ?

Ngày đó trong thủy kính nhìn thấy trên đỉnh Mộng Hoa, thập vụ liên thủ vây quanh đại thần quan Vân Hoang, cuối cùng lại tan tác mà về, trí giả đại nhân mặt không biến sắc, hiển nhiên là đã dự liệu trước. Nhưng mà đúng lúc ngẩng đầu lên nhìn trời sao, ông ta bỗng nhiên thốt lên một tiếng kinh hãi, cho thấy nỗi khiếp sợ chưa bao giờ có. Không biết từ trong tinh tượng nhìn thấy cái gì, Trí giả đại nhân không đợi Thập vụ trở về đã tự mình dẫn theo bọn họ xuất phát từ Tây Hải, ngàn dặm xa xôi đến Vân Hoang đi tìm Thanh vương. Nhưng mà bất ngờ thay, đoàn người bọn họ vừa cập bờ cũng không thấy Thanh vương phải người đến đón. Nàng còn nghĩ không biết có phải Không Tang phát sinh biến hóa gì, thì Trí giả đại nhân không nói hai lời, trực tiếp mang theo bọn họ đi tới nơi này.

Màn đêm sâu thẳm phủ xuống hành cung phủ Thanh vương, dù thủ vệ canh gác nghiêm ngặt, bóng dáng kia lại đi qua giữa hành cung như vào chốn không người. Trí giả đi qua đám thủ vệ mà không một ai phát hiện. Dao kiếm đều tự động hạ xuống như bị một sức mạnh vô hình cưỡng chế, khiến họ đi vào trạng thái bị thôi miên.

“Hừ! Nơi ở của phiên vương lục bộ lại không chịu nổi một đòn vậy đấy!” Vừa đi vào tâm cung Thanh vương, trí giả thản nhiên mở miệng, ngữ khí cũng phức tạp: “Người Không Tang hiện giờ đã không còn được như trước nữa rồi!”.

Tiếng nói ông vừa dứt, thánh nữ phía sau bỗng nhiên phát ra một tiếng hét kinh hãi.

Dưới ánh trăng mờ ảo, đình viện hoa viên phía trước lại tanh mùi máu. Đó là nơi Thanh vương sinh hoạt hằng ngày, vậy mà lúc này máu tươi từ xác chết chảy ra, ở dưới ánh trăng như rắn bò, lan dần đến chân vị khách không mời mà đến. Bên trong thi thể đã chắt cao như núi, nhưng thi vệ lại không một ai hay biết. Thích khách kia phải là một cao thủ tâm cơ thế nào?

Nhưng mà nhìn thấy tình hình như vậy, trí giả ngược lại cúi đầu bật cười: “Xem ra có người đã đến sớm hơn chúng ta!”.

Bước chân không động mà giầy lát cả người xuất hiện trong đình viện, nhìn quét qua các thi thể, mỗi thi thể chết một kiểu khác nhau xếp cùng một chỗ. Trí giả chỉ nhìn thoáng qua đã đọc ra luôn mấy cái tên quen thuộc: “Mũi tên Lạc Nhật, Lưỡi dao chém gió, Lá chắn kiên cố... ờ, còn có Thiên Tru”. Gã dừng một chút: “Đẳng cấp rất cao!”.

“Trí giả đại nhân... Thanh vương ông ấy, dường như đã...” Thanh nữ Băng tộc vừa muốn nói cái gì, chỉ thấy hắc bào vừa động, trí giả đã biến mất trước mắt.

Thánh nữ Băng tộc vội vàng đi theo Trí giả đi sâu vào trong hành cung, nhưng mà thân hình vừa động, trước mắt bỗng hiện lên một luồng ánh sáng lạnh, giống như sấm sét âm âm đánh xuống.

Nàng vô thức lao về phía trước kinh hô: “Đại nhân cẩn thận!”.

Nhưng mà khoảnh khắc đó, Trí giả đã giơ tay lên, nắm chặt vào không trung. Luồng sấm sét cứ thế biến mất giữ không trung.

“Cứu mạng!” Giờ khắc này ở nơi sâu nhất trong hành cung có một âm thanh truyền đến. Đó là một người đang ngã sấp trên mặt đất, người đó ăn vận quần áo phục sức quý giá của phiên vương, nhưng cả người tóc tai bù rù máu me be bét liều mạng giãy dụa muốn chui qua đám thi thể bò tới.

“Người đâu... có thích khách! Cứu... cứu mạng!” Nhưng mà ông tay vừa động dậy, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng tím uồn lượn như bức bình phong bày ra mạnh mẽ, Thanh vương chỉ kịp kêu thảm một tiếng đã ngã xuống không nhúc nhích.

“Không tồi!” Trí giả đứng trước mặt ông lão xuất hiện nơi hành cung sâu thẳm, hơi gật đầu, mơ hồ quan sát: “Cấm Bình thuật đến trình độ này không biết ai có thể thi triển vậy?”. Gã ngẩng đầu lên hỏi: “Ông là...”.

Đối diện với Trí giả là một lão nhân mặc hắc bào, giẫm một chân lên người Thanh vương, nhìn vị khách không mời tùy tiện đến, ánh mắt dần co lại, xoay thước ngọc đen trong tay, trầm giọng: “Nguyên Giác – Đại Tư Mệnh Không Tang, phụng mệnh tới đây tru sát phản tặc!”.

“Đại Tư Mệnh?” Trí giả nghe cái tên như thế, ánh mắt ẩn sâu trong hắc bào hơi sáng lên: “Không tồi! Xem ra hiện giờ Không Tang vẫn còn có nhân tài”.

Đại Tư Mệnh nhíu mày nhìn vị khách không mời: “Người là ai?”.

“Ta là ai ư? Ha ha, ông là Đại Tư Mệnh, sao lại hỏi ta câu hỏi này?” Trí giả đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười vô cùng quý dị, giống như truyền đến từ trong đêm sâu, mang theo một tia ngạo nghễ cùng thế lương, rồi lại tràn ngập sát khí. Trong lòng Đại Tư Mệnh xẹt qua một tia lạnh lẽo, khóe mắt hạ xuống, nhìn Thanh vương trên mặt đất.

“Cứu mạng! Trí giả đại nhân!”. Cùng lúc đó Thanh vương gọi kẻ vừa đến, “Cứu mạng!”.

Trí giả đại nhân? Trong lòng Đại Tư Mệnh cả kinh! Chẳng lẽ kẻ khoác hắc bào trước mắt này chính là người thống trí trong truyền thuyết của đế quốc Không Lưu?

Suy nghĩ nhanh chóng, Đại Tư Mệnh tức thì lật cổ tay, mười ngón tay hướng về phía Thanh vương. Đúng vậy! Nếu đã phải đối đầu với kẻ địch mạnh, thì phải nhanh chóng tiêu diệt xong mục tiêu lần này!

Nhưng ông vừa động cổ tay, trong hư không bỗng nhiên còn có một sức mạnh cực kỳ sắc bén đánh tới, chặn đứng một kích của ông.

“Ông đã là Đại Tư Mệnh, vậy coi như là tông sư thuật pháp Không Tang hiện giờ phải không?”. Trí giả nhìn lão nhân tóc trắng gần từng tiếng: “Vậy thì để cho ta xem, hiện giờ kẻ mệnh danh đệ nhất Không Tang rốt cuộc là ở đẳng cấp nào? Đại Tư Mệnh Không Tang hi vọng không khiến cho ta thất vọng nhé!”.

Tại sao Đại Tư Mệnh vừa đi thì bật vô âm tín?

Ngồi trên vương tọa ở Tử Thần điện, Thời Ảnh bỏ tấu chương đã phê xuống, thở dài một tiếng mệt mỏi. Hóa ra Đế quân đứng trên vạn người còn khổ hơn so với người tu hành. Mỗi ngày làm việc từ giờ Dần đến giờ Tý, dường như đều không được nghỉ ngơi. Sớm biết như thế này, lúc trước không nên đồng ý với Đại Tư Mệnh ngồi lên vị trí này.

Nhưng mà nghĩ tới Đại Tư Mệnh, ánh mắt Thời Ảnh liền tối sầm. Không lâu trước đó, Đại Tư Mệnh nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy đơn phương độc mã đến Tử Đài Cửu Nghi, lãnh địa Thanh tộc ám sát Thanh vương, ngăn cản phát sinh nổi loạn Không Tang. Nhưng mà suốt nửa tháng rồi vẫn không có tin tức gì truyền về. Lẽ ra chính y phải chủ động liên hệ với Đại Tư Mệnh. Thế nhưng kỳ lạ là trong lòng y lại không quá muốn nói chuyện với ông ta. Ánh mắt Thời Ảnh hiện lên sự giằng co dữ dội, tay vuốt ve nhẫn ngọc trầm ngâm.

Đại Tư Mệnh là người che chở cho y, từ thuở nhỏ cùng y vượt qua những năm tháng cô độc, dạy dỗ y những loại kiến thức, có thể nói là người thay thế cho phụ thân của y trong đời này. Nhân ông lão mà y từng kính ngưỡng, bây giờ lại dần dần trở nên khó nhìn mặt nhau. Là một người thân, nhưng ông ấy lại muốn chi phối cuộc sống của mình. Thời Ảnh suy nghĩ giây lát, cuối cùng thở dài một tiếng, đẩy tấu chương ra, rời khỏi Tử Thần điện, đi tới thần miếu trên đỉnh Bạch Tháp.

Y thay pháp bào, đi đến trước mặt tượng song thân, mở thủy kính ra. Hiện giờ y đã là Đế quân Không Tang, không thể lấy buồn vui cá nhân để quyết định, càng không thể hành động theo cảm tính. Bất luận như thế nào thời khắc này y cũng phải liên hệ với Đại Tư Mệnh, xem tình hình phương Bắc hiện tại thế nào.

Thời Ảnh chấp tay, bắt đầu thi triển thuật thủy kính. Dưới sự điều động chú thuật, một tầng nước mỏng manh không có gió mà nổi lên trong gương đồng, thức tỉnh dưới bàn tay của y, sau đó gợn sóng dần dần lắng xuống, mặt nước trong veo nhìn thấu trong đầu bên kia, chiếu rọi sang một không gian khác. Nhưng lạ thay, qua một khắc, trong thủy kính vẫn không xuất hiện bất cứ hình ảnh gì. Thần sắc Thời Ảnh không khỏi thay đổi.

Làm sao có thể? Làm sao có thể mất đi bóng dáng Đại Tư Mệnh?

Y đứng trước thủy kính, sau khi khai triển chú thuật mà trên mặt thủy kính vẫn không chiếu ra hình ảnh Đại Tư Mệnh. Điều đó cho thấy bóng dáng Đại Tư Mệnh đã không còn nằm trong phạm vi mà sức mạnh của y có thể tìm kiếm được. Đây là lần đầu tiên trong mười năm qua y gặp phải tình trạng này kể từ khi y thờ phụng thần. Chắc không xảy ra chuyện gì bất trắc chứ?

Thời Ảnh hơi nhíu mày, ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên trời sao. Vòm trời trên đỉnh đầu sâu thẳm, ngôi sao số mệnh của Đại Tư Mệnh vẫn sáng lấp lánh, ngược lại ngôi sao của Thanh vương đã dần dần ảm đạm, ánh sáng

mờ nhạt như sắp tắt. Mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng sao trong thủy kính lại không chiếu ra được bóng dáng Đại Tư Mệnh?

Hai tay kết ấn, mười ngón tay bình tĩnh xẹt qua mặt, một lần nữa phóng xuất linh lực. Đúng lúc này khi ngón tay y di chuyển đến tâm điểm thủy kính, cả mặt gương bỗng nhiên sáng lên, trong mặt gương phẳng lặng xuất hiện một bóng dáng nhàn nhạt như sương khói lướt qua.

Đại Tư Mệnh? Thời Ảnh thốt lên! Đúng vậy, trong giây lát vừa rồi rốt cuộc y cũng thấy bóng dáng Đại Tư Mệnh. Trong thủy kính, lão nhân mà y quen thuộc đang đứng trong một thâm cung, hai tay lần lượt biến hóa trước ngực, hiển nhiên là vừa mới trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt, máu tươi văng khắp ống tay áo, rất nhiều thi thể nằm dưới chân, trên người đều có gia huy của Thanh tộc.

Thời Ảnh nhẹ nhàng thở ra một hơi, quả nhiên Đại Tư Mệnh đã thành công đi vào phủ Thanh vương. Nhưng mà đúng lúc y đang tập trung quan sát tiếp, thì dường như thủy kính bị một sức mạnh nào đó khuấy nhiễu. Bề mặt nổi sóng, tất cả mơ hồ vỡ vụn, rốt cuộc không nhìn thấy gì nữa.

“Sao lại thế này? Ai làm nhiễu hình ảnh trong thủy kính vậy?” Thời Ảnh nhanh chóng kết ấn lại, hai tay lại xẹt qua thủy kính, càng dùng nhiều linh lực hơn so với lần trước, cố gắng mở ra một thông đạo mới. Nhưng mà lần này, khi đầu ngón tay y vừa chạm đến tâm điểm thủy kính, mặt gương lại phẳng lặng không hiện một tia sáng. Thời Ảnh đứng trong thần điện trống trải, ánh mắt càng lạnh lùng, sắc mặt nghiêm nghị.

Đúng là Đại Tư Mệnh đã xảy ra chuyện, xem ra chỉ có thể dùng đại nghị thức thủy hỏa để mở ra thủy kính.

Y đột nhiên xoay người, đi đến trước tượng thần, cúi thấp người, chắp tay giữa trán bắt đầu niệm một câu chú ngữ dài mà phức tạp. Đúng lúc vừa niệm xong, tất cả ánh nến trong thần miếu đột nhiên như bị thúc đẩy bởi một ánh sáng vô hình, nhất thời bùng lên cao đến một thước.

“Đi!” Ngón tay Thời Ảnh cũng động đậy, hướng về một mặt thủy kính: “Mở thủy kính ra!”.

Trong nháy mắt, cả thần điện ngập tràn ánh sáng, ngọn lửa như nhận được hiệu lệnh, bốc lên trong hư không, hội tụ lại trên đầu ngón tay, sau đó nhanh chóng bắn về phía thủy kính, ngưng tụ lại như một ngôi sao băng sáng chói.

Trong phút chốc, thủy hỏa giao nhau, nhưng ngọn lửa không những không bị tiêu diệt mà còn lan rộng ra như pháo hoa. Ngay lúc đó, thủy kính giống như được một sức mạnh cường đại kích phát, đột nhiên trên ngọn lửa hiện ra một hình ảnh. Lúc này Thời Ảnh đã nhìn thấy rõ Đại Tur Mệnh. Trận chiến hiển nhiên đã diễn ra được một khoảng thời gian.

Trên thủy kính, hình ảnh Đại Tur Mệnh đang từ trên mặt đất đứng lên, thở dốc kịch liệt, nửa người đều là máu tươi, phát quang cũng đã nát, trên ngực ông có bảy vết thương xuyên thấu xương, sắp xếp như chòm sao bắc đẩu. Máu chảy ra đã biến thành màu tím sẫm. Thời Ảnh vừa liếc mắt một cái không khỏi chấn động toàn thân. Đó là thuật Thật Tinh Bái Đẩu, ở Vân Hoang này ngoài y và Đại Tur Mệnh, không ai có thể dùng được loại pháp thuật này. Thần quan Thanh tộc cũng chỉ là những kẻ kém cỏi, làm sao có thể làm được như vậy?

Thời Ảnh nhíu mày, ở sâu bên trong, Đại Tur Mệnh tựa như cảm giác được tiếng gọi của y, ngẩng đầu nhìn thoáng qua về phía thủy kính.

“Rốt cuộc ông ấy cũng nghe được tiếng gọi của mình!”. Thời Ảnh hơi thở nhẹ một hơi, nhưng mà ngay trong nháy mắt này, hình ảnh trong thủy kính bỗng nhiên biến ảo, phút chốc cảnh tượng trong thủy kính khiến cho người bình tĩnh như Thời Ảnh cũng không khỏi thất thanh kinh hô.

Ở trong thâm cung phủ Thanh vương, một nửa số nến đã tắt, khắp nơi đều là bóng đêm. Từ nơi sâu nhất có một bàn tay vươn đến từ phía sau lưng Đại Tur Mệnh, lặng yên không một tiếng động hướng về phía lão nhân. Hình dáng cái tay này vặn vẹo đến kỳ dị, dài ra tiến lại gần như một cái bóng. Đáng sợ hơn là Đại Tur Mệnh hoàn toàn không cảm nhận được.

“Đại Tur Mệnh!” Khoảnh khắc đó Thời Ảnh không nhận được thất thanh: “Sau lưng!”.

Không biết có phải nghe được lời nói từ xa nhắc nhở hay không. Đúng lúc cánh tay nhọn nhọt kia sắp chạm tới vị trí trái tim, Đại Tur Mệnh bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, cũng không quay đầu lại, cánh tay phát một cái, một trận gió lốc cuồn cuộn nổi lên, cả người lập tức biến mất vào hư không.

Thời Ảnh cả kinh, nhận ra lúc này Đại Tur Mệnh không phải dùng thuật di chuyển bình thường, mà là mê tung. Đây là loại pháp thuật cần tiêu hao linh lực rất lớn, chẳng những có thể lập tức rời khỏi phương vị trong lục hợp, mà còn có thể xuyên qua hai giới, từ thế giới thật tiến vào huyền giới.

Pháp thuật này phải kết hợp mấy loại pháp thuật cao thâm lại, bình thường thuật sĩ thi triển một lần cũng phải hao hết quá nửa linh lực, lúc này Đại Tư Mệnh dùng đến pháp thuật này hiển nhiên là cảm giác được kinh địch mà trước nay bản thân chưa hề gặp phải.

Khoảnh khắc khi Thời Ảnh giật mình cũng là lúc hình ảnh trong thủy kính bỗng nhiên dừng lại.

Ngọn lửa vẫn còn cháy trên mặt nước, nhưng khung cảnh phản chiếu trong đó không thay đổi giống như bị đóng băng.

Hết thủy trong phủ Thanh vương dường như dừng lại vào giây phút Đại Tư Mệnh biến mất, máu chảy tràn bốn phía, đèn lồng từ trên mái nhà đang rơi, hết thủy đều dừng lại.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ thủy kính lại bị quấy nhiễu?

“Đại Tư Mệnh?” Thời Ảnh thốt lên, trong lòng có dự cảm xấu, một lần nữa y giơ tay lên, nhanh chóng kết ấn hướng về phía thủy kính, muốn dùng sức mạnh lớn hơn nữa đã thông kết nối yếu ớt.

Nhưng mà đúng lúc đó, hình ảnh dừng lại lại một lần nữa di động, khoảnh khắc đóng băng ngăn ngui qua đi, vẫn không thấy bóng dáng Đại Tư Mệnh. Trong phủ trống trơn, trên mặt đất máu tiếp tục chảy ra, màn che cùng đèn lồng tiếp tục rơi xuống, hết thủy trong khoảnh khắc ấy lại khôi phục bình thường.

Thế nhưng cũng đúng lúc này, Thời Ảnh cảm thấy có một hơi thở quý dị trong bức tranh tĩnh lặng ấy. Cách một thủy kính vẫn có mồ hôi lạnh rịn ra trong lòng bàn tay.

Đại Tư Mệnh đâu? Giờ phút này ông ấy ở nơi nào? Đang xuyên qua hai giới sao? Nhưng sao thời gian lại lâu như vậy? Cần biết rằng thuật mê tung không thể kéo dài được lâu, nếu kéo dài, người thi triển pháp thuật sẽ bị mắc kẹt trong điểm giao thoa giữa hai giới, vĩnh viễn không thể trở lại thế gian.

Vào lúc trong lòng bất an nhất, cách lớp thủy kính, một lần nữa Thời Ảnh lại thấy một bàn tay khác vươn ra từ trong bóng tối, phối hợp với bàn tay kia, hai tay chậm rãi thay đổi, hình thành một tư thế. Một lòng bàn tay hướng xuống phía dưới, một đầu ngón tay hướng lên trên trời, đột nhiên, vô cùng mạnh mẽ xé một cái.

“Không!” Giây lát đó, Thời Ảnh thốt lên kinh hoàng.

Chỉ nghe âm âm một tiếng giống như một kết giới nào đó bị phá vỡ.
Trong hư không, một cơn mưa màu đỏ rơi xuống!

“Đại Ti Mệnh!” Tâm thần Thời Ảnh chấn động, thất thanh hô: “Đại Ti Mệnh!”

“Ha ha...”

Ở nơi sâu nhất trong bóng tối tựa như phát ra một tiếng cười lạnh ngạo nghễ! Trong nháy mắt, đôi tay kia rút trở về, biến mất vào bóng tối, vô thanh vô tức như bóng ma. Sâu bên trong phủ Thanh vương không có một người sống sót, chỉ có cơn mưa màu đỏ liên tục rơi xuống từng giọt, tụ thành một vũng nhỏ trên mặt đất!

“Đại Ti Mệnh!” sắc mặt Thời Ảnh trắng bệch, gọi vào trong thủy kính.

Cho đến lúc này, y vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Đại Ti Mệnh, giống như lão nhân kia gặp phải sự cố sau khi sử dụng thuật Mê Tung, bị mắc kẹt giữa hai giới hư và thật... thế nhưng, máu rơi trên mặt đất, từng giọt lại từng giọt, dần dần hiện ra hình dáng của một người... Đúng vậy! Đó là Đại Ti Mệnh... là Đại Ti Mệnh bị vây giữa không trung!

Vừa rồi, đôi tay trong bóng tối kia chỉ dùng một tư thế đơn giản như vậy nhưng lại chứa sức mạnh hiệu lệnh trời đất, xé rách người vừa mới dùng thuật Mê Tung xuyên qua hai giới!

Đó là chiêu gì? Chưa bao giờ nghe qua, chưa bao giờ thấy qua... Thậm chí, ở trong tất cả điển tịch thuật pháp cổ của Không Tang cũng chưa từng ghi lại.

Nhưng sức mạnh đó đáng sợ đến thế nào, dường như có thể sánh ngang với Thần và Ma.

Thời Ảnh đứng trong thần miếu trên đỉnh Bạch Tháp, nhìn thấy mọi chuyện xảy ra ở ngoài dặm xa xôi, tuy rằng cố hết sức khống chế chính mình nhưng toàn thân vẫn run lên. Đúng vậy, Đại Ti Mệnh đã xảy ra chuyện, y phải lập tức đến Tử Đài, phía Bắc Vân Hoang!

-----oOo-----

Chương 139: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 139: Ma vương giáng thế (2)

Nhưng mà khi y mới vừa xoay người, ở đầu kia thủy kính bỗng nhiên có cái gì giật giật, khiến y quay phắt người lại. Trong thủy kính không nhìn rõ bóng người, thi thể xếp thành đống, nhưng mà nhìn kỹ lại, máu đang roi giữa hư không, dường như chuyển động có quy luật, dần dần kết thành một đường. Khoảnh khắc đó tuy rằng không nhìn ra Đại Tu Mệnh đang ở chỗ nào, nhưng Thời Ảnh bỗng nhiên hiểu được ý đồ của đối phương.

Đúng vậy! Đại Tu Mệnh là đang viết chữ.

Bị nhốt trong hư không, có lẽ là tự biết không thể may mắn thoát khỏi, lão nhân kia lại dùng chút khí lực cuối cùng, dùng chính máu của mình viết ra chữ trên mặt đất. Từng nét ngang, từng nét dọc, viết ra một chữ “Nó(*)!”.

(Chú thích: () Nguyên văn trong tiếng Trung là 祂, là một từ thuộc ngôi thứ ba để chỉ một sức mạnh siêu nhiên như Thần hay Chúa Trời).*

“Nó?” Đại Tu Mệnh muốn nói gì chứ?

Giây lát sau lại có một chữ được viết ra: “đến”.

Tiếp theo lại một nét dọc. Thời Ảnh yên lặng nhìn chữ dùng máu được viết ra trên mặt đất, cả người đều run nhẹ, trâm mắt cắn răng, sắc mặt trắng bệch: “Nó. Đến. Rồi”.

Đại Tu Mệnh dùng hết khí lực cuối cùng, lấy máu mà viết ra ba chữ như vậy.

“Nó” là cái gì? Là đôi tay đáng sợ vừa xuất hiện trong bóng tối kia sao? Đôi tay kia là một tồn tại như thế nào mà lại có sức mạnh đáng sợ như vậy. Dường như cả Vân Hoang cũng không thể tồn tại.

Rốt cuộc “nó” là gì?

“Đại Tư Mệnh!” Y gọi vào trong thủy kính, âm thanh mang theo nỗi run rẩy.

Nhưng mà chữ thứ ba vừa được viết xong, máu trong hư không nhỏ xuống như thác lại ngừng. Ánh lửa trên thủy kính dần tắt, rốt cuộc không chiếu rọi ra cảnh tượng nào nữa. Một đầu kia thủy kính thông đến phủ Thanh vương lại bị một sức mạnh nào đó lặn lẽ khép lại.

Thời Ảnh không chút do dự vươn tay về phía thủy kính, muốn ngăn cản thủy kính khép lại. Nhưng mà khi ngón tay y vừa chạm đến tâm điểm thủy kính, một tầng nước mỏng manh bỗng nhiên động đậy.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, mặt nước phẳng lặng vỡ tan, giống như có một sức mạnh từ phía bên kia truyền đến, ở giữa mặt nước mỏng manh bỗng nhiên nổi lên giống như suối nước ào ào phun ra.

“Không ổn!” Tâm tư Thời Ảnh thay đổi thật nhanh, cố gắng đảo tay nhanh như chớp, đầu ngón tay cũng động, điểm xuống dưới, một tầng nước dâng lên giữa không trung. Cùng lúc đó suối nước tuôn ra từ thủy kính cũng biến ảo thành một bàn tay. Hai bàn tay ở giữa hư không chạm vào nhau.

Ngay lập tức, thân hình Thời Ảnh khẽ rung lên, thậm chí phải lui lại hai bước. Nhãn thần Hoàng Thiên trên tay bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, cả thần miếu lập tức bị chiếu sáng như mặt trời.

“Là người?” Vào lúc tia chớp cắt ngang, y bỗng nhiên nghe được một âm thanh khe khẽ.

“Là ai? Ai đang nói ở bên kia thủy kính?”. Nhưng mà âm thanh kia chỉ vừa chọt lướt qua, cả thần miếu lại run rẩy trở về như cũ.

Cái tay kia cũng theo hư không mà biến mất.

Chỉ còn vô số bọt nước rơi xuống giữa không trung, rơi vào thủy kính giống như một trận mưa, tất cả đều xảy ra quá đột ngột, không khác nào ảo giác. Chỉ có Thời Ảnh biết tất cả đều là sự thật.

Khoảnh khắc vừa rồi, cách một tầng thủy kính mỏng manh, y gặp một sức mạnh không biết từ phương nào giáng xuống, thăm dò rồi lại lập tức biến mất, trong trận giao phong này, y có thể cảm nhận được sức mạnh thần bí kia mạnh mẽ khó lường, nhưng lại không cách nào tìm hiểu nguồn gốc và cực hạn của sức mạnh đó.

Chính sức mạnh đó đã giết Đại Tư Mệnh sao?

Thời Ảnh đứng bên cạnh thủy kính, cúi đầu nhìn xuống nhẩn thần Hoàng Thiên trên tay mình, im lặng.

Ánh sáng trong thần miếu tụ rồi lại tan, phiêu chiếu gương mặt y, uy nghiêm nhưng trắng bệch. Không biết qua bao lâu, Thời Ảnh mới rời mắt khỏi thủy kính trống rỗng, quay đầu lại nhìn về phía bầu trời đêm bên ngoài thân điện, lặng yên quan sát các vì sao di chuyển dưới vòm trời. Mà dưới vòm trời sao, vật đôi sao rời biến ảo vô tận, thế nhưng đã không còn thấy bóng dáng già nua kia đứng trên đài cao quan sát tinh tượng.

Ngôi sao số mệnh của Đại Tư Mệnh, đã tới đi rồi.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Thời Ảnh giống như phải chịu một cú đánh trời giáng, loạng choạng ngã quy, lặng yên hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng ổn định thần trí.

Đúng vậy! Đại Tư Mệnh đã chết!

Lão nhân kia đã cứu y từ trong tâm tối khi còn ở thuở ấu thơ, bảo vệ y, dạy dỗ y, mà lại chết đi ngay trước mắt y trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, ngay cả thi thể cũng đã tan thành tro bụi hóa vào hư vô. Mà y lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, trước đó không quá một ngày y còn đang tức giận lão nhân này chia rẽ y cùng A Nhan, tùy tiện can dự thô bạo vào cuộc sống của y. Thậm chí y còn nghĩ chờ lão trở về sẽ tính sổ.

Thế nhưng không ngờ ngay trong thời khắc đó, người kia đang ở một nơi khác trên cõi Vân Hoang, đơn thương độc mã huyết chiến, chống lại kẻ thù trước nay chưa từng có.

Thời Ảnh hít thở thật sâu, cố gắng kìm nén cơn sóng mãnh liệt trong nội tâm nhưng nỗi đau và sự phẫn nộ dường như muốn nuốt chửng y. Y mở miệng, muốn hét lên nhưng lại không thành tiếng. Cái loại khô sở đó cứ quanh quẩn trong lòng y như muốn bóp nghẹt tim phổi, khiến cho y không sao thở được.

Cả đời y, đây là lần thứ hai chính mắt nhìn người thân mất đi. Lão nhân kia trong lúc rơi vào tuyệt cảnh, bị nhốt giữa đường giao hai giới không thể trở ra, vẫn dùng hết chút khí lực cuối cùng, dùng những giọt máu còn sót lại mà cảnh báo y. Thế nhưng y, ngay cả hung thủ là ai cũng không thể nhìn thấy.

“Nó đến rồi!”

Nó lại rút cuộc là ai?

Thời Ảnh cúi đầu nhìn nhẫn thần Hoàng Thiên trong tay, chiếc nhẫn có hai cánh màu bạc đỡ lấy viên bảo thạch tỏa sáng giống như đôi mắt sâu thẳm. Thời Ảnh nhìn thật lâu thần khí được truyền thừa qua hàng ngàn năm, chậm rãi giơ tay che đi tầm mắt. Bảo thạch nóng rực như lửa. Vào lúc phát sinh một lần giao phong vừa nãy trong thủy kính, nhẫn thần Hoàng Thiên phát ra ánh sáng chói mắt, mà từ bấy đến giờ vẫn nóng bỏng như bị thiêu đốt. Đó là hiện tượng kì lạ trước nay chưa từng có, khiến y không khỏi cảm thấy kinh nghi.

Vì sao trong lúc đối mặt với sức mạnh xa lạ kia, Hoàng Thiên lại bỗng nhiên sáng lên? Một người đã đọc qua hết thầy điển tịch, thông thạo đông tây kim cổ như y lại cũng không thể giải đáp nổi hiện tượng kỳ quái này. Im lặng hồi lâu, Thời Ảnh rũ áo, từ trong thần điện đi tới đỉnh Bạch Tháp.

Sao đã tàn, đêm dài như mực, trên khoảng không bầu trời phương Bắc nơi xa nhất Cửu Nghi, ngôi sao đế vương đã mờ đi, ngôi sao mới vẫn chưa hiện rõ, biểu thị Vân Hoang đổi chủ, đế quân băng hà, tân đế chưa hiện. Nhưng mà ở ngay bên cạnh chòm Bắc Đẩu, rõ ràng có một luồng khí đen dày đặc bốc lên. Nó bao phủ trên bầu trời Vân Hoang quý dị đến khó tả, theo phương hướng phán đoán, có lẽ nó đến từ Tây Hải, nhưng mà bao quanh phần đuôi lại rối ren phức tạp, khiến người ta mất đi phương hướng phán đoán.

Với linh lực của y mà cũng không thể truy ra nguồn gốc chân chính của thế lực thần bí này.

Thời Ảnh không khỏi thềm kinh hãi, nhìn khắp bầu trời Vân Hoang, chỉ thấy luồng khói đen kia xoay vòng vòng trên bầu trời quận Cửu Nghi hồi lâu, rồi giống như cảm nhận được ánh nhìn của y từ trên Bạch Tháp, đột nhiên thay đổi phương hướng, bay nhanh như tên về phía trung tâm Vân Hoang. Khoảnh khắc đó, Thời Ảnh cảm giác trên tay bỗng rớt, không ngờ nhẫn thần Hoàng Thiên lại tỏa ra ánh hào quang.

Chẳng lẽ, là “nó”?

Thời Ảnh đứng trên đài thiên văn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đen, trong lòng bỗng nhiên có một phán đoán.

Trước đây, mật thám đã bẩm báo rằng, Thanh vương có liên hệ mật thiết với Băng tộc trên Tây Hải, mà mười năm trước, khi y còn là thiếu niên cũng đã bị Băng tộc đuổi giết trong khu rừng Ác Mộng. Tất cả những chuyện này đều có liên quan đến Thanh vương. Chẳng lẽ đại nạn diệt

quốc của Vân Hoang, đáng ra sẽ đến vào bảy mươi năm sau, lại đến trước thời hạn?

Thời Ảnh trầm ngâm một lát, bước nhanh từ trên đỉnh Bạch Tháp xuống, nửa đêm triệu kiến tổng quản đại nội, ngữ khí nghiêm khắc: “Nhẫn thần Hậu Thổ đâu? Vì sao không có tin tức gì vậy?”.

Tổng quản đại nội đỏ mặt, vội vàng quỳ xuống: “Bẩm, bẩm báo điện hạ, thuộc hạ đã phái người tìm kiếm trong tầm cung của Thanh phi, đào đến ba tấc đất, tra khảo tất cả thị nữ và người hầu, nhưng... nhưng vẫn không thể tìm được nhẫn thần Hậu Thổ. Xin điện hạ giáng tội!”.

Ảnh mắt Thời Ảnh nghiêm lại, đập mạnh tay xuống ghế, muốn nói cái gì lại nhin xuống. Tổng quản đại nội là người được việc, nếu ông ta đã nói không tìm thấy, thì đương nhiên cũng đã dốc hết sức lực. Nếu lại trách cứ, căn bản cũng không có ích gì. Trong một khoảnh khắc, y hơi nghiêng răng, nhớ tới nữ nhân đã đem tới ác mộng cho cả đời y, cho dù là người tu hành nhiều năm, nhưng trong lòng y vẫn không cách này loại bỏ được tâm ma hận thù đối với thanh phi, kẻ đã hại chết mẫu thân y làm tu hú chiếm tổ. Nhưng mà ngay cả cho đến khi ả chết, y cũng chưa bao giờ có cơ hội đối mặt một lần với ả, huống chi là báo thù. Lúc này ả đã chết, Thời Vũ cũng đã chết, huynh trưởng và cả gia tộc của ả đều đã chết. Tất cả những thứ liên quan đến ả ở cõi Vân Hoang này đều đã tan thành mây khói. Nhưng mà cho dù là sắp chết, ả vẫn để lại một bài toán khó như vậy cho thế gian.

Thời Ảnh cúi đầu, nhìn thoáng qua nhẫn thần Hoàng Thiên trên tay mình, kìm nén cảm xúc trong lòng, ngừng một chút lại căn dặn tổng quản đại nội: “Lập tức triệu tập chư vương vào cung, thông báo cho thần quan lục bộ cũng cấp tốc vào cung. Triệu tập kỵ binh dũng mãnh, Ảnh chiến sĩ, toàn bộ đợi lệnh!”.

Tổng quản đại nội lắp bắp kinh hãi nhưng cũng không hỏi tại sao.

Sau khi tổng quản đại nội lui ra, Tử Thần điện chìm vào màn đêm mênh mông trống vắng, lại chỉ còn có một mình y.

Thời Ảnh ngồi trong cung điện, ở nơi cao nhất Vân Hoang, vuốt ve nhẫn thần Hoàng Thiên trên tay, trong ánh mắt hiện lên vẻ cô độc. Đúng vậy, chỉ còn lại có một mình y thôi. Cho dù ngay từ khi còn nhỏ bị phụ thân bỏ rơi, đưa vào nơi thâm sâu, nhưng vẫn còn có Đại Tư Mệnh ở bên giúp đỡ bảo vệ dạy dỗ y. Mà tới bây giờ, nhìn khắp cõi Vân Hoang khắp nơi đều có thần dân cần y bảo vệ, thế nhưng ngay cả một người để trông cậy cũng không còn. Gánh nặng như vậy đã ép y đến không thở nổi. Nếu sau

khi y cởi bỏ thân bào, lựa chọn ngao du thiên hạ sống hết quãng đời còn lại, liệu có phiền não như bây giờ hay không?

Đột nhiên bức màn khê động, tựa hồ như có gió thổi qua.

“Trùng Minh?” Y không ngẩng đầu, thấp giọng.

Lập tức, Trùng Minh hóa thành một con vệt nhỏ bay xuyên qua rèm cửa tiến vào, đứng ngay trên đầu vai y, nghiêng đầu, bốn con mắt như hạt đậu nhỏ nhìn y, kêu cục cục mấy tiếng, giống như đang nhận xét cái gì.

Từ đêm qua đến giờ, thần điều đã một ngày một đêm không nhìn y, lúc này trở về ánh mắt lại chứa một chút quái dị. Thế nhưng Thời Ảnh không chú ý đến vẻ khác thường của Trùng Minh, tâm tư nặng nề chỉ cau mày ra lệnh: “Đến hành cung phủ Xích vương tìm A Nhan, bảo nàng nhanh chóng đến Tử Thần Điện một chuyến”.

Thần điều Trùng Minh nhận được mệnh lệnh nhưng không nhúc nhích, chỉ giương mắt nhìn y.

“Làm sao vậy?” Thời Ảnh hơi nhíu mày: “Chuyện gấp đấy!”.

Nhưng thần điều Trùng Minh vẫn không động đậy, nhìn y từ trên xuống dưới phát ra một tiếng cười nhạt.

Con thần điều này từ nhỏ đã làm bạn với đứa bé cô độc, cùng nhau lớn lên trong đế vương cốc như hình với bóng với y. Cho nên ngay thời khắc kia Thời Ảnh đã hiểu ý của nó, sắc mặt bỗng nhiên trở nên có chút kỳ quái.

“Phải!” Y ho khan hai tiếng: “Tôi hôm qua ta ở bên A Nhan!”

Thần điều Trùng Minh nghe thấy y chính miệng thừa nhận, vui mừng khôn xiết kêu một tiếng, không ngờ lại mạnh mẽ giang cánh bay múa ngay trong Tử Thần điện.

“Người làm cái gì vậy? Hiện tại không phải là lúc nói chuyện này!”. Thời Ảnh lại thở dài một tiếng, không muốn tiếp tục đề tài này.

“Đại Tư Mệnh vừa mới qua đời, gặp phải kẻ địch mạnh, người có hiểu được lo lắng của ta?”.

Thần điều Trùng Minh vừa mới vui mừng nhảy nhót, nghe được câu này đột nhiên giống như sét đánh ngang tai, ngã bịch xuống đất, nhìn chằm chằm y, bốn con mắt bất động.

“Đúng vậy! Đại Tư Mệnh vừa mới qua đời, chết ở Tử Đài, trong hành cung phủ Thanh vương, nghệ thú của ông ấy cũng không trở về”.

Thời Ảnh đặt tay lên trán, giọng nói mang theo nỗi mệt nhọc: “Người có nhìn thấy không? Ngôi sao của ông ấy đã mờ đi mất rồi”.

Lông vũ của thần điều Trùng Minh lập tức xệt xuống, nhìn thoáng qua trời sao bên ngoài, không thể tin được kêu cục cục mấy tiếng ngay ra tại chỗ.

Thời Ảnh thở dài: “Ta thậm chí còn không nhìn thấy người giết ông ấy là ai”.

Thần điều Trùng Minh run lên, đột nhiên ngẩng đầu kêu một tiếng dài, trong phút chốc có giọt lệ đỏ như máu rơi ra từ khóe mắt, nhiễm đỏ một đường bên đám lông trắng, nhìn thấy mà đau lòng.

Đã mấy chục năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy được thần điều Trùng Minh cũng biết khóc.

“Trùng Minh! Trùng Minh!” Thời Ảnh ử rử, giọng nói cũng hơi run.

“Người sống lâu hơn loài người chúng ta mấy trăm năm, hẳn cũng biết luân hồi vô tận. Cho dù là thần cũng sẽ phải chết đi. Hiện tại không phải là lúc để khóc”.

Thần điều Trùng Minh chấn động, bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thê lương.

“Đúng vậy! Ta đương nhiên muốn báo thù cho ông ấy!” Thời Ảnh nhỏ giọng, gắng từng tiếng, trong âm thanh tràn ngập sát khí: “Hơn nữa, mặc dù ta không tìm hung thủ để báo thù, thì giờ này gã cũng đang trên đường tới đây rồi”.

Thời Ảnh đứng dậy, đi ra khỏi Tử Thần điện giơ tay lên, chỉ cho nó xem tận cùng phương Bắc: Một luồng khí đen đi đến trung tâm Vân Hoang bằng tốc độ kinh người. Đi đến đâu, sao trời liền tối đen đến đó. Khoảnh khắc ấy, thần điều Trùng Minh ngừng kêu, lông chim toàn thân dựng đứng.

“Người thấy chưa?” Y quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Con thần điều làm bạn với y hai mấy năm qua dần trở nên nghiêm túc, dường như mang theo biểu cảm của một con người, ánh mắt phức tạp, yên lặng giây lát chậm rãi gật đầu.

Thời Ảnh nhíu mày: “Người có biết đó là ai không?”.

Thời Ảnh cúi đầu kêu cục cục, muốn nói lại thôi.

“Mây đen đã áp sát, gã sẽ rất nhanh đến Đé đô thôi”. Thời Ảnh quay đầu nói với thần điều bên cạnh: “Đến phủ Xích vương đưa A Nhan tới đây. Hiện giờ Vân Hoang này cũng chỉ có nàng có thể cùng ta kê vai chiến đấu!”.

Trùng Minh gật đầu, cánh rung lên, một trận gió lốc cuộn cuộn nổi lên xuyên qua cửa sổ bay đi.

-----oOo-----

Chương 140: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 140: Đồng sinh cộng tử (1)

Nhưng mà điều Thời Ảnh không ngờ tới chính là giờ phút này Chu Nhan cũng đã lặng lẽ rời khỏi Đé đô. Vì để tìm kiếm tung tích Tô Ma, Chu Nhan dùng thuật thu nhỏ, một mình một xe ngựa suốt đêm không nghỉ lần theo con hạc giấy, cuối cùng sáng sớm nàng cũng tới nơi.

Buổi sáng, cửa xe ngựa vừa mở ra, rất nhiều người đã xếp hàng trước cổng Bắc Diệp Thành, phần lớn đều là các thương nhân đến từ khắp các nơi. Hòm xiểng ngựa xe như nước, đều đang chờ để được tiến vào trung tâm thương mại phồn hoa bậc nhất Vân Hoang.

“Làm phiền tránh đường!” Trong đám người, có tiếng một nữ tử trên xe ngựa chạy tới với tốc độ cực nhanh. Gần đây, Diệp Thành vừa dẹp loạn Phục Quốc Quân nên được canh gác nghiêm ngặt, dân chúng phải xếp hàng kiểm tra mới có thể vào thành. Nhưng mà nữ tử kia lại vội vàng chạy tới cửa thành không hề dừng lại.

“Đứng lại!” Thủ vệ cửa thành quát một tiếng, giờ cây kích dài chẵn lại. Thế nhưng cô gái kia cũng không dừng lại, cơ thể giống như không hề có trọng lượng, bị một thanh kích dài chặn lại, cả người bay lên như một trang giấy, nói một tiếng cho qua rồi bỗng nhiên biến mất giữa không trung.

“Hà?” Mọi người trợn mắt há mồm nhìn lên.

Người đi tuần sớm trong tháp canh Diệp Thành thấy cảnh tượng này không khỏi cười một tiếng, hai tay bắt vào nhau, kết một cái ấn hướng xuống dưới. Chỉ nghe một tiếng “ai cha”, giữa không trung có một người rơi xuống.

Chu Nhan dùng thuật ẩn thân xuyên qua đám không, xoay người lách vào trong cửa thành, đang muốn tiến thẳng vào trong Diệp Thành đột nhiên cảm giác dưới chân nặng trĩu, bị một sức kéo vô hình làm cả người lao đảo từ trên không trung ngã xuống. Khi đầu nàng chuẩn bị đập xuống thì cả người bị kéo lại.

“Ai?” Nàng kêu lên tức giận. Nhưng lọt vào trong mắt nàng lại là một khuôn mặt quen thuộc, một công tử mặc cẩm bào quý giá đứng trên thành cao, nửa đỡ nửa ôm nàng, cười nói: “Sao mới sáng sớm quận chúa đã tới đây rồi?”

“Người!” Chu Nhan nhận ra đó là Bạch Phong Lâm, tức giận đến nổi tung chưởng luôn.

Bạch Phong Lâm tuần tra sáng sớm, vừa lúc ở cửa Bắc Diệp Thành nhìn thấy Chu Nhan, hai mắt sáng lên, nhin không được liền giở mảnh khốe, tranh thủ lúc nha đầu này không kịp đề phòng kéo nàng xuống dưới. Vốn đang nghĩ muốn nhân cơ hội trêu đùa một phen, không ngờ tính tình nàng nóng nảy như vậy, đã đánh thẳng lên mặt mình rồi.

Hắn lập tức buông tay nhường đường, nhưng mà vẫn không hoàn toàn tránh được chưởng của nàng, bị đánh vào bả vai đau đến thấu xương.

Bạch Phong Lâm lập tức bình tĩnh lại, trong lòng thầm hối hận đã mạo muội.

Đúng vậy, nữ tử này vốn dĩ đã thành người thân của mình, chuyện đã gần trong gang tấc mà bây giờ nàng ta lại sắp thành Hoàng thái tử phi, trăm ngàn lần không được mạo phạm, sao bản thân lại thất thố như thế? Liếc mắt một cái nhìn thấy nàng xuất hiện liền nhin không được mà động thủ. May mà trên tường thành cũng không có ai, nếu không đến tai Thời Ảnh cũng không biết xử lý như thế nào cho êm chuyện.

Trong lòng hắn tuy rằng lo lắng, nhưng nét cười trên mặt vẫn không giảm, chỉ khách khí nói: “Vì sao mới sáng sớm quận chúa đã tới đây? Giờ phút này không phải cô đang ở đế đô sao?”.

“Liên quan gì đến ngươi chứ?” Chu Nhan giận hắn thừa dịp nàng không đề phòng mà bỡn cợt mình, tức giận trả lời.

“Hoàng thái tử có biết người đã đến Diệp Thành không?” Bạch Phong Lâm lại hỏi.

“Cũng không liên quan đến ngươi!”. Chu Nhan tâm tình không tốt, một câu đã chặn họng luôn.

Bạch Phong Lâm khôn khéo, vừa thấy đã biết nàng lén lút đi sau lưng Thời Ảnh, không khỏi nhú mày. Nha đầu kia thật đúng là khiến người khác không biết lo. Với thân phận hiện tại vạn nhất ở Diệp Thành xảy ra chuyện gì, chính mình cũng sẽ phải chịu tiếng xấu. Phải biết rằng lúc trước Hoàng thái tử Thời Vũ mất tích ở Diệp Thành, hắn đã bị liên lụy, thiếu chút nữa đã mất đi vị trí thành chủ. Nếu lần này lại xảy ra tai nạn ngoài ý muốn gì...

Tâm tư Bạch Phong Lâm xoay chuyển nhanh chóng, miệng đã cười nói: “Xem ra lần này quận chúa quay về Diệp Thành chắc chắn là có việc gấp. Đây là nơi tại hạ vô cùng quen thuộc, không biết có thể giúp đỡ một phần hay không?”.

Chu Nhan đang chuẩn bị nhảy xuống thành, nghe một câu như thế lại nhin không được dừng chân.

Đúng vậy, người này tuy rằng đáng ghét, nhưng tốt xấu gì cũng là thành chủ Diệp Thành, là người có quyền lực cao nhất ở đây.

Lúc trước Tô Ma không có kế ước bán thân, chỉ cần hắn nói một câu đã xong luôn. Lúc này một mình nàng đi vào Diệp Thành tìm kiếm đứa bé khác nào mò kim đáy bể, nếu có thể nhờ hắn, chẳng phải có thể nhanh hơn sao.

Nàng đang chần chờ, quay đầu lại đã phát hiện con hạc giấy kia bay đâu mất rồi.

“Không xong!” Chu Nhan phát hoảng không kịp nghĩ ngợi nhiều, điềm chân một cái liền nhảy xuống khỏi tường thành, nơi con hạc giấy bay đến chính là nơi duy nhất có thể tìm được manh mối về Tô Ma, một khi để mất sẽ không cách nào vẫn hồi.

Bạch Phong Lân đang chờ nàng trả lời, lại thấy nàng bất ngờ nhấc chân chạy, không kịp báo một tiếng, trong lòng cả kinh vội vàng nhảy xuống theo nàng.

Hắn luôn là người tinh táo, vừa rồi tuy rằng liếc mắt một cái đã nhìn ra hạc giấy kia không tầm thường, giống như là được sử dụng thuật truyền tin. Tiểu nha đầu này đi theo hạc giấy đến đây rốt cuộc là muốn làm gì? Hơn nữa lại giấu Thời Ảnh?

Trong lòng hắn suy tính, thần sắc có chút phức tạp, nhìn thoáng qua Chu Nhan.

“Ồ trong này!” Chu Nhan thoáng nhìn reo lên một tiếng, chỉ thấy con hạc giấy xiêu vẹo kia ở giữa không trung xoay xoay một lúc rồi chuyển mình bay vào một cái ngõ nhỏ.

Chu Nhan vội vàng đuổi theo. Con hạc giấy kia càng bay càng thấp, gần như muốn rạp xuống đất, hiển nhiên là đã sắp cạn kiệt linh lực.

Ngõ nhỏ vừa hẹp lại nhiều ổ gà, nàng chỉ lo đuổi theo mấy lần suýt ngã.

“Cẩn thận!” Bạch Phong Lân tranh thủ cơ hội giúp nàng lần nữa. Nhưng mà giờ phút này Chu Nhan cũng không so đo với hắn, bởi vì ngay lúc đó con hạc giấy đã kiệt sức, cứ như vậy rơi xuống biến mất ở mương nhỏ trong ngõ.

“Nguy rồi!” Nàng kêu lên một tiếng, bắt chập đất bản quý xuống, với tay ra vớt. Nhưng mà sau khi hạc giấy mất đi linh lực thì đã biến thành một đồng giấy vụn, vừa vào nước đã bị hút vào mạch nước ngầm biến mất không dấu vết.

Nàng quý ở bên mương nhất thời nóng nảy, khó thở hét to một tiếng. Bạch Phong Lân đang đứng đó chợt bị tiếng hét như con thú nhỏ của nàng làm cho hoảng sợ, nhìn thấy bộ dạng vội vàng đến cái kính của nàng lại bỗng thấy đáng yêu, theo bản năng muốn vươn tay chạm vào mái tóc dài của nàng. Ngón tay hắn vừa động lại cố gắng kìm lại.

Hắn đứng một bên, nhìn nữ tử kiêu diễm cõi lòng phức tạp, nhất thời trăm mối tơ vò. Hắn là đứa con trưởng của vợ lẽ, từ nhỏ hắn đã luôn cẩn thận như đi trên băng mỏng, sau khi lớn lên, làm người luôn suy trước tính sau, giỏi quan sát, được phụ thân yêu thích lập làm thế tử. Hai mươi mấy năm qua hắn luôn thận trọng từng bước tiếp cận mục tiêu, nghĩ rằng mình có thể đạt được mọi thứ mình muốn.

Nhưng mà giờ phút này, ý trung nhân đang ở gần trong gang tấc, trong lòng hắn lại hiểu rõ hơn bao giờ hết, bất luận hắn có phân đầu thế nào,

cho dù là cả đời thì cuối cùng vẫn không có được nữ tử trước mắt này. Ngày hôm trước Bạch vương trở về từ Tử Thần điện đã bảo hấn hủy bỏ hôn ước, trong lòng hấn đã rất bức bối, nhưng ngay cả một tiếng phản đối cũng không dám nói, bởi vì hấn biết cùng lắm hấn cũng chỉ là một đứa con vợ lẽ chưa ngồi vững chỗ trong Bạch tộc, làm sao có thể đối địch được với người mang huyết mạch đế vương Không Tang?

Sống trong vương tộc quyền quý này, hấn mãi mãi không thể vượt qua được hơn thua về huyết thống. Đó cũng chính là tiếc nuối suốt đời của hấn.

Bạch Phong Lâm nhìn bên má của nàng, tuy rằng bên ngoài thần nhiên ung dung, nhưng trong lòng đã chua xót dậy sóng. Cảm giác tự ti và nuối tiếc này từng chất chứa trong lòng hấn suốt thời thơ ấu, nhưng từ sau khi hấn trưởng thành, nắm trong tay quyền hành, đây vẫn là lần đầu xuất hiện lại.

Chu Nhan ở bên con mương một lúc không còn sức mà vót nữa thì mệt mỏi đứng lên, tuy rằng vẫn là sáng sớm nhưng không biết vì sao sắc trời u ám, gió từ phương Bắc thổi tới làm lay động mái tóc dài đỏ sẫm, khiến cô gái này trở nên xinh đẹp như tiên.

“Quận chúa đừng vội!” Bạch Phong Lâm nhìn thấy nàng sắp rời đi, thì đã lấy lại được tinh thần, vội vàng tiến lên ân cần hỏi: “Cô đang làm gì vậy?”.

“Tiểu giao nhân mất tích của ta!” Chu Nhan mất đi nhanh mỗi cuối cùng, trong lòng rồi bởi tức giận: “Vốn dĩ còn trông cậy con hạch giấy này có thể mang ta đi tìm nó, nhưng giờ một chút hi vọng cũng hết rồi”.

“Tiểu Giao nhân?” Bạch Phong Lâm nhanh chóng nghĩ: “Là tiểu Giao nhân cô nhờ ta làm khế ước bán thân sao?”.

“Đúng đúng! Người còn nhớ nó sao?” Chu Nhan gật đầu lo lắng vô cùng: “Từ sau lần ồn ào đó thì thằng bé đã mất tích chưa trở về”.

“Một tiểu Giao nhân mà thôi, sao quận chúa phải sốt ruột thế?”. Tuy rằng Bạch Phong Lâm tự kiềm chế để không xen vào việc của người khác, nhưng mà nhìn thấy biểu cảm của nàng vẫn không nhịn được khoe khoang thêm vài câu: “Chỉ cần nó vẫn còn ở trong thành này thì ta vẫn có thể tìm nó về được cho cô”.

“Thật vậy sao? Thế thì tốt quá!” Chu Nhan mừng rỡ liên tục gật đầu, lần đầu tiên cảm thấy cái tên đáng ghét này cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

“Quận chúa, tại hạ nhất định dốc hết sức”. Bạch Phong Lân là người khôn khéo thế nào, vừa nhận thấy thái độ của nàng dịu lại, lập tức ân cần nói: “Quận chúa đã đi suốt một quãng đường dài chắc hẳn là mệt mỏi rồi, có muốn trở về tề phủ uống chén trà nghỉ ngơi không?”.

“Ta...” Chu Nhan vừa muốn mở miệng từ chối lại nghe hắn nói: “Hiện giờ đang là mùa hè, mùa mở cửa của rất nhiều cửa hàng hai phố đông tây. Thương nhân mang đến rất nhiều hàng hóa, trong đó cũng có rất nhiều Giao nhân mới. Nói không chừng tiểu tử mà quận chúa đang tìm cũng ở trong đó đó”.

“Thật sao?” Nàng giật mình, chân cũng chưa nhấc, mà ngay lúc này nàng không để ý, trên đỉnh đầu bỗng tối sầm lại, một trận cuồng phong mãnh liệt thổi tới khiến người ta khó mà mở mắt.

“Chim bốn mắt?” Chu Nhan ngẩng đầu nhìn hô lên. Con bạch điều khổng lồ từ đế đô bay tới, lướt qua nửa Kính Hồ, xoay quanh bầu trời Diệp Thành hồi lâu rốt cuộc cũng tìm được nàng đang ở trong một ngõ hẹp, vừa cúi đầu liền vọt xuống dưới một chân quắp lấy nàng kéo lên.

Bạch Phong Lân vừa muốn ngăn trở, nhưng nhờ ánh mắt tinh tường, hắn lập tức nhận ra đó là thần điều của Thời Ảnh thì vội vàng rút tay trở về, trơ mắt nhìn thần điều quắp Chu Nhan đi, ánh mắt âm đạm. Đúng vậy! Cả đời nay ai cũng nói là hắn may mắn, có thể từ con vợ lẽ mà trở thành thế tử, nhưng có ai biết rằng vô số lần đứng trước những thứ mà bản thân thật sự muốn, hắn lại chỉ đành bó tay.

-----oOo-----

Chương 141: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 141: Đồng sinh cộng tử (2)

Chu Nhan cười mây lướt gió, thân bắt do kỹ mà bay lên, thất thanh: “Sao... sao người lại tới đây?”

Thần điều Trùng Minh quắp nàng lên lưng, kêu cục cục vài tiếng sải cánh bay hướng về trung tâm Kính Hồ không dám ngừng nghỉ một giây.

“Cái gì?” Chu Nhan nghe thấy lời nó nói thì chân động: “Đại... Đại Tư Mệnh đã chết ư?”

Trong lòng nàng trống rỗng, không biết phải biểu đạt thế nào. Ông lão như quỷ thần đó đã chết sao? Sao lại chết? Mới cách đây không lâu ông ấy còn hung ác cảnh cáo nàng, nắm trong tay tử huyết của nàng, khiến nàng nom nớp lo sợ như đi trên băng mỏng. Thế nhưng chỉ chớp mắt một cái, ông ấy sao đã chết rồi? Không thể tin nổi! Ở Vân Hoang này ai có thể đủ sức giết chết Đại Tư Mệnh?

Vừa nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên ngáng đầu kinh hãi. Bây giờ đúng là ban ngày, ánh nắng chiếu xuống khắp lục địa Vân Hoang, nhưng mà ở trên lưng thần điều Trùng Minh nhìn lại, trời đất một mảnh xám lạt, duy chỉ có đế đô lại chìm trong bóng tối. Đó là một mảnh đen kịt kéo từ phương Bắc đến, vô thanh vô tức bao phủ trái tim Vân Hoang, to lớn khiến cho cả tòa Diệp Thành bên Kính Hồ cũng như rơi vào một trời đầy mây. Đỉnh Bạch Tháp chìm trong bóng tối đã hoàn toàn không thấy rõ. Hơi thở hắc ám kỳ dị này vô cùng kịch liệt như muốn bóp nghẹt hô hấp. Chu Nhan chỉ vừa liếc mắt một cái, trong lòng bỗng nhiên trùng xuống. Bỗng chốc trong lòng nàng có một loại dự cảm xấu cực kỳ mãnh liệt.

“Sur phụ!” Trong khoảnh khắc ấy nàng không nhận được, thất thanh kinh hô.

Ngay khi Chu Nhan lướt qua, trong một mạch ngầm chảy không tiếng động sâu trong Diệp Thành, có một đứa bé gầy gò toàn thân đầy sẹo, chìm nổi lênhên theo đáy nước, bơi về phía Kính Hồ, bắt đầu lao vào hành trình cuộc đời. Đứa bé gắt gao ôm lấy con búp bê đệ đệ sinh đôi, trong ánh mắt trống rỗng không có biểu cảm gì. Nước chảy bèo trôi bơ vơ như chính con búp bê trong tay nó. Giờ khắc này cậu đang vô cùng mệt mỏi, vô cùng cô độc, chỉ muốn rời bỏ thế gian để chìm trong giấc ngủ dài. Trong mơ cậu có thể quên đi chủ nô ức hiếp mình, quên đi tộc nhân lợi dụng mình, cũng quên đi tỷ tỷ đã ruồng bỏ chính mình, từ nay về sau sẽ không ngu ngốc như vậy nữa, không cho bất cứ kẻ nào tới gần, cũng không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương mình nữa. Đứa bé lặng lẽ bơi đi trong đáy nước, rất nhanh rời khỏi Diệp Thành. Cậu cũng không

biết trên đỉnh đầu đã xảy ra biến hóa gì, cũng không biết có người vừa về tới đã rời đi. Con hạc giấy rơi xuống ướt nhẹp, tan thành những mảnh giấy vụn, theo làn nước trôi đi, vô thức trôi lặng lẽ ngay bên cạnh đứa bé, giống như vận mệnh không ngừng đổi thay biến hóa.

Khi bóng đen phương Bắc bao trùm xuống Đê đô, tiếng kinh hô vang lên khắp kinh thành, vọng đến tận thâm cung. Ngay cả đại tổng quản – người trước giờ luôn bình tĩnh ôn trọng cũng không khỏi gấp gáp lao vào Tử Thần điện. Nhưng mà con chưa mở miệng, Thời Ảnh đã ngồi trên vương tọa khẽ giơ tay lên ngăn lại.

“Ta đã biết!” Thần sắc tân đế quân Không Tang nghiêm nghị, nhìn luồng sát khí từ phương Bắc thổi đến: “Lục bộ phiên vương còn chưa tới, lại không ngờ “nó” đã đến nhanh như vậy. Đi qua nửa Vân Hoang chỉ trong một sớm một chiều mà thôi”.

“Nó”? “Nó” là ai?

Tổng quản đại nội giật mình, lại nghe Thời Ảnh nói: “Chờ một lát nữa, Ảnh chiến sĩ đến, lệnh cho bọn họ không cần lên thần điện, đến đây cũng không ích gì, không bằng bày kết giới tại cửa môn, bảo vệ dân chúng để tránh làm bị thương người vô tội”.

“Vâng ạ!” Tổng quản đại nội lĩnh mệnh, trong lòng khiếp sợ.

Ảnh chiến sĩ là kỵ binh dũng mãnh tinh nhuệ nhất Vân Hoang, chưa bao giờ có địch thủ, mà điện hạ lại nói không có ích gì? “Nó” kia rốt cuộc là thần thánh phương nào đây?

“Người truyền lệnh cho binh mã lập tức bày kết giới phòng ngự bên ngoài Tử Thần điện, bảo vệ tất cả người trong cung.”

Thời Ảnh ngẫm nghĩ, sắc mặt nghiêm túc, dừng giây lát lại nói: “Chờ A Nhan... chờ quận chúa Chu Nhan tới thì lệnh cho nàng lập tức tới thần miếu trên đỉnh Bạch Tháp tìm ta”.

“Vâng ạ!” Tổng quản đại nội gật đầu lĩnh mệnh.

“Khi nào phiên vương lục bộ đều tới đủ, người báo cho họ chuẩn bị tình huống xấu nhất!” Thời Ảnh trầm ngâm giây lát: “Nói không chừng lần này chúng ta sẽ đánh tới mức lập tức mở ra Vô Sắc thành!”.

Cái gì? Mở ra Vô Sắc thành?

Khoảnh khắc đó, đại nội tổng quản không khỏi khiếp sợ ngẩng đầu lên. Tòa thành linh thiêng, thần bí trong truyền thuyết kia chẳng lẽ lại phải mở ra trong hôm nay? Thành thị trong truyền thuyết này cho một tay

Bạch Vi hoàng hậu kiến tạo từ thời sáng lập Vân Hoang. Nó nằm ngay phía dưới Đế đô, giống như một tòa thành nằm trong tâm gương phản chiếu ngược. Đế đô trên mặt đất là thành thị dành cho người sống, mà thành Vô Sắc dưới đáy lại là nơi dành cho vong linh trước khi biến mất. Khi Bạch Vi hoàng hậu sáng tạo ra tòa thành này, từng để lại lời tiên đoán, nói rằng mục đích kiến tạo chỗ này là vì để lại một nơi lánh nạn cho Không Tang ngàn năm sau trước nguy cơ hủy diệt. Cần phải đồng thời hiến tế máu của phiên vương lục bộ mới có thể hợp lực mở ra. Bấy ngàn năm qua, Không Tang trải qua hưng vong thay đổi, nhưng lịch sử cũng chưa từng ghi lại lần nào phải mở tòa thành này ra. Chẳng lẽ tới hôm nay, đúng là thời điểm cuối cùng đó ư? Chỉ là... Thời Ảnh ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Hiện giờ lục vương còn thiếu Thanh vương, chỉ sợ khó có thể thành công”.

Người tìm Thanh Cương – cựu thống lĩnh kiêu kỵ quân đến cho ta. Mặc dù cậu ta không phải là thế tử Thanh tộc, nhưng cũng coi như là dòng dõi trực hệ.

“Tuân lệnh!” Tổng quản đại nội kinh hãi, sắc mặt nghiêm túc.

“Chờ một lát nữa, nếu người thấy Bạch tháp sụp xuống mà ta vẫn chưa mở ra, như vậy...” Nói tới đây, Thời Ảnh ngừng một chút, vẻ mặt nghiêm trọng: “Người sai người hộ tống Thanh Cương cùng các phiên vương khác giết ra một con đường rời khỏi Đế đô, hướng về phía Thần miếu Cửu Nghi, đứng trước đỉnh đồng báu vật truyền quốc đợi ta”.

“Vâng!”. Tổng quản đại nội run rẩy, không dám chậm trễ lập tức lui ra ngoài. Căn dặn xong, đợi tổng quản lui ra, Thời Ảnh cúi đầu nhìn thân giới Hoàng Thiên, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đã tối đen, hít sâu một hơi, lặng yên đứng lên, một mình đi xuyên qua Tử Thần điện rộng lớn, hướng về phía Thần miếu trên đỉnh Bạch Tháp.

Bây giờ vẫn còn là ban ngày, nhưng bên ngoài đã tối như nửa đêm, cả Đế đô nơi đâu cũng là tiếng kinh hô không ngớt của dân chúng, như sóng ta gió lớn khắp chạm đến Bạch Tháp. Không Tang thái bình đã lâu, mấy trăm năm nay, ngoài một vài lần trấn áp phản loạn Giao nhân hay xung đột nhỏ giữa các bộ tộc, thì chưa bao giờ phát sinh chiến loạn, cũng khó trách lúc này dân chúng lại kinh hoảng như vậy.

Thời Ảnh ngẩng đầu nhìn trời cao, trong lòng nặng trĩu. Y bước từng bước lên đỉnh Bạch Tháp, càng lên cao gió càng thổi mạnh, thét gào như thú dữ, cho đến khi lên tới đỉnh Bạch Tháp giống như đứng giữa mắt gió đối diện với phong vân cuộn cuộn cách đó không xa, ngược lại vô cùng

bình tĩnh, ngay cả một mảnh áo cũng không nhấc lên, cho dù là trước đại chiến sinh tử.

Thời Ảnh đi vào phòng bên thần miếu, cởi mũ mão, thay trường bào trắng của thần quan, một tay nắm ngọc bội màu đen trở lại trước tượng thần. Thần miếu không có một bóng người, chỉ có vô số ánh nến lẳng lẳng thiêu đốt, chiếu rọi hai pho tượng thần song sinh khổng lồ. Một cặp mắt vàng và một cặp mắt đen nhìn chăm chăm vào hư không.

Bên ngoài trời tối đen như mực, mưa gió thét gào, Thời Ảnh ở trước tượng thần chấp tay bắt đầu cầu nguyện, ngưng tụ tất cả linh lực chuẩn bị đối kháng với kẻ sắp đến. Người thần bí không rõ lai lịch kia là kinh địch trước nay chưa từng gặp của y, nhưng mà theo chú ngữ, suy nghĩ của y chợt phân tâm.

A Nhan, sao giờ này nàng còn chưa tới? Nàng đã đi đâu rồi? Giờ là lúc đối đầu với kẻ địch mạnh, gọi nàng tới đây chẳng khác nào bảo nàng cùng mình đi vào chỗ chết. Chỉ là y biết, nếu chính y phải chết trong trận chiến này, nàng cũng không tránh khỏi cái chết. Nếu đã như thế thì không bằng đồng sinh cộng tử.

Theo niệm lực phân tán, một chớp mắt kia, lời cầu nguyện đột nhiên dừng lại.

Thời Ảnh mở mắt, sắc mặt thoáng hiện lên vẻ dị thường. Sao? Hiện giờ y đã không thể ngưng tụ tham niệm rồi ư? Nhập định mới nửa canh giờ, tâm ma đã như triều dâng không thể ngăn chặn. Nhiều năm khổ tu nơi thế ngoại như thế, vậy mà bây giờ y đã bị hồng trần quấn quanh, tâm đã không còn như nước trong nữa rồi.

Hóa ra, trần duyên có mối liên kết chặt chẽ với nhau, muốn cắt đứt cũng khó.

Vừa nghĩ tới đây cũng là lúc bóng tối bên ngoài hạ xuống, giống như nghiên mực đổ ngược bao phủ toàn bộ Bạch Tháp trong mây đen. Trong khoảnh khắc đó có một trận cuồng phong nổi lên thổi tắt toàn bộ ngọn đèn dầu.

“Ai?” Thời Ảnh chợt quay đầu lại nhìn về hướng gió, cảm giác lạnh lẽo trong cuồng phong ẩn chứa sự xấu xa và hung ác vô hạn, có thứ gì theo gió mà vào.

Đúng lúc Thời Ảnh quay đầu lại, những ngọn đèn vĩnh cửu trong thần miếu giống như bị một ngón tay vô hình cưỡng chế, đồng loạt dập tắt. Chỉ là một chớp mắt như vậy, cả thần miếu chìm vào trong bóng đêm

chưa từng có. Gió lạnh cuốn qua, thủy kính trước thần điện bỗng nhiên nổi sóng. Tầng nước mỏng manh đột nhiên nhảy lên, ngưng tụ giữa hư không, toàn bộ bọt nước đều theo đó tụ lại, biến ra hình dạng một khuôn mặt. Trên khuôn mặt kia là một ánh mắt trống rỗng, lặng yên nhìn y.

“Ai?” Thời Ảnh quát khẽ, ngọc bội lặng lẽ rớt xuống lòng bàn tay, giờ lên chém ngang tâm mắt khuôn mặt kia. Thủy kính nao động một hồi thì vỡ vụn, toàn bộ bọt nước ngưng tụ thành hình mặt người chợt rơi xuống trở lại đĩa. Trận gió lạnh kia lại một lần nữa thổi qua, xoay quanh thần miếu, chợt trái chợt phải giống như là bước chân loạng choạng của một người cuốn tung rèm che bay hỗn loạn, như thể có vô số con rơi bay lên trong bóng tối.

Trong mắt Thời Ảnh hiện lên một tia lạnh lẽo, ngọc bội trong nháy mắt hóa thành trường kiếm, bắn ra hào quang mạnh mẽ chém vào cuồng phong. Kiếm quang rơi xuống giống như muốn chém vào thứ gì, nhưng mà trong thời khắc va chạm đó, Thời Ảnh bỗng nhiên run lên một chút, có dự cảm xấu cực kỳ quái dị, theo bản năng lùi lại một chút. Y cúi đầu nhìn xuống lưỡi kiếm, trên đó có một giọt đỏ nhỏ xuống, rõ ràng là máu.

Nếu có máu, kẻ đó hẳn là người? Không cần sợ hãi!

“Ai?” Y trầm giọng quát: “Ra đây!”

Gió xoáy đột nhiên lui về phía sau, trong bóng đêm bay vòng quanh tượng song sinh Thần – Ma, trong gió tựa như có thể nghe được âm thanh rất kỳ quái, giống như cười nhẹ, lại giống như thở dài. Loại âm thanh này như thủy triều hết lớp này đến lớp khác truyền vào tai, mang theo một loại sức mạnh quỷ dị, làm cho tâm thần con người bỗng nhiên dao động trong giây lát.

“Phá!” Y không chần chừ, hai tay khép lại giữa trán, quát.

Trong bóng tối, một tia chớp xẹt qua chiếu sáng thần miếu trong giây lát

Thiên Tru! Một đạo Thiên Tru kia chuẩn xác đâm ra, lấy thế phá vân chặt đá lao tới, mạnh mẽ ghim chặt trận cuồng phong đang bay lượn, thần miếu cuối cùng chìm vào yên lặng.

Đâm trúng sao?

Cả thần miếu chìm vào một màu đen quỷ dị. Trong bóng tối chỉ có đôi mắt thần ma sáng ngời. Thời Ảnh tạm ngưng giây lát, cảm thấy có một loại dự cảm xấu, không dám tiếp tục truy kích. Y xoay người lùi về phía sau, tay áo phất lên, khoảnh khắc đó tắt cả đèn dầu trong thần điện nhất tề sáng lên.

Ánh sáng tái sinh chiếu sáng khuôn mặt thần ma. Trong khoảnh khắc kia, người bình tĩnh như Thời Ảnh cũng nhin không được thất thanh kinh hô: “Đại Tư Mệnh!”.

Xuất hiện dưới ánh sáng chiếu rọi quả nhiên là Đại Tư Mệnh đã nhiều ngày không gặp, bị y vừa dùng một kích Thiên Tru đánh trúng, đóng đinh ngay dưới chân tượng thần khổng lồ. Máu lão nhân từ trong thân thể chảy xuống, ngay cả nửa thân tượng Thần – Ma cũng bị máu nhuộm đỏ sẫm. Ngay cả bình tĩnh như Thời Ảnh cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hoàng.

Đại Tư Mệnh... không phải đã chết trong hành cung Thanh vương ở phương Bắc Cửu Nghi sao? Vì sao lại có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?

“Đại Tư Mệnh?” Y chần chờ, thấp giọng gọi. Thân thể lão nhân co quắp tựa như muốn cố gắng ngẩng đầu, cuối cùng vẫn vô lực gục xuống. Động tác kia nhìn qua giống như là con rối bị cắt dây điều khiển.

“Hình nhân sao?” Chớp mắt trong lòng Thời Ảnh sáng tỏ, bỗng nhiên hiểu ra. Y đứng lại không hề tiến lên, chỉ vung tay một cái. Y muốn thu hồi pháp khí, nhưng mà ngọc bội hóa thành trường kiếm lại chỉ hơi chấn động, ghim chặt Đại Tư Mệnh vào tượng thần cũng không bay trở lại.

Quả nhiên! Trong thân miếu này ẩn giấu một sức mạnh cường đại trước đây chưa từng gặp đang âm thầm giăng co, làm cho y mất đi khống chế đối với pháp khí. Kẻ tập kích y vừa rồi tuyệt đối không phải Đại Tư Mệnh, mà là một người khác, một loại sức mạnh khác.

“Hừ!”. Đột nhiên trong bóng đêm, có tiếng vang lên lạnh lẽo mà mơ hồ: “Bị người phát hiện rồi!”

Trong tiếng cười quỷ dị, Đại Tư Mệnh bị ghim trên tượng thần ngẩng đầu lên, giống như một hình nhân bị sức mạnh vô hình kéo cổ, biểu cảm trên mặt quả nhiên là người đã chết lâu ngày.

“Người rút cuộc là ai?” Thời Ảnh trùng xuống, sắc mặt bất động: “Ra đây!”.

Trong tiếng hét chói tai, y bỗng nhiên giơ tay trái điểm lên tay phải, hai tay hợp lực tiếng về phía vừa thu lại, một kích này y dùng mười phần linh lực. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, ngọc bội rút cuộc lay động rút khỏi ngực Đại Tư Mệnh bay ngược lại.

“Không tồi!” Tiếng nói ám ảnh kia lại vang lên, lời còn chưa dứt, một sức mạnh thuận thế mà đến. Trường kiếm ở giữa không trung bỗng nhiên gia tốc, ở giữa không trung đâm về phía Thời Ảnh.

Thời Ảnh lập tức xoay người, hai tay lần lượt thay đổi ép xuống đón đỡ thước ngọc bay trở lại, đúng lúc hai sức mạnh giao thoa, y chỉ cảm thấy có một áp lực trước nay chưa từng có đột nhiên ập tới. Trong phút chốc, y bỗng nhiên lão đảo lùi lại ba bước. Ngọc thạch cứng rắn dưới chân đã nứt toác, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, tay y đã nắm chặt trường kiếm, cũng không chờ y không chế được ngọc bội, lúc này không biết trường kiếm bị sức mạnh nào kiểm soát, thân kiếm chợt vút lên muốn cắt đứt ngón tay y.

Thời Ảnh nhìn thấy tình huống quỷ quái như vậy thì không khỏi chấn động. Thước ngọc này vốn là thần khí truyền thừa mấy trăm năm cho người cung phụng trên thần miếu Cửu Nghi, tinh khiết không tì vết, thế nhưng từ lúc nào lại mang theo tà khí dày đặc như vậy?

“Phá!” Y quát lên, chỉ nghe âm âm một tiếng, thanh kiếm sắc bén đột nhiên bay lên, ở giữa không trung như bị hai luồng sức mạnh vô hình giao phong làm cho đứng yên, rung lên kịch liệt. Trong khoảnh khắc giằng co đột nhiên nghe được tiếng va chạm chói tai. Ngọc bội vạn năm được chế từ hàn ngọc thời thượng cỡ phút chốc vỡ tan thành bột mịn.

Cùng lúc đó, Đại Tư Mệnh bị ghim trên tượng thần cũng rơi xuống mặt đất.

-----oOo-----

Chương 142: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 142: Đồng sinh cộng tử (3)

“Đại Tư Mệnh!” Thời Ảnh vọt qua muốn đỡ Đại Tư Mệnh dậy. Nhưng mà khi y vừa chạm vào thì thân thể ông lão đã run lên tan biến giống như

chạm vào tro bụi bay vào trong gió, chỉ là trong nháy mắt đã biến mất không còn một mảnh.

Hết thảy chuyện xảy ra trước mắt khiến cho Thời Ảnh lặng người, toàn thân khẽ run lên.

Chết rồi! Người làm bạn với y từ thuở bé, nghiêm khắc dạy bảo y, người thày dạy dỗ y mọi thứ đã hóa thành tro bụi ngay trước mắt y, ngay bản thân y cũng từng thông qua thủy kính nhìn thấy ông lão này chết đi, nhưng lại không ngờ lại một lần nữa chính mắt nhìn ông ấy thân thể tan biến. Y còn bao nhiêu điều muốn nói với người này, còn có nhiều câu hỏi muốn được giải đáp. Nhưng Đại Tư Mệnh lại cứ vậy mà chết!

Trong thần miếu, không khí đột nhiên tĩnh lặng, chỉ là một khoảnh khắc lại dài đến vô cùng vô tận.

“Bi thương sao?” Trong bóng tối, âm thanh kia vang lên lần nữa, mang theo sự lạnh lẽo khó lường, “Cảm xúc mãnh liệt trên người người phát ra dường như có thể cộng hưởng đến người ta!”

Thời Ảnh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn vào bóng tối sâu thẳm: “Ai? Là kẻ thần bí đã xé rách Đại Tư Mệnh trong hành cung phủ Thanh vương sao?”

Nhưng mà trong bóng tối cũng không có hai tay vươn ra, chỉ có âm thanh không ngừng truyền tới, mơ hồ trầm thấp giống như một kẻ ngoại quốc nói không thuần thục ngôn ngữ của người Không Tang.

“Người này một mình xâm nhập lãnh địa Thanh tộc ở quận Cửu Nghi, giết chết Thanh vương đang lập kế hoạch khởi binh tạo phản, cũng coi như rất giỏi!”. Giọng nói kia ở trong bóng tối cười lạnh: “Chỉ tiếc, ông ta vận khí không tốt, đúng lúc gặp phải ta! Mà ta lại đúng lúc muốn thử xem người được xem là đương kim tông sư pháp thuật mạnh nhất Vân Hoang rốt cuộc có thực lực thế nào”.

Giọng nói kia trầm thấp mang theo sự kiêu ngạo khó tả. Thời Ảnh tập trung lắng nghe, vào lúc mỗi một câu đối phương nói ra đều phóng ra một chút thuật truy tung phương vị âm thanh. Nhưng mà đáng sợ chính là, mỗi một chú thuật đều rơi vào khoảng không, dường như kẻ đang nói chuyện trong bóng đêm kia không phải một người mà chỉ là một thanh âm, hoàn toàn không tìm ra bóng dáng.

Thanh âm kia cao ngạo mà lạnh lùng, không mang theo một tia cảm xúc.

“Vân Hoang ngày nay thật sự làm cho người ta thất vọng, loài người nhỏ bé thật!”

Khi câu cuối cùng được nói ra thì cũng là lúc thân hình Thời Ảnh khẽ động, y đứng yên tại chỗ, chỉ là chột giờ khuỷu tay lên, lấy tay làm đao chém xuống. Chỉ thấy một luồng khói trắng bay vào không trung, cách trung tâm thân điện hơn mười trượng.

Thủy kính bỗng nhiên vỡ ra như đao cắt rào rào rơi xuống đất. Quỷ dị chính là thủy kính vỡ vụn rồi mà làn nước bên trong vẫn trôi nổi giữa không trung không nhúc nhích.

“Thôi ngân chi hỏa!” Thanh âm kia đột nhiên đổi phương hướng, mờ ảo vô định: “Ồ, ngay cả phân thân của ta cũng không chạm được tới, sao ngươi có thể xứng làm người mang Hoàng Thiên?”

Hoàng Thiên? Thời Ảnh chân động cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, chiếc nhẫn truyền thừa qua mấy ngàn năm, đại biểu cho huyết thống hoàng thân Không Tang đang lóe sáng trong bóng đêm. Ánh sáng ngọc kỳ lạ màu vàng sẫm giống như ánh mắt tượng Ma trong thần điện lúc này. Kỳ lạ, bản chất của Hoàng Thiên vô cùng thuần khiết, bởi vì lệ khí ban đầu đã bị Tinh Tôn đế tẩy đi từ bảy ngàn năm trước, thế nhưng hôm nay vì sao lại ngưng tụ tà khí như vậy?

Ngay khi y cúp mắt nhìn lại, Hoàng Thiên bỗng nhiên động đậy, giống như bị một sức mạnh vô hình kích phát, muốn thoát ra khỏi ngón tay y bay vào hư không. Cổ tay Thời Ảnh hạ xuống, ngón tay nhanh chóng khép lại nắm chặt lấy nhẫn thần Hoàng Thiên. Nhưng mà chiếc nhẫn vùng vẫy kịch liệt cắt vào tay y, máu tươi từ tay chảy xuống từng giọt xuống đất giữa bóng đêm sâu thẳm.

Ngay lúc đó, Thời Ảnh hít một hơi, rõ ràng lấy ngón tay dính máu nhanh chóng phát động một chút thuật. Một luồng ánh sáng màu tím khuếch tán ra từ đầu ngón tay giống như hoa sen nở ra bao trùm cả thần miếu. Đây là kết giới hơn cả Thiên Thu, hoa sen nở rộ, sức mạnh chỉ hướng vào phía trong, nháy mắt vây cả Bạch Tháp khiến thần ma cũng khó thoát.

“Ồ, đây là Tu Di?” Trong thần miếu đột nhiên vang lên tiếng cười trầm thấp: “Sau bảy ngàn năm mà trên đời vẫn còn có dùng được cấm thuật của Vân Phù Cửu Thiên sao? Xem ra ta cũng hơi xem thường ngươi rồi”.

Dưới kết giới của Tu Di nhỏ như hạt cải cũng khó trốn. Lúc này rốt cuộc nơi phát ra âm thanh cũng bị khóa lại, Thời Ảnh bỗng nhiên quay đầu lại, dưới ánh đèn rực rỡ, pho tượng thần ma song sinh bỗng nhiên nghịch chuyển phương hướng. Ma lặng yên xoay người, lẳng lẳng nhìn xuống người đứng trong đỉnh Bạch Tháp, con người vàng lấp lánh, môi khép hờ, mà âm thanh kia đúng là phát ra từ miệng tượng Ma.

Khoảnh khắc đó ngay cả Thời Ảnh cũng không khỏi biến sắc: “Đây là thần thánh phương nào? Có thể nương thân vào tượng thần ngàn năm cung phụng trên Vân Hoang?”.

Không đợi y suy nghĩ thêm, tượng Ma bỗng nhiên động, cánh tay thần Hủy Diệt thay đổi, giơ lên.

Thiên Kiếm được truyền thừa từ thời Tinh Tôn để bỗng nhiên nở rộ ra vô số ánh sáng lóa mắt giống như tia chớp mạnh mẽ bắn về phía y. Mỗi một đạo ánh sáng đều chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa. Thời Ảnh nhướn mi, ông tay áo phật đón đỡ từng luồng sáng bắn nhanh đến, kiếm ánh sắc bén đâm thẳng vào giữa trán. Thời Ảnh không lùi không tránh ngưng tụ thần khí, đột nhiên vươn tay ra, hai tay mạnh mẽ hợp lại, vững vàng nghênh đón.

Đạo ánh sáng gần như sắp xuyên thủng hộp sọ vào khoảnh khắc cuối cùng bỗng như bị cắt đứt. Trong khoảnh khắc, tất cả luồng sáng dừng lại giữa không trung, đồng thời một vệt máu từ trên trán hắt nhảy xuống. Thời Ảnh cũng không chớp mắt, hít một hơi, đầu ngón tay gia tăng lực, chỉ nghe răng rắc một tiếng. Ánh sáng vô hình nát vụn trong lòng bàn tay. Trong nháy mắt chỉ nghe âm âm một tiếng, tất cả kiếm quang hóa thành bột mịn giữa không trung.

“Tốt!” Trong khoảnh khắc trăm ngàn quang ảnh bị vỡ nát, trong thần miếu trông trái truyền đến một tiếng khen: “Chiêu này khắp cõi trời đất chưa từng gặp, tên gọi là gì?”.

“Vô Danh!” Thời Ảnh lạnh lùng buông ngón tay ra. Sau thời khắc giao phong ngắn ngủi, ngón trỏ và ngón giữa của y gần như bị cắt ra, mười ngón tay máu tươi đầm đìa như căn răng khắc chế mới không khiến cho máu trong cổ họng trào lên. Kẻ thần bí không biết từ phương nào đến, dường như là đối thủ hắt chưa từng gặp trên đời.

“Hay cho cái tên Vô Danh” Âm thanh kia thì thào khen ngợi, đột nhiên tượng thần Hủy Diệt mạnh mẽ xoay người, trường kiếm đâm máu nắm trong tay bỏ xuống dưới, âm thanh trong bóng tối cũng chuyển thành nghiêm khắc.

“Được! Để ta kiểm tra thực lực ngươi xem có hơn Đại Tư Mệnh kia không, trận chiến nay có đáng đánh không!”.

Một kiếm chỉ về phía xa, nhưng kiếm khí có thừa, mặt kiếm vỡ ra, tường cột sụp đổ. Phàm là thứ hữu hình trong thần miếu thì trong nháy mắt đều hóa thành bột mịn. Hơi thở như thế này khiến người ta liên tưởng đến vị

thần Hủy Diệt từ thời viễn cổ dường như thức tỉnh lần nữa, giáng xuống Đé đô.

Thời Ảnh xoay cổ tay, ngưng kết chú thuật trong lòng bàn tay, lập tức biến ảo thành một bức tường. Cánh tay thần Hủy Diệt tiếp tục vung xuống mang theo kiếm khí vô cùng sắc bén, chỉ nghe một tiếng nứt vang lên, bức tường vỡ đôi, chia thành hai nửa.

“Buông kiếm!” Giọng nói trầm thấp lạnh như băng, Thời Ảnh nhướn mày, hai tròng mắt nghiêm nghị, không hề có ý lui. Tay trái y giơ lên, đầu ngón tay út nhanh chóng kết ấn bao lấy tay phải, thấp giọng niệm chú ngữ. Trong khoảnh khắc, cánh tay phải của y cùng ánh sáng hòa vào làm một, hóa thành một thanh kiếm không lồ chém tới.

“Phá!” Thời Ảnh quát khê, cả người nghênh gió lao lên. Một tiếng nổ vang lên, kiếm quang đánh xuống, thiên kiếm trong tay thần Hủy Diệt chột ngưng, cả pho tượng phát ra tiếng gãy răng rắc, vô số vết nứt vỡ ra trên thân tượng, giống như tượng thần không lồ ngàn năm cũng bị một trận chiến kinh thiên động địa chấn vỡ. Mà ở trong khe nứt, mơ hồ có một luồng khí đen lượn quanh. Thời Ảnh gần như đã trút xuống toàn bộ sức mạnh chém ra một kiếm này, chỉ cảm thấy cánh tay phải sắp mất đi tri giác. Một kiếm chém xuống, y không dám chậm trễ, một lần nữa ngưng tụ linh lực mạnh mẽ bổ kiếm vào khe nứt giữa trán tượng thần. Nhưng mà đúng lúc này tay phải y bỗng nhiên đau nhức. Không biết nhân thần Hoàng Thiên bị thứ gì kêu gọi, chấn động kịch liệt, bị một sức mạnh vô hình kéo ra, muốn bay khỏi tay y. Dưới tác dụng của sức mạnh vô hình đó, gốc ngón tay như bị đao cắt, máu chảy ra, một kiếm này mất đi độ chuẩn xác, chỉ là chậm trễ một khoảnh khắc ngắn ngủi, mà con người tượng thần Hủy Diệt màu vàng chột sáng chói mắt. Phút chốc cả tượng thần khôi phục nguyên trạng, tất cả những vết nứt đều biến mất một cách kỳ diệu. Ma khí một lần nữa nổi lên, giờ một tay khác không có kiếm bao phủ lấy kiếm quang trong tay Thời Ảnh. Rõ ràng chỉ là ánh sáng hư vô, thế nhưng y lại bị giam cầm không thể nào nhức nhích. Bàn tay ma mạnh mẽ xiết chặt, kiếm quang lập tức gãy. Khoảnh khắc đó, Thời Ảnh khê kêu lên, lão đảo lùi lại. Trên cánh tay y có máu tươi phun ra ào ào, cánh tay đồng thời bị bẻ gãy.

“Trả lại nhân thần Hoàng Thiên cho ta! Trả lại cho ta!” Thanh âm trầm thấp kia truyền tới từ hư không, mang theo một tiếng nổ chấn động mặt đất. Trong bóng đêm pho tượng thần Hủy Diệt không lồ từ trên tòa sáng đi xuống dưới, thoát ly hồi thần Sáng Thế.

Pho tượng thần Hủy Diệt bước tới gần, trường kiếm trong tay lại từ từ hạ xuống, mang theo khí thể hủy diệt, tưởng như đem hết thảy mọi thứ trong thần điện, ngay cả tòa Bạch Tháp cũng chém làm hai.

Trả lại nhẫn thần Hoàng Thiên cho hấn ta ư? Đối phương rốt cuộc đang nói cái gì?

Nhưng mà đúng lúc này, trên không trung truyền đến một tiếng thét bén nhọn, chỉ trong tích tắc mái vòm thủy tinh của thần miếu vỡ vụn, rèm che nhất tề bay vào phía trong giống như một trận mưa sao băng cực lớn. Tình cảnh đó khiến cho cả Thời Ảnh và thần Hủy Diệt đều ngẩn đầu.

Bạch điều không lồ từ trên trời giáng xuống, đập nát mái vòm bay tới, dưới trời sao chỉ nghe một tiếng đing tai nhức óc. Kinh phong ập tới, cánh tay thần Hủy Diệt đột nhiên dừng lại, giống như đụng phải một kết giới vô hình.

Cùng lúc đó, một bức tường lửa bùng cháy từ dưới mặt đất bốc lên, mạnh mẽ bao vây thần Hủy Diệt.

“Sur phụ!” Một giọng nói trong trẻo giữa không trung vang lên: “Người... chàng không sao chứ?”.

“A Nhan!” Thần sắc y lập tức biến hóa.

-----oOo-----

Chương 143: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 143: Trận chiến cuối cùng (1)

Thần điều Trùng Minh phi từ trên bầu trời đêm xuống, đâm nát mái vòm bay vào thần miếu. Chu Nhan ngồi trên lưng, không đợi thần điều đáp xuống đã liên tiếp thi triển ra mấy loại pháp thuật lợi hại nhất mà nàng

biết. Một đạo là mũi tên Lạc Nhật đẩy lui đối phương, một đạo là tường lửa Xích Viêm phòng vệ trong tích tắc, muốn trợ giúp Thời Ảnh từ xa, âm thanh kia không khỏi hơi ngạc nhiên.

“Lại một kẻ nữa?”. Lời còn chưa dứt, kiếm trong tay thần Hủy Diệt đột nhiên giơ lên chỉ về phía không trung.

“A Nhan!” Thời Ảnh thất thanh: “Cẩn thận!”.

Chu Nhan chưa kịp phản ứng lại, đã bị một sức mạnh kéo từ trên lưng thần điều rơi xuống từ trên cao lao về phía mũi kiếm trong tay thần Hủy Diệt. Đúng lúc đó, một bóng trắng lóe lên, bỗng nhiên xuất hiện một vật chắn phía trước đỡ thay nàng một kích kia.

“Chim bốn mắt!” Chu Nhan nhìn thấy máu tươi từ cổ thần điều Trùng Minh vẩy ra không khỏi thất thanh. Đúng lúc nàng bị tấn công rơi xuống, thần điều Trùng Minh giương hai cánh chồm lên đầu thần Hủy Diệt, chặn lại toàn bộ sức mạnh của một kích kia. Một luồng kiếm khí chém ra uy lực mạnh mẽ xuyên thấu vào chiếc cổ dài, máu tươi bắn ra như mưa tên. Chu Nhan đau đớn hét lên, cùng với thần điều Trùng Minh ngã mạnh xuống đất. Máu bắn như mưa nhuộm đỏ cả người nàng.

Thần điều khổng lồ ngã xuống trong thần miếu, cổ dài gục xuống như sắp chết. Bốn con mắt đỏ như máu vẫn lộ ra một tia lo lắng, chặt vật giãy cánh đẩy nàng ra, muốn nàng xoay người nghênh địch. Nhưng mà Chu Nhan làm sao còn có tâm tư nghĩ đến chuyện khác. Nàng vội vàng chạy đến, nhanh chóng dùng thuật trị thương, cố gắng ngăn máu trên cổ thần điều không phun ra.

“A Nhan! Khoan hãy lo đến việc này!” Thời Ảnh cũng đã đi đến sau lưng nàng, thấp giọng quát, kéo người nàng khỏi thần điều Trùng Minh: “Ngăn địch trước đi!”.

Chu Nhan dù sao cũng là một người mềm lòng, giờ phút này làm sao có thể buông tay? Nhưng mà không đợi nàng cứu Trùng Minh, bên tai bỗng nhiên ầm ầm vang lên tiếng nổ. Kết giới vừa tạo ra đột nhiên vỡ tan, một cánh tay khổng lồ phá vách tường mà ra. Đúng lúc kết giới bị phá vỡ, thân là người thi hành thuật pháp, Chu Nhan đồng thời chịu một đòn nghiêm trọng, mắt tối sầm, hộc ra một ngụm máu tươi, gục xuống người Trùng Minh.

Trùng Minh lúc đang hấp hối nhìn thấy nàng như vậy thì lo lắng vạn phần, nhưng cũng không thể làm gì được.

“A Nhan!” Thời Ảnh lại không tiếc thương quát khẽ: “Mau đứng lên!”.

Chu Nhan há miệng thở dốc chỉ cảm thấy toàn thân như vỡ vụn. Nàng chưa bao giờ gặp phải đối thủ quá lợi hại như vậy. Một kích đã có thể đánh gục nàng. Nhưng mà nhận ra sự lo lắng trong lời nói của sư phụ, nàng biết bản thân mình lúc này quyết không được gục xuống, liền cắn chặt răng chống đỡ thân thể, từng chút một đứng lên.

Đúng vậy, nàng tới là để chiến đấu bên sư phụ, sao có thể vừa lâm trận đã thoái lui?

Nhưng mà trong lúc nàng cố sức để kích lệ bản thân, thì bên kia lại thấy cánh tay vừa phá vỡ kết giới tiếp tục bay ra, dễ dàng phá vỡ ngọn lửa trên tường Xích Viêm, chẳng khác gì một đóm lửa vụn.

Mặt đất âm âm rung chuyển. Thần Hủy Diệt tiến từng bước về phía họ, ánh sáng trong đôi mắt vàng rực rỡ, trường kiếm cũng sáng chói, tuy rằng chỉ là một pho tượng bằng đất mà lại chứa sức mạnh như chiến thần thượng cổ tái sinh, khiến cho nàng không khỏi choáng váng.

“Trời ạ!” Chu Nhan không nhịn được thốt lên: “Thần Hủy Diệt! Nó sống lại ư?”.

“Đây cũng không phải là thần Hủy Diệt!” Thời Ảnh trầm giọng: “Chỉ là một đồ vật ký sinh trên tượng thần mà thôi!”.

“Là cái... cái gì vậy?”. Giọng nói Chu Nhan hơi run, nhìn thấy bức tượng thần đang tiến dần về phía bọn họ, cảm giác như trong cơn ác mộng: “Đúng là quái đản! Thứ này rốt cuộc là thứ gì?”.

Thời Ảnh im lặng giây lát, trả lời: “Ta cũng không biết!”.

Đối diện với kẻ địch cực mạnh, Chu Nhan vẫn nhịn không được quay đầu nhìn y một cái. Lần đầu tiên trong cuộc đời, vậy mà nàng lại nghe được sư phụ chính miệng trả lời “không biết”. Trên trời dưới đất không thứ gì làm khó được sư phụ, mà lại vẫn có thứ y không thể nhìn thấu lai lịch ư?

Nhưng mà nàng cũng không kịp nghĩ nữa. Bởi vì gió dữ dội nghênh diện cắt đến. Dưới bầu trời tối đen, phong vân nổi lên giống như bị triệu hồi. Gió từ bốn phương tám hướng đều thổi đến Bạch Tháp, khiến cho nơi mát bão yên tĩnh đều cuộn cuộn mây đen, cả thần miếu đều rung chuyển như có một thanh kiếm khổng lồ vô hình từ trên hư không đánh xuống, bổ Bạch Tháp ra làm đôi.

Thế mà lại có thể triệu hồi tất cả phong vân trong trời đất, rốt cuộc là cái quái quỷ gì?

Chu Nhan chưa bao giờ đối chọi với kẻ địch đáng sợ như vậy, nhất thời không biết xoay sở thế nào. Bỗng nhiên bên tai nàng nghe thấy tiếng Thòi Ảnh quát khê: “Mau!”.

“Hả!” Chu Nhan nhất thời không kịp phản ứng lại, trước mắt lóe lên một luồng sáng trắng, Thòi Ảnh đã vọt ra rồi.

Y toàn lực ứng phó với công kích, tốc độ nhanh như chớp, nhưng lại hoàn toàn không để lại chút sức phòng thủ nào, bại lộ toàn thân. Chu Nhan không kịp nghĩ nhiều, lập tức quỳ gối, đặt hai tay lên nền đất vỡ vụn của thần miếu, nhanh chóng phát động kết giới Thiên Thu. Đúng lúc Thòi Ảnh tiến công, nàng đồng thời triệu hồi sức mạnh cao nhất trong lục địa Vân Hoang. Sức mạnh mãnh liệt dâng lên từ lòng đất, giây lát đã lộ ra trên Bạch Tháp, vô số cây cao bóng cả phá đất mà lên, nhanh chóng sinh trưởng như tường đồng vách sắt vây khốn yêu ma kia. Trong tích tắc, cánh tay Thòi Ảnh vung ngang, ánh sáng chói mắt một lần nữa phát ra. Đó chính là Thiên Tru!

Dưới ánh chớp như đá đánh lửa, hai người bọn họ một tĩnh một động, phối hợp ăn ý. Thuật công kích mạnh nhất kết hợp thuật phòng ngự mạnh nhất nháy mắt hoàn thành một kích hoàn hảo.

Thòi Ảnh phi thân tiến lên, rót vào toàn bộ sức mạnh, cả người chìm trong ánh hào quang giống như hóa thân thành một thanh trường kiếm, mạnh mẽ xẹt qua cô họng thần Hủy Diệt. Kiếm khí sắc bén sát vọt qua tượng thần, chỉ nghe một tiếng “keng” vang lên, tượng thần đầu lia khỏi cổ, ầm ầm ngã xuống đất khiến đất đá bay tứ tung/

“Thành công rồi ư?” Chu Nhan kinh hỉ vạn phần kêu lên một tiếng. Sau kích đó, Thòi Ảnh không một tiếng động, vọt qua như một con hồng nhan đứng ở phía bên kia thần miếu, hơi thở dồn dập, quay đầu nhìn thoáng qua Chu Nhan, trong thần sắc có ý khen ngợi. Vừa rồi trong thời khắc thập tử nhất sinh, nàng phối hợp ăn ý với y không một kẽ hở, tựa như là tâm ý tương thông.

Đầu tượng thần cục cục lăn trên mặt đất, sau một lúc lâu vẫn không dừng lại. Chu Nhan nhịn không được giơ mũi chân, muốn dẫm lên cái đầu Ma để cho nó dừng lại.

“Cẩn thận!” Thòi Ảnh cả kinh nhanh chóng chắn trước mặt nàng. Đầu tượng mở to mắt vẫn dữ tợn như trước, nhưng trên đường nét điêu khắc cũng đã biến thành một vật chết, không còn sót lại chút khí tức hắc ám nào.

Thời Ảnh nhẹ thở phào một hơi, thầm thu lại ánh sáng trên tay. Y hơi giơ tay lên, nắm chặt lấy cánh tay phải, hơi thở có chút dồn dập.

Vừa lúc ánh sáng biến mất, Chu Nhan nhìn thấy có máu tươi không ngừng thấm ra trên đầu vai y. Một thân bạch y đã nhuốm đỏ quá nửa.

“Sur phụ!” Nàng kinh hô thất thanh, vội vàng sử dụng thuật trị liệu trên vai y. Nhưng mà Thời Ảnh lại đẩy tay nàng ra, thấp giọng: “Trước tiên không cần lo cái này, giữ lại khí lực đi”.

“Giữ lại khí lực làm cái gì? Không phải đã đánh xong rồi sao?” Chu Nhan ngạc nhiên. Nhưng mà đúng lúc này, trong thần điện trởng trái vang lên một câu: “Nhát kiếm vừa rồi tên là gì thế?”.

Khoảnh khắc đó, toàn thân Chu Nhan lạnh buốt, sồn tóc gáy sợ hãi kêu lên.

Giọng nói kia ở sau lưng nàng như không hề bị thương nặng. Chẳng lẽ nhát kiếm chém bay đầu vừa rồi của sư phụ vẫn không đủ gây thương tổn đến hãn sao?

“Một kích này vượt quá sức mạnh mà con người trên Vân Hoang này có thể có. Chắc không phải... không phải cũng là do người tự nghĩ ra chứ?” Tiếng nói kia từ trong bóng tối truyền đến, mang theo một tia uể oải như không có dấu hiệu trọng thương: “Chẳng lẽ cũng tên là Vô Danh?”.

“Phải!” Thời Ảnh lạnh lùng: “Người giết Đại Tư Mệnh, phải đền mạng”.

“Đền mạng?” Tiếng nói kia nở nụ cười, trong giọng nói mang theo trào phúng và khinh thường, không nói nên lời: “Một con kiến trên mặt đất mà thôi, cũng dám nói với ta như vậy”.

“Con kiến cái gì?” Giọng điệu như vậy đã khơi dậy sự phẫn nộ của Chu Nhan, nàng không nhịn được phẫn nộ: “Có bản lĩnh thì bước ra! Trốn trong bóng tối như con rùa đen rụt đầu thì tính là giỏi giang gì chứ?”.

Đối phương tựa hồ như lúc này mới chú ý tới cô gái kia: “Người là ai?”.

“Chu Nhan, quận chúa Xích tộc!” Chu Nhan không chút sợ hãi, ngẩng đầu lên lớn tiếng nói vào bóng tối: “Người là ai? Lén lút như thế để làm gì? Đi ra đây xem xem!”.

“Lén lút?” Một tiếng cười lạnh vang lên từ sâu trong bóng tối nơi thần miếu, rồi lại dừng lại đánh giá nàng một lát, giọng nói bỗng nhiên thay đổi, thất thanh: “Trên đầu của người, chẳng lẽ là?”.

“Trên đầu cái gì?” Chu Nhan ngạc nhiên, bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu vừa động, tóc dài đổ xuống, theo bản năng nàng giơ tay lên chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng xẹt qua ngón tay giống như tia chớp, Ngọc Cốt trên đầu nàng đã tức khắc ở trên tay đối phương.

Thời Ảnh và Chu Nhan đồng thời hít một hơi lạnh, rốt cuộc cũng thấy được người từ sâu trong bóng tối đi tới, hay nói chính xác thì đó chỉ là một hình dáng con người, trường bào màu đen, mơ hồ như hòa vào bóng tối, không lộ mặt giống như một đám sương mù.

“Ồ! Quả nhiên là Ngọc Cốt!” Đối phương cầm Ngọc Cốt trong tay, trong giọng nói tựa như mang theo một tia cực kỳ phức tạp: “Đã bao năm rồi, thế mà thứ này lại vẫn còn tồn tại”.

“Trả lại cho ta!” Chu Nhan giận không kìm nén được: “Đây là sư phụ tặng cho ta!”

Ngọc Cốt lên tiếng đáp lại mà động, càng không ngừng giãy dụa muốn trở lại người Chu Nhan. Nhưng mà ngón tay đối phương lại dễ dàng khống chế, thu lại thần khí trong lòng bàn tay.

“Ngọc Cốt... sao lại ở trên đầu ngươi? Ngươi rõ ràng là hậu duệ Xích tộc”. Đối phương cúi đầu nhìn Ngọc Cốt, lại ngẩng đầu nhìn Chu Nhan, có vẻ hơi kinh ngạc: “Hai người các ngươi là một đôi? Kỳ lạ, huyết mạch đế vương Không Tang không phải bao đời nay đều chỉ có thể kết hôn với Bạch tộc sao?”.

“Liên quan gì đến ngươi?” Những lời này đã chạm đến nỗi đau của Chu Nhan, nàng cũng không thêm quan tâm đến đối phương, không nghĩ ngợi đáp trả: “Cần gì ngươi quản? Mau trả Ngọc Cốt lại cho ta!”.

“Liên quan gì đến ta ư?” Người kia tạm dừng một chút bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười, giọng nói trầm thấp mà mơ hồ giống như đang cảm thán: “Thật không ngờ, mấy ngàn năm sau ở Vân Hoang này lại có người dám nói với ta như vậy!”.

Hắn ở trong bóng tối cười, tiếng cười lại hoang vắng như nước.

Thời Ảnh trước sau không hề mở miệng, thân hình vẫn bất động, nhưng cả người đã căng như dây cung. Đúng vậy, kẻ địch trước mặt mạnh mẽ khó lường, thông dong dạo chơi trước mắt y. Y chú ý đến phương vị của đối phương, vô thanh vô tức xuất ra thuật pháp xích Diệu Chi, nắm bắt chờ thời cơ.

Y không nói gì, chỉ liếc nhìn Chu Nhan một cái, lặng yên di chuyển thân thể không tiếng động, hai tay ở trong trường bào âm thầm nắm lại, kết

một cái ấn. Hai người ra hiệu một ánh mắt, lập tức hiểu ý, thực hiện đồng thời một động tác, cùng phát động xích Diệu Chi, hai dây xích vô hình lan từ dưới chân hai người lên sàn nhà, nhanh chóng hợp lực vây công vào bóng tối sâu thẳm.

Keng một tiếng, hai chuỗi móc xích nối vào nhau, vây quanh địch thủ trong bóng tối.

“Ồ! Ta hiểu rồi!” Nhìn thấy hai người bọn họ phối hợp ăn ý, giọng nói trong bóng tối cũng không có chút hoảng hốt khi bị bao vây, ngược lại tán thưởng một câu: “Chiêu vô danh vừa rồi thật ra là các người phối hợp từ chiêu thức phòng ngự của Thiên Thụ cùng công kích của Thiên Tru mà thành. Hai chú thuật tuyệt đích kết hợp mới sinh ra một kích kinh người đến vậy, có phải hay không?”.

Chu Nhan run lên, thoáng nhìn về phía Thời Ảnh. Đúng vậy, sự phụ tùng chỉ điểm qua cho mình trên thần miếu Cửu Nghi, nói rằng nếu sử dụng đồng thời hai pháp thuật có cùng đẳng cấp, hòa làm một sẽ sinh ra chú thuật tuyệt đỉnh. Bản thân nàng chưa từng thử nghiệm trên thực tế, cũng không biết một đòn liên thủ trong nháy mắt vừa rồi đã tung ra như vậy.

Thời Ảnh cũng không trả lời nàng, chỉ bình tĩnh nhìn sâu vào trong bóng tối, nơi đó rớt cuộc cất giấu thứ gì. Kẻ kia có tu vi thâm sâu khó lường, dường như là y ít thấy trong đời, hơn nữa có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấy chỗ vi diệu của chú thuật đẳng cấp nhất Vân Hoang.

“Không nghĩ tới đến bây giờ, Không Tang này còn có nhân tài như các người!”. Giọng nói kia thờ dài, lại đổi về giọng khinh thường như trước: “Bác Miện đế là một tên vô năng ngu ngốc không đáng để nhắc tới, thế nhưng trên người đứa con trai trưởng của hắn lại chảy dòng máu đế vương chân chính!”

Nghe thấy đối phương hạ thấp phụ thân của mình như thế, sắc mặt Thời Ảnh hơi trầm xuống, lạnh lùng: “Người rớt cuộc là ai? Là Trí giả, thủ lĩnh Băng tộc sao? Đến Đế đô muốn làm gì?”.

Chu Nhan “a” một tiếng, hiển nhiên là giật mình vì thân phận đối phương, trong lòng Thời Ảnh đã sớm thâm có dự đoán, đối phương có quan hệ bí mật với Thanh vương, mà trên Tây Hải, nhìn cả Lục hợp cũng chỉ có Băng tộc của đế quốc Thương Lưu là đứng đầu, cũng chỉ có kẻ được gọi là Trí giả trong truyền thuyết kia mới có thể có sức mạnh như vậy.

“Không tồi! Đám di dân hải ngoại kia gọi ta là Trí giả, thần phục dưới chân ta, hi vọng ta có thể dẫn dắt bọn họ trở lại lục địa này”. Thanh âm kia thì thào: “Đã mấy ngàn năm rồi, Vân Hoang này cũng sắp mục nát, ta trở về đây san bằng tất cả để xây dựng nên một quốc gia mới trên đồng đồ nát”.

“Đừng mơ!” Cùng lúc Chu Nhan và Thời Ảnh cùng thốt lên, ăn ý như vậy, không nói đã ngầm hiểu.

“Đừng cố châu châu đá xe!” Trong bóng tối, người kia lạnh lùng nhìn Thời Ảnh: “Ngươi là đại thần quan hãn cũng biết thiên mệnh! Bảy mươi năm sau Không Tang mất nước, sau đó lục vương đều chết, quý khốc nơi hoang lạnh, đây đều là chuyện được viết trên bản đồ sao chiếu mệnh không để thay đổi”.

Thời Ảnh trầm xuống, im lặng.

Hóa ra, ngoài y và Đại Tu Mệnh, trên Vân Hoang này vẫn còn có người thứ ba biết đến tương lai xa xôi như vậy. Tu vi và pháp thuật của Trí giả này cao thâm như thế, rốt cuộc của lai lịch thế nào?

-----oOo-----

Chương 144: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 144: Trận chiến cuối cùng (2)

Trí giả này tu vi và pháp thuật đều cao thâm như thế, rốt cuộc có lai lịch gì?

Hết thảy đều đã được định sẵn, chuyện gì phải đến cũng sẽ đến.

Người trong bóng tối nhìn bọn họ, thấp giọng thở dài: “Các người cần gì phải liều mạng như vậy?”.

“Bởi vì chúng ta không thừa nhận số mệnh!” Chu Nhan không đợi hẳn nói xong, ưỡn ngực đồng dục trả lời: “Ai nói Không Tang nhất định mất nước? Người nói thì ta sẽ tin sao? Biểu hiện trên sao trời thì ghê gớm lắm chắc? Ta còn mới dùng Tinh Hồn Huyết Thệ sửa đổi số mệnh đó! Mệnh đều có thể thay đổi!”.

Âm thanh của nàng mạnh mẽ mà bất khuất, ánh mắt rực rỡ như ánh lửa, làm cho Trí giả không khỏi kinh ngạc.

Trên Vân Hoang này còn có một người bất phàm như vậy, không thể khinh thường được. Khó trách bảy ngàn năm sau Ngọc Cốt lại rơi vào tay cô ta. Nhưng thật ra cô ta cũng có chút giống với chủ nhân ban đầu của nó.

Trong con ngươi vàng rực bỗng nhiên hiện lên nét đau thương.

“Đúng vậy! Tuy rằng chúng ta biết số mệnh, cũng không thừa nhận số mệnh!” Thời Ảnh này giờ vẫn đứng im lặng một bên, lúc này rốt cuộc cũng mở miệng, trả lời rõ ràng từng chữ: “Thân là thần quan, ta cũng từng bị thiên mệnh trói buộc, bảo thủ để xảy ra sai lầm lớn, hiện ta cũng đồng ý cùng Chu Nhan tìm hiểu xem cái gọi là vận mệnh rốt cuộc là thế nào? Không đến giây phút cuối cùng sẽ không ai biết kết quả ra sao, cho đến lúc đó chúng ta cũng sẽ không ngừng phản kháng!”.

Lời nói này làm cho Trí giả trầm mặc xuống, ở trong bóng tối chỉ nhìn thấy ánh mắt hấn sáng lên như ngọc, rực rỡ giống như đôi mắt của thần Hủy Diệt trên mặt đất. Trong lúc Thời Ảnh nói ra mấy lời đó, y cũng nhanh chóng âm thầm phóng ra mấy đợt chú thuật, những đợt sóng âm thầm lan ra màn đêm không một tiếng động, xuyên vào mọi góc ngách của thần miếu, vô thanh vô tức dâng lên một tầng lá chắn. Chu Nhan đứng ở một bên, tuy rằng không quay đầu nhìn y, lại giống như cũng biết suy nghĩ của sư phụ, đồng thời đan ngón tay xuất ra một loại chú thuật tương tự về phía Đông Bắc và Tây Nam. Gió vào theo hướng Đông Bắc, còn góc Tây Nam là...?

Vừa lúc lá chắn hoàn thành, ánh mắt Thời Ảnh lập tức biến ảo, quay đầu nhìn về phía Chu Nhan, nàng cũng đồng thời quay đầu nhìn y, ánh mắt sáng ngời giống như một thanh kiếm sắc rời vỏ.

“Hay cho một câu: Tuy ta biết số mệnh nhưng cũng không thừa nhận số mệnh!” Cuối cùng Trí giả cũng thở dài: “Chỉ là mặc dù các ngươi nghịch

thiên sửa mệnh, thay đổi quỹ đạo sao trời, nhưng khước từ số mệnh...”.

“Lên đi!” Không đợi hắn nói xong, Thời Ảnh đã quát khẽ một tiếng. Chu Nhan ngằm hiều, đồng thời động thân, hai người giống như tia chớp cùng nhau lao đi, giữa không trung lại mạnh mẽ tách ra, khi tiếp đất dùng ngón tay cái nhấn xuống, đồng thời phát ra chú thuật. Chỉ nghe một tiếng gào thét vang lên, một tia sáng hình cung lấp lánh tỏa ra từ trong không trung giống như mở màn trời ra bao phủ toàn bộ thần miếu. Lúc này đây bọn họ đều đã sử dụng sức mạnh tối đa để phóng ra chú thuật cao nhất, đánh về nơi có bóng dáng bị xích Diệu Chi tập trung vây lại. Sức mạnh của một kích này có công, có thủ, là vô tình khoáng hậu trong cả lục hợp.

Dưới một kích liên thủ này, bóng tối kia kêu lên một tiếng, đột ngột biến mất như một tia chớp. Roẹt một tiếng, Ngọc Cốt hóa thành một luồng ánh sáng trắng, từ trong tay đối phương bay vút ra, một lần nữa quay trở lại người Chu Nhan, nháy mắt hóa thành một thanh kiếm sắc trong tay nàng.

Trúng chưa? Hai người bọn họ liếc nhìn sau một cái không dám buông lỏng, tay vẫn kết ấn.

“Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào?” Chu Nhan lau vết máu bên khóe miệng thì thào: “Băng tộc trên Tây Hải có nhân vật lợi hại như vậy từ bao giờ?”.

Thời Ảnh thấp giọng: “Chỉ sợ Trí giả này không phải người Băng tộc!”.

“Nghĩ cũng phải!” Chu Nhan gật đầu: “Hắn quen thuộc pháp thuật Không Tang như vậy, chẳng lẽ là...”.

“Cẩn thận!” Nàng chưa nói hết câu, Thời Ảnh bỗng nhiên lớn tiếng: “Phía sau!”.

Chu Nhan cả kinh, còn không kịp xoay người, ánh lửa chớp lên, Ngọc Cốt đã chuyển động theo, hóa thành một luồng ánh sáng uốn lượn ra phía sau nàng. Chỉ nghe một tiếng giòn tay, hàng ngàn mảnh tuyết rơi xuống trong ánh sáng như chớp, một đôi tay uốn lượn trong bóng đêm dường như muốn xé rách Chu Nhan. Nhưng đúng lúc hắn chạm tới nàng lại rút về biến mất không dấu vết.

Thế nhưng sau khi Ngọc Cốt giúp nàng chặn một kích cũng đồng thời vỡ vụn hóa thành bột mịn.

Chu Nhan thất thanh kinh hô, đầu lòng đến mức hô hấp cũng hơi dừng lại.

“Ngọc Cốt thà võ cũng muốn bảo vệ ngươi!” Thanh âm kia một kích không trúng, khễ khàng thờ dài, mang theo một tia cảm khái: “Mấy ngàn năm trước, nó cũng từng bảo vệ chủ nhân của nó như thế!”

“Tên chết tiệt!” Chu Nhan khôn quan tâm hẳn đang làm cái gì, nhìn Ngọc Cốt võ vụn chỉ cảm thấy máu nóng sục sôi, hô to một tiếng lập tức phát động công kích.

Thời Ảnh cũng lập tức cùng nàng phi thân lên, giống như là tâm ý tương thông, hai người bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, tuy rằng trước sau chưa từng nói một câu, nhưng mỗi khi Thời Ảnh phát ra một chú thuật công kích, nàng liền không chút nghĩ ngợi đồng thời tiến hành phòng ngự. Ngược lại cũng vậy, chỉ là thời gian một khắc ngắn ngủi, hai người công thủ luân phiên truy đuổi ảo ảnh kia. Bóng dáng mơ hồ kia vẫn ở trong thần miếu, nhưng bọn họ truy đuổi nhanh thế nào cũng không sao bắt được. Có vài lần bọn họ tưởng chừng như đã bắt được đối phương, nhưng mà nháy mắt sau, hắn đã xuất hiện ở một góc khác trong thần miếu, phản kích như sấm sét.

Chu Nhan đã cố hết sức lại phát hiện bản thân mình chênh lệch thực lực quá lớn với đối phương, nếu không phải Thời Ảnh vẫn kề vai chiến đấu bên cạnh nàng, chỉ sợ nàng cũng không thể kiên trì được. Cuối cùng tốc độ kẻ kia chậm lại, đứng giữa thần miếu. Chu Nhan mừng thầm: “Hóa ra hẳn cũng có lúc mệt ư!”

“Thật sự cũng đã quá khinh thường các ngươi” Trí giả nhìn bọn họ, hơi gật đầu: “Ở Tử Đài, các một tầng thủy kính đã từng giao thủ qua với ngươi, ta rất ngạc nhiên, cố ý chạy tới đây, chính là muốn tận mắt nhìn xem là kẻ nào đã thay đổi quỹ đạo sao chiếu mệnh mà thôi. Quả nhiên cũng không làm cho ta thất vọng!”

Nhưng Thời Ảnh chỉ lạnh lùng: “Không! Thay đổi quỹ đạo sao chiếu mệnh cũng không phải là ta!”

Trí giả hơi ngạc nhiên, lại nghe nữ tử kia hừ một tiếng: “Là ta!”

“Ngươi? Là ngươi thi triển Tinh Hồn Huyết Thệ ư?” Trong mắt hắn hiện ra vẻ kinh ngạc, nhìn chăm chú vào Chu Nhan, biểu tình trong đôi ngươi màu vàng trở nên khác thường: “Tuổi ngươi còn trẻ, không có huyết mạch Đế vương, cũng không phải dòng chính Bạch tộc, thế mà lại có thể thay đổi quỹ đạo sao chiếu mệnh?”

“Ngươi đừng xem thường người khác!” Chu Nhan hừ lạnh một tiếng: “Ta sẽ lập tức cho ngươi nếm mùi lợi hại của Xích tộc!”

Trí giả im lặng, lần thứ hai nhìn Chu Nhan chăm chú.

Trầm mặc một lát, hấn lại thở dài: “Nói như vậy, là ngươi vì cứu người kia mà bỏ ra một nửa sinh mệnh của bản thân? Chỉ là y phải làm thế nào để hồi báo ngươi? Từ bao đời nay các thế hệ Đế vương đều chỉ có thể lấy thê tử Bạch tộc làm hoàng hậu, hi sinh của ngươi có ý nghĩa gì?”.

“Câm miệng!” Chu Nhan không kiên nhẫn, lớn tiếng: “Xem kiếm đây!”

Nhưng mà thân hình nàng vừa mới động, bóng dáng đứng trong thần miếu kia bỗng nhiên biến mất.

“Cẩn thận!” Giọng nói Thời Ảnh từ sau lưng truyền đến, cũng cùng giờ tay với nàng. Hai người đứng quay lưng vào nhau, y giúp nàng phòng thủ sau lưng, thấp giọng dặn dò: “Đừng để cho hấn chọc giận nàng!”.

“Hừ! Hai người các ngươi thật đúng là chung lòng chung dạ”. Trí giả một lần nữa xuất hiện trong bóng tối sâu thẳm, trước sau chỉ lộ ra một thân trường bào đen như bóng ma, nhìn về phía Thời Ảnh: “Các ngươi nghĩ rằng có thể sử dụng Tinh Hồn Huyết Thệ mà thay đổi quỹ đạo sao chiếu mệnh, thay đổi vận mệnh bản thân, thì có thể thay đổi vận mệnh Không Tang sao?”.

“Có gì không thể?” Thời Ảnh lạnh lùng: “Hành sự tại nhân!”.

“Ha ha!” Người trong bóng đêm cười lạnh: “Đại Tư Mệnh, sư phụ của ngươi, kẻ được xưng là tông sư thuật pháp Không Tang, có nói với ngươi rằng trong thuật chiêm tinh có một thứ gọi là: Luật không thể đoán trước không?”.

“Luật không thể đoán trước?” Thời Ảnh suy tư.

Nhìn thấy vẻ mặt này của y, đối phương lắc đầu thở dài, chỉ lên mây đen trên đỉnh đầu gần từng chữ: “Ngươi biết không, sao trời chuyển động trên chín tầng trời, còn loài người luôn ngẩng đầu nhìn lên, không bao giờ có thể thật sự hiểu hết được quy luật của nó!”.

Thời Ảnh phản bác: “Đã có vô số sách cổ về thuật pháp đều ghi chép về thuật chiêm tinh!”.

“Sai rồi!” Trí giả lắc đầu: “Phàm nhân tầm thường và nhỏ bé như thế, làm sao có đủ sức mạnh để thay đổi không gian và thời gian? Cứ cho là tiên đoán được thì thôi, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến hung vong trong thiên hạ, nếu như đã đoán ra sao số, thì lập tức thiên cơ bị tiết lộ. Con đường dẫn đến tương lai cũng sẽ phát sinh thay đổi. Tinh tượng phút chốc biến đổi và như thế cũng sẽ sinh ra biến hóa mới!”.

“Cái gì?” Thòi Ảnh thốt lên, thần sắc không tự chủ được.

“Đây là luật không thể đoán trước!” Trí giả thấp giọng thản nhiên: “Luật này là để cho các thuật sĩ Vân Hoang biết, ý trời khó đoán, không thể dễ dàng xem được! Đáng tiếc bảy ngàn năm sau đã thất truyền!”.

Thòi Ảnh im lặng không trả lời. Sâu trong nội tâm y mơ hồ cảm thấy lời nói của đối phương là đúng. Tuy rằng mới nghe lần đầu, nhưng đây đúng là ý nghĩa sâu xa của pháp thuật Vân Hoang.

“Nói tầm bậy!” Tuy rằng Chu Nhan không hiểu đối phương nói gì cho lắm, nhưng cũng đã cảm giác được sự dao động của sự phụ, lập tức lớn tiếng phản bác: “Ta thềm vào tin câu chuyện ma quỷ của ngươi! Cái gì ý trời khó đoán chứ, cái gọi là ý trời là do ai đặt ra?”.

“Quy luật vận hành của sao trời trong truyền thuyết từ thuở khai thiên lập địa, do thần Hồng Mông đặt ra!” Trí giả thành thật trả lời: “Mà, ngoại trừ chúa tể thành Vân Phù trên Cửu Trùng Thiên và ta, còn lại hết thảy mọi thứ trên lục địa này đều bị sao trời chi phối, không có ngoại lệ!”.

“Thần Hồng Mông là cái gì? Cửu Trùng Thiên là cái gì? Chưa từng nghe qua!” Chu Nhan nghe nhưng lại không kiên nhẫn chỉ vào đối phương: “Ngươi là cái thá gì? Dựa vào đâu mà lại trừ ngươi ra?”.

“Ta là cái gì ư?” Trí giả cười khở, lắc đầu: “Thôi, bỏ đi, phạm nhân trên mặt đất này, suy cho cùng cả đời cũng không thể hiểu hết những điều này, chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng không hiểu gì về biển cả, sâu bọ mùa hè không hiểu gì về băng giá, cần gì phí lời với ngươi!”.

Thòi Ảnh không nói gì, chỉ nghe hẩn đối thoại với Chu Nhan, ngón tay dần siết chặt, các ngón tay hơi trắng bệch. Y đã lĩnh ngộ thấu đáo hơn Chu Nhan trong cuộc hội thoại này, cho nên trong khoảnh khắc đó nỗi khiếp sợ cũng đánh sâu vào trong tâm tưởng y khó diễn tả thành lời. Đúng vậy, những lời ngán ngùi từ trong bóng tối này nói ra, ý tứ sâu xa, thậm chí còn vĩ đại hơn nhiều so với những gì mà năm đó Đại Ti Mệnh đã dạy y.

Người kia chẳng những đưa ra khái niệm “Luật không thể đoán trước”, mà đến Đại Ti Mệnh cũng chưa từng nghe qua, lại còn nhắc tới thành Vân Phù trên Cửu Trùng Thiên. Tòa thành trì trong truyền thuyết kia chỉ được ghi lại trong hồ sơ hoàng thất, cũng là bí mật cao nhất Vân Hoang. Nếu thần quan Đại Ti Mệnh không biết thì cũng không ai biết được. Thế mà hẩn lại cứ nói ra thản nhiên như vậy, hẩn rốt cuộc là ai? Vì sao lại không phải chịu những trói buộc của thời gian trên lục địa này? Nếu ý

trời không thể xem, vậy thì từ trước đến nay hết thảy những việc bọn họ làm đều phí công cả sao?

Nghĩ tới đây trong lòng Thờì Ảnh bỗng nhiên bình tĩnh lại. Không! Ngay tại thời khắc sinh tử mâu chốt như vậy, y nhất định không thể bị đối phương dắt mũi.

“Tuy rằng côn trùng chỉ kêu một mùa hè, như thế cũng đủ rồi!” Thờì Ảnh đưa một bàn tay lên, yên lặng trấn an cảm xúc kích động của Chu Nhan trả lời: “Về vang mà chết, còn hơn âm thầm mà sống!”.

Tay y bình tĩnh mà có lực, làm cho Chu Nhan nhất thời an tâm hơn không ít. Nàng đưa mắt thoáng nhìn bên người Thờì Ảnh, phát hiện vẻ mặt y có chút kỳ lạ, đôi mắt lại khôi phục độ sáng lần nữa. Khoảnh khắc đó trái tim của nàng an tĩnh trở lại, một lần nữa tràn ngập sức mạnh cùng dũng khí.

“Về vang mà chết còn hơn âm thầm mà sống?” Trí giả thấp giọng lẩm bẩm.

“Đúng vậy!” Thờì Ảnh quả quyết trả lời.

“Hay! Hay!” Trí giả không khỏi cười lạnh hơn: “Vốn dĩ thay đổi vận mệnh phải đến bảy mươi năm sau mới bắt đầu, thế nhưng các người đã khư khư cố chấp như thế, muốn nghịch thiên sửa mệnh, vậy thì để ta xem các người có đủ tư cách đó hay không!”.

Chớp mắt, trong thần miếu bỗng nhiên tối đen như mực, trời đất đột nhiên cũng tối sầm. Mây đen vần vũ quanh Bạch Tháp, giống như một nghìn mực khổng lồ úp thẳng xuống thần miếu. Cuồng phong từ khắp lục hợp gào thét mãnh liệt, xoay chuyển xung quanh Bạch Tháp như muốn trấn áp tất thảy. Chu Nhan cảm thấy một sức mạnh khổng lồ ập thẳng vào, không khí quanh người nóng lên nhanh chóng, lập tức giống như trong lò luyện, khiến người ta ngộp thở. Khoảnh khắc đó nàng có một loại dự cảm rằng rất nhanh đỉnh Bạch Tháp này sẽ biến thành địa ngục.

“Sur phụ!” Nàng hướng sang phía Thờì Ảnh, nhưng mà đúng lúc bóng đen phủ xuống, Thờì Ảnh cũng đã động thân về phía trước, máu tươi nhỏ giọt giữa mười đầu ngón tay, lại nở rộ ra ánh sáng, đó là nhãn thần Hoàng Thiên được huyết mạch Đế vương kích phát, tỏa ra ánh sáng vương giả.

Đó là thuật Xả Thân!

Vào thời khắc cuối cùng này, y đã quyết định không tiếc tất cả mọi thứ cũng phải ngăn cản đối phương.

-----oOo-----

Chương 145: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYỀN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kính: Chu Nhan – Chương 145: Trận chiến cuối cùng (3)

Chu Nhan nhìn thấy cảnh tượng đó thì máu trong người sôi lên. Đúng vậy, nếu như sư phụ đã muốn trả mọi giá, vì sao nàng còn phải giữ mạng? Cứ cùng nhau chết trong trận chiến này đi, dù sao thì bọn họ đã sớm kết lời thề đồng sinh cộng tử rồi.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Chu Nhan không hề do dự, cũng không sợ hãi. Hai người bọn họ dất tay nhau tiến lên, liềm mạng phát động công kích cuối cùng. Quanh người họ không khác nào địa ngục tối tăm quỷ dị, như ma kêu quỷ khóc, một tiếng hét vang lên, hai người song song đánh ra một kích.

Trí giả giờ hai tay lên, mỗi tay đỡ đòn của một người. Thời Ảnh và Chu Nhan cùng cảm thấy một sức mạnh áp bách vô cùng mãnh liệt giống như dùi non lấp bễ đến ngộp thở, nhưng mà hai người vẫn dùng toàn lực muốn áp chế đối thủ trước mắt, cho dù ra sao cũng không lui nửa bước.

Cục diện giằng co kéo dài rất lâu, bọn họ hợp lực từng bước tiến lên. Trong khoảnh khắc gần như thế, Chu Nhan rút cuộc cũng thấy được khuôn mặt ẩn giấu trong màn đêm kia. Bỗng nhiên như bị sét đánh, nàng không khỏi thất thanh kêu lên. Một tiếng thét kinh hãi vang lên khiến nàng thất thoát một chút linh khí bấy lâu ngưng tụ.

“A Nhan!” Nàng nghe thấy Thời Ảnh kêu lên: “Sao vậy?”.

“Hắn... hắn ta...” Chu Nhan thất thanh, cảm giác như tim muốn nứt ra. Ngay tại thời khắc này Trí giả quát khê một tiếng. Hai tay rung lên, hai đạo tia chớp từ trên trời giáng xuống đánh trúng ngực hai người họ, đánh bay hai người về phía sau. Chu Nhan nôn ra một ngụm máu, trước mắt hoàn toàn biến thành màu đen.

Vẫn là thua sao? Không cam lòng!

“Su phụ! Su phụ!” Vào giây phút cuối cùng, nàng cố sức vươn tay, theo bản năng muốn chạm vào Thời Ảnh, nhưng mà chỉ chạm được vào khoảng không.

Nàng rơi xuống, nháy mắt đã mất đi tri giác, co quắp nằm trên mặt đất, sinh mệnh nhanh chóng tan biến.

Thời Ảnh giữa mơ hồ hấp hối giơ tay lên muốn đỡ Chu Nhan bên cạnh, lại bỗng nhiên đau đến điếng người, ngón tay đầm đìa máu tươi. Nhẫn thần Hoàng Thiên rớt cuộc rời ra bay về tay Trí giả.

“Không!” Y kêu lên, gượng dậy đuổi theo nhưng đã không kịp.

Đúng lúc này trong bóng tối truyền đến tiếng kêu thê lương. Một bóng trắng thoáng hiện cuốn gió lao đến, thần điêu Trùng Minh dùng hết chút khí lực cuối cùng gượng dậy, đuổi cổ ra chớp lấy nhẫn thần Hoàng Thiên.

“Trùng Minh!” Thời Ảnh khê kêu. Trên cánh bạch điêu đầm máu tươi nhưng vẫn cố gắng vươn cổ đến, từng chút một đặt nhẫn thần Hoàng Thiên vào giữa tay y.

Đúng lúc ấy, một nhát kiếm chém tới lòng bàn tay y. Đó là thiên kiếm trong tay thần Hủy Diệt.

“Muốn chết!” Trí giả cau mày, bàn tay dựng thẳng chém vào hư không, sức mạnh vô hình chém xuống. Thần điêu Trùng Minh kêu thê lương một tiếng dài, xương cổ gãy đôi gục xuống đất, không bao giờ nhúc nhích được nữa.

Nhưng mà, kể cả cho đến khi chết đi, cánh thần điêu vẫn giương lên, hợp thành hình vòng cung bảo vệ hai người trên mặt đất, giống như muốn dốc toàn bộ sức lực để bảo vệ hai đứa bé không để người ta làm hại.

“Con chim ngu ngốc!”. Trí giả ở trong bóng tối thì thào, giọng nói suy yếu, hiển nhiên sau trận chiến này, hắn cũng đã như nỗ lực hết đà: “Rõ ràng biết nghệ thú đã chết trong tay ta, thế mà còn muốn tự tìm chết!”.

Hắn còn chưa dứt lời thì bỗng nhiên im bặt.

Trong bóng đêm, một tia chớp lao đến xuyên thấu thân thể hắn.

“Cái gì?” Sau một hồi huyết chiến, phản ứng của Trí giả đã không còn nhanh nhạy như lúc đầu, không ngờ đã không kịp phòng ngự trước một kích này. Hai tay hắn chỉ giơ lên kết một cái ấn, chỉ là trong nháy mắt, ngực cứ như vậy mà bị đâm trúng.

Đứng ở trước mặt hắn đương nhiên là Thời Ảnh chỉ còn một hơi tàn.

Sau trận huyết chiến kịch liệt. Đại thần quan một thần trường bào trắng đã nhiễm đỏ máu tươi, nhìn thấy mà đau lòng. Nhưng mà vừa rồi chỉ trong một khoảnh khắc Thời Ảnh lấy lại được nhân thần Hoàng Thiên từ mỏ Trưng Minh, y đã dùng hết chút khí lực còn sót lại dùng thiên kiếm chém xuống một nhát.

Kẻ thần bí trong bóng tối cuối cùng cũng bị y thật sự đâm trúng. Máu từ trong thân thể Trí giả chảy ra, nhỏ xuống theo hắc bào, dần lan tràn trên mặt đất giống như những con rắn màu đỏ vằn vẹo chui vào bóng tối.

Thời Ảnh thở nhẹ một hơi, hóa ra, cho dù là đối thủ mạnh như thần ma cũng có thể đổ máu, cũng có thể bị giết.

“Phải! Cho dù ta có trường sinh thì cũng sẽ chết!” Giống như biết y đang nghĩ cái gì, Trí giả thấp giọng trả lời: “Hiểu được điều này, có phải ngươi cảm thấy vui mừng lắm không?”

“Đúng vậy!” Thời Ảnh lạnh lùng trả lời, ánh mắt sắc bén như ánh kiếm, một chút ánh sáng kia dường như đã tiêu hao hết giọt máu cuối cùng của y: “Giết ngươi, ít nhất vẫn còn có thể bảo vệ Vân Hoang này thái bình thêm bảy mươi năm nữa!”

“Thế còn... bảy mươi năm sao?” Trí giả lại hỏi lại.

“Đến lúc đó... đến lúc đó tự nhiên sẽ có người bảo vệ mới xuất hiện!”. Giọng nói của Thời Ảnh dứt quãng nhưng không chút do dự: “Ta... ta chỉ là một người phàm. Cả đời cũng chỉ có thể làm tốt được một chuyện thôi!”

Nghe được câu trả lời như thế, con ngươi Trí giả lại xẹt qua một tia bất thường: “Đời người không nổi trăm năm, thế mà lại cứ hay lo nỗi lo ngàn thuở! Nhân loại trên lục địa này tuy rằng sinh mệnh ngắn ngủi, thế nhưng bên trong thể xác yếu ớt lại ẩn chứa sức mạnh cường đại như vậy. Sức mạnh đủ để chống lại Thần Ma”. Trí giả đứng giữa bóng tối, thân hình cũng đã bắt đầu lung lay sắp đổ.

Thời Ảnh đối diện với hắn, cũng là dùng nốt chút khí lực cuối cùng không để mình ngã xuống.

Trên đỉnh Bạch Tháp bao phủ bóng tối, cuồng phong tứ phía, thần ma đều sắp tan biến. Mà trên một mảnh phế tích đó, chỉ có hai kẻ cô độc, quần áo tung bay bất động sừng sững.

“Khá lắm!” Trí giả ở trong bóng đêm thì thào một câu, đôi ngươi vàng sáng rực, giọng nói suy yếu mà sâu xa: “Không ngờ sau bảy ngàn năm, huyết mạch của ta lại còn có một người như vậy!”.

Cái gì? Huyết mạch? Hắn nói cái gì? Chẳng lẽ là...

Chỉ trong tích tắc, Thời Ảnh bỗng nhiên hiểu ra cái gì, bàng hoàng muốn nhắc thân lên, nhìn kỹ kẻ thần bí kia. Nhưng mà y đã như nổ mạnh hết đà, vừa hít một hơi, nhắc một tay chạm đến áo choàng đối phương đã chột như bị sét đánh.

Trong bóng tối, khuôn mặt y hiện lên lại giống y như đúc.

“Cái ngươi đều là người đầu tiên trong bảy ngàn năm qua nhìn thấy hình dáng của ta!” Không biết có phải là vì bị trọng thương hay không mà Trí giả cũng không ngăn cản động tác của y, chỉ giương mắt lên nhìn kẻ hấp hối trước mặt, ánh mắt suy yếu mang theo một tia mỉm cười: “Sao? Khiếp sợ sao? Huyết mạch của ta?”.

Bộ dáng của hắn vô cùng giống Thời Ảnh, chỉ là dung mạo có phần hơi già nua, khóe mắt đuôi mày lộ ra một loại bề nghệ, khí phách ngang tàng, giữa hai hàng lông mày có một vết sẹo dài như đao khắc, đồng thời lại mang theo nét tịch mịch sâu thẳm giống như tang thương che phủ ngàn năm.

Chẳng lẽ người trước mắt này, chính... chính là...

Khó trách vừa rồi khi A Nhan nhìn thấy khuôn mặt này lại bỗng nhiên thất thần ở một kích cuối cùng.

Thời Ảnh nhìn người trong bóng đêm, khóe môi mấp máy muốn nói cái gì, nhưng đã vô cùng kiệt sức, thần hồn tán loạn, rốt cuộc không thể khống chế được nữa, máu tươi trào ra từ miệng, thân hình vừa động lại như có một bàn tay khổng lồ không cho y khống chế thân thể đã kéo y vào trong bóng tối vô tận.

Nơi thần miếu cao nhất Vân Hoang rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Thời Ảnh cùng Chu Nhan đồng thời ngã trên đám phế tích, lúc ấy khi ngón tay Thời Ảnh mất đi khí lực, Hoàng Thiên giống như được giải

phóng, nháy mắt thoát khỏi tay y, chột biến mất, mà một khắc sau lại xuất hiện ngay bên cạnh Trí giả.

Trí giả bị thương nặng, giờ ngón tay đầy máu lên chạm khê vào nhãn thần, mà vật kia như là có linh tính, phát ra ánh sáng chói mắt trên đầu ngón tay y giống như được rót thêm sức mạnh. Đôi mắt Trí giả dần khôi phục ánh sáng, như ngọn lửa sáng lên trong đêm đen.

Nhãn thần Hoàng Thiên này, đã thật sự nghe theo lệnh hấn.

“Bảy ngàn năm, không ngờ có một ngày lại dùng đến ngươi.” Trí giả thở dài, ngón tay nhẹ nhàng uốn cong nắm chặt lấy nhãn thần Hoàng Thiên: “Lúc trước khi rời khỏi Vân Hoang, ta chỉ mang đi một nửa sức mạnh hắc ám và để lại một nửa, hi vọng dựa vào nó có thể bảo vệ nhiều thế hệ Không Tang bình an”. Trí giả cúi đầu nhìn chiếc nhãn có linh tính, nhẹ giọng: “Chỉ là hiện giờ Không Tang đã lệch khỏi quỹ đạo mà ta sáng tạo quá xa!”.

Chiếc nhãn trên ngón tay hấn giống như hương ứng, chột phát ra ánh sáng ngưng tụ thành thanh kiếm sắc bén.

“Châu châu đá xe!” Trí giả cầm kiếm xoay người, hướng đến hai người hấp hối trên mặt đất.

Kiểm quang hạ xuống.

Nhưng mà trong tiếng nổ âm vang, có một luồng sáng nhạt bỗng nhiên xuất hiện, giống như một đóa sen nở rộ. Nhãn thần Hoàng Thiên chấn động mãnh liệt, giống như bị thứ gì ngăn cản thu lại ánh hào quang.

Luồng ánh sáng kia, là... hiện ra từ trong tay thần Sáng Thế.

“Nhãn thần Hậu Thổ!”

Một chớp mắt kia, Trí giả thốt lên, nhìn thấy trong bóng tối xuất hiện thứ gì. Đó là một chiếc nhãn giống hệt như Hoàng Thiên xuất hiện giữa không trung, tỏa ánh hào quang tương tự trong bóng tối. Nhưng mà ánh hào quang sắc bén này hoàn toàn không giống với Hoàng Thiên, mà là thứ ánh sáng dịu dàng mà từ bi.

Đúng vậy, đó là nhãn thần Hậu Thổ, trong truyền thuyết ẩn chứa sức mạnh bảo vệ, là thánh vật Không Tang sánh đôi cùng Hoàng Thiên.

Nhãn thần Hậu Thổ mất tích nhiều ngày lại xuất hiện ở đây.

Hóa ra chiếc nhãn này không hề ở trong điện Thanh Hoành, mà là được lồng vào hoa sen trong tay thần Sáng Thế. Vào thời khắc cuối cùng tại

đây, nhẫn thần Hậu Thổ hiện ra, phát ra ánh sáng nhẹ bao phủ hai người đang hấp hối.

Sau khi cảm giác được sự xuất hiện của nó, nhẫn thần Hoàng Thiên nảy lên, bay lượn xung quanh chiếu rọi lẫn nhau, nhất thời ánh sáng tỏa ra sắp xung quanh thân miếu đồ nát tối tăm, như nhật nguyệt chiếu rọi. Trí giả đứng trong bóng đêm nhìn thấy cảnh tượng này, trong con người bỗng nhiên hiện lên biểu cảm phức tạp, giống như là nhớ đến một chuyện xa xôi, thần sắc trở nên bi thương.

Đã bao nhiêu năm kể từ thời khắc tạo ra chúng, chớp mắt đã ngàn năm, thời gian trôi mau, nhẫn còn đây nhưng người thì lấy ai để sánh?

“A Vy, nhẫn này là tàn niệm mà nàng để lại sao?” Hấn nhẹ giọng thì thào: “Không ngờ bảy ngàn năm sau, tâm ý của nàng vẫn là bảo vệ, nàng không muốn nhìn thấy ta giết đôi trẻ này thật sao? Cũng giống như năm đó, nàng không muốn nhìn thấy ta giết Giao nhân kia?”.

Giọng nói của hấn suy yếu giống như lúc trước bị một kiếm của Thời Ảnh xuyên thấu tim.

“Nếu năm đó nàng không vì một Giao nhân cắt tay trả nhẫn nhảy vào vực sâu Thương Ngô, quyết tuyệt với ta như thế, cục diện Vân Hoang bây giờ cũng sẽ không như thế này!”.

Trí giả thì thào, nhìn nhẫn thần Hậu Thổ bay lượn trên không.

“Chỉ là, bảy ngàn năm, cái gì cũng muộn rồi!”. Khuôn mặt Trí giả bỗng nhiên trở nên già nua như lão nhân trăm tuổi, hấn thì thào nói xong, sát khí tiêu tan, nhắm hai mắt lại như không thể cầm cự nổi nữa, giống như trận chiến vừa rồi đã rút đi toàn bộ sức lực của hấn. Hấn ngã sụp xuống đất không nhúc nhích.

Nhẫn thần Hậu Thổ xoay tròn trên không trung hồi lâu, giống như mơ hồ truyền đến một tiếng thở dài, trận chiến này cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi Trí giả ngã xuống, mây đen vẫn vũ trên đỉnh Bạch Tháp bắt đầu tản đi, cuồng phong ngưng gào thét, ánh mắt trời lộ dạng giữa mây đen, chiếu rọi đỉnh Bạch Tháp giống như mở ra thiên nhãn, từ trên cao nhìn xuống Đé đô từng bị bóng tối bao phủ. Bầu trời bắt đầu hừng sáng, có một con chim khổng lồ từ trên cao bay tới lượn quanh đỉnh Bạch Tháp.

Kia không phải chim thật, mà là một cỗ máy hình con chim làm từ sắt và gỗ có cánh. Hai cánh bằng kim loại phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời, không biết sử dụng thuật pháp gì mà bay lên trời. Nó bay vài vòng, kêu âm một tiếng, phần bụng của nó mở ra, một tia chớp xuyên

qua bầu trời đánh xuống, bắn vào mảnh phế tích trên đỉnh Bạch Tháp. Nhìn kỹ lại, đó là một dây cáp bằng thép, một đầu đóng đinh vào đỉnh Bạch Tháp, một đám người dọc theo dây cáp trượt xuống.

Người của đế quốc Thương Lưu ở Tây Hải cuối cùng cũng đã đến.

“Đại nhân!” Thánh nữ Băng tộc đáp xuống mặt đất, thất thanh.

Dưới kiện trường bào màu đen kia là một mảnh trống rỗng mênh mông. Thân thể Trí giả đại nhân nháy mắt trở nên già nua như một chiếc lá khô. Nàng dùng đôi tay run rẩy muốn nâng người kia dậy, trong đôi mắt màu lam không che giấu được vẻ khiếp sợ. Nhân vật thần thoại kia mà cũng có thể bị đánh bại đến sắp chết.

Ai? Ai có thể làm được điều này?

Là đôi nam nữ trẻ cách đó không xa sao?

Thần sắc thánh nữ Băng tộc khẽ biến, trong tay xuất hiện một thanh dao găm nhỏ.

Không ngờ Không Tang lại có nhân vật lợi hại như vậy. Nếu lúc này không diệt trừ thì sớm muộn gì cũng trở thành họa lớn của đế quốc Thương Lưu.

Nhưng mà, tay nàng còn chưa kịp giơ lên, đột nhiên cả người cứng ngắt, có một cảm giác lạnh lẽo từ đáy lòng dâng lên giống như độc xà trườn quanh lưng nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích, thậm chí còn không thể hô hấp. Nàng chỉ có thể miễn cưỡng chuyển động con người, liếc về phía người thủ lĩnh tối cao bị trọng thương nằm trên mặt đất, sâu bên trong kiện hắc bào, một đôi mắt sáng vàng khẽ mở ra, đang lạnh lùng nhìn nàng.

Là... Trí giả đại nhân! Ngài không cho phép nàng làm chuyện này sao?

Thiếu nữ Băng tộc hít sâu một hơi, keng một tiếng, thanh dao găm rơi xuống nền đất, cùng lúc đó áp lực trên người nàng cũng biến mất, không khí rớt cuộc cũng được tràn vào phổi.

“Đợi... bảy mươi năm nữa đi!” Nàng nghe được giọng nói yếu ớt của Trí giả đại nhân: “Chúng ta sẽ trở lại!”.

Thánh nữ Băng tộc gật đầu, sắc mặt tái nhợt ngã xuống đất, còn chưa kịp đứng dậy đã nghe tộc nhân phía sau liên thanh gọi: “Bọn người Không Tang sẽ nhanh chóng lên đây, lục vương tới rồi, mau... mau đưa Trí giả đại nhân và chim ung gió rời khỏi nơi này!”.

“Được!” Thánh nữ Băng tộc không nghĩ nhiều, vội vàng nâng Trí giả đại nhân dậy.

Chim ưng gió gào thét bay về phía Tây Hải cách đó ngàn dặm.

-----oOo-----

Chương 146: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiên truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 146: Bánh xe vận mệnh (1)

Sau khi mây đen tản đi, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi đỉnh Bạch Tháp, giống như ngọn lửa thấp sáng cả trái tim Vân Hoang, thông báo cho cả thiên hạ rằng đại nạn đã chấm dứt. Xích vương vội vàng cùng Bạch vương dẫn đầu đoàn người đi lên đỉnh Bạch Tháp, phát hiện ra nơi này vừa mới trải qua một trận chiến kinh hoàng, toàn bộ thần miếu đã trở thành đồng đồ nát, tượng song thần Huy Diệt và Sáng Thế mỗi pho nằm một nơi, đầu lìa khỏi cổ. Bên trong đồng đồ nát, một con bạch điều khổng lồ gục cổ, lông trắng nhuốm máu đã chết.

“Thần điều Trùng Minh!” Đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng đó, chư vương biến sắc. Ai cũng biết Trùng Minh là thần điều bảo vệ Hoàng thái tử, giờ phút này Trùng Minh đã chết, vậy chẳng phải là Hoàng thái tử đã...

Nhưng mà một khắc sau, có hai điểm sáng chiếu rọi vào mắt mọi người.

“Hoàng Thiên!” Chư vương kinh hô: “Hậu Thổ!”.

Một đôi nhẫn thần lơ lửng trên không, hào quang phủ xuống đôi nam nữ trẻ. Hai cánh thần điều đã chết vẫn dang rộng, khom lại bảo vệ hai người một nam một nữ kia. Hai người nằm dưới cánh thần điều đã chết, người đầy máu tươi, toàn thân đều là vết thương. Nhưng mà vẫn còn hơi thở.

“A Nhan!” Xích vương hô to một tiếng, nước mắt chảy ra, chảy lên ôm lấy đứa con duy nhất. Còn Bạch vương ở một bên thì xông lên nâng Thờì Ảnh dậy, dùng pháp thuật ngăn máu chảy bảo vệ nguyên thần y, trong lòng không khỏi lo lắng.

Điều khiến ông ta lo lắng lúc này không chỉ là nguy cơ diệt vong của Không Tang, mà còn là Thờì Ảnh và tiêu quận chúa Xích tộc lúc này dường như khó lòng chia cắt.

Ai nấy đều thấy Hoàng thái tử yêu thích nữ tử này, nếu để cho tiêu quận chúa Xích tộc vào hậu cung, về sau con gái nhà mình chẳng phải lại đi vào vết xe đổ của Bạch Yên hoàng hậu năm đó sao.

Khoảnh khắc đó, Bạch vương nhìn thoáng qua Chu Nhan trong lòng Xích vương, ánh mắt hơi đôi, dường như có sát khí xẹt qua.

“Ông... không cần lo lắng!” Cùng lúc đó, một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai. Bạch vương bỗng nhiên ngừng đầu lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, không biết từ khi nào, Thờì Ảnh vốn bị trọng thương đến hôn mê đã tỉnh dậy, mở mắt lẳng lẳng nhìn ông ta, trong mắt lộ rõ ý tứ sâu xa, dường như đã trực tiếp nhìn thấu nội tâm của ông.

Chuyện này... ngài ấy... chẳng lẽ đã sử dụng thuật Độc Tâm đối với mình sao?

Bạch vương rùng mình, cả người lạnh run, tay đỡ Thờì Ảnh không khỏi xiết chặt. Nhưng mà khi ông ta vừa mới động, lại phát hiện thân thể đã tê liệt, ngón tay Thờì Ảnh nhẹ nhàng chặn lên uyển mạch lên cổ tay ông ta, vô thanh vô tức đã phóng xuất ra một phép thuật trời buộc.

Người này tuy rằng bản thân bị trọng thương, nhưng lại dễ dàng đoạt lấy quyền khống chế. Bạch vương hít sâu một hơi lạnh, vội vàng chặn lại sát khí mạnh nha trong nội tâm, không dám nhúc nhích.

Trong thần miếu là một mảnh hỗn loạn. Không ai phát hiện ra không khí đối chọi kỳ lạ giữa Bạch vương và Hoàng thái tử. Thờì Ảnh hiển nhiên đã cảm giác thấy sát khí của Bạch vương, nhưng chỉ thở dài một hơi, nhẹ giọng: “Yên tâm đi! Bạch vương, chuyện ông lo lắng sẽ không bao giờ xảy ra đâu!”.

Bạch vương không biết trả lời thế nào, chỉ có thể im lặng nhìn Hoàng thái tử trẻ tuổi, ánh mắt Thờì Ảnh sâu xa, tuy rằng mệt mỏi suy yếu lại vẫn tỏa sáng như trước, giống như biển cả mênh mông.

“Toàn bộ đã được ta sắp xếp ổn thỏa rồi!”.

Chu Nhan nhắm mắt lại, giống như rơi vào đáy biển sâu, trước mắt là một mảnh tối đen sâu không thấy đáy, âm u như đường xuống hoàng tuyền. Bên tai nàng chỉ có tiếng gió heo hút, nàng thoáng nhớ ra dường như trước kia đã từng trải qua cảm giác này. Ngày ấy nàng bị Đại Tu Mệnh đưa từ Tinh Hải Vân Đình đến thần miếu trên đỉnh Bạch Tháp, cũng là cảm giác trống trải hư vô, không biết mình còn sống hay đã chết này.

“Sư phụ! Sư phụ!” Chu Nhan vô thức gọi ta.

“Ta ở đây!” Một giọng nói khẽ đáp lời.

“Sư phụ!” Nàng bật dậy, mở mắt, chỉ nghe một tiếng “ôi” đã phát hiện ra ngự y đang cúi đầu chẩn mạch cho nàng bị nàng đâm cho một cái lão đảo. Cũng may có Thời Ảnh ở bên cạnh đưa tay đỡ.

Là sư phụ, người... người còn sống!

Chu Nhan mở to hai mắt nhìn chăm chăm người trước mắt, chỉ sợ đó là ảo ảnh của mình thôi.

Thời Ảnh nhìn dáng vẻ của nàng, hai mắt tròn trừng ngỡ ngác, thì nhìn không được đưa tay xoa nhẹ hai má của nàng.

Bàn tay kia có độ ấm.

“Đây... đây là đâu?” Mặt nàng đỏ lên quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Thời Ảnh hơi phất tay, lệnh cho ngự y lui ra, ngồi đối diện với nàng, nói: “Đây là điện Bạch Hoa, nơi ở của hoàng hậu Không Tang”.

Chu Nhan ngẩn ra: “Ta... ta thật sự không chết ư?”.

“Đương nhiên là không!” Trong giọng nói của Thời Ảnh lộ ra vẻ thương tiếc. Nàng không khỏi ngẩn người cúi đầu nhìn mình.

Trên người nàng khoác một tấm y phục mềm mại sạch sẽ, trên người cũng không có vết thương nào, thậm chí ngay cả cảm giác đau đớn cũng không có, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Nàng đã nằm suốt một tháng rồi!” Dường như hiểu được sự bối rối của nàng, Thời Ảnh thở dài: “Phụ vương của nàng đã đưa hết đại phu tốt nhất Vân Hoang đến đây, ngày đêm chăm sóc chữa khỏi hết miệng vết thương to nhỏ trên người nàng, chỉ cần nàng tỉnh lại là có thể lập tức chạy nhảy vui vẻ!”.

“Thật ạ!” Chu Nhan nghe thấy tiếng “chạy nhảy vui vẻ” đã lập tức nhảy

xuống đất. Sau đó nàng bỗng nhiên ngậy người nhìn y: “VẬY... CHÚNG TA ĐÃ THẮNG SAO?”.

Câu hỏi này lại làm cho Thời Ảnh im lặng giây lát, hồi lâu mới lắc đầu nói: “KHÔNG!”.

“Ồ!” Chu Nhan giật mình: “Thế sao chúng ta vẫn còn sống?”.

Thời Ảnh thản nhiên: “Bởi vì người kia cũng không thắng!”.

“Ồ!” Chu Nhan dường như hiểu ra, “Cuối cùng chúng ta đã đánh tay ngang á hả?”.

Thời Ảnh im lặng giây lát giống như không biết phải trả lời thế nào. Ngày đó hai người họ liên thủ đánh với Trí giả thần bí đến từ Tây Hải, rốt cuộc bị thương nặng, y dùng một kiếm đâm xuyên trái tim đối phương. Nhưng ngay tại thời khắc chính mình cũng đã sức cùng lực kiệt mà ngã xuống, đối phương lại hiển nhiên vẫn còn sức mạnh. Nhưng vì sao hắn cũng không lấy đi tính mạng bọn họ. Chẳng lẽ là bởi vì...

Thời khắc kia, Thời Ảnh rủ mắt nhìn nhãn thần Hậu Thổ lấp lánh trên tay Chu Nhan. Mấy ngàn năm qua, nhãn thần này lần đầu tiên xuất hiện trên tay nữ tử ngoài Bạch tộc, mà Chu Nhan vẫn còn chưa phát hiện chỗ huyền bí, theo tầm mắt y cúi đầu, giật mình hét lên: “ỪA? VÌ SAO HOÀNG THIÊN CỦA CHÀNG LẠI CHẠY TỚI TAY TA VẬY?”.

Nha đầu này vẫn qua loa như thế, hoàn toàn không nhận ra đây là chiếc còn lại của một cặp nhãn thần. Khóe miệng Thời Ảnh bỗng nhiên nhoẻn lên tia cười gượng, rốt cuộc không nhịn được thở dài, vuốt tóc cúi đầu hôn lên trái nàng một cái.

“Ồ...” Chu Nhan lập tức á khẩu, chỉ cảm thấy tim đập thành thịch. Khoảnh khắc đó nàng mới chính thức xác nhận rằng bản thân mình thật sự còn sống.

Còn sống, thật là tốt. Còn có thể ôm lấy người mình yêu. Còn có thể cùng y chung hoạn nạn, cùng nhau đến bạc đầu.

Vốn dĩ nàng còn tưởng rằng chỉ có xuống hoàng tuyền mình mới có thể chung đường với y cơ.

“A! ĐÚNG RỒI, CHÀNG CÓ NHÌN THẤY VẼ NGOÀI CỦA KẼ KIA KHÔNG?” Nhớ lại người thân bí trong bóng đêm kia, Chu Nhan bỗng nhiên rung mình thốt lên: “Cái tên kia... bộ dáng lại giống chàng như đúc. Chàng... có nhìn thấy không?”.

“Ta đã thấy!” Thòi Ảnh thờ dài, nhưng không hề ngạc nhiên: “Trên người ta và người ấy chảy chung một dòng máu. Về ngoài tương tự cũng không có gì là lạ”.

“Cái gì?” Chu Nhan kinh ngạc khó hiểu: “Chàng... chàng biết kẻ đó là ai ư?”.

Thòi Ảnh gật đầu, thần sắc nghiêm trọng, im lặng không nói.

“Kẻ đó là ai?”. Lòng hiếu kỳ của Chu Nhan bùng lên như ngọn lửa cháy, rốt cuộc không thể áp chế.

“Có thể triệu hồi nhữn thần Hoàng Thiên, nắm giữ chỗ thâm sâu nhất của pháp thuật Vân Hoang, thậm chí còn có thể biết được bí mật thành Vân Phù trên Cửu Trùng Thiên. Người như vậy ở cả Vân Hoang này từ xưa đến nay cũng không có mấy người”.

Thòi Ảnh nhìn bốn phía xác nhận không có ai mới nhẹ giọng trả lời: “Nếu ta đoán không sai, ông ấy chính là người khai sáng Không Tang trong truyền thuyết”.

Giọng nói của y ngưng trọng, thốt ra từng chữ: “Tinh Tôn đế vĩ đại”.

“Cái gì?” Chu Nhan kinh hãi, trực tiếp nhảy dựng lên: “Không thể nào!”.

Thòi Ảnh nhìn nàng, “Vì sao lại không thể?”.

“Tinh Tôn đế... ông ấy là nhân vật thượng cổ trong truyền thuyết Không Tang mà! Bảy ngàn năm rồi, sao còn có thể... vẫn còn sống đến bây giờ chứ?”. Chu Nhan bối rối, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, ra sức lắc đầu: “Không thể nào! Không thể nào! Trí giả kia rõ ràng đến từ Tây Hải, là người đứng đầu Băng tộc”.

“Trời đất bao la, hồng hoang muôn thuở, không có gì là không thể!”.

Giọng nói của Thòi Ảnh vẫn bình tĩnh: “Vì sao người của bảy ngàn năm trước lại không thể xuất hiện vào hôm nay? Đối với côn trùng mùa hạ mà nói, mùa đông là không tồn tại. Đối với phù du mà nói, nhật nguyệt làm sao có thể thay đổi? Mà chúng ta, nói ra cùng lắm cũng chỉ là những người bị trói buộc bởi thời gian mà thôi. Cuộc đời này chúng ta cũng không thể kể hết sự thay đổi nơi chốn của mỗi sinh linh”.

Chu Nhan nhìn vẻ mặt của y, vốn đang muốn nói tiếp cái gì nhưng cuối cùng lại nhin xuống.

Sự phụ tin điều đó là thật, y lại cho rằng Tinh Tôn đế còn sống, vậy hiển nhiên là y có lý do của mình. Nàng tốt hơn hết không nên đôi co vấn đề này với y mà để mất hòa khí làm gì.

“Cho dù người kia là Tinh Tôn đế thì sao chứ?” Chu Nhan siết chặt nắm tay, nói: “Mặc kệ là ai, chỉ cần gây bất lợi đối với Không Tang, thì tới kẻ nào chúng ta đánh kẻ đó!”.

Thời Ảnh nhìn nàng không khỏi nở nụ cười.

A Nhan chính là nữ tử trong sáng nhiệt tình như vậy, dám yêu dám hận, giống như nắng cháy giữa ngày hè. Loại ánh sáng này chẳng phải đã đánh động vào nơi sâu nhất trong trái tim y sao?

“Cho dù thế nào, tất cả cũng đã qua rồi!” Thời Ảnh thở dài một tiếng: “Lần này chúng ta khiến ông ấy thất bại trở về, không biết lần tới ông ấy đến sẽ là lúc nào”. Dừng một chút, y giống như là tự lẩm bẫm: “Có lẽ khi đó chúng ta đều đã không còn trên nhân thế nữa”.

“Chuyện bảy mươi năm sau, làm sao mà chúng ta quản được?” Chu Nhan gật đầu, có chút uể oải: “Chúng ta chỉ có thể sống thêm hai mươi bảy năm, cũng không thể bảo vệ Vân Hoang mãi mãi”.

“Không sao! Cho dù chúng ta đi rồi, con cháu chúng ta vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ lục địa này”. Thời Ảnh đưa mắt nhìn ra ngoài Tử Thần Điện, giọng nói sâu xa: “Từ bao đời nay, đã mang trên mình Hoàng Thiên và Hậu Thổ, thì nên vì Không Tang mà chiến đấu đến tận cùng”.

“Con cháu... con cháu của chúng ta?”. Lúc này Chu Nhan đã không còn nghe thấy những lời sau của y, sắc mặt bỗng nhiên ửng hồng, giống như một con tôm luộc. Thời Ảnh nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, bỗng nhiên dâng tràn nỗi mềm mại trong lòng.

“Đương nhiên!” Y mỉm cười, ôm lấy nữ tử vào lòng, khẽ hôn lên thái dương của nàng: “Đương nhiên chúng ta sẽ có con cháu của chúng ta! Đứa bé này sẽ kéo dài huyết mạch của chúng ta, tiếp tục sống trên lục địa này, chiến đấu vì Vân Hoang!”.

Có... có con với sư phụ ư? Trông nó sẽ như thế nào nhỉ?

Chu Nhan không nghĩ đến những đạo lý quốc gia trọng đại, mà chỉ nghĩ đến mỗi điều này thôi đã cảm thấy mặt nóng bừng lên, trong lòng lại ngọt ngào, không nhịn được dựa vào người Thời Ảnh.

“Ồ, chàng thích trẻ con sao?”. Nàng nhìn y, mím môi oán giận: “Ta cũng không thích mang thai, phiền lắm, ta sợ ta không nhịn được lại đánh chàng!”.

Thời Ảnh bật cười: “Ta đây chịu được!”.

“Cái gì? Thật không?” Thực hiện được quý kế, Chu Nhan tươi cười rạng rỡ: “Không được thất hứa!”.

“Chuyện này có tính là gì. Nếu không nghe lời cứ đánh đòn! Năm đó ta cũng như vậy với nàng, không phải sao?”.

Chu Nhan không ngờ y bỗng nhiên nhắc tới chuyện này, sắc mặt nhất thời ửng đỏ. Má lúm đồng tiền của nàng sáng ngời như hoa, khuôn mặt đỏ bừng sáng bừng kiêu diễm dưới ánh mặt trời, khiến người ta mới thật sự hiểu được “chu nhan”(*) có nghĩa là gì.

(Chú thích: (*) “chu nhan” nghĩa đen cũng có nghĩa là mặt đỏ)

Nhưng mà đang mỉm cười, sắc mặt của nàng bỗng nhiên biến đổi, cả người lại cứng đờ.

“Sao thế?” Thời Ảnh không ngờ cảm xúc của nàng lại biến hóa nhanh như vậy, không khỏi khẽ nhíu mày. Nhưng mà Chu Nhan chỉ nhìn y một cái, miệng mấp máy, muốn nói lại thôi.

“Nàng muốn nói gì?” Thời Ảnh nhìn nàng: “Ta... ta chỉ là đang nghĩ...” Do dự một lúc, cuối cùng Chu Nhan vẫn nói thật, giọng điệu mệt mỏi: “Tương lai chàng sẽ lên làm Đế quân Không Tang, hẳn là sẽ có rất nhiều con phải không?”.

Nghe được những lời này, Thời Ảnh chấn động, sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Chu Nhan thốt ra những lời này, lúc sau liền biết là không nên nói, lập tức che miệng lại, nhưng thần sắc cũng đã tái đi, không còn thấy sự rạng rỡ bừng sáng nữa.

Thời Ảnh lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt sâu xa: “Vậy ý của nàng là...”.

“Ta... ta không có ý trách chàng!” Chu Nhan nhảy dựng trong lòng, vội vàng bồi thêm một câu: “Ý ta là hoàng đế Không Tang trước nay đều là tam cung lục viện, đương nhiên cũng sẽ có nhiều con. Đến lúc đó chàng cũng không có thời gian để tự mình nuôi nấng tất cả. Có phải không?”.

Thời Ảnh gật đầu, thừa nhận luôn: “Phải!”.

Chu Nhan cảm thấy trong lòng như bị dao đâm, giọng nói hơi run. Rõ ràng nàng không nên tiếp tục đề tài này, nhưng lại giống như ma xui quỷ khiến, nói tiếp: “Như vậy... chàng tính sẽ lấy tỷ muội nào của Tuyệt Oanh làm hoàng hậu. Chàng...”.

Nói đến đây nàng rốt cuộc không tiếp tục được nữa, khóe mắt đã đỏ lên.

Trong thần điện yên tĩnh, Thờì Ảnh nhìn nàng bỗng nhiên thở dài: “A Nhan, nàng phải biết rằng, có một số việc là không thể thay đổi. Ví dụ như chế độ hôn nhân truyền thừa của hoàng thất Không Tang. Nếu như chỉ vì một người mà cưỡng chế thay đổi, sẽ khiến cho thiên hạ hỗn loạn”.

“Ta... ta biết... ta không có trách chàng!”.

Chu Nhan gạt đầu, giọng nói đã có chút nghẹn ngào: “Chàng... chàng đi lấy người trong Bạch tộc làm hoàng hậu đi”.

“Thật không?” Thờì Ảnh nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, sau một lúc lâu mới nói: “Quả nhiên nàng đã trưởng thành rồi! Nếu đổi thành trước kia, có lẽ nàng sẽ không nói hai lời lập tức đến hôn lễ cướp dâu biết không chừng”.

Giọng nói của y ôn hòa, không nghe ra là khen ngợi hay buồn bã.

Chu Nhan đau lòng, cuối cùng cũng đổ lệ, giọt lớn giọt bé nối tiếp nhau nghẹn ngào: “Vây... vậy còn có thể làm sao bây giờ? Hoàng đế Không Tang phải lấy người trong Bạch tộc làm hoàng hậu. Cuối cùng thì ta, cũng không thể thật sự cướp người giữa đại hôn được”.

“Ồ!” Thờì Ảnh ngưng lại, như đang tưởng tượng cảnh kia, khóe miệng như hơi cong lên: “Nhưng thật ra ta lại khá chờ mong đấy”.

Chu Nhan không nghĩ tới lúc này y lại còn có thể nói đùa như vậy, nhất thời á khẩu: “Chàng...”.

Nhưng mà ngay sau đó, Thờì Ảnh lại đặt tay lên vai nàng, ngăn chặn nữ tử sắp nhảy dựng lên, cúi đầu nhìn khóe mắt đỏ au của nàng, thở dài: “Khiến cho nàng lo lắng như vậy, là ta không tốt. Sao ta có thể đưa cho nàng một bài toán khó như vậy, khiến nàng lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan”.

-----oOo-----

Chương 147: - Chu Nhan (Chương cuối)

Nguồn: EbookTruyen.Net

CHU NHAN QUYÊN HẠ

Tiền truyện hệ liệt Kinh: Chu Nhan – Chương 147: Bánh xe vận mệnh (Kết thúc chính truyện)

Chu Nhan cúi đầu xuống thì thào: “Chuyện này cũng không trách được chàng, ai bảo chàng là thái tử Không Tang, chàng không có lựa chọn!”.

“Không! Ta có thể lựa chọn!” Giọng nói của Thời Ảnh bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị: “Hành sự tại nhân mà. Trên đời này không có thứ gì là thật sự không có lựa chọn”.

“Hả?” Chu Nhan hơi sững sốt: “Hoàng đế Không Tang bao đời nay đều phải lấy người trong Bạch tộc làm hoàng hậu mà. Chẳng lẽ chàng lại có ngoại lệ?”.

“Không thể!” Thời Ảnh lắc đầu. Trong lòng Chu Nhan vừa có ngọn lửa bùng lên lại bị dập tắt, một lần nữa cúi đầu lẩm bẩm: “Ta cũng biết là không thể rồi. Chàng làm đế quân mà không lấy con gái Bạch vương, ông ta còn không tạo phản sao”.

Thời Ảnh lắc đầu, nói rõ ràng từng chữ: “Ai nói ta nhất định sẽ trở thành hoàng đế Không Tang?”.

“Hả?” Lần này Chu Nhan thật sự kinh hãi, giật mình đứng phắt dậy nhìn y. Sắc mặt Thời Ảnh nghiêm túc, không hề có vẻ là đang nói chơi.

Nàng dần hiểu ra, “Chẳng lẽ chàng không làm đế quân?”.

“Không làm!” Thời Ảnh thản nhiên trả lời, nhẹ nhàng mà dứt khoát.

“Sao chàng có thể không làm?” Chu Nhan không thể tin được nhìn y kêu lên: “Thời Vũ đã chết, dòng máu đế vương Không Tang đã sắp đứt rồi. Nếu chàng không làm hoàng đế thì còn ai có thể làm?”.

“Tự nhiên là còn có người đảm đương mà”. Thời Ảnh không đồng ý.

“Ai?” Nàng mở to hai mắt.

Thời Ảnh ngừng giây lát, mở miệng: “Vĩnh Long”.

“Vĩnh Long?” Chu Nhan suy nghĩ hồi lâu, ngạc nhiên: “Cho tới giờ ta cũng chưa từng nghe qua trong hoàng thất lục bộ có người nào như vậy. Đó là ai vậy?”.

“Đương nhiên là nàng chưa từng nghe nói qua”. Thời Ảnh nhìn khuôn mặt mờ mịt của nàng, khóe miệng hơi cong lên, thấp giọng: “Bởi vì nó

còn chưa ra đời”.

Chu Nhan càng nghe càng hồ đồ: “Chàng nói cái gì? Nó còn chưa có ra đời sao?”.

“Phải!”. Thờì Ánh gật đầu, ánh mắt sâu xa: “Hiện giờ Vĩnh Long vẫn còn là bào thai. Còn phải mất ba tháng nữa mới có thể rời khỏi thân thể mẫu thân mà sinh ra trên cõi Vân Hoang này. Đó chính là người thừa kế vương vị mới”.

“Sao có thể?” Chu Nhan bối rối, chỉ cảm thấy khó mà tin được.

“Sao lại không được?”. Thờì Ánh nhìn nàng mở to hai mắt, dáng vẻ mờ mịt, không khỏi thở dài xoa đầu nàng, nhẹ giọng: “Thật ra nàng cũng biết mẫu thân của đứa bé đấy!”.

“Hả!” Chu Nhan chân động, đột nhiên hiểu ra, nhảy dựng lên. Nàng nhảy lên đột ngột đến nỗi đập trúng bả vai Thờì Ánh. Nhưng mà nàng cũng không kịp giải thích, chỉ nắm lấy vạt áo y hô to: “Trời ạ, ý chàng nói là Tuyết Oanh? Hình như là cậu ấy sắp sinh đúng không? Đứa con của cậu ấy tên là Vĩnh Long ư?”.

“Đừng hét lên!” Thờì Ánh thấp giọng, ghìm nàng lại: “Việc này vô cùng bí mật, ngoài Bạch vương không ai biết đâu!”.

“Chuyện này... chuyện này...” Chu Nhan nhảy loạn, ánh mắt to như chuông đồng, nhanh chóng sắp xếp lại một lượt, vẫn cảm thấy có chút hỗn loạn: “Trời ạ, Tuyết Oanh mang thai đứa con của Thờì Vũ, thế mà ta lại không nhớ ra chuyện này”.

Nàng trừng mắt nhìn Thờì Ánh: “Chẳng lẽ chàng tính để cho đứa bé kia trở thành hoàng đế Không Tang ư?”.

“Phải!” Thờì Ánh gật đầu. Chu Nhan ngẫm nghĩ, cũng không tìm được lý do gì để phản bác, chỉ có thể bối rối: “Để cho đứa bé trong bụng Tuyết Oanh làm hoàng đế, lục vương sẽ đồng ý sao?”.

“Hiện giờ Đại Tư Mệnh đã chết, ghé đại thần quan bỏ trống, huyết mạch truyền thừa đế quân Không Tang đã mất, cho nên chỉ cần ta tán thành là được”.

Đuôi mày Thờì Ánh hơi nhướn lên: “Huông chi Thờì Vũ vốn là Hoàng thái tử, Tuyết Oanh cũng là đích nữ của Bạch vương. Đứa con của bọn họ chính là huyết thống thuần khiết. Kế thừa ngôi vị hoàng đế có gì là không thể?”.

Chu Nhan nghe y nói như thể đều đã định liệu trước, không khỏi có chút ngoài ý muốn: “Chàng... chàng đều đã tính toán hết rồi sao? Thế còn Bạch vương, ông ta cũng đồng ý ư?”.

“Đương nhiên rồi!” Thời Ảnh trả lời ngắn gọn: “Đó là cháu ngoại của ông ta, so huyết thống còn gần hơn một đời với ta. Ta đưa ra điều kiện này ra trao đổi, ông ta mới ngoan ngoãn giải trừ hôn ước của nàng và Bạch Phong Lâm”.

“Vậy còn chàng?” Chu Nhan mở to hai mắt: “Chàng phải làm sao bây giờ?”.

“Ta ư?” Thời Ảnh thản nhiên: “Trước khi Vĩnh Long trưởng thành, ta sẽ quản lý Không Tang thay nó. Chúng ta còn hai mươi bảy năm nữa, cũng đủ cho đứa bé này lớn dần, đủ tư cách trở thành Đế vương Không Tang. Sau đó, chúng ta liền đi ra biển, sống tự do tự tại giữa đất trời”.

Y nói thản nhiên mà bình tĩnh, rõ ràng không giống như đang nói đến chuyện vương vị Không Tang, mà chỉ là một chuyện tầm phào không có gì đáng lo, không có mấy ý nghĩa, không so sánh thiệt hơn.

Chu Nhan nghe đến ngậy người, một lúc lâu sau mới nói: “Chàng... chàng không làm hoàng đế, chẳng lẽ là bởi vì...”.

Thời Ảnh trả lời ngắn gọn: “Vì không muốn khiến nàng chịu uất ức”.

Quả thực nàng chưa bao giờ được nghe một lời nói nào ngọt ngào như vậy, đầu óc nổ tung ầm ầm, chỉ cảm thấy máu dồn lên não, tim đập thình thịch, nửa ngày cũng không biết nói sao cho phải. Thời Ảnh nhìn biểu cảm quái dị trên mặt nàng, muốn nói điều gì an ủi, nhưng mà Chu Nhan cứ sững sờ nửa ngày, đột nhiên kéo ông tay áo y khóc ầm lên.

“Đều là ta không tốt, nếu không phải tại ta, sao chàng có thể không trở thành Đế quân chứ”.

Nàng khóc thương tâm như vậy, giống như bản thân đã làm ra chuyện kinh thiên động địa vô cùng có lỗi nào đó vậy.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa!” Y nhẹ giọng dỗ dành nàng, lau nước mắt rơi trên mặt nàng: “Ta cũng không phải người thích làm hoàng đế, nàng ở bên cạnh ta lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết sao?”.

Trong lòng Chu Nhan vừa áy náy vừa cảm động, khóc đến không dừng lại được: “Đều là ta không tốt, đều tại ta”.

“Đừng khóc!” Thời Ảnh nhíu mày dỗ dành, nhưng mà Chu Nhan vẫn không thể thôi nghẹn ngào. Đột nhiên tiếng khóc dừng lại, Thời Ảnh đột

nhiên cúi đầu hôn lên môi nàng.

Chu Nhan chấn động, ngay cả nước nở cũng nghẹn lại nơi cổ họng, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn y. Trong đôi mắt sáng ngời tràn ngập nước mắt trong suốt, giống như giọt sương đọng lên trên cánh hoa giữa ngày hè, khiến cho y nhìn không được mà hôn sâu hơn.

Đột nhiên, hai người đều có chút hoảng hốt, đồng thời nhớ lại khoảnh khắc tương tự.

Đó là cảnh tượng dưới lòng đất ở Tinh Hải Vân Đình, hai thầy trò quyết liệt thập tử nhất sinh, cuối cùng để cho nàng đạt thành ý nguyện, Thời Ảnh tự giết chính mình. Khi đó nàng cũng khóc đến không dừng lại được, mà y trước khi chết cũng đã hôn nàng. Khi đó bọn họ đều nghĩ đó là nụ hôn đầu tiên, cũng là nụ hôn cuối cùng trong cuộc đời này.

Cảm giác chua xót này vẫn hằn sâu trong trí nhớ, cuối cùng cũng có thể mang theo vị ngọt, hoàn toàn che lấp vị chua xót khi đó. Hóa ra cuộc đời tuy dài lâu, nhưng buồn vui lại chỉ là những khoảnh khắc ngắn ngủi giữa xuân hạ thu đông. Mấy hồi gió táp mưa sa trong nháy mắt, may mắn vẫn có người kề bên. Thời Ảnh nâng mặt nàng lên, chăm chú nhìn nàng.

Chu Nhan cuối cùng cũng dừng khóc, sắc mặt ửng đỏ nhìn y, ánh mắt trong suốt như con nai e ấp. Ngọc Cốt đã vỡ vụn trong trận chiến sinh tử, mái tóc của nàng rũ xuống, dày và mềm mại như lụa, làm ngón tay y lưu luyến không rời.

“Đồ ngốc! Nàng không cần phải áy náy. Chuyện này cũng là vì chính bản thân ta!” Y thở dài, nhẹ giọng nói: “Nàng phải biết rằng ta tuyệt đối không chấp nhận hôn nhân với một nữ nhân xa lạ, bất kể đôi phương có huyết thống thuần khiết cỡ nào, ta cũng sẽ tuyệt đối không cho phép chính mình đẩy nàng vào hoàn cảnh tiền thoái lưỡng nan mà khoanh tay đứng nhìn. Đây là chuyện của ta, chính ta phải lựa chọn”.

Giọng của y rất nhẹ nhưng lại mang sức mạnh vạn quân: “Tất cả những chuyện ta làm, không chỉ vì nàng, mà còn vì chính ta, vì chúng ta”.

Nàng ngược mắt nhìn y, đột nhiên nở nụ cười: “Không làm thì thôi”. Chu Nhan gật đầu lia lịa: “Đứa bé của Tuyết Oanh là hoàng đế, ta cũng rất vui vẻ. Cậu ấy chịu khổ nhiều như vậy, rốt cuộc cũng hết khổ rồi”.

“Không cần lo lắng cho người khác!” Thời Ảnh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nữ tử trong lòng, ngược nhìn bầu trời trên đỉnh Bạch Tháp, khẽ nói: “A Nhan, không gì có thể quan trọng hơn là chúng ta được bên nhau cả đời!”.

“Có!” Chu Nhan lại bỗng nhiên ngẩng đầu phản bác. Thờì Ảnh không khỏi giật mình, nhú mày, nhìn nữ tử buống bình trước mặt, lại chỉ nghe nàng than thở: “Một đời này quá ngắn, kiếp sau, không, đời đời kiếp kiếp chúng ta đều phải ở bên nhau!”.

“Đời đời kiếp kiếp?”. Thờì Ảnh ngẩn ra, nhẹ giọng lầm bầm.

“Đúng thế!” Chu Nhan gật đầu, bỗng nhiên nhại lại giọng nói của y trước kia: “Kiếp này chúng ta có ân báo ân, có oán báo oán, không nợ gì nhau, chờ kiếp sau, chúng ta lại tiếp tục ở bên nhau!”.

Nói xong lời cuối cùng, chính nàng cũng nhin không được nở nụ cười. Nhưng mà y nhìn nữ tử má lúm đồng tiền như hoa nở, ánh mắt nhiệt thành kiên định, nhất thời hơi thất thần.

Luân hồi vĩnh viễn, hợp tan vô tình, ai có năng lực để nói đến đời đời kiếp kiếp?

Mặc dù bảy ngàn năm trước, thủy tổ Không Tang – Tinh Tôn đại đế đã bình định lục hợp, diệt trừ Hải quốc, trị vì thiên hạ, thậm chí đột phá giới hạn sinh tử, nhưng sau cùng cũng không giữ được hoàng hậu của mình. Bảy ngàn năm, người cùng ông ta sánh bước khai sáng thiên hạ, cùng nhau sáng lập vương triều Không Tang, Bạch Vi hoàng hậu hiện giờ lại ở phương nào?

Năm đó, có lẽ bọn họ đã từng hứa hẹn đời đời kiếp kiếp phải không?

Hoàng Thiên và Hậu Thổ vẫn còn trên thế gian, nhưng câu chuyện của họ lại đã tan biến trong khói bụi của lịch sử, chỉ còn lại trong mấy dòng sử ký ngắn ngủi, không phân thật giả, để lại truyền thuyết cho đời sau. Mà sau trăm năm, ngàn năm, khi bánh xe vận mệnh chuyển động, bãi bể nương dâu, cuộc đời biến thiên, khi chu nhan đã tàn, phân hồng hóa bụi, khi những ngôi sao mới tỏa sáng dưới vòm trời, gió giục mây vần của thời đại mới, trên đời này còn có bao nhiêu người còn có thể nhớ tới hai người bọn họ?

Hay là, nhớ hay không nhớ, đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, trong cuộc đời này, lúc này đây, bọn họ đã từng tới, từng sống, từng chiến đấu, từng yêu nhau, cùng sinh cùng tử, cùng lòng cùng dạ, sánh vai bảo vệ thứ bọn họ muốn bảo vệ.

Thờì Ảnh nhìn vào ánh mắt sáng ngời của nàng, kiên định mà nhẹ giọng trả lời:

“Phải! Đời đời kiếp kiếp!”

**KẾT THÚC CHÍNH TRỤN – TIỂU THUYẾT CHU NHAN CỦA
TÁC GIẢ THƯỜNG NGUYỆT**

-----oOo-----

Table of Contents

Chương 0: Hệ liệt Kính của tác giả Thương Nguyệt	9
Chương 01: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	15
Chương 02: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	20
Chương 03: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	27
Chương 04: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	32
Chương 05: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	37
Chương 06: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	44
Chương 07: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	49
Chương 08: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	55
Chương 09: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	61
Chương 10: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	67
Chương 11: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	73
Chương 12: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	79
Chương 13: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	86
Chương 14: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	91
Chương 15: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	97
Chương 16: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	103
Chương 17: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	109
Chương 18: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	115
Chương 19: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	121
Chương 20: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	127
Chương 21: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	133
Chương 22: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	140
Chương 23: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	145
Chương 24: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	152
Chương 25: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	157

Chương 26: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	163
Chương 27: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	169
Chương 28: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	175
Chương 29: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	181
Chương 30: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	187
Chương 31: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	193
Chương 32: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	200
Chương 33: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	205
Chương 34: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	211
Chương 35: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	217
Chương 36: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	223
Chương 37: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	229
Chương 38: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	234
Chương 39: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	239
Chương 40: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	244
Chương 41: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	249
Chương 42: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	255
Chương 43: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	260
Chương 44: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	265
Chương 45: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	270
Chương 46: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	275
Chương 47: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	280
Chương 48: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	285
Chương 49: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	291
Chương 50: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	295
Chương 51: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	301
Chương 52: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	306
Chương 53: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	311
Chương 54: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	316

Chương 55: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	322
Chương 56: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	327
Chương 57: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	333
Chương 58: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	339
Chương 59: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	344
Chương 60: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	350
Chương 61: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	356
Chương 62: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	361
Chương 63: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	367
Chương 64: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	372
Chương 65: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	378
Chương 66: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	384
Chương 67: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	389
Chương 68: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	395
Chương 69: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	400
Chương 70: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	406
Chương 71: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	411
Chương 72: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	416
Chương 73: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	424
Chương 74: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	431
Chương 75: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	439
Chương 76: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	447
Chương 77: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	455
Chương 78: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	462
Chương 79: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	468
Chương 80: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	473
Chương 81: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	482
Chương 82: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	489
Chương 83: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	497

Chương 84: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	502
Chương 85: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	508
Chương 86: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	514
Chương 87: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	519
Chương 88: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	524
Chương 89: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	529
Chương 90: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	533
Chương 91: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	539
Chương 92: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	544
Chương 93: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	549
Chương 94: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	554
Chương 95: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	559
Chương 96: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	566
Chương 97: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	571
Chương 98: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	576
Chương 99: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	581
Chương 100: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	588
Chương 101: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	593
Chương 102: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	600
Chương 103: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	610
Chương 104: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	616
Chương 105: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	621
Chương 106: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	629
Chương 107: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	637
Chương 108: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	644
Chương 109: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	651
Chương 110: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	661
Chương 111: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	670
Chương 112: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	676

Chương 113: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	681
Chương 114: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	688
Chương 115: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	695
Chương 116: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	701
Chương 117: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	707
Chương 118: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	712
Chương 119: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	717
Chương 120: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	725
Chương 121: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	735
Chương 122: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	738
Chương 123: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	745
Chương 124: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	751
Chương 125: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	757
Chương 126: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	765
Chương 127: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	771
Chương 128: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	778
Chương 129: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	788
Chương 130: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	795
Chương 131: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	800
Chương 132: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	804
Chương 133: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	812
Chương 134: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	819
Chương 135: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	824
Chương 136: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	831
Chương 137: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	837
Chương 138: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	841
Chương 139: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	850
Chương 140: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	857
Chương 141: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	862

Chương 142: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	869
Chương 143: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	874
Chương 144: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	881
Chương 145: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	888
Chương 146: - Chu Nhan (Thương Nguyệt)	895
Chương 147: - Chu Nhan (Chương cuối)	902